<36626400410016 S

<36626400410016

Bayer. Staatsbibliothek 33

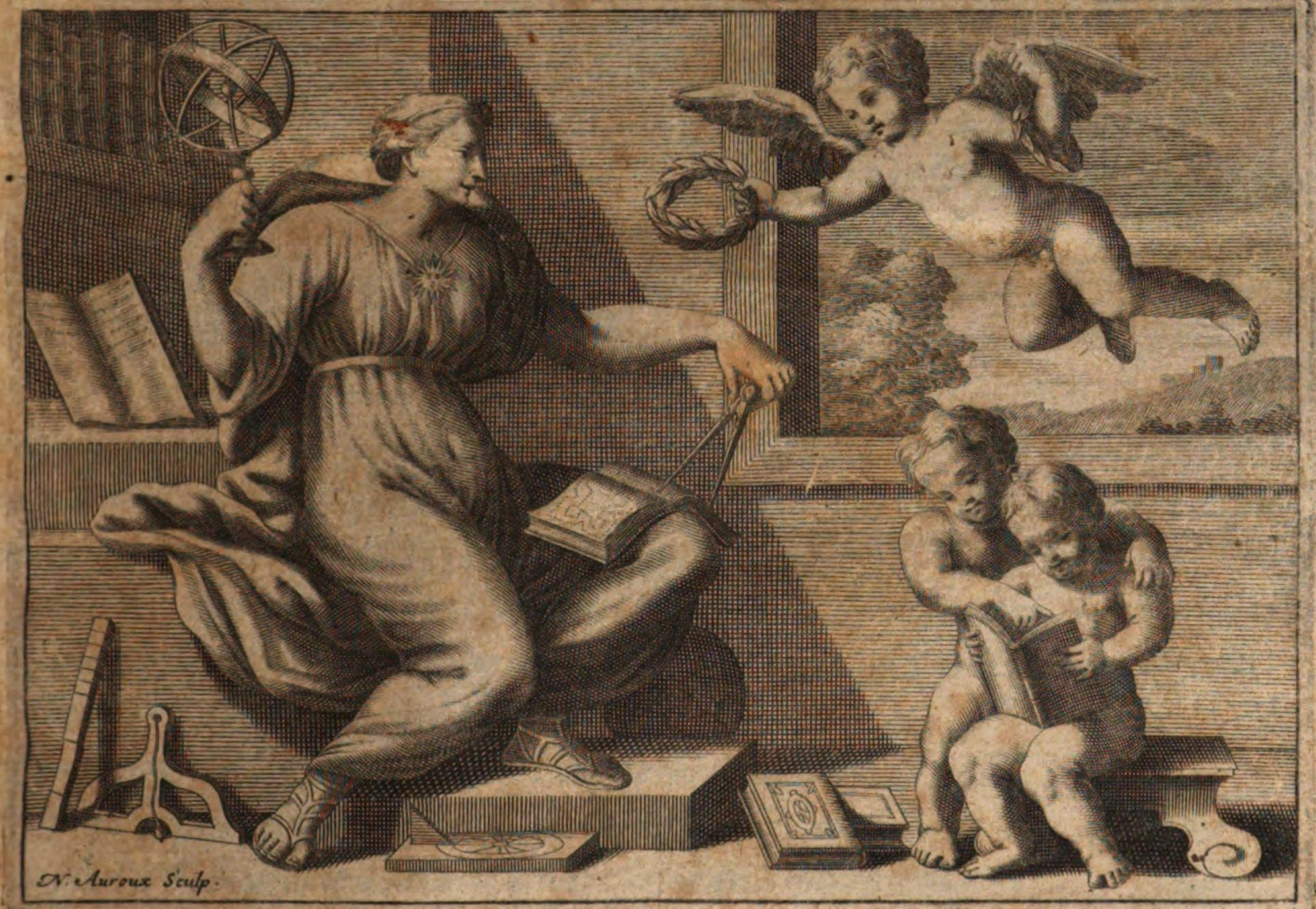
Histor.
App. historicor. coll.
Columb.

IOANNIS COLVMBI MANVASCENSIS E SOCIETATE IESV,

OPVSCVLA VARIA;

QVORVM

INDEX EST IN PAGINA SEQVENTE.

LVGDVNI,

Sumptibus IOANNIS BAPTISTÆ DE-VILLE, in vico Mercatorio ſub Signo Scientiæ.

M. DC. LXVIII.

CVM APPROBAT. ET PERMISSV SVPERIORVM.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

REVERENDISSIMO PRÆSVLI

D. IOANNI PEGON,

PRIORI CARTVSIÆ,

ET VNIVERSI ORDINIS CARTVSIANI Moderatori Generali.

IOANNES COLVMBI, è Societate IESV.

SI ad alium, quàm ad te, Reuerendissime Præsul, id qualecunque est Libri afferrem, esset profectò quòd adderem causas, quæ me ad scribendum impulissent. Nunc tu vnus omnium maximè, pro tui Ordinis principatu, nosti viro è Societate Iesu tuorum Cartusianorum res, non minùs quàm suas, esse caras debere, pro perpetuis eorum in nos meritis. Fuit non ita pridem, qui mandaret literis celeberrimum illud Parisiense prodigium, quod S. Brunonem, & socios in eremum adegit, fabulam esse ab hominibus otiosis post annum millesimum quadringentesimum excogitatam, quàm B. Antoninus asseruerit in historiam; atque vniuersos ex eo tempore Cartusianos rem ab ipso auidè accepisse, vt illustriora sui Ordinis initia facerent. Aduertit animos omnium, qui pietatem amant, res inaudita; & sapientes viri infremuere ad contumeliam in Cartusianorum (quem, & quàm sanctum!) Ordinem. Ego autem contendo eum falsa, vt moderatè loquar, scripsisse, prodigiumque illud, quod singulis, non à B. Antonino, quemadmodum illi placuit dicere, sed à S. Brunone, sæculis, viri sapientia virtuteque summi, & voce, & scriptis libris tradiderunt, doceo certum ac peruulgatum fuisse annis (vt superiora sæcula non referam) centum, ante B. Antonini mortem. Sed insigni illi contumeliæ, pro sua acerbitate, & profectò grauissima est, contumeliam non repono; vt enim vtar verbis Nysseni oratione 12. aduersus Eunomium, viro seni, & ad veritatem intento, non leuis ad condemnationem causa est, aduersario maledicta sua regerere. *Certè ea fuerunt vestrûm omnium erga nos ab initiis nostris merita, vt non fraternus, sed*

(vt dicam quod sentio) paternus amor, maiora sanctioraque non suadeat. Ignoti, tum, vt in ceterarum ortu rerum fit, vulgò eramus, atque si quid illustris & præclari aliquando emicabat, quod in liberis, qui non multis antè annis sunt nati, laudant parentes, lætaque & clara prodit indoles, illud vitio generis humani creabat fere magis aduersarios, quàm fautores. Vos, si non vni, vnâ tamen vniuersi mente, adamastis per illa tempora, iuuistis, fouistisque sincero ac certo animo. Et vt tum cœperatis, ita consequentibus temporibus perstitistis, nuncque etiam perduratis, in verâ firmâque nostrûm omnium beneuolentiâ. Singulis quidem ac vniuersis, sed in primis tibi, Optime Præsulum, eam & singuli, & vniuersi debemus. Scilicet à capite promanat in vniuersa vis membra, quæ per ipsa educit quodcunque operis ab iis proficiscitur. Atque hoc vnum ex illis est, quæ Societati nostræ gratulor, & in argumentis Dei erga nos amoris non vltimum repono, placuisse ex quo cœpimus ad hanc vsque diem, placereque etiam nunc vobis, in illa solitudine, illo silentio, illo rerum huius vitæ vniuersarum contemptu, illo æstu diuini amoris, & nostra, & nos, quibus & loco, & omni vita prorsus diuersis, perpetuus est in mediis non vrbibus & pagis, sed mortalium seu turbis, seu congressibus, cum idololatria, hæresi, vitio, ignorantia, pro re & loco, conflictus & labor. Vtinam placeat tibi meus quoque hic Liber, quem Guigoni, & Basilio, aliisque Priorum Cartusiæ antiquissimis, non imparem, commendat rerum diuinarum singulare studium, attenta consuetudinum & statutorum per vniuersum Ordinem cura, omnéque virtutum tanto fastigio dignarum genus. Profectò debebam eum tuæ in nos eximiæ beneuolentiæ.

AVCTOR

AVCTOR LECTORI.

REM ſuperioribus ſæculis inauditam noſtrum vidit, & ad illam obſtupuit. Cartuſiani, & totius Eccleſiæ, & ſingulorum de Eccleſiâ virorum communiſſimo conſenſu, ſincera, veritatis amans, & ſancta natio, ab erudito viro dicti ſunt ignoraſſe vniuerſi, ad illud vſque temporis, quo B. Antoninus ſcripſit, S.Brunonem parentem, eiuſque ſocios majores ſuos, adactos fuiſſe in Cartuſiam, feralibus hominis Lutetiæ Pariſiorum rediuiui vocibus, qui cùm ante mortem haberetur ab omnibus probus, aſſeruit ſe accuſatum, iudicatum, damnatum à Deo: & quod toto orbe de hoc viro docent voce, ſcriptis libris, penicillo, ſcalpro, id à ſancto illo Antiſtite accepiſſe. Eſt quidem quòd miremur ſapienti viro veniſſe in mentem dicere Cartuſianos ſuum hoc aliunde, quàm ſuâ domo allatum tradere: ſed quod addit omni admirabilitate ſuperius, huiuſmodi eſt, vt omnium qui pietatem, æquitatem, & omne virtutum genus amant, defigat animos. Vult prodigium iſtud Pariſienſe fabulam eſſe, ab otioſis hominibus poſt annum milleſimum quadringenteſimum excogitatam, quæ à S. Antonino, viro quidem integro vitæ, ſed plurium inaccurato rerum, aſſerta ſit in hiſtoriam; & cùm iam hiſtoriæ ſpeciem ac nomen haberet, auidè acceptam à Cartuſianis, qui in ipſam *non altiùs inquiſiuerint, veriti fortaſſe, ne ſi qua ſcribebant, ex origine & vetuſtis ſcriptoribus cenſerent, ea fere omnia ſcribere deſiſterent. Credidiſſent non ſatis illuſtrem Brunonis hiſtoriam, quæ iam euentu illo horribili careret.* Turpis & contumelioſa calumnia! certè non potuit grauior in ſanctiſſimos viros conijci. Ipſa facit, vt doleam ea nos in tempora deueniſſe, quibus literariæ concertationes, nobiliſſimi eruditarum mentium liberi, contumeliis & maledictis fœdiſſimè conſpurcentur, quibus pro origine ſuâ omnis cultus, iſque clarus & illuſtris debebatur. Vir eruditus quod voluit egerit: mihi ad illa quæ ſcripſit reſpondenti, certum eſt abſtinere ab omni contumeliâ. Hoc te moneo, Mi Lector, Rem de qua incumbit diſputatio, ſpectare animus eſt; non virum, cum quo diſſertationem inſtituo. Chryſoſtomum ſequor, qui homiliâ vndecimâ in epiſtolam ad Coloſſenſes ita præcipit: *Ne voces Græcum*, ſeu Gentilem, *impurum & impium, neque illum vituperes: ſed ſi de eorum dogmate rogatus fueris, reſponde quòd ſit impurum & impium.* Scilicet, vt idem ipſe pronuntiat homil. 11. in epiſtolam ad Hebræos. *Grauis res eſt contumelia.* Sapienter igitur Hilarius canone 4. in Matthæum ad illa Chriſti verba, *Qui fatuum dixerit, reus erit gehennæ ignis*, docet his verbis: *Piaculi magni periculum eſt, quem ſalem Deus nuncupauerit, eum contumelia infatuati ſenſus laceſſere; & ſtultorum intelligentiam ſalientem, ſtultæ intelligentiæ exaſperare maledicto.*

IOannes Launoy in dissertatione, de verâ causâ secessus S.Brunonis in eremum, auctâ & tertiùm editâ, scripsit sequentia. *Primus omnium qui non ita pridem inuectam de triplici doctoris* Parisiensis *anastasi, & huius appendice*, secessu scilicet S.Brunonis in eremum, *narrationem literis mandauit, ni fallor, Lugduni post annum* 1420. *Ioannes Gerson Parisiensis Cancellarius occurrit.*

Verùm

Ante Ioannem Gersonem eam hominis anastasim,& ex ipsa secessum Brunonis in eremum, tradiderant Chronologus Priorum Cartusiæ anno incerto inter 1383. & 1391. Guilelmus de Elbura seu de Ypo-regia libro de origine & veritate perfectæ religionis anno 1313. Cartusianus Maioreuensis chartâ de exordio Ordinis Cartusiensis anno 1298. Scriptor de narratione historiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis sub annum 1150. & à morte S.Brunonis 49.aut circiter.

Demum igitur Henricus de Kalkar

In libro de Ordine Cartusiano ita optimo iure scripsit anno 1398. *De illo quatriduano mortuo, qui factis pro se vna die funeralibus, secunda die sepeliendus ad iustum se Dei iudicium vocatum, tertia iudicatum, quarta clamauit damnatum, prout hoc apud Cartusienses communiter*, à S.Brunone ad Ioannem vsque Gersonem, *videtur scriptum*, &c.

DISSERTATIO
DE CARTVSIANORVM INITIIS,
SEV
QVOD BRVNO ADACTVS FVERIT IN EREMVM VOCIBVS HOMINIS REDIVIVI PARISIIS,
QVI SE ACCVSATVM, IVDICATVM, damnatum, exclamabat;

Ad clariſſimum virum IOSEPHVM PIOLLAM, in Seneſcallia Forcalquerij Conſiliarium Regium.

MEI tuus à puero amor, VIR CLARISSIME, poſtulabat 1
quidem à pluribus annis vt ad te aliquid ſcriberem, quò
ceteris mortalibus, atque etiam (ſi quid me mortuo
meum viueret) poſteris, teſtarer ei me reſpondiſſe: ſed
alia aliis temporibus fecerunt, vt, quod maximè aue-
bam, exequi non potuerim. Nunc quando grauis ſene-
cta vrget, ſextuſque ac ſeptuageſimus ætatis annus ad-
monet mortem in propinquo eſſe, placet rem non vl-
trà differre. Et opus quod ſuper Cartuſianorum initiis ordior ſuadet facere.
Vt enim aliàs, cùm de Manuaſca vrbe tribus agebam libris, occurrit Guilel-
mus Piolla, à quo repetis tuum genus; ita nunc Cartuſianorum originem
cenſenti, ſeſe ſtatim obtulit Petrus Piolla: clari ambo, ambo illuſtres viri.
Illum ſcientia iuris inclytum, tabulæ Manuaſcenſes anni milleſimi trecenteſi-
mi ſexageſimi ſeptimi docent genere nobilem fuiſſe, vt aduertebam libro 1.
Manuaſcæ numero ſexageſimo nono. Hunc ſapientia, & virtutis omne ge-
nus, apud Cartuſianos extulit. Vbi natus fuerit, vbi ſancto illo in Ordine
iterum Chriſto, vt ita loquar, poſt baptiſmum genitus, vbi mortuus, non
inuenio. Bis Prior fuit in Monaſterio Papienſi, primùm anno milleſimo 2
quadringenteſimo nonageſimo quarto & tribus ſequentibus, ſecundùm ab
anno milleſimo quingenteſimo ſecundo vſque ad duodecimum eiuſdem
ſæculi, quo mortuus eſt, die decima quinta menſis Octobris. Viſitator etiam
fuit Lombardiæ anno tertio & quingenteſimo vſque ad mortem; quem
magiſtratum cùm gereret, *præſtantem ſapientiâ & omni virtutum culmine* fuiſſe
tradidit Zacharias Benedictus in vitâ S. Brunonis metro ſcripta. An, vt Gui-
lelmus, fuerit de tua gente, non poſſum dicere. Si natus eſt in Prouinciâ no-
ſtrâ, ſi parentes eius in Prouinciâ noſtrâ nati ſunt, potuerunt tamen (quod
de pluribus aliis legimus) illam adire partem Italiæ, in quâ Cartuſianum

magnâ suâ laude professus est. Et illam, & alias, non pauci Prouinciales, ex eo maximè tempore adierunt, quo Robertus Comes noster ad Neapolitanum regnum adiunxit comitatum Pedemontij. Igitur Gerardus de Simiana etiam tum fuit *Miles Generalis, & Prior*, id est Præfectus *Ferrariæ*, vt lego in donatione castrorum à Comitibus S. Martini & Castrimontis Roberto eidem. Verùm hæc satis. Accedamus ad Cartusianorum initia.

3 Cartusia locus est asper ac deuius in prӕaltis Delphinatus ad Sabaudiam montibus, cis Isaram fluuium decimo aut vndecimo à Gratianopoli lapide. In ea Bruno eremitarum toto orbe Christiano illustrissimorum auctor, sibi & sociis, Hugone Gratianopolitano Episcopo ducente, sedes posuit anno quarto & octogesimo supra millesimum. Ipse Coloniæ Agrippinensium natus, cùm euasisset in virum scientiâ & virtute clarissimum, adeptus fuerat canonicatum & sacrarum literarum in Ecclesia magisterium Remis auctore Sigiberto; aut potiùs Ecclesiæ Remensis magisterium, ex Hugone Episcopo tum Diensi, & canonicatum in patria, vt tradit Manasses Remensis eo tempore Archiepiscopus. Socij erant omnino sex: è clero quatuor, Lauduinus, Stephani duo, Hugo; laici duo, Andreas, & Garinus. Istorum amborum sola nomina ad me peruenerunt. Ex illis quatuor Hugo vnus sacerdotali Ordine initiatus fuerat; à ceteris igitur sociis cognominabatur Sacerdos. Vterque Stephanus professus fuerat canonicum S.Rufi; alter Viuariensium Burgi natus, Diæ Vocontiorum alter. Lauduinus vir apprime doctus Lucam Hetruriæ habebat patriam. Omnes domum è loci, in quo posita erat, estque etiam nunc, nomine; & post ipsos vniuersi, ad nostra vsque tempora mortales, appellauerunt Cartusiam.

4 Quæ res fecit, vt viri septem & patria, & vitæ institutis vehementer diuersi, inter se cogitarent vno & eodem tempore de tesquis auiis & confragosis, maximè cùm ex illis duo censerentur in canonicorum Sanrufensium Ordine, qui ante annos quadraginta, & quod excurrit, inuentus, recentem ab Arnoldo, Odilone, Pontio, & Durando presbyteris, Auenione auctoribus, sanctitatem spirabat; & alij duo scientiâ, quæ hominum seu frequentiam, seu congressum amat, præpollerent? Grauissima profectò. Vt ab ipsis Cartusianis, Brunonis scilicet ac sociorum successoribus, accepi, ita referam. Vir doctrinæ, & integritatis nomine inclytus, cuius funus curabatur Parisiis, funestis vocibus repentè exclamauit è feretro, se accusatum, iudicatum, damnatum. Bruno ac socij exclamantem audiebant, & ad miserabile feraléque obstupuere prodigium. Cùm autem sibi redditi aliquando denique disquirerent, qua seu vi, seu arte, homo sapientia & grauitate ad speciem integrâ sanctâque, non mediocriter ornatus, à virtute ad vitium deflexisset, non aliud inuenerunt, quàm factum esse, vt qui vir ab omni virtutum genere videbatur ex se instructus, primùm à probitatis via quam diu tenuisset, sensim ex mortalium congressu & societate deflexerit; deinde arrepente illecebrosa corporearum rerum specie, totumque occupante, omnino auersus à Deo abierit in præceps. In id igitur conuenerunt, vt quando vir eâ celebritate nominis spectandus, non occulta flagitia, non à Deo iudice æternam inferis damnationem effugisset, sibi ducerent longissimè recedendum ab vniuersis mortalibus; cùm non Parisiis amplissimâ & frequentissimâ ciuitate, sed in aliis etiam siue vrbibus, siue pagis, modicis

quoque

quoque ac tenuibus, eſſent feminæ, eſſent viri, qui oculis, vultu, totóque habitu corporis, voce etiam ſermonéque afflarent ſcelera, in aliorúmque mortalium animos altè demitterent. Neque iniuriâ in id conuenerunt, nam triſtes ac horrendæ illius hominis è feretro voces, noſtris quoque poſt ſexcentos fere annos temporibus, cùm leguntur in libris, non dubio perfundunt horrore, & ab omni crimine vehementer deterrent illos etiam mortales, vt præfidentes animis ac duri ſint, qui aſſueuerunt ſceleribus. Rem quæ Brunonem & ſocios ad eremum adegit, hanc eſſe tradit celeberrimus ille de vita & rebus geſtis ſanctorum virorum ſcriptor Laurentius Surius, tradit Petrus Sutor, tradit Petrus Bloëmenuenna, tradit Petrus Dorlandus, tradit Theodorus Petræus, tradunt denique magno conſenſu omnes Cartuſiani, qui de parentis Brunonis vitâ vniuersâ fuſè ſcripſerunt poſt Franciſcum de Puteo, quem, quoniam fuit Prior Cartuſiæ, cùm affero, videor mihi afferre ipſum Ordinem vniuerſum.

Hîc ego quidem vnum ſatis mirari non poſſum. Vir abs dubio eruditus, in 5
diſſertatione de vera cauſa ſeceſſus S. Brunonis in eremum auctâ, & tertiùm editâ negat fidem, pluribuſque cõtendit, negandam eſſe omnibus iſtis ſcriptoribus, quibus, cùm de re domeſticâ, ſuíque Ordinis initiis, proloquuti fuerint, inconcuſſam habuerant ceteri, vſque ad ipſum, mortales; neque ſeu prodigium hominis ſe accuſatum, iudicatum, damnatum feraliter, vitâ corpori redditâ, exclamantis è feretro, ſeu ex eo prodigio ſeceſſum Brunonis in eremum, inficiari quiſquam auſus fuerat, ne oblocutor quidem ille, qui apud Sutorem ſingula Cartuſianorum conuellere ſuſceperat. Vt autem nihil afferre non videatur, cur vnus ad hanc vſque diem inuentus fuerit, qui ſingulari libro fidem denegaret, multiſque denegandam doceret, ſapientiſſimis atque ſanctiſſimis ſcriptoribus, aſſeuerat Cartuſianos non ſemper iſta ſenſiſſe. Recentiores paginâ 46. diſtinguit à vetuſtioribus. Ait hos ipſa prorſus ignoraſſe, ſcilicet inaudita, neque dum excogitata: illos non accepiſſe (vt ad faciendam fidem par erat) à Brunone, aut Brunonis ſociis, vel eorum diſcipulis, ſed ab Antonino, qui nono & quinquageſimo anno poſt milleſimum quadringenteſimum mortuus eſt. Atque cùm Antoninus vulgò & non iniuriâ, habeatur minimè accuratus plurimarum rerum, non ſatis idoneum teſtem eſſe geſtarum annis ante ipſum pluribus ſupra trecentos (& ſunt grauiſſimæ) quas primus retulerit. Gerſo quidem antiquior Antonino, & illorum quæ recitat attentus, ac omnino accuratus, eas affert, ſed, vt loquitur Aduerſarius, non tamen aſſerit pro ſuâ prudentiâ, docetque *dici*; & proinde tradit ex fama, *cui nomen incerti eſt*, quemadmodum Tertullianus monuit. Addit non Cartuſianos tantùm vetuſtiores, verùm ceteros etiam Gerſonem ante ac Antoninum ſcriptores, iſta prorſus ignoraſſe. Atque, vt id confirmet, affert nouem & viginti, qui de Cartuſianorum aut origine, aut inſtitutis, aut moribus quidem olim ſcripſere, hæc tamen ambo tacuerunt *pertinaci ſilentio, quod negationi par eſſe* autumat. Igitur paginâ 104. acerbiſſimè pronuntiat in Franciſcum à puteo, Petrum Sutorem, Laurentium Surium, & alios è Cartuſianis, quos vocauit recentiores, *in rem ipſam non altiùs Antonino inquiſiuiſſe, veritos fortaſſe, ne ſi quæ ſcribebant, ex origine & vetuſtis ſcriptoribus cenſerent, ea fere omnia ſcribere deſiſterent. Credidiſſent non ſatis illuſtrem Brunonis hiſtoriam, quæ iam euentu illo horribili careret.* Quis expectaſſet iſta ab 6

erudito

erudito & sapiente viro in dissertatione literaria, quæ è triuio accepta videntur, & de homulis omnis scelere perditis non facilè cogitamus? Certè mihi venit in mentem mirari, quid factum sit, vt, cùm videret Aduersarius Cartusianos scriptores, non, ante annum millesimum quingentesimum, publicis mandasse literis secessum Brunonis in Cartusiam ex prodigio Parisiensi, non cogitauerit accepisse ab alio quàm ab Antonino, cuius & nimiam in credendo facilitatem ignorare, &, vt ea facilitas non esset vulgò nota, recentius pro rei antiquitate testimonium probare non poterant. Volo non legisse, quod afferebant, prodigium, in nouem & viginti à Brunone ad Gersonem vsque & Antoninum scriptoribus, anne igitur continuò debuit cogitare Cartusianos in nullo alio legisse? anne debuit asserere neminem per illos à Brunone ad Gersonem vsque trecentos annos, edidisse literis? Vniuersosne euoluit ille, qui per Galliam, Germaniam, Italiam, Hispaniam, Britanniam (quid enim ceteras Europæ partes afferam?) typis editi sunt? Vt autem Cartusiani faterentur rogati, Antoninũ esse illum ex scriptoribus in publicam lùcem emissis vnum, in cuius codice hunc è prodigio secessum inuenissent, ergone debuit, aut etiam potuit, eruditarum literarum gnarus, non asserere, sed suspicari illos, neque in libris manu solâ scriptis legisse, cùm ipse seu Chronologum S. Martini Turonensis, seu Robertum de Corceon, euoluerit ineditos typis? cur eò cogitatione non deuênit, Cartusianos etiam legisse vnum quem antiquissimum rei, quam afferebant, auctorem, sola scriptum manu? Vtcunque autem hæc æstimauerit, procul dubio poterat Antonini sanctitatem meritis efferre præconiis, atque asserere tot & tantos è Cartusianis scriptores, qui vitâ integerrimi ipsi erant, eò illâ adductos fuisse, vt ipsi de re totâ crederent. Sed huic viro visum est (quid enim agam conuitiis?) ita loqui. Certè videtur abstinere debuisse omni contumeliâ, quam quia & multiplicem, & grauissimam, in viros innocentissimos, non prouocatus coniecit, non vniuersorum siue scriptorum, siue regularium Ordinum, sed Ecclesiæ, depelli multùm interest. Excutiamus singulas eius partes, & videamus quàm vehementer aduersentur veritati: postea docebimus non esse quòd miremur nouem & viginti scriptores, quorum & numero, & antiquitate exultat Aduersarius & triumphat, ea non posuisse in suis libris, quæ à Cartusianis ipsis accepimus; & Franciscum à puteo, Petrum Sutorem, Laurentium Surium, ac cæteros librorum de vitâ S. Brunonis auctores, qui ab illo per contumeliam recentiores appellati sunt, rem hanc omnem accepisse, non ab Antonino, vt vnus ipse non semel exprobrat, sed ab antiquioribus Cartusianis, vt par erat, Brunone scilicet, aut Brunonis sociis, sociorũve discipulis, qui tum seu scripto, seu voce tradiderint, cùm sua nonnulli alij primùm seu scripto, seu voce tradiderunt, quibus vniuersi mortales fidem habent. Non tamen Aduersarium, vt Nazianzeni verbis vtar oratione 32. *contumeliis & conuitiis insequemur, quemadmodum ipse* Cartusianos *insecutus est, non cum re de qua dicendum erat, sed cum loquente confligens, ac rationum & argumentorum infirmitatem maledictis obtegens, non aliter ac sepias atramentum ante se vomere aiunt, vt piscatores effugiant.* Scilicet Nysseno teste oratione 12. in Eunomium, *Contumelia est insania, & animi sanâ ratione vitiati infortunium.*

7 Ante omnia vnum tacere non possum. Cùm Aduersarius libro suo titulum hunc præfixisset, *De verâ causâ secessûs S. Brunonis in eremum dissertatio,* adiunxit

adiunxit sequentia, seu *Defensa Romani breuiarij correctio circa historiam S. Brunonis.* Cur ista adiunxit? Accipe ex eius epistola ad academiæ Parisiensis Cancellarium. *Fabulam*, inquit, rediuiui hominis è feretro se accusatum, iudicatum, damnatum exclamantis, *quæ ex incerto rumore prognata, fertur S. Brunonem in eremum pepulisse, Romanum breuiarium per aliquod tempus occupauit, sed postea in recensione breuiarij sublata est. Ego autem quia falsitas rei certò deprehensa est, rectè sublatam esse contendo, duobus contrà viris grauissimis oppugnantibus.* Probo ego titulum, ab Aduersario præfixum operi suo; additamentum tituli probare non possum; &, vt fatear quod est, cur ipse probauerit non video. Profectò est, quæ dicitur, dissertatio de verâ causâ secessûs S. Brunonis in eremum, totóque libro ea magnis animis instituitur: defensio censorum Romani breuiarij non est. Multa etiam damno in illis epistolæ ad academiæ Parisiensis Cancellarium verbis. Fabulam vocat & primus, & vnus, quod Cartusiani vniuersi (quid enim ceteros catholicos non necessariò memorem?) habent pro vero, & sanctè asseuerant. Ex incerto rumore prognatum, asserit, quod grauissimi & doctissimi viri tradiderunt ante incerti illius, quæ feruntur, rumoris initia. Falsi conuictum ait, & idcirco censoribus Romanis è breuiario sublatum, quod ipsi censores negant se damnasse falsitatis; &, quoniam falsum sit, se à breuiario sustulisse. Magis putabam veritatem prodigij Parisiensis, & ex eo secessûs Brunonis in eremum, colligi ex breuiario Romano. Nam qui vtramque hanc rem in illud intulerant, non potuerunt non existimare veram: qui autem ex ipso amouerunt, nunquam accusauêre falsi, & longè alias, pluresque cur ab eo sustulissent causas attulerunt: Ecclesiasticarum longitudinem lectionum; consuetudinem, quæ alioqui videretur, posse induci, incitamentorum mutationis morum à viris, qui religiosos Ordines inuenerunt, exhibitæ, in breuiarium inducendorum, aliaque id genus. Certè (etsi Aduersarius neget, quâ fide ipse viderit, aiens paginâ 175: *è lectionibus breuiarij Romani solummodo deletum, quidquid ad prodigium Parisiense spectabat*) iidem censores sustulerunt è breuiario, celeberrimam illam corporis & sanguinis Christi in Eucharistia professionem, à Brunone factâ sub mortem, quam nemo ita vecors erit vt sentiat idcirco deleuisse quòd falsa sit; qui enim Turre in Calabria morienti astiterant, scripserunt ad socios in Cartusia commorantes, & alios toto orbe monachos, moriturum, in hæc verba locutum esse, *Credo panem & vinum, quæ consecrantur in altari, esse post consecrationem verum corpus Domini nostri Iesu Christi, & verum sanguinem.* 8 Denique Aduersarius asserit se *duobus viris grauissimis contrà oppugnantibus* contendere, quòd Romani censores rectè substulerint è breuiario illud Parisiense prodigium, & ex eo secessum Brunonis in eremum. Quis ad istas voces non obstupescat? legantur vtriusque viri opuscula, afferatur ex ipsis vel vna vox, quâ Romani Censores non damnentur, sed leuissimè arguantur, & confecta erit causa. Magna vi contendunt Brunonem & socios horrendo illo prodigio actos, venisse ad eremum Cartusiæ. Nihil afferunt aduersùs eos qui prodigium è breuiario sustulêre Romano; ipsorum potiùs verba recitant, quibus docent se id sustulisse, non quòd falsum sit, sed quòd præter debitum breuiarij historiis & lectionibus argumentum, solitámque breuitatem, inductum cuipiam videri non immeritò posset.

Igitur Aduersarius, vt video, ambitiosum Defensoris censorum breuiarij 9

Romani nomen sibi accepit, vt duos illos grauissimos viros, quos impetit, & refellere conatur, vocet in inuidiam sacerrimi facinoris. Debuit potiùs ipso se libri titulo dicere Cartusianorum accusatorem, cùm ob id vnum duos illos viros arguat & incuset, quòd rem à Cartusianis acceptam validissimè tueantur, Cartusianósque pro sincera veracitate, & singulari innocentiâ venerandos vniuersis mortalibus, accuset multorum in vno facinore criminum, velítque prodigium Parisiense, & ex eo secessum Brunonis in eremum, quæ fabulæ sint, venditare omni arte, vt vitam *Brunonis* parentis *illustriorem* faciant. Ne verò catholici omnes in ipsum, vt sanctissimi Ordinis importunum accusatorem inclament, asseuerat se de vetustioribus Cartusianis non dicere, qui rem, nondum scilicet excogitatam, ignorabant, sed de recentioribus, qui, vt loquitur paginâ 46. *hac in parte si rectè saperent, ex antiquioribus saperent.* Eamus per singula conuitia, & ostendamus coniecta esse per summam iniuriam in viros innocentissimos.

9 Principio asserit Franciscum de Puteo, Laurentium Surium, Petrum Bloëmenuennam, Pettum Sutorem, Petrum Dorlandum *in suos libros deriuâsse scripta* ab Antonino. Si ab ipso postulemus, vnde id acceperit; non inueniet quod reponat. Certè rei tantæ nullum laudat auctorem; & illi non profitentur se ab eo accepisse. Ioannes Gerso pluribus ante Antoninum annis eadem scipserat; cur non ait ab illo sua duxisse? verùm vt Gerso sit accuratior Antonino; Gersone tamen sanctior habetur Antoninus, & de illo in sanctorum canonem referendo tum agebatur, cùm Cartusiani occipiebant sua in lucem edere: vt video, igitur voluit Aduersarius non testium accurationem, & ex accuratione integritatem in re grauissimâ, sed sanctitatis nomen, quo ad inducendam falso prodigio fidem vterentur, placuisse Laurentio Surio, Petro Sutori, Petro Dorlando, Petro Bloënmenuennæ, & Francisco à Puteo etiam Priori Cartusiæ totiúsque Ordinis Generali, scientissimis rerum domesticarum & clarissimis scriptoribus. Hoc autem quis accredat dicenti? vt conuitio fidem faceret, non debuit id afferre, quod in hominem profligatum & omni scelere perditum conjicere vix audeat Aduersarius.

10 Deinde asserit illos ipsos scriptores Cartusianos *rem hanc non altiùs libris ab Antonino* scriptis inquisiuisse, imponítque igitur socordiam diligentissimis, ac pro integritate, & in omni vita accuratione studiosissimis scriptoribus. *Infidelitas* tamen *mater est pigritiæ*, vt docuit Cæsarius homilia 30. atque, vt alios taceam, Petrus Bloëmenuenna is cùm viueret fuit, vt socordiam nemo sobrius, qui ipsum nouerit, illi tribuat. Omnem vitam sine letali crimine attentus virtutis cultor peregit, & accuratus pietatis amator sæpiùs à Deo supra se raptus fuit. Huic innocentissimæ ac fermè cœlesti vitæ, non respondet Antonino & vni, & tum recentissimo de re vetustissimâ testi fides; anno enim millesimo quadringentesimo octogesimo nono Petrus ad Cartusianos accessit, atque trigesimo proinde post mortem Antonini. Præterea lego egisse Priorem suo in Ordine nouem annos supra viginti: Cartusiam ergo non semel adiit ad suorum generalem conuentum. Putas cùm de Brunonis parentis vitâ scribere cogitabat, non egisse cum ceteris Prioribus, & de aliis sancti viri præclaris facinoribus, & de secessu in eremum Cartusiæ; non excussisse, perlegisséque vniuersas de Brunone chartas antiquissimæ domus?

Verùm

Verùm concedamus Aduerſario non veniſſe in mentem Petri Bloemenüennæ ipſas perſcrutari & euoluere, profectò Franciſcus à puteo, cùm ſcribebat de ſeceſſu Brunonis & ſociorum in eremum ex ferali illo Pariſiis rediuiui hominis prodigio, non potuit non eas ſingulas, quæ de ſui Ordinis initiis, & Brunonis ac ſociorum acceſſu Cartuſiam agunt, verſare manibus, cùm res ferebat, legereque; & vniuerſas pro ſui muneris grauitate ac totius Ordinis principatu habebat in promptu. Certè non iſtas ſolùm, ſed ceteras ampliſſimi tabularij, mortalium laborioſiſſimus annotauit manu ſua; vniuerſarum fecit indicem, veróque & facili digeſſit ordine; & præcipuas, cùm exſcribi curaſſet, compegit in volumina omnino tria, quorum tertium de rebus toti Ordini communibus, igne periit anno milleſimo ſexcenteſimo vndecimo. Quantus autem hic præſul fuerit, accipe à Petro Sutore lib.2.de vita Cartuſiana tract.3.cap.7. *Iuris vtriuſque doctor peritiſſimus erat*, inquit, *& tam diuinis, quàm humanis literis nobiliter doctus: ingenio ſubtilis, promptus conſilio, rebus agendis aptus atque prouidus.* Iſta animi decora non facilè potuerunt eſſe cum ſocordia, quæ illi ab Aduerſario affingitur. Pergit Sutor. *Maioris Cartuſiæ Prior domum S.Stephani, in qua noſter princeps Bruno felix migrauit ad Chriſtum, alienis manibus longiſſimo tempore occupatam recuperare ſtuduit.* Iam exiſtimo, qui domum iſtam à Ciſtercienſibus ad ſuos longo poſtliminio reuocauit, omnino debuiſſe ex veteribus chartis ſeu Cartuſianis, ſeu, annuente Aragonio Cardinali abbate, Sanſtephanenſibus, docere cùm à Brunone erecta fuiſſet, deflexiſſe aliquando ab ipſius ſucceſſoribus ad Ciſtercienſes. Hoc autem nunquam potuit liquidò expedire, quin ex illis etiam demonſtraret id olim fuiſſe temporis, cùm è Cartuſia Bruno vocatus fuerit ab Vrbano ſecundo Pontifice, & Romanam pertæſus curiam illi eodem (vt tradit Chronologus Priorum Cartuſiæ) iubente prætulerit eremum Calabriæ. Qui 13
iſta omnia è veteribus excerpſit tabulis, potuítne non ab illis edoceri cauſas, quæ fecerunt vt principio Cartuſiam in Gallia, deinde Turrem in Italia teneret, maximè cùm, vt adiungit idem Sutor, *ipſius diligentiâ Bruno quoque in ſanctorum numerum per Apoſtolicam ſedem repoſitus ſit*, ſcilicet à Leone decimo, vti docet Baronius in Martyrologio. Enimvero ita habet, vt quando agitur de ſeruis Dei in ſanctorum virorum numerum referendis, non vltima quæſtio ſit de cauſis quæ ipſos ad mutationem morum impulerunt, diuinóque addixerunt cultui. Hic ergo vir, vt maximè voluiſſet, non potuit non altiùs Antonino inquirere de Brunonis in eremum ſeceſſûs vera cauſa, omnémque & perſcrutari & callere, ac certis auctoribus, qui à Brunone, aut ſociis, vel eorum diſcipulis acceptam perſcripſiſſent, tradere poſteris.

Non quæcumque tamen ſocordia eſt, quam Aduerſarius, & aliis Cartu- 14
ſianorum ſcriptoribus, & Franciſco à Puteo tribuit. Supina illa eſt, quæſita potiùs, & vehementer adamata, imò aliquid omni ſocordiâ maius & importunius. Vult *non altiùs Antonino inquiſiuiſſe, veritos fortaſſe, ne ſi quæ ſcribebant, ex origine & vetuſtis ſcriptoribus cenſerent, ea pene omnia ſcribere deſiſterent*, vtpotè ſicuti ſuperiore paginâ loquebatur, *futilitatis plena.* Igitur grauiſſimè mentitos aſſerit; atque, vt impudentiùs mentirentur, auertiſſe oculos à veritate. Piget iſta refellere, quæ mendiculorum potiùs turpiſſimam per compita contentionem ſapiunt, quàm eruditi viri grauem & moderatam de re literaria diſſertationem. Petrus Damiani in vita S. Mauri Epiſcopi Cæſenatis

scitè scripsit sequentia. *Falsus testis Dei meritò dicitur, qui indiscretè eum laudare cupiens mentitur, & aduersus Deum proculdubio perhibet testimonium, quisquis in eius laude, peruersâ molitur arte commentum.* Tantùm abest vt *ab origine & vetustis scriptoribus rem censere noluerint*, annales quoque consuluerunt, quemadmodum Sutor monet lib.1.tract.2.cap.2. Itaque pergit capite 3. ita scribere; *Fatemur ingenuè nullum doctoris nomen illius, qui vitæ redditus exclamauit se* accusatum, iudicatum, damnatum, *per nos allatum esse, quòd nullum sit literarum monimentis quod viderimus, proditum.* Istæne sunt scriptoris illius voces, qui noluerit *altiùs Antonino inquirere, & ex origine & vetustis scriptoribus censere?* Abs dubio & hic, & Surius, atque ceteri, &Franciscus de Puteo maximè, vniuersas & Cartusiæ, &, cùm se dabat occasio,aliarum domuum tabulas excussere, vt illustria quidem, sed vera tamen, de Brunone scriberent: nihilque posuerunt in libris suis, super causâ eius ad eremum secessus, aliud
15 ab eo, quod in maiorum suorum chartis inuenerant. Vt enim dicam quod censeo, sicut in aliis seu clericorum, seu monachorum Ordinibus factum legimus, non communi quidem vniuersorum, & (vtì loquuntur) capitulari consilio, sed priuato singulorum sensu, vt nonnulli illustres viri sua ab domorum suorũ initiis mandarent literis, quæ neque ipsi in lucem ediderunt, neque voluerunt edi ab aliis:ita ego quidem non dubito, etsi nullis inueniam in chartis, fuisse nonnullos in principe Cartusianorum domo, aliisque saltem aliquibus ab illa ductis, qui vt, siue suæ, siue posterorum memoriæ consulerent, & alia pietati fouendæ apta, & ipsarum initia diligenter conscripserint, & quo seu numero, seu tempore,eas constituissent sapientes viri; tum qui, & quales ij fuissent, quibus acti causis ad ipsas constituendas descendissent, quibus seu opibus seu auspiciis rem egissent. Quod de Anglia docet Reynerus libro de apostolatu Benedictinorum in ea tract. 1. sect. 1. §. 19. *nullum monasterium fere antiquum extitisse*, cuius non fuerint *historiæ manuscriptæ: Omnium natales & origines consignauerunt, quo fundatore, quâ occasione, quo rege, quo episcopo cœnobia fuerint erecta; seriem ipsorum abbatum à primo ad vltimum posuerunt:* hoc de ceteris toto orbe monasteriis abs dubio dicendum etiam est; neque video cur de Cartusianorum si non omnibus, certè præcipuis non afferamus. In illis vniuersis addit Raynerus fuisse *historiam monasterij*; seque perlegisse historias *Abindoniæ, Petroburgensis, Dunelmensis, Malmesberiensis, Augustinensis* demum *Cantuariæ*. Atque, vt ego quidem sentio, apud Cartusianos, hæc illa sunt, quæ Chronologus Priorum Cartusiæ appellauit chronica in præfatione his verbis, *licèt primi quinque Priores hîc inferiùs descripti in pluribus chronicis reperiantur.* Nam quæ alia cogitabis chronica, cùm de primis Cartusiæ Prioribus sermo est? Sunt inedita, quæ alij in aliis domibus Cartusiani, ante annum millesimum trecentesimum nonagesimum fecerant in suos vsus; eo enim anno,
16 aut circiter scribebat ille Chronologus. Ex istis aut Cartusiæ, aut aliarum domuum tabulis Sutorem (quid enim alios afferam?) accepisse, & hæc de quibus nunc sermo est, & alia plurima fateamur necesse est. Lib. 1. tract.5.cap.2. Sic loquitur. *Bruno curauit literas Apostolicas ad venerabilem Siguinum abbatem Casæ Dei mittendas, quibus mandabatur, vt Cartusianum montem ipsius discipulis intra dies triginta redderet. Quod abbas libenter effecit, & per publicum instrumentum magistro Landuino, ceterisque Brunonis alumnis, locum ipsum*

ipsum plenè restituit. Capite autem tertio habet sequentia. *Bruno, curiâ Vrbani Pontificis salutatâ, eremum in Calabriæ finibus sitam adiit, vbi cum sociis, quorum alij clerici, alij laici erant, sibi diuinitus adiunctis, eremiticam vitam plantare feruenter studuit.* Demum capite quarto, *Domus Calabriæ S. Stephani* inquit, *per quinquaginta annos & suprà, in eremiticâ vitâ per Brunonem ostensâ perseuerans, quinque Priores post Brunonem habuit.* Scio quidem (vt hoc addam) non quinque, vt habet Sutor, sed tredecim, in veste Cartusiana Priores, illi domui præfuisse. Verùm eam ego in toto opere video sapientis, & sinceri scriptoris diligentiam, vt existimem loqui de primis post Brunonem quinque Prioribus (certè ipsorũ quintus, fuit celeberrimus ille *Rodulphus de Crucifixo*, qui, vt aduertit Surianus in chronotaxi ad vitam S. Brunonis anno 1128. *B. Landuino obedientiam promisisse legitur cum collegis suis*) ceteros in Prioribus non posuisse, quia sensim deflectebant à S. Brunonis institutis: & ab iis denique, nono post annum à cæpto Ordine centesimum, agente Guilelmo Priore decimotertio, omnino defecerunt ad Cistercienses Fossæ nouæ Celestino tertio pontifice. Et verò in secundâ parte statutorum antiquorum capitulo secundo habes quæ sequuntur. 17 *Cuncti Cartusiensis propositi Priores, Portarum videlicet B. & Excubiarum So. necnon siluæ Oth. & Maioreui Hy. & Durbonis B. & Aruerię Ar. & Montis riui B, & Montis Dei Ger. & Vallis clusæ Hy. & Augionis Hy. & Repausatorij Io. & Vallis S. Petri Hy. & Vallis S. Mariæ Pon. pro tenore & stabili firmitate propositi, à domno Basilio Cartusiæ Priore, & eiusdem loci fratribus petierunt, quatenus in eadem domo capitulum liceret eis habere, obtentu correctionis & emendationis totius propositi.* Ecce nomina vniuersarum domuum, in quibus Cartusianæ vitæ propositum seruabatur, cùm Priores illarum expetiere à Basilio Priore Cartusiæ, & obtinuere, vt in ea capitulum generale Priorum totius Ordinis, annuatim in posterum conueniret. Inter ipsas non legitur domus S. Stephani, Turre in Calabria à S. Brunone erecta; magno argumento quòd iam tum cogitabat defectionem à Cartusiensi proposito. An illius à maiorum institutis deflexus fecit, vt ceterarum domuum Priores peterent annuum in Cartusia capitulum, ne alia quæpiam exemplum eius secuta, desciseret aliquando à firmitate propositi. Igitur *ordinatio* tertia capituli primi sic habet. *Si quis Prior, vel frater cuiuslibet domus huius propositi, propriâ voluntate suâ domum ipsam ad alterius propositi religionem, quòd absit, transferre voluerit, eis, sicut iure perpetuo huic proposito confœderatis, nullatenus liceat.* Basilius verò cepit præesse Cartusiæ anno Christi millesimo centesimo quinquagesimo primo, desiit tertio & septuagesimo eiusdem sæculi, ac proinde cepit anno sexagesimo septimo Ordinis, desiit octogesimo nono. Igitur Chronologus Priorum Cartusiæ sic loquitur: *Domus S. Stephani per sexaginta annos vel circà in proposito Cartusiensi remansit;* quæ verba idem omnino significant atque illa Sutoris, quæ in superioribus retuli de quinquaginta annis & suprà. Certè cùm hæc de capitulo decernebantur in Cartusia, qui domui S. Stephani à S. Brunone septimus præerat in Calabria, ille erat Andreas, qui modico post tempore euasit in abbatem S. Euphemiæ. Vnum hîc placet adiungere tredecim illi Priores Turre in Calabria, vulgò appellati sunt magistri eremi: an etiam dicti fuerint Priores, & Cartusiani, dubitatum inuenio. Sed cùm ceteri à Brunone, & & per Brunonem à Cartusia orti, dicerentur Priores, & *Cartusiani*, quâcunque in regione essent illorum domus, seu *propositi* seu *Ordinis* Priores, ego quidem

dem non dubito iisdem nominibus appellatos. Sicuti ergo vidimus Priores Portarum, Excubiarum, Siluæ, & alios, in secunda parte antiquorum statutorum appellari *Priores Cartusiensis propositi*, ita Falco tum Lugdunensis Archiepiscopus, eos ipsos dixit *Priores sub Cartusiano Ordine militantes*. Sed
18 ista hactenus dicta sint. Reuertamur ad Sutorem. Hæc, & non pauca alia, ipsis suppparia, quæ in illo legimus, ea sunt, vt tantùm ex antiquissimis Cartusianorum tabulis, seu priuatis, seu publicis, erui potuerint. Si quis illa sub annum à millesimo quadringentesimum edidisset, atque Antoninus accepta coniecisset in suos libros, Aduersarius pro Cartusianorum odio, tribueret Antonino auctori, *futilitatisque plena*, *clamitaret* censeri debere *ex origine, & vetustis scriptoribus*. Nam cur ergo vult prodigium Parisiense, & ex eo secessum Brunonis in eremum, repeti ab Antonino, qui, vt Cartusianos scriptores non afferam, à Gersone (si antiquiores non legerat) potuit, & verò debuit potiùs repetere? Gerso quidem in tractatu de simplificatione cordis, ita loquitur de huius hominis rediuiui prodigio; *Exemplum illud celebre, ex quo cepisse dicitur Ordo Cartusianorum:* Antoninus autem in parte
19 secunda historiæ suæ tit. 15. cap. 22. *Habuit principium religio Cartusianorum ex hoc euentu.* Non tamen continuò quod hic asserit, existimandus est ille posuisse in dubio, & accepisse ab vnâ famâ, cui ex Aduersario paginâ 19. sit nomen *incerti*. Scriptores Latini, Cicero etiam atque Virgilius, ac Liuius, vt Gersonem ipsum taceam, vtuntur verbis *dicitur*, *fertur*, & aliis huiusmodi, cùm docent rem inter scriptores celebrem esse, aut apud ceteros mortales peruulgatam, cui vnus hominum est certus auctor. Vt dubia, ita etiam certa est fama aliqua, atque, sicuti loquitur Cicero, communis, vetus, illustris. *Prisca fides facto, sed fama perennis*, teste Poëta. Cur autem Aduersarius famam, interpretatus sit, cùm posset appellare sententiam; & famam inducens, dixerit dubiam & incertam, potius quàm veterem, certam, illustrem, ab vno demum Brunone ductam, non facilè dixerim. Non amo quidem ego niti coniecturis. Si quid tamen liceat suspicari, non videbitur fortassis erraturus, qui dicet accusantem Cartusianos socordiæ, & falsi, voluisse ita loqui, vt colorem veritatis ac speciem imponeret criminationi; minúsque cautis lectoribus suaderet, Gersonem alia ab Antonino sentire, séque à Gersone non discedere, negantem quòd ab incerto, negationíque proinde proximo, rumore prognatum, ille dixerit. Sed qui vult Cartusianos
20 *non altiùs Antonino inquisiuisse* de hac re, ne ab ea scribenda desisterent, quid affert vt doceat noluisse ab ea scribenda desistere. *Credidissent*, addit, *non satis illustrem Brunonis historiam, quæ iam illo euentu careret.* Qui sic proloquitur, puerile quid, vt fatuum non dicam, tribuit sanctissimis viris. Si Cartusiani amabant, quæritabantque illustria & ad populi admirationem idonea, dicere de Brunone; profectò longè illustriorem fecissent vitam eius, & maximè ad vulgus admiratione suspendendum aptam, si quæ de Paulo, Antonio, aliisque seu monachis, seu anachoretis antiquioribus legimus, affinxissent Brunoni ac sociis. Enimverò quid ad eorum claritatem spectat, quòd homo rediuiuus, se coram omnibus exclamat è feretro, damnatum æternis Inferorum ignibus? Debuerunt inducere dæmonas, qui alij ab aliis, nunc in hac, nunc in illa specie & forma horribili, tetrâ, immani obsisterent cogitantibus eremum, intrantibus Cartusiam terrorem incuterent,

incuterent, per ſpelæa ferarum luderent errantes. Si neſcis, ſeceſſus Brunonis in eremum Cartuſiæ, adeò per ſe illuſtris eſt, vt neque hoc euentu, neque alio magis horrendo fieri queat illuſtrior. Denique ad Brunonem vſque, ne vnus quidem mortalium inuentus fuerat, qui Cartuſiam adire, & in ea hærere colendo Deo, pro aſperitate loci auderet. Ergo qui longiſſimè ab orbe noſtro, vniuersíſque mortalibus, animo poſiti, Deum vnum habent in votis, cœlóque adhærent, tu vis non agitare mente mortalia, ſed conari, & omnibus contendere viribus, vt à nobis falsò credatur Deus feciſſe inſolens & horribile prodigium, ad conſtituendum eorum Ordinem. Nos cœci, & omnium ignari, arbitrabamur eſſe pios, humiles, humanis ſuperiores rebus: tu verò mortalium vnus maximè perſpicax, & omnino acutus, doces animalia eſſe inanis gloriæ, & fucatæ fallacíſque ſuperbiæ ludibria. Proh tempora! nunquámne virtuti licebit eſſe quietæ? Nunquámne dabitur eo loco conſiſtere, in quo dicendis Deo laudibus intentam, angelorúmque choris immixtam, turpis & effrænata calumnia non arrodat, non allatret?

Inquiet aliquis. Non arroditur hîc, non allatratur Cartuſianus Ordo; neque etiam contemnitur, aut accuſatur. Eum potiùs laudat, qui dicitur aduerſari, magníſque præconiis effert in ſui libri præfatione paginâ decimâ tertiâ. Vnum damnat & queritur, Cartuſianos recentiores à vetuſtioribus in hac parte deſciuiſſe; & cùm iſti prodigium hominis rediuiui Pariſiis, atque ex eo prodigio ſeceſſum Brunonis in eremum, ignorauerint (neque verò ſcire poterant, quæ nunquam fuerunt) illos vtrumque tradere. Scilicet fabulam eſſe ait, quam, cùm annos aliquot incerto auctore per ora hominum volitaſſet, deniq; Antoninus aſſeruerit in hiſtoriam primus. Ab eo Cartuſianos illorum temporum auidè accepiſſe, pèrque vniuerſum orbem ſparſiſſe, inſitam libris de vita S. Brunonis parentis; & qui poſt ipſos ad hanc diem vixerunt, accredidiſſe dicentibus. Verùm quibus iſta canuntur? vt video, Aduerſarius Cartuſianos appellat recentiores, non vnum, aut alterum, ſed vniuerſos, qui à S. Antonino ad nos vſque vixerunt; vetuſtiores, qui à S. Brunone ad S. Antoninum vſque: & ita dicens, non accuſat & arrodit, ſed peſſumdat & euertit omnem Cartuſianorum Ordinem. Nemo eſt qui neſciat, & non meritò demiretur, quos recentiores appellat, vetuſtioribus pietatis æſtu, amore ſolitudinis, ſilentij cultu, ceteríſque virtutibus reſpondere, ac natiuâ (vt ita loquar) ſinceritate potiſſimùm, veracitate, in moribus denìum ac inſtitutis obſeruatione antiquitatis & reuerentiâ. Ignorant Cartuſiani diſcedere à maioribus. Hoc illud eſt maximè, quod per annos ſexcentos illum vigorem, illámque viuidæ ſanctitatis formam in ipſis ſeruauit integram, quæ in Brunone ac ſociis elucebat, in Ordinis initiis. Sed quàm hîc fallatur Aduerſarius, intelligetur ex conſequentibus. Et recentiores, & vetuſtiores vnum ſemper ac idem ſenſerunt, prodigiúmque hominis rediuiui, & ex eo prodigio incunabula ſui Ordinis, fuiſſe tradiderunt, vt poſteà docebo. Fabulam vocat ille hoc ferale prodigium: ſed quo auctore? Antoninum facit è fabulâ in hiſtoriam aſſertorem illius: ſed quibus argumentis? Hoc ego non probo in erudito viro, queror etiam. Multa quidem legit, ſed non omnia. Nouem & viginti ſcriptores affert, qui cùm à Brunone vſque ad Antoninum, ſeu de eodem Brunone, ſeu de Cartuſianorum inſtitutione, moribus, omníque vitæ genere dixerint, iſta non protulerunt; & vnum

Gerſonem,

Gersonem, qui paucis ante Antoninum annis rem ex rumore, vt putat, popularíque famâ recitauerit. Atque addit *contumax* (vti vocat paginâ 82.) istud per trecentos sexaginta annos, & quod excurrit, *silentium*, certæ apertæque negationi par esse. Verùm, vt de Gersone haberet veritatem, quod Aduersarius autumat, & ego falsum esse docui numero 19. fuerunt tamen qui ante Gersonem, & quæ ab Aduersario, rumori, ac famæ præfiguntur initia, rem hanc omnem asseuerauerint: & scriptores quos ad nouem & viginti exultanter ac gloriosè recitat, non debuerunt illam pro loco seu asserere, seu referre; neque igitur eam negant, quam silent. Ista duo fusè & diligenter exequar, cùm fabulæ quam autumat, & rumoris, seu famæ originem ex Aduersario, parentésque attulero.

24 Igitur Aduersarius post recitata verba Ioannis de S. Victore *in memoriali M. S. historiarum ad annum millesimum trecentesimum vicesimum secundum, quo finem scribendi fecit*, addit quæ sequuntur pagina 81. Prodigium viri, *qui publicas inter exequias, damnatum se esse, maximâ ter voce pronuntiauit, ab hominibus otiosis postea inuentum est.* Qui hoc proloquitur, vult quam putat fabulam, excogitatam esse post annum Christi millesimum trecentesimum vicesimum secundum, qui fuit Ordinis Cartusiani ducentesimus tricesimus octauus. Vnde hoc accepit sapiens & accuratus vir? Pergit dicere: si eo, inquit, anno secundo & vigesimo; aut ante eum *contigisset reipsa id prodigij, Ioannes diligenter annotasset.* Quasi verò nihil prodigij aut toto orbe, aut in Gallia, vel certè Parisiis, vnquam ante ipsum contigerit, quod non diligenter annotauerit. His affinia subiungit pag. 89. *Post annos* (sunt illius verba) *à condito Cartusianorum Ordine ducentos quadraginta*, siue quatuor & viginti supra millesimum trecentesimum à Christo nato, *& ampliùs, facta est illa narratio, quæ S. Brunonem in eremum impulit.* Sed quo post illum secundum aut quartum Christi & vicesimum à millesimo trecentesimo, inuenta fuerit anno, nusquam præcisè ac definitè asserit. Sequentia tamen habet paginâ. 90. *Primus omnium qui non ita pridem incertam narrationem libris mandârunt, Ioannes Gersô Parisiensis Cancellarius occurrit. Hæc igitur Lugduni, ni fallor; post annum millesimum quadringentesimum vigesimum scribit.* Cùm ergo agens de libro, quem ait scriptum post annum vigesimum à millesimo quadringentesimo, velit *non ita pridem*, id est non multò ante eum annum vigesimum inuentam esse narrationem, seu quemadmodum loquitur, fabulam prodigij Parisiensis; significat sibi videri excogitatam, non multò post annum quadringentesimum à millesimo.

25 Istis ab ipso Aduersario ita constitutis super fabulæ, quam vocat, origine, profectò certum est falli cùm vocat fabulam. Omnino appellari non potest fabula, *ab otiosis hominibus inuenta*, sed vera historia est. Asserit non multò ante annum vigesimum à millesimo quadringentesimo, seu, quod idem est, non multò post annum quadringentesimum à millesimo cepisse, quæ ab aliis ad alios primùm delata, deinde in rumorem & famam creuerit, & post aliquot annos deuenerit ad Gersonem, atque aliquo pòst tempore asserta fuerit in historiam ab Antonino. Atqui Henricus de Kalkar, cùm otiosi homines feruntur ab Aduersario fabulam hanc, quæ dicitur, inuenisse, mortuus ipsam tradidit millesimo trecentesimo nonagesimo octauo, in tractatu de exordio & progressu Cartusiensis Ordinis; & asseuerauit eam *communiter*

apud

apud Cartusianos reperiri scriptam. Quis verò, & quàm clarus atque illustris fuerit Henricus, accipe à Theodoro Petræo in elucidationibus chronici Cartusiani, à Petro Dorlando editi, ad caput octauum & vigesimum libri sexti. *Henricus Kalkariensis*, inquit, *de exordio & progressu Cartusiensis Ordinis conscripsit tractatum, quem etiam manuscriptum penes nos asseruamus, in cuius frontispicio ita scriptum reperi. Henricus à Kalkar fuit magister Parisiensis, & antea canonicus ad S. Georgium Coloniæ. Intrauit autem ordinem Cartusiensem ætatis anno trigesimo septimo, in quo vixit annos tres & quadraginta. Obijt verò anno millesimo quadringentesimo octauo, in vigilia S. Thomæ Apostoli, cùm esset octogenarius. Functus est prioratu in Cartusia Coloniensi annis septem, in Argentinensi duodecim, in Ruremundensi quinque; exercens officium Visitatoris Prouinciæ ad annos bisdenos: adeò vt in quinque generalibus capitulis Definitor fuerit, trináque in frequentissimâ conscriptorum patrum coronâ sermonem, seu orationem habuerit.* Iam quod Henricus, anno millesimo trecentesimo nonagesimo octauo tradidit, *communiter scriptum fuisse apud Cartusianos*, hoc est in Cartusia, & aliis per Galliam, Italiam, Germaniam, Angliam, Hispaniam Cartusianorum domibus, nunquam ego quidem arbitrabor excogitatum fuisse ab otiosis hominibus; non post annum millesimum quadringentesimum, vt vult Aduersarius; sed neque per eiusdem Henrici vitam, qui natus est anno millesimo trecentesimo vigesimo octauo, aut post annum millesimum trecentesimum.

Cùm autem Aduersarius, id falsò asseueret esse fabulam, incertis & otiosis parentibus non multò post annum millesimum quadringentesimum natam, quod Henricus de Kalkar ante eum annum asseruit reperiri *communiter scriptum apud Cartusianos*, certè non minore falsitate affirmat scriptores, quos ad nouem & viginti recitat, negasse illud idem contumaci silentio, ante annum secundum & vigesimum à millesimo quadringentesimo. Fateor equidem ne vnum quidem illorum retulisse prodigium hominis rediuiui, & se accusatum, iudicatum, damnatum exclamantis è feretro, atque ex eo secessum Brunonis in eremum; sed nego debuisse referre pro loco, & rerum de quibus agebant serie: aio igitur neutrum negasse. Prudentiæ fuit, quòd vniuersi tacuerunt rem ab instituto sermone alienam: inscitiæ fuisset ipsam scribere, cùm oratio suscepta non postulabat. Placet ire per singulos, vt veritas turbet ac deleat vniuersa falsitatis vestigia. 26

Vt ab illo incipiam, à quo Aduersarius orsus est, Bruno ad Radulphum Viridem, Remensis Ecclesiæ Præpositum, ita scripsit Turre in Calabria. *Reminiscatur dilectio tua, quòd cùm ego, & tu, & Fulcius Monoculus, quodam die simul fuissemus in hortulo, adiacenti domui Adæ, vbi tunc hospitabar; atque de falsis oblectationibus, & perituris huius mundi diuitiis, necnon de perennis gloriæ gaudiis, aliquando vt opinor, tractaremus, vnde diuino amore feruentes promisimus, ac vouimus Spiritui sancto, in proximo fugitiua sæculi relinquere, ac æterna captare, necnon monachicum habitum recipere.* Hæc Bruno. Et Aduersarius sic interpretatur, vt votum, quod in hortulo emiserat, tum executus fuerit, cùm in eremo Cartusiæ monachicum habitum induit, non quem in reliqua Gallia monachi tum gestabant, sed ad quem non ante illam diem visum mortalibus, plurima, eaque asperrima adiunxit. Nec ineptè interpretatur. 27

Quid verò ad negandum hominis prodigium rediuiui Parisiis, & ex eo se-
28 cessum Brunonis in eremum Cartusiæ, inde possit colligere, ego quidem
non video. Si Bruno statim à voto edito Cartusiam adiisset, profectò esset,
quòd illius ad Cartusiam secessum, ei ipsi voto tribueret, ipsumque prodigio
Parisiensis negaret: nunc verò vide quid in epistolâ subiunxerit. *Et in vici-
nia*, vt votum ferebat, *peractum esset*, monachicumque habitum recepisse-
mus, *nisi tunc*, cùm vouebamus, *Fulcius Romam* debuisset adire, & verò
adiisset. Ad huius reditum peragenda omnes magno consensu distulimus.
Quantum autem posuit temporis Fulcius in Romano itinere? an sex, an no-
uem menses? an vnum, aut alterum annum? non liquet. Statimne post
eius reditum Româ, an potiùs non expectato reditu, Bruno votum imple-
uit? hoc etiam ignotum est. Quid moram, vt vidimus, faciente per Roma-
num iter Fulcio peregit? neque id Bruno adiungit in epistola. Quoniam
nihil attulit à se susceptum per illam Fulcij moram, igiturne putabimus nihil
tum fecisse? nequaquam, inquit Aduersarius: multa cum ceteris canonicis à
Manasse archiepiscopo pati perrexit, ac denique ob *eius mores*, peruersos, ac
prorsus improbos, cum aliis quibusdam Remensium clericorum nobilibus excessit Re-
29 mis, & *Remis Gratianopolim discessit.* Itane tum Remis Gratianopolim dis-
cessit? Omnino tum, addit. At quo auctore sic loquitur? certissimo (pergit
dicere) Guiberto Nouigenti abbate. Hîc hæreo. Itane verò Guibertus auctor
est huius rei? Hoc ille non scripsit, sed contrarium. Ait Brunonem excessis-
se primùm Remis, ob improbos Manassis Archiepiscopi mores, & posteà
quàm Remis excessisset, egisse cum Radulpho & Fulcio, habitumque Mo-
nachicum vouisse, vt suo loco videbimus. Nunc age, cur non fateris tum
adiisse Lutetiam, in illâque horrendas è feretro voces rediuiui hominis acce-
pisse, quibus ad Cartusiam actus sit? Certè anno illius sæculi octogesimo ex-
cesserat Remis Bruno, eo enim Manasses Archiepiscopus, Hugoni Gregorij
septimi Pontificis Legato, iubenti vt responsurus Brunoni veniret ad Episco-
porum Concilium, reposuit Brunonem non esse Remis; atque vt doceret
longè à Remis degere, addidit se de *illius vita & libertate ignorare.* Neque Car-
tusiam eo ipso anno venerat, quam, vt postea fusè docebo, adiit quarto post
octogesimum. Nullus, inquit Aduersarius, Scriptorum illius temporis tradi-
dit, seu Remis adiisse Parisios, seu Parisiis eas voces audiuisse, non ipse Bru-
no, non Guibertus Nouigenti abbas, non alius. Gerso, isque rei dubius,
scripsit primus Parisiense prodigium. Papæ! Qui hæc loquitur, abs dubio
habet in numerato omnia illius temporis scriptorum nomina, libros vniuer-
sorum perlegit. Vtcunque hoc habeat, falsa dicere intelligetur ex sequenti-
bus. Nunc placet ita pergere. Ais neminem illius temporis scriptorum hoc
habere, ne vnum quidem, denique igitur falsum esse. An ergo nihil præteri-
tis temporibus gestum fuisse putabimus, nisi quod scriptor coætaneus man-
dauerit literis? Verùm, vt ea omnia taceam, quæ habet Hercules Commo-
dianus serie tertia, quæsito quinto, quàm multa, quàm & grauia, & necessa-
ria, olim euenisse nemo negat, quæ solâ voce à coætaneis accepta, ad nos
per traducem peruenerunt? Cur in iis non reponis hoc de Brunone ex fune-
stis è Parisiensi feretro rediuiui hominis vocibus? Ais Gersonem istam rem
primum mandasse literis. Quid ergo? Num putabimus nihil gestum ante-
Gersonem, quàm quod ante ipsum nonnulli scriptores posuerunt in suis
libris?

Sed iſta ex ſuperfluo dicta ſint. Aio ego, & apertiùs exponam poſtea, rem
iſtam omnem haberi in pluribus libris, manu ante Gerſonis illum de ſimpli-
ficatione cordis tractatum ſcriptis.

Verùm, inquies, ſi Bruno Lutetiam Remis egreſſus adiit; & inde Cartu- 30
ſiam, agente hominis rediuiui prodigio, proficiſci compulſus eſt, quare id
Radulpho non memorat, maximam profectò habiturum vim, ad ſuaden-
dam viro (quod & vnum , & vehementer agit) expletionem voti?
Qui hoc petit, is omnino ignorat quis Radulphus fuerit; & de quo ad
Radulphum Bruno ſcribat, non attendit. Radulphus is profectò erat, qui
non egeret acribus ſtimulis ad renuntiandum ſæculo, recipiendumque, ſi-
cuti vouerat, *habitum monachicum*. Qui de illo ſcripſerunt, laudant plurimùm
à pietate, quæ ſi votum Deo factum non exequaris, nulla eſt. Adiit Archie-
piſcopatum Remenſem, anno poſt S. Brunonis mortem tertio, qui fuit
quartus Chriſti ſupra milleſimum centeſimum, & in ipſo eruditionis, ſapien-
tiæ, ſanctitatis grauiſſima dedit exempla. Calixto etiam ſecundo pontifici ſe
probauit, in Remenſi Concilio, quemadmodum Ordericus Vitalis docet
libro duodecimo. Eô igitur cogitatione deueniebam, vt exiſtimarem, ſi an-
te epiſtolam à Brunone acceptam, aut ab ea accepta, non fuit pro voto mo-
nachus, ægritudinem corporis, aut alias non inferiores cauſas, interceſſiſſe
meditanti, & contendenti votum perſoluere. Neque dicas nihil poſſe afferri, 31
quare Bruno funeſtas hominis rediuiui voces, ſi non inſtituto ſermoni neceſ-
ſarias, certè vtiles, non poſuit in ſuâ ad Radulphum epiſtolâ: Ego illas ſi
poſuiſſet, magis quærendum putarem cur poſitas voluiſſet. Radulphus vo-
uerat monachum, quem ad illam diem viderat, ſcilicet qui in mediis vrbi-
bus, aut certè iis non procul, more ſuorum temporum, arctè auſtereque de-
geret; non Cartuſianum, qui in confragoſis & horrentibus locis longè à
mortalibus vniuerſis, per omne aſperitatis & acerbitatis genus, vitam agit.
Si neſcis, vna Cartuſianorum vita ea eſt, vt nondum inuenta, non facilè ve-
niret in mentem hominis *habitum monachicum* cogitantis; & tantùm aſperita-
tis habet, vt ad ipſam primùm repræſentandam mortalibus, & ſuadendam,
homo, ad ſpeciem olim per hanc vitam probus, debuerit ex inferis, ad quos
iuſto Dei iudicio dejectus fuerat, ad hunc orbem redire, & in horribiles, fu-
neſtáſque voces prorumpere. Denique Radulphum monet, vt votum exe-
quatur; vt ad Cartuſiam Galliæ, aut Italiæ Turrem veniat non hortatur.

Secundo loco Aduerſarius affert fragmentum hiſtoriæ Francicæ, à Ro- 32
berto rege vſque ad mortem Philippi, in hæc verba. *Hoc tempore tam in diui-
nâ, quàm in humanâ philoſophiâ, floruerunt Lanfrancus Cantuarienſis Epiſcopus,
Guido Longobardus, Maingardus Teutonicus, Bruno Remenſis, qui poſtea vitam
duxit eremiticam.* Et ipſis ita ſubiungit; *Hîc nulla eſt mentio prodigij, quod Bruno-
nem in eremum compulerit.* Tu ſic repone: omnino nulla eſt mentio iſtius pro-
digij. Sed quis præter Aduerſarium cogitet eſſe debuiſſe, vt non exiſtimetur
fabula, ex vtroque eueniſſe cenſeatur? Profectò, ſi quoniam dicitur de
Brunone, quòd *floruit*, & quòd *vitam duxit eremiticam*, par fuit, vt prodi-
gium etiam, quo in eremum actus eſt, diceretur, oportuit igitur quoque
recitari diſputationem ipſius cum Radulpho Viridi, ac Fulcio Monoculo, de
rebus cœleſtibus, perituriſque mundi diuitiis; & multa alia tanti viri; atque
vniuerſam ferè ſeu in Cartuſia, ſeu in Turre vitam, quæ ſingulari prodigio

omnis suppar est. Quid? nonne igitur Maingaudi saltem nonnulla, nonnulla Guidoni, Lanfranci plurima, exaranda fuerunt? Profectò (vt alia taceam) cùm Lanfrancus in eo fragmento feratur Cantuariensis Episcopus, debuit etiam memorari arbor saltem Herluino visa, cùm ad Archiepiscopatum Cantuariensem vocabatur, quæ amplitudine ramorum, fructuum copiâ, & totâ specie portendebat eius egregia per omnem in Archiepiscopatu vitam facinora.

33 Tertius ab Aduersario, contra prodigium Parisiense, & ex eo secessum Brunonis in eremum, testis, est Guigo quintus Cartusiæ prior in vita sancti Hugonis Episcopi Gratianopolitani, qui Brunonem & socios eremo Cartusianâ excepit. *Tribus*, inquit Guigo, *necdum in episcopatu Gratianopolitano, post monasterij Casæ Dei reditum, completis annis ab Hugone, adest magister Bruno*, &c. Aduersarius istis ex Guigone verbis ita subiungit. *Et hic autor Cartusianæ religionis incunabula describit, & minuta quæque diligentissimè persequitur, nec verbo tamen attingit illa duo*, scilicet hominis prodigium in feretro rediuiui, & ex eo Brunonis secessum in eremum, *quo nullum maius est argumentum falsitatis.* Sed neque attingit vel vno verbo, seu exitum Remis à Brunone, ob peruersos Manassis Archiepiscopi mores; seu disputationem Brunonis cum Radulpho, & Fulcio, *de falsis oblectationibus, & perituris huius mundi diuitiis, necnon de perennis gloriæ gaudiis:* quorum alterum occasio, alterum causa fuit voti monachici, & conuersionis S. Brunonis. Iam quis tamen est, qui arbitretur istud Guigonis silentium, esse non magnum, sed modicum ac tenuë eorum falsitatis argumentum? Hugonis vitam, non Brunonis, prolixè scribendam Guigo suscepit: igitur & alia Brunonis, & omnia de Parisiensi prodigio tacet, quæ ad Hugonem non spectant. Vt autem non dubites, Brunonem de eo prodigio egisse cum Hugone, accipe Henricum de Kalkar, qui ante annum millesimum quadringentesimum, atque adeò Gersonis & Antonini tempora, *ex libris autenticis & testimoniis veridicis* ita scripsit: *Hugo igitur audito ab eis*, id est Brunone & sociis, *quod contigit Parisiis, sanctoque eorum proposito, ipsos gratanter suscepit.*

34 Pergit Aduersarius agere, grauissimâ testis quarti autoritate. Profectò, inquit, Guibertus Nouigenti in pago Laudunensi Abbas, libro de vita sua, docet odia peruersorum Manassis Archiepiscopi morum, *causam* fuisse, *quæ Brunonem in eremum Cartusiæ* impulerit; & rem ignorare non potuit, *quem Brunonis supparem* esse constat. Vt quid ergo fingitur triste illud ac funestum hominis rediuiui Parisiis prodigium, quod Brunonem & socios in eam adegerit? Ego autem fateor magnam in omni hac re deberi fidem Guiberto, vtpote non suppari, sed prorsus pari Brunonis; scripsit enim gesta Dei per Francos, iam ætate maturus, anno millesimo centesimo nono, qui fuit octauus post mortem Brunonis. Verùm sanctè asseuero, nusquam docere illud persuersorum Manassis Archiepiscopi Remensis morum odium, fuisse causam quæ *Brunonem in eremum impulerit.* Sed neque potuit hoc docere. Bruno ad eremum adiit anno 1084. vt dicitur in fundatione Cartusiæ, quæ sic habet: *Terra Cartusiæ à magistro Brunone cepit inhabitari anno ab incarnatione Domini* 1084. & Remis excesserat ante annum 1080. vtì Manasses Remensis Archiepiscopus Hugoni Legato Apostolico vocanti ad Lugdunense Concilium, vt de criminibus quorum accusabatur se purgaret, tradidit, respondens

sibi conuenire cum omnibus *accusatoribus, exceptis duobus, Brunone, & Pontio.* Addidit enim hæc verba: *Bruno nec noster est clericus, nec noster natus, nec renatus est; sed S. Cuniberti Coloniensis in regno Teutonicorum positi canonicus est, cuius societatem non magnopere affectamus, vtpote de cuius vita & libertate penitus ignoramus; & quia quando apud nos fuit*, &c. Igitur cùm Bruno Remis, ob peruersos Manassis archiepiscopi mores, abscesserit ante annum 1060. & eremum Cartusiæ adierit anno pòst octogesimum quarto, non excessit profectò Remis vt adiret eremum, neque Guibertus vsquam asseruerit, aut asserere potuit, illam accessisse, odiis morum Manassis. Quæ tradit, longè alia sunt. Ait Brunonem *conuersionis initia nactum esse, ex occasione improborum Manassis Archiepiscopi morum:* quæ seu ad conuersionem atque *monachicum*, vt ipse Bruno in epistola ad Radulfum loquebatur, *habitum*, seu ad eremum Cartusiæ commouerunt, illa non affert. Ecce viri verba: Bruno *conuersionis initia ex subiecta nactus occasione dignoscitur.* Memorat duo de Brunone, conuersionis initia, & conuersionis initiorum occasionem. Pergit, & principio hanc occasionem exponit. *Manasses*, inquit, *post Geruasij famosissimi Archiepiscopi decessum* (hic ille Geruasius est qui Remos Brunonem vocauerat ad Ecclesiæ magisterium) *Remorum regimini se intrusit*, &c. *huius peruersi mores prorsus improbos & stupidissimos habitus cùm omnis horreret honestus, Bruno tunc in Ecclesiis Galliæ opinatissimus; cum aliis quibusdam Remensium clericorum nobilibus, infamis illius odio recessit ab vrbe*, &c. eam, quod suadebat Nazianzenus oratione 43. *etiam consuetudinem quæ per aërem est, cum improbissimo homine detestatus*; vtpote *qui exploratum habebat faciliùs esse vitium contrahere*, quemadmodum tradit idem beatus Doctor oratione 20. *quàm* 35
virtutem impertire. Hactenus de occasione initiorum conuersionis Brunonis dixit Guibertus. Excedit Remis Bruno propter improbos Manassis Archiepiscopi mores: ergone is excessûs Remis, aut improba Manassis vita, agit Brunonem ad conuersionem morum, *siue monachicum habitum*? Nequaquam. improbi mores Manassis, faciunt vt Bruno Remis excedat, non vt aliud quid peragat. Sed Remis excessus hic, vt per se bonus est, vtpote qui ex odio vitij proficiscitur, occasionem conuersionis morum præbet Brunoni; aut potiùs, est ipsa conuersionis morum occasio. Enimverò Deus illo adductus, maiora de Brunone cogitauit. Scilicet, vt habet Chrysostomus homilia octauâ in Acta; *Qui paruum quidpiam bene egit, accipit adhortationem, vt ad maius perueniat.* Sequitur in Guiberto: *Bruno vrbe desertâ, sæculo etiam abrenuntiare proposuit:* Particula illa *etiam* videtur facere, vt hic sit verborum istorum sensus. Cùm Bruno Remis excessisset, maius aliquid suscepit: qui vrbe excesserat, decreuit etiam, vouitque è sæculo excedere. Hîc non leuiter peccauit Aduersarius. Vult Brunonem cogitâsse de sæculo deserendo, non post desertam Remorum vrbem, sed antè Remis quàm excederet, contrà quàm docet Guibertus. *Remis*, sunt eius verba paginâ vigesimâ secundâ, *in quodam hortulo, qui cuiusdam viri, cognomento Adæ, domui adiacebat*, vouit abrenuntiationem sæculi, *habitâ*, vt addit paginâ 36. *cum Radulpho collatione* de perituris mundi huius diuitiis, & perennis gloriæ gaudiis, ac emisso *monachici habitus* voto, consilium excedendi vrbe cœpit, & vrbem deseruit. Verùm Guibertus tradit contraria: *vrbe desertâ* (sunt huius verba) *sæculo etiam abrenuntiare proposuit* vouitque, subaudi ex epistolâ S. Brunonis ad Radul-

 phum,

phum, *in hortulo adjacenti domui Adæ, post disputationem de falsis oblectationibus, & perituris mundi huius diuitiis, necnon de perennis gloriæ gaudiis.* Hæc vt subaudias moneo; ea Guibertus ne quidem significat: hoc vnum affert, vouisse abrenuntiare sæculo, postquam excessisset Remis; quæ ad id propositi votique Brunonem egerunt, illa tacet omnia. Vides initia conuersionis Brunonis. Guibertus asserit eam cœpisse, ex occasione excessus Remis, ob improbos Manassis Archiepiscopi mores, in cuius ecclesia erat scholarum Magister: quæ post memoratam occasionem, ipsum ad eam commouerunt, illa non dicit. Nam quid subiungat accipe. *Qui* Bruno *suorum notitiam horrens, ad Gratianopolitanum perrexit territorium*, seu ad Cartusiam. Igitur miror ego Aduersarium, virum acutum, sequentia subiungere verbis Guiberti, *Quæso te in hac bene longâ narratione Guiberti, quo loco verbum vnum de Lutetia*, &c. *de doctore rediuiuo*, &c. Nam Guibertus recitat Brunonem *initia conuersionis ex subiecta nactum occasione*, & ipse aduertit eum tacuisse rediuiuum hominem, qui Parisiis ex feretro se horrenda voce exclamauit damnatum; & conuersionem ex superiùs recitatâ occasione, per pios cum Radulpho viridi & Fulcio Monoculo sermones conceptam, votoque firmatam meditanti, grande fuit, & omni oratione potentius, incitamentum ad vitam, longè
36 asperiùs agendam in Cartusia, quàm cogitauerat iam voueratque. Placet exclamanti exclamationem reponere. Quæso te in hac bene longa narratione Guiberti, quo loco verbum vnum de hortulo adiacente domui Adæ, de disputatione Brunonis cum Radulpho & Fulcio, de Romano itinere Fulcij, quod fecit, vt Bruno & Radulphus, statim ab emisso voto, non receperint *habitum monachicum?* Tu verò cur hæc igitur à Guiberto tacita non rejicis, qui asseris illa non habere veritatem, quoniam tacentur à Guiberto? Sed Guibertus, vt docui, occasionem ex qua Bruno nactus est conuersionis initia, dicendam sibi proposuit, non illas conuersionis causas: quæ igitur ab illo dici non debuerunt, & à nobis in ipsius oratione postulari non debent. Duæ fuerunt hæ, disputatio in hortulo adjacente domui Adæ extra Remos loco ignoto, *de falsis oblectationibus & perituris mundi huius diuitiis, necnon de perennis gloriæ gaudiis*, cum Radulpho & Fulcio; horribiles Parisiis ac funestæ hominis rediuiui voces è feretro, se accusatum, iudicatum, damnatum exclamantis. Prima illa fecit, vt Bruno vouerit cum Radulpho & Fulcio, conuersionem & *habitum monachicum:* secunda ista eum, de conuersione voto firmatâ cogitantem, compulit in Cartusiam, cum Lauduino, & quinque aliis sociis, omni sermone disputationeque potentiùs. Vt ergo primam, quæ Radulphum spectabat, sine secunda, quæ ad illum non pertinebat, posuit Bruno in sua ad ipsum epistolâ, ita Guibertus vtramque tacuit, quia de causis conuersionis Brunonis dicere non proposuerat, sed de occasione, ad quam neutra earum pertinebat.

37 Quintus sequitur scriptor vitæ Brunonis, quæ summatim scripta legitur, in codice M S. statutorum, & consuetudinum Ordinis Cartusiensis. Sic habet. *Magister Bruno*, &c. *ecclesiæ Remensis canonicus, & scholarum Magister, relicto sæculo, eremum Cartusiæ fundauit, & rexit, sex annis; qui cogente Romano Pontifice Vrbano, Romanam venit ad curiam.* Hæc, neque plura, de Brunone, ad illud vsque temporis, quo ab Vrbano pontifice vocatus Romam iuit, sunt in illo codice. Quid ergo visum est Aduersario, sequentia iis subiungere,

Hic

Hic mentio nulla mortui, & qui ſolennes inter exequias damnatum ſe eſſe reſponderit; aut huiuſce portenti, quod Brunonem in eremum impulerit. Si quoniam ſcriptor vitæ Brunonis iſte, non facit mentionem ſiue mortui, ſiue prodigij de quo agimus, Aduerſario viſum eſt ponere illud in fabulis, neceſſe eſt, vt in iiſdem reponamus votum conuerſionis à Brunone, Radulpho, & Fulcio, conceptum *in hortulo adiacente domui Adæ*, & alia huiuſmodi, quæ vniuerſa tacet, facta ante ſeceſſum Brunonis in Cartuſiam. Sed hîc vnum prætermittere non poſſum. Aduerſarius ſic loquitur in titulo iſtius teſtimonij: *Quintum teſtimonium Ordinis Cartuſianorum.* Cur autem ita loquatur ſtatim exponit. *Hîc vocamus Ordinis Cartuſianorum teſtimonium, quod ducimus ex vetere MS. codice ſtatutorum, & Conſuetudinum Ordinis, vbi vita Brunonis, & quatuor conſequentium Cartuſiæ Priorum ſummatim exaratur.* Sed nemo neſcit huiuſmodi additamenta ad ſtatuta, ſeu regulas religioſorum Ordinum, non ab ipſo Ordine conſcribi, ediue, verùm non ſine conſenſu & approbatione ipſius fieri, ſicuti cetera de quibuſcunq; aliis rebus volumina; & proprio nutu ac nomine ab illo compingi, qui ſtatuta & regulas in lucem edit. Hæc igitur vita Brunonis, breuiter atque ſummatim conſcripta, vt aliquando ſtatutis & conſuetudinibus Guigonis Cartuſiæ Prioris quinti adiuncta fuit, ita ad nouam collectionem non eſt adhibita.

Sextum teſtimonium Aduerſarius accepit, ex chronico Mauriniacenſi, 38
libro ſecundo. Ecce chronici verba. *Fuerunt & lætitiæ, & admirationi, ad id negotium pertinentes, excellentiſſimorum eremitarum Cartuſienſium literæ, quæ per quendam venerabilem abbatem de Ordine Ciſtercienſi delatæ, & in Concilio per Gaufridum Carnotenſem epiſcopum recitatæ ſunt. Erant autem Cartuſienſes, in iugis Alpium angelicam vitam ducentes, ſupereminentiſſimæ religionis, & incomparabilis auctoritatis.* An hoc teſtimonium pertineat ad rem, de qua nunc agimus, auctorque ipſius, ſuo teſtetur ſilentio, nunquam extitiſſe illud rediuiui prodigium hominis, viderint alij. Abs dubio ne vni quidem mortalium veniet in mentem, quòd ſeu res, de qua in concilio, chronicoue agebatur, ſeu orationis ſeries, poſtulabat, vt de illo diceretur.

Septimus teſtis inducitur S.Bernardus. *Ad Priorem & fratres de Monte Dei,* 39
inquit Aduerſarius, *ſcripſit S.Bernardus epiſtolã, in qua docet apprime, non ignorare ſe, quæ & qualis eſſet Cartuſianorum religio: neque tamen in hac epiſtola, nec vſquam alibi, teſtatur ſe legiſſe, vel audiuiſſe, quæ de cauſa ſeceſſus ſancti Brunonis in eremum dicuntur.* Hæc ille, qui debuit docere, S.Bernardum non potuiſſe aliquando pro re, de qua ſibi loquendum ſuſceperat, tacere prodigium Pariſienſe, quod compulit Brunonem in eremum; aut tanti viri ſilentium non afferre in negationis argumentum. Nam ſicuti Bernardus, prodigium hoc nuſquam retulit, ita etiam tacuit alia plurima, de aliis ſuorum temporum ſanctis viris, & conuerſionis monachique votum à Brunone emiſſum, & Remis exceſſum ob improbos Manaſſis Archiepiſcopi mores, & vniuerſam cum Radulpho & Fulcio diſputationem, quæ Brunonis animum à rebus terrenis auulſum, ad cœleſtes, atque diuinas ſuſtulerunt. *Quot ſermones pios*, pergit Aduerſarius, *habuit Bernardus, quot tractatus ſacros edidit, quot religioſas meditationes compoſuit, in quibus laudaſſet illud prodigium, ſi contigiſſet.* Verùm hæc verba non magis docent prodigium Pariſienſe, quod legimus, nunquam extitiſſe, quàm innumera alia, quæ cùm veriſſima ſint, & à Bernardo potuerint

tuerint inſeri ſermonibus piis, tractatibus ſacris, religioſis meditationibus, nunquam tamen ab eo vſurpata ſunt; atque illud maximè, quod Ioannes Cluniacenſis Monachus, in vitâ ſancti Odonis Cluniacenſis abbatis, refert de Eutycio rediuiuo, & loquente è feretro, vt poſtea videbimus.

40 Octauo loco Aduerſarius à ſe affert Petrum venerabilem. *Hic vir præ ceteris* (ſunt eius voces) *Cartuſianorum originem declarauit, libro 2. de miraculis capite octauo & vigeſimo. In primis ſtatuit miracula, quæ ſuo tempore vbiuis contigerant, literis conſignare. Deinde ſingula miracula, quæ ſuis vſurpauerat oculis, vel quæ ab hominibus fide dignis acceperat, duobus libris comprehendit. Tum ad ſecundi libri calcem, Cartuſianæ religionis initium, ſtatuta, & mores, vberiore oratione depingit. Quin etiam dolere plurimùm teſtatur, quòd plura non poſſit referre miracula, quæ ſuo tempore paſſim in Galliis facta commemorat, & inter ea, quæ de prima Cartuſianorum origine, & miraculis, diſſerit, ſtupenda Pariſienſis mortui narratio deſideratur.* Iſta, vt prolixa ſint, placuit afferre verbatim ex Aduerſario, vt ea me non improbare intelligas. Iam vide quid ipſis ſubiungat. *Sed cùm deſideretur, euidenter apparet in fabulis habendam illam narrationem, & quidquid illi ſuperſtruitur.* Papæ! quàm confidenter pronuntiat. Ante ipſum Papirius Maſſonus libro primo Annalium in Philippo primo rege Francorum, illam in Petro deſiderari notauerat, notauerat etiam Petauius in rationario temporum libro octauo parte prima capite decimo nono: Neuter tamen, quod Aduerſario ſubiungere placuit, addiderat. Nec immeritò. Nam ſi ex eo ſilentio *euidenter apparet* narrationem illam *in fabulis habendam eſſe*, næ omnino cæcus ego ſum, qui quod euidens eſt, non poſſum in media luce contueri ac perſpicere, cæci omnes à Petro ad hanc diem Cartuſiani, cæci mortales vniuerſi; qui hiſtoriam eſſe illam contendunt, non fabulam: vnus oculatus eſt Aduerſarius, cui datum eſt vni hoc euidenter contueri. Si ei liceat ex Petri venerabilis ſilentio ita proloqui, licebit etiam nobis, puto, ex eiuſdem ſilentio, plurima non minùs ſtupenda quæ illius tempore euenerunt, ponere in fabulis. Vt alia taceam innumera, S. Bernardus & S. Norbertus eodem cum Petro viuebant tempore, ipſorum tamen inſtituta vniuerſa, vniuerſa miracula, vt Aduerſarij verbis vtar, ſilentio preſſit Petrus. Maius aliquid accipe. Quamplurima Odo, Hugo, Odilo, Maiolus, Cluniacenſes abbates; quamplurima Cluniacenſes monachi per Galliam, Italiam, aliaſque regiones, peregerunt, quæ admirabilitatis pleniſſima mortalium meritam admirationem habent. Illorum tamen omnia Petrus tacuit. Quæ tanti, &, vt cum Aduerſario de antiquorum ſcriptorum, ſuper horrendis & feralibus hominis Lutetiæ rediuiui vocibus loquente, rurſum dicam, *adeò contumacis ſilentij cauſæ?* Cùm illas ipſe attulerit, fatebitur non diſpares feciſſe, vt de prodigio Pariſienſi etiam taceret. Certè iniquus erit, qui aſſeret hoc *euidenter* ex iſto ſilentio habendum in fabulis, ſi non etiam aſſeueret cetera quæ, à me enumerata, reticentur à Petro, habenda in fabulis.

41 Nonus ordine teſtis eſt Aduerſarij Petrus Cellenſis, atque decimus Ioannes Sariſberienſis, epiſcopi ante annum à milleſimo ducenteſimum Carnotenſes. Hi ambo nuſquam referunt prodigium Pariſienſe quod loquimur, multa tamen non vno loco habent de Cartuſianis, Petrus quidem libro primo epiſtolâ vigeſimâ tertiâ, & libro ſexto epiſtolâ decimâ tertiâ; Ioannes autem libro ſeptimo de nugis curialium, capitibus vigeſimo primo & trigeſimo tertio.

tertio. Hinc Aduersarius colligit ignotum vtrique fuisse, atque adeò fictum; id enim illud est, quod ex ceterorum scriptorum, quos laudat, silentio, deduci debere contendit. Quis non mirabitur virum eruditum ista sentire, adeò aliena ab omni ratiocinandi genere? Nos igitur etiam vniuersi, dicemur & hoc prodigium, & ex eo secessum Brunonis in eremum seu ignorasse, seu negasse, si quid de Brunone, aut Cartusianis scribamus, vtrumque tacentes; neque nobis licebit (vt hoc afferam) Brunonem certè, aut in Ordinum regularium inuentoribus, aut in sanctis censere, sine vtriusque eiusdem additamento. Miraris? Historicus ille, quem Aduersarius in secundum testem attulit, dictus est vtrumque negare, quia Brunonem, sine eo additamento, scripsit, *floruisse tam in diuinâ, quàm in humanâ philosophiâ, & posteà vitam duxisse eremiticam.* Proh non insolens, sed inauditum (nolo grauius aliquid dicere) ratiocinandi genus! Nam cur nobis liceat, quod antiquioribus non licuit? sed ad vndecimũ Aduersarij testem accedamus. Petrus Blesensis ille est. 42

Hic vir, non Cartusianum Ordinem & eius instituta (vt voluit Aduersarius) epistolâ tertiâ & octogesimâ ad magistrum Alexandrum Monachum *describit*, sed Alexandrum grauiter increpat, quòd è Cartusiâ in sæculum reuerti meditetur. Ad illum scribit sequentia de Cartusianorum Ordine. *Ibi sanè inueneras locum pœnitentiæ, secretum solitudinis, pacem animæ, contemplationis arcanum, gaudium in Spiritu sancto, munus salutis* &c. De Cartusiâ verò pergit, dicens: *Domus Cartusiensis, & locus habitationis illius, situs est in montibus & scopulis, & in petris; vt sit potiùs habitatio angelorum, quàm hominũ, addandam Altissimo pacem confessionis & laudis, sicut scriptum est, super ea volucres cœli habitabunt, de medio petrarum dabunt voces. Sedet columba, nidificat in foraminibus petræ: & vir prudens ædificat domum suam supra petram, vbi nec maris fluctus, nec ventus turbinis, nec pluuiarum inundatio, nec alluuio formidatur. Verè terribilis est locus iste, nec hic aliud nisi domus Dei.* Ista Petrus Blesensis piè, sapienter, verè. Quid autem ea faciunt, vt intelligamus sensisse nunquam hominem fuisse Parisiis, qui rediuiuus exclamauerit è feretro, se damnatum æternis ignibus; neque Brunonem tristi, fœdóque, ac ferali prodigio grauissimè commotum secessisse in eremum? Inquies cum Aduersario. *Hac in epistolâ potuisset inijci sermo de eo prodigio, si quæ de eo nunc temporis dicuntur, tunc dicta fuissent.* Potuisset? omnino, respondebis. Sed quàm multa potuissent præterea in illam epistolam inijci? Ergone ipsorum quoque silentium suadebit tibi, vt ea arbitreris nunquam fuisse. Dici debuit, inijciendum fuisse hoc prodigium à Blesensi in epistolam suam, non autem inijci potuisse.

Duodecimo loco Aduersarius, sententiæ suæ testem affert, Gaufredum Vosiensem Priorem, quasi negauerit silentio suo prodigium Parisiense, quod tacuit capite quarto chronici. Accipe illius verba. *Ordo Cartusiensium sanctissimus incepit per Brunonem virum sanctum, natione Alemannum, de Coloniâ Agrippinâ, magistrum in Theologiâ, cum sex aliis venerabilibus viris in diœcesi Gratianopolitanensi.* Gaufredo placet subiungere septem alios scriptores, qui habent ei paria. Igitur quartodecimo loco sequitur Ioannes Bronto, in chronico ad annum millesimum septuagesimum septimum. *Circa hæc tempora*, inquit, *Ordo Cartusiensis incepit sub Brunone*, &c. *hic relicto sæculo, eremum Cartusiæ, circa festum beati Ioannis primò fundauit, & rexit septem annis.* Decimo septimo Sigibertus ad annum millesimum octogesimam; atque vigesimo secundo, Adam in floribus MS; ac vigesimo primo, Antissiodorensis monachus 43

D in

in chronico ad annum millesimum octogesimum primum; & vigesimo tertio, Vincentius Bellouacensis in speculo historiali, libro vigesimo sexto capite vigesimo octauo; omnes iisdem verbis, scilicet à Sigiberto antiquiore, pro illorum temporum communissimo more, acceptis, *Bruno*, &c. inquiunt, *relicto seculo Eremum Cartusiæ fundat.* Vigesimo quarto Chronologus S. Martini Turonensis M S. hæc habet: *Anno millesimo octogesimo sexto, incipit ordo Cartusiæ tali modo. S. Hugo Gratianopolitanus, vidit per somnium, in solitudine Cartusiæ; D. Iesum Christum quoddam confirmantem; septem etiam stellas, ducatum itineris sibi præstantes. Nec mora, ad ipsum episcopum veniunt septem viri qui vno desiderio locum eremiticæ vitæ quærebant, nec adhuc repererant, quorum primus fuit magister Bruno.* Vigesimo septimo Ioannes Frasquetus in chronico, iisdem ferè verbis cum Chronologo Turonensi citato, ita scripsit. *Hugo vidit per somnium Dominum in solitudine Cartusiæ, suæ dignationis habitaculum construentem; stellas etiam septem, ducatum sibi præstantes itineris: & ecce sanctitatis odore tracti venerunt septem viri, qui omnes vno desiderio succensi, locum eremiticæ vitæ congruum quærebant, necdúmque repererant.* Prætermitto vigesimū nonum Ioannem à sancto Victore, quoniam habet omnia ferè verba eadem cum Frasqueto, nisi quòd nonnulla de Cartusianorum moribus adiungit ab eo tacita. Iam Aduersarius verbis Gaufredi à me allatis subiungit sequentia:

44 *Prodigium Parisiense Gaufredus tacuit, quia illud otiosi homines nondum inuenerant.* Ioannis autem à sancto Victore verbis ita subijcit: *Ioannes Victorinus multa de Cartusianorum primordiis & moribus scripsit, sed de homine Parisiensi, qui publicas inter exequias damnatum se esse maximâ ter voce pronuntiauit, nihil scribit, quia ex maiorum libris, atque ex omni traditione, de tali prodigio nihil habuit quod scriberet.* Quæ de duobus ists scriptoribus dicit, existimandus est sensisse de aliis septem. Vt vera sentiret pronuntiarétque, debuit omnino addere, quòd res de quibus dicere instituerant, postulabant recitationem istius prodigij. Verùm seu initia, seu mores Cartusianorum memorare susceperant, non causas, quæ Brunonem & socios compulerunt ad danda suo Ordini initia illa, constituendos mores illos. Nullus ergo ipsorum affert peruersos Manassis Archiepiscopi Remensis mores, nullus Brunonis excessum Remis ob eos, nullus disputationem de terrenis diuinisque rebus eiusdem Brunonis cum Radulpho & Fulcio, votumque conuersionis & *habitus monachici.* Hæc verò, prima fuerunt incitamenta Brunonis ad piam in monasterio vitam, aut ad fugiendum seculum occasio, quæ tamen Aduersarius non habet in fabulis.

45 Decimus tertius silentio suo inficiator prodigij Parisiensis, inducitur ab Aduersario, Petrus Cantor Parisiensis in verbo abbreuiato capite vigesimo octauo. *Si sanctus Ordo Cartusiensium in holocaustum* (sunt eius verba) *hic etiam oblatorum Dei, à labe mundi per abstinentiam, & macerationem carnis purgatorum, & iam volantium super pennas ventorum, non nisi in festis, & profestis spiritali officio intitulatis audet conficere, quomodo tu peccator sacerdos, intrepidus audes tam sancta irreuerenter tractare?* Hæc, neque plura Petrus Cantor. In iis, ne vna quidem vox est de homine Parisiis rediuiuo, & ex illius horrendis vocibus secessu Brunonis in Eremum? omnino. Igitur, inquies, hoc vtrumque ignorauit Petrus. Id ex illo silentio sequi nego. Putasne tu nihil aliud de Cartusianis nouisse, quàm illud quod retulit? Sed hoc vtrumque Petrus ignorauerit, per me licet. Ergone quod ignotum ei erat, ceteris etiam mortalibus

talibus tum fuit ignotum, neque vnquam euenit? Proh acutum ratiocinandi genus! Tædet pergere in re apertâ, vocésque frustra consumere. Cùm autem ceteri scriptores, qui in Aduersarij libro sequuntur, non negent rem de qua disputatio instituta est; sed ab eo ferantur negare, quia cùm aliquid aliud de Cartusianis referant, neutrum horum recitant; profectò neque facit ad vllos vsus, & minùs decet, vt qui plurimos parium rerum auctores hactenus retuli, ipsarum quoque verba recitem. Satis erit eorum orationis argumentum proponere.

Decimus quintus est scriptor vitæ S. Godefridi Ambianensis Episcopi, qui libro tertio capite octauo meminit solitudinis, silentij, & ieiunij Cartusianorum. Decimus sextus non pauca adiungit de illorum moribus: is est Iacobus de Vitriaco capite decimo octauo historiæ Occidentalis. Decimus octauus Robertus de monte, continuator Sigiberti: adiungit ipse nonnulla alia. Decimus nonus Malleacensis Chronographus, postquam dixisset Fulbertum Carnotensem Episcopum, à Gerberto edoctum fuisse, & Berengarium à Fulberto, atque Brunonem à Berengario, hæc adiunxit: *Bruno quidem perfectus philosophus, monachus, & eremita, apud Calabriam multorum monachorum pater, obijt in Christo.* Vigesimus Robertus de Corceon in summa M S. capite 17. differit de numero Cartusianorum in vno & eodem monasterio. Vigesimus quintus Hugo Cardinalis, ad caput sextum epistolæ primæ ad Corinthios disputat de Cartusianorum in iudicio litibus. Vigesimus sextus Humbertus Prædicatorum Magister Generalis, sermone quarto & vigesimo plurima de variis Cartusianorum consuetudinibus differit. Denique octauus & vigesimus Guilelmus de Nangiaco, in chronico M S. ad annum secundum & trigesimum à millesimo centesimo, docet Cartusianos *præ ceteris Ordinibus religiosis pesti auaritiæ terminos posuisse*, & in cellis suis ferè morari. 46

Atque hactenus scriptores, quos Aduersarius attulit ad nouem & viginti, vt ex ipsorum silentio de homine Parisiis rediuiuo, &, cùm funus curabatur, se accusatum, iudicatum, damnatum feraliter exclamante, comprobaret id prodigij ignoratum illorum temporibus, ignoratum etiam ex ipso factum esse, vt Bruno secederet in eremum; ac proinde vtrumque in fabulis habendum. Sed quàm multùm falsus fuerit, intelligitur ex illis quæ in superioribus docui. Et verò non asserendi sunt negasse quod tacebant; id enim tacebant, de quo pro re propositâ, sermonisque serie non debebant scribere. Aliquibus fuit satis Brunonem de nomine appellare; aliis tradere quòd inuenerit Cartusianorum Ordinem, aut tempus quo floruit recitare. Addiderunt ceteri consuetudines, mores, statuta nonnulla quæ vel ipse, vel ab ipso Priores Cartusiæ, aut Generales Priorum conuentus, in eundem Ordinem inuexere. His profectò rebus non inseruerunt sapientes viri prodigium illud, quò ad eremum Bruno adactus est: neque scilicet conueniebat vt insererent. Enimvero non omnia omnibus locis scribenda sunt. Qui id susceperunt, vt aut omnia Brunonis, aut ab ipsis initiis secessum à sæculo in eremum, fusè ac prolixè edisserent, illi hoc vtrumque etiam debuerunt mandare literis; & omnino mandauerunt, Franciscus à puteo, Petrus Bloemenuenna, Petrus Sutor, Laurentius Surius, & alij à me in superioribus nominati. 47

48 At, inquies, isti scriptores vniuersi, sunt pro vtriusque rei antiquitate recentes: nullus illorum scripsit statim à morte Brunonis, nullus annis ab ea centum, nullus ducentis, aut trecentis; omnes post annos ab ea quadringentos. Hoc fateor. Verùm age, quis secundum mortem Brunonis, vel sociorum, aut statim post eorum discipulos; quis post eos ducentis, aut trecentis annis id sibi accepit, vt de Brunonis vitâ moribúsque, singula copiosè & abundanter persequeretur? vnus certè afferatur, qui id susceperit: ipse si prodigium Parisiense tacuerit, aut ex eo secessum Brunonis in eremum Cartusiæ, fatebor neutrum euenisse. Hoc illud silentium est, è quo debuit, si poterat, Aduersarius contendere vtrumque in fabulis habendum esse. Igitur aliquando venit in mentem mirari tardiùs factum, vt scriptores fusè disputarent de omni Brunonis vitâ. Sed Cartusiani soli poterant de vniuersâ, cum ipsis scilicet actâ in eremo, scribere. Quàm verò non tardi, sed inuitis suppares, descenderint ad libros edendos scribendosve, de vitâ non Brunonis parentis, sed sanctorum sui Ordinis ceterorum virorum, hinc intelligis, quòd Guigo quintus prior Cartusiæ, adigendus fuit mandato summi pontificis, ad scribendum de vitâ S. Hugonis Episcopi Gratianopolitani, qui cum Cartusianis multus ab ipsorum origine, & ferè totus fuerat. Petrus Cluniacensis, libro secundo miraculorum capite vigesimo nono, sequentia quoque scripsit. *Multa quidem in illo sacro Ordine* Cartusiensium *miracula contigisse à pluribus accepi, sed ipsi humilitatis virtute, quâ semper serui Dei miranda opera sua, quanto possunt nisu occultant, vix aliquid ex his prodere* seu libris scriptis, seu voce *voluerunt.* Vide quantâ confidentiâ hoc proloquor. Tantùm abest, vt antiquissimis illis temporibus Cartusiani cogitauerint scribere prolixè de vita Brunonis, eiusque mores & gesta in vulgus edere, cùm Deus plurima per ipsum supra omnem naturæ vim prodigia perpetrare pergeret, vix aliquando denique, post annos ab eius morte quadringentos, cogitauerunt de curandâ ipsius veneratione publicâ Leone decimo pontifice; & proinde etiam edendis libris de vniuersâ eius vitâ, quam à maioribus sparsim variis in chartis positam accepissent. Quem enim Deus, per innumera toto orbe miracula, omnium ferè hominum linguis prædicabat, de illo tacere non ampliùs potuerunt: docueruntque mortales, quis Bruno ille esset, cuius munificentissimam manum ope quotidianâ sentiebant, quam egisset olim vitam, quo prodigio, cum sociis sex, in deuiam, & solis notam animantibus feris eremum adactus fuisset. Abiectio quippe sui ipsius, &, quam in superioribus
49 laudabat Petrus Cluniacensis, demissio non fecerat, quin antiquissimis illis temporibus illa de Brunone, Brunonisque sociis & discipulis, atque sociorum & discipulorum sequacibus, clari sapientia & virtute viri scriberent, suisque legenda & scribenda concederent, quæ nolebant in vulgus edere. Ea scilicet, quæ seu maiores sapienter sanctéque gesserunt, seu Deus ad ipsorum illustrandam memoriam magno prodigio perfecit, habent pondus ingens ad corroborandum, obfirmandúmque, posterorum animum in susceptâ ex illorum æmulatione vitâ. Guilelmus igitur de Elbura (de Yporegia etiam vocant) docens quos in vsus scripti essent Cartusianorum libri, quos non edebant in lucem, sic de illorum vno loquitur, *non negligat ipsum ad ædificationem scribere, vel legere, vel audire.* Quoniam autem huc dicendo deuêni, non omnino nullus erit operæ fructus, si vnum aliquid afferam de istiusmodi

modi libris. Aduerto pluribus datum esse nomen chronici. In præfatione chronici Priorum Cartusiæ, quod desinit in Elisiario seu Elzeario Grimoaldi ante annos trecentos scripta sic legitur: *Primi quinque priores, Bruno, Laudumus, Petrus Francus, Ioannes, Guigo, in pluribus chronicis inueniuntur.* Quæ feruntur hîc chronica, nunquam peruenerunt ad lucem publicam; in quo enim editorum legitur Petrus Francus Priorum tertius, aut Ioannes quartus? à Cartusianis verò ipsis scripta fuisse ego quidem non dubito. Et verò qui alij de ipsis scribere voluerint, &, vt maximè voluissent, potuerint, degentibus, longè ab omni ceterorum mortalium congressu, in auiis & asperis locis? Vocabant autem chronica, quoniam vt in editis factum videmus chronicis, res in illis digestæ erant per sua tempora. Nonnullis verò ita placuit nomen hoc, vt chronicum etiam dixerint librum, cui ipse autor longè aliud imposuerat nomen. Legi ego codicem scriptum manu, mole exiguum, rebus quas complectitur oppidò magnum & illustrem. Autor ignotus est. Quicumque fuerit, videtur scripsisse Basilio Cartusiæ octauo Priore, qui cæpit sedere anno primo & quinquagesimo post millesimum centesimum. Principio vocauere *tractatum*, seu *narrationem historiæ inchoationis, & promotionis Ordinis Cartusiensis.* Neque iniuria vocauere, duas enim diuiditur in partes, quarum prima habet inchoationem Ordinis, secunda Brunonem, & à Brunone Priores quatuor, qui Ordinem promouerunt. Quia posterior hæc pars, istos Priores habet suo positos ordine, nonnulli deinde totum ipsum tractatum appellauerunt chronica; sed ista dicta sint hactenus.

Iam vt redeam ad scriptores de Brunonis vita, Franciscus de Puteo, Petrus Sutor, Petrus Bloëmenuenna, & alij quos Aduersarius per contemptum recentiores appellat, acceperunt vniuersam dicendorum de Brunone segetem, ex antiquissimis illis seu chronicis, seu tractatibus, chartisque, ac libris, ad magnos sociorum vsus conscriptis à viris fide, sapientiáque claris & illustribus. In illis ego quidem repono numerum annorum in Cartusia Galliæ, & in Turre Italiæ ductorum, secessum in eremum Cartusiæ ex prodigio rediuiui Lutetiæ hominis, & non pauca alia, quæ in voluminibus ante ipsos editis non leguntur. Vt autem de hoc vno secessu nunc agam, de quo vno à me instituta est disputatio, inuenio Cartusianos omnino quinque (alius quis accuratior fortassis plures inueniet) de ipso scripsisse ante Gersonem Antonino superiorem. Illorum recentissimus scribebat anno millesimo trecentesimo nonagesimo octauo: huic ætate suppar, anno inter octogesimum tertium & nonagesimum primum incerto post millesimum trecentesimum: vtroque antiquior, anno millesimo trecentesimo decimo tertio: ante istum alius millesimo ducentesimo nonagesimo octauo: antiquissimus demum non bene certo quidem tempore, sed, vt videtur, Priore magno illo Basilio, qui cæpit sedere anno millesimo centesimo quinquagesimo primo, & post S. Brunonis mortem quinquagesimo, prioratuique immortuus est millesimo centesimo septuagesimo tertio. Itaque non falletur, qui dicet nostris etiam temporibus, post multa quæ Cartusiam euerterunt incendia, pòstque multas, siue ab hæreticorum turbis, siue à militum per bella rapinis, tota Europa clades, superesse libros ineditos, superesse chartas, plurimis, ac centum etiam, ducentisque, & trecentis, aut circiter, ante Gersonem Antonino vetustiorem, annis scriptas à Cartusianis, qui secessum S. Brunonis in ere-

mum, repetant ex feralibus hominis Lutetiæ rediuiui è feretro vocibus. Placet singulos à recentissimo afferre, per inuersum seu retrogradum ordinem annorum, quibus scripserunt.

51 Henricus de Kalkar recentissimus illorum est. Hic vir natus anno millesimo trecentesimo vigesimo octauo, mortuus millesimo quadringentesimo octauo, scripsit trecentesimo nonagesimo octauo post millesimum, de Ordine Cartusiano librum, seu *de ortu & progressu Ordinis Cartusiensis*. In eo libro paginâ mihi secundâ sic legitur. *De illo quadriduano mortuo, qui factis pro se vnâ die funeralibus, secundâ die sepeliendus ad iustum se Dei iudicium vocatum, tertiâ iudicatum, quartâ clamauit damnatum, prout hoc apud Cartusienses cõmuniter videtur scriptum*, &c. Antè vltrà quàm pergo, placet vnum aduertere. Vt Henricus asserat prodigium hoc haberi scriptum communiter apud Cartusianos, possitque adeò dici quòd illud recitauerit ex communissimo apud Cartusianos per vniuersum orbem scripto, tamen in consequentibus affert & antiquissima, & ab illo, quod apud Cartusianos communiter legebatur, scripto diuersa, è quibus ipsum etiam accepisse dicendus est. Primùm ita pergit paginâ octauâ. *Bruno data sibi benedictione per Papam* Vrbanum *adiit Calabriam, vbi & euangelizans illis partibus sententiam damnationis, quam audiuit Parisiis, Dei dono multos conuertit; ex quibus tandem congregationem sanctam, sicut in Cartusiâ, in eremo cui nomen Turris, instituit: fecit & aduentantibus, verbis & factis, sæpe monita salubria, & signa solatiosa satis, prout ibidem habetur in scriptis.* Cùm Henricus ita loquatur, potest quoque asseri ea quæ modò recitaui de prodigio Parisiensi, accepisse ex scriptis quæ Cartusiani antè ad Cistercienses Turre in Calabria quàm deficerent, scripserant de Brunonis in Calabriam aduentu, mora, morte, factis denique & moribus. Secundùm pagina quadragesima octaua Henricus concludit opus suum istis verbis. *Hæc paucula inter, & post multa, quæ adhuc Cartusienses habent de Ordine suo scripta, & ego scripsi pro caritate fraternâ ex libris autenticis, testimoniis veridicis, & experientiis propriis, quippe qui Prior fui, licèt indignus, diu, & in diuersis domibus.* Loquitur de vniuersis, quæ toto libro super Cartusianorum ortu & progressu docuit; hæc enim duo sunt de quibus dicendum sibi accepit. Et quidem illius progressum potuit, & ex libris autenticis, & ex testimoniis veridicis, & ex ipsa experientia ducere pro rebus, earumque varietate; alias enim ex testimoniis, alias ex libris, non paucas ab experientia accepisse nihil vetat. Ortum autem, ac proinde prodigium Parisiense, & ex eo Brunonis accessum ad eremum, cùm non potuerit experientiâ consequi trecentis annis & quod excurrit ab eo natus, dicendus est hausisse ex libris autenticis, aut ex testimoniis veridicis, nisi velimus ab his & illis sumpsisse.

52 (marginal number beside line "nonis in Calabriam aduentu")

53 Sed quos libros appellauit autenticos, quæ testimonia veridica? Existimo ego locutum libros à testimoniis diuersos, & autenticum à veridico distinxisse. Certè qui experientiam, vt tertium quid videtur ab vtroque separasse, cur negabimus duorum aliorum alterum, cum altero non confudisse? Testimonia cùm appellet veridica, abs dubio possunt dici quæ testes voce ferunt, & certè multa de progressu Ordinis Cartusiani, quæ in superioribus retulit, ad Henricum voce testium peruenerant: nihil tamen vetat addere, hîc nomine testimoniorum comprehendi, quæ testium scripto feruntur; scriptores enim, vt manu suam mentem sensaque ponant in chartis, vulgò tamen

asserimus

asserimus dicere & loqui. Atque hæc testimonia, ego quidem putabam pro re fuisse, alia publica, priuata alia. Illa Henrici temporibus appellabantur etiam testamenta; & in Pandectis libro 43. tit. 1. vocantur testationes. Vtroque dicebant nomine à testibus obsignatis; chartæque sunt seu tabulæ, testium obsignatione firmatæ. Iam libros dixit, quos etiam sermone vulgari vocamus libros, suntque longiores, & pluribus tenduntur paginis. Autentici sunt, quorum autor facit fidem per se, suáque auctoritate ac dignitate. Cùm hæc ita habeant, Henricúsque asserat, ea, quæ in superioribus de Ordine suo protulit, se accepisse *ex libris autenticis* & *testimoniis veridicis*, negari non potest, quòd asseueret prodigium hominis rediuiui Parisiis, se accepisse ex veris certísque seu libris, seu chartis, aut etiam ex vtrisque. Hæc omnia idcirco attuli, vt non dubites, cùm Henricum refero testem rei quam edissero, me non tam ipsum laudare, qui anno millesimo trecentesimo nonagesimo octauo scripsit, quàm aut Brunonem sociósve, qui interfuerunt illi; aut seu Brunonis seu Sociorum discipulos, ab ipsis qui interfuerant, vniuersam edoctos, seu Turre scripserint, seu Cartusiæ, alióve in loco: hi enim vni, fidem facere per se possunt, rei coram Brunone, & à Brunone, ac sociis gestæ.

Henrico de Kalkar fuit ætate suppar, aut etiam fortasse par, Chronologus Priorum Cartusiæ. Scribebat is post mortem Amedei Viridis Comitis Sabaudiæ, ex paginâ mihi quinquagesimâ sextâ, *Amedeus Comes Sabaudiæ mortuus fuit in transitu Ducis Andegauensis in Apuliam*; & ante mortem Amedei quem Viridis genuerat, ex paginâ sequente, vbi hæc scripta sunt: *In breui exaudita est oratio Ioannis Birelli Prioris Cartusiæ, & conuentus; atque Amedeus Viridis Comes Sabaudiæ, filium de vxore, quæ sterilis putabatur, suscepit, qui etiam Amedeus Vocatus, nunc Comes Sabaudiæ est effectus.* De morte autem vtriusque Comitis Amedei, scholium marginale mei codicis ita habet: *Viridis obijt anno millesimo trecentesimo octogesimo tertio pridie Martij*, ait *charta eiusdem anni: Eius filius obiit secundâ Nouembris anno millesimo trecentesimo nonagesimo primo*, *ex charta capitulari anni sequentis.* Igitur hic Chronologus scribebat post annum millesimum trecentesimum, inter octogesimum tertium, & nonagesimum primum. Is cùm docet *quâ occasione cæpit Ordo Cartusiensium* sic loquitur. *Qui mortuus videbatur & erat, eleuato capite resedit in feretro, ac omnibus audientibus altâ & terribili voce clamauit, Iusto Dei iudicio accusatus sum: & hoc dicto caput deposuit, & decubuit mortuus sicut priùs*, &c. *Defunctus, sicut priùs, eleuato capite, dolorosâ ac terribili voce intonuit, Iusto Dei iudicio iudicatus sum*, &c. *Iam tertiò altissimo & mœstissimo clamore personuit, Iusto Dei iudicio condemnatus sum*, &c. *Erat ibi magister Bruno.* 54

Guilelmus de Elbura, siue de Yporegia (his enim duobus nominibus appellatum inuenio) scripsit decimo tertio post millesimum trecentesimum, *de origine & veritate perfectæ*, id est, Cartusianæ *religionis* librum doctum, & elegantem. Vt doceret originem, & initia religionis huius, nihil quidem de suo composuit, sed librum orsus est ab libello, seu tractatu, aut *narratione historiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis*, ad cuius lectionem, auditionem, scriptionem, postea lectorem sui operis hortatur. Iam in isto tractatu habetur omnis historia prodigij Parisiensis, de quo disputamus. Quoniam puto scriptum Basilio Priore Cartusiæ, qui cæpit sedere anno quinquagesimo primo post millesimum centesimum, seu quinquagesimo post 55

mortem

mortem Brunonis, de hac re dicam postea. Nunc placuit ista afferre, vt videas tractatum istum Guilelmo probatum fuisse, & prodigium proinde etiam Parisiense, de quo nunc sermo est.

56 Cartusianus Maioreuensis tractatum breuissimum scripsit cum hoc titulo, *Quomodo Ordo Cartusiensis sumpsit exordium.* In eo sequentia verbatim continentur. *Ventum est ad hoc, vt defuncti corpus poni deberet in sepulchro. Circumstantibus igitur clericis, qui defunctus erat clamauit, dicens: Iusto Dei iudicio accusatus sum,* &c. *Sequenti igitur die,* &c. *iterum clamauit mortuus, & ait, Iusto Dei iudicio iudicatus sum,* &c. *Sequenti die,* &c. *iterum clamauit, Iusto Dei iudicio condemnatus sum,* &c. *Erat autem tunc temporis quidam magister in Theologia, nomine Bruno, magnæ sanctitatis,* &c. *Ipso sancto viro* Hugone episcopo Gratianopolitano *iuuante ceperunt ædificare primam domum Cartusiensis Ordinis, quæ domus Cartusia vero nomine nuncupatur, & cepit construi anno Domini millesimo octuagesimo quarto.* Ipse tractatus ab auctore suo dicitur scriptus *anno millesimo ducentesimo nonagesimo octauo.* Ab eo autem ad millesimum quadringentesimum quinquagesimum nonum, quo Antoninus est mortuus, fluxerunt anni centum sexaginta & vnus; atque ad millesimum quadringentesimum vigesimum, *post quem* Aduersarius vult Gersonem scripsisse primùm de hoc prodigio, fluxerunt centum viginti & duo. Istud affero, vt videas, quâ veritate asserantur ab eodem Aduersario Cartusiani, accepisse istud prodigium ab Antonino; & Gerso primus omnium de eo, etiam veluti dubio, scripsisse. Cartusianis hic de eo scripsit centum & viginti duobus annis ante Gersonem, & centum sexaginta & vno ante mortem Antonini. Verùm ad vlteriora pergamus. Habeo ego præterea denique alium Cartusianum, qui anno scriptis quidem in codicibus, qui ad meas manus peruenerunt, non annotato, sed, vt verba ipsius præ se ferunt, primo & quinquagesimo post mortem Brunonis aut circiter, rem hanc omnem tradidit.

57 Hîc ille est, autor *tractatus de narratione historiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis*, à me non semel laudatus in superioribus. Verba quibus significat scribere se anno post mortem S.Brunonis quinquagesimo, aut circiter, sunt ista. *De antiquis sapientibus, & sanctis fundatoribus, ac promotoribus Ordinis Cartusiensis, aliqua ad æternam memoriam narraturi, exordium assumemus.* Enimvero quinque tantùm in illis reponit Brunonem, Luduuinum, Petrum, Ioannem, Guigonem. Ergone hos solos, in antiquis fundatoribus & promotoribus Ordinis Cartusiani, censere potuit? omnino. Quid autem est, cur S.Antelmum Priorem Cartusiæ septimum, postea Bellicensem episcopum; cur Basilium octauum, numerare illi non licuit? certè isti ambo illi sunt, qui sinceram atque certam firmitatem, siue (vt quod est loquar) veram si quæ vnquam in rebus humanis erit, æternitatem Ordini suo concesserunt, vt statim fusè docebo. Dicamus igitur necesse est, potuisse quidem ipsum ac meritò potuisse, eos in fundatoribus & promotoribus Ordinis sui collocare, sed antiqui, cùm scribebat, abs dubio non erant, & Basilius sui prioratus initia ponebat, primo scilicet & quinquagesimo Christi anno post millesimum centesimum, aut circiter. Quàm verò clari & illustres fuerint Antelmus & Basilius, quantáque, & quàm multa, beneficia in Ordinem suum contulerint, nulla satis exequatur oratio. Vt in fundatoribus ac promotoribus eius Basilium (ab eo placet incipere) reponas, duo maximè faciunt.

Primum

Primum ante antiqua statuta Cartusianorum legimus in has voces: *Domnus Basilius statutis Guigonis nonnulla vtilia ad Ordinem adiecit.* In hoc igitur suppar Guigoni fuit, parem enim ei non dixerim, qui omnia redegit primus in sua capita, ordinéque posuit, ac in vnum compegit corpus. Secundum habes in secunda parte eorumdem statutorum capitulo secundo, his verbis. *Cuncti Cartusiensis propositi Priores, Portarum videlicet B. & Excubiarum So. necnon Siluæ Oth, & Maioreui Hy. & Durbonis B. & Arueriæ Ar. & Montisriui B. & Montis Dei Ger. & Vallisclusæ Hy, & Augionis Hy. & Repausatorij Io. & Vallis S. Petri Hy. & Vallis S. Mariæ Pon. pro tenore & stabili firmitate propositi, à domno Basilio Cartusiæ Priore, & eiusdem loci fratribus, petierunt, quatenus in eâdem domo Capitulum liceret eis obtentu correctionis & emendationis totius propositi. Hac igitur precum instantia, domnus Basilius Prior Cartusiæ cum fratribus suis, eorum precibus tandem consensit.* Hîc vocula *tandem* expendenda est. Eâ significatur, non semel, aut iterum, at sæpius egisse Priores apud Basilium, atque, vt intelligetur ex statim dicendis, Antelmum de habendo in Cartusiâ Capitulo generali Priorum *obtentu correctionis & emendationis totius propositi*; pluresque adeò annos in excutienda re omnino grauissima positos fuisse. Et verò cogitatam Antelmo Priore, ceptam potiùs, aut affectam, ferme fuisse ex eo intelligitur, quòd Falco, qui Lugduni Archiepiscopus sedere desiit ante annum quintum & quadragesimum à millesimo centesimo, consensit in hoc Capitulum eo Priore. Consensus enim episcoporum in quorum diœcesi erant cœnobia, tum ad illud constituendum postulabatur, cùm in illorum potestate erant, à summo Pontifice nondum exempta: igitur capite illo secundo secundæ partis statutorum ita sequitur: *Ad confirmationem prædicti Capituli, domus Cartusiæ à domino Gaufredo Gratianopolitano Episcopo literas accepit*, &c. *& ceteræ domus Ordinis nostri, ab Episcopis & Archiepiscopis, in quorum diœcesi sitæ sunt, acceperunt, & domni Cartusiæ seruandas tradiderunt.* Chartam à Falcone Lugdunensi Archiepiscopo scriptam, legi ego in Portarum domo, sic habet. *Falco Lugdunensis Ecclesiæ minister dilecto filio Antelmo Cartusiæ Priori, cunctisque Prioribus sub Cartusiensi Ordine Domino militantibus, & qui cum eis sunt fratribus, paupertatis præmium à Domino obtinere. Domum Portarum, & domum Maioreui vestræ religionis æmulas, pro voto & pietate sua, ad tenorem & confirmationem Ordinis vestri, sicut communi consilio Capituli visum fuerit, concedimus & tradimus vobis, & successoribus, in perpetuum corrigendas.* Quam Gaufredus Gratianopolitanus Episcopus ex capite secundo secundæ partis statutorum scripsit, recitat Surianus in chronotaxi ad vitam S. Brunonis. Ea sic habet: *Ego G. Dei gratiâ Gratianopolitanus Episcopus, rogatu Basilij Cartusiæ Prioris, & ceterorum fratrum ibidem Deo famulantium, præfatam domum communi Capitulo, sicut generali consilio totius Ordinis decretum est, Episcopali autoritate corrigendam, & in proposito Cartusiensi in perpetuũ conseruandam concedo. Decernimus etiam quòd si prædicta domus à suo proposito ad aliud propositum (quod Deus auertat) aliquando se transferre tentauerit; vel Prior, vel persona qualibet ipsius, vel etiam tota domus obedire prædicto Capitulo noluerit, sententiæ excommunicationis tam nostræ, quàm totius Capituli subiaceat.* Igitur cùm hæc sancta, & in omnem partem vniuerso Ordini vtilissima constitutio Capituli cepta fuerit cogitari ac postulari, vrgerique Antelmo Priore Cartusiæ, eum quoque in fundatoribus & promotoribus Ordinis sui cum Basilio reponit. Certè si Guigo in illis, neque iniu-

riâ, censetur, quòd sicuti legitur ante antiqua illa statuta, *Cartusiensis Ordinis constitutiones seu statuta succinctè in formam redegit*, non omnino minori, vt moderatè loquar, iure, & Antelmus qui cepit de annuo Cartusiæ generali capitulo cogitare, & Basilius qui de illo habendo *tandem* constituit, sunt in
59 ipsis reponendi. Adde quod Capitulo, & quæ ex Capitulo sequitur visitatione, ab Antelmo & Basilio sapienter & sanctè excogitatis, & ad Cartusiæ Prioris auctoritatem adiunctis, monasteria Cartusianorum vniuersa quocumque, & quamcunque magno numero sint (& ad nouem & sexaginta supra centum, cùm hæc scribo numeramus) surgunt tamen in vnum corpus, stantque, vt doctè asseruit Guilelmus de Elbura in egregio illo de veritate perfectæ religionis tractatu in hæc verba. *Idcirco Ordinem sanctum Cartusiæ diuina misericordia adinuênit, in quo & per quem, & sub quo, vtraque vita tam cœnobitica, quam eremitica, reducta est ad suæ primariæ originis puritatem, & ad antiquam institutionis monasticæ sanctitatem. In ordine enim Cartusiensi, est communis & cœnobiticæ vitæ ordinata societas, quia omnia monasteria, totius ordinis dicti, simul connexa sunt & vnita sub vno Priore Cartusiæ, & sub vno Capitulo Generali, quod indesinenter annis singulis in principali domo Cartusiæ celebratur; quorum prouidentiâ, & sanctis consiliis, monitionibus, ordinationibus, visitationibus, & salutaribus institutis, totus ordo, totiusque ordinis domus reguntur, corriguntur, & diriguntur, & in sanctæ religionis obseruantiâ conseruantur. Ab eisdem Priore Cartusiæ, & Capitulo Generali, ad omnes & singulas prouincias, in quibus sunt mona-*
60 *steria Ordinis supradicti, mittuntur visitatores.* Antelmus ergo & Basilius Capituli, atque adeò visitatorum, qui à Priore & Generali Capitulo Cartusiæ constituuntur, inuentores, censendi sunt in fundatoribus, ac promotoribus Ordinis Cartusiani proculdubio, non aliter quàm Guigo, consuetudinum & statutorum primus scriptor. Cur autem *narrator historiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis*, in illis eos non reposuerit, non aliud afferri posse videtur, quàm antiquos non fuisse, cùm de antiquis scribebat; & Antelmo Cartusiæ præfecturam abiiciente Basilium sedere cepisse, qui pro sua modestia voluerit, vt qui de vniuersis fundatoribus & promotoribus Ordinis sui scribere poterat, scriberet de solis antiquis. Id autem factum censeo à Basilio, ineunte prioratu, potiùs quàm adulto, aut exeunte, ne Hugonem qui post Guigonem per duos tantùm annos sedit, iniuriâ ab antiquis exclusisse, qui de eo tacuit, existimetur: nam Basilius & Anselmus sederunt annos sex & triginta, quot neque plures à Brunonis morte ad Hugonis prioratum fluxerant. Cùm ita habeat tempus, quo *Narrator suam inchoationis Ordinis Cartusiensis historiam* scripsit, vide quàm vetustum testem prodigij Parisiensis habeamus. Basilius sedere cepit anno à morte S. Brunonis quinquagesimo, eo igitur aut circiter, ille ipsum fusè ac splendidè recitauit. Nonnulla verborum eius retuli, cùm afferebam Chronologum Priorum Cartusiæ numero 54. quæ sibi quoque accepisse Guillelmum de Elbura tum aduerti, cùm de ipso agebam numero 55. nam illi ambo fecerunt magno consilio, vt de re & perantiquâ, & prorsus aliàs inauditâ, ac in omnem partem horrendâ & ferali, dicerent verbis toto Ordine peruulgatis, quæ antiquissimus auctor annis circiter quinquaginta post mortem Brunonis scripsisset, acceptâ fortassis ab eodem sancto Brunone aut sociis. Illis igitur nunc supersedeo.

Dices Guillelmum de Elbura auctorem huius narrationis esse, vtpote qui

quì eam præfixit tractatui suo de Origine & veritate perfectæ religionis: iniquè igitur facere me, qui contendam anno millesimo centesimo quinquagesimo scriptam esse, cùm debeat dici scripta anno trecentesimo decimo tertio post millesimum centesimum, quo Guilelmus tractatum illum alterum *de origine* composuit. Hìc fateor ego Guilelmum narrationem eam præfixisse suo *de origine* tractatui, sed multa sunt quæ doceant ipsius auctorem non esse. Principio ille ipse hoc non ineuidenter asserit; sic enim loquitur in fine libri ex ista *narratione*, & tractatu *de origine* conflati. *Explicit tractatus de origine, & veritate perfectæ religionis, quem quicunque legerit, orare dignetur pro illo peccatore, qui ad honorem Dei, & ad defensionem Ordinis Cartusiensis compilauit. Tractatum verò præcedentem, de narratione historiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis non negligat ad ædificationem scribere, vel legere, vel audire.* Qui peccatorem dicit auctorem tractatus *de origine*, is profectò de se loquitur. Scilicet quis adeò vecors fuerit, vt alium à se dicat peccatorem? Cùm verò idem nihil eiusmodi adiungat de autore tractatus *de narratione*, apertissimo est argumento negare se illius auctorem. Deinde narratio hæc ita tractatui *de origine* præfixa est, vt nullam tamen cum eo connexionem habeat: igitur scriptor ipsius illam sic orditur; *Laudemus viros gloriosos parentes nostros in generationibus suis*, scilicet S. Brunonem, & Priores post ipsum deinceps quatuor, quos solos toto opusculo docet cepisse ac promouisse Cartusianum Ordinem; pergitque, *Verba ista sunt hic scripta loco præfationis, & proœmij opusculi subsequentis.* Profectò si Guilelmus eam scripsisset, quod *præfationis, & proœmij* fecit; non soli *de narratione* opusculo, sed subsequenti etiam *de origine*, totique adeò volumini, conflato ex vtroque opusculo, conuenire voluisset. Ad hæc accedit, quod *narratio* ista seorsim à tractatu *de origine* scripta legitur; atque vt à Guilelmo de Elbura est præfixa tractatui *de origine*, ita legitur præfixa chronico Priorum Cartusiæ, ab huius scriptore: igitur sicuti non idcirco tribuitur Chronologo illi, ita neque Guilelmo tribuenda est, sed suum habet auctorem ab vtroque distinctum. Denique sicuti Guilelmus narrationem hanc præposuit suo *de origine* tractatui, ita post Guilelmum inuenti sunt qui eam illi tractatui postponerent; cum hoc tamen discrimine, quòd in amborum fine Guilelmus quidem petit vt lector oret pro *peccatore, qui tractatum de origine compilauit*, sed inducitur tamen petere vt *sequentem de narratione non negligat ad ædificationem scribere, vel legere, vel audire.* Igitur cùm ea suam sedem non habeat certam fixamque, neque dicenda est ab ipso composita. Eâ fecit Guilelmus, vt libro Petri Damiani de vitâ solitariâ, & carmine incerti Cartusiani de laude cellæ. Vtrumque istud opusculum inseruit tractatui *de origine*, non continuò tamen se scriptorem illorum præbuit. Neque igitur vt præfixerit tractatum *de narratione* tractatui *de origine*, existimandus est auctor illius. 62

Quis autem ille sit, qui istum de narratione tractatum scripsit, nôn inuenio. Quicumque is fuerit, ex ipsius verbis intelligis prodigium Parisiense, & ex eo secessum S. Brunonis in eremum, non esse fabulam, ab otiosis hominibus excogitatam, quæ à Gersone primùm ex dubio rumore collecta fuerit, & in lucem edita, deinde ab Antonino in historiam asserta, fidem inuenerit apud omnes. Hic historiæ inchoationis, & promotionis Cartusiano-

rum Ordinis narrator, rem omnem fortaſſis acceperat à S. Brunone. Eo
certè tempore illam ſcripſit, ex quo, vt vitæ mortalium communiſſima
fert longitudo, dicas licet potuiſſe accipere à S. Brunone, aut certè à ſo-
ciis beatiſſimi viri. Vtcumque autem hoc habeat, ipſius ſcriptoris tractatus
ita probatus eſt poſteris, adeóque certam apud omnes fidem conſecutus
eſt, vt primùm Guilelmus de Elbura anno milleſimo trecenteſimo deci-
mo tertio, deinde Chronologus Priorum Cartuſiæ anno milleſimo trecen-
teſimo octogeſimo aut circiter, eius verbis vſi ſint ad recitandum illud pro-
digium, etſi nonnihil in ceteris ambo mutauerint, & hic etiam non pauca
63 addiderit. Mihi autem ex ipſis placet aduertere, hominem, qui Pariſiis re-
diuiuus horrendis vocibus è feretro exclamauit ſe damnatum eſſe, non ex-
clamaſſe in ſacra æde, ſed domi ſuæ; neque veluti reſponſum daret illis ex
Iobo vocibus interroganti, *reſponde mihi*: ſic enim loquitur narrator hiſto-
riæ, & ex eo Chronologus Priorum Cartuſiæ, ac Guilelmus de Elbura; *cùm
reuerendi viri feretrum, in quo funus iacebat, eleuare vellent ad Eccleſiam defe-
rendum, ſubitò, cunctis ſtupentibus, qui mortuus iacebat, & erat, terribili
voce clamauit, &c.* Fateor fuiſſe ſcriptores, qui hoc vtrumque poſuerint
in ſuis de S. Brunonis vitâ libris: ſed quod fere fit à cæteris de illuſtrium vi-
rorum vitâ ſcriptoribus, ita mandauerunt literis, vt ad ſuorum temporum
populi ſenſum ſeſe accommodarent; & attulerunt illa quæ pronum erat vul-
go, cùm ſcribebant, cogitare; primúmque occurrebant audienti prodi-
gium hominis rediuiui Lutetiæ. Hiſtorici etiam & ſacri, & profani, cùm ali-
quid clarum & illuſtre recitant, circumſtantias eius veteres nouis ſæpenu-
mero mutant, vt à lectoribus intelligantur faciliùs, ipſiſque placeant: ora-
tiones quoque ſuo magis, quàm illorum quos inducunt, ſtylo ſcriptas tri-
buunt ſapientibus viris, in foro, in ſenatu, in bello. Igitur nonnulli de Bru-
nonis vita ſcriptores, doctorem etiam vocare non dubitauerunt, qui ſuo
tempore appellabatur magiſter; & in vniuerſitate, quod nomen nondum
vſurpabatur, Pariſienſi, & fuiſſe, & docuiſſe, aſſeruerunt, qui domi ſuæ
res Theologicas tradiderat, quemadmodum ceteri tum magiſtri, vt dicam
poſtea. Sed qui hominem hunc Pariſiis rediuiuum, ſeu fecere Pariſienſem
canonicum, ſeu Raimundum Diocrem appellauerunt, neque ſeu antiquum,
64 ſeu eruditum, pro re auctorem ſecuti ſunt, & prorſus errauerunt. Cæſarius
Ciſtercienſis dicitur ab aliquibus auctor illis fuiſſe ad errorem, qui canoni-
cum fecere, &, vt verbo dicam, iis omnibus qui prodigium iſtud Pariſien-
ſe probant; quaſi acceperit pro canonico clericum, quem recitat libro vn-
decimo, qui totus eſt de morientibus, capite quadrageſimo nono. *Fuit
in regno Francorum clericus quidam nobilis, & diues*, &c. *qui cùm mortuus
fuiſſet, & in feretro poſitus*, &c. *ſe erexit cunctis audientibus in hæc verba pro-
rumpens, Iuſtus iudex iudicauit, iudicatum condemnauit, condemnatum tradi-
dit in manus impiorum.* Iſtud enim prodigium nonnulli faciunt idem Pari-
ſienſi, de quo nunc agimus; alij verò negant: ego neque idem illi, neque
ab eo diuerſum, aſſerere nunc velim. Certè non additur à Cæſario com-
puliſſe Brunonem, & ſocios ad eremum; id autem vnum illud eſt, quod
fecit vt de Pariſienſi nunc agerem. Malim aſſerere, & omnino iſtius loci
res eſt, Aduerſarium non debuiſſe ſcribere ſequentia paginâ 145. *Cæſarius
Ciſtercienſis narrat duo, quæ Cartuſianorum initium tale, quale nunc excutimus,*

fingendi

fingendi cauſam, otioſis hominibus præbuerunt. Cùm enim duorum alterum ſit illud ipſum, quod modo retuli, hominis in regno Francorum rediuiui, ſeque Dei iudicio damnatum exclamantis, non video, cur otioſi homines ad Pariſienſe fingendum debuerint adiungere alterum Canonici Pariſienſis, qui poſt paucos à morte dies ſe ſine corpore videndum homini valde familiari præbuit. Scilicet Canonicus hic nihil habuit commune, ſeu cum rediuiuo Pariſienſi, de quo nunc ſermo eſt; ſeu cum alio, qui cùm parabatur conditorio, redditus fuit vitæ in regno Francorum. Sed tanti eſt pro- 65
ponere tibi virum, quem in omnibus ſequaris, cui vni adhæreas, cuius *in publicum illa educas, quæ ipſe ſuo nomine euulgare non amat.* Vnum aliquem virum Aduerſarius toto hoc de cauſâ ſeceſſus S. Brunonis in eremum libro ſequitur. Is cenſuit hoc, de quo dicimus, Pariſienſe prodigium, ex Cæſarij duobus conflatum eſſe: igitur illi hac in parte, vt in ceteris adhæret. Non poteram ego aliàs habere fidem Theophilo Raynaudo, aienti in Hercule Commodiano ſerie tertiâ quæſito ſecundo *tibias* Aduerſarij *à Marſya quopiam inflari, & Aloyſium Robinum accepiſſe epiſtolium ab inflatore illius fiſtulæ, quo omnia, planè omnia continebantur, reſectis tantùm locis auctorum, quæ ibi duntaxat notabantur, ab Aduerſario autem ſunt ad longum expaſſa.* Nunc non poſſum non eadem cum ipſo ſentire. Nam cùm hæc ſcribo, venit in manus meas altera ipſius Marſyæ epiſtola annó antè ſecundo ſcripta, quàm Aduerſarius huius ſæculi quadrageſimo ſexto, de re quam nunc ago primùm ſcriberet; atque diſſertationem ederet de verâ causâ ſeceſſus S. Brunonis in eremum. Hæc *prima ſcriptio*, addidit Theophilus, *non eſt niſi paraphraſis longior breuis illius epiſtolæ:* aio etiam ego, hæc tertia ſcriptio eſt paraphraſis longior alterius epiſtolæ, quam ille ipſe Marſyas ſcripſit. Ergo- 66
ne, inquies, Marſyas ille ad alium etiam ab Aloyſio Robino ſcripſit iſta? omnino, &, quod magis mirere, ad Cartuſianum clariſſimum & grauiſſimum virum ſcripſit. At vniuerſi Cartuſiani (addes) prodigium Pariſienſe, & ex eo ſeceſſum Brunonis in eremum habent pro veris, & à Brunone traditis? profectò. Quid facias huic viro? Iſta ad Cartuſianum, non clariſſimum modò & grauiſſimum, ſed etiam amiciſſimum virum ſcripſit, pro prudentiâ ſuâ. Parum eſt hoc. Omnem prorſus admirabilitatem ſuperat quod adiungo. Accipe vltima verba epiſtolæ. *Exiſtimo cauſam ſeceſſus S. Brunonis hanc* (ſcilicet ſermonem cum Radulpho & Fulcio, quem in ſuperioribus attulit) *non tantùm certiorem eſſe illâ* ex prodigio hominis Lutetiæ rediuiui, *ſed etiam illuſtriorem. Si veſtra reuerentia velit, plura ſcriptis adiungam. Adeò enim multis beneficiis Ordini Cartuſianorum deuinctus ſum, vt nihil iis dignum poſſim rependere.* Ridet Marſyas hic, an ſeriò loquitur? Totâ epiſtolâ contendit ſanctum Brunonem & ſocios, non fuiſſe compulſos in eremum à Pariſienſi prodigio, aduerſus Cartuſianos, qui ab ipſo Brunone, & ſociis, tradunt contraria libris ſcriptis ac voce, & pictis imaginibus toto orbe proponunt cunctis mortalibus: atque Marſyas aiens illos imponere toti Eccleſiæ Catholicæ, addit ſe rependere ipſis beneficium, quod varium & multiplex fatetur ſe ab illis accepiſſe. Ecce viri epiſtolam è Gallico idiomate redditam Latino.

Nullus ante Ioannem Gerſonem occurrit, qui de iſto prodigio Pariſienſi ſcripſe- 67
rit: Ipſe autem de illo, veluti de re incertâ, locutus eſt in hæc verba, parte tertiâ de

simplificatione cordis, notatione vigesimâ tertiâ de timore Domini. Constituamus ante meditationis nostræ oculos exemplum illud celebre, à quo cepisse dicitur Ordo Cartusianorum. Mortuus est quidam magnæ reputationis magister, apud scholasticos: parantur exequiæ in templo: venit vox, Iusto Dei iudicio accusatus sum. Dilata est sepultura in diem alterum; tunc audita est vox, Iusto Dei iudicio iudicatus sum. Tertia die, in quam dilatio sepulturæ facta extitit, insonuit vox, Iusto Dei iudicio condemnatus sum. Ecce in his est positum coram meditantis oculis, iudicij tremendi, accusationis, iudicationis, & condemnationis spectaculum. Post Gersonem Antoninus, parte secundâ, titulo decimo quinto: Religio Cartusiensium habuit principium ex hoc stupendo euentu. Cùm in ciuitate Parisiis floreret studium abundans, tam multitudine scholarium ex variis regionibus, quàm copiosâ cateruâ doctorum solennium in omni facultate; inter ceteros erat vnus singularis, qui in eminentia scientiæ, & probitate vitæ, & maxima fama pollebat. Huic autem vitâ functo solemnes exequiæ paratæ sunt, &c. *cùm ergo cadauer in feretro in Ecclesiâ secundum morem esset delatum, & officium celebraretur, surrexit qui iacebat mortuus, & in loculo residens, voce magnâ audientibus cunctis exclamauit, Iusto Dei iudicio accusatus sum,* &c. *Aderat huic spectaculo Bruno,* &c. *qui his visis ait,* &c. *Itaque compuncti, vt dictum est, sæculum dimiserunt. Historiam*
68 *hanc faciunt dubiam duo. Primum est. Quòd ante Ioannem Gersonem, & S. Antoninum, nullus scriptorum eius meminit, ne Guibertus quidem Abbas Nouigenti, coæuus Brunoni; qui cùm de ipsius conuersione diceret, videtur eam non debuisse prætermittere. Vincentius quoque Bellouacensis huiusmodi rerum non incuriosus inuestigator, non recitat hoc prodigium, cùm agit de Cartusianorum origine, libro vigesimoquinto speculi historialis, capite octogesimo secundo. Bruno natione Teutonicus, ex vrbe Coloniâ, literis optimè eruditus, Remensis ecclesiæ canonicus, & scholarum magister, relicto sæculo, eremum Cartusiæ fundat, propositumque monasticæ conuersationis satis arduum instituit. Huius sancti propositi cooperator existens,* &c. *Secundum est. Quòd hæc historia videtur conflata ex duabus, quas annis post Brunonem centum, aut circiter, euenisse tradit Cæsarius Cisterciensis. Altera Canonici Parisiensis est. Eam recitat libro secundo, capite decimo quinto istis verbis. Parisiis in Ecclesia sanctæ Dei genitricis Mariæ, Canonicus obiit nuper,* &c. *timore mortis confessionem fecit,* &c. *sed homo videt in facie, Deus autem intuetur cor. Post paucos dies cuidam sibi valde familiari apparens, dicebat se esse damnatum. Altera historia clerici est in Francia loco innominato, libro vndecimo, capite quadragesimo nono. Fuit in regno Francorum clericus quidam nobilis & diues, quæ duo semper hominem extollunt, multisque vitiis subijciunt: Qui cùm mortuus fuisset, & in feretro positus, multitudine circumsedente tam ex clericis, quàm ex laicis, ipse erexit se cunctis audientibus in hæc verba prorumpens, Iustus iudex iudicauit, iudicatum condemnauit, condemnatum tradidit in manus impiorum. Quibus dictis, se reclinans non obdormiuit, sed de requie transiuit ad laborem, de deliciis ad miseriam. Istæ ambæ historiæ aliquando coïerunt in vnam sensim, & S. Brunoni, ac eius conuersioni attributæ sunt, etsi conuenire nequeant illi, cùm sint de rebus longissimè post ipsum gestis; præsertim cùm facile sit docere non prælectam fuisse Parisiis viuente Brunone Theologiam, & Bruno Remis, non Parisiis eam prælegerit, pro suo scholarum magisterio, vbi Vrbanus secundus domo Castilionæus eum audiuit, ex opportunitate patriæ, ad Matronam fluuium positæ; quatuor leucis à Remis.*

69 *Vt autem narratio secessus Brunonis ad eremum concinnata videatur ex duabus*

à Cæsario relatis, inualuit tamen apud omnes, & per vniuersum orbem sparsa
est, maximè postquam in librum de vitâ S. Brunonis coniecta fuit. Etsi verò non
possum afferre tempus, quo attribui cepit Cartusianis, conijcio tamen id euenisse
trecentesimum inter & quadringentesimum annum à millesimo. Videtur enim picta
in libro precum Ioannis Biturigum Ducis, quem Ioannes Francorum rex genuerat,
scriptarum non multis ante millesimum quadringentesimum annis.

Vtcumque sentiamus de rei tempore, certum est ex dictis falsò attributam esse 70
Brunoni, cùm ex ipsomet, qui res suas omnium optimè callebat, intelligamus con-
stituisse sæculum deserere Remis, non Parisiis; & ad eam cogitationem venisse,
non huius, aut aliùs prodigij vi, sed attentâ vanitatis rerum humanarum &
cæterorum, quæ ad Rodulphum Remensem Præpositum scripsit, cogitatione, his
verbis: Reminiscatur dilectio tua, quòd cùm ego, & tu, & Fuluius Monoculus
quadam die simul fuissemus in hortulo adiacenti domui Adæ, vbi tunc ho-
spitabar, de falsis oblectationibus, & perituris mundi huius diuitiis, necnon de
perennis gloriæ gaudiis aliquandiu, vt opinor, tractaremus; vnde diuinò
amore feruentes, promisimus ac vouimus Spiritui Sancto, in proximo fugitiua
sæculi relinquere, & æterna captare; necnon etiam monachicum habitum recipere.
Quod & in vicinia peractum esset, nisi tunc Fuluius Romam abiisset, ad cuius redi-
tum peragenda distulimus: quo moram faciente, aliisque interuenientibus causis,
diuinus amor elanguit, refriguit animus, feruorque euanuit. Hæc Marsyas.
Qui eius singula contulerit cum singulis dissertationis, quam Aduersarius 71
tertiùm edidit, is profectò non diffitebitur tibias huius ab illo esse inflatas.
Huius certè prima editio nihil habet supra illius epistolam, nisi responsio-
nem ad nonnulla librorum capita, quos Saussèius & Theophilus Raynau-
dus scripserunt de secessu Brunonis in eremum, & *paraphrasis est expressa* epi-
stolæ sui Marsyæ, vt Theophilus loquebatur. *Quæ autem editio tertia auctior*
& correctior in lucem emissa est decimo octauo post primam anno, pluri-
mas in Cartusianos & acerbissimas contumelias insuper conijcit. Ceterùm
epistola quam ex Gallico reddidi, scripta fuit ad Domnum Christophorum
Puteanum Cartusiæ Romanæ Priorem. Quoniam verò Marsyas in illam
fere singula congessit, aduersus Parisiense prodigium, & ab eo secessum Bru-
nonis in eremum, quæ Aduersarius prolixè libro suo secutus est; operæ ali-
quod erit pretium, si refellam illa strictim, qui libro Aduersarij fusè respōdi.

Marsyas igitur primò sic locutus est. *Nullus ante Gersonem occurrit qui de* 72
isto Parisiensi prodigio scripserit. Respondeo. Fateor neminem, quòd sciam,
illorum qui opera sua ediderunt in lucem publicam, scripsisse de isto prodi-
gio Parisiensi, neminem asseruisse ex eo factum esse, vt Bruno cum sociis
secederet in eremum, ante Ioannem Gersonem. Cartusiani quinque vetu-
stiores Gersone, illud vtrumque literis commiserunt ineditis; Henricus de
Kalkar anno millesimo trecentesimo nonagesimo octauo, Chronologus
Priorum Cartusiæ anno post millesimum incerto inter octogesimum ter-
tium & nonagesimum primum, Guillelmus de Elbura seu de Ypotegia
anno tertio decimo post millesimum centesimum, Cartusianus Majoreuen-
sis anno millesimo ducentesimo nonagesimo octauo, Narrator demum hi-
storiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis anno post mille-
simum centesimum primo & quinquagesimo, aut circiter. Marsyas ad-
dit, Ioannes Gerso locutus est quidem de hoc prodigio, & de secessu Bru-
nonis

nonis in eremum ex eo; sed veluti de re dubia; *ab eo,* inquit, *cepisse dicitur ordo Cartusianorum;* quasi diceret, fama est ordinem Cartusianorum, ab eo cepisse. Respondeo falli Marsyam. Verbis *dicitur, fertur*, atque similibus non semper significatur res dubia, vt intelligitur ex aliis & ex Liuio lib. 30. num. 14. Docuerat libro 29. num. 23. Asdrubalem Sophonisbæ filiæ *blanditiis,* auertisse Syphacem Numidarum regem generum à Romanis, & Scipione Romanorum in Africa imperatore; & lib. 30. num. 7. Syphacem reparasse bellum in Romanos & Scipionem, cùm Sophonisba vxor filia Asdrubalis, *non iam vt antè blanditiis satis potentibus ad animum amantis, sed precibus & misericordiâ valuisset:* addidit tamen num. 14. Scipionem voluisse, *vt Senatus populique Romani de ea captiua iudicium atque arbitrium esset, quæ* Syphacem *Regem Romanis Socium alienasse, atque in arma præcipitem egisse diceretur.* Hìc verbum *dicitur* non est de re dubiâ, sed de certâ, vt vides.

73 Secundò Marsyas hæc habet. *Guibertus Brunoni coæuus rerum harum non meminit, qui cùm de eius conuersione diceret, videtur non debuisse prætermittere.* Respondeo. Guibertus, fateor, Brunoni coæuus fuit, sed solam initiorum conuersionis eius occasionem, vt proposuerat, dixit; quæ ab excessu Remorum, ob Manassis Archiepiscopi vitam improbam, vt ex occasione fuerunt, causas illorum non dixit, neque verò dicere proposuerat, in quibus fuit Parisiense prodigium, quod igitur debuit prætermittere. Marsyas addit Vincentium Bellouacensem tacuisse hoc prodigium, qui *prodigiorum huiusmodi est non incuriosus inuestigator.* Respondeo Vincentium multa huiusmodi prodigia tacuisse, neque vnus potuit vniuersa seu legere, seu colligere: quid ergo magnum est quòd istud tacuit? sed quid est cùr asseramus non ignorasse hoc prodigium, quod nullus ad illam diem ediderat in lucem, & apud solos Cartusianos latebat in libris & chartis ineditis?

74 Tertiò vrget Marsyas. *Historia prodigij Parisiensis videtur conflata ex duobus à Cæsario Cisterciensi relatis, quæ annis post Brunonem centum aut circiter euenerunt.* Respondeo. Hoc ante Marsyam ab Antonini & Gersonis temporibus nemini visum est, atque post Marsyam vni Aduersario, si tamen ipsi, cùm non ipse suas, sed Marsyas eius tibias inflauerit. Vt existimaretur ex illis duobus conflata, certè debuit à Marsya priùs doceri falsa. Sed vide egregium ratiocinandi genus. Marsyas primùm sic loquitur, *Historiam hanc faciunt dubiam duo.* Deinde alterum eorum, quæ illam faciunt dubiam affert, exponitque istis verbis, *Hæc historia videtur conflata ex duabus, quas Cæsarius Cisterciensis recitat*, neque addit cur quæ à Cartusianis asseritur, centum annis ante ambas illas à Cæsario allatas, videatur & sit ex ipsis conflata. Hoc paruum est, videamus historias duas, quæ apud Cæsarium leguntur. Altera est canonici Parisiensis, qui post mortem visus est ab amico, cui se damnatum Inferis asseruit: altera Clerici in Francia, qui è feretro rediuiuus, se dixit iudicio Dei addictum iisdem Inferis. Si Marsyas asseuerasset hanc vnam posteriorem fecisse, vt par prodigium cogitetur egisse Brunonem ad eremum, aliquid attulisse videretur; nunc quid ad rem de qua est contentio, affertur illa Canonici, quæ non est hominis rediuiui, nihilque habet de prodigio Parisiensi? Afferri tamen profectò debuit à Marsya, vt quod excogitauerat ipse, diceretur Parisiense prodigium

conflatum è duobus, altero Clerici *in Francia*, altero Parisiensis Canonici.

Quartò Marsyas vult Theologiam non fuisse prælectam Parisiis tempore Brunonis, eumque ipsum illam prælegisse Remis, vbi Vrbanus secundus ante Pontificatum audiuerit prælegentem, Castilionæus domo. Audio eleganter ac venustè dictum, sed ad damnandam falsi historiam, de qua disputatio instituta est, parum aptè. Volo Brunonem non prælegisse Theologiam Parisiis, & Theologiam temporibus Brunonis nondum prælectam fuisse Parisiis. Volo Brunonem docuisse Theologiam Remis, & Othonem Castilionæum, qui postea fuit Pontifex Vrbanus secundus, audiuisse illam Remis, quando habitabat, vt acutè monet Marsyas, leucis à Remis tantùm quatuor, potuit enim scilicet iuuenem opibus ac ætate florentem loci proximitas deterrere à ludo literario Parisiorum vrbis amplissimæ longiùs domo positæ, & adducere ad ludum Remorum vrbis propinquæ. Quid inde? igitur ne, vt id factum fuerit, continuò negandum est Parisiense prodigium, negandus est Brunonis ex eo prodigio secessus in eremum? Neque Guilelmus de Elbura, neque antiquissimi scriptores alij quidquam de Parisiensi Theologia Brunonis tradidere: Henricus de Kalkar nihil etiam profitetur se de illa legisse *in libris autenticis*. Hoc igitur erit fortasse qui reponat in illis quæ (vt annotaui numero 63.) seu mutamus in historiis, seu ad illas addimus, ex tempore quo scribimus. Vtcunque alij sentiant, potuit tamen doceri tum Parisiis Theologia, qua in vrbe tum docebantur ceteræ scientiæ, vt intelligere est ex Abailardo epistolâ primâ ad amicum; potuit etiam igitur doceri Parisiis à Brunone. Qui ex vicinitate domus *Castilionææ*, colligis Othonem, postea Vrbanum secundum Pontificem, audiuisse Remis Theologiam à Brunone; hoc mihi concede, vt ex ceterarum prælectione scientiarum, putem Theologiam quoque tum Parisiis fuisse prælectam; & à Brunone prælectam, tanto discipulorum fauore, vt nomen illud collegerit, quo adductus est Geruasius Remensis Archiepiscopus, ad eligendum in sacrarum literarum Magistrum in Ecclesia sua. 75

Quintò Marsyas post multa concludit omnem suam disputationem, aduersus Brunonis ex prodigio Parisiensi secessum in eremum, his verbis, *Ex dictis certum est falsò attributam esse Brunoni hanc historiam.* Respondeo. Itane ex dictis certum est? At quæ tandem dicta sunt? Duo tantùm, vt vidimus. Ex illisne duobus igitur certum est hanc, de qua dicimus, historiam falsò attributam esse Brunoni? Hic ego quidem, quid enim afferam aliquid grauius? vix oculis meis habeo fidem. Antè Marsyas quàm proponeret illa duo, ita scripserat: *Historiam hanc faciunt dubiam duo.* Itane duo? abs dubio. Itane duo faciunt dubiam? omnino. Non igitur illa ipsa duo falsam esse euincunt? Verùm illa duo fortasse sunt eiusmodi, vt cùm viderentur initio posse tantùm dubiam facere hanc rem, postea cùm referebantur, & vim suam explicabant, ea visa sunt esse, quæ historiam, non iam dubiam, sed falsam esse docerent. O te bonum virum qui affers ista! Nam quæ illa duo, & quarum virium? *Historiam hanc faciunt dubiam duo. Primum est, quòd ante Ioannem Gersonem & S. Antoninum, nullus scriptorum eius meminit, ne Guibertus quidem Abbas Nouigenti. Secundum est, quòd hæc historia videtur conflata* 76

flata ex duobus, quæ annis centum aut circiter post Brunonem, euenisse tradit Cæsarius Cistercienfis. Hæcne duo tantarum sunt virium, vt quæ principio dubia videbantur, demonstrent nunc esse falsa? profectò illius sunt imbecillitatis, vt ne dubia quidem facere queant.

77 Sextò Marsyas rem falsam esse sibi videtur colligere, non iam ex dictis à se, verùm ex sciptis ab ipso Brunone. *Ex ipso Brunone*, inquit, *qui res suas omnium optimè callebat intelligimus, constituisse sæculum relinquere Remis, non Parisiis; & ad eam cogitationem venisse, non huius aut alius, prodigij vi, sed attentâ vanitatis rerum humanarum, & aliorum, quæ ad Radulphum Remensem Præpositum scripsit, cogitatione.* Respondeo. Bruno ad Radulphum scribens, non ait se *Remis*, *non* autem *Parisiis*, cum eo constituisse deserere sæculum: ait se, id cum Radulpho & Fuluio constituisse, *in Hortulo adiacenti domui Adæ*; vbi autem locorum fuerit, siue hic hortulus, siue hæc domus, nusquam addit. Guibertus tamen de Nouigento negat fuisse Remis: *Bruno vrbe* (Remensi, vt addit ipse etiam Aduersarius, cuius tibias inflabat Marsyas, paginâ quadragesimâ) *desertâ, sæculo etiam abrenuntiare proposuit.* Iam vbicumque extra Remos id proposuerit, cùm postea, vt cum ipso conuenerat, expectaret Româ Fulcium; aut certè Fulcius, iam Româ redux, alia omnia cogitaret, (hoc enim obscurum est) Parisiis à Deo compulsus est ad eremum, horrendis vocibus hominis, qui rediuiuus se accusatum, iudicatum, condemnatum exclamabat è feretro. An ergo ille hortulus, illa domus Adæ erant Parisiis, quam vrbem Bruno Remis excedens adierit cum

78 Radulpho, Fulcio, & aliis? Atque ego quidem non video, cur Marsyas hunc ex eo prodigio secessum fuisse negauerit Cartusianis (& ipsum illi plurimùm vtì vltro fatetur, deuinxerant sibi) per vniuersum terrarum orbem asserentibus linguâ, calamo, penicillo, scalpro. Quid adeò non absurdi, sed noui, insolentis, mortalibus inauditi, in illo viderat vnus mortalium, vt illum pernegaret, quem ceteri per vniuersam Ecclesiam homines vltro & fatebantur tum, & suspiciebant. Nam quòd affert se non legisse scriptorem, qui ante Gersonem ipsius meminerit, quid tandem est? Non omnia quondam scripta peruenerunt ad ipsius manus, nihilque eorum non etiam nunc latet in sacrarum ædium, Monasteriorum, doctorumque apud Hæreticos quoque virorum armariis, quod omnes reliqui mortales ignorant. Quàm multa, tabularum ipse Marsyas veterum curiosus, eduxit è tenebris, & seu in suos antiquorum Galliæ Conciliorum tomos, seu in suas aut ineditorum, aut inemendatorum scriptorum notas contulit, nobis ad ipsum vsque non visa? Poterat igitur profectò, poterat cogitare, secessum Brunonis ex eo prodigio in eremum, latere in veteribus chartis, quæ nondum ad typographos dimanarunt: & apud Cartusianos latêre suadebat, perpetua, & per sæculorum ab ipso Brunone vniuersorum memoriam stabilis, & inconcussa in illius asseueratione constantia virorum, quos supra integritatem in omni vita commendant sinceritas, modestia, veracitas, nulli

79 hominum non notæ. Et verò scriptores inediti, eum singulis à Brunonis morte vsque ad Gersonem sæculis, tradiderunt: primo, & eo quo vir sanctus extremam diem obiit, Narrator *Historiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis*, qui scripsit sub annum à millesimo centesimo primum & quinquagesimum, aut circiter; secundo Anonymus Maioreuensis,

sis, qui scripsit millesimo ducentesimo nonagesimo octauo; tertio ineunte Guilelmus de Elbura, siue Yporegia; ad exeuntem accedente Chronologus Priorum Cartusiæ; exeunte Henricus de Kalkar; scripserunt enim hi tres post annum millesimum trecentesimum, decimotertio Guilelmus, inter octogesimum & nonagesimum incerto Chronologus, Henricus exeunte. Taceo autores, seu chartarum ante quinquagesimum à morte Brunonis annum scriptarum Turri in Calabria, seu librorum autenticorum, & testimoniorum veridicorum, quos Henricus de Kalkar legit, quoniam ad manus meas non peruenerunt. Scriptores illorum, aut ipso quo sanctus Bruno mortuus est sæculo floruerunt, aut etiam fortasse vnus aliquis ante Brunonis mortem.

Iam vt scriptores prodigij Parisiensis, & ex eo secessus Brunonis in eremum non haberemus, cur negabis hoc vtrumque, nullis literis consignatum, peruenisse ad nos per traducem? Non omnia, vt gesta sunt, vt committuntur literis: multa post mortem illorum qui gessere, multa post centum ab ipsâ annos, neque pauca post ducentos, quibus, cùm iam commissa fuere literis, nemo negat fidem, nemo silentium vniuersorum retrò scriptorum opponit. Illustre est, quid enim plura referam? atque ad rem quam nunc ago maximè facit, quod Ioannes Cluniacensis Monachus scripsit Ticini, de sancto Eutycio, libro primo de vitâ Sancti Odonis Cluniacensis Abbatis, in hæc verba. *Eutycius fuit temporibus Ludouici magni Imperatoris* (Ludouicum Pius loquitur, qui cepit imperare anno Christi octingentesimo decimo quarto, desiit octingentesimo quadragesimo) *carus videlicet regi, omnibusque amabilis: nam cùm esset laicus, & peregrinis studiis eruditus, deserens ea vnde superbire solet humana fragilitas, totum se dedit Beatorum Patrum regulis & institutionibus, ex quibus nempè autoritatibus diuersas consuetudines sumpsit, vnoque volumine colligauit. Deinde non multò pòst Monachus est effectus, & in tanto amore apud Regem habitus, vt intra Palatium suum illi construeret Monasterium. Decurso enim vitæ præsentis stadio, circumstantibus vndique fratribus, subitò emisit spiritum. Contigit interea dum à discipulis pij patris pararentur obsequia, ecce rediuiuus qui fuerat mortuus. Illis verò attonitis, & mirantibus, dixit pater Eutycius: Deo gratias; scitis quia ex his vnam tantùm diem non memini me cibum sumpsisse, nisi priùs fleuissem. Hodie namque sublato mœrore consolatus est me Dominus, & inter choros Angelorum tribuit mihi requietionis locum. Dicens hæc quieuit perpetuè. Ipse enim Pater Eutyrius, institutor fuit consuetudinum, quæ hactenus in nostris monasteriis habentur.* Hactenus Ioannes Monachus Cluniacensis. Hic vir, anno non- 81
gentesimo trigesimo nono, se iuuenis adiunxit Cluniacensibus, post mortem sancti Eutycij annis centum, & quod excurrit. Nemo ante ipsum ediderat illud Eutycij rediuiui prodigium, nòn discipuli, non Berno, qui consuetudines ab eo è Patribus collectas induxit in suorum Cluniacensium Ordinem, non Odo, non alij Cluniacenses Abbates: nemo post ipsum ex iisdem Cluniacensibus seu Monachis, seu Abbatibus ad nostra vsque tempora. Ea quæ primus tanto post Eutycij mortem tempore, mandauit literis Italus Papiæ, acceperat à maioribus per traducem, vnâ voce, sine omni scripto prodita; illique tum, & postea vsque ad nos accrediderunt vniuersi: neque ad hanc diem inuentus est, qui fidem scribenti negaret,

atque cum Aduersario (vt ad illum aliquando reuertar) exagitante prodigium Parisiense à Cæsario Cisterciensi traditum, exclamaret: *Hoc* Eutycij *miraculum si contigit, in Gallia contigit*, domoque Ludouici Pij: *Et certè tunc mirum esset, è tot tantisque scriptoribus, quibus abundabat Gallia, neminem il-*
82 *lud notasse, quod homo* Papiæ *degens* in Italiâ notasset. Malum! Aduersarius vt Marsyam sequatur suum, obseruet, tueatur, negat fidem vniuersis nostrorum, & omnium à sancto Antonino temporum, Cartusianis, qui & voce, & imaginibus colore, cera, ligno, lapide, metallo factis asseruerunt Brunonem ac socios, funestis vocibus hominis rediuiui, seque è feretro accusatum, iudicatum, damnatum exclamantis actos adiisse Cartusianam eremum; neque illis tantùm, sed etiam clarissimis & antiquissimis scriptoribus, Henrico de Kalkar, qui anno millesimo trecentesimo nonagesimo octauo testatus est hoc prodigium *apud Cartusienses communiter videri scriptum*, idque se legisse in *libris autenticis* ac *testimoniis veridicis*; Chronologo Priorum Cartusiæ, & Guillelmo de Elbura, qui illud idem scripsere post annum trecentesimum, hìc decimo tertio, ille inter octogesimum tertium & nonagesimum primum incerto; Maioreuensi Cartusiano, qui scripsit anno octauo & nonagesimo post millesimum ducentesimum; Narratori demum historiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis, qui scripsit anno post Brunonem quinquagesimo aut circiter. Ergone fides, quæ Ioanni Cluniacensi scriptori prorsus ignoto conceditur, neganda est Cartusianis, qui singulis à Brunone ad nos vsque sæculis asseuerauerunt Brunonem parentem, ferali illo Parisiensi prodigio adactum fuisse
83 ad Cartusianam eremum, quam incolunt? Denique vt taceam ætatem scriptoris librorum autenticorum, quos Guillelmus de Elbura legit, & Narratorem historiæ inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis, qui videtur scripsisse ipsis initiis prioratus Basilij, & par ætate fuit discipulis Brunonis, ipsumque Brunonem videre potuit, ac è Brunonis ore ipsum audire prodigium, Ioannes sua de Eutycio edidit sub annum centesimum quinquagesimum ab eius morte, Cartusianus autem Maioreuensis secessum Brunonis in eremum quem tradit, accepisse, quod potuerat, cur non dicetur puerulus ab iis qui in prima iuuentute audiuerant illius sociorum discipulos, & in vltima senectute scripsisse centesimo, & nonagesimo octauo post millesimum anno? Addam hoc etiam, adeò ne profligatæ vitæ putabitur fuisse vel Maioreuensis Cartusianus, vel Guillelmus de Elbura, vt hanc vtramque rem finxerit ipse, aut ab alio confictam tradiderit ipse pro vera? Iam si ab antiquioribus Cartusianis ambos accepisse fateberis (& *à patribus narrantibus* se audiuisse ait Maioreuensis) profectò non diffiteberis habitam ab illis pro certâ centesimo post Brunonis mortem anno. Quo igitur tempore arbitrabimur fictam? Patieturne Aduersarius vt ad ipsa sanctissimi Cartusianorum Ordinis, viuente ac vigente ipso Brunone, incunabula, sensim deueniamus, & contendamus fabulam in iis delitescere non potuisse? Quantò æquius erat, sapientius, & ad omnem aptius veritatem, habere fidem Cartusianis de re domesticâ? Vno verbo dicam, veri est similius Gersonem & Antoninum accepisse initia Ordinis Cartusiani à Cartusianis, quàm Cartusianos ab Antonino. Certè Antoninus mortuus est nono & quinquagesimo anno post millesimum quadringentesimum, &

Henricus

Henricus de Kalkar annis vno & ſexaginta ante mortem Antonini, ſiue
anno octauo & nonageſimo ante milleſimum quadringenteſimum ſcripſit
prodigium Pariſienſe, quo ad eremum compulſus eſt Bruno, *apud Cartuſia-
nos* ſuo tempore *communiter ſcriptum* fuiſſe.

Atque hæc ſunt, *vir clariſſime*, quæ ſuper Cartuſianorum initiis, Bruno- 84
niſque & ſociorum ſeceſſu in eremum, mihi ſcribere viſum eſt. Ferme per-
petua, vt vides, mihi fuit contentio cum erudito viro. Vtinam vt poſtu-
labat res, fuiſſet omnis literaria. Diſiicienda mihi fuerunt etiam, quæ in Car-
tuſianos coniecerat conuitia. Sed conuitium referre nolui, ſentiens me pro
viris piis, & verè ſanctis dicere, qui cum Ambroſio in Pſalmum centeſi-
mum decimum octauum octonario decimo ſexto cenſent aiente, *Quàm bo-
num eſt ferre conuitium, & non referre! is Deum præſulem acquirit, qui conuitian-
ti neſcit iraſci.* Abs dubio miraberis eruditum virum voluiſſe probris aduer-
ſus eos agere, nullâ prouocatum iniuriâ. Ego magis miror, quòd primus
eruditorum virorum aduerſus eos dixerit ſuper ipſorum initiis. *In aliena re-
publica minimè curioſum eſſe, officium eſt peregrini*, inquiebat olim Cicero.
Quantò magis officium eſt eius, minimè contentioſum eſſe. Igitur nemo
vnus ante Gerſonem, & Antoninum, quando apud Cartuſianos vulgò
legebatur portentum Pariſienſe, & ex ferali portento ſeceſſus Brunonis in
eremum; nemo poſt Gerſonem & Antoninum, auſus fuerat contraria di-
cere, officij ſui memor. Inuentus tamen eſt denique Aduerſarius, aut Ad-
uerſarij tibiarum inflator potiùs Marſyas, qui vtrumque illud inficiari vo-
luerit, atque pro beneficiis acceptis, beneficium rependens ſcilicet Cartu-
ſianis, voluerit. Tu eruditiſſime in tuâ curiâ Togatorum, vide an æquo id 85
conueniat. Profectò quod ceteri mortales ad ipſum vſque fecerunt, vt Car-
tuſianis de re ſua crederent, tu pro tuâ prudentiâ pronuntiabis factum iure,
& Marſyam audiendum non eſſe, qui rem ſuam Cartuſianis negauerit; &
ex eo negauerit, quòd illorum maiores, quorum etiam nomina ignorabat,
ante trecentos annos aut etiam quadringentos, vel quingentos, de ea di-
centes nunquam legiſſet. Sed negaſſe parum fuerit, cur Aduerſarius integer-
rimos viros præterea increpuit, à maioribus accepta referentes de ſuis rebus?
Si audiam abſtinere poſthac velle omni conuitio, alius fortaſſis erit ipſum
conueniendi locus. Is enim ille eſt, ſi neſcis, qui ſemel, iterum, tertióque
ſcripſit Mariam Magdalenam non veniſſe in Prouinciam, in eâ non egiſſe
vltimam ætatem, in eâ mortuam non fuiſſe; in eâ denique corpus illius
nunc non eſſe, neque vnquam fortaſſis fuiſſe. Vult Epheſi, & extremam
ætatem duxiſſe, & occubuiſſe; & corpus ipſius, quod Epheſo Conſtanti-
nopolim tranſtuliſſet Leo Philoſophus, à Gerardo Roſſilionæo Vizeliacum,
aut Conſtantinopoli, aut aliunde delatum fuiſſe curâ & labore Badilonis,
qui poſtea euaſit in Abbatem Lutoſenſem. Certè miror, cùm rem grauiſſi- 86
mam aduerſus Prouinciales vniuerſos ageret, attuliſſe pro ſe Modeſtum præ-
ſertim Ieroſolymorum Antiſtitem, & Vvilibaldum Aichſtadianum Epiſco-
pum. Atque ſi rem ipſi traderent, aliquid tamen eſſet: verùm neuter eam
tradidit, quam Aduerſarius affert. Modeſtus ait *dici quòd hiſtoriæ docent
Magdalenam virginem* Epheſi paſſam eſſe ac ſepultam: ὅτι, φησὶν, αἱ ἱστορίαι δι-
δάσκουσι. Igitur hîc opportunè reponas Aduerſario, quod ſcripſit paginâ no-
nageſimâ primâ; *Hic* Modeſtus *auctorem non habet alium præter famam, quæ*

Tertulliano nomen incerti est: Sic enim scribit, *Dicunt, quòd historiæ docent.* Vt autem historiæ hoc docerent, non tamen continuò Modestus ipsum idem asseruisse dicendus est. Sed quæ non iam historiæ, at fabulæ dixerint Magdalenam Ephesi Martyrium subiisse? Vuillibaldus quoque nusquam scripsit *Magdalenam Ephesi requiescere.* Anonymus, & omnino inaccuratus scriptor, hæc ex eo se recitare ait, cùm de illius peregrinatione scribit, apud Henricum Canisium in antiquis lectionibus tomo quarto parte secunda. Verùm consanguinea Vuillibaldi, sanctimonialis Heidnheimensis, siue, vt alij scribunt, Hildishemiensis, quam nonnulli faciunt Sanctam Vualpurgem, eam quidem peregrinationem apud ipsummet Canisium edidit, sed Magdalenam non dixit Ephesi requiescere. Afferre plura non placet, neque res quam ago postulat. Vnum tamen addo. Aduersarius vtitur etiam argumento abnutiuo in disputatione de S. Magdalena; asseritque neminem antiquorum scriptorum dicere venisse in Prouinciam, in eâ extremam diem obiisse, in eâ demum sepultam. Age, abnutiuo quoque aduersus ipsum vtamur argumento. Asserit Magdalenam occubuisse Ephesi. Quid autem magnus ille Polycrates Ephesinorum antistes? Hic in celeberrima illa ad Victorem Romanum Pontificem Epistola, recenset *præclara*, vt eius verbis vtar, *illa Ecclesiæ seminaria, quæ Ephesi obdormierunt.* Memorat *Philippi vnius ex septem Diaconis filiam, quæ Spiritus sancti afflatu inspirata, vitam piè traduxit, Ephesique obijt in Domino.* Memorat *Ioannem qui super pectus Domini recubuit, qui Martyr & Doctor extitit, qui tandem Ephesi morte consopitus occubuit.* Magdalenam omnino tacet.

87 Sed ista hactenus dicta sint Vir Clarissime, ad alia, si tamen alia, veniendum est mihi. Finieram, vt vides, omnem de Brunonis in eremum, ex funestis rediuiui hominis vocibus, secessu disputationem, & de ipsa edenda cogitabam, cùm ecce insperati nuntij, nouarum semina querelarum. Venerant non ita pridem in Cartusianorum Lugdunensium manus, Annales ab orbe condito ad nostra vsque tempora, ab homine Societatis nostræ conscripti; &, ex partis secundæ tomo secundo occurrerunt de S. Brunone quærentibus verba sequentia, *Quòd credebatur olim, S. Brunonem conuersum esse portento in morte, & Anastasi Raimundi Diocres Canonici Parisiensis, qui tribus diebus se accusatum, iudicatum, damnatum asseruit, ad hanc vocem Officij defunctorum, Responde mihi, iam pridem ab eruditis explosum est. Et quemadmodum ex Romano breuiario, iussu Vrbani octaui Pontificis expunctum est, debuerat ex eorumdem Cartusianorum claustris obliterari. Sed quid agas? Viri boni, cum maioribus suis errare volunt: & placet eis error, quoniam antiquus est, atque in pariete, & oleo depictus insulsè ac parum eruditè!* Ad hæc verba hæserunt attoniti, neque satis credebant oculis suis. Stupuimus etiam de Lugdunensi Societate vniuersi, ad quos ab homine, qui rem fortè acceperat, derepente deuenerunt voces, ad illam diem ignotæ, quas aliquando, certè ab æmulis, exprobratum iri sentiebamus, vtpotè plurimùm alienas ab ea veneratione, quam singuli præcipuam Cartusianis debemus, pro sincero, & ab incunabulis nostris perpetuo, in nostram Societatem vniuersam amore: atque post vnum mensem, aut alterum, ego vnus omnium maximè, cùm
88 Româ accepi mandatum respondendi huic scriptori. Scilicet Ioannes Paulus Oliua, Societati nostræ Præpositus, triste illud elogium sanctissimi, nostroque

ſtroque coniunctiſſimi Ordinis, ægerrimè vniuerſorum tulit. Igitur vt rem audiuit, vt ad Ioannem Pegon Priorem Cartuſiæ, ac moderatorem vniuerſi Ordinis, ſcripſit in hæc verba; *Iſta res adeò me vehementer mouit, vt quemadmodum ſentio nullis literis aſſequi valeam meis.* Neque tu, ſapientiſſime vir, non vides æquum poſtulare, vt vnus quis noſtrum, bona veracique deleat manu, quod alter minùs veraci, minùſque bonâ ſcripſit. Sed ſcilicet cùm Societati noſtræ Præpoſitus accepiſſet, me de Brunonis ex Pariſienſi prodigio in eremum ſeceſſu ſcribere, exiſtimauit hanc veluti appendicem operi meo deberi. Vtcumque autem hoc habeat, quæ hactenus de illo ſeceſſu ſcripſi, id quidem omnino conficiunt quod incumbit nunc mihi, prorſuſque docent S. Brunonem conuerſum eſſe portento hominis Lutetiæ rediuiui, & ſe æternis inferorum cruciatibus à Deo damnatum exclamantis; neque quòd falſum ſit, verùm alias longè ob cauſas expunctum eſſe è Romano Breuiario: conuerſionem igitur eamdem, quæ magno vniuerſorum mortalium ad omne virtutis genus compendio, & in Cartuſianorum clauſtris, & in aliis locis vulgò pingitur, *obliterandam* non eſſe. Ne ſe tamen hîc Annalium ſcriptor contemptum arbitretur, ſi de ipſo prorſus taceam, atque vt Romano videar paruiſſe mandato, etſi cauſa omnino iam in ſuperioribus confecta omnis eſt, nonnihil pro loco nunc adiungam; & quod in Epiſtola Marſyæ ad Romanorum Priorem Cartuſianorum feci numero 74. & ſequentibus, excutiam paucis ſingulas elogij Aduerſus Cartuſianos ab illo editi partes. Quoniam verò ſuam quoque, ipſamque falſam, ſcripſit de anno ſententiam, quo Cartuſiam venit Bruno, etiam de illo vera afferam, neque diu, Clariſſime vir, tenebo te.

Quod credebatur olim, inquit Annalium ſcriptor, *S. Brunonem conuerſum* 89 *eſſe portento in morte & anaſtaſi Raimundi Diocres, Canonici Pariſienſis, qui tribus diebus ſe accuſatum, iudicatum, damnatum aſſeruit ad hanc vocem Officij defunctorum, Reſponde mihi, iam pridem exploſum eſt ab eruditis.* Raimundi Diocres nomen apud Cartuſianos hactenus auditum non eſt. Aiunt Brunonem conuerſùm eſſe in morte & anaſtaſi hominis; ſed huius hominis nomen à maioribus non acceperunt. Sutor ergo paginâ mihi ſecundâ ſic loquitur: *Fatemur ingenuè nullum Doctoris rediuiui illius nomen per nos adductum fuiſſe, quòd nullum ſit literarum monumentis, quod viderimus, proditum.* Eum fuiſſe Canonicum Pariſienſem non aſſerunt Henricus de Kalkar, Guillelmus de Elbura, Chronologus Priorum Cartuſiæ, Anonymus Maioreuenſis, Narrator inchoationis & promotionis Ordinis Cartuſienſis, antiquiſſimi ante Gerſonem & Antoninum ſcriptores de ſeceſſu S. Brunonis in eremum ex Pariſienſi prodigio; neque aiunt ſe damnatum exclamaſſe ad hanc vocem Officij defunctorum, *Reſponde mihi.* Qui recentiores iſta duo, aut eorum alterum attulerunt, locuti ſunt pro communiſſimo eorum hominum more qui ad populum dicunt; &, vti monebam numero 65. *Se ad ſuorum temporum popularem ſenſum accommodauerunt, & ad aſſerenda illa facilè deuenerunt, quæ vulgò pronum erat cùm ſcribebant pro loco cogitare, primùmque occurrebant audientibus Pariſienſe prodigium.* Hominis denique huius anaſtaſim *iam pridem ab hominibus eruditis exploſam eſſe* falſum eſt. Aduerſarius quidem, aut Marſyas potiùs Aduerſarij tibiarum inflator, eruditorum primus ſcriptorum eam negauit; &, ſeu agente, quod non facilè pro viri perpetua humani-

tate

tate crediderim, ſeu inſcio, Aduerſarius exploſit. Annalium autem ſcriptor, quòd is ſolus rem accuratiùs ediſſerentium fecit ad hanc diem, aſſerit factum ab eruditis. Nam ſi qui alij Marſyam pro nominis celebritate ſecuti, rem aut voce, aut ſcripto negant, non continuò dicendi ſunt explodere. Eruditi viri, modeſtiæ quæ ipſos decet memores, agunt argumentis ex rei natura, aut ſapientium virorum teſtimonio acceptis, non iniurioſis, quod ex-
90 plodentium eſt, atque contumelioſis vocibus. Verùm vt diſputatio non ſit de voce, ſcriptor Annalium fruatur ſuæ huius vſu, ego certè, vt hinc incipiam de re dicere, vehementer miror Catholicos Sacerdotes ſeu explodere, ſeu negare vniuerſis toto orbe Cartuſianis contrà nitentibus magnâ vi, & ſuorum maiorum ſententiam voce, ſcriptoque ſingulis ab ipſo Brunone ſæculis firmatam opponentibus, quod centuriatores Magdeburgenſes acerrimi ceterà & impudentiſſimi Monachorum & aduerſarij & oſores, neque explodere, neque negare, pro ſui ad omnes toto orbe populos vulgatiſſimâ celebritate auſi ſunt, admiſeruntque etiam non ſine laude centuriâ vndecimâ columnâ mihi trecenteſimâ decimâ tertiâ verbis ſequentibus. *Omnibus* portento hominis, ſe accuſatum, iudicatum, damnatum *triſti querelâ exclamantis*, *cum metu examinatis*, *Bruno rei tam ſtupendæ ſpectator*, *cum quatuor eruditis, & duobus idiotis, petiit eremum, cui hodie Cartuſiæ nomen eſt*, &c.
91 *Eò igitur Bruno ad res diuinas intentus primum cœnobium fundat*. Deinde ſi Annalium ſcriptor amabat non Cartuſianos, vt par erat, ſed eruditos alios aut ſequi, aut afferre viros qui de re ſapienter & accuratè dixerint, cur Aduerſarium ex eruditis vnum conſuluit, autoremque ſibi ad ſcribendum accepit, aut Marſyam potiùs, qui Aduerſarij tibias inflauit? Eruditus, fateor, fuit Marſyas: Theophilus autem Rainaudus quis? Ille abnutiuo neſcio quo argumento prodigium hoc negauit Cartuſianis, per ſibi notorum ex antiquis ſcriptorum illuſtre ſapienſque ſilentium, magnis erroribus & inani labore vagatus: Iſte Cartuſianorum, Catholicorum potiùs vniuerſorum, communiſſimum ſenſum veneratus, hoc idem ipſum aſſeruit. Nolo alterius eruditionem cum alterius eruditione conferre; & inuidiæ profectò plena res eſt. Hoc vnum aio: Theophilus ea fuit indole, eo à natura ingenio, vt & prodigia, & alia, quæ ad animos populorum commouendos faciunt difficilè ſine magnis auctoribus admitteret, ſicutî affirmant Heteroclyta ſpiritualia, & alia non pauca hominis opuſcula. Sed ſapientiæ ſuæ, ac bonæ menti dedit, vt Pariſienſe hoc admitteret prodigium. Nam ſi de eruditione certandum ſit, qui illam ipſi negauerit, ſe probabit ineruditum, obruendumque præbebit nouendecim magnis, neque non ſpiſſis, ab eo ſcriptis voluminibus. Cùm igitur duo tantùm virî diſſertationem accuratam magnis, &, vt ita loquar, totis animis, dicendique etiam aduerſus contraria ſentientes viribus inſtituerint, de hominis Lutetiæ rediuiui prodigio, & ex eo conuerſione Brunonis ac ſeceſſu in eremum, Marſyas Aduerſarij manu, & Theophilus Raynaudus ſuâ, eruditi ambo, ambo ſcriptis libris nobiles, ego quidem non video, cur Annalium ſcriptor noluerit Theophilum ſequi aientem, plurimiſque rationibus comprobantem, quod Cartuſiani allatum domo ſuaſerunt vniuerſis toto orbe Catholicis, malueritque ſtare à Marſya negante id, quod quia ſolos apud Cartuſianos, vtpote domeſticum, inueniri poteſt, apud alios deuius quæſitor non legerat. Queror

etiam

etiam quòd affirmet ab eruditis explodi, quod à sui Marsyæ (vt magis pu-
tabam) lenitate suauitateque omnibus notissima aberrans, Aduersarius ex-
plosit vnus, laudante è contrà, verissimisque argumentis asserente veri-
tati Theophilo. Præterea in annalibus istis hæc lego, *S. Brunonem conuer-* 92
sum esse portento iam pridem ab eruditis explosum est. Itane *iam pridem* explo-
sum est? omnino, inquies: sed quod, & quantum temporis est illud, quod
vocibus *iam pridem* significatur? Quingentos forsitan, aut quadringen-
tos cogitabit nonnemo hìc annos, aut certè trecentos? Nequaquam.
Non triginta, aut verò quadraginta sunt anni, cùm Marsyæ venit in men-
tem prodigium istud negare, quia nullis ipsum in libris, seu manu seu
typo scriptis legebat. Magna viri confidentia! Quasi datum esset hoc tibiis
Aduersarij quas inflabat, vt vniuersos manu etiam scriptos traherent ad
se libros, quod Orphei Lyræ concesserunt Poëtæ, vt animantes quoque
brutas, arboresque ad se cogeret. Cùm agatur de re ab annis fere sex-
centis & gesta & credita, Annalium hesternus autor vult *iam pridem* ex-
plosam, ex eo quòd Marsyas à paucis annis, triginta scilicet aut qua-
draginta, eam negauit, & Aduersario fuit autor negandi; & Aduersa-
rius pro animis à Marsya factis explosit vnus. Ego potiùs non *iam pridem*,
sed nouiter & explosam & negatam aio; atque ex eo, vt aliud non esset,
abiiciendam non explosionem sed negationem puto. Viguerat ipso duo-
decimo, quo ineunte Bruno mortuus est, sæculo illa de secessu Bruno-
nis in eremum ex isto prodigio sententia, vt eo adulto scribebat Narra-
tor inchoationis Cartusianorum: viguerat decimo tertio ex Maioreui
Anonymo, qui se testatur ipso exeunte scripsisse: viguerat decimo quar-
to, *vt ineunte Guillelmus* de Elbura, adulto Chronologus Priorum
Cartusiæ, exeunte Henricus de Kalkar, doctissimi & sanctissimi viri,
illis ipsis tradidere temporibus: Viguisse quinto & sexto post decimum,
ac demum vigere nostro hoc sæculo, nemo nescit: & quæ nuperrime,
atque, vt ita pro longitudine temporis quo viguit loquar, nudius ter-
tius facta est illius explosio ab Aduersario, eoque vno, per animos à
Marsya acceptos, dicetur *iam pridem facta?* Malum! ab Annalium etiam
scriptore, qui per sæcula singula, singulosque etiam ferè annos atten-
tus temporum æstimator it, dicetur facta? Placet hìc manum sustinere, 93
& hanc orationis meæ pro Cartusianis partem illis ipsis verbis conclude-
re, quibus suam aduersus ipsos occepit Annalium scriptor. *Credebatur*
olim, inquit ipse, *S. Brunonem conuersum esse in morte & anastasi Raimun-*
di Diocres Canonici Parisiensis. Omnino, inquam ego, credebatur olim
ab anno Christi millesimo octogesimo quarto, & ad nostra vsque tem-
pora credebatur, Brunonem conuersum esse Parisiis, in morte & ana-
stasi hominis. Ex vero autem addo sequentia: sicuti olim credebatur, &
ad nostra vsque tempora credebatur, ita nunc etiam creditur. Quæ
Aduersarius tertiùm quoque scripsit, & per Lutetiam sparsit, non ea sunt,
vt fidem illam quæ per sæcula ferè sex steterat inconcussa, potuerit seu ex-
tinguere, seu deiicere. Nunquam ille, aut potiùs per illum Marsyas, eam
diruet, aut etiam excutiet, vel imminuet vno abnutiuo illo argumento,
si tamen argumentum est, quam innumeri Cartusiani, & sanctitate vi-
tæ, & sinceritate præstantes, toto orbe per ducenta circiter monasteria

ſparſi, & ſuorum ab ipſo S. Brunone parente maiorum traditione perpetuâ, & fideliſſimis per ſingula ab eodem Brunone ſæcula ſcriptorum monumentis firmant & ſuſtinent. Eam ille, & neſcio qui pauculi, Marſyæ eruditione commoti, nuper polluerint Lutetiæ: reliquâ omni Galliâ, totâ Italiâ, Luſitaniâ totâ, totâ Hiſpaniâ, Germaniâ totâ, toto demum orbe Chriſtiano quantus eſt viuit ipſa & viget.

94 *Et quemadmodum*, pergit Annalium ſcriptor, *ex Romano Breuiario iuſſu Vrbani octaui Pontificis expunctum eſt, debuerat ex eorumdem Cartuſianorum clauſtris obliterari.* Hîc fateor Romanos cenſores, Vrbano octauo Pontifice probante, ſuſtuliſſe prodigium Pariſienſe ex Breuiario: ſed quòd idcirco debuerit etiam ipſum è Cartuſianorum clauſtris obliterari pernego. Si ex Breuiarij *lectionibus ſolummodo deletum fuiſſet, quidquid ad illud ſpectabat*, vt falsò aſſeruit Aduerſarius paginâ 175. Annalium ſcriptor fortaſſis haberet aliquid, cur *obliteratum* quoque vellet *è Cartuſianorum clauſtris*: nunc cùm ij ipſi cenſores, illo ipſo eodem Pontifice probante, expunxerint è Breuiario celeberrimam quoque illam, Brunoniſque, ac noſtris etiam temporibus vtiliſſimam in omnem partem, & Eccleſiæ perhonorificam profeſſionem fidei, Berengarianæ hæreſi nondum omnino tum extinctæ, & Caluinianæ nunc viginti prorſus oppoſitam, ego quidem non video cur velit obliterari illud prodigium è Cartuſianorum clauſtris, quoniam è Breuiario expunctum eſt. Vt illorum clauſtra ob alios fines ſurrexerunt, quàm Breuiarium eſt conditum, ita etiam illorum in clauſtris pingi poſſunt longè alia ab illis quæ in Breuiario conſcripta legimus. Aduerſarius voluit *ſolam falſitatem* hiſtoriæ à cenſoribus expunctam fuiſſe. At ſolamne falſitatem? omnino ſolam, inquit. Quibus teſtibus, quibus argumentis hoc euincit? *Alia nulla potior cauſa* (ſunt eius verba) *eccleſiaſticis præſcribitur regulis, præterquam deprehenſa falſitas, qualis in lectionibus vigiliarum S. Brunonis deprehendi potuit ab Romanis correctoribus, qui ſacris Eccleſiæ ritibus præſunt.* Vah turpe argumentandi genus! Volo nullam potiorem cauſam expungendi aliquid è lectionibus Breuiarij eſſe, præterquam falſitatem: volo falſitatem potuiſſe deprehendi à Romanis correctoribus in lectionibus vigiliarum S. Brunonis. Quid ergo? Qui fateris illam eſſe potiorem cauſam delendi aliquid, profectò negas ſolam eſſe, & ais alias etiam afferri poſſe, non potiores quidem, ſed veras tamen. Vnde igitur habes cenſores Romanos, cùm aliqua ſuſtulerunt è lectionibus vigiliarum S. Brunonis, ſpectaſſe illam potiorem, non aliam? Deinde cur ais falſitatem potuiſſe deprehendi in illis lectionibus? deprehenſam debuiſti dicere; antè ſcilicet quàm *ob falſitatem deprehenſam* corrigerentur, debuit falſitas in illis deprehendi. Verùm ex ipſa earum correctione certum eſt cenſores noluiſſe falſitatem expungere, quam ſcilicet nullam inuenerant, cùm egregiam illam profeſſionem fidei expunxerint, quâ moriturus Bruno in hæc verba, iis ipſis teſtibus qui tum intererant, locutus eſt: *Credo panem & vinum quæ conſecrantur in altari, eſſe poſt conſecrationem verum corpus Domini noſtri Ieſu Chriſti & verum ſanguinem.*

95 Petes. Si cenſores Romani habuerunt prodigium Pariſienſe pro vero, cur illud è Breuiario ſuſtulerunt? Reſpondeo. Modeſta, & non abiicienda poſtulatio. Eam debuit Aduerſarius, Annalium ſcriptor debuit

affer*e,

afferre, non autem visâ feralis illius prodigij è Breuiario expunctione continuò pronuntiare, ex eo *ob falsitatem deprehensam* deletum esse. Bartholdus Nihusius epistolâ ad Andream Saussayum asserit se Romæ per Ioannem Nicium Erythræum postulasse hoc ipsum à Romanis censoribus, & id responsi accepisse; *Nequaquam istud è Breuiario summotum est, quod iudicaretur esse fabulosum, sed alia de causa.* Antè affero quàm hoc aliud causæ, vide quid Nihusij verbis subiungat Aduersarius: *Parum verisimile est, quod in ista epistola tradit Nihusius.* Proh scribendi licentiam! nolo aliud addere. Verisimillimum, verum potiùs esse, ea docent quæ Annalium scriptor poterat legere in Stylita mystico, si maluisset, vti par erat, rem ex vero cognoscere, & hac in parte sequi Theophilum Raynaudum, neque nimiùm indulgere suo Marsyæ. *Puteanus* Romæ Cartusiani Ordinis vniuersi Procurator *mandante Generali*, inquit Theophilus puncto 3. numero vigesimo tertio *libellum supplicem obtulit Congregationi rituum, & responsum tulit mentem sanctæ Congregationis nunquam fuisse improbare, aut in dubium vocare narrationis huius veritatem, sed consultius visum esse eam expungere, quòd mos Ecclesiæ ferat in sacris Officiis Sanctorum qui religiosas familias instituerunt, recensere eorum vitas, non causas ex quibus ad instituendum Ordinem suum fuerint impulsi. In Vaticana Bibliotheca est liber, Maiorum authoritate ad posterorum informationem conscriptus, de rebus in nupera Romani Breuiarij recognitione mutatis. In eo autentico opere, cùm ad mutationem factam in lectionibus Officij S. Brunonis deuenitur, disertè ac liquidò proditur, expunctam esse eam de Doctore damnato narrationem, quòd lectionibus, quarum breuiatio captabatur, prolixitatem iusto maiorem inferret, nec superesset locus propriis S. Brunonis ornamentis atque virtutibus, quas potiùs intererat in sacris lectionibus percenseri.* Hactenus habet Raynaudus in Stylita mystico. Ex illo intelligis Parisiense prodigium è Romano Breuiario sublatum esse, non quòd falsum sit, sed quòd non multùm faciat ad S. Brunonis virtutes, quas in eius Officij lectionibus conscribi par est; atque si iis inseratur, faciat iusto longiores: neque soleat Ecclesia in illis scribere causas, quæ sanctos viros impulerunt ad instituendos Ordines regulares, quibus sua fecerunt initia. Cùm autem hæc ita habeant, certè ex eo quòd istud prodigium è Breuiario à Romanis censoribus, Vrbano octauo comprobante, expunctum est, non debuit Annalium scriptor dicere, quòd debuerit etiam à Cartusianorum claustris obliterari.

Addit tamen exultabundus, & veluti prostratum increpitans hostem, *sed quid agas? viri boni, cum maioribus suis errare volunt.* Errare? Cum maioribus suis errare volunt Cartusiani? Vah acerbas & asperas voces! Cur non addit errare cum Romanis censoribus, errare cum Gregorio decimoquinto Pontifice? aut etiam, cur non asseuerat errare non cum Maioribus suis, sed cum eo vno Pontifice; cui, si hoc placet, Romanos addere potest censores? Profectò enim si in Sancti Brunonis Officij lectionibus erat error, Gregorius Pontifex vnus ille est, qui eum in ipsas intulerat, suadentibus Romanis censoribus. At quis audeat hoc asserere? Neque igitur debuit Annalium scriptor errorem Cartusianis affingere. Alius quis ipsum potiùs, quàm 96

ſeu Gregorium Pontificem, ſeu Cartuſianos errare aſſeruerit, eique repoſuerit illud ſuum *ſed quid agas? vir bonus* cum Aduerſario errare voluit: aut potiùs maluit errare cum Aduerſarij Marſya quàm cum Theophilo Raynaudo vera ſentire. Sed propoſiti ego mei memor, abſtineo ab hac, & aliâ omni contumeliâ. Vnum tamen dico cùm Annalium ſcriptor conuitia hæc voluebat animo, ſcribereque parabat, cur non ſuſtinuit momento certè calamum, cogitauitque quis ipſe ſit, & qui tandem ij quos & viros bonos appellare meditabatur, & erroris arceſſere, adeóque improbæ in errore pertinaciæ ac impudentiæ, vt ipſum efflictim adament, & perdurare in eo velint. Quid? quòd ſubiungit etiam ſequentia, quæ de homulis per omnem profligatæ vitæ licentiam perditis nemo facilè ſentiat. *Et placet eis error quia antiquus.* Nam vt taceam, & eius cogitationi relinquam quis ipſe ſit ſi cum Cartuſianis componatur, qui tandem Cartuſiani? Principio in vniuerſi præ-
97 ſulibus Ordinis inuenio duos eo ſapientiæ, ſanctitatis, ſcientiæ claros nomine, vt Cardinalium non pauci contenderint ipſis ſuis ſuffragiis in ſummum Pontificatum euehere, Ioannem Burellum, qui anno ſexageſimo ſupra milleſimum trecenteſimum mortuus eſt, atque Guillelmum Raynaldum, qui ſecundo poſt milleſimum quadringenteſimum. Hos quis audeat vocare viros bonos, & dicere quòd errarunt, & in maiorum errore voluerunt hærere? Deinde quod in nullis ceterorum Ordinum Genaralibus Præpoſitis fortaſſe inuenies, in ipſis iiſdem Cartuſiæ Prioribus lego fuiſſe omnino quatuordecim, qui ſcripſerint libros ſapientiæ, pietatis, ſcientiæ ſuæ teſtes. Eorum vnus Bonifacius Ferrerius, ſancti Vincentij illius Dominicani toto orbe celeberrimi frater, fuerat vnus de ſeptem regentibus regni Valentiæ in Hiſpania, antè adiret quàm Cartuſianum Ordinem. Bonine viri dicendi ſunt, aut ſeu erraſſe, ſeu errorem maiorum adamaſſe adeò illuſtres ſapientiâ & ſcientiâ viri? ſed ad alios à Cartuſiæ Prioribus accedamus? In illis
98 ego quidem cenſeo è Cartuſianis Epiſcopos, vt enim ad Epiſcopatum euecti fuerint, inuenio tamen vniuerſos ab Ordine inuitos receſſiſſe, & in illo potiùs quàm in Epiſcopali faſtigio mortem obire optaſſe. Nicolaus Albergatus & pietate & doctrinâ inſignis, Bononienſium antiſtes fuit, & ex antiſtite Cardinalis. Antonius Surianus Venetiarum Patriarchatum geſſit cum laude. Guigo, & Bonifacius Sabaudiæ Ducum filij, è Cartuſianis ille Auguſtenſis antiſtes, Valentinus hic, Eccleſiam magnis facinoribus illuſtrarunt. Deſiderius è Forcalquerienſium gente Regulorum Epiſcopus, Diæ Vocontiorum ſedit. Quid ceteros enumerem? Binas triades accipe, alteram claritudine generis illuſtriſſimam, ſanctitate etiam vitæ præfulgentem alteram. In priore cenſentur Bertrandus, Bermundus, & Petrus Sabranius, Siſtaricenſes Epiſcopi; in poſteriore Bernardus, Stephanus, Odolricus Dienſes. Profectò fuit è Sabraniis quondam vir, qui haberet in matrimonio filiam vnicam Forcalquerienſis principis, cuius Comitatus ſuppar erat Comitatui Prouinciæ: fuit è Bermundis qui duceret filiam Comitis Toloſani. Stephanus verò Dienſis præſul, & totâ vitâ claruit magna ingentium vi miraculorum, & intra viginti à morte annos reddidit vitæ mortuos vndecim. Ab Epiſcopis populorum rectoribus veniamus ad ſcriptores, Eccleſiarum
99 lumina quas editis erudierunt libris. Tulit Anglia & alios, & Thomam Spenſerum, Mauritium Chancæum, Ioannem Balmanſonum, Galterum Hyltonum,

Hyltonum, Guillelmum Ludtinchtonem; Tulit Italia Ioannem à Deo, Porchetum, Seluaticum. Infinitus ero, ſi contendam ire per ſingulas orbis Chriſtiani Prouincias. Quis Hebraicè, Græcè, Latinè doctior Godefrido Tilmano? Ægyptium denique Chalcenterum ſuperauit ſcriptorum librorum multitudine Dionyſius Rickelius, ſuperauit Ioannes de Indagine. Hoſne tu bonos viros appellites, erraſſe aſſeras, aſſeueres perſtitiſſe volentes in maiorum errore? Sed qui tandem ſunt illi maiores, quos in errore duces ſequuntur Cartuſiani? vidimus fuiſſe ſingulis ab ipſius Brunonis morte ſæculis magnos & illuſtres viros, qui & prodigium Pariſienſe mandarent literis, & ex eo prodigio ſeceſſum Brunonis ac ſociorum in eremum; vidimus in illis eſſe qui rem à diſcipulis, ſociiſve Brunonis, ab ipſo etiam Brunone potuit accipere: An igitur Annalium ſcriptor aut Brunonem, aut Brunonis ſeu ſocios ſeu diſcipulos, vt maiores Cartuſianorum omnium qui ab ipſis fuerunt, ſuntque etiam noſtris temporibus dicimus, ita etiam erraſſe vult? Hic placet ſiſtere, & cetera lectori cogitanda relinquere, quæ ſi cum ſcriptore Annalium iuuaret certare conuitiis, plenâ neque iniquâ manu regereret alius quis. Igitur id ego vnum repono. Petrus Sutor, Petrus Bloëmenuenna, Laurentius Surius, Franciſcus de puteo, non errauerunt; non errauerunt ceteri Cartuſiani, cùm ſeu literis, ſeu ſcalpris, ſeu coloribus mandauerunt, quæ de prodigio Pariſienſi, & ex eo de Brunonis ac ſociorum ſeceſſu in eremum acceperant à maioribus ſeu voce, ſeu ſcriptis libris per traducem, ſingulis ab eodem Brunone ad nos vſque ſæculis, vt in ſuperioribus fusè docui.

Tædet perſequi & excutere cetera ſcriptoris Annalium. Nam quod vltimum affert verbis ſequentibus, *Placet eis error, quoniam in pariete & oleo depictus eſt inſulsè ac parum eruditè*, id profectò eſt huiuſmodi, vt de pueris malè ſanè laſciuientibus dici forſitan à non iniquo conuitiatore poſſit, de grauiſſimis & ſanctiſſimis totoque orbe per ſexcentos fere annos illuſtribus ac venerandis viris (vt graue quid non afferam) nec dici, nec cogitari debuit. Igitur Ioannes Paulus Oliua ſocietati noſtræ Præpoſitus adeò moleſtè tulit ipſum, & vniuerſum hoc iniurioſum Cartuſianorum ab homine Societatis eiuſdem noſtræ elogium, vt epiſtolam ad Ioannem Pegon Generalem eorum Ordinis moderatorem ſuper illo concludens, ſanctè aſſerat *paratum ſe quamlibet abolendæ huius notæ viam exhibere.* 100

Quod reliquum iam eſt, acedamus ad dicendum de anno, quo ſcriptor Annalium exiſtimat S. Brunonem adiiſſe Cartuſiam. Aſſerit illam ingreſſum anno ſexto & octogeſimo poſt milleſimum, & fallitur. Multos opinationis ſuæ habet auctores; neque igitur grauiter aut turpiter, ſed non ineruditè fallitur. Inter illuſtres viros ad illud ſentiendum auctores, habet Baronium ſapientiâ, pietate, eruditione, non minùs quàm honoris gradu eminentiſſimum virum. Eccleſiaſticorum is temporum omnino accuratus, ſenſit S. Brunonem anno milleſimo octogeſimo ſexto veniſſe cum ſociis ad S. Hugonem Gratianopolitanum Epiſcopum, & eo duce poſuiſſe ſuas in Cartuſia ſedes. Sic loquitur eo anno. *Cùm ſuperiùs dictum ſit ex ſancti Hugonis vitæ actis, ipſum anno milleſimo octogeſimo creatum fuiſſe Epiſcopum Gratianopolitanum, poſt duos verò annos adiiſſe Cluniacenſes, ibique moratum annum vnum, inde ad Epiſcopatum reuerſum, in eo tranſegiſſe tres annos, planum inue-* 101

nies sexto anno à sua ordinatione cum sociis, hoc nempe anno petiisse Cartusiam, Hæc Baronius. Longè alia Henricus de Kalkar, Anonymus Maioreuensis. Narrator inchoationis & promotionis Ordinis Cartusiensis, & alij antiquissimi Cartusiani. Hi magno consensu asseuerant S. Brunonem parentem adiisse Cartusiam, & in ea dedisse initia suo Ordini anno millesimo octogesimo quarto, quibus vtpote domestica referentibus quis negauerit fidem?

102 Inquies. Baronius ea quæ attulerat vniuersa, desumpsisse asseruit se, à Guigone illis antiquiore Cartusianis omnibus allatis, maioreque igitur ad faciendam fidem auctore, vtpote qui anno millesimo centesimo tertio Cartusianis se adiunxit, & millesimo centesimo decimo euasit in Priorem Cartusiæ, coniunctissimus S. Hugoni Gratianopolis Episcopo per annos viginti nouem, quibus fere totis cum eo vixit. Hic hæreo. Certè Guigo, scriptor actorum vitæ S. Hugonis, is est antiquitate, sapientiâ, eruditione, vt illi debeamus omnes assentiri, præsertim dicenti de S. Hugone Episcopo Gratianopolitano, & amicitiâ, & vitæ genere, & contubernij (vt ita loquar) necessitudine coniunctissimo, ad Pontificem Romanum, qui vt de ipso diceret iusseat. Cartusiani verò illi antiquissimi, neque à Guigone Priore olim suæ Cartusiæ, & post Brunonem ac Lauduinum longè maximo suorum Priorum ac illustrissimo, discessisse existimandi sunt; & cur falsa seu à maioribus acceperint, seu posteris scripserint, de Hugone Episcopo amantissimo, ego quidem non video. An ergo (inquies iterum) Baronius putandus est, ea veluti ex actis vitæ S. Hugonis à Guigone scriptis attulis-
103 se, quæ in ipsis non habentur? nequaquam. Quid ergo? perges. Profectò si quid in re prorsus obscurâ & impeditâ asserendum est, aio ego Baronium ea dicere, dicere Cartusianos antiquissimos ea, quæ, vt ab inuicem diuersa sint, conueniunt tamen verbis Guigonis. Ista scilicet duplicem habere possunt sententiam, quarum altera traditur à Baronio, à Cartusianis perueteribus altera: sed vna hæc, quam Cartusiani afferunt, habet veritatem, falsitatem illa, quæ à Baronio prolata est. Vt hæc aperta sint, age, componamus vtramque cum verbis Guigonis. Ita loquitur: *Hugo duobus post consecrationem* (hæc Romæ facta fuerat) *expletis annis, contemptis omnibus, Casæ Dei Ordinis Clunianensis factus est Monachus, ibi nouitius annum vixit. Post hoc* seu post hunc nouitiatus annum, atque adeò tertium à consecratione Romana, *cogente Gregorio septimo, è monasterio, quò feruens intrauerat, feruentior est reuersus; pro claustro circumspectionem habens peruigilem,* &c. *pro Abbate iustitiam,* &c. *pro congregatione aut religiosos, quibus carere nunquam voluit socios, aut vniuersalem Ecclesiam,* &c. *In his agebat,* seu ita claustrum, Abbatem, congregationem habere sibi videbatur, *& ecce tribus necdum in Episcopatu post monasterij reditum completis annis, adest magister Bruno.* Hactenus Guigo. Baronius sic interpretatur eius verba, vt Hugo primùm annos duos solidos post consecrationem Romanam exegerit, & in Casæ Dei monasterio tertium; deinde è Casa Dei Gratianopolim reuersus, alios fere tres in Episcopatu posuerit, ante aduentum Brunonis; vult igitur Brunonem ad eum venisse, cùm non longè erat à fine anni sexti Episcopatus. Neque immeritò ita sentit, Guigonisque voces interpretatur. Omnino enim si tres *in Episcopatu* anni, qui *necdum completi* feruntur, censeantur fluxisse post reditum

reditum è monasterio Casæ Dei, quem tres anni *post consecrationem* Romanam præcesserant, vt primâ specie videtur postulare Guigonis oratio, sex Hugo circiter, non pauciores à consecratione sua, vsque ad Brunonis aduentum, duxisse annos existimandus est. Verùm nihil cogit ita Guigonem 104
interpretari, & quod dicitur *post monasterij reditum*, sic possumus exponere, vt sit idem atque *secundum monasterij reditum*, seu statim, neque multò post monasterij reditum; & loco non suo positum fuerit ante voces *completis annis*. Igitur erit hæc sententia. *Ecce tribus necdum in Episcopatu completis annis, adest modico post monasterij reditum tempore, magister Bruno.* Sed vide qui *necdum* completi feruntur, annos esse *in Episcopatu* post consecrationem, & Româ reditum positos, inque curâ Episcopali collocatos. Nam si ab Hugonis consecratione Romana censeas annos, iam tres expleti erant, & quartus fluebat, cùm Bruno ad ipsum venit: scilicet, vt dixerat Guigo, *duobus post consecrationem expletis annis*, Hugo fuit in monasterio Casæ Dei nouitius per annum vnum. Quantum verò temporis fluxerit ab expletis post consecrationem Romanam annis tribus, vsque ad diem, quâ Bruno venit Gratianopolim, non possum dicere. Et verò quis diei consecrationis ignarus hoc asserat? An id S. Hugone factum est, quod Hugone Episcopo Diensi, cuius erat discipulus, factum tradit Hugo Flauiniacensis, vt ex eo retuli libro 2. de Episcopis Diensibus numero 27. *& post ipsam suam electionem* in antistitem Gratianopolis, *factum mense Octobris, ad suscipiendos Ordines mense Decembris venit Romam, & in eo vsque ad Presbyteratus gradum promotus fuit*; *in quadragesimâ verò sabbato in presbyterum, & sequenti Dominicâ ad Missam in Episcopum consecratus est*; *atque sic post octonos consecrationis dies, affatim imbutus diuinis dogmatibus, & vbertim roboratus Ecclesiasticis sanctionibus, benedictione perceptâ dimissus est ad regendos filios* die 7. Martij? Certè Bruno videtur ad Hugonem venisse sub initium Iunij, qui Cartusiam adiit circa natalem Ioannis Baptistæ: igitur si, vt suspicabar, Hugo Romæ in Episcopum vnctus est die aut septimâ, aut si magis placet, vigesima octaua Martij, quæ illo anno millesimo octogesimo præcedebat Dominicam de passione, quartus à consecratione Hugonis agebatur iam per duos menses & aliquot dies, cùm Bruno ad illum venit.

Dices. Ista verborum Guigonis expositio, de tribus necdum in Episco- 105
patu completis annis; & quarto ab Hugonis consecratione, per duos menses & quod excurrit iam cepto, cùm Bruno ad Hugonem Gratianopolitanum Episcopum venit, coacta est; ideoque videtur excogitata, vt illi Cartusiani quos attulimus, antiquissimi quidem, sed Guigone minùs vetusti, negentur ei contraria, & proinde falsa, scripsisse de anno, quo Cartusiam venit Bruno. Respondeo. Ista expositio necessaria omnino est, vt ipse Guigo non asseratur falsa dixisse. Enimvero, vt alia taceam, & hoc denique dicam, ex ipsâ fundationis Cartusiæ chartâ certum est S. Brunonem, & socios, adiisse Cartusiam *anno ab incarnatione Domini* 1084. (sunt illius verba) *Episcopatus verò Domini Hugonis Gratianopolitani Episcopi quarto.* Certè cùm ea charta sic habeat, neque illius verba ignorare potuit Guigo, Cartusiæ annos septem & viginti Prior; & ipsis contraria scripsisse, censeri non debet vir & sapientiâ, & vitæ sanctitate clarissimus. Nam expositio coacta dicenda non est quæ respondet scriptoris menti. Impedita potiùs non iniuriâ dicatur oratio,

oratio, quæ cùm Guigo scribebat, videbatur non inelegans. Natus erat, omnemque vitam is egerat in Valentina regione, iuxtaque ipsam scribebat in Cartusiâ, cùm post Longobardorum, Saracenorum, aliarumque gentium barbararum sæuissimam, & illis, & proximis regionibus vastitatem, impeditus plurimùm erat Latinus sermo, neque dum omnis, aut etiam multus emerserat in suam perspicuitatem, elegantiam, puritatem. Locus iste non postulat quidem, vt chartam recitem, in quâ continetur donatio Cartusiæ Brunoni & sociis, placet tamen eam afferre, vt tota hæc res illustrior sit. Ea sic habet.

106 *Gratiâ sanctæ & indiuiduæ Trinitatis misericorditer nostræ salutis admoniti, recordati sumus humanæ statum conditionis, & vitæ fragilis lapsus ineuitabiles, quam sine termino ducimus in peccatis. Itaque iudicauimus nos peccati seruos de manu mortis redimere, temporalia pro cœlestibus mutare, æternam hæreditatem pretio perituræ possessionis comparare, ne duplici contritione conteramur, & præsentis vitæ miserias laborum & dolorum initium sumamus. Itaque magistro Brunoni, & his qui cum eo venerunt fratribus, vt Deo vacarent, ad inhabitandum solitudinem quærentibus, ipsis, eorumque successoribus in æternam possessionem, spatiosam eremum concessimus, ego Humbertus de Miribel, vnâ cum Odone fratre meo, & ceteris qui iuris aliquid habebant in prædicto loco; hi verò scilicet, Hugo de Tolnone, Anselmus Garcinus; deinde Lucia, & filij eius Rostanus, Guigo, Anselmus, Pontius, atque Boso, precibus & interuentu prædictæ matris eorum; Bernardus quoque Longobardus cum filiis suis; similiter & domnus Abbas Siguinus de Casa Dei, cum suorum fratrum conuentu, quidquid ibi iuris habere videbantur, supradictis concesserunt fratribus,*

Ipsa verò, quam eis dedimus, eremus hos habet terminos, scilicet infrà locum qui vocatur Clusa, & rupem claudentem vallem, & pertingentem vsque ad molarem claudentem & diuidentem Combam-caldam, & peruenientem vsque ad rupem mediam quæ est super Borghesos; deinde molarem alium, qui descendendo perducitur per vsque ad rupem à Bonuiant. Exinde molarem alium, qui descendendo perducitur per crepidinem plataneti à Bonuiant vsque ad rupem quæ est supra furnum de la follia. Similiter ab illo monte, qui de eadem rupe porrigitur vsque ad montem Aillinart & à monte Aillinart descendendo, extenditur iuxta Mortam, contra occidentem vsque ad rupem quæ est super carreriam, & ab hac rupe porrigitur vsque ad rupem de Pertuso. Inde postremò protenditur descendendo vsque ad flumen quod vocatur Guerus-mortuus. Inde quoque ab eodem clauditur vsque ad Clusam. Si qua verò persona potens, aut impotens, hanc donationem infregerit, tanquam sacrilegij rea ab Omnipotentis Dei gratiâ, & fidelium consortio separata, anathemate Maranatha feriatur æterni ignis incendio, nisi dignè satisfecerit, cum Dathan & Abiron, & Iuda proditore concremanda.

Præfata quidem terra his terminationibus conclusa, à magistro Brunone, & ab his qui cum eo erant fratribus cepit inhabitari & construi anno ab incarnatione Domini 1084. *Episcopatus verò Domini Hugonis Gratianopolitani Episcopi quarto, qui videlicet laudat & corroborat hoc donum, quod fecerunt suprascriptæ personæ, cum omni conuentu clericorum suorum; & quantum ad se pertinet, quidquid sui iuris esse videtur, omnino concedit. Testes Hugo decanus, Ioannes de Podio, & Rostagnus Guigo de Lanz, & Galterus Bueta, Petrus & Gilbertus, Agelbertus*

bertus & Aldelemus, Petrus & Ricardus. Lecta eſt autem hæc charta Gratianopoli in Eccleſia beatæ & glorioſæ ſemper Virginis Mariæ, quartâ feriâ ſecundæ hebdomadæ Dominici Aduentus, in præſentiâ prædicti Domini Hugonis Gratianopolis Epiſcopi, atque Canonicorum ſuorum, aliorumque multorum tam Sacerdotum, quàm ceterorum Ordinum Clericorum, celebrantium Sanctam Synodum quinto idus Decembris.

Quarta ea feria anno milleſimo octogeſimo ſexto incidit in diem quintum idus, ſeu diem nonum Decembris: illo igitur anno lecta eſt hæc charta. Ecce laterculum, ex quo intelligis primam dominicam Aduentus incidiſſe in diem vigeſimam nonam Nouembris, & proinde ſecundam in diem ſextam Decembris, atque ab ea feriam quartam in nonam Decembris eiuſdem.

Annus.	*Aur. numerus.*	*litera Dominicalis.*	*Paſcha.*	*Dominica 1. Aduentus.*	*Indictio.*
1081.	18.	C	4. Aprilis.	28. Nouembris.	4.
1082.	19.	B	24. Aprilis.	27. Nouembris.	5.
1083.	1.	A	9. Aprilis.	3. Decembris.	6.
1084.	2.	G F	31. Martij.	1. Decembris.	7.
1085.	3.	E	20. Aprilis.	30. Nouembris.	8.
1086.	4.	D	5. Aprilis.	29. Nouembris.	9.
1087.	5.	C	28. Martij.	28. Nouembris.	10.
1088.	6.	B A	16. Aprilis.	3. Decembris.	11.
1089.	7.	G	1. Aprilis.	2. Decembris.	12.
1090.	8.	F	21. Aprilis.	1. Decembris.	13.

At demum, inquies, quid Baronio fiet? An vir eruditione, ſapientia, ingenio eminentiſſimus errauit in Guigone? Abs dubio aliena ab eo ſecutus 107
eſt, cùm tamen pro ſolitâ, ſuâque, vt ita loquar, modeſtiâ arbitraretur ſequi ſe illum, quem in hac re ducem vnicum habere poterat: antiquiſſimorum enim Cartuſianorum, quos memoraui, lucubrationes, & Cartuſiæ donationem Brunoni ac ſociis, veras Guigonis interpretes, ne quidem de nomine acceperat; & ineditæ ſunt etiam nunc, manu que ſcriptæ latent in armariis Cartuſiæ. Igitur videns vni Guigoni credendum eſſe in re domeſticâ, id in ipſo accepit quod obuium eſt, ac omnibus vltro ſe offert; nihilque cogitauit de oppoſitâ verborum ipſius ſententiâ, quæ vt ſit vera, minùs tamen occurrit legentibus Guigonem. Neque hoc miraberis, ſi cogites eam ipſam modeſtiam feciſſe, vt aliud vnum quid adderet, quod admittere non poſſum. Acceperat à Cartuſianis, Brunonem ab Vrbano ſecundo Pontifice vocatum fuiſſe Romam, anno commorationis in Cartuſiâ ſexto: eô igitur cogitatione deuênit, vt ſentiret Romam è Cartuſia profectum anno illius ſæculi ſecundo & nonageſimo, vtpote quem non dubitabat adiiſſe Cartuſiam ſexto & octogeſimo, Guigonem (vt ſibi videbatur) ſecutus. Tamen Bruno iam erat Romæ anno nonageſimo. Ecce chartam huius rei teſtem à ſiguino Abbate Caſæ Dei ſcriptam, quâ illo anno Cartuſiam reſtituit Landuino & ſociis, conceſſam ſibi à Brunone Romam eunte.

H *Ego*

108 *Ego frater Siguinus Abbas Casæ Dei, notum fieri volo præsentibus & futuris, quòd frater Bruno à D. Papa Vrbano Romam euocatus, videns loci destitutionem, fratribus recedentibus propter absentiam eius, dedit locum Cartusiæ nobis, & Congregationi nobis commissæ. Postmodum verò rogatu patris nostri Papæ Vrbani; & precibus præmemorati fratris Brunonis, & eisdem fratribus, vt ibidem remanerent, à Priore eorum Brunone plurimùm confortatis, fratri Lauduino quem magister Bruno discedens ceteris fratribus præposuit, ipsi, & ceteris fratribus sub eo degentibus, & eorum successoribus donum, quod nobis prædictus Bruno fecerat, coram Congregatione nobis commissâ, in capitulo nostro, sub præsentiâ Gratianopolitani Episcopi Hugonis, ego ipse frater Siguinus prædictæ Casæ Dei Abbas, cum consensu fratrum nostrorum reliqui, & eis, & successoribus eorum, locum prædictæ Cartusiæ, pro voluntate eorum omnino liberum feci, & iuri eorum omnino tradidi. Sed charta, quam prædictus Bruno nobis fecerat, ideo non est reddita, quoniam à fratribus nostris, in capitulo sub interdicto requisita, non potuit inueniri: & si vnquam inuenta fuerit, eorum ipsa charta sit iuris. Factum est anno ab incarnatione Domini 1090. 15. Kal. Octobris. Ego Siguinus Abbas subscripsi, & in præsentia Archiepiscopi Hugonis (* Hugonem loquitur Lugdunensem Archiepiscopum, ex Episcopo Diensi) *hanc chartam ex integro confirmaui.*

109 Cùm Siguinus ista scripserit, & Cartusiam Lauduino atque sociis anno millesimo nonagesimo restituerit, ad preces Brunonis cum Vrbano secundo Romæ commorantis, Bruno è Cartusia Romam non abiit anno millesimo nonagesimo secundo, vt sentiebat Baronius: & cùm vir sanctus annos sex autore ipso eodem Baronio, antè in Cartusiâ commoratus fuerit, quàm ex illâ Romam abscederet, dicendus omnino est ipsam adiisse anno millesimo octogesimo quarto, inter quem & nonagesimum numerantur sex; non autem millesimo octogesimo sexto, à quo ad nonagesimum vsque sunt tantùm quatuor.

EGo Ioannes Platiere Prouincialis Societatis IESV in Prouincia Lugdunensi, facta mihi potestate ab admodum reuerendo Patre nostro Generali facultatem concedo vt Liber cui titulus est *quòd Bruno adactus fuerit in eremum vocibus hominis rediuiui Parisiis, qui se accusatum, iudicatum, condemnatum exclamabat* à Patre Ioanne Columbi eiusdem Societatis, Professore Theologiæ; compositus & à tribus Societatis eiusdem censoribus approbatus, typis mandetur. In ciuus rei fidem has literas sigillo nostro munitus, & manu mea subscriptas dedi Lugduni, die 20. mensis Maij. 1667.

IOANNES PLATIERE.

VIRGO

VIRGO ROMIGERIA, SEV MANVASCENSIS.

Reuerendo admodum & clarissimo D.

D. IACOBO REBVTI I. V. D.

HOSPITALARIO S. VICTORIS AD Massiliam, & priori S. Mariæ Manuasc.

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

QVÆ duæ res olim fecerunt, vt scriberem & ad te deferrem scripta de Virgine Romigeria, patriæ meique adeò antiqua tutela quam ea gerit, & templum ipsius cui tu accurata pietate præes, illæ duæ res nunc etiam faciunt vt lucubratiunculam, cuius nulla ampliùs exemplaria prostant, emittam in lucem iterum tuo sub nomine. Scilicet ab vltima memoria nostram vrbem Maria peruigil custos habet: tecta, familias, corpora singulorum sollicita sustentat. Quam ciuitatem tota Prouincia, quem locum tam citò amauit post religionem Christi publicitus acceptam, vt ante mille annos teneret sanctissimo signo? quem tanta fide dilexit, vt ex quo per insigne simulacrum insedit, muniret vi sua, & ad nostra vsque tempora perpetuis supra naturæ vires operibus augeret? Parum ei semper fuit corporibus morbos depellere: mœrore animos & ægritudine liberare consueuit, etiam mortuis infantibus vitam reddere, dum aquâ lustrarentur. Quando aliud non possum, vt pro mea virili gratiam habeam, dico quæ illa sit, quàm præsentem & bonam se præbeat nostris

 gentilibus,

gentilibus, quibus prodigiis maiores noſtros adegerit ad ſpem opis ab ea. Cui verò deferam potiùs hoc opuſculum, Virgini munus, quàm tibi, qui ſeruas ædem Mariæ, curas imaginem, cultum diſpenſas? Per illum virum ei repræſentari debuit, cuius labore ſtudioque fit, vt ſuam vim & benignitatem repræſentare nobis perennet. Neque ingratum puto erit tibi, quod ab viro amico & populari proficiſcitur. Libellum etiam exiguum mole, materia ſacrum amabis pro tua modeſtia & pietate, aliiſque virtutibus non Manuaſca ſolùm vrbe notiſſimis; ſed Sanuictorino quoque ad Maſſiliam monaſterio venerandis. Ita quippe agis Hoſpitalarium in antiquiſſimis vniuersâ Galliâ & celeberrimis monachorum ædibus vt nihil debeas priſcis illis de Caſſiani veſtri inſtitutione cœnobitis, & verum Iſarni diſcipulum repræſentes.

AVTHOR LECTORI SVO.

INVISAM literis omnibus, notissimam ciuibus meis, Virginem Romigeriam educo primus in lucem, proponoque spectandam. Quid miraris, mi Lector? Ante mille annos per prodigiorum ingentem vim amore sui populum Manuascensem, & fauore detinuit: visum est mihi non vltrà ferendum, vt ad exteros non dimanet tanta seu bonitas, seu maiestas. Neque verò tamen idcircò popularibus meis ego magis, aut in MARIAM gratus, aut in alios æquus. Quòd cæteri hactenus tacuerunt, fuit magnæ pietatis: quòd non possum ipse non dicere, summi est officij. Mei gentiles, qui Manuascam vrbem habent, magnis religionibus, & quotidiana veneratione respondent beneficiis optimæ parentis: ego, quem aliò meæ vitæ rationes à puero abduxerunt, vt aliquam habeam gratiam, stylo sequar absens necesse est, cùm oculis, manu, totoque corpore nequeam præsens colere. Et putabam esse diuini, seu moris, seu consilij, quòd de tantis prodigiis primùm scribitur post multa sæcula. Quæ vbique gentium, & locorum vulgatissima nunc vides, olim diu fuerunt ignota, & primùm aliquando denique prodierunt. Quàm multos centenos annos latuerat MARIA Lauretana, quàm multos Aniciensis? Quid mage patet in vulgus Iacobo Compostellano? Eum plurima sæcula nescierunt. Magdalenam vnus aliquis totâ Prouinciâ nostrâ vulgauit, & Annam, post innumeros latebrarum annos, atque silentij. Sic etiam natura, naturæque ars æmula plurimùm condit, quod educere amat, & in altum euehere. Quæ de semine surgunt immensæ arbores, radices alta humo longùm fixêre; fundamenta priùs tellure iacent sepulta, quàm sese aperiat, efferátque domus: vrbes etiam amplissimæ, & clarissimi populi tacitis promanarunt initiis. Vtcunque tamen hæc habeant, certè id asseuero, nihil, si qua mortalium est fides, sanctum magis hac mea Virgine, verúmque edi posse. Quæ de signo MARIÆ prodigiisque refero, accepi ex publicis tabulis, quas Tossanctius Glandeuesius Sistaricensis Episcopus confici iussit, auditis ab Officiali post sacramentum viris grauibus & probis. Non pauca addidi super Manuasca vrbe: quid enim abs me taceatur, quam MARIA tot linguis loquitur, quot miraculis auget? Ea ipse collegi ex eius chartis fidelibus & sinceris. Chartularium publicum (instructum illud est ac nobile)

aperuerunt Conſules non ſemel aliis annis alij. Denique Sanuictorini ad Maſsiliam ciuitatem monaſterij decora nonnulla attuli; eius cœnobitæ habent, curantque templum Virginis Manuaſcenſis: omnia de tabulario, ſeu Sanmariano Manuaſcæ, ſeu Sanuictorino ad Maſsiliam retulit Iacobus Rebuti, Hoſpitalarius S. Victoris, & Prior S. Mariæ.

VIRGO

ROMIGERIA,

SEV

MANVASCENSIS.

MANVASCA est vrbs Prouinciæ non procul Druentia fluuio, sedes olim hyberna Comitum ab Rhodano per Aptam Iuliam, & Sistaricum ciuitates ad Vapincenses, & Ebredunenses, quos ditione tenebant, latissimè dominantium: sexto lapide ab Forcalquerio eorundem Principum æstiua domo, fontéque gentilitij nominis. Amœnis montibus cingitur omni parte, si meridiem excipias: nam quæ planities ex eorum radicibus surgit in hemicyclum, aperit sese, ac longè funditur versùs meridianam plagam. Ipsa de tumulo molliter erecto media surgit, aut circà montibus se visendam præbens, aut campos latè subiectos visura. Vrbs non omnino modica numerat familias supra mille, fontibus, plateis, regionum situ commoda, & non inelegans. Minor olim erat, & minùs concinna: suam amplitudinem & speciem accepit ab centenis aliquot annis, cùm pagani, quibus vicatim per agrum habitantibus dominabatur, in ipsam immigrarunt. Ventorum omnium pagus erat ad Occidentem in cognomine monte, Fanum Martini ad Orientem in monte Aureo, Fanum Petri ad meridiem in planitie. Sunt qui addant, sed incerto authore, castrum Montis acuti, quà colles ad Septentrionem ferunt ab Oriente. Inuenio pagum de omnibus ventis stetisse vltra annum quinquagesimum supra millesimum ducentesimum: duo alij vigebant anno tertio & nonagesimo illius sæculi, quo patritij cum plebe conuenerunt Rainaudi, Fontiani, Gaufridi, Monlaurij, Trimondi, Aicardi, Ricaui, Portales, Hospitalarij, Falcones: quibus (scilicet incerta cùm forent, neque fida satis pacta) sese nono pòst & vigesimo anno addiderunt Selonij, Monbrunij, Barralij, Rostagnij. Fueríntne tum vel in vrbe, vel per agrum in pagis, neque ad cæteros sese adiunxerint Crucij, Simiani, Saffalini, Guasquij, Iustacij, Piollæ, Redorterij, Rainerij, Textores, Clementes, Boneti, quos fideles chartæ sequentibus sæculis floruisse testantur, quis asserat? De tam multis procerum familiis paucæ nunc seruant suum nomen; cæteræ vel omninò perierunt, vel degeneri sobole ad plebeium ordinem redactæ sunt. Quid enim non mutat ætas inuida? Ciuitatibus, populis, regnis quoque & imperiis finem inuenit. Quæ causæ paganos coëgerint in vrbem, me latet. Ea in pyri figuram collecta spectat quatuor mundi plagas totidem portis. Quæ ab aurora dicitur, ducit ad montem miræ fœcunditatis,

ditatis, aureúmque adeò vocant: nullum enim fermè est arborum, fruticúmve, aut herbarum tota Prouincia genus, quod abundè non ferat. Eadem res fecit vt Aurelianenses valli dederint nomen Aureæ. Audi Paupirium Massonum in Ligeri: *Appellatur Floriacus Vallis aurea ab Aimoino, inscriptione quæ in templo monasterij sculpta est,* HÆC EST VALLIS AVREA, *opinor ob omnium rerum affluentem copiam.* Suppares causæ adduxerunt Aquitanos ad Aureoli nomen dandum monti. Accipe scriptorem de S. Theodardi vita *Monasterium* (ad id nunc adiacet Sanctalbanus nobilis vrbs) *est in Caturcensi territorio, in monte,* qui Aureolus nuncupabatur, *ad cuius montis radices fluuius quidam decurrit, quem indigenæ regionis ipsius Tesconem* (Tarnem nunc dicimus) *vocant.* Innominatus autor de vitâ S. Anatolij numero 5. habet sequentia: In regione Scodinga vallis est, *quæ Salinis dicitur. Supra vallem mons eminet amœnissimus, à sui situs pulchritudine nomen habens, Aureus.* Montem frumento, vitibus, oleis passim consitum videas. Et porrò vnum habet ad laudem præcipuam singulare. Cùm per vniuersum orbem montes vetustate succum amittant adipemque, iuuenescit ipse in dies, & ab torrentibus aquis pluuiis renouatur, quæ sterilitatem cæteroqui solent inducere, aliò deportata pinguedine. Scilicet quò fodis altius, eò spectabilis mage, ac diues humus occurrit inexhausta bonitate, fontis ad instar, cuius aquæ nusquam sunt puriores, quàm in terræ imis visceribus. Quà ab Oriente decliuis resupinatur in Septentrionem, habet siluam roboream. Cæteros colles fere te-
4 nent vineta & oliueta: vnus est ille quidem incultior, & ab vrbe longiùs pudore recessit; sed vsu & opportunitate non inferior cæteris: dat ciuibus lapidem, gypsum, carbonem, lignum; gregibus quoque, & armentis pascua. Planities tota nitet frumento, & amygdalo; nisi quòd ad vrbis muros hortis distinguitur, & passim deinceps magnam partem pratis virescit per centenos aliquot passus. Igitur non plurima tantùm nobilitas amœnitate locorum adducta colere Manuascam amauit ante quadringentos etiam annos, vt suprà retuli; sed per luem, belláque Senatus Aqueusis sæpissime habuit; & nondum constituto Senatu regium, quod vocabatur, Concilium, vt docent veræ tabulæ supra cc. annos conscriptæ. Ipsáque vrbs contrà tanti honoris conscia, regi, curiæque fida semper fuit vltra omnem sæculorum memoriam, cùm infida quoque fœdera Prouinciam totam diuisêre in duas partes: nullóque vnquam tumultu, turbis nullis adduci potuit, vt aduersaretur suis principibus.

5 Neque in Deum minùs piam certo cultu se præbuit: omnino tam frequentes posuit Cœlitibus sedes, vt vnum tota ipsa fanum ab omni memoria fuisse videatur. Sunt intra muros vrbis duæ parœciæ, altera ab Saluatore, ab Virgine altera nomen habet; atque prætereà Franciscanorum, qui vocantur Obseruantês, & Carmelitarum cœnobia. Non procul parœcia Virginis, templum erat Apostolo Ioanni sacrum: cecidit diuturnitate temporis exesum; neque affirmatè dicas, qua parte steterit in omni circum regione domibus præaltis & firmis plena: ita rerum faciem mutauit ætas. Ad muros intra vrbem, Meridiem inter & Occidentem visendum est palatium: quatuor latera angulósque plurima turris munit; fossa lata, profundáque cingebat, & fossam inter murósque turritos firmabat terra congesta, humili pariete coërcita. Forcalquerienses Comites sibi sedem hybernam exædificauerunt:

cauerunt: Hoſpitalarij equites habent ab anno milleſimo ducenteſimo octauo, Guillelmi comitis donum. Hi etiam nunc in ſacello ſeruant cor- 6
pus B. Gerardi. Primus is fuit magiſter hoſpitalis Hieroſolymitani, vir gente, animis, ſanctitate clariſſimus. In agro fuere quondam plures ſacræ ædes: perpetuo in circulum ordine ducebantur, vt nulla regio præſenti numine, ſanctóque præſtite careret. Ad Orientem mon aureus habebat templum S. Martini: & quà reſupinato monte itur ad Druentiam fluuium, delubrum erat Monlorguium eidem Martino dicatum. Meridiana planities, vna penè linea ſurgebat tribus per ordinem ædibus, ſacris Lazaro quem IESVS amauit, Chriſto ſepulto, Petro Apoſtolorum principi. Ad Occidentem, in collibus dictis ab omnibus ventis ob eorum liberos ex omni parte, fortéſque ſpiritus, colebantur diſtinctis logis Virgo, & Iacobus frater Domini. Denique in Septentrione ſuas regiones habebant, alius aliam, Albanus martyr, Michaël archangelus, Stephanus Protomartyr, Maximus Regienſium epiſcopus, & Roſtania virgo. Prætermitto, quòd ad omnes pene vias euntibus occurrunt vel ædiculę, vel in columna ſacræ imagines. Annon tibi viden- 7
tur maiores noſtri, prædiis colonos è cœlo petiiſſe, aut non rura magis ſua quàm Cœlitum ſedes coluiſſe? Nunc vel ſine nomine ſunt loca, vel hiant, pendéntve pauci parietes ſemiruti. Nocuere bella poſitis opportuno loco, nocuit tempus rerum omnium edax. Hoſpitalarij reſtituerunt Petro templum ſuum nobile ſepulchris Forcalquerienſium comitum: ciues Virgini de omnibus ventis ſuum ex voto reponunt, rei ſeruatæ per vltimam luem valetudinis. Ante annos trecentos, virgines Franciſcanæ, ſub vrbem ad meridiem, excitauerant ſibi domum. Feruntur intra muros commigraſſe per ſeditionem *Raimundi de Belloforti*, vicecomitem Turenium vulgò dicunt. Habitabant ad portam, quæ ab aurora nominatur. c. & l. ſunt anni, cùm vel omninò deſiere, vel aliò receſſerunt: res enim obſcura eſt. Domus earum anno M D. ceſſit in ſcholas vrbanas; & cùm monaſterij in agro ſedes ad plures dominos diuiſa perueniſſet, ciues in coëmpta parte exędificauerunt Capucinis non inuenuſtas ædes. Virgines de eodem Ordine iam poſtliminio redierunt in vrbem; & poſt ipſas Bernardinæ non ita pridem venerunt Auenione euocatæ; poſtque Bernardinas Vrſulanæ: venient etiam propediem quę à viſitatione B. Virginis nomen habent. 8

Parœciam Virginis curant monachi S. Victoris ad Maſſiliam. Fuerintne ad templum olim ædificatum vocati, an ſubſtruxerint ipſi, quis dicat? Habent ante omnem tabularum publicarum & priuatarum memoriam. Neque id magnum eſt. Maximam Italiæ partem, & Hiſpaniæ, Sardiniam penè totam tenuere quondam clariſſimi cœnobitę: nunc etiam nulla eſt in Gallia Narbonenſi diœceſis, quam non aliqua domo colant. Olim dominabantur quoque Caſtro Albienſium, & Vabrinco Ruthenorum: dedit Epiſcopis Ioannes XXII. cùm eos ciuitatibus impoſuit. Vvilelmus Prouinciæ Comes anno milleſimo decimo tertio Marianam ædem habentibus addidit Martinianam in agri regione Monlorguia ad Druentiam flumen cum adiacente villa, quæ potens eſt diuite gleba, & felicibus agris latè fuſa. Geriberga Vvilelmi coniux anno pòſt ſexto dedit manſos duos *quos excolunt homines* inquiebat, *vnus nomine Vdolemus*

nus Montanarius, *& alius nomine Stephanus Generdechal.* Mansus verò, vt hoc non taceam, si aptè & propriè loquamur, capit Bunnuaria siue iugera duodecim, quemadmodum docui libro 1. de Episcopis Viuariensibus numero 54. & sequentibus. Sed in nescio quo *compromisso* Abbatis Mansiadæ & Prioris Tansani ante annos trecentos facto sic habes, quemdam *mansum seu territorium*. Demum (quid enim vniuersa à principibus dona sigillatim persequar?) Vvilelmus Comes Tolosanus & Emma vxor anno eiusdem sæculi quarto & vicesimo tradiderunt vnum quoque mansum. Ante Vvilelmum verò memoratum Prouinciæ Comitem imperabant non modicæ parti vrbis: vt non ineptè dixeris Manuascam venisse felicissima illa ætate, cùm vel Cassianus, vel Cassiano suppares discipuli pietate florebant, & vigente regulari disciplina implebant nomine suo totam regionem, atque pro sanctitatis fama, venerationi
9 erant seu patritiis, regulisue, seu regibus ipsis Prouinciæ. Rapiebantur ad pontificias passim infulas, educebantur ad populos per agrum, ciuitatésque docendos. Supra pietatem ex Cassiano acceptam faciebat tum etiam spectandos ipsa domus Massiliensis: nam erat imposita littori sinus marini, qui præbet facilem nauigantibus portum quàm longè ad meridiem tenditur; & recentem ab Christi confessoribus, neque ita antiquam ab Magdalena sanctitatem spirabat. Scilicet, egressa naui dedicauit hæc sedes in antro saxeo, & ea mortua discipuli confessione fidei nobiles, metu tyranni clam sub humo tenuerunt. Vterque locus hoc tempore sacer habetur: istum in ædiculam conformarunt, feminis pro religione inaccessam; dicarunt Virgini de Confessione, sic autem appellauerunt ab sanctis iis Confessoribus fidei. Igitur arbitrabar quempiam de Prouinciæ seu patritiis, seu Regulis, aut etiam ante Burgundos principibus, pietate virorum commotum, è religiosissima domo cœnobitas deduxisse Manuascam, nonnullis regionibus
10 vrbis & agri donatos. Iuuat, quòd ita iubentibus Petro Abbate, & Sanuictorino Collegio, corpus S. Tulliæ in B. Virginis sepultum disquisiuerunt ante multa sæcula & diu vestigatum inuenere: Tullia verò fuit filia Eucherij Lugdunensis Archiepiscopi, ante sacerdotium patris ex matrimonio post annum quadringentesimum nata. In suo fundo, nunc modicus est pagus de ipsius nomine, ætatem exegit ex paterna disciplina in cultu pietatis, & voluit mortuæ corpus in B. Virginis Manuascensis tertio procul lapide mandari terræ. Magnam quippe veri habet similitudinem, accepisse eò loci sepultam ex domesticis commentariis, librísve funeralibus, cùm ipsa obiit per monachos sacram ædem curantes scriptis. Vt id habeat, certè vides iam quinto post Christum natum sæculo stetisse Manuascensem Virginem, & in honore magno fuisse, quando anima beatissimæ puellæ in cœlum euolans, sanctiorem locum non habuit, cui corpus integerrimum & incorruptum commissum vellet.

11 Virgo autem Manuascensis, vnde templo nomen, statua est Virginis Matris, Christum in sinu ferentis. Simulacrum duos, aut tres palmos altitudine colligit. De ligno leucophæo constat: genus arboris, è quo formauerunt, ignoratur; ita discedit ab omnibus vulgò notis. Vultum, colla, manus saturato nigrore pinxerunt. Quis lignum figurauerit in Virginem: sitne statua Manuascæ ficta, an aliunde in vrbem deportata: qua ætate, quo

sæculi

sæculi anno ad populorum pietatem inclarescere cœperit, tacitum reliquere maiores. Mira tantùm quædam posteris narrauere ab parentibus accepta, qui ad proauos, atauósque referebant; portentis non dissimilia, inuenere tamen fidem ab insuetis, & prodigij plenis operibus, quæ nostra ætate contigisse scimus, & nostris ipsi oculis non pauca suspeximus. Visa res est non vltrà dissimulanda, neque posteris inuidenda: vt ab iuratis coram iudice testibus ad me peruenit, ita literis publicam facio. Tossanctius Glandeuesius, Sistaricensis Episcopus, gente, ingenio, eloquentia, rerum gerendarum peritia summus, pro sua pietate, populorúmque cura noluit laborare diuturnitate temporum: iussit frequentissimos & probatissimos ciues ad aperiendam & sacramento sanciendam vocari.

Saraceni occupata post annum septingentesimum Hispaniâ vniuersâ, & 12
Galliâ Narbone Nemausum vsque victoriis peragratâ Prouinciam per annos ferè trecentos seu bello, seu latrocinio sæpissime tentauerunt. Trigesimo octaui illius sæculi primùm eam intrauere superato Rhodano: sub tertium & octogesimum noni vltimò deprædidati sunt. Cisdruentianæ illa pars, quæ Forcalqueriensis Comitatus postea nomen ad nos vsque seruauit, maximè vna experta est furentium hominum vim. Et alias vrbes, & Manuascam vastasse dixerunt ataui, qui à maioribus acceperant, aientibus se per traducem à ciuibus cladem passis accepisse. Quo tamen seu sæculo, seu sæculi anno euersa hæc fuerit, nemo vnus est qui memoret sibi traditum. Duo sunt tempora, quibus pessum alias vrbes dedere. Trigesimo anno supra septingentesimum & Auenionem sibi ceperunt, & vniuersam circùm regionem corrupere rapinis ac cœdibus. sub nongentesimum incerto flammis dedere *Foroiulium*, & *alias* vrbes. Putabam sub hunc eumdem, potiùs quàm sub illum Manuascam excidisse. Sacrarum ædium restitutio cepta post ipsum centesimo id suadet. Libro 3. Manuascæ numero 30. docui cogitasse ciues de sua Saluatori hominum instauranda anno quinto & septuagesimo post millesimum. Excitata ne fuerit ante ipsam Sammariana non quæro. Vtcumque hoc habeat, certè cùm sit ei & portarum, arcum, fenestrarum, concamerationum, ceterarumque partium omni arte, structurâque prorsus similis, lapidumque etiam singulorum non magnitudine formâque, sed pro loco ornatu, non multis profectò ante eumdem millesimum annis stetit. Scilicet vt aliorum ferme omnium, quæ hominum manibus fiunt, operum suus est singulis sæculis modus, ac veluti sua facies, ita etiam ædium, maximè sacrarum per suas partes constitutionis. Et verò quis animum inducat Manuascenses vrbem post annum septingentesimum, sine suis per trecentos templis restituisse. Sicuti ergo sacræ ædes non omnino pluribus ante millesimum instaurari ceperunt, ita non multis ante illum euersæ sunt cum profanis, ipsâque adeò vrbe, ac (vti putabam) sub nongentesimum. Quia Saraceni non parcebant sacris, neque eò deferre licebat, quò furor impune grassantium non pertineret, sancta pignora caueis tumulísve lapideis condita sunt intra humum tota regione, locis ferè ignotis, vt proditoribus caueretur. Qui Deum non verentur, neque ex iure arma inferunt, vt potentissimi sint, & terrorem latè spargant, diu non sæuiunt ad similitudinem torrentium aquarum: tenent hæ ægros, & perdunt sata læta, post aliquot autem horas deficiunt: guttam aquæ desideras, vbi paulò antè fluuij ampli

inſtar, aut maris fuit. Igitur data ab Saracenis pace. cùm iam agris coloni, vrbibus, pagíſque ciues redditi eſſent, quas ab parentibus per bella mortuis didicerant, liberi ſuſpirauere ſacras exuuias; neque tuta omnia pu-
13 tauere, ſi præſtites ſancti ſua ſpolia non aperirent. S. Annæ corpus demonſtrauit Deus Aptæ Iuliæ per Ioannem filium Baronis Caſanouij: muto, claudo, cæco iuueni nobiliſſimo redditi ſunt ſui ſenſus, motúſque. Maria Magdalena ſe videndam præbuit Carolo II. Comiti, & vbi ſua laterent oſſa indicauit. Archiepiſcopus Arelatenſis, iubente Romano Pontifice, è Sanuictorinis ad Maſſiliam ruderibus eduxit plurimas beatorum virorum reliquias: antiquiſſimum quippe tota Gallia monaſterium; ſub Antonino Pio cœptum ab viris ſanctitate magis, quàm nomine notis; ſub Valentiniano III. in ſuam claritatem eductum ab Caſſiano; Leonis I. Pontificis, quando templum vngebat, hoſpitio auguſtum, homines profani per ſummam impietatem euerterant. Repoſuere primùm Vicecomites Maſſilienſes, cùm Ædem ſacram dedicauit Benedictus IX. Tum pontificia maieſtate dignum opus, quale ſuſpicimus, inſtaurauit Vrbanus V. olim abbas, integritate vitæ clariſſimus, & infinitis poſt mortem prodigiis. Virginem Manuaſcenſem Deus oſtendit nouo, & ſingulari portento.

14 Incluſerant arcæ marmoreæ. Viſitur ea etiam nunc venerandæ antiquitatis egregium monumentum, alta tres pedes, longa ſeptem, lata duos. Operculo, quàm longum eſt, extremo ſuperpoſitam habet tabulam de eodem marmore, latam ſemipede, altámque, vt altare fuiſſe non dubites, ex veteri more cauum, accipiendis ſanctorum virorum corporibus cæſis propter verbum Dei. Arcam materia inſignem, arte ornatiorem fecerunt. In anteriore tabula ſapiens anaglyptes poſuit mediam Crucem, & ad Crucis vtrumque latus militem; altera lanceam ille gerit, ſcutum altera: tum addidit xij. Apoſtolos, ſenos ab vtraque parte, ſed ſuperiores militibus. Petrum agnoſcas ex capillitio denſo, criſpóque, & toto vultu, qualem antiquæ tabulæ pictæ referunt. Pauli faciem, barbam longiorem ac denſam, caluitium, oríſque ac totius corporis habitum nullus habet: vt mirere trinos ta-
15 men vtrimque manu tenere antiquum volumen. An Paulum, mortuo Chriſto, ad fidem vocatum, noluerunt addere morientis imagini; Barnabam autem viuentis olim diſcipulum, & Antiochiæ ab Spiritu ſancto Apoſtolis annumeratum adiunxere? Circa annum cccc. ferebatur eius eſſe illa epiſtola, quæ vtilis Eccleſiæ dicitur ab Hieronymo, & in Scripturis Canonicis ab eodem reponitur *in libro de nominibus Hebraicis*, poſt Origenem *lib. 1. contra Celſum.* Ad Chriſti læuam ſtat Petrus, priſco more, locóque honeſtiſſimo: ſic enim eidem ſiniſtram Virginem ponebant per Orientem, Ioanne Baptiſta dextero, vt grauis eſt author Sophronius; & Paulo Petrum Romani, ex peruetuſtis omnibus ſignis. Atque cœlo probata ſedes eſt: nam Petrus, & Paulus Apoſtoli, ac Dionyſius Areopagita ſe videndos Stephano Pontifici præbuerunt: læuus Petro Paulus erat, Dionyſius dexter. Denique multo auro totas impleuere figuras: nunc quoque radiat in flexibus & rugis veſtium. Neque latera arcæ rudia voluerunt & illaborata: dexterum ſurgit Adamo, & Eua; ſiniſtrum tribus pueris in fornace ignem ridentibus. An docuerunt ſuis anaglyphis vim in ignes, atque adeò in cætera corpora; & totam primorum parentum innocentiam redditam ephœbis regiis per

ſingularem

ſingularem ciborum abſtinentiam, victúmque de contempto legumine, vti ſapienter dixêre Baſilius, ac Bernardus: quamque ex cibo vetito diuini Numinis ſpeciem ducere maleſano auſu illi tentauerunt, ab Chriſti ſanguine, & meliore in crucem arbore collatam in Apoſtolos, diuini mandati & auditores & præcones? Aduerto Chriſti de labaro nomen impoſuiſſe Cruci, idque laureatum; & ſuperiorem lineam, cui medium eſt, illuminaſſe 16
ſtellis ad Lunam, & Solem additis. Fuere, qui putarent, Conſtantini Magni filiorum temporibus factum opus: ex labaro, ſtellíſque colligere ſe putabant; & ſi pro Paulo Barnabas in Apoſtolis poſitus volumen manu tenet, profectò non diu poſt eam ætatem ab non paucis habitus eſt author epiſtolæ canonicæ. Arcæ ſic incluſam Virginem in media terra, loco cæteris ignoto, poſuerunt ſacerdotes: neque enim Mariana vi ſimulacrum inſigne, ducebant inferius ſanctorum virorum exuuiis. Prædas intereà rerum agebant Saraceni, & domos ſacras, profanáſque vertebant; atque anno ſæculi trigeſimo Auenione munitiſſima, & tum, vt loquitur Fredegarius, montuoſa ciuitate capta, ſtragem latè dabant tota cis Druentiam fluuium regione. Vbi Manuaſcam venere, vt eſt amœna cultáque ſedes, ita populabundi corrupere totam cædibus, ac ruinis. Igitur multos annos fuit ſeges, vbi ſteterat magna pars vrbis. *Ex Annalibus, Francorũ Fuldẽſibus*

Fortè boues agebat arator per campum, quà horrentes increuerant dumi; & repentè conſtiterunt brutæ animantes, neque ſtimulis, aut verberi- 17
bus adigi potuerunt, vt producerent ſulcum. Interpretatus agricola timorem ab frequentibus ſpinis, miſit in dumeta ignem: tum perrexêre quidem, ſed gradu ſuſpenſo boues, vt venerabundos intelligeres. Atque poſt aliquantum viæ, *flexo* poplite, capite demiſſo, palearibus verrêre terram, mugitúque moderato cœlum impleuere. Diceres in ſtabulo Bethlehemitico ad cunas Domini cognoſcere poſſeſſorem ſuum. Admiratio primùm tenuit aratorem, tum ſtupor; atque vbi obſtinata hærere iumenta videt, prodigium inclamat. Toto corpore perhorreſcebat homo paganus, & quid faceret in re inſolita non habebat. Quod potuit, è propinquo raptim vocauit colonos; mirantur & ipſi inſueta viſa. Ab aliis ad alios, vt fit, ſubitò dimanat rumor; agricolæ totis mapalibus, ciues vrbe concurrunt, pueri etiam puellæque factis agminibus ruunt. Perſtabant inter hæc boues immoti, & mugientes, veluti referrent arcam de Accaronitis ad Iſraëlitas. Quis populo 18
tum ſenſus fuit? hi occlamare miraculum, illi ſingultu frangente verba pulſare manibus pectora, alij oculis in cœlum elatis Dei potentiam venerari, nonnulli incuſare moratalium ſocordiam: Vult (aiunt) profectò Deus honorem ab beſtiis, quem non defert humanum genus: omnibus lacrymæ per genas fluere. Vir fuit ſapientia præſtans: Quid agimus, (inquit,) ciues, quid agimus? non ceſpitem venerantur boues: latet magnum quid & cœleſte ſub terra, ad quam proſtrati iacent: non caſus eos afflixit, non labor: mugitu docent aperiri debere ſolum. Vix finierat; illicet manu, baculo, & ſi quid aliud occurrit, fodiunt terram. Neque in altum magnopere deſcenderant, cùm incurrerunt in arcam marmoream. Educitur ea è latebris non minore ſpectantium plauſu, quàm ſi arca Dei per Ieremiam occluſa referretur ab Hebræis in templum. Sacerdos intereà rerum vocatus adeſt, arcam aperit, videt Virginem Manuaſcenſem in media repoſitam cum pre-

tiosa veste, multóque auro. Exultare populus, festam agere diem, templum Virgini excitandum vna voce occinere. Ab spinis, sub quibus latuerat, nomen accepit: dicta est de Romigerio; vulgus appellat romos, quos Latini dumos dixere. Non pudendum Virgini nomen, quando sentibus insidere visus est Moysi Deus, ipsáque de spinis oriri lilium amauit. Igitur eadem voce MARIAM colunt Eborenses in Lusitania, & Herbipolenses in Germania suppare prodigio repertam in dumis.

19 Auxit honorem & cultum, quod templo exædificato euenit. Putauerunt ædi nouæ nouum signum deberi: atque vt parietes surgebant de quadro lapide, altaria radiabant auro, argentóque, sacerdotes orabant in veste serica, Phrygiáque, ita MARIÆ ponendam elegantem statuam & pretio grauem; ligneam illam, neque formosam, & annosam esse ac vilem. Tanta erat hominum iis temporibus simplicitas: quæ, vt inerudita sit, ab summa tamen pietate descendebat, & magna sanctarum rerum veneratione. Igitur suam venustam superponunt altari, antiquam aliam proponunt exteriùs ad

20 summas templi fores. Probauit equidem Virgo suorum cultorum ingenium; sed errorem durare non est passa. Noluit æstimarent sacra, *auro, aut argento, aut lapide, sculptura artis. aut cogitationis hominis*; sentiréntve pauperum munera Deum abiicere & in virum modò intendere, qui indutus est veste purpurea, gazásque porrigit ad altate. Ligneum, peruetúsque signum per se ad aram de nocte regressum est clausis foribus. Æditius rem tacitus manè miratur, sentítque vim MARIÆ præsentis: vt populo suaderet, reponit super templi porta semel, & iterum, ac sæpiùs, defixis omnibus, & ad inauditum singularéque prodigium obstupescentibus, per noctem id semper ad altare se retulit. Sunt qui dicant, è Fano Martini quò delatum fuerat se retulisse in agrum, vbi defossum inuenerant, quæ causa fuerit ædificandi templi. Vtrumque fortassis euenit, vt maiore, vel scelere, vel socordia in sacrarium nostra ætate detulerit inhonorum sacerdos, vt postea referam, quod non in fano Martini, non pro foribus templi, sed ad odæi altare stupendis portentis fuerat constitutum.

21 Iam tum ostendebat Virgo placere sibi ad hanc imaginem preces: velle se ad eam Manuascæ orantibus bonam esse ac facilem. Cogitationes ipsius & consilia quis assequatur? Ita etiam Deus solet: nullo abs loco abest vi sua; specie tamen hominis per nubem insidens tabernaculo fœderis, voluit Hierosolymis adorari & omni genere prodigiorum potentiam suam explicare. Nónne Christus ipse, pontificium os habitúmque gerens, Ioanni se colendum proposuit in medio septem candelabrorum aureorum? Nónne simulacrum de vultu suo posuit in parte vestis Abgaro Regi munus, prodigiis Edessa ciuitate clarissimum? Atque igitur MARIA ad exemplum Dei, Filiíque, habet vrbes, habet ædes, habet imagines, ad quas iubeat fundi preces, deiici corpora, deferri sibi honorem & cultum: habet per quos prodat vim suam, & dominam vniuersi ac mortalium parentem benigna manu demonstret. Neque Manuascense signum vel tot sæcula syncerum custodisset, vel tot supra naturæ vires operibus honestasset, si non in eo vellet coli, amaríque, si non ex eo vellet amatores suos, & cultores sperare remedium.

22 Et verò, ex quò positum est super altari, diceres abs Deo propositam ad

omnes

onmes animæ corporiſque morbos ſingularem medicinam. Redeunte ad
ſuam aram Virgine potuit vſurpari, quod de ſuo in terram aduentu pro-
nuntiauit Chriſtus: *Cæci vident, claudi ambulant, leproſi mundantur, ſurdi
audiunt, mortui reſurgunt.* Atque ad noſtra vſque tempora perdurauit cœ-
pta virtus. Oculos, pedéſque cereos, ac ſubalares furcillas, aliáque id ge-
nus anathemata, è toto muro circùm pendentia vidimus pueri ipſi, ad cer-
tiſſimum argumentum de Virgine opis acceptæ. Sed duo ſunt, in quibus
maximè ſe præſentem ſemper oſtendit, ægritudo mentis, naſcentium mors
infantium. Solebant hos ad MARIÆ imaginem deferre; & fere ad vitam 23
redibant, dum aqua luſtrarentur: miſſo autem per naſum ſanguine, fuſis
lacrymis, apertis oculis, voce non rarò etiam elata teſtabantur ſe iteratò vi-
uere. Atque vt non dubitares de vi Dei præſentis ad preces Virginis, fuit
cùm ad redditam infanti vitam æra campana de ſe, nulloque mortalium
agente perſonarent. Quis verò ad MARIÆ ſignum adiit æger animi, an-
goreque preſſus, ac dolore, aut acerbitate mentis, qui non ex ea retulerit
quietem, ſolatia, gaudium. Igitur ab vtroque hoc beneficiorum genere no-
men quoque inuenit, dicta eſt B. MARIA, nunc de vita, nunc de conſo-
latione. Sed rem totam pene corruperat ante xxx. annos neſcio cuius ſa-
cerdotis maleſana prudentia: ſuſtulerat ſignum de ara, vt ab longæua ve-
tuſtate minùs decorum, & longè ab oculis populi poſuerat in ſacrario: nunc
ad dexteram altaris retulêre. Cum ſigno ſuo receſſiſſe videbatur Virgo,
adeò non reſpondebat votis ſuorum ne quidquam vim eius implorantium;
quòd ſe in ædem cum eo reuocauerit, docent quæ in ſupplices confert quo-
tidiana beneficia.

Vt alia taceam, anno ſæculi huius xxxvi. die viii. Maij, de ſuperiore do- 24
mus tabulato in officinam quadro lapide ſtratam decidit puella nondum
biennis. Mater (Margaritæ Amaronnæ eſt nomen) toto corpore inhorreſ-
cit ad lamentabilem caſum: Deo ſobolem vouet, ſíque ſalua ſit repræſen-
taturam in ſudario Virgini Romigeriæ pollicetur. Rem miram! multis ſpe-
ctantibus infans ſine vulnere, ſine dolore intacta, atque vti ab parente le-
niter, blandéque repoſita ſolo affunditur. Sed ſingulare prodigium eſt, quod
euenit anno xxxiv. ſupra MDC. menſe Maio, Magdalena Morella nata an-
nos circiter xl. grauiter laborauit ex paronychia in læuæ manus pollice. To-
tum digitum amburebat cæcus ignis, & per incrementa latentia ſenſim de-
paſcebatur vegrandis flamma. Venenum rubore principiò, tum candore ſe
prodens carnem exulſerat maius omni remedio, vngueque circum arroſo
veluti victor ſe fuderat per totam manum; iam brachium occupabat, quàm
longum eſt. Tres chirurgi medico præſide vocati ad conſilium, digito 25
manuique remedium eſſe negant, ferro gerendam citiſſimè rem, ac brachio
conſulendum pronuntiant, ne cancer edax ad illud ab ea pertineat, in totius
corporis certam perniciem. Sed enim verò carnificinam execrata mulier,
animóque penè defecta, mortem ex tabe potiorem ducebat; & omnibus
domo excedentibus iam ſola Romigeriæ Virginis opem implorat cum la-
crymis, ſingultúque multo, ac gemitu: ceream manum vouet ſi redeat in
priſtinam firmitatem pulſa lue. En morior, ait, animi corporiſque crucia-
mentis laniata: non tam manus crudeli ferro quàm anima reſcindetur è cor-
pore. Si mentem afflictam recomponere diceris ad quietem, ô Virgo; ſi
corpus

corpus ad vitam animare demortuum; oſtende vim nomini reſpondere, & non appellari te nequidquam à tuis. Non finierat, cùm ſtetit primùm repente virus, tunc manu quoque ac digito ceſſit; & ſenſim poſtea redditæ ſunt corpori, animoque ſuę vires, ſtupentibus chirurgis ac medico, & MARIÆ potentiam inclamantibus. Rem, vt retuli, dicto ſacramento ſanctè affirmarunt illi. Rea voti mulier ceream manum repoſuit ad ſignum Virginis, & ſcilicet tota vicinia publicum fecit prodigium, atque nunc etiam grato animo recitare amat.
26 Quid antiquiora referam? Margarita Barterona vidua grandi natu (jii. & lx. annum agit) frequens memorat, ſe olim vidiſſe, & alios, & infantem ex vxore Laurentij Camporlij cognati ſine motu, ſine ſenſu natum rediiſſe ad vitam. Supra annos lxxx. (& multi adhuc recitant) Arbareſterio (non ignotę gentis eſt nomen) oritur puer mortuus. Ciuis erat in paucis pius. Ergo & ſuam, & ſuę familiæ ſortem queritur, non ſine lamentis & eiulatu, quod & ſibi, & Deo mortuam prolem coniux enixa eſſet. Sæpenumero ab maioribus audierat ſolitam Virginem Romigeriam dare vitam ita nato fœtui, quantum ſatis eſſet accipiendo Baptiſmo, ſi pater ſupplex ad eam acceſſiſſet. Domo exit populo proſequente, cum bonis precibus, flexoque pro more genu, ad induſium nudus, manu cereum gerens Virgini aduoluitur. Et ecce tibi anima pueri redit ad corpus, vniuerſo templi ære campano per inſolens & grande portentum de ſe inſonante.

FACVLTAS R. P. PROVINCIALIS Societatis IESV, *in Prouincia Lugdunenſi.*

EGo CLAVDIVS BONIELLVS, Societatis IESV in Prouincia Lugdunenſi Præpoſitus Prouincialis, Opus, quod inſcribitur: *Virgo Romigeria, ſeu Manuaſcenſis, Authore* R. P. IOANNE COLVMBI, *Manuaſcenſi, è Societate* IESV, *S. Theologiæ Profeſſore*, Societatis eiuſdem Theologorum iudicio probatum; iuxta Priuilegium eidem Societati à Regibus Chriſtianiſſimis Henrico III. 10. Maij, 1583. Henrico IV. 20. Decembris, 1606. & Ludouico XIII. nunc regnante, 14. Februarij, 1611. conceſſum, quo Bibliopolis omnibus prohibetur, ne libros ab hominibus noſtrę Societatis compoſitos, abſque Superiorum eius permiſſione excudant: Permitto Heredi IONÆ GAVTHERIN, Typographo Lugdunenſi, vt ad ſex proximos annos illud excudere, ac liberè diuendere poſſit. Datum Lugduni, 1. Decemb. 1637.

CLAVDIVS BONIELLVS.

GVILLELMVS IVNIOR
COMES FORCALQVERII.

HONORATO
D'AIMINY
Viro Nobiliſſimo
CLAVDIO ROVX,
ET IO. IACOBO GVINTRAN,
CONSVLIBVS MANVASCÆ.

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

ANTE annos quatuor ſcripſi de Manuaſca. Id patriæ debebam. Igitur ad illius tum Conſules opus detuli. Volebam de Guillelmo iuniore, Forcalquerij Comite, ſimul ſcribere: Et locus poſtulare videbatur; is anno ſexto ſupra milleſimum ducenteſimum nobiles illas & apprime vtiles prærogatiuas contulit Manuaſcæ, de quibus non inaccuratè diſſerebam. Fecerunt alia, quæ ab aliis etiam nolenti occurrebant, negotia, vt ad hoc vſque tempus non potuerim de optimo principe ſcribere, nunc mihi gratulor, quòd id per otium licet, cùm vos, ſapientiſſimi viri, geritis Conſulatum: & tu potiſſimùm Honorate, cuius familiæ ab ipſa fere infantia vehementer addictus ſum. Eâ ſcilicet familiâ natus es, è qua (vt de Andrea patre taceam, qui ad vrbem Montalbanum fortiter egit) Antonius Lucas auus tuus, manu potens, belloque natus, & cùm fœderati omnia per Prouinciam fœdiſſimè conturbabant, Lurio, munitiſſimo arte ac ſitu caſtro, pro Rege præfectus, me ad mortem vſque dilexit obitam in exercitu, cùm ad Genuam, aliquot co-

hortium dux, magnis animis depugnaret. Dilexit & Annibal, aui frater, abbas Luræ, perque omnem ætatem familiariter mecum egit, atque, vt hoc addam, Petro Cotono, ac Raimundo de ſtrictis illuſtribus è noſtra Societate viris amiciſſimus fuit per vitam Margaretæ Reginæ, cui erat ab eleemoſynis. Iam ſi pro ſingulari ſummorum illorum de tua familia virorum amore, velim antiqua nobiliſſimæ gentis ornamenta ſcribendo ſequi, excedam modum epiſtolæ. Illa & aliis locis, & Taraſcone in plures partes ſciſſa ſuſtinet antiquum nomen, maiorumque claritati reſpondet. Vnum, & alterum de tuis maioribus ſupra Bertrandum an. 1300. Auenionenſem Epiſcopum, afferre ſatis erit. Petrus ante annos trecentos & aliis pagis dominatus eſt, & Eruaco, Auribello, Farfaco; Giraudus autem Petri filius, æquis preterea cum Caſtellanęo dynaſta iuribus, Saniurſio. Vtroque nobis propior fuit Ioãnes proaui tui frater, Abbas Lurę. Hic vir ingenio clarus, morumque ſuauitate ſupra pręcipuam pietatem inſignis, elegantiſſimè dicebat ad populum & concionem oratione omnibus Rhetorum Chriſtianorum floribus inſtructa detinebat. Fruere vir nobiliſſime, fruatur Petrus frater Archidiaconus Regienſis, Maiorum gloria, & eorum veſtigia, quibus ambo inſiſtitis, ampliora facite illuſtriſſimorum facinorum magnitudine. Ego verò vehementer gaudeo, quòd librum hunc, pro antiqua cum patre, auoque, & aui fratre, amicitia edere mihi datur ſub tuo Conſulis nomine; petoque à Deo, vt tibi, Claudioque Roux, & Ioanni Iacobo Guintran, optimis ciuibus, quibus etiam illum inſcripſi, concedat magiſtratum feliciter exequi, atque illas maximè pręrogatiuas fortiter tueri, quas Guillelmus Comes, de quo vobis ſcribo, Manuaſcæ dedit, atque ceteri Conſules per annos quingentos quinquaginta, & quod excurrit, illibatas ad nos vſque omni opum vi ſeruauerunt.

AVCTOR LECTORI.

COMITES Forcalquerij, vt longè lateque dominati fuerint, adeò tamen obſcuri ſunt, Vt ante Hieronymum Suritam, qui patrum noſtrorum memoriâ ſcripſit, nemo vnus eorum qui hiſtorias latinè ediderunt, illorum meminerit. Quod ipſe neceſſariò fecit, vt de vtroque Guillelmo, ſeu ſeniore, ſeu iuniore fratribus, nonnulla in primum ſuorum, Aragonia Indicum librum coniiceret, non ineuidenter ſignificat, potuiſſe alios hiſtoricos, & de illis iiſdem Comitibus, & de ipſorum maioribus dicere. Nam

quis

quis animum inducat, vnius aut alterius Aragonum Regis res postulare, vt de Comitibus Forcalquerij sermo habeatur, ceteros Italiæ, Germaniæ, Galliæ, & Hispaniæ Reges nihil egisse, quod ad illos pertineret. Obscuritatem illorum non parum auget, quòd Guillelmus Iunior, quem maximè memorat Surita, tam malè notus viro fuit, vt Garcendis, cuius per filiam auus erat, patruum existimauerit, dixeritque præterea Garcendis eiusdem, non Guillelmi, Sistaricum fuisse, quæ, vt ex connubialibus tabulis intelligitur, neq; Sistaricum, neque aliud quid ex Forcalqueriensi Comitatu, nisi post aui mortem possedit. An scriptorum, an temporum vitio inducta est adeo cæca & turpis tantorum Principum obscuritas? Vndecunque offusa fuerit, non videtur ferenda diutiùs. Omnium virorum, qui literas, præsertim amœniores, amant, coluntque, interest huic etiam parti lumen afferre. Ego quidem, cùm de Manuasca vrbe tractatio suadebat, vt de Guillelmo Iuniore dicerem, in id vehementer incubui, vt Reguli parentes, ortum, fratres, gesta, mortem cognoscerem. Alij, quibus veterum tabularum (quæ vna illos principes memorant) maior ad manum est copia, & cetera ipsius quæ meam omnia accuratè perscrutantis diligentiam effugerunt, & reliquorum ante ipsum singula, è tenebris aliquando eruent. Interea tu, mi Lector, bonus accipies, quæ de optimo Principe affero, vbi Comitatus, quem à maioribus accepit, initia, finem, & amplitudinem dixero. Principatus Forcalquerij videtur cepisse Conrado Pacifico, Rege Prouinciæ, Burgundiæ, & Alemanniæ, anno incerto. vt docui libro 2. de rebus gestis Episcoporum Sistaricensium numero 2. Desiit in Delphinatum, & Prouinciam immissus anno millesimo ducentesimo octauo. Ab extremis ad Pedemontanos Ebredunensium Diœceseos finibus, per Vapincum, Sistaricum, & Aptam Iuliam ciuitates, Auenionem vsque, dum stetit, protendebatur. Scilicet cùm Prouinciæ Comitatus ex ruina Prouinciæ Narbonensis surrexisset, diuisus est aliquando in duos: & alter quidem Alpibus, mari, Rhodano, Druentia conclusus cessit Vvilelmo, qui totâ regione, Fraxinetoque Comitatus Foroiuliensis *(vt veteres chartæ ferunt)* Castro *pepulerat Saracenos; alter, quem Forcalquerij appellabant, attributus est Rothboldo fratri. Iste etiam postea à Guillelmo Iuniore scissus est in partes duas, quot ex Garcende filia neptes habebat. Maiori, quæ matri cognominis nubebat Alphonso Prouinciæ Comiti, id omne dedit, quod à Sistarico ad Auenionem pertinet; Beatrici, quæ Andream Delphinum ducebat, reliquum omne versus Alpes. Ab eo igitur illa pars censetur nomine Prouinciæ, Delphinatus nomine ista: & vtraque in regnum Francorum, cum Prouincia & Delphinatu, denique veluti quodam postliminio rediit.*

GVILLELMVS IVNIOR
COMES FORCALQVERII.

1 EA fuerunt Guillelmi Iunioris, Comitis Forcalquerij, erga Manuaſcam beneficia, vt qui de illa tribus libris ſcripſi, vno certè videar mihi debere de ipſo ſcribere. Præfatione quidem ad lectorem, & libro ſecundo, vt ſuis Manuaſcenſibus non omnino ignotus eſſet, neceſſariò docui natum anno milleſimo centeſimo quinquageſimo, mortuum milleſimo ducenteſimo nono. Addidi Bertrandum & Iaucerandam parentes, atque Guillelmum & Bertrandum, qui ante ipſum deinceps regnauerunt, fratres habuiſſe. Sed fueritne alius ei præterea frater, aliquoſne genuerit liberos, non addidi; & illa omnia tacui, quæ per vitam egiſſe legîmus in veteribus chartis. Igitur & ea quæ tum attuli, nunc iuuat ediſſerere fuſiùs, & cetera optimi Principis, quæ neque obſcura, & oppidò multa in aduerſariis habeo, colligere in vnum corpus, atque in lucem edere.

2 Guillelmus Iunior Bertrando patre, & Iauceranda matre (Iaucerannam aliquæ tabulæ vocant; & ſcribarum errore pro Iauceranna Veterannam, & Iaugerandam pro Iauceranda) Comitibus Forcalquerij natus eſt, vt ipſe tradit omnibus fere tabulis, quæ ab eo ſcriptæ peruenerunt ad meas manus. *Ego Guillelmus*, inquit in illis duabus, quas Manuaſcenſes appellant ſua priuilegia, & quas verbatim retuli libro ſecundo Manuaſcæ, *Dei gratiâ Comes Forcalquerij, filius Domini Comitis Bertrandi, & Dominæ Comitiſſæ Iaucerandæ.* Et Iauceranda quidem à pluribus exiſtimatur Soror Arnaudi Flottæ, neque immeritò, eum enim ipſe Guillelmus plures è dynaſtis clientibus enumerans, vnum vocat auunculum in literis, quibus iubet, vt filiæ, cùm dotem à parentibus acceperint, nihil de illorum hereditate præterea ſibi capiant, aut ſperent. *Ego Guillelmus*, ſunt Reguli verba, *conſilio omnium virorum Comitatus, & nominatim Guirandi de Simiana, & Roſtandi de Agouto fratris ſui, & Guillelmi de Sabrano, Giraudi Amici fratris ſui, Buſonis de Ceſariſta, Guillelmi Raimundi de Gadalacha, Hugonis de Railana, Hugonis de la Roche, & Arnaudi Flotte auunculi mei, Petri Rainerij, Petri de Miſone, & Leonor de Miſone fratris ſui, & auiæ meæ Garcendis, &c.*

3 Bertrandus verò patrem Guillelmum habuit, matrem Garcendem, & fratrem natu minorem Guigonem, qui primus anno milleſimo centeſimo quadrageſimo nono dedit Hoſpitali Ieroſolymitano Manuaſcam vallem cum ſua villa, caſtris & pagis omnibus, ſiue *Comitatus caſtri, villæ, & ſuburbij Manuaſcæ*, quemadmodum loquebatur Deodatus de Goſono Magiſter Hoſpitalis Rhodi anno milleſimo treceuteſimo quadrageſimo ſecundo. Hic ille Gugo eſt, qui & alia, & hoc ſapienter ac ſanctè fecit, vt Guillelmum filium offlcio ſuo & Eccleſiæ redderet. Occupauerat illuſtriſſimus iuuenis, aut fouente, aut agente etiam matre

matre Pertusium, à Rotholdo, qui Forcalquériensibus imperauit primus
Comes, datum Monachis Montis maioris: *& Abbas iustitiam* (vt ferunt ta-
bulæ de vniuersa re tum scriptæ) *à Calixto secundo Pontifice expetens, obtinuit
ab eo sententiam excommunicationis in Comitem, eiusque fautores, & interdi-
ctum in comitatum illius, donec monasterio satisfaceret. Sed Abbas, & monachi
precibus Guigonis patris illius promittentis eum de cetero super hac re monasterium
ampliùs non inquietaturum, cōdonauerunt ei.* Cùm legis comitatum fuisse Guil-
lelmo aliquem Guigonis filio, ne cogita Forcalquériensem illum amplissi-
mum, qui & alias regiones & Ebredunensem, Vapincensem, Sistaricensem, 4
atque Aptensem complectitur. Illis continebatur locis, quæ Guigo pater
ei possidenda concesserat. Forcalquériensis quidem dicebatur ipse Comes,
dicebatur & Guigo pater: sed sub Bertrando Guigonis primogenito fratre
supremo Comite. Sic enim habebat illis temporibus, vt Forcalqueriensi de
gente vniuersi Principes, appellarentur Forcalquerij Comites, etsi clientelæ
professionem Comiti summo faciebant, suæ gentis capiti. Nobile huius rei
exemplum habes in repertorio chartarum Regij Aquis sextiis, vt loquuntur,
thesauri. In eo legitur *Comes Forcalquerij* Adelaidis, quam Bertrandus Guigo-
nis frater genuerat, ex filio nepos, *fecisse homagium R. Comiti Prouinciæ, de to-
ta terra sua* (modica certè, & non multos complexa pagos, Adelaidi auiæ
quondam ex paterna hereditate concessos) *Comitatus Forcalquerij*, quem
Raimundus ex dote Garcendis auiæ possidebat. Honorarium erat hoc no-
men Comitis; & quæ regionis de Comitatu portio fratribus & cognatis
hereditario iure obuenerat, donabatur etiam honorario nomine Comitatus.
Atque hæc de Guigone Guillelmi Iunioris patruo satis fuerint. Non prorsus
alieno loco posita esse fateberis, cùm perueneris ad numerum 25. Ad ipsum
Guillelmum Iuniorem redeamus. 5

Annum, mensem, diem, quibus natus est, nullæ memorant tabulæ. An-
nus, quem à quinta & vicesima die Martij tum ordiebantur, videtur fuisse
quinquagesimus à millesimo centesimo: mensis ante Nouembrem nullus.
An ipse Nouember, & qua sui parte fuerit, postea videbimus. Dies omni-
no ignotus est. Chartæ duæ faciunt, vt de anno, & mense ita sentiam. Alte-
ra anno millesimo ducentesimo septimo scripta est. Ipse in ea asserit se anno
millesimo centesimo nonagesimo primo Nouembri mense *factum annorum
quadraginta* fuisse. Altera ipse idem anno millesimo centesimo septuagesi-
mo quarto tradit se puerum fuisse, cùm Templarij Lebrignanam pagum
ecclesiâ Olonij cum Episcopo Sistaricensi permutauerunt, quod eius sæculi
quinquagesimo fecisse docent permutationis tabulæ in libro Sistaricensis
episcopij, quem Viridem vocant, ante annos centum & quinquaginta ex-
scriptæ: neque pro pueritia illam permutationem obsignasse. Enimvero qui
ait se anno millesimo centesimo nonagesimo primo Nouembri mense *fa-
ctum annorum quadraginta*, certè asserit se tum perfecisse quadragesimum
ætatis integrum, non aliter quàm vnius anni puer is vocatur, qui ipsum
omnem peregit. Qui autem addit se anno millesimo centesimo quinqua-
gemo fuisse puerum, omnino docet se illius anni aliquo mense, nullo ta-
men ante Nouembrem, fuisse natum; vnius & quadraginta annorum fu-
turus, si ante ipsum aliquo ortus fuisset. Quoniam hæc res ad omnem Guil-
lelmi Iunioris ætatem constituendam prorsus necessaria est, manifestéque

euincit natum esse post Guillelmum & Bertrandum fratres, pueritiam quinquagesimo sæculi anno exutos, vt postea videbimus, placet referre verbatim vtramque chartam. Prior sic habet. *Ego Guillelmus Dei gratia Comes Forcalqueriȷ, filius quondam bonæ memoriæ domini Comitis Bertrandi, & dominæ Comitissæ Iaugerandæ* (Iausserandam vulgò dicimus) *confiteor tibi patri & domino Rostagno Lurensis monasteriȷ Abbati, & recognosco quòd in tempore adolescentiæ meæ, cùm essem cum Comitissa Garcenda auia, domina, & tutrice mea, post factam à dominis de Alsinengues & Montislauri donationem, eorum voluntate donaui postea Deo, & S. Mariæ de Lura, ad ædificandum ibidem ecclesiam in honorem Domini nostri Iesu Christi; & gloriosæ Virginis Mariæ, & ad instituendam ibidem abbatiam secundum Ordinem Calisiensium à S. Hugone Gratianopolitano Episcopo quondam institutum, Hanc autem donationem factam in præsentia multorum testium, quorum nomina inferiùs scripta sunt, postea factus iuuenis & annorum quadraginta, iterum volui confirmare in manu domini Hugonis abbatis Calisiensis monasteriȷ, in cuius manu primam donationem fecerã, cùm esset Abbas tunc Boscaudonensis monasteriȷ, quod priùs ipse construxerat. Postea verò ipse ædificauit monasteriũ de Lura, & fuit primus Abbas vtriusque monasteriȷ,* &c. *Sanctas itaque preces illius libenter exaudiens,* &c. *donaui Deo,* &c. *& recognosco iam dicto Abbati Rostagno, quòd primæ donationis meæ in burgo Manuascæ in claustro B. Mariæ factæ testes fuerunt Guillelmus Archidiaconus Sistaricensis,* &c. *Secundæ autem confirmationis testes G. Forcalqueriensis Præpositus, qui nunc hanc Chartam dictauit, & aliȷ. Facta fuit confirmatio ista anno ab incarnatione Domini millesimo centesimo nonagesimo primo mense Nouembri* &c. *Petrus ego notarius, domini mei Comitis mandato, hanc chartam scripsi apud Forcalquerium mensis*
7 *Maiȷ die prima, incarnationis millesimo ducentesimo septimo.* Hactenus chartarum, quas memoraui, prior. Illa, vt vides, docet Guillelmum Iuniorem, anno millesimo centesimo nonagesimo primo Nouembri mense, fuisse *factum annorum quadraginta*. ac proinde eos perfecisse. Posterior sequitur his verbis. *Transactio, seu concordia, quæ inter Stephanum canonicum Templi Domini, administratorem domuum Prouincialium ad idem Templum pertinentium, & dominum Bermundum Sistaricensem electum, mediante domino Petro Aptensi Episcopo facta fuit, talis est. Controuersia siquidem erat inter eos de quodam cambio seu permutatione, quam antecessores eorum fecerant inter se. Dominus namque bonæ memoriæ Petrus Sistaricensis Ecclesiæ Episcopus donauerat in hac permutatione fratribus Templi ecclesiam S. Mariæ de Olonio, & omnes possessiones, & res ad ecclesiam pertinentes pro castro de Lebrignana, quod Adelais Comitissa Templo donauerat. Hanc verò permutationem Comes Vvilelmus dicebat non valere, quia facta erat sine sua laude, & voluntate, qui dominus tunc puer erat, quando fuit facta inter eos permutatio ista. Et hac ratione abstulit castrum Episcopo, nolens Episcopum, sed canonicos Templi istud habere. Tandem prædicto Episcopo mediante, & eos concordante, placuit,* &c. *Factum est hoc, anno ab incarnatione Domi-*
8 *ni millesimo centesimo septuagesimo quarto,* &c. Hæc posterior charta tradit Guillelmum Iuniorem fuisse puerũ, quando Templarij Lebrignanam mutauerunt ecclesia Olonij: id autem fecisse anno millesimo centesimo quinquagesimo ferunt ipsius permutationis tabulæ. Igitur qui anno primo & nonagesimo supra millesimum centesimum mense Nouembri perfecerat annos quadraginta, non est natus millesimo centesimo quinquagesimo primo

primo Nouembri mense, è quo illi quadraginta ducebant initium, neque
vllo eiusdem anni mense, at millesimo centesimo quinquagesimo, quo ex
illa permutatione Lebrignanæ Olonij ecclesia puer erat. Quo autem men-
se, qua die istius quinquagesimi natus fuerit, non licet ex memoratis tabu-
lis intelligere: hoc vnum ex illis conficitur non ortum fuisse ante Nouem-
brem, qui anno primo & nonagesimo supra millesimum centesimum, *an-
norum quadraginta*, non autem *vnius & quadraginta factus erat.* An ex aliis
colligere liceat mensem, quo natus fuit; sitne is Nouember, an post No-
uembrem aliquis, videamus. Principio dicamus de ipsius fratribus, qui, &
quo numero fuerint, & quando nati. Ex eorum ortus tempore fortassis
venire nobis dabitur ad mensem, quo Guillelmus Iunior in lucem prodiit.
David Blondellus, in pleniore assertione genealogiæ Franciæ, tractatu de Ca- 9
rolini sanguinis in Capetinam familiam per annos octingentos continuo
influxu tabula quarta, videtur dicere vnicum parentibus fuisse filium. Hono-
ratus Bouche in ichnographia libri septimi historiæ Prouinciæ & in episto-
lis typo non editis vnum ei fratrem concedit Bertrandum. Sed Guillelmus
de Beneuento ab anno millesimo centesimo trigesimo quinto per nouem-
decim annos Archiepiscopus Ebredunensis, Eugenij tertij per Prouinciam
& Forcalquerij Comitatum legatus, pacta eidem Pontifici referens, in quæ,
Guillelmo Iuniore puero, Comes Forcalquerij conuenerat cum Hospitala-
riis Ierosolymitanis de Manuasca, vtrumque refellit, docetque plures ipsi
fratres fuisse. Hunc Guillelmum Ebredunensem Archiepiscopum (vt id
non taceam) Marcellinus Fornerius in historia Ebreduni M S. nominauit de
Camposauro, illumque Sanmarthani sequuntur in Gallia Christiana: sed
neque chartam attulit, quæ id habeat, & paucis, neque firmis ad hoc asse-
rendum adductus est coniecturis. Guillelmus Iunior, anno octogesimo su-
pra millesimum centesimum, scripsit illorum pactorum conuentorum au-
torem esse *Guillelmum de Beneuento Ebredunensem Archiepiscopum, Apostolicæ
sedis legatum.* Fornerium fefellit, quòd nullum istius Guillelmi nomen in
suis chartis legerat, & Guillelmum de Beneuento legerat sedisse Ebreduni,
ab anno millesimo centesimo nonagesimo quarto vsque ad millesimum
ducentesimum decimum. Sed, vt vides, non vnus Guillemus de Beneuen-
to sedit Ebreduni. Prior est is, de quo nunc loquor: posterior anno post prio- 10
ris mortem trigesimo sedere cepit. Ille ergo sequentia Eugenio tertio scripsit.
Talem inter eos, idest Comitem Forcalquerij & Hospitalarios, *transactionem
vtriusque partis consensu dictauimus, vt castrum Manuascæ cum aliis possessionibus
ad illud pertinentibus, & castrum quod dicitur Totas-auras cum territorio suo æ-
qualiter inter se diuiderent, vt medietatem Hospitalarij pleno iure haberent & li-
berè possiderent, & aliam medietatem haberet & possideret Comes eodem modo,
ita quòd nec Comes, cum suis fratribus & auia, quidquam penitus ab Hospitalariis
ibi haberet, nec Hospitalarij à Comite, vel eius fratribus.* Hæc Guillelmus Ebre-
dunensis Archiepiscopus. Vides concedere Comiti Forcalquerij plures vno
fratres. Qua ergo veritate nullum Blondellus, Boucheus vnicum fratrem
ei fuisse autumant? Sed præterea placet aduertere sic loqui, vt asserat vni-
cum Regulum Comitatui Forcalquerij dominatum fuisse, negetque fratres
eius præfuisse illi Comites. Si Boucheus vera dixit in ichnographia libri se-
ptimi de historia Prouinciæ istis verbis: *Anno millesimo centesimo quinquagesimo*

Guillelmus

Guilelmus sextus & Bertrandus quartus fratres, & filij Bertrandi tertij, ambo Comites Forcalquerij, cur Guillelmus Archiepiscopus Comitem Forcalquerio vnicum tribuebat, non duos, aut etiam plures duobus, atque ita loquebatur, *Comes cum suis fratribus?* quid, quòd vt non putes calami lapsum hunc esse, pergit in istas voces; *Si verò Comes, & fratres eius*; & postea, *in argumentum huius rei Comes & fratres eius*; ac deinde, *Comes & fratres sui restituerent*; atque demum, *Comiti, & fratribus eius.*

11 Nunc quoniam plures Guillelmo Iuniori fratres fuisse vidimus, age dicamus quo ij fuerint numero. Mihi quidem antiquissima illa tempora animo relegenti videntur fuisse omnino tres. Primus, & omnium maximus natu dicebatur Guillelmus: secundus Bertrandi nomen tulit, & tertius quoque. Iuniorem ego hunc vltimum appellabam, vt à fratre cognomine, qui ætate maior erat, distinguerem. Guillelmus noster inter vtrumque Bertrandum medius, ante Iuniorem, & post Seniorem natus est. Noli autem mirari duobus Bertrandi & Iaucerandæ regulorum filiis prænomen Guillelmi fuisse, Bertrandi prænomen duobus. Comitum Forcalquerij gens amabat hæc duo prænomina, vt ex eorum serie intelligitur. Per annos ergo ducentos, & quod excurrit, à Rothboldo, quem libro secundo de Sistaricensibus Episcopis numero secundo docui fuisse primum Comitem Forcalquerij, vsque ad Guilelmum Iuniorem vltimum, occurrunt vnus tantùm & alter, quibus prænomen aliud fuerit. Par aliquid inuenies & in aliis gentibus, & (vt taceam Carolo Vindocinensium ex Borboniis Duci fuisse filios prænomine Ludouicos omnino tres) in Alensonia regiæ Francorum gentis familia, Petrus Mariæ Chamailardæ coniux amabat in filiis prænomen Ioannis, & in filiabus prænomen Mariæ; illis ergo duobus, Ioannis, & istis duabus, Mariæ prænomen imposuit; atque vtrumque natu minorem, vt à maiore distingueret, cognominauit Iuniorem, quemadmodum aduertunt Sanmarthani. Iam tres illos Guilelmi Iunioris fratres eruamus è veteribus chartis.

12 Vt id certiùs ac euidentiùs fiat, vnum antè constituamus necesse est, scilicet cùm Guilelmus & Bertrandus fratres pluribus in tabulis ab anno millesimo centesimo quinquagesimo vsque ad annum ducentesimum septimum scripti simul legantur, Bertrandum tamen nunquam ante Guilelmum inueniri positum, verissimo argumento iuniorem eo fuisse. Sic enim habet in fratribus, vt nisi res de qua agitur aliud postulet, qui primus è matris vtero vtenit in lucem mandetur etiam literis primus, ne in illorum ortu natura peccasse videatur, peruertaturque ac damnetur ordo, quem inter ipsos ea præfixit. Igitur qui Bertrandus anno millesimo ducentesimo sexto post Guilelmum scriptus legitur, nonnulla cum eo Auenionensibus concessisse, ipso minor ætate fuit: & qui anno millesimo centesimo quinquagesimo seu Leporianum à Bertrando patre concessum confirmauit Templariis, seu Lebrignanæ à Templariis cum Sistaricensi Episcopo, Olonij ecclesia permutationem comprobauit, vt post Guilelmum scriptus est, ita etiam fuit eo minor natu. Iam ego quidem ita sentio, vt qui Guilelmus & Bertrandus anno illo sexto supra millesimum ducentesimum Auenionensibus nonnulla concessere, sint ambo diuersi ab illis, ætateque inferiores ipsis, quos isto quinquagesimo post millesimum centesimum legimus seu Leporianum confirmasse Templariis, seu probasse permutationem Lebrignanæ

gnanæ ab iisdem Olonij ecclesiâ. Neque res hæc difficultatem habere vi debitur, si ad antiquissimas tabulas attendamus. Guilelmus Iunior anno millesimo centesimo septuagesimoquarto asseruit se non *laudasse*, suoque assensu firmasse illam mutationem Lebrignanæ ecclesiâ Olonij, quia *puer* 13
erat, vt referebam numero septimo: eam tamen Guilelmus Comes, & Bertrandus frater probauere cùm fiebat, vt ipsi affirmant in tabulis quas de illa scripserunt, atque tradit Adrianus quartus Pontifex in literis, quibus Petro Sabranio Sistaricensi Episcopo bona confirmat omnia. *In quibus bonis*, inquit, *hæc propriis duximus exprimenda vocabulis: castrum de Lurio cum pertinentiis suis: castrum de Lebrignana, quod canonicis Templi Domini, voluntate & assensu Guilelmi & Bertrandi Forcalqueriensium Comitum permutasti.* Hi autem duo Guilelmus & Bertrandus Guilelmi Iunioris fratres erant, vtpote Bertrandi & Iaucerandæ Comitum filij, quos Guilelmi Iunioris parentes fuisse vidimus numero secundo. Et Bertrandi quidem filios ipsi se dicunt in illa, quam modò memorabam, Leporiani confirmatione Templariis. *Anno ab incarnatione Domini millesimo centesimo quinquagesimo ego Guilelmus Forcalqueriensis Comes, & ego Bertrandus frater, & ego Garcennis prædictorum auia, castrum Leporianum, quod Bertrandus pater noster, & Guigo auunculus Comites, pro remedio animarum suarum, Templo Domini, eiusque seruitoribus absque vlla repetitione liberè possidendum, donauerunt, laudamus.* Iaucerennæ verò etiam filios fuisse hoc significat, quòd Bertrandus pater habebat vxorem, cùm illud ipsum Leporianum Templariis concedebat, neque aliam ei fuisse coniugem legimus, antè ipsi quàm nuberet. Dona- 14
tionis tabulas accipe. *Notum sit omnibus, quòd ego Comitissa Adelais, & ego Comitissa Garcennis, & ego Bertrandus, & vxor mea nomine Iauceranna, & ego Guigo Comites Forcalquerienses damus, & in perpetuum concedimus Templo Domini quod est in Ierusalem, pro amore Dei, & pro remedio animarum nostrarum, omniumque parentum nostrorum tam viuorum, quàm defunctorum, quoddam castrum scilicet Leporianum, cum omnibus suis pertinentiis, sine omni retinemento, & absque vlla repetitione, vel inquietatione, liberè & quietè possidendum*, &c. *Facta est præsentis scripti pagina anno ab incarnatione Verbi Dei millesimo centesimo quadragesimo quarto indictione octaua, regnante Imperatore Colraso.* Cùm hæc ita habeant, fuerunt igitur anno quinquagesimo post millesimum centesimum fratres omnino tres, Guilelmus, Bertrandus, & Guilelmus alter: atque Guilelmus & Bertrandus, qui permutationem Leporiani à Templariis Ecclesiâ Olonij suo comprobauerunt assensu, ætate superabant Guilelmum alterum, qui illam ipsam pro pueritia comprobare non poterat.

Tribus istis fratribus profectò addendus est quartus, Bertrandus altero 15
seu Iuniore minor natu. Vt ita sentiam faciunt celeberrimæ illæ tabulæ, anno sexto supra millesimum ducentesimum scriptæ, quibus Guilelmus Comes Forcalquerij, & Bertrandus frater *quitant* (sunt earum verba) Auenionensibus *dominium, iurisdictionem, & caualuatas*. Eas non recito. Retulerunt Antonius de Ruffi libro de Comitibus Prouinciæ, & Franciscus Noguier libro de Auenionensibus Archiepiscopis & Episcopis. Habentur in regio apud Aquenses archiuo. Cùm enim, vt aduertebam numero 12. ille fratrum sequatur ætate alterum, qui post ipsum scriptus legitur, certè Bertrandus iste Guilelmo iunior dicendus est, cum quo eas tabulas posterior scripsit,

maximè quoniam Gulelmus quidem dicitur in illis Comes, ipse verò Comitis frater, non quòd non etiam ipse appellaretur Comes, sed quia id nominis & honorarium erat, & ei sic tribuebatur, vt Guilelmo tamen subesset, qui vnus toto Comitatu regnabat.

16 Hîc vehementer displicent aliqui. Fatentur Bertrandum Guilelmo iuniorem esse cum quo tabulas pro Aueniorensibus scripsit, sed negant Guilelmum & Bertrandum qui eas scripserunt, alios esse à Guilelmo & Bertrando quos ambas illas de Leporiano & Lebrignana pro Templariis scripsisse in superioribus vidimus. Ego autem non video quid homines ad id cogitationis adduxerit. Primùm veræ tabulæ, vt suo loco docui, tradunt duos Guilelmi prænomine filios anno quinquagesimo post millesimum centesimum fuisse Bertrando & Iaucerandæ Comitibus, & eorum alterum qui pro pueritià probare non potuit mutationem Lebrignanæ ecclesia Olonij; scilicet puerum eo ipso anno natum, puero maiorem alterum qui eam permutationem suo firmauit assensu: atque eos vt abinuicem distinguamus, dicimus hunc seniorem iuniorem illum. Addunt seniorem regnasse anno eo quinquagesimo, vtpote quo iam Comes probauit illam Olonij ecclesiâ permutationem Lebrignanæ, & iuniorem nonagesimo; cùm factus eo annorum quadraginta, non potuit nondum anniculus illam permutationem probare. Quid ergo afferri potest, cur senior veluti mortuo aut abdicato iuniore, seu excitatus à mortuis seu principatui restitutus, feratur postliminio quodam rediisse ad regendum Comitatum anno sexto post millesimum ducentesimum? Deinde qui, Guilelmo seniore Comite, Bertrandus puero maior erat & tabulis suo assensu pro ætate firmandis aptus anno millesimo centesimo quinquagesimo, ætateque superior Guilelmo Iuniore puero & nondum anniculo, is certè dicendus est alius ab illo Bertrando, qui anno millesimo ducentesimo sexto minor ætate erat Guilelmo Iuniore. Sed ista hactenus. Piget afferre plura. Ad alia transeamus, & quando certum est três Guilelmo Iuniori fratres fuisse, videamus an ex eorum ortus tempore possimus ad mensem peruenire, quo ipse natus est, illum enim vt assequamur, vniuersa de fratribus disputatio instituta est. Quia verò nullæ

17 tabulæ ad meas manus peruenerunt, quæ vllius eorum ortum suo anno, mensi, diei assignent, illæ à nobis penitus scrutandæ sunt, ex quibus aliquid de ipso elici posse videtur. Ordiamur à Guilelmo seniore fratrum primo. Vnum est è quo suspicari venit aliquando in mentem ei vxorem anno illo quinquagesimo, quem sæpenumero memoraui, fuisse; ipsumque, vt minimum dicam, proinde pubertatem ingressum. Is & Bertrandus frater Leporianum anno quarto & quadragesimo suprà millesimum centesimum Templariis à Bertrando patre concessum confirmabant anno pòst sexto, vt docui numero 13. subscripserunt tabulis qui sequuntur. *Testes*, inquit scriba, *huius concessionis sunt ipsa Comitissa, Raimundus de Bolbone, Guilelmus frater eius, Iordanus de Auenione, Isnardus de Delphino, Ricardus de Saignone, & Lambertus de Cucurono, Bertrandus de Forcalquerio, & alij.* Iam peto quæ Comitissa testis huic concessioni interfuit? non alia profectò videtur, quàm Guilelmi Leporianum à Bertrando patre Templariis datum confirmantis vxor. Certè tabularum quibus ea concessio continetur hoc initium est. *Ego Guilelmus Forcalqueriensis Comes, & ego Bertrandus frater.*

Vnus

Vnus Guilelmus totis tabulis dicitur Comes,& tu cùm legis vnam iiſdem dici Comitiſſam, cogitas aliam,quàm Guillelmi vxorem ea voce ſignificari? Pubes ſaltem ergo tunc fuerit. De Bertrando Seniore fratrum ſecundo nihil aliud inuenio, quàm quod in ſuperioribus non ſemel attuli,pueritiam eo anno quinquageſimo poſt milleſimum centeſimum exceſſiſſe. 18
Bertrandus Iunior ſine dubio natus erat, cùm Guilelmus Ebredunenſis Archiepiſcopus, ab Eugenio Pontifice legatus, componebat diſſidium, quod Hoſpitalariis Ieroſolymitanis erat de Manuaſca cum Comite Forcalquerij. Scilicet ex eius ad Pontificem literis non obſcurè intelligitur Bertrandum patrem & Iaucerandam matrem Comites, tum obiiſſe extremam diem, cùm rem agebat. *Talem inter eos tranſactionem*, inquit, *vtriuſque partis conſenſu dictauimus, vt Hoſpitalarij iure perpetuo haberent & quietè poſſiderent quidquid ibi*, id eſt Manuaſcæ,*habebant pridie antequam Guigo Comes hanc donationem feciſſet. Cetera verò videlicet prædictum caſtrum cum aliis poſſeſſionibus ad illud pertinentibus, & caſtrum quod dicitur Totas-auras cum territorio ſuo æqualiter inter ſe diuiderent, vt medietatem Hoſpitalarij pleno iure haberent,& liberè poſſiderent, & aliam medietatem haberet & poſſideret Comes eodem modo, ita quòd neque Comes cum fratribus & auia quidquam penitus ab Hoſpitalariis ibi haberent*, &c. *Si verò Comes & fratres eius, & ſoror decederent ſine legitimis liberis, pars illorum quæ ex tranſactione iſta eis obuenerat, Hoſpitalariis liberè & pleno cederet.* Nam ſi Bertrandus pater, ſi Iauceranda mater viuebant, cùm Guilelmus Archiepiſcopus componebat illud diſſidium, cur cum iis non egit, ſed cum ipſorum liberis & liberorum auia! rem verò geſſiſſe videtur ſecundo & quinquageſimo anno poſt milleſimum centeſimum, quandoquidem illius literis reſpondit Eugenius, qui ſequente anno mortuus eſt octauo idus Iunij. An eo igitur natus etiam eſt Bertrandus Iunior, quem 19
Guilelmus Iunior anno quinquageſimo natus præcedebat ætate? nequaquam. Omnino dicendus eſt natus anno milleſimo centeſimo quinquageſimo primo. Hoc ſentire prorſus cogit mors Bertrandi patris, quam ego quidem arbitrabar eueniſſe anno quinquageſimo, Nouembri exeunte. Igitur de Nouembri menſe anni quinquageſimi poſt milleſimum centeſimum videntur aſſeri poſſe duo ex vetuſtiſſimis tabulis. Alterum eſt, Guillelmum Iuniorem neque ante Nouembrem, neque prima Nouembris die natum eſſe: alterum eſt, Bertrandum Guilelmi Iunioris patrem ſub Nouembris finem è vita deceſſiſſe. Primum illud conficit ea charta, in qua Guilelmus Iunior anno milleſimo centeſimo nonageſimo primo, Nouembri menſe, aſſerit ſe *factum* eſſe *annorum quadraginta*: ſecundum ea, qua *Guilelmus Comes Forcalquerij, & Bertrandus frater* anno milleſimo centeſimo quinquageſimo, menſe Nouembri confirmant Templariis Leporianum. Nam vt ab hac incipiam, vt illa veritatem habeat, dici debet ſcripta Bertrando Guilelmi Comitis & Bertrandi fratris patre mortuo. Nam quis ſobrius arbitretur Guilelmum patre Comite viuo dici ipſum Comitem, atq; Bertrandum Comitis fratrem. Poterant ambo fratres patre viuo genteque appellari Comites, vt aliàs factum legimus in tabulis, quæ Comites ſeu Prouinciæ, ſeu Forcalquerij memorant cum filiis! filios certè ſic appellari tacito patre qui viueret, vt alter dicatur Comes, alter Comitis frater, ego nunquam crediderim. Bertrandus ergo pater Nouembri eo menſe mortuus erat. Ante ip-

ſum verò aut etiam ipſo ſeu ineunte, ſeu adulto extremum diem obiiſſe non aſſeret, qui cogitauerit & Guilelmum Iuniorem illo eodem menſe natum eſſe, & Bertrandum Iuniorem à Iauceranda matre priſtinæ valetudini poſt puerperium reſtituta conceptum extremo eo ipſo, aut Decembri ineunte. Debuit ſcilicet Guilelmus Iunior poſt primum ſaltem Nouembris diem naſci, vt anno milleſimo centeſimo nonageſimo primo diceretur factus annorum quadraginta Nouembri menſe, non autem vnius & quadraginta: debuit Bertrandus Iunior ſub initia ſaltem Decembris concipi, vt Guilelmus diceretur Nouembri menſe Comes, & Bertrandi patris eo ipſo menſe
20 mortui in Comitatu ſucceſſor. Sed vt vna voce rem expediam, quæ contentionis pleniſſima eſt, quid vetuit Guilelmum Iuniorem naſci ſecunda aut tertia die Nouembris? Quid Bertrandum patrem mori ſexta aut ſeptima & vigeſima die Nouembris eiuſdem ex repentini morbi vi? quid Guilelmum ſeniorem, patre mortuo iam Comitem Forcalquerij, & Bertrandum fratrem, vltima illius ipſius Nouembris die comprobare & donationem Leporiani Templariis à patre, & Lebrignanæ permutationem Olonij Eccleſia? quid Bertrandum Iuniorem mortuo patre conformati in Iaucerandæ matris vtero ſub initia Decembris, & nono pòſt naſci? Hæc omnia quæ fieri nihil prohibuit, locus profectò poſtulat, vt aſſeramus facta eſſe. Neque mirabitur dici peracta, qui meminerit longè grauiora, vulgarique & fide & expectatione maiora, quondam facta eſſe, & nunc etiam legi in omnium ferè gentium hiſtoriis. Bertrandus itaque Iunior dicatur natus anno primo poſt milleſimum centeſimum quinquageſimum ſub initia Septembris menſis, & Guilelmus Iunior præcedente anno Nouembri ineunte. Si cui non placet Bertrandum Iuniorem veniſſe poſthumum in lucem, aſſerat is per me licet veniſſe geminum poſt Guilelmum Iuniorem. Vtcumque hoc habeat, charta in qua poſt Guilelmum hunc ſcribitur, ſignificat natum eſſe poſt illum. In repertorio regiarum apud Aquenſes chartarum habes ſequentia verba. *Guillelmus Forcalquerij Comes anno milleſimo ducenteſimo ſexto, quarto calendas Iunij ſcribit libertatem, immunitatem, ac donationem Epiſcopo & capitulo Eccleſiæ, & vniuerſitati ciuitatis Auenionis, de dominio & iuriſdictione ipſius ciuitatis, excepta caualcata. Et quarto nonas Iunij quitat Auenionenſes de caualcatis: & Bertrandus frater ipſius Comitis confirmat donationem eius.*

21 His de anno, & menſe, quibus Guilelmus Iunior natus eſt, conſtitutis, accedamus ad ea quæ per vitam geſſit egitve. Omnia quæ ante initum Forcalquerienſem comitatum fecerat ſepeliuit obliuio. Annum etiam quo regnare cepit, meæ chartæ non habent. Vnum aſſeuerare poſſe mihi videor, Guilelmo & Bertrando maioribus natu fratribus, deinceps poſt patrem Comitibus Forcalquerij, mortuis, Forcalquerienſem Comitatum ex Bertrandi ſenioris teſtamento adeptum eſſe. Anno quidem octauo & ſexageſimo poſt milleſimum centeſimum, frater ſcripſit heredem; ſed quam chartarum ab ipſo iam regulo exaratarum antiquiſſimam lego, ea anno ſecundo & ſeptuageſimo poſt milleſimum centeſimum ſcripta eſt. Igitur non poſſum ex vero afferre annum, quo poſt fratris mortem iniit Comitatum. Potuit Bertrandus ſcripto teſtamento redire ad ſanitatem, potuit vno & altero poſt eam reſtitutam anno viuere. Incerto inter vtriuſque illius chartæ ſcriptionem tempore regnare cepiſſe Guilelmus dicatur. Quia verò nonnulli qui

vnicum

vnicum Guillelmum, Bertrandum vnicum Bertrando & Iaucerandæ Comitibus fuisse autumant, addunt vtrumque à morte patris simul regnasse, antè vltrà quàm progredior, placet (atque nullum operæ non erit omnino pretium) referre duo, alterum de Guillelmo, de Bertrando alterum senioribus, ante Guillelmum Iuniorem genitis, ex quibus intelligitur ipsos fuisse non simul, sed deinceps, sine omni alterius in Comitatus consortio, Regulos.

Fridericus Imperator Roboretum in Italia obsidebat anno millesimo centesimo sexagesimoquarto, & Guilelmus senior ad illum venit, restituendis si quæ amissæ fuissent, Comitatus Forcalquerij partibus, eiusque *inuestituræ*, vt loquuntur, capiendæ. Chartam vetustate nobilem accipe, qua res omnis continetur. *In nomine sanctæ & indiuiduæ Trinitatis Fridericus diuina fauente gratia Romanorum Imperator semper Augustus. Imperialis excellentiæ benignitas iustis honestorum petitionibus inclinari consueuit, & eas personas beneficiorum gratia obligare, quas ob fidei suæ claritatem, & nobilitatis prærogatiuam dignas censuit honorari. Notum sit igitur vniuersis imperij nostri fidelibus, tam futuris, quàm præsentibus, quòd Guilelmus Forcalquerij Comes præsentiam nostræ maiestatis adiit, postulans à nobis, vt eum Comitatu Forcalqueriensi inuestire dignaremur. Cuius personam, sicut nostram decuit clementiam, honorificè suscipientes, & petitionis suæ affectum diligenter attendentes, habito cum principibus nostris consilio, prædicti Comitatus inuestituram cum omnibus pertinentiis eius in omni plenitudine; honoris, sicut antecessores sui tenuere; in feudum & solemniter dedimus & concessimus. Ipse verò fecit nobis hominium, & fidelitatem iurauit, sicut quòd collatum beneficium ad omne mandatum nostrum stare proposuit, & honorem imperij, & coronæ nostræ gloriam, vsquequaque promouere firmissimè compromisit. His itaque pactis Comes petit sibi dare sententiam, si de iure in irritum deberet renouari, quidquid ab antecessoribus de iurisdictione, & de iure hospitiorum, & dignitate Comitatus alienatum esse constaret, siue per venditionem, donationem, seu per quamlibet subtractionem spontaneam vel violentam. Prolata est igitur sententia in medium à fideli nostro Henrico Marchione Vvercio de Vasto, & ab omnibus æquanimiter approbata, quòd nequaquam firmum ac stabile deberet vel posset permanere, si quid de Comitatus iurisdictione & dignitate ab aliquo supradictorum modorum fuisset abalienatum vel diminutum, nulla in præsentibus aut futuris litibus defensione, præscriptione temporis huic restitutioni seu priuilegio opponenda. Nos itaque eamdem sententiam iustam & ratam esse decernentes, iam dicto fideli nostro Guilelmo Comiti Comitatus dignitatem, iurisdictionem, & regalia cum omni plenitudine honoris & vtilitatis nostra imperiali autoritate restituimus, & in perpetuum salua imperiali iustitia confirmamus, statuentes, & sub pœna banni nostri firmiter & districtè præcipientes, ne qua persona parua vel magna, sæcularis vel ecclesiastica prænominata, fideli nostro vim in his vel iniuriam aliquam inferre præsumat: & si fortè attentauerit, quinquaginta libras auri pro satisfactione componat, dimidium coronæ nostræ, & dimidium Comiti, cui iniuria cognoscitur esse illata. Vt huius autem donationis gratuita collatio rata semper & inconcussa permaneat, præsentem inde chartam conscribi, & sigillo nostræ maiestatis iussimus roborari. Huius rei testes sunt Philippus Coloniensis Episcopus,* &c. *Conradus Palatinus Comes Rheni,* &c. *Arnaudus Flotta, Guilelmus Dulbone, Petrus Grossus Forcalqueriensis Præpositus, Petrus Pelican eiusdem ecclesiæ canonicus,*

Bertrandus de S. Maximo, Guilelmus de Fontana, &c. *Acta sunt hæc anno Dominicæ incarnationis millesimo centesimo sexagesimo quarto, indictione septima, regnante domino Friderico Romanorum Imperatore gloriosissimo, anno regni eius vigesimo tertio, imperij verò vigesimo primo. Datum in episcopatu Papiensi, in*
24 *obsidione Roboreti duodecimo calendas Iunij Feliciter.* Hanc Friderici chartam referre placuit, in qua & *inuestitura, vt dicunt.* Comitatus Forcalquerij recitatur ab eo concessa Guilelmo Regulo, & ipse Comitatus pristinæ integritati restituitur, vt Guilelmus intelligatur eo anno quarto & sexagesimo, ac proinde à morte Bertrandi patris, & præfuisse Comitatui Forcalqueriensi, & vnus ei præfuisse, non Bertrandus frater cum ipso. Nonnulli regnasse quidem à morte patris fatentur, sed contendunt Bertrandum fratrem cum eo regnasse. Quid autem sequantur, ego quidem non video. Guillelmus sibi, non Bertrando fratri, petiit accepitque *inuestituram,* quæ dicitur Comitatus Forcalquerij, *cum omnibus pertinentiis eius in omni plenitudine honoris:* sibi, non Bertrando fratri petiit accepitque *sententiam,* qua iubetur *renouari quidquid ab antecessoribus de iurisdictione & de iure hospitiorum, ex dignitate Comitatus alienatum esse constaret, siue per venditionem, donationem, seu per quamlibet subtractionem spontaneam vel violentam.* Quid tale Bertrandus legitur sibi aliquando aut petiisse, aut accepisse ab Imperatore, cùm Guilelmus dominabatur Comitatui Forcalqueriensi? sed potuitne Guilelmus aut solus, aut tacito Bertrandi fratris in dominatu consortio postulare sibi Comitatum *cum omnibus pertinentiis suis in omni plenitudine honoris,* si cum eo ipsum Bertrandus frater regebat! Quid afferam plura? vnum tamen tacere non possum. Guilelmus & *inuestituram & plenitudinem honoris Comitatus* postulauit à Friderico, quia cùm nescio quas ob causas in eius offensionem venis-
25 set, Comiti Prouinciæ subiectus ab eo fuerat. *Forcalquerij Comitatus,* inquit Surita lib. I. *Prouinciæ Comitatui subiicitur. & qui eius ditioni dominatur, quòd Imperatori non paruisset,* &c. *Pro summis in Richam,* seu Richildem, *reginam consanguineam* Comitis Prouinciæ *meritis.* Quid Bertrandus, si cum Guilelmo regnabat, peccauerat, vt eius Comitatus honore suo deiiceretur? vnus Guilelmus & Imperatori non paruerat & inuestituram à placato accepit. Fefellit aduersarios, quòd Bertrandus se in suis tabulis appellat Comitem Forcalquerij. Si cum fratre non regnabat, inquiet aliquis, qua veritate hoc dignitatis & dominatus nomen sibi assumpsit? Ego autem fateor Bertrandum id fecisse viuo & regnante Guilelmo. Hoc illi commune fuit cum omnibus fratribus, sororibus, vxore, & fratrum vxoribus, atque vt vniuersè loquar, solenne fuit hoc vniuersis ante ipsum liberis Regulorum Forcalquerij quequemadmodum aduertebam numero 4. vt ipsi etiam se dicerint Comites Forcalquerij. Neque soli ita consueuerunt. Liberi Comitum Prouinciæ, se ipsi quoque dicebant Comites Prouinciæ, vt ex pluribus tabulis intelligitur. An eos ergo putabis singulos Prouinciæ tum imperasse? Fratres Comitis qui dominabatur Comitatui seu Prouinciæ, seu Forcalquerij, vocabantur quidem Comites, sed honorarium nomen hoc erat: ipsique, vt ceteri proceres, suberant fratri supremo Comiti. Igitur legimus istis, non aliter quàm ceteris, eum imperasse subditis. Bertrandus Alayridis filius, Forcalquerij Comes, anno septimo & vigesimo supra millesimum, postquam erexisset monasterium Culcæ, & eius monachis tum aliâ, tum multa donasse

naſſet prædia ruſtica, addidit voces quæ ſequuntur. *Inhibemus fratribus no-*
ſtris, & Baronibus, & Officialibus noſtris qui modò ſunt, & pro tempore erunt,
ſub pœna quinquaginta librarum auri fini, de cetero in dictis locis, vel in eorum
mandamentis, vllam offenſionem faciant. Grauiorem facere difficultatem vi- 26
debitur alicui, quòd Bertrandus anno octauo & ſexageſimo poſt milleſi-
mum centeſimum, ſe dixit in teſtamento Comitem Forcalquerij, & Gui-
lelmo fratri tradidit Comitatum à Rhodano per Siſtaricum verſus Alpes
longè protenſum, quæ Forcalquerienſis Comitatus longitudo eſt. Nam, in-
quies, & hic ille Comitatus omninò eſt, cui Guilelmus fratrum maximus
natu dominatus eſt à morte Bertrandi patris. Quid ergo afferri poteſt, cur
negemus ambos fratres illum ſimul ditione tenuiſſe? Hîc ego quidem mi-
rari ſatis non poſſum nonnullorum hominum ingenium. Vt aliquid mente
perceperunt, vt ad illud vehementiſſimè adhæreſcunt, neque vllâ rationum
ſeu firmitate, ſeu euidentiâ, ſe ab eo dimoueri patiuntur. Illa etiam re quæ
veritatem repræſentat, abvtuntur ad comprobationem falſi. Ecce Bertran-
dus ſe in teſtamenti tabulis dicit Comitem; & ſuo Comitatui non aliam dat
longitudinem, quàm quæ Comitatus Forcalquerij eſt. Cùm hæc duo cer-
ta ſint, vide quid falſi ex iis colligant. Qui debebant hinc conficere, Ber-
trandum igitur Guilelmo fratre, qui maior natu erat, mortuo, ſolum Co-
mitatui præfuiſſe Regulum, cùm teſtamenti tabulas ſcribebat, deducunt
Guilelmo fratri ſocium in Comitatus dominatione à morte patris ſemper
fuiſſe. Et verò Bertrandus teſtamento Guilelmum fratrem dicit heredem. 27
At cuius rei heredem? ſuæ, an alienæ? ſuæ, vt puto, ſuique adeò Comita-
tus. Quis verò is Comitatus eſt? qui à Rhodano per Siſtaricum longè laté-
que verſus Alpes protenditur. At eum Guilelmus, quem vnicum Bertrando
fratrem fuiſſe vis, iam à patris morte dominatione tenuit, & illius vniuerſi
inueſtituram, quæ dicitur, ab Imperatore accepit. Sed age, qui Bertrandus
fertur à patris morte Guilelmo fratri conſors Comitatus fuiſſe, an ita ſocius
ei fuit, vt cum ipſo toti dominaretur? an aliam illius partem habebat, par-
tem aliam Guilelmus frater? Bertrandus non potuit habere partem eius,
quem vniuerſum Guilelmus Imperatoris & conſenſu, & donatione poſſi-
debat. Totum ergo cùm hic teneret Comitatum, ille etiam totum tene-
bat. Ita ne verò? omnino, inquies. Verùm ſi Guilelmus ante Bertrandi te-
ſtamentum dominabatur toti Comitatui, quid ei Bertrandus frater dona-
bat, cùm poſt conceſſa Hoſpitalariis Ieroſolymitanis nonnulla caſtra dice-
ret; *De reliquo Comitatu meo ſic vltimam voluntatem meam diſpono, vt frater*
meus Guilelmus Comes mihi heres exiſtat in reliquo? Quem verò Guilelmum
hunc fratrem à Bertrando dici putabimus? Numero 11. & ſequentibus do-
cui duos fratres illi fuiſſe qui dicerentur Guilelmi prœnomine, ſed qui ſic
loquitur, *frater meus Guilelmus*, vnum ſibi iam, non duos vt antè, tradit
eſſe eo prœnomine in fratribus. Senioremne igitur, an iuniorem ſcribit
heredem? profectò qui illius teſtamento ſuperfuit, & ad annum vſque octa-
uum à milleſimo ducenteſimo vixit, is Guilelmus Iunior erat, vt intelligi-
tur ex his quæ non ſemel hactenus dixi. Ipſum ergo, non ſeniorem ipſo, Ber-
trandus voluit heredem, à ſenioris morte iam Comitatus vniuerſi dominus.
Nam vt in re ex ſuperioribus facili & perſpicua diutiùs non hæream, Gui- 28
lelmo ſeniore mortuo Bertrandus ſenior anno poſt Friderici Imperatoris li-

teras

teras quas numero 22. & 23. retuli, incerto adiit Comitatum Forcalquerij; atque octauo & sexagesimo illius sæculi testamento donauit eum Guilelmo Iuniori fratri, ipsumque, vt hoc iam ex superfluo addam, vniuersum. Nam post Manuascæ, & plurium castrorum Hospitalariis Ierosolymitanis donationem sic locutus est. *De reliquo meo Comitatu sic vltimam voluntatem meam dispono, vt frater meus Guilelmus Comes mihi heres existat in reliquo. Tali tamen lege, vt liberalitatem, quam in domum Hospitalem contuli, perpetuò ratam & firmam habeat, & ab omni interpellatione & inquietudine defendat & protegat, & partem suam quam in prædictis castris habet, & in eorum territoriis, donet, & liberè habendam & possidendam in perpetuum concedat. Si verò voluntatem meam infregerit, omnia quæ iure institutionis sibi reliqui aufero, & totum quod habeo à Sistarico versus Alpes, relinquo Comiti Tolosano; quod autem habeo à Sistarico vsque ad Rhodanum, consanguineis meis Vvilelmo de Sabrano, & fratri eius*, &c. *relinquo.* Qui hæc in testamento scripsit, is profectò diuisit Comitatum Forcalquerij in partes duas. Prima à Sistarico versus Alpes protenditur, secunda à Sistarico ad Rhodanum vsque pertinet. Quem verò diuisit, illo potiebatur vnus absque omni alterius in dominatu consortio. Sed qua seu confidentiâ, seu stultitiâ ipsum in alios omnem partitus est, si non omnem solus tenebat ditione?

29 An verò Bertrandus senior extremam diem illo anno octauo & sexagesimo obierit quo testamentum confecit, & Guilelmus Iunior in Comitatu successit, non possum dicere. Ab eo vsque ad secundum & septuagesimum nihil de ipsis inuenio. Isto iam anno tabulæ meæ Guilelmum Comitem memorant. Ab eo igitur incipiam de rebus ab ipso gestis dicere. Quia verò seriem vitæ, per tabularum in quas incurrere datum est paucitatem, non possum totam texere, & annuatim, & breuiter eorum quæ legi summa capita tangam potiùs, quàm recitabo. Mearum, antiquissima cartharum, quas Guilelmus Iunior, iam Comes Forcalquerij scripsit, anno secundo post septuagesimum illius sæculi exarata est. Cogitabat piissimus vir Compostellanam ad S. Iacobi corpus peregrinationem, principibus viris tum non insolitam, & à Ludouico etiam iuniore Francorum rege susceptam; & cùm se itineri accingeret, Cartusianos Durbonenses soluit omni portorio, voluitque vt eorum greges atque armenta toto Comitatu Forcalqueriensi liberè pascerentur: petiit vt rependerent preces, ducens, quod veritatem habet, orationes sanctorum virorum futuras, seu duces, seu socias peregrinaturo certissimas. Rem gessit Aptæ Iuliæ testibus Gregorio Episcopo, & Arnaudo Flotta milite. Pium munus confirmauit Manuascæ altero pòst anno.

30 Grauissima contentio fuit Guilelmo cum Alphonso Comite Prouinciæ de clientela anno septimo & septuagesimo post millesimum centesimum, cuius professionem Alphonsus à Guilelmo expetebat. Eò demum acerbitatis deuênit, vt consequente anno exercitum ille deportauerit trans Druentiam, & Pertusio, quod primum occurrebat, capto, latè stragem tota regione Forcalquerium vsque dederit, vastatis Monte Furonis, Monte Iustini, Villa muris, Relania, Laduncello. Cùm denique Forcalquerium obsidione cinxisset, Guilelmus clientelam se professurum dixit, paceque constitutâ stetit promissis. Inuitum descendisse ad eam professionem hinc intelligitur,

gitur, quòd audita morte Alphonsi, quæ nono & septuagesimo anno accidit, de iniuria coram omni populo questus est Forcalquerij, ad fores basilicæ S. Mariæ, seque vnius Romanorum Imperatoris clientem esse asseuerauit.

Tertio pòst anno nobilissimas scripsit tabulas pro Hospitalariis Ierosolymitanis. Guigo patruus Manuascam vallem cum suis castris & pagis vniuersam illis concesserat nono & quadragesimo. Guigonis ex Bertrando fratre nepotes quatuor eo mortuo vehementer intercesserunt ipsius donationi; atque, vt singuli suam Manuascæ partem hereditario iure sibi asserebant, Guilelmus Iunior & tota valle, & aliis per Forcalqueriensem Comitatum locis plurima damna intulit immerentibus. Hoc denique anno Henricus Albanensis Episcopus à Pontifice *in partibus Prouinciarum* legatus litem composuit, fecitque vt optimus princeps ad eos animum admoueret suum, pluribusque etiam bonis augeret. Quia res illustrissimi exempli est, iuuat referre tabulas quas de ipsa confecit. *Anno ab incarnatione Domini millesimo centesimo octuagesimo. Ego in Dei nomine Guilelmus Forcalqueriensis Comes, sciens & recognoscens multa & varia damna, quæ venerabili & sanctæ domui pauperum Hospitalis Ierosolymitani, peccatis exigentibus irrogaui, ad instantiam exhortationis pij & venerabilis domini Henrici Albanensis Episcopi, Apostolicæ sedis Legati, qui vices domini Papæ in partibus Prouinciarum agit, eidem sacræ domui & pauperibus Hospitalis, pro redemptione peccatorum propriorum & parentum meorum, spontanea voluntate ac consistens ætatis, has facio concessiones cum hac scilicet charta. Donationem, quam in testamento patruus meus Guigo de Castro Manuascæ, & eiusdem Burgo, & castro de Totas auras, eorumque territoriis, adiacentiis, & pertinentiis, fecit, secundum quod in instrumento authentico compositionis Vv. de Beneuento quondam Ebredunensis Archiepiscopi, Apostolicæ sedis Legati continetur, & à Romanis Pontificibus noscitur confirmatum, & quidquid intra fines mei Comitatus, siue à meis feudalibus de meis feudis, vel aliis quibuslibet bonis, seu possessionibus, præter chartam capitis castri de Cesarista, quam Vrsa nobilis mulier absque meo assensu fecit, hactenus eadem domus acquisiuit, seu in antea largitione procerum vel hominum meorum, vel alio iusto quolibet modo acquisierit, vel adipisci poterit, exceptis capitibus & dominiis castrorum, & exceptis possessionibus, de quibus annuum censum vel reditum accipio, nisi fortè de meo assensu ea obtineret in perpetuum sibi habenda, & inconcussè possidenda, concedo, laudo, & confirmo. Præterea concedo eidem domui in perpetuum pascua omnibus animalibus & nutrimentis suis, vt liberè, & absque omni exactione seu consuetudine ipsa animalia seu nutrimenta in toto meo Comitatu pascantur & nutriantur. Necnon de grauissimis damnis & iniuriis, quas sæpe dictæ domui Hospitalis in præfato castro de Manuasca, & aliis pluribus locis mei Comitatus me confiteor & recognosco irrogasse, firmiter & sine dolo & fraude promitto vt ad mandatum Odini Prioris Hospitalis S. Ægidij, quo mediante, atque in cuius manu præsentes feci concessiones, siue suorum successorum qui pro tempore fuerint, commonitus emendabo. Item duo millia & octingentos solidos, quos à præfata Hospitali domo repetebam, ideo quia eos cuidã fratri eiusdem domus commendaueram, & sibi ablati fuerũt, ipsi domui & fratribus dimitto, & finio, & absque dolo per stipulationem promittens, ne deinceps ego vel mei eos quoquo modo repetemus. Chartas etiam omnes, quas super quibuscumq; donationibus seu contractibus*

M *de*

de rebus, vel possessionibus infra terminos iurisdictionis meæ contentis à quibuscumque personis factas præterquam de illis, quæ exceptata sunt superiùs, hactenus fratres memoratæ domus acceperunt, præsenti scripto eidem domui laudo atque confirmo, volens & concedens vt perpetuis temporibus sine mea, meorumque contradictione plenum obtineant robur & firmitatem. Hanc autem donationem & concessionem in Aquensi ciuitate in manu tui Odini Prioris Hospitalis S. Ægidij feci, assistentibus tibi fratribus Hospitalis Petro Gauterio Commendatore Hospitalis, Vvilermo de Aluernegue Priore Hospitalis S. Thomæ de Trencataille, Vvilermo Hospitalis Commendatore Manuascæ, Petro de Rognonas Commendatore Hospitalis ciuitatis Niciæ, Feraldo de Barras, Raimundo de Fontiana, & pluribus aliis fratribus. Factum etiam fuit in præsentia prædicti domini & venerabilis Henrici Albanensis Episcopi, & Apostolicæ sedis Legati, Bertrandi Vaisonensis Episcopi, Fulconis Massiliensis Episcopi, &c. *Petri Grossi Forcalqueriensis Præpositi*, &c.

34 Anno primo & nonagesimo eiusdem sęculi confirmauit Luram Hugoni Abbati Boscaudonensi, quam olim eidem dederat ad erigendum monasterium, cùm esset abbas Calisiensis. Scilicet qui anno trigesimo post millesimum centesimum *fratres* seu monachi, seu eremitæ (hoc enim obscurum est, atque vno *fratrum* nomine appellatos lego) Boscaudoni habitabant, cùm accepissent à Pontio d'Arbert, Guilelmo & Petro de Monmira, Adamo & fratribus, Petri filiis, ipsum Boscaudonum, agentibus iisdem Petro & Guillelmo, atque Transguerio de Sauina Guilelmi genero & herede, transierunt in Calisiensium instituta anno quadragesimo decimo calēdas Aprilis. Calisiensis autem abbatia ceperat in desertis supra Vorepam pagum locis, S. Hugone Gratianopolitano Episcopo, & ab eo religiosos mores edocta fuerat. Iam ante multos annos est Cartusianorum iuris.

35 Eodem anno fœdus init cum Raimundo Constantiæ filio Tolosæ Comite. Placet afferre capita fœderis duo. Eosdem socios, aduersarios eosdem sibi futuros iurant. Hoc primum est. Alterum longè grauius, atque ad quietem veræque pacis perpetuitatem omnino necessarium. Ius omne abdicant, quod alter in alterius Comitatum habere se iam ferebant diu. Vnde Tolosano in Forcalqueriensem Comitatum ius fuerit non lego. Raimundus eius pater ius Guilelmo in suum concesserat. Igitur Guilelmus anno quarto & septuagesimo huius sæculi inscripsit clypeo crucem Tolosanam, vt videre est in sigillo tabulis appenso, quibus confirmabat Cartusianis Durbonensibus exemptionem ab omni per Forcalqueriensem Comitatum portorio. Fœdus scriptum est coram Raimundo de Agouto Cauallicensi Episcopo, & Girardo Amico testibus.

36 Altero pòst anno promittit se daturum nuptui Garcendem, ex Garcende filia neptem, Alphonso Comiti Prouincię filio Alphonsi Aragonum regis *cum tota terra sua*, vt legọ in repertorio chartarum regij apud Aquenses archiui. Hìc primùm occurrit mentio Garcendis filiæ Guilelmi Iunioris. Ex qua vxore illam regulus sustulerit non inuenio. Sed neque hactenus legi chartam quæ doceat fuerintne Guilelmo alij liberi. Enupserat è principibus eius filia. Ex Raine Sabranio Castellardi domino coniuge genuit liberos tres, Garcendem Alphonso Comiti Prouinciæ, & Beatricem Andreæ Delphino nuptas, atque Rainem patri cognominem, Castellardi dominum.

dominum. Hic vnum non tacebo, neque enim mirari ſatis poſſum. Volunt Raiuem filium perueniſſe ad annum vigeſimum à milleſimo ducenteſimo. Cur ergo vtrique ſorori poſthabitus, ne modica quidem Comitatus parte donatus eſt ab auo? An ſeu corporis, ſeu animi vitio minimè aptus videbatur gerendo regno?

Anno ſeptimo & nonageſimo poſt milleſimum ducenteſimum menſe 37
Decembri dat Limanſium caſtrum, & alia Exameno de Vilena: nono & nonageſimo ſpondet patrocinium prioratui Ferigoleti.

Anno milleſimo ducenteſimo ſecundo menſe Iunio, Beatrix ex Garcen- 38
de filia neptis iunior Guilelmi, nubit Andreæ Delphino Ducis Burgundiæ filio. Accipit à patre in dotem id omne Comitatus Forcalquerij, quod *à ponte Bochy de Siſtarico ſurſum ſicut extenditur per epiſcopatum Vapincenſem, & Ebredunenſem* poſt aui mortem poſſidendum, vt habetur in tabulis connubialibus. Vnum eæ addunt, quod prætermittere mihi nefas eſt. Delphinus promittit *ſe cum Comite Prouinciæ nullum amorem, nullum pactum, nullam confœderationem, ſine conſilio & ſine voluntate Domini Guilelmi Comitis habiturum.* Cur hoc pollicetur Delphinus? ſine dubio vt Guilelmo placeat. Sed quid Guilelmum offenderat Comes Prouinciæ? Tacent omnes chartæ, quæ peruenerunt ad meas manus. Vide quibus verbis concludantur tabulæ nuptiales. *Hoc autem totum factum eſt, cùm Guilelmus Comes eſſet apud S. Euphemiam ſupra flumen Bochy, & cum magno exercitu deuaſtaret ex omni parte totum Siſtarici territorium.* An quod Siſtarienſes offenderant, à Prouinciæ Comite deſcendebat? Vtcumque hoc habeat, Guilelmus Nouembri menſe ei placatus fuit.

Eodem anno menſe Nouẽbri ſcripſit ſequentia pro fratribus Pontis Aue- 39
nionenſis. *Cupiens bonorum domus eorum eſſe particeps, & in redemptionem peccatorum meorum, ſi aliqua iura, ſeu vſatica in tranſitum Auenionenſis Pontis habeo, vel habere debeo qualicumque modo, totum Deo, & ſanctæ domui & in augmentum beati operis Pontis quod beatus Benedictus, Dei admonitu & voluntate incepit bono animo bonaque mente dono & remitto, in præſenti & futuro. Inſuper verò eodem modo concedo quòd ſi per...... noſtra, ſeu per terram noſtram, ligna, vel blada, aut aliqua res ad ſanctum opus prædicti pontis tranſierint, quidquid in iis rebus propriis ſæpe dicti pontis tranſierit, quidquid in iis per pedagium vel aliquid vſaticum quærere potero vt debita mea obliuioni tradantur, ſanctæ domui prænominatæ per æterna tempora remitto*, &c. *Idem Comes Guilelmus recognouit*, vt in tabulis habes, *anno* 1207. 8. *Cal. Septembris.*

Eo ipſo anno Roſtagnus de Sabrano *Conſtabularius Raimundi Comitis To-* 40
loſæ voluntate partium amicabiliter compoſuit & controuerſias definiuit, quæ erant inter Vvilelmum Comitem Forcalquerij, & ex alia parte Raimbaudum Guirannum, & filios Raimbaudi de Agouto & dominæ Sanctiæ, ſcilicet Guirannum, Roſtagnum, & Raimbandum & Raimbaudum de Auraſia filium Vvilelmi de Auraſia & dominæ Sanctiæ, & dominos de Railana, & fratres ſuos & filios Raimundi Roſæ. Hactenus tabulæ de illa re tum ſcriptæ. Quia Roſtagnus iuſſit, vt Guilelmus Iunior reſtitueret Orgueriam Agoutiis, & Raibaudus ſociique Buxetum Comiti, certum eſt veniſſe ad arma. Sed tantarum irarum cauſæ me latent. Conuenerant in Raimundum Comitem Toloſæ arbitrarium iudicem. *Cùm is vellet redire verſus Toloſam, & moram facere in*

Prouincia non posset, causam illam definiendam consilio Vvilelmi de Baucio, & Giraudi Amici, Vvilelmi Laugerij de Insula, plenariè Rostagno commiserat, vt ferunt tabulæ, quibus vniuersa compositio continetur. Res acta est Manuascæ Nouembri mense. In tabulis illis vnum adiungitur, ex quo intelligere est Ildephonsum Comitem Prouinciæ placatum fuisse Guilelmo. Cùm hæc gerebantur, *dominus Comes concessit eis & laudauit terras & feuda eorum ad suam fidelitatem & seruitium, & Ildephonsi Comitis Prouinciæ post obitum eius: & ipsi fecerunt hominia, & iurauerunt fidelitatem domino Vvilelmo Comiti Forcalquerij, & ibidem de mandato domini Vvilelmi Comitis fecerunt hominia Ildephonso Comiti Prouinciæ, & fidelitates iurauerunt.*

41 Anno tertio post millesimum ducentesimum Guilelmus comprobat concessionem nescio cuius rei ab Odone & Bermundo consanguineis monasterio B. Mariæ de Podio rotundo. Anno quinto dat Torneminum pagum monachis Pertusiensibus. Eodem anno habet in carcere Ildephonsum Comitem Prouinciæ. Surita putat habuisse anno quarto; & fallitur, regiæ enim apud Aquenses chartæ asserunt quod attuli; & addunt Raimundum Comitem Tolosæ promisisse Ildephonso auxilium anno sexto ad sumendam de iniuria vindictam.

42 Anno eiusdem sæculi sexto scribit *libertatem, immunitatem, & donationem Episcopo atque capitulo Ecclesiæ, & vniuersitati Auenionis de dominio, & iurisdictione ciuitatis ipsius*, vt habent tabulæ ab eo scriptæ, quarum meminit repertorium regiarum apud Aquenses chartarum. Et die 15. ante festum S. Ioannis Baptistæ donat nescio quæ Monasterio *B. Mariæ de Podio Ganegobie* ex Cartulario Cluniacensi, vt refert Guichenonus in Bibliotheca Sebusiana centuria 2. pag. 440.

43 Eodem anno (septimus nunc diceretur, cùm incipit à prima die Ianuarij) scribit nobiles prærogatiuas Manuascensibus. Priuilegia sua illi appellant. Duabus tabulis continentur. Priores nonis Februarij datæ sunt, posteriores pridie idus eiusdem mensis. Illas ego retuli verbatim libro secundo Manuascæ num. 33. & sequentibus.

44 Eo ipso anno, 16. Calendas Aprilis confirmat donationem Manuascæ Hospitalariis Ierosolymitanis à Guigone patruo: datque ipsis nobile illud palatium quod in ea sibi erexit & nunc etiam stat.

45 Anno millesimo ducentesimo septimo scribit pro monachis Lurensibus die prima Maij chartam illam insignem à me relatam numero 6. in qua ipse docet se anno Christi primo & nonagesimo post millesimum centesimum egisse annum ætatis quadragesimum.

46 Consequente anno pridie nonas Februarij *in redemptionem peccatorum suorum & parentum, & in compensatione damni domui & fratribus Hospitalis Ierosolymitani, donat inter viuos in perpetuum Manuascam* vallem vniuersam, cum villa seu burgo, castris, & pagis omnibus, & facit vt Manuascæ ciues dicto sacramento polliceantur habituros se pro dominis Hospitalarios. Annus tum incipiebat à die quinta & vigesima Martij, qui ergo dicebatur octauus, nunc esset nonus, cùm à calendis Ianuarij ducit initium.

47 Guilelmus Iunior videtur obiisse paucis pòst diebus. Certè cùm illæ pro Hospitalariis tabulæ conficiebantur, *sedebat in lecto, & corpus suum vouebat & offerebat pro sepultura in cemeterio domus Hospitalis* Manuascæ, quemadmodum

modum in ipsis legitur. Garcendis autem ex filia neptis, decimo pòst mense asseruit *quondam* mortuum esse. Scilicet vltima die Nouembris dedit Raimundo Berengario filio Comiti Prouinciæ Comitatum Forcalquerij *ex donatione Comiti olim coniugi facta à Guilelmo quondam Comite Forcalquerij.*

Appendix ad Guillelmum Iuniorem, scripta an. 1664. *mense Ianuario.*

CVM operæ typographicæ peruenissent ad extremam libelli de Guilelmo Iuniore paginam, accepi Honoratum Boucheum S. Iacobi Præpositum, cui vehementer displicebant illa omnia, quæ de optimo Manuascensibus regulo scripseram libro de Manuasca, edere suos de Prouinciæ historia libros, & in iis ipsa refellere. Igitur cogitaui non committendum mihi, vt antè publicarem mea ista de clarissimo principe, quàm vidissem historiam Bouchei. Accuratum scilicet ac laboriosum scriptorem esse; amicis & fautoribus abundare; Aquis sextiis maximè agere, regio instructa tabulario vrbe, & eruditissimis plena viris. Abs dubio, itaque allaturum recondita, mihique ignota, & omnino certa de vltimis Comitibus Forcalquerij, quorum familia è Prouinciæ Comitibus orta, ad ipsos denique rediisset cùm ego à puero excesserim Prouinciâ, & Societati IESV me addixerim, sic alia omnia toto vitæ tempore cogitaturus, vt in Forcalquerij Comitum rebus hospes videri etiam vltima ætate possem, atque ex illis fortasse futurum, vt veritate victus vniuersa reuocarem, quæ de Guillelmo Iuniore hactenus scripsi. Vt ea prælo commissa sunt, quæ de Comitibus Forcalquerij scripserat Iacobæus præpositus, vt ad me missa sunt. Addiderunt etiam quæ de Manuasca typis ediderat, quoniam in illis meminisset mei. Sed spes attonitum fefellit. Vno verbo dicam. Vniuersa aduersus me istius viri sunt eiusmodi, vt mirari satis non possim, quòd illa seu calamo, seu typis scribere voluerit. Paucis expediam. Ipsius tria mihi contraria referam de Manuasca & reiiciam; tum rationibus respondebo, quas attulit vt Guilelmum Iuniorem non fuisse ostenderet.

1. Boucheus ita loquitur libro 4. Chorographiæ Prouinciæ §. 4. fol. 235. *Fuerunt olim, & nunc etiam sunt in agro Manuascensi sacræ ædiculæ plures. Illarum vna habet statuam B. Virginis Romigeriæ claram miraculis.* Ego autem in Virgine Romigeria numero 5. & libro 3. Manuascæ numero 85. duxi nullam nunc esse, nullam olim in agro fuisse ædiculam cum statua B. Virginis Romigeriæ. Quæ ædes hanc habet, illa & ingens, & curialis est, vt nemo Manuascensium nescit.

2. Boucheus ibidem asserit me scripsisse de Manuasca vrbe *in historia ecclesiastica Valentiæ Diæ.* Ego autem neque ecclesiasticam Valentiæ ac Diæ historiam scripsi, & in libello de Virgine Romigeria paucis dixi de Manuasca vrbe. Quoniam aliqui hunc libellum (vt omnino modicus est) compegere cum meis de rebus gestis Episcoporum, & Valentinorum & Diensium libris, placuit Boucheo ita loqui.

3. Cùm Boucheus asseruisset me bis scripsisse de Manuasca, hæc addidit: *ab eo*, scilicet Columbo, *dictis licet adiungere tantam esse multitudinem florum amygdalæ per agrum Manuascensem, vt Ioanna Prouinciæ Comes Manuascam*

appellauerit Floridam. Ego autem libro 1. Manuaſcæ numero 1. ſcripſeram ſequentia. *Amygdalæ tam frequentes in planitie ſunt, tamque multis brachiatæ ramis, vt Ioanna Prouinciæ Comes earum florem emirata, Manuaſcæ addiderit cognomen Florentis.*

Hæc tria de Manuaſca, ſolis contuentium oculis refellenda, ſcripſiſſe Boucheum quis non mirabitur? Certè veritati aduerſa eſſe nemo non videt. Vniuerſi Manuaſcenſes venerantur Virginem Romigeriam in mediæ vrbis ingenti æde, eaque curiali, non in ædicula extra vrbem & in agro poſita. Qui legerunt meos de Valentinis & Dienſibus Epiſcopis libros, ſciunt me in illis de Manuaſca non dicere. Qui denique numerum 1. Libri 1. de Manuaſca viderunt, viderunt etiam me in eo referre Ioannam Prouincię Comitem impoſuiſſe Manuaſcę cognomen Florentis. Neque minùs admirabilitatis habet Boucheum illa aduerſus Guilelmum Iuniorem attuliſſe, quę ſcripſit tomo 1. hiſtorię Prouincię libro 8. ſectione 2. de Comitatu Forcalquerij *Tres* (ſunt eius voces) *rationes* attulit. Singulas recito reiicioque.

Prima ſic habet, *Antiquarum nullibi chartarum*, inquit Boucheus, *legitur Guilelmum Bertrandi*, qui Guigonem habuit fratrem, *primogenitum obiiſſe diem extremum ante annum* 1168. *Hoc enim ipſo quòd Bertrandus Guilelmi frater ita in teſtamento ſcripſit, ego in Dei nomine Bertrandus Comes Forcalquerij dono pauperibus Ieroſolymitani Xenodochij quidquid habeo in Manuaſca, non eſt quòd cogites ſe pro Guilelmo fratre mortuo Comitem dicere: Guigo enim regnante Bertrando fratre ſcripſerat ſequentia in teſtamento, Ego in Dei nomine Guigo Forcalquerienſis Comes dono Hoſpitali Ieroſolymitano Manuaſcam.* Hactenus *prima* (vt loquitur) *ratio*, quâ Boucheus aſſerit ſe probare Bertrando Guigonis fratri non fuiſſe filium ordine tertium, Guilelmi nomine, quem vt à Guilelmo fratrum primogenito diſtinguam conſueui cognominare Iuniorem. Sed quid ea probat? tradit hoc vnum; Bertrando per Guilelmi fratris ante ipſum geniti vitam conueniſſe Comitis nomen. Quis hoc negauit? Idne illud eſt quod ſibi confirmandum Boucheus ſuſceperat? Ego certè libro 2. Manuaſcæ numero 1. dixi liberos omnes Comitum Forcalquerij ſeſe vocaſſe Comites Forcalquerij *pro illorum temporum conſuetudine* in principum familiis, *quæ nunc etiam viget apud Germanos.* Ex eo quidem quòd Bertrandus Guigonis ex fratre nepos vniuerſum Forcalquerij Comitatum teſtamento donat, docui pręfuiſſe illi cùm hoc ſcribebat; & Guilelmum illum proinde fratrem qui plures à patris morte annos regnauerat, obiiſſe tum extremam diem. Sed id reiicere non ſuſcepit. Iacobęus prępoſitus. Addit tamen potuiſſe Bertrandum hunc diutiùs viuere poſt ſcriptum teſtamentum. Neque vllę tabulæ, inquit, ferunt ſtatim ab eo condito mortuum eſſe: quid ergo Guilelmus Iunior, eo minor ætate inducitur, qui ipſi poſt conditum teſtamentum mortuo ſucceſſerit? Hæc etiam miror à Boucheo iactari. Verbo concludam. Poſt Bertrandum hunc, ſeu ſtatim à ſcripto teſtamento mortuus fuerit, ſeu diutiùs ab illo vixerit, Guilelmus, non ille qui mortuo patri primogenitus ſucceſſit in Comitatu, ſed eo Iunior, fratrumque tertius, à me dicitur regnaſſe, quia cùm Bertrandus poſt Guilelmum vniuerſo principatui dominatus intelligatur ex teſtamēto, quo illum omnem anno 1169. donat Guilelmo fratri, chartæ quę ad manus meas peruenerunt docent Guilelmum, non primogenitum proinde ſed à primogenito diuerſum, toto

poſt

post illius testamentum, & ipsum proinde etiam mortuum tempore regnasse. Sed hoc euidentius erit ex sequentibus.

Secunda ratio, qua Boucheus conatur ostendere Bertrando Guigonis fratri filios tantùm duos fuisse, Guillelmum & Bertrandum, nullum tertium Guilelmum Iuniorem, ex eo ducitur, quòd anno 1206. Guilelmus & Bertrandus fratres *quitant* (sunt tabularum verba) *Auenionensibus dominium, iurisdictionem, caualcatas.* Enim vero (inquit) *cùm Guilelmus primogenitus & Bertrandus vixerint* anno 1206. *euidentissimum est nullum fuisse Guilelmum Iuniorem* ipsorum fratrem. Qui hæc eloquitur, næ ille cogitat Guilelmum & Bertrandum fratres, qui illa Auenionensibus *quitant* fuisse primò & secundò genitos à Bertrando Guigonis fratre. At vnde hoc accepit? profectò non ex tabulis de re quam recitat scriptis. Guilelmus hic, Guilelmus Iunior est fratrum ordine tertius: Bertrandus hic, Bertrandus Iunior est ordine fratrum quartus, vt fusè ostendi Libello de Guillelmo Iuniore. Certè Boucheus etiam ipse fatetur Bertrandum istum Guilelmo isto minorem esse; & scriptionis post Guilelmum ordo id docet. Guilelmum verò esse fratrum tertiò genitum qui à me dicitur Iunior, hinc intelligis, quòd (vt suo loco tradidi) anno 1150. & natus est, & pro ætatis imbecillitate non comprobauit Lebrignanæ permutationem ecclesia Olonij, cùm Guilelmus fratrum primogenitus eo ipso anno hanc confirmauerit, & sequente anno egerit cùm Apostolico Legato de Manuasca Hospitalariis à Guigone patruo concessa. Hæc super secunda Bouchei ratione dixisse satis fuerit. Nam quæ ad tabularum anni 1206. sinceritatem multa congerit, non est opus excutere. Illas ante ipsum attulit Noguerius libro de præsulibus Auenionis, & ante Noguerium laudatissimus ille ac nobilissimus scriptor de Comitibus Prouinciæ Antonius de Ruffi.

Tertia ratio quâ Boucheus vult conficere, non fuisse Bertrando Guigonis fratri filium tertiogenitum, Guilelmum cognomine Iuniorem, qui post duos fratres ante ipsum natos regnauerit, est ista. Si Bertrando Guigonis fratri fuit hic filius, isque ortus anno 1151. ipse anno ætatis primo & quinquagesimo, non filiam, aut ex filia neptem, sed ex nepte pronepotem habuit, quod vt fieri potuerit, tamen pro hominum in liberis generandis consuetudine, similitudinem veri non habet. Scilicet Raimundus Berengarius Prouinciæ Comes natus est anno 1201. ex Garsende, quam de Garsende cognomine, Guilelmi quem Bertrandus Guigonis frater genuerat, filiâ sustulit Raines Sabranius Castellarij dynasta. Antè huic rationi quàm respondeo, placet attendere Iacobæi Præpositi ingenium. Fatetur eâ rem non confici, ipsam tamen affert. Quis hoc non miretur? Verùm non est quòd summo iure agam cum eo. Hominum in generandis liberis ætatem solitam consulamus. Tibine videtur, Bouchet, inassuetum viris anno ætatis vigesimo, & feminis decimoquinto suscipere liberos? Hoc si asserueris, pugnabit aduersus te vniuersa mortalium gens, qui vulgò rem ita habere contuentur. Iam Guilelmus Iunior sustulerit Garsendem filiam anno ætatis vigesimo. Ea de Raine coniuge dederit Guilelmo patri Garsendem cognominem neptem, & ista anno decimosexto Raimundum Berengarium pronepotem ex Ildephonso Prouinciæ Comite. Hæc si facta sunt, vt pro mortalium consuetudine fieri potuerunt,

Guilelmus

Guilelmus Iunior natus anno Christi 1150. pronepotem ex nepte habuit anno ætatis suæ 51. Certè mares pubescunt anno ætatis decimoquarto, & fœminæ duodecimo, quid ergo magnum est si hæ quinto & decimo, vigesimo illi generent liberos; quos & mares decimoquinto, & feminæ decimotertio possunt procudere? Potuit Raimundus Berengarius nasci anno primo & quadragesimo Guilelmi proaui, & dubitabimus potuisse fieri vt nasceretur quinquagesimo primo? Sed ista hactenus. Tædet ea fusiùs persequi.

EGo Guilelmus de Lange Prouincialis Societatis IESV in Prouincia Lugdunensi, facta mihi potestate ab admodum R. P. nostro Generali, facultatem concedo, vt Liber cui titulus *Guilelmus Iunior, &c.* à Patre IOANNE COLVMBI eiusdem Societatis Professore Theologiæ compositus, & à tribus Societatis eiusdem censoribus approbatus, typis mandetur. In cuius rei fidem has litteras sigillo nostro munitas, & manu mea subscriptas dedi Lugduni, die 25. mensis Nouembris anno 1663.

GVILELMVS DE LANGE.

EGo Ioannes Platiere Prouincialis Societatis IESV in Prouincia Lugdunensi, facta mihi potestate ab admodum R. P. nostro Generali, facultatem concedo, vt *Libri quatuor de rebus gestis. Sistaricensium Episcoporum*, à Patre IOANNE COLVMBI Societatis nostræ compositi & à tribus Societatis eiusdem censoribus approbati, typis mandetur. In cuius rei fidem has literas sigillo nostro munitas, & manu mea subscriptas dedi Lugduni, die 24. mensis Nouembris anno 1667.

IOANNES PLATIERE.

DE REBVS GESTIS

EPISCOPORVM SISTARICENSIVM

LIBRI QVATVOR.

Illustrissimo & Reuerendissimo Domino,

D. MICHAELI PONCET,

EPISCOPO SISTARICENSI,

REGI AB INTIMIS CONSILIIS,

AD EPISCOPATVM ADEVNTI,

IOANNES COLVMBI, è Societate IESV.

NON miraberis, Illustrissime antistes, quòd homo ignotus ad te affero volumen de rebus gestis Episcoporum Sistaricensium. Tua non parum interest eas non ignorare, meique officij omnino est repræsentare tibi caput ignotum. Adis ad regendam diœcesim Sistaricensis Ecclesiæ. Quænam igitur illa sit, & qui ipsam hactenus rexerint, nosse te par est. Polles tu quidem magnâ mentis vi; neque non (vt alia taceam) eum te cùm Promotorem agebas, præstitisti in Ecclesiæ Gallicanæ comitiis, quem dubitare nefas sit scientissimum Ecclesiasticarum rerum, & regendorum ex sacris legibus populorum: Sed tamen si intraueris illam diœcesim, ipsius omnino ignarus, aliam ab ea fortasse cogitabis quàm est. Sic enim habet res, vt vniuersorum sicuti mortalium, ita populorum, non sit vnus animus, non sit vnum ingenium, non vna sit mens. Si autem aliam cogitaueris quàm est, reges aliter quàm postulabit. Vos enim gentium rectores, & alia sapienter, & hoc summo consilio facitis, vt pro illa, quam nostis, indole singulas dirigatis & moderemini. Igitur ipsa etiam te alium arbitrabitur, quàm es; neque tuæ culturæ, vt accurata fuerit, suus respondebit fructus. Eam nemo te docebit certiùs, quàm qui ante te Ecclesiam nunc tuam, olim suam, rexerunt Episcopi: neque erit vnquam qui aptiùs doceat verbis, quàm illi facinoribus egregiis,

N Res

Bayerische Staatsbibliothek München

Res ſcilicet à te ſunt in ea gerendæ, quæ ab ipſis in ea ſunt geſtæ. Multas illarum (fateor) ſepeliuit obliuio. Qnidni? nonnullorum etiam epiſcoporum nomina ſepeliuit. Et has quæ pro deperditis habentur, indagandas, ac veluti è conditorio excitandas; & illas, quæ reliquæ neglectis ſparſim iacent in tabulis, colligendas mihi ego putaui, atque in ipſo dioeceſeos limine offerendas tibi. Neque me ab officio deterret, quod ignotus ſum tibi. Enimvero nunquam res Epiſcoporum Siſtaricenſium à me alienas duxi. Manuaſca patria, non ignobilis, neque omnino modica pars dioeceſeos illorum eſt. Anni ſunt ſexaginta, cùm ab ea ad Societatem Ieſu ſeceſſi: ſed vt oculos, manus, atque adeò corpus à parentibus acceptum is ſeceſſus non abſtulit, perfecit potiùs indolis habitum, cultum mentis, ingenij vim, ita etiam Epiſcopi venerationem non detriuit; ſed pro inſtitutione à S. Ignatio acceptâ vehementer auxit, facitq; etiam nunc, vt eâ te proſequar obſeruantiâ, quâ ſingulari per totam vitam colui, quos ante te in patria contueri datū eſt Epiſcopos.

AVCTOR LECTORI.

RES à Siſtaricenſibus Epiſcopis geſtas accipe, mi Lector. Non omnes Epiſcopos, neque illorum, quos exhibeo, omnia tibi repræſento. Quis ſe id aliquando poſſe cogitauerit, poſt multiplicem florentiſsimæ quondam eccleſiæ deprædationem? Vt enim taceam vaſtationes à Saracenis, aliiſque feritate barbaris gentibus, quæ multæ Siſtaricenſi cum cæteris vniuerſâ Prouinciâ eccleſiis communes ſemper fuerunt, ea bis direpta & omnino ſpoliata eſt. Principio Ragobaldus, vir gente illuſtris, atque opibus potens, anno 1045. *Epiſcopatus filio puero empti, domum expilatam euertit. Deinde cùm Geraldus Caprerius anno* 1061. *Epiſcopus, & ceteri ab eo anno ad* 1561. *antiſtes, rem Epiſcopalem reſtituiſſent auxiſſentque, Hugonotti capto Siſtarico, & reliqua fere omnia, & vniuerſas epiſcopij chartas, ingentem in pyram congeſtas, dederunt ignibus. Nonnullæ, fateor, Ragobaldi, nonnullæ Hugonotorū furori ereptæ ſunt. Scilicet decumani etiam fluctus aliquas merces è nauibus quas vorauere, diſpellunt in littus; & medio in buſto cineres ipſi operiunt, ſeruantque aliquas torriū partes. Sed neque illas etiam omnes mihi legere datum eſt. Antonius d'Achaud epiſcopus gente, ingenio, ſcientiâque clariſſimus, nihil non tentauit, vt vniuerſas mihi daret in manus: ſed vnū potuit, quem Lurij habebat legendum præbere librum. Is e membrana ingens eſt. Viridem vocant. Laurentius Burellus anno milleſimo quingen*

quingentesimo antistes in ipsum compingi voluit, quas à maioribus acceptas exscribi iusserat chartas. Aureum profectò opus in illa veterum tabularum penuria. Addidit Arbaudus antistes, vt concederet mihi literas ab Antonio Pagy Minorita Conuentuali de pauculis ex Aptensi Cortassij tabellionis officina capitibus, quæ ad Sistaricenses Episcopos spectant. Cetera quæ in hoc opere videbis, mi Lector, accurato pertinacique labore, aliis ex locis alia, corrogaui ipse. Vt non omnino multa sint quæ ad te affero, neque tamen prorsus pauca sunt, & antiquam præstantissimæ ecclesiæ maiestatem redolent, ostenduntque. Episcopos videbis plurimos gente, scientia, sanctitate perillustres. Vt enim taceam de Ioanne primo & secundo, Michaële Sabaudo, Bermundo Andusiano, Antonio Narbonensi, & Rainulpho Cardinali Innocentij sexti Pontificis maximi consanguineo, videbis de Prouincia nostra Forcalquerienses, Sabranios, Alamannonios, vetustissimarum gentium proceres. Iam quantum, & quàm insigne nomen à scientia & olim habuit, & nunc etiam habet, Henricus à Secusia (quem Ostiensem Cardinalem vulgò dicunt) *Canonici iuris consultissimus vir? Profectò Laurentius Burellus dicendi vi sapientiâque nobilissimus, tantam apud Ludouicum eo nomine duodecimum Francorum Regem gratiam promeruit, vt ad summa & ipsius, & regni cum Romano Pontifice, adhiberetur negotia. Denique Radulphus & per vitam, & à morte pluribus supra omnem naturæ vim miraculis inclaruit: Nitardus autem (nam quid cæteros enumerem?) etiam dæmonem e Druentia fluuio pepulit, cui ad Sistaricensem pontem in certam ratium & nauium frequentemque perniciem incubabat.*

DE REBVS GESTIS
EPISCOPORVM
SISTARICENSIVM
LIBER PRIMVS.

1 IOANNEM Epiſcopum Gundebaldo Burgundionum rege ſediſſe Siſtarici grauis autor eſt Dynamius Romanorum, vt Vſuardus, & Ado tradiderunt, patritius. In libro de S. Marij Abbatis vita ſcripſit ſequentia: *Marius Gundebaldi Burgundionum principis conſenſu à fratribus Bondanenſis monaſterij eligitur, cuius electio Ioannis, qui tum Siſtaricenſi eccleſiæ præerat, auctoritate roboratur.* Quo autem anno ſedere cepetit, aut deſierit, neque apud Dynamium, neque apud alium ſcriptorem inuenio. Vnus ipſe eum memorat; & ceteri ante annum à Christi ortu milleſimum hiſtorici, omnino tacent de Siſtaricenſibus Epiſcopis. Gundebaldus regnauit ab anno tertio & ſeptuageſimo ſupra quadringenteſimum, vſque ad annum ſequentis ſæculi nonum. Ioannes ergo potuit Epiſcopatum gerere per illos ſex & triginta annos: potuit ad ſextum & decimum poſt quingenteſimum peruenire, quem conſequente Valerius Siſtaricenſis & ipſe antiſtes interfuit concilio Epaunenſi. Certè ſcimus aliis vrbibus multis, & poſtea videbimus plurimos Siſtaricenſi præfuiſſe aliquot

Ioannes I.

Valerius

2 annis ſupra quinquaginta. Valerius in illa Synodo dicitur Epiſcopus *ciuitatatis Segeſtericæ.* Seguſteronicam principio vocatam fuiſſe arbitrabar. Quod enim poſtea appellauere Siſtaricum, Seguſteronem ſcripſerat Antoninus in Itinerario. Sed, vt ſolet, vſus ſenſim molliuit vocem, atque contraxit primùm in Segeſtericam, deinde, ſicuti modò referam, in Sigeſtaricam; ac demum in Siſtaricam: atque tum maluit, quemadmodum alias iſtiuſmodi voces, ita hanc dilatare, & quidem Dynamij temporibus, in Siſtaricenſem; e qua Siſtaricum, Seguſterone antiquato, videtur ſurrexiſſe.

3 Ante Ioannem Gundebaldo rege epiſcopum, non lego qui ſederit Siſtarici. Audio tamen Polycarpum Lariuierium vidiſſe apud Sauaronem, in codice ſcripto manu, literas illas Rauennij Arelatenſis, & aliorum epiſcoporum ad S. Leonem, quibus ipſe reſpdndet epiſtola 52. Herculano conſule, ideſt anno Chriſti 452. & in eo Siſtaricenſem dici epiſcopum, qui Chryſaphius appellatur. Vtcumque hoc habeat, poſt Valerium Auolus anno quingenteſimo quadrageſimo primo fuit in concilio Aurelianenſi quarto; & octauo poſt anno per Agennium presbyterum in quinto. Poſt Auolum Geneſius anno illius ſæculi tertio & ſeptuageſimo ſententiam dixit in Pariſienſi quarto; ac demum Pologronius nono & octogeſimo, non, vt

Chryſaphius. *Auolus* *Geneſius.* *Pologronius*

alij quos memoraui, Segestericæ, verùm iam *Sigestaricæ ecclesiæ episcopus*, interfuit Valentino secundo.

4 Qui Pologronio successerit non possum ex libris typo editis asseuerare in magno conciliorum supra historicos silentio. Ab eo episcopi per annos ducentos conueniebant quidem totis Gallicanis Prouinciis annuatim ad agendum de moribus, & ritibus Christianis, aut etiam de fide, sed sua, sine sedis voce, nomina ferme scribebant: & per illa obscura, Prouinciæque scriptoribus defecta tempora, solæ synodi recitant episcopos; quæ etiam perpaucæ, & aliarum de Ecclesia rerum, & historiæ magno damno, ad nos peruenerunt. Nam in conciliis mores, qui per populos vigent, boni laudantur, vituperantur mali; sacrorum ritus abrogantur minùs idonei, vtiles aptique inducuntur; errores, si qui in Ecclesiam irrepere contendunt, depelluntur. Non raro etiam magni antistites non dubia doctrinæ sanctitatisque argumenta in illis præbent: aliquando demum (quid hoc non addam?) seu bellorum, seu tumultuum & causas tradunt, & damna. Iam quod historici, quod concilia, quod ceteri de rebus ecclesiasticis scriptores hactenus in publicam lucem editi tacent, an (& id vnum est reliquum) e libris, tabulisque manu sola scriptis erui possit successor Pologronij videamus. Dicendi verò sit hoc initium.

5 Carolus Magnus anno septingentesimo septuagesimo octauo regnum Francorum iniit. Qui eo regnante, Ioannes episcopus Sistarici sedebat, illi & summa vitæ integritas, & magna per vitam, atque à morte, miraculorum vis, sancti cognomen ante annos octingentos addidit. Ego Ioannem secundum appellabo, vt à ceteris eiusdem nominis, & non inferioris fortasse sanctitatis præsulibus distinguam. Laurentij Burelli anno millesimo quingentesimo antistitis iussu, episcopales quæ tum extabant chartæ, & exscriptæ sunt, & in membraneum volumen ingens ac spissum digestæ, quod vnum de toto tabulario reliquum fecit vesanus Caluinistarum furor. Innominatus scriptor ei præfixit epitomen rerum ab episcopis gestarum, facto initio ab hoc Ioanne, Caroli Magni temporibus episcopo, de quo habet sequentia.

6 *Hæc sunt nomina Sistaricensium episcoporum à tempore Caroli regis, & filij eius Clotarij Sistaricensem ecclesiam pontificaliter regentium. Primus Ioannes vir sanctissimus, & valde nobilissimus, & opibus, & rebus...... nissimus, Sistaricensem ecclesiam cum omni honore succedente in episcopali ordine & dignitate rexit annis quadraginta septem. Iste enim Clotarius fuit filius Caroli Magni. Hic verò Carolus Magnus, rex & imperator piissimus, iustus, & catholicus, à Domino Deo coronatus, & semper Augustus, dedit & concessit ac imperiali priuilegio tradidit Deo, & B. Mariæ, & glorioso martyri Thyrso, sanctæ sedi sistaricensi, castrum de Lurio, omni honore, & appenditiis suis, vt episcopus S. Mariæ Sistaricensis habeat, & quietè possideat autoritate imperiali seu regali in perpetuum. Si quis autem regum, comitum, aut baronum, contra hanc donationem venire tentauerit, iram omnipotentis Dei se nouerit incursurum.* 7 *Prædictus namque præsul Ioannes, ex senatoria stirpe progenitus, quampluribus rebus & prædiis ecclesiam Sistaricensem nobilitauit & ditauit. Construxerat namque duodecim ecclesias, & duo regularia monasteria. Ipse verò S. Marium, & S. Donatum, viros religiosos, ab Aureliana vrbe ad se vocauit, & B. Mario prædium suum ad con-*

 struendum

ſtruendum cœnobium regulare monachorum in valle Bodanenſi conceſſit. Ipſe verò ſanctiſſimus præſul Ioannes dictum B. Marium in abbatem conſecrauit, & de proprio honore locum, & monaſterium nobiliter dotauit. Et donauit eidem monaſterio omnem decimationem de Lambricis, & eccleſiam S. Albani cum omni decimatione & territorio ſuo, & eccleſiam S. Gallæ, & eccleſiam S. Luciæ cum omnibus ibidem pertinentibus. Hæc omnia dedit monaſterio S. Marij, vt abſque vlla diminutione, vel inquietudine, poſſideant fratres ibidem habitantes in æternum. Facta eſt hæc donatio ſeptimo calendas Apriles, anno vndecimo regnante Clotario Caroli Magni filio. In honore Domini noſtri Ieſu Chriſti, hic eſt locus ædificatus, quem fieri procurauit Campanus præſul tempore...... nomine Ioannis epiſcopi Siſtaricenſis, anno duodecimo Clotarij regis Caroli filij. Hoc in petra inuentum eſt ſcriptum in eccleſia ante altare S. Ioannis. Hæc eſt charta, & breuis memoratio-nis de ſynodali cenſura eccleſiarum Vallebonenſium pertinentium ad ſedem Siſtaricam. Monaſterium S. Marij libras duas de incenſo optimo &c. *Et ita ordinauit prædictus Ioannes ſanctiſſimus præſul. Ipſe namque Ioannes dedit Deo, & S. Petro Cluniacenſi Podium Conoguorienſe de patrimonio ſuo: & ibi extruxit eccleſias, vnam in honore B. Mariæ, & aliam in honore S. Ioannis Baptiſtæ, in qua idem epiſcopus ſepultus eſſe videtur. Et alia multa fecit ibi.* Hactenus de Ioanne ſecundo Burellanus exſcriptor.

8 Hic vir abs dubio cetera quæ in epiſcopij chartis legerat, retulit ex vero, nonnulla etiam verbatim exſcripſit: ſed profectò in rebus, quas ex iiſdem chartis collegiſſe ſibi videbatur, proponendis, tria peccat. Ioannem epiſcopum qui Carolo magno imperatore ſedebat Siſtarici, aſſerit vocaſſe Marium Aurelia, quem Dynamius ſcripſit vixiſſe Gundebaldo Burgundionum rege, ſub annum proinde quingenteſimum, & annis ante Carolum Magnum ſupra ducentos. Addit Clotarium fuiſſe Caroli Magni filium, contra omnium hiſtoriarum fidem, quæ tradunt Lotarium (eſt idem cum Clotario) eius ex Ludouico filio nepotem fuiſſe. Denique ait Ioannem, qui Caroli Magni temporibus Siſtaricenſis erat epiſcopus, cœnobium Conoguorienſe (Ganagobienſe ipſi etiam monachi nunc vocant) S. Petro Cluniacenſi conceſſiſſe, cùm nemo neſciat Cluniacenſe quidem monaſterium anno nongenteſimo decimo erectum eſſe, Carolum Magnum verò extremam diem obiiſſe octingenteſimo decimo quarto.

9 Vnde factum eſt vt turpiſſimè laberetur? accipe. Homo in hiſtoria, & chronologia omnino peregrinus, qui in epiſcopalibus chartis legebat Marium Ioanne epiſcopo Bodanum veniſſe, & Carolum Magnum imperatorem, atque Lotarium Regem Ioanni epiſcopo plurima conceſſiſſe, ac denique cœnobium Conoguerienſe conceſſum fuiſſe Cluniacenſibus à Ioanne epiſcopo, exiſtimauit vnum & eumdem fuiſſe antiſtitem, cui ea tria longiſſimis temporibus à ſeipſis diſiuncta conueniant; & Clotarium proinde, ſeu Lotarium, Carolo Magno, cuius eſſet filius, ſucceſſiſſe. Quid miraris? ante centum & quinquaginta annos magna erat hiſtoriarum, & in re hiſtorica temporum ignoratio. *Nullum hactenus vidi librum manu exaratum*, inquit Andoquius libro 3. hiſtoriarum Langotthiæ, *qui erroribus in re potiſſimùm chronologica non abundet. Biterrenſis archiui tabulæ Genſericum Vandalorum Regem Neronis temporibus vixiſſe tradunt, quo tribus omnino ſæculis poſterior eſt.*

Sed

Sed ad cetera quæ Burellanus exſcriptor de Siſtaricenſibus poſt Ioannem 10
ſecundum epiſcopis habet, accedamus. *Secundinus epiſcopus*, (dicere pergit) *poſt Ioannem rexit eamdem eccleſiam annos octo & triginta. Tertius Magnibertus rexit eamdem eccleſiam vnum & ſexaginta annos. Quartus eamdem eccleſiam Amantius Epiſcopus rexit annis vndecim. Quintus fuit vir magnus epiſcopus: rexit eccleſiam annis viginti & vno. Sextus Bonus epiſcopus eamdem eccleſiam rexit annos quinque & quinquaginta. Septimus Viuentius epiſcopus eamdem eccleſiam rexit annis vndecim. Octauus Euſtorgius epiſcopus eamdem rexit eccleſiam annos quatuor & quadraginta. In tempore huius epiſcopi facta fuit perſecutio in Eccleſia Dei, quæ dicitur facta fuiſſe à Gotthis, & Vandalis, qui erant hæretici Ariani. Poſt hunc Arnulfus eamdem eccleſiam rexit vnum & quadraginta annos. Poſt iſtum Vrſus. Iſte epiſcopus impetrauit priuilegium à rege Conrado*, &c. *anno Incarnationis Dominicæ nongenteſimo ſexageſimo ſeptimo.*

Hæc ille. In iis etiam turpiſſimè errat hic homo. Ab anno vndecimo Lotarij, (fuit octingenteſimus quinquageſimus primus Chriſti) quo Ioannes 11
ſecundus epiſcopus monaſterium quondam deiectum reſtituit, & monachis Bodanenſibus erexit, vſque ad nongenteſimum ſexageſimum ſeptimum, quo Vrſus à Conrado priuilegium modò commemoratum accepit, ſunt anni centum & ſedecim: ſi verò epiſcoporum, qui inter Ioannem ſecundum & Vrſum ſederunt, ab exſcriptore Burellano recitatos, ducas omnes in ſuam ſummam, habebis ducentos octoginta duos. Iam ſupra ingentem in re hiſtorica ignorantiam, ego quidem mirari ſatis non poſſum grauiſſimam iſtius hominis in numerorum computatione ſocordiam. Legebat in ſuis chartis omnes, quos recitauit, epiſcopos; legebat vniuerſos ſingulorum antiſtitum, quos recenſuit annos: ſed quæ ex iis conſurgit ſumma, eam non collegit accepitque. An ſubduxit quidem ille, ſed in ſua epiſcoporum notitia ponere, vt longè maiorem quàm à Ioanne Caroli Magni temporibus epiſcopo eſſe debebat, noluit; numerorum ſcilicet, qui ſingulorum præſulum annis competunt, ex veriſſimis tabulis certus, eorumdem cum annis, quos res à Ioanne epiſcopo geſtæ habuerunt, componendorum prorſus neſciens? Aliud etiam peccaſſe hunc exſcriptorem inuenio. Sicuti epiſcopos qui prænomen Ioannis habebant omnino tres in vnum confudit, ita vnum fecit ex duobus, quibus prænomen Boni fuerat. Eorum alter ſedit annis omnino quinque & quinquaginta ante octingenteſimum quartum; alter ſedere cepit ſecundo illius ſæculi & quinquageſimo, atque deſiit poſt annos quatuordecim.

Igitur exiſtimabam ego omnium quidem antiſtitum, quos recenſet, nomina, & annos à Burellano exſcriptore inuentos fuiſſe in epiſcopij tabulario: quid enim ſupra temporum, & hiſtoriarum ignorationem, quæ & illius temporibus, & eiuſmodi hominum generi (ſcribam enim antiſtitis ſui fuiſſe non dubito) neque inſolens, neque pudenda eſt, accuſabimus ipſum falſi, quod capitale eſt crimen, maximè cùm ad importunam criminationem nullo argumento peruenire poſſimus? ſed quod numeralibus ſuis nominibus affirmat alium iſtorum præſulum ab alio poſt Ioannem ſediſſe, non ita intelligas velim, quaſi omnes à Ioanne, qui Gundebaldo Burgundionum rege Marium Bodani eſſe voluit, vſque ad Vrſum Conrado principe antiſtitem connumerauerit. Nam & ex veteribus conciliis accepimus 12
plures

plures ab ipsis diuersos post Ioannem illum quinto vixisse sæculo: & vt Pologronius eorum vltimus anno sexcentesimo e vita excesserit, non tamen suis annis numerum episcoporum implent, qui à Pologronij vltimo fuerunt vsque ad nongentesimum sexagesimum septimum, quo Vrsus Conrado viuebat rege. Hi enim sunt trecenti sexaginta septem, cùm illi non
13 excedant ducentos octoginta duos. Suus constabit omnibus annorum numerus, si postquam tres Ioannis nomine appellatos, qui à Burellano exscriptore in vnum compacti sunt, distinxerimus ab inuicem, dicamus Pologronium anno sexcentesimo decimo nono esse mortuum; & Ioannem secundum, qui annos septem & quadraginta sedit, adiisse episcopatum octingentesimo quarto; atque Ioannem tertium constituamus inter Arnulfum & Vrsum. Nam Secundinus sedit annos triginta septem, Magnibertus vnum & sexaginta, Amantius vndecim; Post hunc Innominatus sedit annos vnum & viginti, Bonus fuit in episcopatu annos quinque & quinquaginta. Istorum præsulum omnes anni simul accepti faciunt centum octogintaquinque, quot à sexcentesimo decimonono censentur vsque ad octingentesimum quartum. Iam Bono successerit Ioannes secundus per annos septem & quadraginta, autore Burellano scriba, episcopus; & post eum Bonus secundus fuerit annis quindecim antistes. Viuentius vndecim post Bonum, Eustorgius post Viuentium quatuor & quadraginta, atque post Eustorgium Arnulfus quadraginta vno, & Arnulfo mortuo Ioannes tertius duobus. Post istum Vrsus anno nongentesimo sexagesimo sexto dicendus erit episcopatum adiisse, qui anno pòst quinto *priuilegium impetrauit* à Conrado rege.

Secundinus. Magnibertus. Amantius. Bonus.

14 Sed ista hactenus. Ea ego non possum certis autoribus asserere: tamen Burellanus exscriptor non omnino nullus est ad veram ipsorum comprobationem autor, cùm tres Ioannis nomine appellatos antistites, tēporibus multum diuersos in vnũ cogit, & dictos Boni nomine duos in vnum quoque. Ipsi scilicet suis locis profectò reddēdi sunt, ex illis rebus quæ per tria tempora plurimùm à se inuicem dissita vni tribuuntur. Quot eorum singulis annos concessi, tot sedisse annis fortasse non negabit, qui & ceterorum præsulum annis qui numerus asseratur attenderit, & cogitauerit omnes à Pologronio ad Vrsum episcopos ita haberi commodè. Qui contrà obnitetur, is docebit quidem fieri posse, vt episcoporum nonnulli me lateant, quod ego nunquam negauerim: sed quod esse potest, cur esse affirmet, non prudenter afferet, si eorum nomina non proponat, verisque asserat autoribus, qui me accuratè quæritantem, & singula chartarum, librorumque seu manu, seu typo scriptorum anxiè perscrutantem effugerint.

15 Vt vt ista habeant, certè (nam quid diutiùs hæream in obscura prorsus & impedita antiquissimorum temporum ratione?) Ioannes primus, qui Gundebaldo Burgundionum rege vixit, in eo magnam laudem habet, quòd Marium Aureliâ venientem accepit diœcesi sua, & Bodanensibus (Badonenses appellat Ado) monachis abbatem esse voluit. Is enim vir erat Marius, qui & sanctitate vitæ, & cœlestium prodigiorum vi, cum præcipuis toto Christiano orbe proceribus Ecclesiæ, non immeritò conferretur. Non placet plura nunc dicere. Opportunior de ipso disputandi locus erit, cùm ad Arnulfum antistitem oratio peruenerit, qui sanctissimi abbatis corpus Bodano Forcalquerium detulit. Cum Mario venit Donatus, &

Ioãnes I.

quam

quam à puero adamauerat, atque annos aliquot coluerat, eremiticam vitam prætulit cœnobiticæ, Luramque Bodano. Neque alienum, puto, fuerit à suscepto de Sistaricensium episcoporum rebus gestis opere, si de viro nunc dixero, qui episcopi sui auspiciis Lurenses, Lurensibusque adiacentes circùm populos, à dæmonum cultu ad Dei cognitionem, non procul Sistarico, eorumdem episcoporum sede, traduxit. Ebredunense Breuiarium de eo sequentibus verbis disserit.

Fuit quidam vir nomine Donatus, in Neustriæ regione, ab Aurelianensi vrbe 16
oriundus, qui à rudimentis infantiæ suæ est à Domino electus. Hic nonnulli Neustriam pro illa regione capiunt, quæ à Normannis habitatoribus, cùm diceretur, accepit nomen Normanniæ, & falluntur. Ab hac enim longè est Aurelia. Tu nomine Neustriæ intellige illam seu Galliam, seu Franciam, quæ ab antiquis Gallicanarum rerum scriptoribus appellata est occidentalis. Fredegarius, & non pauci alij vocant Neuster, atque Neustriam. *Neustria est,* inquit scriptor chronici Turonensis Maioris monasterij, *quidquid à Parisiis, & Aurelianis,* Neustrasiorum Regum sedibus, *interiacet inter Ligerim & Sequanam inferiùs ad oceanum.* Igitur Austriam quoque, seu Austrasiam, apud eosdem Francorum Scriptores vocitatam inuenies, quæ orientalis est Francia. Cùm istæ ambæ voces, seu ante, seu post annum septingentesimum, aut octingentesimum vix fuerint vsurpatæ, ego quidem eò cogitationis veniebam, vt circa illos etiam annos hæc de Donato scripta fuerint.

Cùm esset annorum trium, traditus est à genitore suo magistro, vt eum literas 17
erudiret. Itane infantulus annorum trium datus est magistro, vt erudiretur literis? omnino. Quid miraris? Hieronymus Lætam hortatur, vt Paulam non maiorem annis infantulam sibi magistro tradat erudiendam, & in hæc verba subiungit. *Si Paulam miseris* ad Paulam auiam, & Eustochium amitam, *& magistrum, & nutritium spondeo. Gestabo humeris: balbutientis senex verba formabo: multò gloriosior mundi Philosopho, qui non regem Macedonum Babylonio periturum veneno, sed ancillam, & sponsam Christi, erudiam regnis cœlestibus offerendam.* Et verò infantes plurimos legimus, cum ipsa pronuntiatione vocum, quondam edoctos non vulgarem modò, sed Latinum etiam sermonem, ac Græcum.

Qui cùm esset annorum decem, omnia volumina tam noui, quàm veteris Te- 18
stamenti peragrauit. Felix puerulus, qui à primis annis sacra eruditus, nihil profani, petulci nihil accepit memoriâ, menteque. *Tunc petiit ab Aurelianensis vrbis episcopo, vt eum clericari deberet, quod ita & fecit.* Non magnum hoc fuit, sed omnino magnum id quod sequitur. *Cùm esset annorum duodecim, complacuit episcopo, vt eum ad onus diaconatus benediceret*, scilicet non erat illis temporibus annus ætatis, diaconatui ab œcumenica Synodo constitutus. Cùm tamen communissimus omnium toto orbe ecclesiarum mos, & Conciliorum prouincialium præcepta, fere postularet longè maiorem in diacono, profectò tribuebam ego diuinis motionibus hoc episcopi in amplissima ciuitate facinus. Fortassis etiam populi postulatio, ad id edendum compulit non cogitantem, atque inuito supparem, sequitur quippe. *Tanta enim in eo erat tranquillitas animi boni, vt omnes illum dicerent vnum esse ex filiis Dei*, atque adeò dignum, qui communissimis clericorum legibus sol-

O uerctur.

ueretur. Illo ipso ferme tempore S. Sequanus, postea Reomaënsis abbas, *quando leuiticam adeptus est dignitatem, annos fere quindecim natus erat*, autore Anonymo in eius vita.

19 *Tunc*, idest cùm fungeretur diaconatu, *complacuit omnibus, vt Presbyteri onus acciperet, quia dignus erat vt accipere deberet.* Quo ætatis anno illud accepit? incertum est mihi. Sed vide quid sequatur. *Cúmque factum fuisset, conuersus ad semetipsum ait: Quid mihi cum beato Abraham, cui dixit Dominus: Exi de terra tua, & de cognatione tua, & vade in locum quem monstrauero tibi. Cumque hæc in animo suo volueret, relictâ vrbe Aurelianensi, recto tramite petiit vrbem Turonicam, vbi S. Martini corpus requiescit, vt eius patrocinia accipere mereretur.* Vide pietatem viri. Quid autem postea? *Cúmque ibidem paucis diebus commorasset, accepto patrocinio à S. Martino, sic erèmum petiit. Cúmque peragrasset omnes prouincias, & omnes montes excelsos*, Subaudi, circum Aureliam positos, rediit ad patriam, & Mario Bodanum à monachis vocato comitatus, *peruenit ad montem, qui dicitur Lura*, (Iura legitur in Adone die 19. Augusti) in Sistaricensis episcopi diœcesi. Mons est omnino deuius, saxisque asper, & confragosus, Sistaricum inter & Forcalquerium.

20 Quid cætera verbatim referam? Donatus traditur venisse ad Lucæ mõtis radices, & locum nomine Ragion adiisse serpentibus habitatum, antroque horrescens, in quo cubilia ingens draco posuerat. Hîc ad beati viri conspectum vesano infremens vlulatu, caput ad duodecim cubitos extulit, & veluti dato signo innumera serpentum genera ad eum conuenere. Quid enimvero Donatus tum ageret non habebat. Igitur Deo supplex in preces accidit, & draco vim orationis non ferens, vt vehementissimo furore intumuerat, disruptus crepuit, inque Druentiam flumen non remotum præcipiti se cursu dedit, ceteris serpentibus magno agmine ducem sequentibus, & aquis, cùm caput ex corporis confractione fatisceret, sepultus est. Antrum vir Dei habitatore suo vacuum victor ingreditur; lectulumque sibi in mediis

21 cubilibus draconis ponit. Tum peragrata omni circùm regiuncula, Christo excitat sacram ædem in monticuli vertice, magna accolarum omnium gratulatione, quos à dæmonum cultu ad Dei venerationem omni cœlestium prodigiorum genere deducebat. Vnum addidit vt faceret, & maximè opportunum, & ad populorum celebritatem clarissimum. Vinum auebat sibi habere ad sacrificium, & quo anno vineam in eos vsus plantauerat, illo vinum ipsa dedit. Cúmque profanus homo racemum ex illa furtim decerptum vorare contenderet, hæserunt in mediis faucibus acini, neque alio quàm Donati digito auelli vnquam potuere. Igitur Florentinus, magnæ spei iuuenis, sanctitate viri adductus, omnem cum eo ætatem ducere, patre nequidquam contrà obnitente, constituit: volentemque iuuit tam certâ & bonâ vi Deus, vt qui primâ diei horâ Ebreduno excesserat,

22 peruenerit Ragionem septemdecim leucis distantem, sextâ. Post hæc pluribus commemorata verbis, Innominatus scriptor orationem ita concludit. *Plurimis itaque miraculis factis, & euolutis multis diebus, cepit appropinquare dies illius transitus: Deo ergo reuelante, venit ad eum Abbas Marius*, Aureliâ Sistaricensem ad diœcesim viæ quondam socius, *qui in monte qui dicitur Bodacensis*, seu Bodanensis, *eremiticam*, seu in eremo cœnobiticam, *ducebat vitam. Cúmque inter amplexus inuicem se salutassent, gaudio sunt magno*

gauisi;

gauisi; & demum oratorium in monticulo exædificatum *intrant gratia orandi. Qui dum prolixius orarent, sanctus Donatus migrauit ad Christum.* Quod de Mario Abbate hìc dicitur, postea videbimus, cùm peruenerimus ad Arnulfum episcopum, qui Bodano Forcalquerium transtulit eius corpus. Nunc ad Ioannem antistitem redeamus, qui Sanctum vtrumque virum 23
Aurelia venientem accepit diœcesi sua. Ceterorum quæ Burellanus scriba ei tribuit, nihil de ipso dici potest. Tertius ille est, qui Conoguoriense cœnobium Cluniacensibus concessit. Secundus perfecit reliqua, vt statim referam. Post primum sederunt ordine Valerius, Auolus, Genesius, Pologronius, Secundinus, Magnibertus, Amantius, Innominatus, Bonus I. vt in superioribus docui. Et quatuor quidem prioribus suos omnes annos annumerare non possumus: attulimus eos, qui ex antiquissimis conciliis decerpi potuere. Quinque autem posterioribus omnes suos ex Burellano dedimus exscriptore.

Bono Ioannem secundum successisse affirmat, quæ superiùs stabilita 24
est ratio temporum; & quidem anno octingentesimo quinto. Sedit annos septem & quadraginta, mortuus octingentesimo quinquagesimo secundo. Erat *valde nobilissimus*, vt loquitur scriba ille, *& opibus, & rebus..... nissimus, ex Senatoria stirpe progenitus.* Cùm Senatoriam stirpem audis, cogita seu de Romanis, seu de aliis in media Gallia Senatoribus stirpe: in Romanis enim coloniis, & ceteris vrbibus Romano subiectis imperio, fuit quondam Senatus, qui suis consiliis eas regeret. Igitur ex Dione Cassio libro 49. Octauianus superato Lepido *spem fecit cùm aliis, tum centurionibus, quasi eos inter Senatores sua quemque in patria adscripturus.* Et libro 51. *Ceteris vrbibus suo vnicuique modo, Alexandrinis sine Senatoribus rempublicam administrare iussit. Senatores autem Alexandriæ esse ceperunt sub Seuero imperatore.* Quacumque autem in vrbe seu parentes, seu maiores Ioannis episcopi Senatoriâ fulserint dignitate, fuerunt profectò illi in opulentissimis ciuibus: nam Romæ quoque Senatores censebantur ditissimi, ex eodem Dione. A pa- 25
rentibus verò acceptas opes in ecclesiam suam ipse contulit, & eam *quamplurimis rebus, & prædiis nobilitauit atque ditauit. Construxit namque duodecim ecclesias, & duo regularia monasteria*, inquit Burellanus scriba. Quæ, & vbi locorum fuerint illæ ecclesiæ, non inuenio. Monasteria sunt Bodanense, & Conoguoriense, vt ex sequentibus in eo exscriptore intelligitur. Sed à Ioanne tertio, non à secundo monasterium Conoguoriense extructum fuisse docebo postea: Bodanensi secundus *prædium suum*, in quo ædes excitarentur elargitus est, scilicet à S. Mario quondam habitatas exciderant barbari exercitus, qui alij alio tempore vniuersam regionem ante Carolum Magnum latrociniis euerterunt: & cùm monachi alia in loca, vt res ferebat, dilapsi fuissent, omnis ager ad non vnum transierat dominum, ac denique ad Ioannis progenitores deuenerat. Sanctus vir Marij quondam abbatis reuocauit instituta, & monachos cœnobio restituto imposuit, ipsisque concessit *omnem decimationem de Lambricis, & ecclesiam S. Albani, cum omni decimatione, & territorio suo, & ecclesiam S. Gallæ, & ecclesiam S. Luciæ, cum omnibus ibidem pertinentibus.* Burellanus exscriptor istis verbis subiungit se- 26
quentia. *Facta est hæc donatio septimo calendas Apriles, anno vndecimo regnante Clotario Caroli Magni filio.* Voces necessariæ. Affirmant quippe Ioannem

hunc eſſe omnino alium ab eo, qui Marium Bodani excepit, Gundebaldò Burgundionum rege pluribus centenis annis ante illum, qui nunc memoratur, Clotarium. Scilicet iſte Clotarius, eſt quem Hlotaxium appellamus, filium Ludouici Pij, & nepotem Caroli Magni. Eius ſeu imperij, ſeu in Prouincia regni, annus vndecimus, eſt Chriſti primus & quinquageſimus poſt octingenteſimum. Et eo quidem anno Ioannes monachis Bodanenſibus illa quæ modò referebam, conceſſit, ædes verò ſequente conſtruxit, vt docet quæ in ipſorum templo ante S. Ioannis altare ſic olim habebat inſcriptio. *In honore Domini noſtri Ieſu Chriſti. Hic eſt locus ædificatus, quem fieri procurauit Campanus præſul*, ideſt abbas, *nomine Ioannis epiſcopi Siſtaricenſis an-*
27 *no duodecimo Clotarij Regis Caroli filij*. Atque hæc ſunt, quæ Ioannes contulit in Bodanenſes monachos. Quo anno ſeu per epiſcopatum eccleſias, ſeu monachis cœnobium exædificare ceperit, non poſſum dicere tacentibus chartis omnibus. Si velis occepiſſe ſub epiſcopatus initia, nihil vetat addere Carolum Magnum pietate ac religionibus tanti viri adductum, ne quando Siſtaricenſis eccleſia ſe ingemiſceret poſt Bodanenſes monachos, quibus cœnobium erexiſſet, atque poſt aliquas per epiſcopatum regiones, quibus excitaſſet baſilicas, à ſuo præſule habitam, ei dediſſe ipſo epiſcopo Lurium. *Carolus Magnus*, addit Burellanus ſcriba, *dedit & conceſſit B. Mariæ, & glorioſo martyri Thyrſo, Sanctæ ſedi Siſtaricenſi, caſtrum de Lurio, cum omni honore, & appenditiis ſuis*. Pergit: *ſi quis autem regum, comitum, aut baronum, contra hanc donationem venire tentauerit, iram omnipotentis Dei ſe nouerit incurſurum*. Ita pergere aduerto, vt videas, Caroli donationem ipſam ſcribentis, eſſe voces, cuius proinde tabulas, cùm ſua exararet legebat. Quocumque autem tempore, & quaſcumque ob cauſas, Carolus Magnus Siſtaricenſi epiſcopo Lurium iam imperator dederit, exiſtimabam Ioannem ſecundum anno quarto poſt octingenteſimum ſedere cepiſſe, & quinquageſimo ſecundo poſt eumdẽ obiiſſe extremam diem: ſic enim omnia quæ attuli ſeu de annorum numero per quos epiſcopatum geſſit, ſeu de Caroli Lotariique temporibus videntur aptiſſimè conuenire. Scilicet qui quarto ſedere cepetit, & quinquageſimo ſecundo deſierit, is negari non poteſt ſediſſe annos omnino quadraginta ſeptem: & qui à Carolo imperatore, ad annum Chriſti octingenteſimum decimum quartum mortuo, Lurium accepit, potuit eum octingenteſimo quarto accipere, qui etiam anno Lotarij duodecimo Bodanenſe monaſterium perfecit, potuit eo ipſo mori.

Bonus 2. Ioãne mortuo Bonum 2. ſediſſe dicamus oportet. Lioũrẽſis enim Prior...... Groſſi legit in antiquiſſimo codice M S. *permutationem* (vt fert inſcriptio) *Epiſcoporum Siſtaricenſis & Aptenſis*, quæ ſic habet. *Quotieſcumque initæ fuerint chartulæ commutationis*, &c. *Igitur placuit*, &c. *inter virum venerabilem gratia Dei Bonum epiſcopum Sanctæ ſedis Secuſtironæ ciuitatis*, &c. *& ab alia parte Paulum dono Dei Epiſcopum ſanctæ ſedis Aptenſis*, &c. *vt colonicas, & terras, & vineas, ſeu villulas, ſibi inuicem inter ſe commutare deberent. Quod ita in Dei nomine præſentialiter fecerunt*, &c. *Facta commutatio iſta* 4. *nonas Iulias, anno* 8. *regnante domino noſtro rege Lothario indictione* 15. *Ego Bonus dono Dei Epiſcopus has commutationes, vnà cum domno Paulo Epiſcopo ambo factas relegimus*. Scilicet Lotharius hic rex, eſt Lotharius quem cognominis Imperator Ludouici Pij filius genuit: eius in Burgundia regni octauo

&

& Christi octingentesimo sexagesimo septimo Bonus ipse post Ioannem secundum Episcopus chartam obsignauit. Et verò quem alium putabis tu Lotharium? Tres præterea tantùm occurrunt, de quibus suspicari possis, filius ipse Ludouici Pij, filius Ludouici Vltramarini Francorum Regis, filius Hugonis Itali. Sed vt ab hoc incipiam, is *post annos ferme quatuor quàm vnctus fuerat diem clausit extremum*, vt legimus in chronico Cassinensi libro 1. capite 64. Cùm in illius regni octauo Bonus Episcopus egerit cum Paulo Aptensi antistite eius verò quem Ludouicus Pius genuit anno octauo sedebat Sistarici Ioannes, & anno duodecimo excitabat monasterium Bodanense, vt modò vidimus. Ludouici denique Vltramarini filius neque Aptensi neque Sistaricensi comitatui dominabatur: quem vtrumque tenebat ditione Conradus Pacificus. Vnum equidem video in Lotario cognominis Imperatoris filio dubitationis nonnihil facere. Lotharingiæ rex erat, non Prouinciæ, in qua Carolus primùm frater, tum Carolo mortuo Ludouicus etiam frater dominabatur. Sed qui aduerterit Carolo fratre mortuo, Burgundiam eius regni partem cessisse Lothario, in qua superior pars episcopatus Sistaricensis tum erat & monasterium etiam Bodanense, vt intelligitur ex initio libri primi, is profectò fatebitur Lothario annum regni octauum orso permutationem Boni Sistaricensis & Pauli Aptensis episcoporum factam esse. Fuit hic annus septimus & sexagesimus post octingentesimum. Carolus extremum diem obierat sexagesimo. Eo septimo erat indictio quinta & decima. Neque nihil ad hoc facit quòd Paulus sedebat Aptæ Theobardo Narbonensi Archiepiscopo, vt in eius vita legitur apud Catellum in historia Occitaniæ libro 5. pagina 764. quem & ceteros in eius vita memoratos certum est eo anno 883. vixisse Rostagnum Arelatensem, Malfredum Aquensem, Ermaldum Ebredunensem Archiepiscopos, Berengarium Massiliensem, Girbertum Nemausensem, Guisleranum Carcassonensem, Elegium Albiensem, Amelium, Vzeticensem, Abbonem Magalonensem, Bosonem Agathensem, Agilbertum Biterrensem, Bernardum Tolosanum, Macarium Luttouensem episcopos. Sed vtcumque hoc de situ partis episcopatus Sistaricensis habeat, accipe verba fragmenti historiæ à morte Ludouici Pij vsque ad Ludouicum Balbum apud Duchesneum tomo 2. Scriptorum historiæ Franciæ pag. 402. *Lotharius imperator regnum inter filios diuidit Carolo minori Prouinciam & partem Burgundiæ*, &c. *Ludouicus post obitum patris octauo anno, mortuo fratre suo Carolo minore, & Lugduni sepulto in monasterio S. Petri in ecclesia S. Mariæ semper Virginis, cum fratre Lothario regnum fratris mortui partitur. Accepit autem partem Transiurensis Burgundiæ simul & Prouinciarum; reliquam partim Lotharius rex sibi retinuit.* Cùm Innominatus scriptor hæc habeat, cur negabis Sistaricensem & Aptensem episcopatus fuisse in ea Prouinciæ seu Prouinciarum parte quæ de Caroli regno cesserat Lothario fratri?

Viuentius post Bonum secundum sedit Sistarici annis vndecim, 28 vt in superioribus docui: igitur octingentesimo septuagesimo octauo *Viuentius.* est mortuus. Viuentio successit Eustorgius per quatuor & quadra- *Eustorgius.* ginta: & Burellanus scriba, *in tempore huius episcopi*, inquit, *facta fuit persecutio in Ecclesia Dei, quæ dicitur facta fuisse à Gotthis, & Vandalis, qui erant hæretici Ariani.* Veris falsa miscet. Sub annum nongentesimum Ecclesiam

Dei tota Prouincia malè haberi cepiſſe tradunt omnes hiſtorici: à Gotthis,
& Vandalis paſſam eſſe non tradunt, ſed ab Saracenis, qui ex Africa, auto-
re Glabro, Fraxinetum venerant, & ex eo, veluti e munitiſſima arce per
annos ſupra ſeptuaginta, erumpentes, nunc totis Alpibus maritimis, Cot-
tiarumque parte graſſabantur, nunc latrociniis maritimam Prouinciæ oram
29 peragrantes, omnia turpiſſimis deuaſtabant incendiis. Cùm verò ex vni-
uerſa regione depulſi fuiſſent, anno illius ſæculi octogeſimo Reculphus Fo-
rouilienſis epiſcopus ſua recepit à Vvilelmo Comite, antiquis per vera ar-
gumenta limitibus reſtituta. Et in Sanuictorino ad Maſſiliam tabulario ſic
legitur. *Cùm gens pagana* Saracenorum *e finibus ſuis*, ſcilicet Fraxineto, *expul-
ſa, & terra Tolonenſis cepiſſet veſtiri, & à cultoribus coli, vnuſquiſque ſecundum
propriam virtutem rapiebat, tranſgrediens terminos, ad ſuam poſſeſſionem. Quapro-
pter illi qui potentiores videbantur eſſe, altercatione facta, impingebant ſe adinuicē,
rapientes terram ad poſſe, videlicet Vvilelmus vicecomes, & Pontius de foſſis. Qui
Pontius pergens ad comitem Guilelmum, dixit ei: Domine comes, ecce terra ſoluta
auunculo paganæ gentis, tradita eſt in manu tua, donatione regis, ideo rogamus vt
pergas illuc, & mittas terminos inter oppida, & caſtra, & terram Sanctuariam.
Nam tuæ poteſtatis eſt eam terminare, & vnicuique diſtribuere, quantum tibi
30 placitum fuerit.* Vides agros per Saracenorum latrocinia vaſtatos fuiſſe, euer-
ſas totis Prouinciæ regionibus vrbes, polluta dirutaque templa. Euſtorgio
mortuo clades peruēnit ad eam illius partem, quæ vltra Druentiam flu-
uium poſita, paucis pòſt annis accepit nomen Comitatus Forcalquerienſis:
Arnulfus. & Arnulfus anno nongenteſimo vndecimo epiſcopus, quod ſapientiſſimi
antiſtitis erat, S. Marij abbatis corpori cauens à Saracenis, & Hungaris, illud
incerto anno tranſtulit Forcalquerium, munitiſſimo tum in monte caſtro
potens, e Bodanenſi cœnobio. Cùm enim Saraceni Prouinciam Ciſdruen-
tianam latiſſimè popularentur, Hungari anno nongenteſimo vigeſimo
quarto, vt docet Flodoardus, *per abrupta tranſeuntes Alpium iuga, venerunt
in Galliam* ex Italia, per quam, vt tradidit ſcriptor chronici Virdunenſis,
graſſabantur ductu regis Berengarij ab aliquot annis; & *montium portis excluſi,
per deuia* euadentes, *Gotthiam* ingreſſi ſunt. Nam quæ *deuia* in *Gotthiam*, ſeu
31 Langotthiam Ferentia putas ſecutos, cùm Radulphi Ciſalpinæ Galliæ regis,
& Hugonis Viennenſis arma fugerent, quàm reconditos trans Druentiam
vallium flexus, quæ per Forcalquerium & ad Aptam vſque Iuliam vrbes,
aperiunt, viam euntibus ad Sanctægidianos campos, ab Hungaris anno
quinto & vigeſimo poſt nongenteſimum direptos, vt eorum monachi in
ſuarum precum Breuiario lamentabiliter queruntur. Infeliciſſima ſunt hæc
illa omni Prouinciæ tempora, cùm vniuerſæ ſanctorum virorum reliquiæ,
& ſacra etiam cetera in latebris poſita ſunt, cúmque per tres annos ſupra
ſeptuaginta vaſtitas regiones totas habuerit, fuerunt per plures annos igno-
ta, ſuperſtitibus viris latebrarum ignaris. Atque vt nihil de Sanctorum cor-
poribus hominum dicam, Virgo Romigeria, innumeris de cœlo miraculis
clara, tum à Manuaſcenſibus ſepulta terræ eſt, vt aliàs fusè dixi.

32 Arnulfus ſedit annos vnum & quadraginta: igitur qui ſecundo & vi-
geſimo poſt nongenteſimum anno ſedere ceperat, deſiit ſedere tertio & ſe-
xageſimo. Quo autem detulerit Forcalquerium S. Marij corpus, non dixe-
runt maiores. *In diebus illis*, Arnulfo ſcilicet epiſcopo, *corpus S. Marij
confeſſoris*

confessoris gloriosi translatum est de valle Bodanensi, quæ est in Sistarico Comitatu
(sunt verba Burellani veterum exscriptoris chartarum) *ad oppidum Forcal-*
queriense in Sistarico pago, vbi sanctissimum eius corpus requiescit in ecclesia S.
Thyrsi martyris gloriosi, quæ propria est S. Mariæ, & S. Thyrsi sedis, Sistaricen-
sis. In qua ecclesia confessor dictus Marius multis virtutibus claruit, in cuius ho-
nore postea fabricata est ecclesia. Quæ illa ecclesia B. Thyrsi, quæ ista S. Ma-
rij? Si quis fuerit locus de Forcalquerio, eiusque templis vniuersè dicendi,
de his duobus tum differam. Nunc videor mihi de B. Mario, quis, & quàm
illustris omni virtutum & miraculorum genere fuerit debere disputare. Dy-
namius *vir illustris & Patritius* Adoni, post annum octingentesimum
scribenti, ante annos mille de sanctissimi viri vita scripsit, & ex eo Sistari-
censes Canonici acceperant quæ in suarum precum Breuiario scripserunt.
Quia orationis Latinæ stylus, pro illius scriptoris temporibus, qui breuia-
rium hoc compegit, non inelegans, nostrorum temporum cultui non re-
spondet, atque plurimi petierunt vt castigato magis tersoque sermone, de
ea dicerem, non ingratum, vt puto, lectori erit, si illam omnē hìc proposuero.

Marius Patre Senatore natus est Aureliæ. Puerum tantâ Deus præuēnit 33
amoris sui dulcedine, vt cùm supra nobilitatem generis, & magnam opum
vim, omnes coætaneos elegantiâ corporis præcelleret, atque nulli eorum
inferior esset liberalium artium studiis, pauperem tamen pauper, humilem
humilis Christum sequi decreuerit, & monasterio nomen dederit. Illustri-
bus ceptis responderunt sui progressus, tanta virtutum omnium per vniuer-
sam Galliam claritate, vt Bodanenses in Sistarico pago monachi, longissi-
mè ab eo positi, abbatem sibi voluerint, Ioanne episcopo vehementer pro-
bante, laudanteque Gundebaldo rege. Sed sanctissimus vir non potuit
rem patienter accipere; & qui vt omnium infimus summam sui abiectio-
nem exemplo Christi sequeretur, venerat in cœnobium, noluit commit-
tere vt præponeretur ceteris. Igitur fugam meditatur clam omnibus, & quas
minimè notas putat condit se in latebras. Tres omnino dies in iis posuit,
longéque plures seorsim ab vniuersis hominibus posuisset, si Deus magno
prodigio non aperuisset inuitum. Quærebatur per concaua vallium, & silua-
rum deuia casso labore: tertiâ demum die iam elapsâ, lux solito humanis
oculis lumine fulgentior, visa est imminere latibulo, quod habebat suppli-
cem Deo; & cœlesti signo deprehensus, ne non iam mortalibus obsiste-
ret, sed Deo, se passus est abbatem fieri, & Bodanum duci. Hìc integerrimæ 34
vitæ exemplis nomen sanctitatis impleuit, quod ab Aurelianensi vrbe ad
Alpes vsque Cottias Sistaricumque peruenerat. Nulla virtus est, quam non
vehementer coluerit, & ad quam non fuerit ceteris dux. Ieiuniis fere per-
petuis, longissimisque vigiliis affligebat corpus virgineum. In oratione tam
multus erat, vt eius vnius vi animam in exeso corpore retinere ac reficere
videretur. Mansuetudine, patientiâ, sui demissione omnes socios anteibat.
Demum quia viri virtus pro insolita magnitudine, cùm non posset vnius
monasterij angustiis contineri, ad plures, ac longè etiam latéque dissitas
regiones peruenerat, populis & regibus ad ipsum accedentibus, de Chri-
stianæ vitæ officiis, pro cuiusque captu, piè, sapienter, animosè dicebat.
Igitur voluit Deus seruum suum frequentissimis illustrare miraculis. Lici- 35
niæ nobilis viduæ filium, & Syagriam Agricolæ illustris viri filiam à morte,
cui

cui erant proximi, eripuit, & priſtinæ valetudini reſtituit. Nemphidio Euodium filium naſciturum prædixit, & precibus vt naſceretur fecit. Reddidit auditum ſurdis, cæcis viſum, greſſum claudis, valetudinem ægris. Denique dæmones ab hominum corporibus pepulit. Sed profectò ſingulare illud meritò dixerim, quòd imber nunquam eſt moratus euntem, nunquam ſub aperto aëre ſedentem tetigit, nunquam in agro aliquid operis facienti moleſtus fuit; cùm ceteros perplueret homines, qui cum ipſo non erant;
36 & proxima etiam loca ruente cœlo latè inundaret. Donatum Presbyterum, qui ſolitariam in monte Lurâ vitam magnus dæmonum terror ducebat, breui moriturum longè ab eo poſitus Deo commonente accepit. Cùm non ſine lacrymis rem ſuis aperuiſſet monachis, ad eum citato gradu iam ſenio grauis perrexit. Intranti cellam Presbyter occurrit læto, & qui certam corporis valetudinem præferebat vultu, ac in ſuaues amplexus ruit. Quis vtriuſque viri gaudia, quæ mentem pertentabant, aut capiat, aut vbi ceperit referat? Poſt mutuæ ſalutationis officia, ſimul eunt ad oratorium. Hìc dum precantur prolixiùs, repente Donatus vitâ deficitur, & animam ad Deum ſuâ cum ſupplicatione profundit, in cœlumque dimittit. Marius compoſito corpore ſuum redit ad monaſterium, multa per viam queritans, quòd qui Deum oranti comes fuerat, euntem ad cœlos ſecutus non fuerit. Ægro-
37 tabat aliquando vehementer Lutetiæ, neque ſocij putabant futurum vt leuaretur morbo: & Dionyſius Areopagita ad eum venit intempeſtâ nocte, manu tangit, priſtinæ valetudini reddit. Eâdem in vrbe equus, quo Sanctus vir vehi conſueuerat, furto abducitur e præſepi. Sed qui aliò abigere contendebat, nunquam potuit exitum expedire. Fuit etiam, cùm libidinoſus adoleſcens Sanctitatem viri non ſuſtineret, illius ſcilicet integritatis corporis, quam impotenter oderat, exaſperatus exemplis, & in ipſum atrocibus debaccharetur iniuriis. Sed veſani facinoris importunitate commouetur Deus, & ſingula petulantiſſimi iuuenis membra ſuo grauiſſimè excruciat ſupplicio. Is multiplici ac peracerbo dolori ferendo minimè par, infeli-
38 cem animam miſerrimus ſancti viri conuiciator exhalat. Cùm autem Marius ad extremam ſenectutem perueniſſet, morti in cœnobio ſuo proximus, ſpiritu vidit cœlos apertos, & Chriſtum ſplendidiſſimo lumine coruſcantem, Virginique matri, & beatis angelis ad eius pedes pro Italia ſupplicibus reſpondentem, quòd Italia & plures aliæ regiones certiſſimum mererentur excidium. Hæc ille Lucretio quondam monacho ſuo, tum Dienſi epiſcopo referebat, qui non multò pòſt placidiſſimè & ſanctiſſimè mortui corpus repoſuit in conditorio. Vera dixiſſe probauit euentus. Longobardi Alboino duce, effera in Italiam vi, eâque occupatâ in Galliam per Alpes Cottias, poſt pauciſſimos annos irrupere: aliaque monaſteria & Bodanenſe tum euerterunt. Et hoc quidem poſt Longobardorum in Italiam reditum, Ioannes ſecundus Siſtaricenſis epiſcopus reſtituerat, ſed Saraceni rurſus poſtea deleuerunt, erepto priùs ſancti viri corpore, ac per Arnulfum epiſcopum tranſlato Forcalquerium, ne in eremo deprehenſum, experiretur aliquando
39 importunum barbarorum hominum furorem. Qui verò viuentem innumeris illuſtrauerat Deus miraculis, mortuum non paucioribus inſigniuit. Hoc virginitati quam illibatam tota vita ſeruauerat, conceſſiſſe videtur, vt poſt eam ipſius corpus ſuauiſſimo fragraret odore: quem quia ſingula membra

membra diem in illam mortalibus ignotum spirabant, diceres mirabili circumfusum fuisse vnguine, omninoque imbutum. Igitur cœlestes ab hominibus honores meruit. Quod quàm sibi gratum esset, Deus illustri argumento declarauit. Puella in altare sancto viro Forcalquerij erectum coniecit sacrilego ausu lapidem, & eius non solam quâ facinus susceperat manum, sed vniuersa corporis membra contraxit Dominus. Atque prodigium per se insigne, ex eo postea fuit illustrius, quòd postquam sceleris per id pœnæ commonita, annuas beato Abbati vigilias vouisset, restituta sibi est; votoque deinde violato, in omnium membrorum contractionem miserabiliter recidit. Sed admirationem omnium meruit, quod in eâdem vrbe euênit. 40
Vir erat pedibus, brachiis, manibus, toto demum ita contractus corpore, vt non eatenus visâ confusæ molis fœditate miserationem contuentium excitaret. Cùm nulla opis spes à medicis occurreret, ad sancti viri corpus defertur curandus. Ecce tibi rem stupendam. Magna hominum vis B. Mario preces fundebat, & vniuersum ægri corpus vehementer commouetur, concutiturque. Ossa suum ad situm properantia, alia magno fragore concurrunt aliis: nerui & articularij, & ceteri crassum, quo prægrauabantur, humorem exudant, & facili in aptam membrorum compagem lentore flectuntur. Quem nulla non parte corporis fœdissimè contractum, alij homines ad beati viri reliquias suis humeris detulerant, ipse suis pedibus ad propriam domum rediit, omnibus membris suo loco redditis aptè honestéque compositus. Atque ista de B. Mario Abbate dicta sint.

Quæ autem quondam fuit eius veneratio Forcalquerij, illa nunc etiam 41
perdurat. Quòd Arnulfus in ipso, potiùs quàm Sistarici, principe diœceseos vrbe, corpus sanctissimi viri reposuit, facit omnino vt existimẽ Comitatum Forcalqueriensem cepisse eius temporibus, & Forcalquerium surrexisse in vrbem quam incoleret Comes ampliter imperans Ebredunensibus, Vapincensibus, Sistaricensibus, Aptensibus, aliisque nonnullis trans Druentiã Prouinciæ populis, ad Auenionenses vsque ac Rhodanum. Locus non postulat, vt causas tantorum ceptorum, aut inuestigem obscuras, aut inuestigatas aperiam: hoc vnum dico, non esse nihil cur existimemus Rothboldum Prouinciæ Comitem, vt Hungaris ex Italia veniẽtibus viam aut impediret, aut occluderet, castrum imposuisse Forcalquerio munitissimum illud quod nobis pueris euersum est: atque id è vicinioribus deinde, vt fit, pagis, agroque acceptis ciuibus, creuisse in vrbem, regionis caput quæ amplissima nomen ab ipso sumpserit. Istius ergo Rothboldi filius Boso, qui ex magno S. Victoris chartarum codice membraneo paginâ duodecimâ habebat anno nongentesimo sexagesimo secundo Vvilelmum fratrẽ, & Guilelmum atque Rothboldum filios, eam ipsam regionem nomine Comitatus insignitam secundogenito dedit, reliquâ omni Prouinciâ primogenito concessâ.

Post Arnulfum episcopum Ioannes tertius sedisse videtur annos circiter 42
vnum & alterum, scilicet vsque ad sextum & sexagesimũ à nongentesimo. Ioãnes 3
Hic Ioannes ille est, qui, vt Burellani scribæ verbis vtar, *dedit Deo, & S. Petro Cluniacensi Podium Conoguoriense*, quod *de patrimonio* suo ornauerat nobili monasterio. Scio esse qui velint Conoguoriense monasterium Cluniacensibus à Ioanne secundo, antè Lotarius quam in Burgundia post Carolum fratrem regnaret, traditum fuisse. Scilicet acceperunt ex Auberto Miræo in

Originibus Benedictinis monaſterium Cluniacenſe ſua initia habuiſſe à Vvarino Comite, ſub Ludouico Pio imperatore, cuius temporibus ille Siſtaricenſem regebat eccleſiam. Nam, inquiunt, cur cùm monachi eo epiſcopo fuerint Cluniaci, deiiciemus erectionem Conoguorienſis ex Cluniacenſibus monaſterij in longè poſteriora ſub Ioanne tertio tempora? Ego autem fateor quidem Vvarinum, ſeu Guarinum, & Emam, ſeu Albanam coniugem, Matiſconenſes Comites, imperatore Ludouico Pio, excitaſſe Cluniaci monaſterium in honorem S. Petri, & Hildebaldum Matiſconenſem epiſcopum excitato conceſſiſſe eccleſias Cottæ, & Ialloniaci: Saniulianus enim in Antiquitatibus Matiſconenſibus ait ſe vtriuſque rei legiſſe tabulas teſtes. Nunquam tamen crediderim, monachos Cluniacum à Vvarino vocatos, ſtetiſſe diu Cluniaci. Vt alia non rarò alij loca, ita etiam Clu-
43 niacum iſti non multò poſt cœnobij erectionem profectò deſeruere. Nulli libri, vt aliud non afferam, nullæ tabulæ, monachos in eo fuiſſe commemorant poſt Vvarinum Comitem: & ædes Petro ſacra, quam Vvarinus monaſterio addiderat, videtur ad clericos poſtea deueniſſe. De qua enim alia Guilelmus Aquitaniæ Dux loquitur in charta erectionis monaſterij ſui? *Trado Cluniacum*, inquit, *villam, quæ ſita eſt ſuper fluuium, qui Grauna vocatur, cum cortile, & manſo indominicato, & capella quæ eſt in honore ſanctæ Dei genitricis Mariæ, & S. Petri Apoſtolorum principis, cum omnibus ad ipſam villam pertinentibus*. Si monachi cùm Guilelmus eam chartam ſcribebat, aut erant Cluniaci, aut ex eo in alium locum dilapſi, ſacram ædem prædiaue in ipſo habebant, cur illos ad reſtituendum monaſterium non reuocauit? cur iis neglectis Bernonem cum ſociis Gigniacenſibus accerſiuit conſtituendo monaſterio? Sed poſt Arnulfi Siſtaricenſis epiſcopi tempora, nomen monachorum à Guillelmo duce conſtitutorum Cluniaci, adeò illuſtre tota Gallia erat, vt celeberrima per eam omnem monaſteria, & Lerinenſe illud antiquiſſimum, totoque notiſſimum orbe Chriſtiano, ſe crediderint eorum diſciplinæ. Quid magnum eſt quòd Ioannes tertius, qui Arnulfo ſucceſſit,
44 Conoguorienſe ipſis attribuit? Cùm autem huc dicendo deuenerim, locus omnino poſtulat, vt vnum aliquid de Conoguorienſi monaſterio addam. Eius initia non inuenio: igitur Ioanni tertio tribuenda putabam: & cùm is aſſeratur *Podium Conoguorienſe de patrimonio ſuo* dediſſe Cluniacenſibus, atque *duas eccleſias* in illo extruxiſſe, ita in ſuperioribus ſum interpretatus, vt illud cœnobio inſtructum ipſis conceſſerit. Tamen primo & quinquageſimo poſt Arnulfum epiſcopum anno, Petruxenſia, ſeu Petroſienſia quædam prædia Conoguorienſibus monachis eâ conditione donantur, vt ipſi à Cluniacenſibus non recedant; quod ſi aliquando fecerint, Cluniacenſium illa tum ſint, non Conoguorienſium. Iſta de iis fortaſſe potiùs proloquaris, quàm de illis qui ab ipſis monaſtetij initiis fuerint Cluniacenſes. Vtcumque res habeat (neque enim pro ſumma antiquitate omnibus chartis defectam, aſſeruerim ego facilè aut negauerim) accipe tabulas, quibus Petruxienſia, ſeu Petroſienſia illa prædia Conoguorienſibus monachis tribuuntur.

45 *Vnicuique homini, quamdiu viuit, de rebus quas poſſidet ſeruire Deo conuenit. Igitur ego in dicto nomine Bonifacius, dono aliquid de rebus mei iuris Sacroſancto & venerabili..... Cluniaco in honore beatorum apoſtolorum Petri & Pauli, vbi dominus Odilo præeſſe dignoſcitur, pro remedio animæ meæ, & parentum meorũ. Sunt*

autem ipsæ res sitæ in comitatu Sistaricensi, in villa quæ dicitur Petruxo, totum & ad integrum, quantum inibi mihi portio obuenit. Confirmans scilicet & primam donationem, quam pater meus Lambertus, & mater mea Galburgis nomine, priùs de illa hereditate fecerunt. Ea videlicet ratione, vt fratres de Cluniaco qui habitauerint in loco S. Mariæ Conacopiensis teneant & possideant. Si verò, quod absit, ipsum locum à Cluniaco aliquis separauerit, mea illa hereditas Cluniacensibus fratribus semper subiaceat sine vlla contradicente persona. Sanè si quis ergo, aut aliquis de filiis, aut parentibus meis, hanc chartam, quam libenti animo feci, contradicere voluerit, iram Dei omnipotentis, & omnium Sanctorum incurrat, si non emendauerit. Et charta ista semper stabilis permaneat cum stipulatione subnixa. Facta charta ista anno Dominicæ incarnationis 1013. *feliciter regnante Roberto rege. Sign. Bonifacij, & vxoris eius Constantiæ, qui chartam istam fieri rogauerunt, & manu propria firmauerunt. Sign. Arnulfi. Sign. Lamberti. Sign. Raimbaldi. Sign. Boso. Sign. Pano. Sign. Pontius. Sign. Ioannes. Frater Robertus scripsit. Sign. Lanterio. Ego Pontius Presbyter.*

Hactenus Petruxiensium prædiorum donatio monachis Conoguoriensibus. Ad Ioannem episcopum reuertamur. Cùm Burellanus scriba docuisset excitasse in Conoguoriensi cœnobio *duas ecclesias, vnam in honore B. Mariæ, & aliam in honore sancti Ioannis Baptistæ*, addidit hæc verba: *in qua idem episcopus sepultus esse videtur. Et alia multa ibi fecit.* Quæ fuerint ista *alia multa*, nemo afferat amissis per Caluinistarum tumultus, & latrocinia, omnibus tabulis monachorum, quas cùm illa mandaret literis, habebat Burellanus exscriptor ob oculos. Audio ignorari etiam nunc temporis conditorium Ioannis episcopi ab ipso memoratum: cetera istius monasterij etiam ignorantur. Iofredus in Nicæa parte 2. numero 48. vnum affert quod nolo prætermittere, dicit corpus S. Honorati qui monasterium Lerinense, erexit, *quod translatum fuerat ex Arelatensi vrbe ad monasterium Garagobiæ, inde ad insulam Lerinensem* delatum fuisse anno 1391. 13. cal. Februarij. 46

Antè vltrà quàm progredior, futurum operæ aliquod pretium puto, si dicam de Nitardo episcopo. Eius tempora sunt omnino incerta: nam quòd Burellanus ille scriba vult sedisse ante Petrum Sabranium, de quo dicam sequente libro num. 47. hoc falsum esse euidenter docent Bertrandi secundi literæ, quas de Petri prædecessoribus afferam eo ipso libro num. 39. Igitur quando ille veterum chartarum exscriptor de isto vnus loquitur, & toto fere libro ea retuli quæ de Sistaricensibus episcopis ipse exarauit, non videor mihi posse opportuniùs de eo dicere. *Nitardus episcopus Sistaricensis, vir humilis, & benignus, consecrauit Sistarici ecclesiam sancti Martini. Et dicitur quòd eiecit dæmonium, qui erat sub ponte fluminis Druentiæ facientem mala transeuntibus.* Hactenus Burelli scriba. Ad Visum Ioannis tertij successorem accedamus. 47

DE REBVS GESTIS EPISCOPORVM SISTARICENSIVM LIBER SECVNDVS.

1 *Vrsus.* VRSVS Ioanni tertio successisse videtur anno Christi nongentesimo sexagesimo sexto, vt docui superiore libro numero 13. fortasse cùm Vmbertus electioni suæ, quam Sammarthani tomo 1. pagina 4. memorant, noluisset assensum præbere. Viri memoriam seruat charta sequente anno à Conrado rege scripta. Hic ille Conradus est, qui Rodulpho patre natus Rodulphum genuit filium, Rex Burgundiæ, Alemanniæ (Sueuiam sic vocabant) & Prouinciæ. Cùm scriba, postquam dixisset obsignare se chartam anno nongentesimo sexagesimo septimo, addiderit eum annum esse Conradi regno septimum & vigesimum, profectò asseuerauit regnare principem cepisse anno quadragesimo post nongentesimum. Atque hoc ipsum habent apud Guichenonum in Bibliotheca Sebusiana libro 1. cap. 57. eiusdem regis tabulæ, quæ asseruntur scriptæ anno Christi nongentesimo septuagesimo sexto, & regni Conradi trigesimo sexto. Vixit autem vsque ad tertium à nongentesimo nonagesimo, vt intelligitur ex donatione Pulliani villæ Agaunensi monasterio, à Rodulpho ipsius filio regni primo, scilicet post mortem patris, & sæculi nonagesimo tertio, apud Guichenonum in bibliotheca Sebusiana libro 1. cap. 3. regnauitque annos omnino tres & quinquaginta, Conradus pro cogno-
2 mento verè Pacificus. Hæc necessariò attuli, vt intelligas huius regis maximè temporibus, Saracenos seu Cisdruentianam, seu Transdruentianam Prouinciam fere vniuersam latrociniis peragrasse, & cùm ipse in Iuranæ Burgundiæ montibus amaret totus esse, fecisse desidiâ suâ, vt Comites tam Prouinciæ, quàm Forcalquerij, per quos vnos illis obsistebat, in id potentiæ deuenerint, quâ demum Guilelmus (quod ipsum de Rothboldo Guilelmi fratre, Forcalqueriensi Comite dicendum est) post annum nongentesimum septuagesimum primum Prouinciam dominus sub homagio, vt loquuntur, seu clientelari professione tenuit, & Guilelmo mortuo ceteri Comites. Igitur Pontius de Fossis ei dicebat, vt priore libro numero 29. retuli: *Domine Comes, ecce terra tradita est in manu tua donatione regis, ideo rogamus vt mittas terminos inter oppida, & castra.* Et Rothboldus Guilelmi frater anno 1201. concedens monachis Montis Maioris *villam quæ nuncupatur Pertus, quæ sita est in regno Prouinciæ*, &c. addebat, *qui mihi ex præcepto Regis*, ex tabulis (quas tum vocabant præceptum) à rege scriptis, quod ipsum ego quidem intelligebam de reliquis vrbibus Forcalqueriensis Comitatus. Iam cùm Bosonis ante Guilelmum & Rothboldum filios Comitis potentia cresceret, Vrsus Lurio munitissimæ arci timens adierat regem, & ab eo chartam abstulerat, quâ ipsius, & ceterorum Sistaricensis ecclesiæ bonorum possessio firmior Episcopo certiorque fieret. Ea sic habet.

3 *In nomine sanctæ & indiuiduæ Trinitatis Conradus Dei gratia rex. Si quis nos iustis postulat petitionibus, dignum & rectum est, vt ei impendere curemus. Quapropter*

propter nouerit omnium fidelium nostrorum industria, præsentium scilicet & futurorum, qualiter quidem venerandus episcopus nomine Vrsus, nostram regiam adiit excellentiam, ac humiliter deprecans, vt tale ei dedissemus priuilegium, quod per suam diœcesim Sistaricensis ecclesiæ in honorem sanctæ Dei genitricis Mariæ, & S. Thyrsi martyris constructæ, sub omni integritate quietè leniterque quiuisset possidere. Cuius petitionibus conquiescentes, & aures nostræ beneuolentiæ accommodantes, hoc quod precatum est indulsimus atque concessimus, hoc est castrum de Lurs, & quidquid ad prædictam ecclesiam, siue ad illa sancta loca iustè ac legaliter pertinet, vel pertinere videtur, cum ecclesiis, villis, castellis, mancipiiis vtriusque sexus, omnia in omnibus cultis & incultis, vestitis & desertis, quæsitis & quærendis, & omnibus illis quæ ad eamdem ecclesiam dependere solent. Eâ verò ratione vt nullus Comitum, vel Baronum, seu aliarum personarum regni nostri illum prælibatum episcopum, siue successores suos inquietare vel calumniare præsumat. Et si aliquis, hoc nostræ firmitatis priuilegium, aliquâ temerariâ proteruitate violare præsumpserit, sciat se indignationem nostram incursurum, & ab omnibus regni nostri episcopis perpetuò esse anathematizatum, & in nouissimo die omnipotenti Deo rationem redditurum. Sanè vt hæc nostra autoritas stabilis inconcussaque nostris, futurisque temporibus permaneat, & à nemine vnquam frangatur vel violetur, manu propriâ subscripsimus, & de nostro sigillo subtus sigillari mandauimus.

Signum domini Conradi regis.

Ego Rodulfus ad vicem Becoldi episcopi, atque archicancellarij recognoui. Actum octauo idus Aprilis, anno incarnationis Domini DCCCCLXVII. *anno* XXVII. *regnante Conrado rege. Actum Arelatensi ciuitate feliciter. Amen.*

Atque ita quidem Conradus rex. Voces autem illæ, quibus asserit Vrsum petiisse *priuilegium, per quod suam diœcesim sub omni integritate quietè leniterque quiuisset possidere*, non ineuidenter affirmant episcopum ecclesiæ suæ bonorum integritati, maximéque Lurio, munitissimæ arci, timuisse non à quocumque aduersario (vt Saracenos non cogites, qui totis regionibus agros populabantur) sed ab eo cui rex dominabatur. Quis verò in illa Prouinciæ vastatione poterat iniuriam ei inferre, Luriumque ab episcopi seu dominatione, seu manu & custodia auellere, quàm Comes, qui cùm ab arbitraria pro Conrado rege administratione eiusdem Prouinciæ, ad perpetuam sub eo ipso feudalemque anhelaret, magnas à publica per Saracenicum bellum re causas habebat occupandi, eiectis dominis, non Lurium vnum, sed alia passim castra, oppidaque, & per obnoxium, quem speciе ab hostibus timoris, imposuisset militem, sibi habendi, seruandique? 4

Et hoc quidem sapientissimus antistes in Sistaricensis ecclesiæ vsus fecerit. Burellanus scriba tradit vnum aliud eo ipso Conrado rege in Canagobiense monasterium contulisse. *Dedit illi decimam*, inquit, *de villa Patroys, cum ecclesia S. Petri ibidem constructa, quæ ad ecclesiam suam pertinebat; & donauit ibidem territorium de villa Anse, & Abuses, & terram Casemalis, similiter cum ecclesia S. Michaëlis.* Annus donationis ignoratur: *Conrado piissimo rege facta* dicitur.

Post Vrsum Frondonus mihi quidem sedisse videtur, & post Frondonum Durandus. Hic sedere desiit anno Christi millesimo trigesimo, vt docebo postea. Cùm ergo Ioannes tertius, sedere desierit sexto & sexagesimo 5

post nongentesimum, tres episcopi, Vrsus, Frondonus, & Durandus dicantur posuisse in episcopatu annos quatuor & sexaginta. Verùm singulis suum annorum numerum tribuere non possum. Vt enim fatear quod est, antiquissimæ chartæ tradunt Vrsum sedisse anno nongentesimo sexagesimo septimo, vt modò vidimus; & Durandum millesimo trigesimo, vt statim videbimus: quo autem anno & hic & ille sedere desierint; & quis sederit singulis, qui tres & sexaginta inter vtrumque sunt anni, nulla mearum chartarum habet. Non alium lego quàm Frondonum, qui inter Vrsum, & Durandum sedisse dici queat: sed neque ad hanc diem occurrit plurimùm quærenti charta, quæ eum asserat tum sedisse. Tota igitur ista res nititur coniecturis, quæ tamen non omnino leues in maximo tabularum & scriptorum silentio censendæ sunt. Igitur Frondonus, siue Frontonus (quem inuenio Frondonem quoque, & Frontonem, appellatum esse ac Frontum; sicuti Bernonem, qui Bernus & Bernardus est; atque Niuonem, qui Niuardus) putetur eos omnes annos sedisse, qui Vrsum inter ac Durandum episcopos fluxere, ignoto illi numero. Magnam celebritatem ex eo habet, quòd Forcalquerienses canonicos inuenerit, autore Bertrando secundo Sistaricensi episcopo, aut vnos vt nonnulli volunt, aut cum Sistaricen-

Frondonus.

6 sibus, vt ego magis reor. Cur illos inuenerit, non addit Bertrandus. Si quid in re prorsus obscura coniicere licet, putabam inuenisse suadente Rothbaldo Forcalqueriensi Comite. Facile cogitatu est, postquam Forcalquerium & munitissima arce potens fuit, & S. Marij corpore venerandum, sedeque augustum principis, reliquâ Prouinciâ Vvilelmo fratri à Bosone patre, sic volente Conrado rege concessâ, voluisse vt quæ sacrarum ipsius ædium princeps erat, nihil deberet vlli Comitatus sui templorum. Non potuit episcopum in illa constituere: quod potuit, fecit vt Frondonus episcopus, cùm Sistarici constituebat canonicos, canonicos etiam Forcalquerij constitueret, atque ex his & illis vnum componeret collegium, ac iuberet vtriusque vrbis singulos Sistaricenses simul & Forcalquerienses esse, dicique. Ita episcopum sibi quadamenus habere videbatur Forcalquerij, cùm in eo ipsius collegij canonicos haberet. Suppar aliquid Frondono fecisse postea Amedeum Rossilionæum tradidi libro 3. de rebus gestis Valentinorum & Diensium episcoporum numero 4. iussit enim vt canonici Valentini essent Dienses quoque, & qui Diæ erant, haberentur etiam Valentini. *Forcalqueriensis & Sistaricensis ecclesiæ*, inquit Bernardus, *vna fuerunt ecclesia, & ab epi-*
7 *scopo Frondono sedecim canonici in vtrâque ecclesia fuere constituti.* Quis, & quas ob causas diuiserit ambas ecclesias, & earum canonicos, dicam postea. Nunc expende tu mihi voces illas, *sedecim canonici in vtrâque ecclesia fuere* à Frodono *constituti.* Eæ de solis Forcalqueriensibus canonicis intelligi non possunt, sed etiam Sistaricenses complectuntur, omninoque affirmant nullos Sistarici, Forcalquerij nullos ante Frondonum canonicos extitisse, atque Frondonum & hos, & illos inuenisse. Si vis canonicos ante ipsum fuisse Sistarici, & hoc vnum de illis à Bertrando dici, quòd qui in eo iam erant, sedenario coërcuerit numero, certè non habes cur neges istud vtrumque de Forcalqueriensibus canonicis, atque non potes afferre qui eos constituerit primus. Sed quid fugis fateri Frondonum esse, qui Sistaricenses quoque inuenerit? Leirardus Carpentoractensis antistes anno nongentesimo

octogesimo

octogesimo scundo canonicos suos instituit, & Teudericus Aptensis suos nouem pòst annis. Frondonus vtrique præsuli æqualis, & propinquus, quare negabitur imposuisse ipse quoque canonicos Sistarieensi ecclesiæ, ab eo maximè qui asserit in Forcalquериensi illos constituisse, qui vnum in collegium cum Sistaricensibus coirent? Abs dubio cùm Frondonus episcopus, ad aliorum proximè episcoporum exemplũ canonicos excitabat Sistarici in sua basilica, Rothboldus comes voluit, vt Forcalquerij etiam in ecclesia, vt ita loquar, sua, siue in templo vrbis toto Comitatu, qui non Sistaricenses, sed alios etiam episcopo suo insignes populos comprehendebat, principis, canonicos esse iuberet: atque, vt nihil contentionis inter hos & illos de dignitate esset, cùm Forcalquerienses sede principis, episcopi sede Sistaricenses gloriarentur, suasit Frondono, vt vnum ex vtrisque collegium componeret, Forcalquerienseѕque etiam esse iuberet, qui Sistaricensi famularentur ecclesiæ, & Sistaricenses quoque, qui Forcalqueriensem haberent ecclesiam. Arbitrabar ergo vtrumque hoc factum esse ab episcopo sub annum 8
millesimum. Certè Rothbaldus legitur peruenisse ad quintum à millesimo; atque, vt de donatione vniuersi Comitatus Forcalquerij ab rege, nihil ad hanc diem in veteribus chartis inuenerim, cùm donabat anno millesimo secundo Pertusium Monmaiorensibus monachis, asseruisse illud ad se *ex præcepto regis* pertinere, vt monui numero 2. Quas verò suis seu Sistarici, seu Forcalquerij canonicis leges Frondonus dederit, non inuenio. Videtur ipse à Sistaricensi sede ad Aquensem promotus, & ille esse Frondonus archiepiscopus, qui anno millesimo trigesimo Sistaricum Durando episcopo venit. Aribertus S. Promasio cogitabat sacrã ædem vngere. Putabam qui ante Durandum *Sistaricensis* antistes fuisset, eò pro antiqua consuetudine vocatum venisse. An Ariberto fuerat operis etiam olim ipse autor, cùm sedebat Sistarici? Vtcumque hæc habeat, in Sanuictorino ad Massiliam tabulario grande volumen membraneum est, cuius paginâ centesimâ quinquagesimâ habetur charta *domno Frondone episcopo Sistaricensi* obsignata sine anno quidem & die, sed quæ eam sequentes tabulæ suum præferunt tempus, obsignatæ feruntur anno post millesimum trigesimo, vt existimare possis illam ante trigesimum (quo Durandus Sistarici sedebat) vno aliquo anno scriptam esse chartam à Frodone, seu Frodono, aut Frondono.

Quid hoc quoque non adiungam? An hic Frondonius est ille Episco- 9
pus, qui anno 999. interfuit donationi Mironi & Odilæ apud Ioffredum in Nicæa pag. 158. Certè Raimbaldus Odilæ filius emit episcopatũ Sistaricensẽ Petro filio, vt postea videbimus; igitur est quòd putemus & Sistarico, & Sistaricensi Episcopo tum Frondono fuisse aliquid, cur Frondonus interesset aliquando seu Mironis, seu Odilæ rebus. Vtcumque hoc habeat illo ipso anno trigesimo post millesimum Durandus sedebat Episcopus, sed eo ipso aut extremam obiit diem, aut episcopatu cessit. Nam lego Petrum & eo, & trigesimo secundo sedisse, igitur omnino post Durandum. Sed lego etiam Geraldum sedisse anno trigesimo primo, & ambos annis quoque consequentibus habitos pro Sistaricensibus episcopis. An ergo Geraldus, & Petrus de Episcopatu contendebant, & eorum quisque dicebatur (vt fit) Episcopus, seque ipsi ambo ferebant pro episcopis? Ecce chartas, ex quibus annos vtriusque antistitis memoratos accepi. Petrus anno millesimo trigesi- 10
mo

mo dat Orbazacam, in Nicensi Comitatu sitam, Sanuictorinis monachis, eâ chartâ, quæ in illo grandi membraneo ipsorum volumine, quod numero 8. memorabam, exscripta est. Scilicet vir clarus gente, & opibus potens, vtpote filius Odilæ, quam Guilelmus 1. Prouinciæ Comes ex Adalaixe seu Adelaide genuerat, latè dominabatur in proximo quoque Venciensi Comitatu, vt ex modò dicendis intelligetur. Anno trigesimo primo, Geraldus interest donationi rerum nescio quarum Sanuictorinis monachis à Guilelmo Bertranno Prouinciæ Comite. Anno trigesimo secundo Petrus cum Leotgerio patre, & Odila matre, atque Raimbaldo & Rostagno fratribus, dat monasterio S. Verani *quæ sunt in Comitatu Venciensi, in territorio de castro quod cognominatur Cagna, in vineis, campis, hortis, vcclatis, terris cultis & incultis, pratis, siluis, & garriciis, arboribus pomiferis & impomiferis, montibus, vallibus, aquis, aquarumque decursibus, cum omnibus finibus earum.* Chartam donationis habes in Chronologia Lerinensi pagina 364. Fateor equidem Petrum in ea vocari episcopum, neque addi quòd Sistaricensis fuerit: sed pagina 366. in charta quâ Raimbaldus & Rostagnus Petri fratres, ignoto pòst anno dant eidem monasterio ipsum locum eius *cum ecclesiis in eo constructis*, dicitur *dominus Petrus Sistaricensis episcopus.* hoc affero vt videas falli Boucheum in historia Prouinciæ, cùm ait hunc Petrum fuisse Venciensem episcopum. Et verò Durantus electus est in episcopum Venciensem an. 1005. 7. idus Decembris ex Lerinensi chronologia pag. 363. & anno 1050. adhuc sedebat Venciæ ex pagina 366. Anno trigesimoquinto Geraldus celeberrimam scripsit chartam in hæc verba. *Ego Geraldus gratia Dei Sistaricensis Episcopus consilio & voluntate domini Guilelmi Bertranni Comitis Prouinciæ, & Comitissæ suæ vxoris, domini etiam Berengarij filij Berengarij Vicecomitis Sistaricensis, suæque mulieris Asselanæ, dono ecclesiam principis apostolorum Petri, quæ dicitur Fontelanee, omnipotenti Domino, ac S. Victori martyri. Facta*
11 *hæc donatio anno millesimo trigesimoquinto.* Anno quadragesimo *Petrus Sistaricensis episcopus*, interest vnctioni Sanuictorinæ ad Massiliam basilicæ à Benedicto Pontifice Romano, vt docet Benedictus ipse in literis de ea scriptis. Anno demum quadragesimo quarto, *Geraldus Sigistericensis episcopus* interest donationi ædis sacræ in Forcalqueriensi agro, Sanuictorinis monachis, à Bertranno Prouinciæ Comite. Res in omnem partem illustris, ignota fere omnibus est, ipsis etiam Forcalqueriensibus: placet ergo eam fusiùs edisserere. Promasius Abbas, ignotus mihi vir, magnum sanctitatis nomen quondam habuit, in modico Forcalqueriensis agri pago. Igitur anno millesimo trigesimo, vt referebam numero 8. cùm Aribertus, Lentildis Ariberti vxor, & Gerardus, Gauterius, Petrus, ac Pontius filij, monitis & suasione (vt arbitrabar) Frontonis & Durandi, Sistaricensium deinceps episcoporum, excitassent ei templum, dederunt *in sponsalitium* (vt ferunt tabulæ) *Semodiatam de vinea, & aliam terram*, & indixerunt ipsius vnctionem ad diem decimumquintum calendas Octobris. Sponsalitium vocabant, quæ
12 vulgò dicitur dos. Non multos annos sua integritas templo constitit, an ob tenuitatem dotis ab Ariberto constitutæ? instauratum est (clade scilicet acceptâ) & amplissima dote instructum à Bertranno Prouinciæ Comite. *Anno millesimo quadragesimo quarto Bertrannus Marchio siue Comes* (sunt verba tabularum à principe scriptarum) *tactus à diuino amore, & cupiens restaurare*

rare locum in Comitatu Sigisterico situm, territorio castelli quod nominatur Forcalquerium, in honore S. Promasij consecratum, &c. dat ei locum, atque ecclesiam *cum burgo* (inquit) *& terris quæ sunt meæ possessionis*. Bertrannus se dicit Guilelmi filium, Guilelmus verò, & Gaufridus eius filij se dicunt *Comites seu Marchiones* Prouinciæ. Intersunt donationi Ismido Ebredunensis Archiepiscopus, Petrus Archiepiscopus Aquensis, Stephanus Episcopus Aptensis, Franco episcopus Carpentoractensis, Petrus episcopus Vasensis, Vdolricus Tricastrensis episcopus, Geraldus episcopus Sigestericensis. Hæc Promasio sacra ædes etiamnum stat. Burgum iam desiit esse diu, per bellorum scilicet (vt fit) iniuriam. Eius vestigia putabam, quæ circum Promasij basilicam supererant non ita pridem rudera. Bertrannus sese appellat *Comitem seu Marchionem* Prouinciæ, quia præter Comitatum Prouinciæ, Alpibus, mari, Druentia, Rhodano comprehensæ, vt aduerti libro 2. Manuascæ numero 21. multa trans Druentiam, quæ à Forcalquerij Comitatu ad Isaram vsque pertinent, nomine marchionatus vocitata possidebat. Igitur de illo marchionatu ad Sanpromasianæ ædis instaurationem venerunt etiam episcopi Carpentoractensis, Vasensis, & Tricastrensis. Sed hactenus occa- 13
sione à Geraldi annis acceptâ dixerim de Promasiano ad Forcalquerium templo. Vides Geraldum, ex charta de restitutione illius à Bertranno Comite scripta, sedisse Sistarici anno millesimo quadragesimo quarto. Quoniam sedebat annis etiam primo, & quinto post trigesimum, atque Petrus trigesimo secundo post trigesimum, & quadragesimo, neque est cur tot Petros, & Geraldos inducamus, quot retulimus annos, profectò Petrus vnus, & vnus etiam Geraldus, videntur se pro Sistaricensi episcopo, gessisse ab anno trigesimo post millesimum, vsque ad annum saltem quadragesimum, quo Petrum Massiliæ fuisse vidimus. Quæ causæ id fecerint non lego. Certè de episcopatu fuit contentio. Sed aduertò, Geraldum in ipsa Sistaricensi diœcesi ab omnibus constitui chartis quas attuli, & extra illam Petrum, maximo argumento illum causâ superiorem fuisse, certè ad vulgus; an per simoniam, vt intelligi potest ex Bertrandi verbis episcopi, quæ afferam numero sequente? Neque miraberis Petrum, Geraldo rem episcopalem per Sistaricensem diœcesim agente, obstinasse in episcopi nomine, etiam Massiliæ coram Benedicto Romano Pontifice: Vrbanus de Miolans per annos omnino viginti accepit sibi nomen Valentini episcopi, etiam in Lateranensi Concilio, vt aduertebam libro 4. de Valentinis episcopis num. 23. 24. & 25. cùm Gaspar Turnonius sederet Valentiæ, & episcopatum quietè sapienterque regeret. Animos abs dubio faciebat gens è qua ducebat originem. Odilla mater, amita erat Guilelmi Bertrandi per illos annos Comitis Prouinciæ, per quos ipse gerebat episcopatum; Eo ipso anno quarto & qua- 14
dragesimo supra millesimum Geraldus sedere desiisse videtur. Bertrandus eo nomine secundus antistes facit vt ita sentiam. Docet episcopatum vacasse annos à Geraldi episcopatu septendecim, ac demum iis elapsis Geraldum Caprerium, ex Nicolai Pontificis Romani mandato, illum iniisse. Scilicet sexagesimus primus, quem Nicolaus vltimum in pontificatu habuit, est decimus septimus à quadragesimo quarto. Quas autem ob causas Sistaricum sine antistite fuerit adeò longum tempus, tradit ille ipse Bertrandus. Episcopatum vendiderat Raimbaldo aut Geraldo episcopus, aut Geraldo

mortuo canonicorum collegium; id enim obscurum est. Ergone episcopatum vendiderat? omnino. Miraris? vxorem etiam publicè Geraldus duxerat, domique habebat, & ante Geraldum alius fortasse quis. Quid verò episcopatum non vendiderit quem forsitan emerat? *Episcopi Simoniaci erant viua voce*, inquit Bertrandus de Sistaricensibus episcopis, *vxorati publicè.*

15 Neque hæc scelera vni suscipiebant. Audi Victorem secundum Pontificem Romanum. Is euehens Viminianum in Ebredunensem episcopum anno octauo supra millesimum quinquagesimum sic loquitur. *Animaduertentes Ebredunensem ecclesiam primò quidem incursione & peruasione Saracenorum, secundò receptione & possessione transfugarum, & indisciplinatorum, deinde longâ oppressione pastorum suorum, immo mercenariorum, &, quod peius est, Simoniacâ hæresi & occisione debacchantium prostratam*, &c. Quid ceteros per Prouinciam & alias regiones episcopos afferam? etiam in Normannia Sacerdotes ac summi Pontifices liberè coniugati, vt laici, erant autore Gilberto Crispino in vita S. Heruilni: verùm pudet fœdissimorum scelerum autores sigillatim, & veluti per capita censere. Etiam in Italia *vix aliquanti inueniebantur*, vt loquitur Victor 3. libro 3. dialogorum, *qui non Simoniacæ pestis contagione fœdati, mundi coram Deo præcepta Dominica obseruantes, existerent*, &c. *Nonnulli etiam Episcoporum, verecundiâ omni contemptâ, cum vxoribus domo simul in*

16 *vna habitabant.* Si petas quis fuerit qui Sistaricensem episcopatum emit Raimbaldus, sic habeto. Raimbaldus; seu Raimbaudus, aut Ragobaldus, (omnibus istis nominibus appellatum inuenio) à Burellano scriba dicitur *miles valde diues, & potens*, frater Mironis Vicecomitis, sub. Sistaricensis; nam cuius alterius vrbis quàm Sistarici, vicecomitem sine omni additamento vocauerit, agens de Sistarici turbis? Frater autem Mironis ex matre tãtùm fuit, patre scilicet Mirone nati, cùm Raimbaldus Leorgerium seu Leodegarium patrem habuerit. Odila quippe vtriusque mater primùm Mironi nupsit, & post Mironis matrem Leodegario. Ante Mironem inuenio Berengarium Sistaricensem Vicecomitem natum Berengario patre: sed quis, & quibus parentibus genitus fuerit hic Berengarius, non inuenio; neque etiam lego quo factum sit iure vt post Berengarium eius filium Miro Raimbaldi frater, fuerit Sistarici Vicecomes. Vtcumque hoc factum fuerit, Raimbaldus seu Ragobaldus, alterum etiam fratrem habuit, nomine Rostagnum, ex Sanpontiani ad Niciam monasterij tabulis, vt statim referam. Viuebat anno etiam millesimo sexagesimo secundo, vt intelligitur ex chronologia Lerinensi pagina 367. vbi cùm probasset anno 1150. donationem monasterij S. Verani à Pontio Abbate Lerinensi monasterio, legitur illud etiam ipse anno 1162. nescio quas ob causas donasse. Cetera Rogobaldi me latent. Emit ille anno 1144. *Episcopatum Sistaricensem filio suo paruulo, qui postea fa-*

17 *ctus fuit episcopus Vasionensis*, inquit Bertrandus episcopus. Is patre melior, anno millesimo quinquagesimo nono largitus est abbatiam SS. Victoris & Petri Sanuictorinis ad Massiliam monachis, *sitam in loco qui nominari solet Grasello*, vt ferunt Sanuictorinæ chartæ: & anno 1073. *castrum quod nominant Drappo* Raimundo Niciensi episcopo, vt refert Iofredus ex donationis tabulis in Nicæa parte 2. numero 20. subscripserunt Leodegarius, Rostagnus, Bertrannus fratres. Atque anno 1078. plures ecclesiãs cum suis villis monasterio S. Pontij ad Nicæam, vt idem Iofredus recitat ibidem numero

mer 22. cum Leodegario ac Rostagno fratribus, & Raimbaldo ac Leodegario & Rostagno filiis Rostagni patrui. Petrum tertiũ ego vocaui, cùm disputabam de Vasionensibus episcopis libro 2. numero 5. & 6. Miro etiam Ragobaldi frater anno millesimo quinquagesimo nono, iisdem Sanuictorinis tradidit villam nomine Contenes *in Prouincia Cimeliensi*, seu Niciensi, vtroque enim nomine episcopus eius post annos etiam centum appellatus est à Romano Pontifice.

Quanto autem Sistaricensis ecclesiæ damno Raimbaldus Episcopatum emerit Petro paruulo filio, accipe à Bertrando Episcopo. *Geraldus Caprerius in charta sua*, inquit, *satis simplicitus verbis narrat, quomodo ante ipsum ita fuit destructus, culpa laicorum, & Episcoporum Sistaricensium, Episcopatus, quòd nec etiam vna gallina remansit. Et fecit hoc maximè quidam nobilis homo, Ragobaldus nomine: fecerunt hoc impij Marchiones antè, quorum nomina dicit deleta esse de libro vitæ.* Burellanus scriba rem ex aliis veteribus chartis explicatiùs tradit. *Miles Raimbaudus cum militibus suis, & cum Comitissa Adalaixi Forcalqueriensi, inuasit omnem honorem Episcopalem. Raimbaudus vendidit, milites emerunt, & sic destruxerunt episcopatum, ita vt vix Episcopus in eo posset requiescere vel vna nocte.* Adalaix, quam memorat, est Adelais comitissa Diensis, vxor Guilelmi Forcalqueriensis Comitis, & mater Bertrandi post patrem Comitis quoque Forcalquerij. Qui fuerint illi *impij Marchiones*, non ita facile dictu est. Putabit fortasse aliquis fuisse Bertrandum, Gaufridum, & Guilelmum Adelaidis filios, qui vt Comites, sic etiam Marchiones vulgò vocitabantur. Ego magis arbitrabar fuisse Sistarici dominos, lego quippe eos *multa mala, & facinora contra ecclesiam Sistaricensem* fecisse: de Adelaidis verò *filiis* nihil tale inuenio. Quia Sistaricenses domini aliquando suis de sceleribus doluerunt, & Geraldo Caprerio postea Episcopo fecerunt satis, rem fusiùs exponam, cùm de hoc antistite, & Episcopatus instauratione dicendi locus erit. Nunc addo fratres fuisse tres, Petrum, Rostagnum, & Pontium. Neque opponas Sistarici dominos, vt Vicecomites fuerint, non tamen dictos esse Marchiones: hos autem, non illos Episcopatum perdidisse. Enimvero si vocem spectas, Marchio est marchæ (seu Germana, seu Franca, Gallicaue, vox limitem significat) præfectus. Limitaneum seu ducem, seu Comitem dicebant Romani. Quia verò tum inuenta est vox, cùm Comes duce minor regebat imperij limitem, Marchio appellatus est, quem limimitis Comitem Romani dicebant. 4. *Carolus* enim *Magnus*, vt loquitur Sigonius libro 2. de regno Italiæ, *regni limites, atque oppida Comitibus administranda commisit. Limites marchas vocabant: marcharum Comites, ac Marchiones dicti.* Cum Sigonio sentit Pancirolus ad caput 139. Notitiæ Orientis imperij. *Germani principes*, inquit, *oppidorum quæ in feudum concedebant, Comites dixerunt; in limitibus verò constitutos, Marchiones. Hæc vox eorum lingua limitum præfectos significat, March enim ipsi limitem vocant.* Vt verò aliarum quarumdam vocum, ita etiam huius significationem tempus mutauit, & Marchio neque limimiti præfectus, & alius à Comite demum habitus est; atque illo nunc superior, nunc inferior. Nam vt cetera taceam, & non discedam à Prouincia nostra, nemo est Forcalqueriensium Comitum, qui Prouinciæ

Q 2 Comite

Comite inferior, vtpote eius principio frater ætate minor, tum consanguineus gradu inferior, ac demum aliquando cliens, se Prouinciæ marchionem non dixerit: Hugo autem Arausicanorum primogenitus dominorum, vt se Rogone fratre Comite superiorem significaret, marchionem appellabat, quemadmodum legere est in tabulis, quibus Landonis episcopi continetur electio. Existimabam ergo Sistarici dominos, qui se non Comites, quamuis Sistaricum fuisset olim Comitatus caput, sed Vicecomites, quia sub Forcalquerij Comite supremo principe dominabantur vrbi, dicebant, accepisse aliquando Marchionis nomen; & Petrum Rostagnum, ac Pontium fratres, illos esse, quos Bertrandus secundus vocauit impios marchiones. Sed ista hactenus: accedamus ad ea quæ cladem episcopatus consecuta sunt, & videamus quis eum restituerit.

22 *Geraldus. 2. Caprerius.* Geraldus Caprerius Olcij Delphinatum (quos nunc dicimus) ortus, canonicorum Ordinem inuenerat, & omni virtutum genere in maximæ sanctitatis nomen illis temporibus inclarescebat: igitur ad id operis peragendum electus est. Suorum Præpositus sociorum venerat Auenionem ad Concilium, cum episcopis, & abbatibus, & Patres eius sanctitate morum adducti sunt ad episcopatum renitenti committendum, qui præsulum simoniâ, matrimonioque pollutus, antistitem postulabat omni virtute præstantem. *Electus est Gerardus Caprerius*, inquit Bertrandus episcopus, *apud vrbem Auenionensem in Concilio magno, quod ibi celebrauit cum omnibus episcopis totius Prouinciæ Hugo Cluniacensis abbas, fungens legatione domini Nicolai secundi, ad quem à prædicto Legato missus iam dictus Geraldus, in episcopum fuit consecratus.* Cur ad Nicolaum Pontificem Romanum ab Hugone Legato Geraldus missus fuerit, chartæ omnes meæ tacent: sed ita fere tum fiebat. Viminianus paucis antè annis ad Victorem iuerat vngendus in Ebredunensem Archiepiscopum: Hugo quoque Lugdunensis camerarius ad Gregorium septimum, vngendus & ipse in Diensem antistitem. Sed audi Hugonem Clauiniacensem in Chronico Virdunensi. *Hugo Diensis episcopus celebrauit & septimum apud Auenionem Concilium, in quo depositus est Achardus Arelatensis inuasor, & electi sunt Gibilinus in Arelatensem Archiepiscopum, Lantelmus in Ebredunensem æquè Archiepiscopum, Hugo in Gratianopolitanum Episcopum, Desiderius in Cauallicensem, quos post expressionem Concilij secum duxit Romam; & consecrati sunt à Pontifice.* Nicolaus de Geraldo quem in episco-
23 pum vnxerat, multis ad Sistaricenses scripsit. Et alia, & quæ sequuntur habent eius literæ. *De reditu verò ecclesiæ, vel oblatione fidelium, quatuor faciat portiones: quarũ vnam sibi retineat, alteram clericis officiorum pro sua sedulitate distribuat, tertiam verò pauperibus & peregrinis, quartam verò ecclesiarum fabricis nouerit obseruandam.* Hæc attuli, vt videas clericis, non omnibus, sed iis tantùm qui *officiorũ* dicebantur, iubere Nicolaum vt Geraldus, pro ceterorum scilicet toto Christiano orbe episcoporum more, prouideat. Officiorum verò clerici dicebantur, & canonici & ceteri qui ministrabant ecclesiæ. Nicolai literas proculdubio abiecerunt Sistaricenses, pergit quippe Bertrandus: Geraldum *Roma redeuntem, vt ipsemet narrat, Sistaricenses non permiserunt transire per ciuitatem suam.* Cur non permiserunt? Si quid coniectura licet assequi, Petrus, Rostagnus, & Pontius fratres, domini Sistaricenses, Episcopum vrbe accipere noluerunt, cuius & alia, & decimas per importunum

portunum facinus sibi acceperant, habebantque. Sed canonicorum etiam scelere exclusum vrbe fuisse, ego quidem non dubitabam. Certè non Raimbaldo episcopatum & occupanti, & per plures annos vastanti intercesserant; non tergeminis fratribus Sistarici dominis, & alias episcopi res, & decimas inuadentibus; non denique Simoniacorum & vxoratorum præsulum importunis ac furentibus ausis.

Caprerius Sistarico exclusus, Forcalquerium iuit, & à ciuibus *cum magno gaudio receptus est*, quemadmodum Bertrandus episcopus subiungit. Forcalqueriensium pietas duritiem Sistaricensium infregit. Igitur neque multo pòst tempore Caprerium admiserunt vrbe. Sed is *non inuênit proprium hospitium, vbi posset caput suum declinare*, sicuti habent episcopales in libro quem vocant viridem chartæ. *Conturbatus verò & contristatus valde, inuênit ibi tres fratres qui dominabantur & possidebant ciuitatem, quorum nomina sunt hæc, Petrus de Sistarico, Rostagnus de Sistarico, Pontius de Sistarico, quibus cùm ostendisset necessitatem & inopiam suam, ac destructionem ecclesiæ S. Mariæ, & aliarum ecclesiarum, quarum reditus ipsi possidebant, & contra ius diuinum detinebant, recognouerunt hi tres dicti fratres esse culpabiles, se reddentes coram Deo, & ipsi veniam postulando de peccatis suis, & parentum suorum, fecerunt placitum cum episcopo Gerardo in hunc modum. Noscant præsentes, & posteri legentes vel audientes hoc scriptum, quòd nos Petrus, Rostagnus, Pontius, fratres, & domini Sistarici, recognoscentes mala & facinora, quæ fecimus contra Deum & Ecclesiam matrem nostram sedis Sistaricensis, quæ in honore B. Mariæ virginis constructa est, atque S. Thyrsi martyris, & contra episcopum, & canonicos ipsius ecclesiæ, in recompensatione malorum quæ fecimus, recipimus terram nostram & honorem quem habemus, vel habere debemus per manum Geraldi episcopi, & Ecclesiæ: & iuramus illi vitam, & membra sua, & castellum quod habemus in Sextirone. Idem* 25
autem Episcopus reddidit eis vicem de sacramento, quòd non tollet eis castellum, neque homo, neque femina per suum consilium, vel per suum consentimentum. Sic Deus illi adiuuet, & sancti sui. Ipsi verò reddiderunt & donauerunt decimas, quas possidebant ipsi, & alij pro illis, iurauerúntque ecclesiæ, & canonicis eiusdem ecclesiæ, qui communia tenere voluerint, quòd ipsi defendent iura Episcopi & ecclesiæ, & terram illorum. Sic Deus illis adiuuet, & sancta eius euangelia. Hoc idem iurauit episcopus tenere, & attendere ipsis, & filiis suis. Et si episcopus, Comes, aut Vicecomes, vel aliqua persona, ista omnia supradicta frangere voluerit, fiat ira Dei supra eum & sit, vsque dum resipiscat, & ad emendationem veniat. Amen. Huc vsque episcopales chartæ. Ex illis videor mihi colligere, quod in 26
superioribus monui num. 19. 20. & 21. tergeminos fratres, dominos Sistarici non autem filios Adelaidis Comitissæ Forcalquerij, illos esse impios Marchiones, qui res episcopi autore ipso Caprerio perdiderunt. Fatentur se decimas sibi accepisse, fatentur *mala & facinora* fecisse *contra ecclesiam & Episcopum*. Quid tale de filiis Adelaidis legimus? Numquid etiam longè grauiora Forcalquerij, quæ principis sedes erat, suscepissent, vbi tamen nihil aduersus Episcopum & ecclesiam ausi sunt? *Cum maguo* potiùs *gaudio* susceptum Forcalquerij vidimus Episcopum, cùm non admitteretur Sistarici. Vtvt hoc habeat, Rostagnus (placet id de Sistaricensium dominorum posteris adiungere) Petri & Pontij frater videtur ille esse *Rostagnus de Sestarone*, qui testis subscripsit Bertranni Prouinciæ Comitis donationi nescio

cui Sanuictorinis monachis, pro damnis quæ eorum monaſterio intulerat: & Guilelmus de Siſtarico Vencienſis, poſt tergeminos fratres iſtos annis centum, epiſcopus, & abiecto Epiſcopatu monachus S. Victoris,
27 ex ipſorum genere ortus. Sed quid in rebus omnino ambiguis hæream? certè iſtos fratres arbitrabar filios non fuiſſe Raimbaldi, malorum fere omnium & Epiſcopatus damnorum autoris, in cuius ſcilicet filiis, vt plures memorentur, nullum lego Pontium: ſed fuiſſe Vicecomites, aut etiam Comites Siſtarici non negabit, qui ad illas ipſorum voces attenderit, *ſi Epiſcopus, Comes, aut Vicecomes ſupradicta frangere voluerit.* Dominum non memorant, qui Epiſcopum non tacent. Cur eum non etiam proloquuntur, ſi dominus Siſtarici, non erat Comes eius aut Vicecomes? Vide autem quid afferant: *recepimus terram noſtram per manum Geraldi Epiſcopi.* Clientum voces ſunt iſtæ: ſequitur ergo, *iuramus illi vitam, & membra ſua.* Relegantur veteres homagiorum formulæ, relegantur ipſa homagia, quæ priſci ſcriptores referunt patrono à clientibus præſtita: certè hæc omnino eadem verba in ipſis ſunt. *Te nec capiam, nec capi faciam: nec membra tibi auferam, nec auferre faciam:* aiebat Iſoardus Petro Dienſi Epiſcopo anno ſeptimo & ſexageſimo ſupra milleſimum centeſimum,
28 vt docui libro 2. de Dienſibus Epiſcopis num. 39. Igitur illata epiſcopatui damna rependunt homagio terræ ſuæ, & in Sextirone caſtelli. Sextiro Siſtaricum eſt: Seſtaronem quoque & Seſtaricum dixiſſe vidimus numero 26. Nomine autem *terræ ſuæ* tergemini fratres iſti intelligunt & eumdem Sextironem, & reliqua omnia bona ſua, ſicuti per *terram epiſcopi, & Eccleſiæ*, Lurium atque cetera Epiſcopi ac eccleſiæ Siſtaricenſis bona. Scilicet illis temporibus ſæpenumero dabantur eccleſiæ & Epiſcopo caſtra, pagique à nobilibus viris, quæ ipſis ab eccleſia & epiſcopo reſtituerentur ſeruato homagio, vt & libro 2. citato, & aliis locis non ſemel annotaui. Sed quò euaſerint hæc in Sextironem ſeu Siſtaricum, & eius caſtellum ſeu arcem iura epiſcopi, non poſſum dicere. Profectò non aliud ab iſto occurrit ad hanc diem homagium à Siſtarici dominis epiſcopo præſtitum.

29 Siſtarici compoſitis rebus, non pauca beneficia Caprerius in Forcalquerienſes canonicos de ſe optimè meritos contulit. Bertrandus epiſcopus ea ſequentibus verbis proponit. *Seruitij, & beneficij Forcalquerienſis Eccleſiæ non immemor,, tertiam partem Synodi, & tertiam partem ſuæ quartæ partis mortalagij, in omnibus Eccleſiis per inferiorem partem à Malafogaſſa conſtitutis S. Mario donauit. Idem epiſcopus donauit quaſdam Eccleſias ſuas proprias monachis S. Andreæ, pro eccleſia S. Mariæ, & S. Sepulcri, quæ ſunt in caſtro Forcalquerij, & donauit eas Eccleſiæ S. Marij. Inter alias autem Eccleſias quas monachis donauit, donauit Eccleſiam de Manna: ſed retinuit in ea Eccleſia S. Marij quartas matrimonij: & canonici S. Marij receſſerunt à lite, quam faciebant monachis S. Andreæ de Eccleſia S. Mariæ de Salagone. Idem Epiſcopus donauit Forcalquerienſi eccleſiæ eccleſiam S. Martini de Manuaſca, cum omnibus eccleſiis quæ in eâdem valde erant, vel fieri poterant, quæ eccleſiæ S. Martini liberæ ſunt ab omni exactione epiſcopali, ſicut ipſa eccleſia S. Marij, excepta ſolâ quartâ parte mortalagij, quam habet epiſcopus in eccleſia S. Ioannis, cùm hoc non habeat in ma-*
30 *iori eccleſia.* Sed ante iſta omnia Bertrandus docet vnum aliquid feciſſe, quod

quod prætermittere nec possim, nec debeam. *Bonæ memoriæ Geraldus* (in-
quit) *qui cognominatus est Caprerius*, Forcalquerienſem ecclesiam à Sistari-
censi *diuisit*, *diuidens etiam nomina dignitatum inter eas*. Post aliqua pergit :
*Hic, vt dictum est, canonicos Sistaricenses & Forcalquerienses separauit nomina-
tim, & expressim dignitates inter eos diuidens, & Præpositos in vtraque ecclesia
constituens*. Ex istis verbis non ineuidenter intelligitur iussisse Caprerius, vt
Forcalqueriensis ecclesia esset cathedralis, seu concathedralis, cùm Sistari-
censi, quod Bertrandus postea his verbis clariùs exponit. *Vtraque ecclesia est
cathedralis, & pro sede episcopali habita ab antecessoribus meis*. Iam diuidere 31
Forcalqueriensem ecclesiam à Sistaricensi, non aliud est, quàm, quæ duæ
ecclesiæ in vnam agente Frondono antistite coierant, eas alteram ab altera
secernere, & facere, vt qui seu canonici seu clerici Sistaricenses ac Forcal-
querienses in vnum collegium conuenerunt, diuidantur in duo, singulique
suis legibus ac iuribus, non aliter quàm locis, ab inuicem seiungantur. Qui
ergo Caprerius eas diuisit ecclesias, asseritur diuisisse etiam nomina digni-
tatum inter ipsas, non quòd dignitatum, quæ in vno ex duobus canonico-
rum collegio vigebant, alteram partem Sistarici, Forcalquerij alteram esse
iusserit, sed quòd suas Sistaricensibus canonicis, suas Forcalqueriensibus di-
gnitates addiderit. Igitur Bertrandus cùm dixisset Caprerium *dignitates inter
eos diuisisse*, hoc exposuit subiungens, *& Præpositos* (adde, atque alias digni-
tates) *in vtrâque ecclesia* constituisse. Verùm hæc facilia sunt : illud quibus- 32
dam videtur difficile, quod additur, vtramque ecclesiam esse cathedralem,
&, vt cum vulgo loquar, cùm Sistaricensis sit cathedralis, concathedralem
esse quæ Forcalquerij est. Aiunt insolens ac inauditum videri, neque facile
cogitatu, quòd concathedralis hæc dicitur : neque verò archidiaconum
Forcalquerij esse, quo cathedralis ecclesia carere non potest. Hìc nolo ego
fusiùs de re tota disputare ; neque locus id postulat. Hoc vnum assero ne-
que vniuersis cathedralibus suum quondam fuisse archidiaconum, & For-
calquerij suum, qui nescio quo casu exciderit fuisse. Certè chartam Bertran-
di secundi, sæpenumero in superioribus à me commemoratam, obsigna-
runt e Forcalqueriensibus *Grossus præpositus*, *Albertus Sacrista*, *Guilelmus Ar-
chidiaconus*, *Hugo Præcentor*; Henricus autem Cardinalis Ostiensis, canonici
iuris ille scientiâ toto Christiano orbe notissimus, cùm e Sistaricensi Episco-
po in Ebredunensem Archiepiscopum euasisset, erexit anno sexto (septi-
mum nunc dicimus) & quinquagesimo post millesimum ducentesimum
die sexta & vigesima Februarij, Ebredunensem archidiaconatum, quo ad
illam Ebredunensis, non cathedralis, sed metropolitana caruerat ecclesia,
& Hugo Beroardi ab 1218. ad 1232. Archiepiscopus Arelatensis, suppresso
decanatu ædis metropolitanæ, anno mihi ignoto instituit archidiacona-
tum in ea, quo antetioribus sæculis caruerat, atque Ioannes 22. anno 1316.
in Auenionensi S. Mariæ ecclesia cathedrali, quæ nullum ad illam diem ar- 33
chidiaconatum habuerat, erexit duos. Addo esse quod miremur venisse
eruditis viris in mentem, non fuisse hactenus concathedrales extra Forcal-
querium ecclesias. Adurensis episcopus concathedralem iam olim habuit,
& nunc etiam habet in Manerio S. Quiteriæ. Matthæus Paris autem ita scri-
psit anno millesimo centesimo trigesimo tertio : *Cestrensis episcopus habet
tres sedes, Cestrensem, Lichilfeldensem, Conuentrensem*. Ecce iam olim duas
in

in Anglia concathedrales eccleſias, non vnam. Hoc etiam placet addere: Raynerus in diſceptatione de antiquitate Benedictinorũ in Anglia tract.1. ſect.1.§.17.recitat ſequentia ex Goduuino ad annum 1224.Alexandro Sauenſby Epiſcopo Conuentrenſi *lis in curia Romana diu agitata, inter monachos Conuentrienſes, & Canonicos Lichefeldenſes de iure eligendi Epiſcopum ſic terminata eſt, vt alternis vicibus eligerent, ſed ita vt vtrobique tam apud Lichefeldenſes, quàm apud ſuos, Prior Couentrenſis ſuffragium ferret, idque omnium primum.* Sed iſta ſatis. Ad Geraldum Caprerium reuertamur.

Quot annos ſederit nullis lego in tabulis. Sedebat milleſimo ſexage-
34 mo quinto, ex literis, quibus Cunibertus Taurinenſis Epiſcopus & alia, & à Sabaudiæ Comite conceſſa confirmat Nantelino ipſius in Olcienſis monaſterij fundatione ſocio,& in monaſterij Præpoſitura ſucceſſori, quod monaſterium (vt hoc addam) anno 1083. Adalgida Comes Suſæ & filia Magnifredi ac Bertæ,& Agnes vxor Petri filij Adalgidæ dant & alia & nonnullas Eccleſias *Canonicæ S.Laurentij de Martyrio,conſtructæ in loco vbi dicitur,Vltiũ*,ex Guichenono in probationibus hiſtoriæ Sabaudiæ pag.26.Geraldus Siſtarici ſedebat etiam anno eiuſdem ſæculi quinto & ſeptuageſimo ex literis Gregorij ſeptimi, quæ ſic habent. *Gregorius Epiſcopus ſeruus ſeruorum Dei Giraldo Siſtaricenſi Epiſcopo ſalutem, & Apoſtolicam benedictionem ſi obedieris. Michael Presbyter Eccleſiæ Crocienſis conqueſtus eſt nobis te præfatam eccleſiam, quam ipſe iuris S. Petri eſſe non dubitas, inuaſiſſe, bona eius diripuiſſe, Presbyteros & clericos cepiſſe, ac vi contra fas & iura iurare compuliſſe. Cùm verò Ananiam & Saphiram propter propria bona, quæ B. Petro promiſerant, & non dederunt, mortem incurriſſe non ignores, quo inſtinctu niſi diabolico tantam inuaſionem præſumpſiſti, tantam contumeliam intuliſti, tantum ſacrilegium in Apoſtolorum principem perpetraſti? Quapropter Apoſtolicâ tibi autoritate præcipimus, vt perſpectis his apicibus, abſque omni occaſione vel dilatione, prædictam noſtram Crocienſem eccleſiam expediens, liberam reddas, Presbyteros & clericos abſolutos, & omnia quæ inde tuliſti ſibi reſtituas, & cum pace & quiete ibi Deo ſeruire ſub B. Petri ditione in tuitione noſtra permittas. Si autem te aliquam iuſtitiam in præmiſſa eccleſia habere exiſtimas, ad nos citò cum prælibatis Canonicis noſtris venias, vt iuſtitiam in præſentia noſtra recipias. Si autem hoc non feceris, te Apoſtolica autoritate excommunicandum noueris. Datum Romæ duodecimo calendas Aprilis indictione duodecima*, ideſt anno Chriſti milleſimo ſeptuageſimo quinto die vigeſima prima Martij. Ex iſtis Gregorij literis vides Geral-
35 dum Caprerium voluiſſe, vt Canonici Crocienſes ipſi ſubiicerentur, quos Romanus Pontifex ab Siſtaricenſis Epiſcopi poteſtate exemerat. Sed ego quidem arbitror virum vitæ integerrimum, ignoraſſe ab Epiſcopi ſui iure exemptos fuiſſe. Reliqua Caprerij ad me non peruenerunt. Omnem de illo diſputationem placet concludere verbis Bertrandi ſecundi. *Tandem* Geraldus Caprerius *dedit ſeipſum, & corpus ſuum Deo, & B. Mariæ ſedis, & S. Mario confeſſori, & B. Thyrſo martyri*,id. Forcalquerienſi eccleſiæ, & in ea conditorium ſibi eſſe voluit. Quam Bertrandus vocat B. Mariam *ſedis*, eſt baſilica quæ nunc S. Marij dicitur. Inuenio appellatam quoque B. Mariam de mercato. An *ſedis* acceperat nomen,antè in arce quàm templum B.Mario ſacrum Canonicos haberet, vt ab Epiſcopi ſede princeps Forcalquerienſium Eccleſiarum vocata fuerit?

Geraldo

Geraldo Caprerio mortuo sederunt ordine Carolus, Bertrandus, Ge- 36
raldus, Raibaldus, Petrus, autore Bertrando secundo post Petrum antistite. Sic loquitur: *Geraldus Caprerius sancto Mario donauit, Carolo, Bertrando, Geraldo, Raibaldo, Petro, quinque scilicet episcopis, qui postea ad nostra vsque tempora fuerunt, laudantibus.* Igitur Burellanum scribam hîc etiam defecit temporum, & rerum quoque ab episcopis gestarum cognitio. Nam longè alia scripsit. *Pòst Geraldum Caprerium,* sunt ejus verba, *Carolus episcopus ecclesiam Sistaricensem rexit. Post Petrus episcopus antiquus. Post ipsum Frodo episcopus. Post hunc Bertrandus episcopus. Post istum domnus Nitardus. Post hunc Geraldus secundus episcopus. Post ipsum dominus Raimbaudus episcopus. Post hunc venerabilis episcopus Petrus de Sabrano. Post istum sanctissimus præsul Bertrandus.* Puto Petrum antiquum malè à Sabranio distingui: hic enim episcoporum primus, quod sciam, tulit nomen Petri. Frodo autem est Frodonus seu Frondonus, quem ante Durandum & post Vrsum sedisse dixi in superioribus: certè ante Geraldum Caprerium sedit, qui Sistaricenses & Forcalquerienses canonicos in vnum collegium compegerat, à Caprerio diuisum in duo posterioribus temporibus. De Nitardo suus fuit in superioribus dicendi locus, scilicet libro 1. numero vltimo. Etsi autem Burellanus exscriptor vera diceret, vides tamen falsum esse, quòd Bernardus ille Sistariensis episcopus, qui à Guichenono in historia Sabaudiæ pagina 222. memoratur, fuerit Sistaricensis antistes. Non enim Bernardus, sed alius quis anno 1118. Sistarici sedebat.

Ceterum de Carolo Caprerij successore magnum est in meis omnibus 37
chartis silentium. Carolus de Venasque facit genere Grimaldum, in ar- *Carolus*
bore genealogica & historica Grimaldæ gentis anno millesimo centesimo quarto. Illud de gente nullo asserit autore. Istud de tempore intelligis ex eo falsum esse, quòd Petrus Aquensis archiepiscopus anno millesimo centesimo secundo laudat donationem Bertrandi post Carolum episcopi canonicis sancti Marij Forcalquerien sibus. Quibus verò, & quot annis *Bertrandus 1.*
Bertrandus episcopatum gesserit, etiam non inuenio. Profectò qui post eum Geraldus tertius fuit, sedebat millesimo centesimo decimo. Igitur vt Caprerius quinto post millesimum septuagesimum extremam diem obierit, & Geraldus tertius illo millesimo centesimo decimo episcopatum adierit, Carolus, & Bertrandus, inter vtrumque antistites non sederunt supra quinque & triginta annos, atque Carolus ante centesimum secundum Bertrando locum fecit.

Adelais Forcalquerij Comes, quæ ex Hermengardo conjuge Guilel- 38
mum peperit Bertrandi, & Guigonis patrem, concedit anno millesimo cen- *Geraldus 3.*
tesimo decimo mediam partem Lurij Geraldo tertio antistiti. Hic satis mirari non possum, vnde factum sit vt episcopus eam partem amiserit, qui totum possidebat olim Lurium, ex donatione principum, Caroli magni quidem imperatoris, vt docui libro 1. num. 27. Caroli autem Prouinciæ regis, vt addidi hoc libro num. 3. Perpendenti tamen accuratiùs mihi funestos episcopatui illos annos, quibus Adelais commitissa, Raimbaldus, & tergemini fratres domini Sistarici omnem susque deque verterunt, subit animum cogitare, cùm Raimbaldus, & Sistaricensium domini illa facinora ederent impotentes, quæ in superioribus retuli, Adelaidem per

R summam

ſummam, juris neſcio cujus ſpecie, & importunam injuriam, ſibi accepiſſe mediam Lurij partem: Certe Adelais filia ipſam Geraldo præſuli reſtituens, affirmat ſe eam *reſtituere*, *cum omnibus illius appenditiis ad eamdem partem pertinentibus, ſicut in pręceptis imperialibus reperitur*, euidentiſſimo argumento ab ipſis præceptis, ſeu chartis, cùm ad Adalaidem Comitem, ejuſque matrem, agente Geraldo epiſcopo perueniſſent, factum eſſe vt illam reſtitueret antiquo domino, ſcilicet ex iis intelligens non partem Lurij, vt falſo jactatum fuerat. ſed totum Lurium epiſcopo ab Carolo Magno imperatore quondam donatum eſſe. Sanmarthani in Gallia Chriſtiana aſſerunt iſtam Lurij partem ab Adelaide
39 Garaldo conceſſam eſſe *Conrado Teutonicorum imperatore, filio Henrici regis.* Verùm Adelaidis ipſius tabulæ docent ab ea tributam eſſe *Carolo*, non Conrado, *Teutonicorum imperatore, filio Henrici regis.* Quis iſte Carolus? accipe. Ducheſnius libro 4. hiſtoriæ Burgundiæ cap. 3. tradit Henrico, cui Conradus ſucceſſit, Henrici imperatoris à Paſchali ſecundo abrogati filio, fuiſſe Caroli etiam nomen. Illi tertio capiti facit hunc titulum: *Carolus Henricus eo nomine quintus imperator, rex Burgundię, & Arelatis:* Iſtud verò dat initium capiti: *Hic principio renuntiatus eſt rex à patre anno milleſimo centeſimo tertio, ſequente autem anno rebellauit, denique tranſcriptum à patre imperium accepit, cum regnis Burgundię, & Arelatis.* Hoc Carolo, ſiue, vt alij loquuntur, hoc Henrico, cui ſeu prænomen, ſeu nomen quoque Caroli datum eſt, filio Henrici regis, imperatore, Adelais dedit, &, ſicut in tabulis ab ea ſcriptis legimus, *reddidit* mediam partem Lurij Geraldo epiſ-
40 copo. Non eſt quòd mireris nomen Henrici additum fuiſſe principio ad nomen Caroli, & conſequentibus tamen temporibus, abjecto Caroli nomine, ſolum Henrici viro perduraſſe. Lambertus Ardenſis in Ghiſnenſium hiſtoria par aliquid de Roberto Balduini Ghiſnenſis Comitis filio aduertit. *Vt temporis erat conſuetudo*, inquit, *& adhuc plęrumque tenetur, binomius erat: ſed ſuppreſſa vocationis proprietate, inoleſcente vſus conſuetudine, dictus eſt Manaſſes, poſtea Ghiſnenſis comes.* Ita etiam quem Burgundiæ comitem Glaber Vvilelmum vocat, is Diuioue in epitaphio appellatur Otho Vvilelmus. Et qui Guilelmus Forcalquerienſium ante Forqualquerij cum Prouincia conjunctionem Comitum vltimus, ſe pluribus in chartis dicit Bertrandi & Iaucerandæ filium. Legimus vocitatum quoque Andream Guilelmum. Sed accipe tabulas, quibus Adelais mediam Lurij partem dedit, ſeu potiùs *reddidit* Geraldo antiſtiti. Eas habet ingens ille membraneus liber Siſtaricenſis epiſcopij, quem vocant viridem.

41 *Diuini muneris examine creditur inuentum, vt apud cunctas gentes Chriſtianæ religionis vnum haberetur decretum, quantum inter donatores, vel venditores iis quibus donant vel vendunt, literale faciant teſtamentum, vt per ſuccedentia temporum curricula, ſi aliquid ingruerit aduerſum, literalis donatio ſit adiumentum, & contra aduerſos ſibi inuiolabile teneat perpetim fundamentum. Moderni ergo autores iſta repererunt, antiquiores non ſubnixi firmitate pro nihilo habuerunt. Quocirca, priſtinis relictis, modernis ſecutis, ego Adalais Comitiſſa Fulcherienſis, & mater mea Adalais, & filius meus*

Vvilel

Vvilelmus marchio Prouinciæ, reddimus atque concedimus, & concedendo laudamus Sistaricensi ecclesiæ, quæ est constructa in honore beatæ ac gloriosæ Virginis Mariæ, & eiusdem ecclesiæ Geraldo secundo episcopo, qui eidem ecclesiæ autore Deo præest, successoribusque ipsius medietatem illius castri quod dicitur Lurs, quæ à modernis vocata est comitalis, cum omnibus illius appenditiis ad eamdem partem pertinentibus, sicut in præceptis imperialibus, seu chartulis, quæ in præfata ecclesia habentur, scriptum reperitur: quatenus omnipotens Deus per intercessionem Beatæ Dei genetricis Mariæ, & S. Thyrsi martyris, & gloriosissimi Marij abbatis, & oratione episcoporum prædictæ ecclesiæ, atque supplicatione canonicorum seu clericorum ibidem degentium, indulgeat nobis debita nostra, & donet vitam atque prosperitatem diuturnis temporibus filio nostro præfato Comiti, & vt memoria patris mei, seu prædecessorum nostrorum in supradicta ecclesia celebretur in vnoquoque anno. Si quis igitur, quod absit, homo nostræ progeni ei, aut cuiuslibet dignitatis, ingenuus vel seruus, surrexerit ad irrumpendum hoc donum, apostolica autoritate confusus, iram superni iudicis mereatur, partemque suam habeat cum illis qui dixerunt Domino Deo, Recede à nobis, & cum Iuda sceleratissimo inferni pœnas patiatur, & insuper....... componat cum....... libr. centum. Et hæc donatio deinceps firma permaneat. Facta charta ista in mense Ianuario, regnante Carolo Teutonicorum imperatore, filio Henrici regis, anno Dominicæ incarnationis 1110. *indictione octaua. Vvilelmus Comes, & mater eius Adalais Comitissa, mater huius Adalaidis donationem conscribi fecerunt, cum manu propria firmatam. Adalais comitissa, mater huius Adalaidis donat & firmat. Vvilelmus prim...... firmat. Petrus Rodulphi firmat. Vvilelmus prim.......... Vvilelmus Pandulphi firmat. Testes huius donationis hi sunt, Petrus de Aricio, Vvillelmus archipresbyter, Lambertus caput scholarum, Vvilelmus prior de Salagone. Petrus de Donis scripsit.* 42

Atque hæ sunt Adelaidis tabulæ. Ea se dicit Fulcheriensem Comitem. 43
Quod autem Fulcherium appellat, vocatur Furnum calcarium in magno illo & spisso Sanuictorinarum ex membrana chartarum codice pagina 150. Fons calcarius à Bertrando Comite huius Adelaidis auo, in tabulis quibus Culcæ prioratum anno 1027. fundat, Forcalcarium ab Andrea Delphino in donatione rei nescio cuius Ebredunensi Ecclesiæ anno 1210. Nos vulgò Forcalquerium vocamus post Bertrandum Comitem memoratum anno 1044. Vnde tanta in huius vrbis nomine varietas? Abs dubio, pagus quondam ignotus, non à multis sæculis surrexerat in vrbem, amplissimo nobilem Comitatu, ab Ebredunensibus & Vapincensibus extremis, per Sistaricenses & Aptenses vsque ad Auenionem protenso: igitur alij aliter, vt occurrebat, vocem à vulgari ad latinum sermonem deflectebant.

Geraldo episcopo, siue hoc tertio, siue Caprerio, siue etiam primo 44
(hoc enim obscurum est) datum antistiti hominem lego à Riperto, qui *Reuestem condidit,* pro eccle[illegible] *in eius mandamento fundandis.* Quia non alia in charta par aliquid seu debitum Episcopo, seu concessum inuenio in erectione pagorum, iuuat tabulas, quibus res continetur exscribere: neque ingratum lectori fortassis fuerit si eas publici iuris fecerim. *Cunctis tam præsentibus, quàm futuris sit cognitum, quòd dominus Ripertus, qui Reuestem condidit, pro synodali censura, Episcopo Sistaricensi vnum hominem dedit in eodē Reuesto, pro cunctis ecclesiis, quæ in cuncto suo mandamento fundandæ erant. Et*

dominus Geraldus Episcopus Sistaricensis eumdem hominem, scilicet Petrum Martinum, qui sibi quondam datus fuerat in Reuesto, vt præsenti domino Feraldo eiusdem loci decano per centum decem solidos in pignore misit, tam ipsi, quàm sibi succedentibus decanis, nisi ipse Geraldus pretium supradictum in vita sua reddiderit. Quòd si alij sibi in Episcopatu succedenti reseruauerit, centum viginti solidos solui successor nouerit. Et hoc pignus cum Episcopo canonici Sistaricenses laudant domino Feraldo eiusdem loci decano, sibique succedentibus, scilicet Petrus D...... Vvillelmus canonicus & archipresbyter, Rostagnus Hermenerius, Petrus Diomensis, & ceteri canonici. In præsentia quoque horum testium factum est hoc testamentum. S. Roclauni. S. Petri Auberti. S. Pontij Vvaldalberti. S. Petri Philiberti. Reliqui quoque qui in Reuesto manent, testes existunt, quia in eorum præsentia factum est.

45 Istis in tabulis aduerto duo. Primum est, datum aliquid episcopo, cùm Reuestis, seu Reuestum pagus condebatur, pro cunctis ecclesiis, *quæ in eius mandamento fundandæ erant.* Hoc in aliorum erectione pagorum non lego factum. Nonnihil quidem aliquando muneris concessum est Episcopo basilicam vngenti: sed vt seu basilicæ, seu quæcumque aliæ ædes sacræ possent in vrbe, castrove, aut pago, eorumue agro excitari, non inuenio concessum esse aliquid. Secundum est *hominem*, id, seruum, eumque solidis centum & viginti æstimatum, Geraldo Episcopo datum esse, cuius pretium in episcopalibus bonis censeretur. Hoc non mirabitur, qui cogitauerit seruos tota Gallia fuisse, in ecclesiis etiam & monasteriis, vsque ad Ludouicum Hutinum regem. Adelais Forcalquerij comitissa, *ingenuum & seruum* esse in suo Comitatu docuit anno 1110. vt vidimus numero 42.

46 *Raimbaldus.* Post Geraldum Raimbaudus, seu Raibaldus, ex Ganagobij priore Episcopus fuit. Quo anno seu ceperit, seu desierit sedere, non possum dicere, tacentibus chartis omnibus, quæ ad meas manus peruenerunt. De illo vnum lego: ipsius reliqua omnino perierunt; certè nihil præterea eius habetur in Episcopalibus chartis. Anno incerto emit vniuersa iura, quæ *Tiburgis de Arausica* habebat Lurij, quinque millibus solidorum, & affari Petraruæ. *Affare* barbara vox, Latinis fere prædium est. Tiburgis verò de Arausica non Arausicano tantum Comitatui imperitabat, sed etiam per Aptensem, Sistaricensem, Vencienſem, & Niciensem, Episcopatus amplissimè domiminabatur, vt ex testamento intelligitur, quod anno millesimo quinquagesimo condidit.

47 *Petrus 2. de Sabrano* Raimbaudo successit Petrus de Sabrano, vir gente, pietateque clarissimus anno millesimo centesimo quadragesimo secundo. Burellanus scriba de eo sequentia ex antiquioribus chartis habet. *Multoties visitauit sepulcrum Domini, & exinde attulit multa pretiosa ornamenta, & Sanctorum reliquias, & duas cruces argenteas, & aureas, cum ligno Domini, quarum vna est in ecclesia Sistaricensi, & alia in capella Lurensi.* Sed annos, quibus illud visitauit, non inuenio in episcopalibus chartis. An is ille est, qui Hospitalarios (Melitenses equites nunc dicuntur) è Syria in Prouinciam deduxit, & Guigoni, quem Guilelmus Forcalqueriensis Comes genuerat, autor fuit Manuascam ipsis concedendi? Certè tabulis, quibus illam donabat Guigo, Petrus subscripsit Episcoporum vnus; & non facilè intelligas à quo alio factum sit, vt ignotos non Forcalqueriensi Comitatu, sed vniuersa Prouincia viros tanto ornauerit munere. Piissimus Antistes Principi ætate florenti, referebat nobiles

biles gente viros, & ægris hospitibus Ierosolymis famulari à non multis annis, & aduersus Christiani nominis hostes pugnare. Eos igitur esse, quos qui opibus iuuerit, rem & Deo gratissimam, & mortalibus perutilem faciat. Vtcumque hoc habeat, cùm scriba Guigonis tabulas anno millesimo centesimo quadragesimo nono perfecisset, subiunxit voces quæ sequuntur. *Facta est hæc dispositio in præsentia Domini Petri Sistaricensis Episcopi, autoritate cuius & testimonio confirmatur.* Hic ipse Petrus Antistes, anno millesimo 48
centesimo quinquagesimo, mutauit cum Templariis, *ecclesiam S. Mariæ de Olonio* Lebrignaniæ castro. Anno eiusdem sæculi secundò & quinquagesimo accepit ab Eugenio tertio literas, quibus Pontifex bona sua omnia Sistaricensi episcopo confirmabat, & anno quinquagesimo septimo ab Adriano, qui addidit sequentia. *In quibus hæc propriis duximus exprimenda vocabulis. Castrum de Lurio cum pertinentiis suis: castrum de Lebrignana, quod canonicis Templi Domini voluntate & assensu Guilelmi & Bertrandi Forcalqueriensium Comitum permutasti: Ecclesiam S. Mariæ Forcalqueriensis cum pertinentiis suis: Ecclesiam de Manuasca cum pertinentiis suis: Eccle-* 49
siam de Fontiana cum pertinentiis suis: Ecclesiam de Faueriis cum pertinentiis suis: Ecclesiam de Crescent cum pertinentiis suis: Ecclesiam S. Mariæ cum ceteris Ecclesiis habere dignosceris. Anno quarto & quinquagesimo dedit Petro, Montis maioris Abbati, Ecclesiam de Gaianis; accepitque *prò ea Ecclesias de Sepronia-no, & quidquid iuris habebat in eàdem villa, seu eius territorio,* vt ferunt tabulæ in eam rem scriptæ. Anno octauo & sexagesimo, interfuit donationi Manuascæ Hospitalariis, à Bertrando Forcalqueriensi Comite. *Hanc donationem facio,* inquit Bertrandus, *& offero super altare S. Petri in Ecclesia domus Hospitalis de Manuasca, in præsentia domini Petri Sistaricensis episcopi.* Anno demum incerto, interfuit donationi Luræ Abbati Boscaudonensi, à Fulcone de Alsonicis, & Fresolo, ac Raimbaldo fratribus, & Raimundo Cal- 50
cio nepote, Aldeberto Valico atque Guilelmo fratre, & Laugerio filio, Aldeberto Bertrando Grauesonio, Guilaumo Monlaurio, Laugerio Alfandi fratre. Videtur extremam diem obiisse anno millesimo centesimo sexagesimo nono, aut eum consequente. Bertrandus enim, qui post eius mortem sedebat Sistarici, ita de se locutus est. *Facta est charta ista, anno ab incarnato Domino millesimo septuagesimo* (ordiebantur annum à die quintà & vigesima mensis Martij) *tertio mensis Aprilis, domino Alexandro summo Pontifice, primo anno Pontificatus nostri iam expleto.* De Petro autem hæc addit: *Cum Petro Sabrano prædecessore nostro, qui viginti & sex annis & duobus mensibus ante nos in Episcopatu sedit.* Significat Petrum, qui anno illius sæculi secundo auttertio 51
& quadragesimo sedere ceperat, desiisse octauo aut nono & sexagesimo. *Bertrādus 2.*

Bertrandus secundus *vir sanctissimus* Burellano scribæ, post Petrum Sabranium Episcopus fit, ex priore Cartusianorum Durbonis, anno millesimo centensimo sexagesimo octauo, vt modò referebam ex eius literis secundo pòst anno scriptis. Peruenisse ad tertium illius sæculi & septuagesimum intelligitur ex controuersia, quæ Cartusianis Durbonensibus fuit cum Templariis. Cetera optimi antistitis perierunt, ex tantùm literæ sunt reliquæ, quas anno millesimo centesimo septuagesimo pro Forcalqueriensibus canonicis scripsit. De iis non pauca quæ ad ipsum non spectant, in superioribus sparsim retuli: quæ ad ipsum pertinent accipe. *Ego Bertrandus,* 52

inquit, *Dei gratia Sistaricensis Episcopus ad consuetam deuotionem & obedientiam, quam ecclesia S. Marij* (est hæc Forcalquerienfis Ecclesia) *semper antecessoribus meis exhibuit respiciens, & eorum versa vice, quam in ædificanda & exornanda domo S. Marij semper habuerunt, paternam affectionem attendens, omnes Ecclesias, & omnia beneficia ab eis Ecclesiæ S. Marij & S. Thyrsi Martyris concessa sunt hactenus, cum aliis Episcopis, & nominatim cum Petro de Sabrano prædecessore nostro Ecclesia S. Marij habuit, ita cum omni libertate sua tam in ipso capite,*
53 *quàm in subjectis sibi Ecclesiis, laudo, dono, & concedo* &c. *Antiquas igitur chartas, quæ erant in Ecclesia S. Marij legimus, & relegimus, & licèt plura ibi scripta essent, quòd Ecclesia S. Marij & canonici tempore meo* (vides canonicum fuisse Forcalquerij ante ad Cartusianos, è quibus in Episcopum euasit, quàm transiret) *habebant, & possidebant in pace, laudaui eis & concessi, in quibus ne futuris temporibus aliqua dubitatio emergat, hæc propriis duximus exprimenda vocabulis* &c. *Has omnes donationes* Geraldi Caprerij, quas enumerauit, *laudo. Insuper laudo & concedo ecclesiæ S. Marij ecclesias vtriusque castri de Limancio* &c. *laudo etiam & ecclesiam S. Mariæ de Ripisaltis, & ecclesiam S. Siffredi, cum eadem*
54 *libertate quam habet ecclesia S. Marij. Concedo etiam nominatim ecclesias omnes de vtrâque Petrarua cum simili libertate, & ecclesiam S. Stephani de Niozellis* &c. *& ecclesiam S. Mariæ de Laudicello, & S. Simeonis, & S. Babyli* &c. *Cetera omnia quæ hîc scripta sunt laudo, hoc specialiter addens, vt Episcopus Sistaricensis sine consilio, & consensu Forcalqueriensis ecclesiæ non faciat alienationem rerum suarum, vel ea de quibus episcopus debet habere consilium, & consensum à canonicis Sistaricensis ecclesiæ, cùm vtraque ecclesia sit cathedralis, & pro sede episcopali habita ab antecessoribus meis* &c.

DE REBVS GESTIS
EPISCOPORVM SISTARICENSIVM
LIBER TERTIVS.

1 *Bermũdus.* ANNO quarto & septuagesimo post millesimum centesimum Bermundus episcopatum, adiit, *vir magnus corpore, & genere, de Dominis Andusiæ, canonicus Magalonensis*, vt loquitur Burellanus scriba. De Bermunda gente dixi libro 3. de Viuariensibus episcopis num. 42. & 43. atque libro 3. de Valentinis num. 50. Putatur ab eo descendisse Bermundo, quem Adreualdo autore Carolus Magnus præfecit Aruernis Comitem. Sic loquitur libro de miraculis S. Benedicti cap. 18. *Ob Francorum suspectam fidem, quam semel in coniuratione, dum bellum inchoaretur Saxonicum expertus est, iterum autem in coniuratione Pipini naturalis filij, quibusdam seruorum suorum fisci debito subleuatis, curam tradidit regni, atque imprimis Rahonem, Aurelianensibus Comitem præfecit, Biturigibus Sturminium, Aruernis Bremundum, aliisque, vt ei visum est, locis præposuit.* Seruos appellabat Carolus, quos Franci armis subegerant, ex Beslio in historia Comitum Pictaniensium cap. 1.
2 Ab hoc Bermundo ducta gens, familias in plures scissa est; neque illarum vltima fuit Andusiana: ex ea ortus, quem nunc loquimur, vir, è Magalonensi canonico euasit in episcopum Sistaricensem. Ante in ipsum quam vngeretur,

retur, fuit ei contentio cum canonicis Templi, de ecclesia S. Mariæ de Olonio, quam anno millesimo centesimo quinquagesimo, Petrus ante Bermundam episcopus mutauerat Lebrignana castro, vt docui superiore libro n. 48. Quoniam tabulæ, quibus per Aptensem episcopum sopita fertur, omnem exponentes ad me peruenerunt, eas exscribere visum est. Vt aliud non sit, ex ipsis intelligere licet nullâ Bermundi culpâ factum esse, vt Lebrignana, quam Adrianus Romanus Pontifex superiore libro num. 48. numerabat in Sistaricensis episcopi bonis, ad canonicos Templi redierit.

Transactio seu concordia, quæ inter Stephanum canonicum Templi Domini, administratorem domorum Prouincialium, ad idem Templum pertinentium, & dominum Bermundum Sistaricensem Electum; mediante domino Petro Aptensi episcopo facta fuit, talis est. Controuersia siquidem erat inter eos de quodam cambio, seu permutatione, quam antecessores eorum fecerant inter se. Dominus namque bonæ memoriæ Petrus Sistaricensis episcopus donauerat in hac permutatione fratribus Templi ecclesiam sanctæ Mariæ de Olonio, & omnes possessiones, & res ad ecclesiam pertinentes pro castro de Lebrignana, quod Adelais Comitissa Templo donauerat. Hanc verò permutationem Comes Vvilelmus dicebat non valere, quia facta erat sine sua laude & voluntate, qui dominus tunc puer erat, quando fuit facta inter eos permutatio ista. Et hac ratione abstulit prædictum castrum episcopo, nolens episcopum, sed canonicos Templi istud habere. Tandem prædicto episcopo mediante, & eos concordante, placuit vt episcopus recuperaret ecclesiam suam, & res ad eam pertinentes, fratres Templi castrum de Lebrignana. Propter hoc concessit eis prædictus Electus: ecclesiam de Lebrignana, cum oblationibus, & omni iure parrochiali, & mortalagio ad ecclesiam pertinente. Præterea concessit eis decimas in hortis, & vineis, & tertiam partem decimarum in frumento, & hordeo, & omni grano: & decimarius, & bestia eius, debent viuere de communi, & decimarius debet iurare, si noluerint, se decimas fideliter colligere. Prædictus verò Stephanus, & alij fratres, laudauerunt Electo quidquid iuris ex illo cambio habebant in ecclesia de Olonio, & quatuor modiatas terræ, & hortum quem ibidem acquisierant: & remiserunt ei impensas, quas in cooperianda ecclesia, & in plantandis vineis fecerant, & quidquid iuris in præfato loco habebant. Factum est hoc anno ab incarnatione Domini millesimo centesimo septuagesimo quarto. Testes huius res sunt Vvilelmus Sistaricensis Præpositus, qui hoc laudauit cum canonicis suis, Bertrandus Sacrista, Vvilelmus Præcentor, Vv. Archidiaconus, Elias Iulianus, Petrus Martini, Bernardus Guilelmus, & alij eiusdem ecclesiæ Canonici & Clerici. Testis est Petrus Grossus Forcalqueriensis ecclesiæ Præpositus, & canonici eiusdem ecclesiæ, Ildebertus Sacrista, Vgo Præcentor, Edoardus, Petrus Laugerij, Petrus Guilelmus, Isnardus Petrarua, Guirandy, Vv. Guintrany, & alij eiusdem ecclesiæ Canonici & Clerici. Laudat hoc Petrus Aptensis episcopus, vtriusque ecclesiæ canonicus. Laudat hoc dominus Hugo Aquensis archiepiscopus, qui hanc chartam mandato Sistaricensis Electi, cum episcopo Aptensi, & ipso eodem Electo sigillauit.

3

4

In hac charta vnum aduerte. Vvilelmus Forcalqueriensis Comes, dicitur voluisse, vt mutatio ecclesiæ de Olonio Lebrignanâ castro, à Petro Sabranio episcopo ante annos quatuor, & viginti facta cum Templariis rescinderetur, quia eam ipse nunquam probauerat, siue, vt loquitur, laudauerat. Cur verò eam non probauerit, affert id rationis scriba, quòd Vvilelmo puero peracta fuerat. 5

fuerat. Iſtud aduertere placuit, vt intelligeres Vvilelmum hunc Comitem alium ab eó fuiſſe, quem Adrianus Romanus Pontifex, vt ſuperiore libro num.48. docui, aſſerebat id permutationis cum Bertrando fratre comprobaſſe. Eſt Vvilelmus, ſeu Guilelmus junior, de quo fusè dixi & ſingulari libro, & libro 2. Manuaſcæ, natus anno milleſimo centeſimo quinquageſimo.

6 Anno 1183. Bermundus epiſcopus (Bertrandum hoc eodem anno ſediſſe habent S. Marthani errore, vt putabam, typorum) probat Luræ donationem Boſcaudonenſi abbati, factam olim à Fulcone de Alſonicis, & aliis, coram Petro Sabranio tum epiſcopo, Lurenſemque abbatiam ſubjicit ejus correctioni, juxta Caliſienſis inſtituta monaſterij. Abs dubio Lurenſium monachorum nonnulli, à Boſcaudonenſi abbate, aut jam receſſerant, aut cogitabāt recedere addit enim epiſcopus excommunicare ſe illos qui ei parere noluerint. Anno demum ſeptimo poſt milleſimum ducenteſimum Bermundus concedit eccleſiam *de Ybonicis eccleſiæ B. Martini de Crocis, & præpoſito, atque canonicis eius.* Cetera hujus antiſtitis tacent meæ omnes chartæ. Peruenit ad milleſimum ducenteſimum decimum ſextum, nam Radulphus poſt eum epiſcopus ſedere deſiit primo & quadrageſimo poſt milleſimum ducenteſimum, poſtquam rexiſſet Siſtaricenſem *eccleſiam annis viginti quinque, & tribus menſibus*, vt ex illorum temporum tabulis tradit Burellanus ſcriba.

7 *Radulphus.* Radulphus autem ſedebat illo ſexto & decimo, die duodecimâ calendas Octobris, quâ die judex à ſummo Pontifice cum B. Archiepiſcopo Aquenſi, & B. Cauallicenſi antiſtite datus compoſuit contentionem, quæ Sanuictorino abbati intercedebat cum Sanctægidianorum Hoſpitalariorum priore, de dominatione Manuaſcæ villæ. Hoſpitalarij ab anno milleſimo ducenteſimo octauo, quo Guilelmus junior Forcalquerienſis Comes extremam obierat diem, adiere dynaſtiam Manuaſcæ vallis. Vt in ea tum erant villa vna, caſtra duo, & pagi tres; atque non vnus dominus, vniuerſis illius partibus, ſub Guilelmo Comite imperabat, voluere ſibi ipſorum omnium jura.

8 Quid cum Caluetone caſtri Martiniani partem domino, aliiſve toparchis egerint non lego: à Guilelmo de Cerueria, & Fulcone de Ponteues Vicecomite, Guilelmi omnia ſeu caſtri Manuaſcæ (Fanum Martini etiam appellatur) ſeu aliarum vallis partium emerunt anno poſt ſeptimo: ſequente autem poſt longam contentionem conuenerunt cum Sanuictorino abbate
9 de non modica villæ parte, cui ex Sanmariano prioratu dominabatur; & Radulpho epiſcopo cum aliis judicibus edicente, & multa alia ſibi accepere dominationis argumenta, & *iuſtitiam ſanguinis in criminibus quæ morte aut membrorum detruncatione puniuntur.* Igitur Sanmarianus etiam prior ſuam ipſe toparchiæ portionem ipſis vendidit. Radulphus verò, vt id non taceam, ex Toroneti (Floregiam olim vocabant) Ciſtercienſium abbate in epiſcopum euectus eſt. Antiquæ virtutis & ſinceræ ſanctitatis antiſtes, per vitam, & à morte, plurimis ac ſtupendis de cœlo prodigiis inclaruit. Dedit cæcis viſum, debilibus firmauit ſua membra, fecit vt rectis greſſibus irent claudi: & alios morbos, & herculeum frequentiſſimè pepulit ex hominum corporibus, mortuos demum reddidit vitæ. Iam quis referat pietatem, caritatem, &, vt vno verbo dicam, reliquum omne virtutis genus, quibus & in cœnobio

bio monachis, & per episcopatum omnibus populis illustrissimè præluxit? 10
Certè rem episcopalem adeò verâ accuratione promouit, vt eam Augeto, &
Reuesto castris, atque non paucis Luriensibus prædiis auxerit. Raimundus
Berengarius anno ejus sæculi nono & vigesimo scribebat in hæc verba. *Pro*
anima domini Vvilelmi Comitis (auum loquitur, Garsendis matris patrem,
Forcalqueriensem Comitem) *damus Radulpho Sistaricensi episcopo Albergum,*
siue Comitaladum de Reuesto, & de Fontiana castrorum nostrorum. Anno autem
quarto, & trigesimo *damus Rudolpho episcopo castrum de Reuesto cum terri-*
torio suo, & pertinentiis suis, in Sistaricensi diœcesi constitutum, scilicet in-
ter montem Luram ex vna parte, & Fontianam ex altera: scilicet omnem
segnoriam, & dominationem, iurisdictionem, & districtum, & iustitiam,
& quistas, & omnia vsatica; & demum omnia iura quæ ibi percipiebamus,
retentis nobis tantùm in dicto castro caualcatis, quando eas de alia terra
nostra habebimus, & maiori dominio, seu mero imperio, & generaliter su-
per omnibus criminibus, quæ mortem vel exilium, vel membri abscissionem,
vel ademptionem omnium bonorum infligunt. Raimundus Berengarius vnum 11
addit, quod maximè facit ad laudem episcopi, se pro Reuesto accepisse
à Radulpho Vvilelmios solidos ad duodecim millia. Pietatem verò
Comitis docent tabulæ quæ sequuntnr. *Vobis domino Radulpho Dei*
gratiâ Sistaricensi episcopo, nomine nostro, & successorum nostrorum, pro re-
demptione animæ nostræ, & parentum nostrorum, in vos, & successores ve-
stros transferimus in perpetuum, castrum nostrum de Augeto &c. *Actum est apud*
Forcalquerium in castello. Minutiora sunt quæ sequuntur, quàm vt à me 12
verbatim referri debeant, non omnino tamen ab eo prætermittenda sunt,
qui res à Radulpho gestas recensere suscepit: magnam enim illius de eccle-
sia sua curam fere omnia significant; cetera solam quidem ipsius temporum
demonstrant seriem, sed hanc ego maximi faciendam semper existimaui.
Anno 1220. sedisse, docet donatio rei nescio cujus monasterio Placiti Dei
à....... Iustacio. Anno 1221. arbitrarius judex, cum Bertrando Aquensi ar-
chiepiscopo fuit, contentionis quæ Gaucherio Aptensi episcopo intercede-
bat cum Rostagno de Agouto, & Bertrando de Simiana. Anno millesimo
ducentesimo vigesimò septimo, conuenit cum G. & R. de Railana domi-
nis Salæ de moletrina, quam hi excitauerant in Druentia ad Luriensem
agrum. Anno millesimo ducentesimo trigesimo primo accepit à P. Ber-
mundo milite prædium nescio quod, si absque liberis moreretur, possiden-
dum. Anno 1232. sedisse tradunt literæ, eo anno scriptæ à Berengario Pro- 13
uinciæ Comite. Anno millesimo ducentesimo trigesimo quinto, ille ipse
Raimundus Berengarius quarto nonas Iulij dedit Radulpho episcopo *ca-*
ualcatas castrorum de Reuesto, & de Augeto, & omnes quistas, doutas, seu adem-
ptionem eorumdem quæ hactenus erant *in prædictis castris, & hominibus eorum.*
Donationis tabulæ Sistarici scriptæ sunt. Anno millesimo ducentesimo tri-
gesimo nono contentionem finiit quarto idus Februarij, quæ diuturna &
grauis ei fuerat cum R. de Villamuris, & B. ac G. Fratribus: & à R. Forcal-
queriensi Præposito, arbitrario judice, accepit Mauzeraneguense prædium.
Anno denique 1241. Sistarici mortuus est, & in sua basilica *subtus altare*
sepultus, quod in scalerio lapideo introitus chori positum est vt loquitur Burella-
nus exscriptor.

14 Henricus de Secusia (de Bartholomæis quoque non pauci vocant) Radulpho mortuo successit. Hic vir ecclesiasticarum legum, & juris quod appellamus canonicum scientissimus, ab Ebredunensi archipresbyteratu ad Sistaricensem episcopatum euectus est, & post octo annos Sistarico Ebredunum rediit, ad archiepiscopatum principio, deinde ad cardinalatum assumptus Ostiensem, vnde fit, vt Ostiensis vulgò appelletur ab iis qui de canonico jure disputant. Auberyus libro 1. de Cardinalibus Gallis, magno errore facit Henricum illum de Susa, de quo Matthæus Paris agit anno 1244. Et quidem paginâ editionis anno 1644. quadragesima decima sexta sic habet Mathæus. *Henricus de Susa studiosè thesaurum regis asportat. Vnde diuertens ad partes vnde fuerat oriundus, ad instar corui ad arcam ingredientis, in Anglia postea non comparuit.* Paginâ verò quadringentesimâ trigesimâ hoc fusiùs exponens, vnum addit, è quo euidenter conficitur Susanum, de quo scribit alium omnino esse à Secusiano nostro. Henricus de Susa *considerans hac omnia de pecunia, quam de rege non minimam ad deiiciendum episcopum Vvintoniensem acceperat, comparauit sibi amicos de mammona iniquitatis, adquisiuit sibi (vtinam non comparauit) quemdam in suis partibus episcopatum: & nuntius, coruo factus similis dominum suum Noë defraudanti, nuntium cum onere negotij quod humeris suis susceperat baiulandum, nequiter reliquit imperfectum. Nec apparuit postea in regno Angliæ, bonis*
15 *regi pleniùs saginatus.* Qui Henricus de Secusia, anno millesimo ducentesimo quadragesimo primo, in Sistaricensem episcopum euasit, ex Ebredunensi archipresbytero, non est Henricus de Susa, qui anno millesimo ducentesimo quadragesimo quarto, nondum episcopus, emit Angliâ profugus episcopatum. Quis ante Auberyum id nequissimi facinoris imposuit integerrimæ viro vitæ? Quis, vt & tempora, & cetera conuenirent, hactenus cogitauit fieri potuisse, vt sapientissimus vir, jurisque diuini & humani suo sæculo peritissimus, mutaretur repentè in legum omnium importunissimum corruptorem? vnum hominis nomen fefellit scriptorem de Cardinalibus Gallis: legebat Henricum de Susa in historiis Anglicanis, & cùm Secusia nunc vulgari apud Gallos idjomate dicatur Susa, existimauit non alium esse, quàm qui Henricus de Secusia toto orbe celeberri-
16 mus ecclesiastici juris interpres habetur. Falluntur etiam, sed sine summi viri injuria, qui Susanorum in Delphinatu dynastarum gentilem faciunt. Susani Comites, sunt Balmani gente, & ab Aimone Balmano descendunt, qui cùm Antoniolam Salassam, Henrici Cassenatici apud Delphinates proregis viduam, duxisset in vxorem, Susam ab ea acceptam reliquit posteris hæreditariam. Ipse autem Aimo in nuptialibus tabulis appellatur à scriba, *Aimo de Balma, quondam de Albenco* apud Sebusianos pago.
17 Placent, qui à Pedemontanorum Secusia dictum arbitrati sunt. Et verò qui Ebreduni erexit Archidiaconatum Archiepiscopus, anno 1256. die 24. Februarij, & prædiis paternis partem dotauit, vt ferunt tabulæ super hac re ab eo conscriptæ, facile est cogitatu Secusiâ, apud Pedemontanos vrbe ortum, potuisse in propinquo Ebredunensium agro habere à parenti-
18 bus prædia. Sed, vt ad Auberyum reuertamur, vide quàm falsus fuerit, cùm Matthæi Parisiensis Henricum de Susa, fecit eumdem Henrico de Secusia consultissimo illi juris canonici viro. Matthæus Parisiensis, seu

seu Paris tradit Susanum suum, cùm non esset anno 1244. episcopus, eâ pecuniarum vi, quam ab Angliæ rege acceperat, emisse postea episcopatum; fideles autem eorum temporum tabulæ, & aliæ, & quas Burellus episcopus in libro quem viridem vocant exscribi voluit, docent sedisse Sistarici ab anno 1241. ad annum 1250. Tanto autem à singulari sua, vt ego quidem existimabam, sapientia, fauore omnium in eo sedit, vt canonici 19
tam Crocienses, quàm Placiti Dei, molettrinam, vineam, & alia prædia rustica, magno consensu ei concesserint anno 1244. quo Henricus Susanus Auberyi fugiebat ab Anglia, ingenti pecuniæ vi à rege per importunam fraudem accepta. Hîc placet vnum aliud quid fusiùs edisserere. Episcopus ad annum vsque 1246. domum Sistarici non habebat, ex quo (vt simile veri est) Raimbaldus seu Ragobaldus eam destruxerat, quemadmodum tradidi superiore libro num. 18. Canonicis ea res demum indigna visa est. Igitur Henrico concesserunt illi construendæ hortum, claustro suo contiguum. Antistes, vt erat fundatissimi vir judicij, & ecclesiasticarum legum apprime sciens, accepit quidem à canonicis munus, sed voluit vt anno pòst secundo, & à Romano Pontifice Legatus, qui illis temporibus in Prouincia erat, rem Sistarici inspiceret, probarétque, & Romanus quoque Pontifex ipse Legati sui sententiam confirmaret. Canonicorum ea videtur fuisse pietas, & in suum antistitem amoris argumentum, vt tabulas ab ipsis scriptas referre verbatim debeam.

In nomine Domini nostri Iesu Christi. Anno eiusdem millesimo ducentesimo 20
quadragesimo sexto, quarto idus Septembris, vniuersis ad quos præsens scriptum peruenerit notum fiat, quòd nos M. Præpositus, Guilelmus Sacrista, B. Præcentor, P. Archidiaconus, P.......... Ioannes Laugerius, P. de Opida, Iacobus de Vitrola, B. de Mura, Ioan. Petr. Canonici Sistaricenses, in generali capitulo congregati, omnibus canonicis Sistaricensibus vocatis ad capitulum generale. Considerantes penuriam, quam diu Sistaricensis ecceleſia passa est tam in spiritualibus, quàm in temporalibus, eo quòd episcopi Sistaricenses qui pro tempore fuerunt, moram debitam non faciebant in Sistaricensi ecclesia, cùm periculosum sit esse sponsam sine sponso, quod eueniebat, & accidere habebat, quia in dicta ecclesia domum, vel, vt ita dicam, mansionem non habebant vbi commodè possent habitare. Hæc inquam considerantes nos prædicti donamus, concedimus, & laudamus vobis domino Henrico Sistaricensi episcopo totum viridarium, siue hortum sanctæ Sistaricensis ecclesiæ, quod est situm inter salam claustri, & muros ciuitatis Sistaricensis, secundum quod ducunt in longum, & latum, necnon casalia posita inter sanctum Thyrsum, & dictam salam, in quibus fecistis cameram, donatione priùs facta vobis, & successoribus vestris, per nos dictum Præpositum, & Canonicos residentes, in primo aduentu vestro, & ante consecrationem vestram. Item votam sancti Ioannis contiguam beato Thyrso, cum perti- 21
nentiis omnibus, & singulorum supradictorum; concedentes vobis, & vestris successoribus, quoniam in perpetuum vobis & successoribus vestris dictam donationem facimus, promittentes nos bona fide, contra dictam donationem non venturos vllo tempore, imò eam ratam, & firmam tenebimus, & confirmationem factam per dominum Dignensem episcopum de mandato summi Pontificis specialiter approbamus. Scimus enim & recognoscimus quòd

 per

per istam præsentem donationem, quæ nobis fit, & facta fuit bis ante confirmationem prædictam, vtilitas nostræ Sistaricensis ecclesiæ, necnon & totius cleri dictæ ciuitatis & populi, tam in spiritualibus, quàm in temporalibus non modicùm augmentatur. Concessimus etiam vobis, atque concedimus, quòd in capitulo nostro vocem tanquam canonicus habeatis. In quarum concessionum testimonium, præsentem chartam iussimus sigillo nostri capituli communiri. Actum apud Sistaricum in particu cameræ supradictæ præsentibus omnibus supradictis. Concessionem autem de voce in Sistaricensi capitulo vobis factam, intelligimus personalem, ita quòd per hanc concessionem, vestri successores vocem in futurum in prædicto capitulo sibi non valeant vindicare, nec concessio quam recipitis, possit eisdem præiudicium generare.

22 Anno millesimo ducentesimo quadragesimo septimo abbas Insulæ Barbaræ ad Lugdunum, ex fidelibus chartis docuerat Bodanense S. Marij Monasterium in Sistaricensi, non in Diensi diœcesi positum esse, vt libro 2. de Diensibus episcopis numero 75. docui. Henricus tamen episcopus, vt rem omnino constitueret, voluit eam H. sanctæ Sabinæ Cardinalis edicto sanciri, & consequente anno Innocentij quarti Pontificis Romani literis edictum Cardinalis. Sed quas abbatem illum chartas consuluisse putabimus, nisi quæ docebant monachos Insulanos illos esse, qui Bodanense in pago Sistarico, vt alia non pauca in aliis pagis, monasterium antiquissimis temporibus, & primò erexerint, & labentibus deinde sæculis autoritate, consiliis, monitis, pro rerum opportunitate, vt à se quondam excitatum fouerint.

23 Nam vt Diensis episcopus sua in diœcesi illud esse contenderet, abs dubio fecerat & locorum propinquitas, & à Lucretio episcopo qui, vt libro 1. num. 38. memorabam, Bodanensis fuerat monachus, studiorum societas. Vtcumque ista habeant, profectò hæc de perillustris cœnobij diœcesi obscuritas, euidenter affirmat, vniuersis per Sistaricensem & Diensem diœceses regionibus, tabularia vetustissimis tum defecta fuisse tabulis, per Hunnorum Longobardorum, & Saracenorum latrocinia.

24 Anno millesimo ducentesimo quadragesimo octauo, Henricus episcopus interfuit donationi prædij rustici Dominicanis, à Beatrice Comite Prouinciæ, ædificando Balmæ in aream monasterio. Non ingratum fortasse lectori faciam, si tabulas, quibus ea continetur, attulero. Non ingnobile quondam cœnobium vna Druentia diuidit à Sistarico: & veteres chartæ fere placent per se, nonnihilque habent quod ad multiplicem siue vsum, siue delectationem lectores suos detineat. Eas accipe. *Notum sit omnibus, quòd anno Domini 1248. 5. idus Augusti nos Beatrix Dei gratia Comitissa, Marchionissa Prouinciæ, & Comitissa Forcalquerij donamus, & titulo perpetuæ valituræque irreuocabilis donationis concedimus, tradimus, ad honorem Dei, & B. Virginis Mariæ, pro anima carissimi domini nostri Raimundi Berengarij, claræ memoriæ Comitis Prouinciæ viri nostri, & in remissionem peccatorum ipsius, & pro anima nostra & parentum nostrorum, vobis Raimundo Attenulpho, & Vvillelmo Clementi, fratribus Ordinis Prædicatorum, recipientibus nomine proficuo, & vtilitate Ordinis dicti, ferraginem nostram, seu terram, quæ est apud Balmam, in eius territorio, contiguatur ab vna parte ferrago, seu terra S. Marcelli, & ab alia ferrago, seu terra Bremundi Mercatoris, via quâ tenditur apud Valernam, secundum quod dicta ferrago, seu terra durat in longum latumque, cum iuribus, & pertinentiis, &*

appen

appenditiis, & continentiis, & omnia quæ dicta ferrago, seu terra continet, & quæ in ea continentur, quæque sint, & qualitercunque sint; siue sint pretiosi lapides, aurum, vel argentum, metallum; siue pecunia reposita, arbores & fructus, & his similia; & demum omnia quæ sunt in dicta ferragine, seu terra, euidenter, seu clàm contenta à cœlo vsque ad abyssum donamus, tradimus, & concedimus perpetuò vobis fratribus, & Ordini vestro prædictam ferraginem, seu terram...... superiùs........ ad habendum, tenendum, possidendum, construendum, ædificandum, & ordinandum in ea monasterium, locum conuentualem, ecclesiam, cœmeterium, domum, seu domos vobis & Ordini vestro...... ad plantandum viridarium, hortum faciendum, & seminandum, & omnia liberè faciendum, quæ vobis, & Ordini vestro placuerit faciendum in eadem ferragine seu terra. Actum fuit hoc in camerariis dominæ Comitissæ dictæ apud Sistaricum. Testes vocati & rogati fuerunt dominus Henricus Sistaricensis episcopus, dominus B. Foroiuliensis episcopus, domina Mabilia Comitissa Forcalqueriensis, Fulco de Trans baiulus dictæ dominæ Comitissæ Prouinciæ, Gaufridus de Tarascone iudex eiusdem vrbis, & baiulus de S. Symphoriano, Durandus monachus S. Andreæ, Petrus de Camareto Foroiuliensis canonicus, & ego Petrus Augeri publicus notarius, qui mandato dictæ dominæ Comitissæ Prouinciæ Beatricis, hanc chartam scripsi, & signaui. Ad maiorem constantiam roburque firmitatis, nos prædicta Beatrix Comitissa Marchionissa Prouinciæ, Comitissa Forcalqueriensis, præsentem paginam iussimus sigilli nostri munimine roborari in testimonium rei, testis vt sit futuris, & præsentibus memoria sempiterna. 25

Anno millesimo ducentesimo quadragesimo nono fuit 4. nonas Decembris contentio inter Canonicos Sistaricenses & Forcalquerienses de Episcopi electione: Henricus episcopus eam Lugduni arbitrio suo diremit in hæc verba. *In primis quòd quotiescunque, & quandocumque ecclesiam Sistaricensem vacare contingerit, Sistaricenses canonici vnà cum canonicis Forcalqueriensibus per nominationem, vel postulationem, seu electionem Sistaricensi ecclesiæ prouideant. Et ne aliquod scrupulum inde oriatur, hoc sic determinamus. Ex quo constiterit de vacatione ecclesiæ Præpositus Sistaricensis qui pro tempore fuerit, & ipso deficiente vel absente Archidiaconus, & ipso deficiente, vel absente Sacrista, & ipso deficiente, vel absente Præcentor, de consensu canonicorum præfatorum, mittat certum nuntium cum litteris suis Forcalqueriensi præposito & canonicis residentibus & præsentibus, per quas significet vacationem ecclesiæ, & diem electionis præfixam. Continentem ad minùs spatium quindecim dierum à tempore denuntiationis numerandorum. Ad quam diem teneatur venire præpositus Forcalqueriensis solus vel cum sociis, vel alius, vel alij de quibus videbitur Forcalqueriensibus canonicis, qui vnus, vel plures vocem omnium canonicorum Forcalqueriensium qui commodè vocari potuerunt, vel saltem præsentium habeat, vel habeant, vel si maluerint omnes vadant, & cum Sistaricensibus canonicis chorum Sistaricensis ecclesiæ intrent, & ibidem sibi prouideant de pastore. Et ne detur dissensioni locus, si contingat partes fieri, ita quòd Sistaricenses vnum, & Forcalquerienses alium sibi vellent præfici, & par sit numerus hinc inde, superioris arbitrio relinquatur, quem duxerit acceptandum de electis, vel postulatis: Ex quo...... erit, vtraque ecclesia teneatur recipere, & eidem obedientiam, & reuerentiam exhibere. Quòd si ad diem non venerint, vel miserint, ex tunc Sistaricenses canonici sibi prouideant, sicut sibi videbitur faciendum. Aliter prouisio facta, irrita sit ipso iure; & ad contemptos, ius prouidendi, per superioris sententiam deuoluatur. In prima tamen prouisione, quæ occurret facienda, volumus* 26

quòd dominus Hugo S. Sabinæ Presbyter Cardinalis, vel ipso deficiente dominus episcopus Foroiuliensis qui nunc est, vice ac nomine Sistaricensium, ac Forcalqueriensium canonicorum, & capitulorum, Sistaricensi ecclesiæ prouideat de pastore. Ista Henricus. Sed hîc vnum tacere non possum.

27 Henricus anno incerto euasit in Archiepiscopum Ebredunensem: Quis

Hubertus I. ei successerit me latet. Humbertus ex Ordine Prædicatorum assumptus est in episcopum; & Burellanus scriba de eo sic loquitur. *Oppressus per curiam regiam tempore illustrissimi domini Caroli primi Siciliæ regis, Prouinciæ, & Forcalquerij Comitis, & diuersis grauaminibus aggrauatus, liberè dimisit episcopatum Sistarici, & eum resignauit, & apud Lugdunum, vbi postmodum permansit, diem*

28 *clausit extremum.* A quo hic vir acceperit oppressum à curia regia non inuenio. Vt de Caroli regis & æquitate, & pietate nihil dicam, profectò Beatus Antoninus titulo 23. capite 1. docet rediisse ad Dominicanos, oppressione curiæ regiæ factum vt rediret non docet. Sanctus vir addit mortuum esse anno millesimo ducentesimo quinquagesimo nono: vnum ergo aut alterum, à dimisso episcopatu annum, non plures, egit in monasterio. Sed illius in episcopatu tempora ex veteribus chartis eruamus.

29 Anno millesimo ducentesimo quinquagesimo primo, fuit ei nescio quid contentionis cum Hospitalariis Manuascæ. Isnardus de Charentesio pro eo agens vnum habet quod tacere non possum. *Bertrandus*, inquit, *filius Comitis Guilelmi, cuius corpus nuper* (scilicet anno 1245.) *defunctum in domo Militiæ Templi apud Limasiam sepultum est.* Vvilelmum loquitur Geraldi Amici Sabranij & Adelaidis, quæ Guilelmi ex Forcalqueriensium Comitum gente vltimi Comitis soror erat, filium. Hic Geraldum fratrem æmulatus amauit Milites Templi, & apud eos sepeliri voluit. Certè de Geraldo ipsius fratre repertorium chartarum thesauri (vt loquuntur) apud Aquas sextias regij habet sequentia. *Anno 1209. mense Decembri Magister Hospitalis Templi Prouin-*

30 *ciæ recepit in fratrem & donatum G. Comitem Forcalquerij in vltimis suis.* Hæc de Bertrando afferre visum est, quoniam omnibus de gente, seu Forcalqueriensi, seu Sabrania scriptoribus sunt ignota, & vehementer faciunt ad cognitionem eorum, qui post Guilelmi iunioris Bertrandi, & Iaucerandæ filij anno 1208. mortem Forcalquerienses dicti sunt Comites, quia ex Adelaide illius sorore orti, nonnullis Comitatus pagis ex ipsius hæreditate dominabantur. Itaque Guilelmus Bertrandi & Geraldi & frater Guilelmo iuniore mortuo se anno 1208. mense Decembri, dixit *Dei gratia Comitem Forcalqueriensem*, & anno 1228. *Fecit homagium Raimundo Comiti Prouinciæ de tota terra sua Comitatus Forcalquerij*, ex repertorio chartarum regij apud Aquas Sextias

31 thesauri. Sed ad Humbertum episcopum reuertamur. Cùm ei, Sistaricique canonicis, esset illo ipso anno primo, & quinquagesimo, alia nescio quæ contentio cum Hospitalariis Manuascæ, canonici octauo calendas Augusti assensi sunt volenti compromittere. Sed hæc leuia sunt, magnum profectò & in omnem partem illustre dixerim, quòd 12. calendas Septembris ab Vvilelmo Germanorum imperatore accepit literas in hæc verba: *Nos Humberto venerabili episcopo, & successoribus suis, & ecclesiæ Sistaricensi, castra, munitiones, villas, & oppida, & specialiter castra Lurij, & Laduncelli cum pertinentiis suis, quæ sita sunt in diœcesi Sistaricensi, & à nobis, & ab imperio immediatè tenentur: & episcopi Sistaricenses, qui ibidem pro tempore fuerunt dictum castrum Lurij tenuerunt*

runt ab antiquo, & à tempore cuius non extat memoria. Vide quid Vvilelmus 32
imperator aſſerat. Docet Lurium Siſtaricenſis epiſcopi caſtrum, fuiſſe quon-
dam *immediatè* ſubjectum imperatori, Comitemque Prouinciæ nihil proin-
de juris in illud habuiſſe, ac epiſcopum ſupremo illo jure principem ipſi
præfuiſſe, quo Colonienſes, Moguntini, Treuirenſes, aliique nonnulli
Germanorum antiſtites, non paucis vrbibus, oppidis, pagis dominantur.
Si vera dixit Burellanus ſcriba, cùm aſſeruit Humbertum à regia curia op-
preſſum fuiſſe, exiſtimauerim ego ab iſtis Vvillelmi literis factum eſſe, vt ab
ea opprimeretur. Sicilicet regij Prouinciæ Comitis judices ad illa indolue-
runt, Lurienſéſque vexauere, & ad ſuum tribunal eos vi traxerunt, qui
vnum Germanorum imperatorem ſupra epiſcopum ſibi dominum eſſe oc-
clamabant. Vt vt hoc habeat, non puto ego Carolum regem eas ægrè tu-
liſſe literas. Profectò Comes Prouinciæ poſt centum & ſexaginta quatuor
annos die decima tertia menſis Aprilis edixit de libertatibus Lurij, vt videre
eſt in regio Aquis Sextiis tabulario, regiſtro (vt loquuntur) *armorum* pagi-
na 283.......... autem Dinienſis epiſcopus in ſtatutis anno.......... ita ſcripſit:
*confirmamus caput de non extrahendo homines de Lurio ab ipſo loco cùm ſit de im-
perio*, ſub. & vni ſupra epiſcopum imperatori ſubjectus ſit. Quod autem de
Laduncello adjungit Vvilelmus, ita intelligendum eſt, vt cùm Laduncelli
pago, ſeu caſtro, dominarentur, clientes tamen eſſent antiſtitis. Atque ſi quid
ex antiquorum pietate procerum licet colligere, putabam fuiſſe quondam
vnum ex Laduncellanis aliquẽ, qui pro non inaſſueta illis temporibus con-
ſuetudine, Laduncellum conceſſerit epiſcopo, ab eo poſtea cum clientelæ
onere recipiendum. Et verò ante annos ſexcentos ipſi pagum domini te- 33
nuerant. Anno milleſimo ſexageſimo innominatus, Berengarius, & Clau-
dius fratres ei dominabantur, atque centum poſt annos Lambertus, & anno
milleſimo trecenteſimo octogeſimo Berengarius, ac denique (vt plura non
referam) Claudius anno milleſimo quadringenteſimo octogeſimo. Quid?
quòd ij etiam ante annos quingentos, cùm viri genere nobiles genti ſuæ
nomen vnum faciebant, à Laduncello ipſo dicti ſunt, euidentiſſimo argu-
mento, non epiſcopo pagum, ſed ipſis tum fuiſſe ſubjectum. Atque non an-
te Vvilelmum Germanorum imperatorem, antiſtiti quidquam in illud juris
fuiſſe legimus. An qui poſt annum 200. à 1000. dominabatur pago, ille eſt,
qui Laduncellum dedit epiſcopo, & epiſcopus fecit vt non aliis quàm Lu-
rium conditionibus ſuo ſubeſſe antiſtiti? *caſtra Lurij, & Laduncelli*, vt loqui-
tur Vvilelmus Germanorum imperator, *ab imperio immediatè tenentur.* Sed
iſta hactenus dicta ſint: ad aſſerendos Humberti epiſcopi annos redeamus.
Anno milleſimo ducenteſimo quinquageſimo tertio, Beatricis Prouinciæ 34
Comitis mandato, cum Falcone de Podio, Ricardo, Gaufrido de Taraſco-
ne, Artaudo domino de Venelis, Roberto de Leueno, tulit ſententiam de
æquitate, & antiquitate omnium per Forcalquerienſem Comitatum porto-
riorum, vt fuſè tradidi libro 2. Manuaſcæ numero 47. Anno ejuſdem ſæcu-
li quinto, & quinquageſimo, Henricus ex Siſtaricenſi epiſcopo Ebredunen-
ſis archiepiſcopus, arbitrarius judex, damnauit Humberto Siſtaricenſem
Sacriſtam. Philippus Aquenſis archiepiſcopus eo ipſo anno vniuit cum epiſ-
copatu ſacras ædes Lurij Reueſti, Behunſij, & S. Martini de Nogheriis.
Longè grauius eſt, atque neceſſariò à me commemorandum quod ſequitur. 35
Lambertus

Lambertus Laduncellius anno ſexto, & quinquageſimo poſt milleſimum ducenteſimum nolebat ſe Humberti clientem dicere, & die vigeſima ſexta Ianuarij à Beatrice Prouinciæ Comite damnatus eſt. Vides Laduncellios pago, vnde ipſis gentilitium nomen erat, dominatos eſſe, quem Vvilelmus imperator numero 31. ad epiſcopum ſpectare aſſerebat. Exiſtimabam epiſcopos à pluribus annis non poſtulaſſe vt ſe clientes dicerent, idque Lamberto feciſſe animos negandi ſe clientem. Igitur principio literas à Germanorum imperatore accepit antiſtes, quæ ipſius firmarent jura, & cùm toparcha illis non commoueretur, egit apud judices à Beatrice Camite conſtitu-
36 tos. Demum conſequente anno Humbertus à Roſtagno Gauterio de Reueſto emit aliquot prædia ruſtica, & iis emptis ad Dominicanos agente pietate rediit. Nam quæ de ipſo ex veriſſimis chartis à me lectis hactenus retuli, ea omnino euincunt falſum eſſe quod numero 27. ille aiebat *diuerſis à regia curia grauaminibus aggrauatum* ad monaſterij repetendi conſilia deſcendiſſe. Quem Beatrix Prouinciæ Comes epiſcopum dedit judicem toto Forcalquerienſi comitatu portoriis, quem dixit Laduncelli aduerſante toparcha cliente dominum, is certè non poteſt non fuiſſe & ei, & ipſius curiæ gratioſus. Emptis verò illis, quæ dixi, prædiis ſeſe abdicaſſe epiſcopatu hinc intelligis, quòd eo ipſo emptionis anno, alius etiam ab Humberto fuit, poſt abdicationem ſcilicet, epiſcopus.

37 Alanus enim, vt Sanmarthani quoque teſtantur, anno milleſimo ducen-
Alanus 2. teſimo quinquageſimo ſeptimo, interfuit confirmationi priuilegiorum Maſſiliæ. Burellanus ſcriba de hoc antiſtite habet ſequentia. *Pariſiis oriundus rexit eccleſiam Siſtaricenſem nouendecim annis: qui multa ædificia ædificari fecit in diœceſi Siſtaricenſi, videlicet eccleſiam de Culein, & domos de Ybonicis, & de ciuitate Siſtaricenſi. Iſte etiam crucem argenteam cum pede lato, & reliquias ſanctorum Coſmæ, & Damiani legauit ad honorem Dei, & glorioſæ Virginis Matris eius, & glorioſi martyris Thyrſi in eccleſia Siſtaricenſi, vbi ſepultus eſt ad latus ſiniſtrum iuxta altare B. Mariæ Siſtaricenſis.* E cetera quidem hujus epiſcopi non eſt animus oratione ſequi: ſed quod tradit, ſediſſe nouemdecim annos, accipe
38 ex chartis quæ illius per eos meminerunt. Alanus ab anno milleſimo ducenteſimo quinquageſimo ſeptimo, exeunte fuit epiſcopus, vſque ad ſeptuageſimum ſeptimum ejuſdem ſæculi ineuntem. Iam dixi de extrema parte quinquageſimi ſeptimi: de ſeptuageſimi ſeptimi principio hinc intelligis, quòd cùm Giraudus Alani ſucceſſor epiſcopatum rexerit annos quatuordecim, vt poſtea videbimus, epiſcopales tamen chartæ affirmant è vita deceſſiſſe anno primo & nonageſimo poſt milleſimum ducenteſimum. Igitur lego Alanum ſexto & ſeptuageſimo illius ſæculi tertio nonas Ianuarij emiſſe prædium neſcio quod in Lurienſi agro. Sub finem anni, extremo Martio tum incipientis erat ille dies, qui nobis eſt ad initium. Sed eamus per ſingulos eos ſapientiſſimi annos præſulis, de quibus agunt & aliæ, & epiſcopij ma-
39 ximè in libro, vt loquuntur, viridi chartæ. Anno milleſimo ducenteſimo quinquageſimo nono, 3. calend. Ianuarij dedit collegio canonicorum Siſtaricenſium eccleſiam S. Geruaſij de Beuontio, & eccleſiam S. Vincentij. Fuerat ei cum neſcio quibus viris contentionis aliquid ſuper Ybonicorum juribus, & Raimundus Arditi Forcalquerienſis Præpoſitus, atque Imbertus de Auſonis, arbitrarij judices, tulerunt ſententiam de tota re anno illius ſæculi ſexageſimo.

simo. Longè grauiora sunt quæ ipse Alanus super re Manuascensium pu- 40
blica anno sequente constituit. Non omnes olim habebant vrbem, sparsi
erant eorum plurimi per agrum. Vt enim docui libro primo Manuascæ, quæ
Manuascæ nomen habebat, erat vallis. In media stabat burgum, seu villa,
& circum villam castra duo, trésque pagi. Ab annis ducentis, & quod ex-
currit, ciues vniuersi conuenerunt in villam, euersisque castris & pagis ea in
vrbem non omnino modicam creuit, quæ muris per nouem omnino sta-
dia ductis, capit ciues ad decem millia. Cùm sparsim per agrum habitabant,
erexerant sibi templa ad Dei cultum in villa, castris, & pagis; atque curialia
quidem (vt de ceteris taceam) tria in villa, in castris verò, pagísque singu-
lis singula. Hæc omnia, præter Sanmarianum villæ, quod Sanuictorino- 41
rum ad Massiliam monachorum est, Geraldus Caprerius episcopus, post an-
num à millesimo sexagesimum tradidit Forcalqueriensium canonicorum
collegio, sed cùm vnius Sanmartiniani in cognomine castro positi potiren-
tur, ceterorum in alios collatione contenti, Alanus anno 1061. reliquorum
omnium quoque sacerdotia eis concessit cum totis prouentibus; supérque
vniuersorum, Sanmartiniani etiam, decimis sententiam tulit. Scilicet ante
eum annum dissidium erat de decimis omnino graue. Componere illud
summi alij viri aliis temporibus frustra contenderant, & demum Berenga-
rius Monachus Legatus Sanctægidiani Hospitalariorum Prioris, Vvilelmus
Marinus Rector, seu Prior sancti Saluatoris Manuascæ, & Pontius Burgun-
dio canonicus arbitrarij judices. In hos tamen inuenio conuenisse Raimun-
dum Arditi Forcalqueriensibus canonicis Præpositum, & Pontium Rainal-
dum Manuascensium syndicum actores. Vocabant syndicum, quem agen-
dis pro publica re forensibus causis annuatim elegerant. Nobilis, & ipsis
consulibus potior magistratus, ante centum & trigenta annos extinctus est.
Alanus ergo controuersiam omnem suâ sententiâ sustulit decimotertio ca-
lendas Martij. Sacerdotiorum causa faciliùs peracta est, non auditis scilicet, 42
neque vocatis Manuascensibus, ipse antistes, annuentibus solis Forcalque-
riensibus canonicis, ad constituendas ipsorum, vt loquuntur, præbendas, ea
vniuersa cum suis prouentibus concessit. Res hæc in omnem partem insi-
gnis, prætermitti à me non debet; quia verò non potest apertiùs ac synce-
riùs enarrari, quàm ipsius episcopi qui eam gessit peregítque verbis, affero
illius literas.

In nomine Domini nostri Iesu Christi. Anno ab Incarnatione eiusdem millesimo 43
ducentesimo sexagesimo primo, decimo calendas Aprilis. Notum sit omnibus homi-
nibus, & vniuersis, futuris, & præsentibus, quòd congregato Capitulo Forcalque-
riensis ecclesiæ, vocatis priùs ad Capitulum, canonicis foraneis & absentibus, qui
debebant interesse, prout eorum nomina sequuntur, per literas citatorias, mihi exhi-
bitas & ostensas, præsentibus autem in eodem Capitulo D. Alano Dei gratia Sistari-
censi episcopo tanquam vocem habenti, domino Raimundo Ardito Præposito, & Petro
Gibelmo Sacrista, & magistro Arnaudo Priore, seu Rectore ecclesiæ Petraruæ, & Gui-
lelmo Vesiano Priore, seu Rectore ecclesiarum Limantij, quarum vna dependens
est ab alia, & Iacobo de Charantasio Priore, seu Rectore Laincellij, & Picardo de
Charantasio Priore, seu Rectore ecclesiæ de Niauzellis, Raimundo de Charantasio
Priore, seu Rectore ecclesiæ Sancti Maximi sitæ sub castro Manuascæ, & Pon-
tio Martino, & Guilelmo Maurello, & Petro Rigaudo Præcentore, licèt esset

extra numerum, de gratia ad tractatum admisso, canonicis Forcalqueriensis ecclesiæ, cum de ordinatione præsentis ecclesiæ, & inter cætera cùm tractaretur de diuisione & assignatione præbendarum pro qua causa præcipuè congregatum erat dictum capitulum, quia visum fuit quòd prædicta diuisio & ordinatio præbendarum constitui & fieri plenè non posset, nisi ecclesiæ suprà nominatæ quas tenebant dicti priores canonici, & omnes aliæ ad collationem dicti Capituli pertinentes, quas nunc temporis tenebant non canonici, scilicet ecclesia Montis acuti, & ecclesia S........ & ecclesia Sancti Sepulcri, & ecclesia de Totis auris, & ecclesia de Sagreriis, & ecclesia S.Hippolyti, & ecclesia de Ripis altis, & ecclesia S. Siffredi essent confusæ & vnitæ capitulo Forcalqueriensis ecclesiæ. Et nos cum illis supradictis canonicis prioribus, seu rectoribus prædictarum ecclesiarum dictus episcopus simul institutum postulantes, & eosdem hortantes, vt vtilitatem communem sociorum, & totius ecclesiæ præferentes propriæ, & priuatæ commoditati suæ, deberent supradictas ecclesias quas regebant dare & dimittere, ideo ad instantiam tam præfati Præpositi, quàm nostram & Capituli, sua liberalitate & benignitate ducti, simpliciter vnusquisque scilicet suæ ecclesiæ quam tenebat, renuntiauerunt in manus nostras dicti Sistaricensis episcopi, recipientis nomine, & vice Forcalquericensis Capituli, & easdem ordinationi, seu dispositioni eiusdem Capituli dimiserunt. Nosque supradictus episcopus attendentes defectum & insufficientiam prouentuum & obuentionum, quas nunc temporis Forcalqueriensis ecclesia patiebatur, respectu oneris sumptuum quod incumbebat eidem, considerata etiam vtilitate & necessitate eiusdem ecclesiæ, ad præsens, & in futurum, ad instantiam & requisitionem, vt præmissum est, dicti Forcalqueriensis Præpositi & Capituli, inprimis ecclesiam supradictam de Totis auris ecclesiæ suprad. S.Saluatoris de burgo Manuascæ annectimus & vnimus, & vnitam perpetuò fore censemus, saluo censu quem facit dicta ecclesia de Totis auris ecclesiæ Forcalqueriensi. Item ecclesiam de Monte acuto, ecclesiæ S.Maximi ei vicinæ, quæ sita est sub castro Manuascæ annectimus, vnimus & vnitam perpetuò fore censemus, saluis censibus, quos vtraque facit ecclesiæ Forcalqueriensi. Item tam iamdictas ecelesias S. Saluatoris cum prædicta ecclesia de Totis auris sibi annexa, quam prædictam ecclesiam S. Maximi cum prædicta ecclesia Montis acuti sibi annexa, & ecclesiam S. Sepulcri de valle Manuascæ, saluis iuribus ad vitam suam quæ habent priores, seu rectores, scilicet S.Saluatoris, & de Totis auris, & S.Sepulcri, & Montis acuti in eisdem, quàm alias vniuersas, quæ ad collationem Forcalqueriensis Capituli pertinenere debent, scilicet ecclesiam, siue ecclesias Petraruæ, quarum vna dependet ab alia, & ecclesias de Limancio, scilicet S.Petri, & S. Georgij, quarum vna dependet ab alia, & ecclesiam de Laincello cum ecclesiis sancti Babyli, & sancti Simeonis dependentibus ab eadem, & ecclesiam de Niuzellis, & ecclesiam de Sagreriis, & ecclesiam sancti Hippolyti, & ecclesiam de Ripis altis, & ecclesiam, sancti Siffredi, cum omnibus iuribus & pertinentiis, & dependentibus ab eisdem, episcopali autoritate annectimus, vnimus, & easdem omnes & singulas communitati Forcalqueriensis Ecclesiæ tanquam annexas & vnitas, nunc, & in perpetuum deputamus, saluo tamen iure nostro, & successorum nostrorum, & quòd in prædictis ecclesiis vniuersis & singulis habemus, & habere debemus: item saluo iure in eisdem ecclesiis...... prout de iure fieri poterit & debebit. Actum Forcalquerij infra ecclesiam beati Marij, ante altare, in præsentia ipsius Capituli, & canonicorum superiùs nominatorum, & mei notarij, qui iuratus ea vice ad scribendum acta dicti Capituli vocatus fui.

Atque

Atque hæ sunt literæ Alani, quibus curialium Manuascæ vallis templorum omnium (Sanmariano excepto) prouentus & Sacerdotia concedit Forcalqueriensibus canonicis: Iis subscripserunt Sistaricenses canonici anno millesimo ducentesimo sexagesimo secundo, nonis Aprilis. Ab eo tempore ad nos vsque, & earum ecclesiarum & ceterarum quos Alanus enumerauit, seu Sacerdotia, seu prouentus ad illos canonicos pertinent quorum vnorum neque auditis, neque vocatis Manuascensibus assensu, in ipsorum capitulo, atque vt iisdem *ordinatio præbendarum* constaret, est constituta omnis res. 45

46 Anno millesimo ducentesimo sexagesimo quarto, idem episcopus, emit domum Aquis Sextiis cum horto, solidis Turonensibus ad tria millia, scilicet vt antistes, cùm siue ad principem ejúsve curiam, siue ad archiepiscopum adibat, majore cum dignitate & commodo habitaret. Eam lego fuisse in burgo sancti Saluatoris. Sequente anno *procurationes*, vt loquitur, quas Forcalquerij habebat, & mensuras aliquot, seu frumenti, seu hordei, quæ Laduncelli & Niozellis colligebantur, mutauit, ecclesiâ Petraruæ. Sexto autem & sexagesimo illius sæculi emit ad domesticos vsus hortum Sistarici: & 69. vineam in ejusdem vrbis agro accepit à Raimundo & Bertrando de Mura fratribus. Hæc alicui fortasse modica videbuntur, neque ab eo commemoranda, qui res ab episcopis gestas scribere suscepit. Sed qui cogitauerit, vt non sint per se magna, ex ingenti tamen in ecclesiam amore ab Alano prodiisse, is profectò illustria, & prædicanda esse fatebitur. Amor, cùm vehemens est, vt non aliquando cesset, minuta sequitur, si quæ consectetur ingentia non occurrant. Atque, vt hoc non sit, maxima omnino censeamus oportet, quibus episcoporum tempora per suos annos, seu digeruntur, seu demonstrantur. Eo ipso nono & sexagesimo anno post millesimum ducentesimum, decimo octauo calendas Decembris Alanus conuênit de nescio qua re cum Crociensibus canonicis. Eum consequente ecclesias B. Mariæ de Nogheriis, & B. Stephani de Malcot mutauit Ybonicorum ecclesiâ. Primo autem & 70. interfuit professioni clientelæ regiæ ab Odone Vapincensi episcopo: & ipso ejusdem anni fine, scilicet idibus Martij assensus est Alaëttæ, seu Adelaïdi Medulloniæ Curbonis dominæ, & Sistaricensibus consulibus Clarissarum monasterium postulantibus. De hoc monasterio Antonius Pagy Minorita Conuentualis, anno 1660. die 17. mensis Augusti scripsit in hæc verba ad Sistaricensem episcopum. *Eius ædificatio cepit anno 1285. quò se contulit Gerarda de Sabrano abbatissa monasterij Auenionis eiusdem Ordinis. Ædificatum erat extra ciuitatem, prope conuentum fratrum Minorum &c. Translatum est intra vrbem ab anno 1360. ob bellorum iniurias, ac fortasse etiam ob Druentiæ, à qua non longè distabat, inundationes, quas omnino vitare non potuit, nam ex lapidis cuiusdam inscriptione ante ipsum monasterium, constat aliàs aquarum inundationem plures ex religiosis præfocasse, ac partem monasterij euertisse, &c. Facta est cum isto vnio cuiusdam alterius monasterij &c.* Suspicabar istud alterum (Benedictinum vulgò faciunt) quoniam erat, vt loquuntur nominationis regiæ, vnione illâ suâ fecisse vt Clarissæum jam olim fuerit, & nunc etiam sit *nominationis regiæ*, vt addit idem Pagy, qui pergit in has voces: *Hodie monasterium illud paruum, & humile est. Ecclesiam habet satis amplam, ac pulchram, religiosas duodecim, aut circiter,* 47

48 *cameras, ac publicas officinas maximè angustas.* Sed ad Alanum episcopum reuertamur. Is anno millesimo ducentesimo septuagesimo secundo, interfuit conuentionibus Roberti Auenionensis episcopi cum Prouinciæ Seneschallo. Igitur ego quidem non video cur Sanmarthani tomo 1. in Grimierio Aquensi Archiepiscopo scripserint sequentia: *Grimerius, seu Grimierius reiecta postulatione Sistaricensis Episcopi à capitulo factâ, Gregorius X. Papa eum promouit ad sedem Aquensem diplomate dato ad S. Crucem, 2. nonas Septembris 1272. vt patet ex epistola eiusdem Pontificis in regesto Vaticano.* Nam, vt vides Alanus anno 2. & 70. sedebat. Anno autem quarto & septuagesimo priorissa B. Mariæ de Combellis ei concessit sua omnia in B. Mariæ de Brossa prioratum jura: & consequente probauit ipse trigesimo primo die mensis Augusti, Forcalqueriensium canonicorum statuta quæ dicuntur, & eorum, vt etiam loquuntur, præbendas constituit. Anno millesimo ducentesimo septuagesimo quinto, idibus Decembris, obtinet cum Seneschallo Prouinciæ, & Roberto de Leueno ab Archiepiscopo Aquensi, & canonicis, *ciuibus Aquensibus ius boscandi in Petrolis, in Tolono, & in valle Veronica.* Apud Piton in historia Aquensi, pag. 117. Anno demum septuagesimo sexto illius sæculi die vigesima octaua mensis Maij, Bertrandus Rollandi bajulus Hospitalis Montis-Mombroni illum seruauit indemnem à nescio qua Druentianæ aquæ fossa; & tertio nonas Ianuarij ipse prædium emit in Luriensi agro.

49 Alano mortuo Petrus Giraudi de Podio Michaëlis anno millesimo ducentesimo septuagesimo septimo, tertio calendas Nouembris electus est in antistitem ex Præposito Regiensi. Podiumne Michaëlis fuerit viri patria, an potiùs à familia, familiæve toparchia nomen ei fecerit, non possum dicere. Nam vox *Giraudi* ab exitu Prouincialibus familiari gentile nomen esse profectò conuincitur. *Virum sapientissimum* magno elogio dicit Burellanus scriba, ex antiquissimis abs dubio chartis, quæ res ab illo gestas referebant. Vnum addit, quod prætermittere nec velim, nec vt maximè vellem debeam. *Extruit palatium,* inquit, *& fortalitia Lurij.* Certè qui Luriensem episcopi domum viderit, à Giraudo ante annos fere quadringentos exædificatam, ille vehementer mirabitur ei animos ad suscipiendum opus, & constantiam, atque scilicet pecuniam ad perficiendum suffecisse. Lurium saxeo colli impositum est, quem montosa circum omnis regio ceteris longe sublimiorem educit. Quacumque ingredi volueris, confragosus; & pro asperitate sinuosus ad illud ascensus est. In summo pagi vertice amplissima moles, eaque turrita surgit, prælongis in quadrum lateribus. Vbi ædes ad ipsam adjunctas intraueris, officinarum laudabis, & cubiculorum veram ad necessarios vsus oportunitatem. Sed qui amplitudinem aulæ attenderit, certè fatebitur nihil eam debere illis, quas principes viri, seu in maximis vrbibus, seu amœnis in agris ad nominis claritatem ostentant. Vnum verò est ad cujus conspectum nemo est qui non stupeat. Turrita illa moles, & spatiis vasta, & triplici contignatione sublimis fastigio concamerato clauditur, & tantâ stat parietum crassitudine, vt si ordinariæ argumenta structuræ non
50 essent in arenato, quod lapides jungit, saxum vnum vegrande è summò colle diceres eminere. Burellanus scriba pergit de Giraudo dicere sequentibus verbis. *Emit dominia, affaria, & bona quorumdam nobilium in castro Lurij, & multa alia emit, & acquisiuit, & multa alia bona fecit, & de multis reditibus*

ecclesiam

ecclesiam Sistaricensem augmentauit: Placet ista fusiùs per partes tradere, & in suos digerere annos. Anno millesimo ducentesimo septuagesimo octauo, decimo calendas Martij conuênit cum Isnardo Iustacio de nescio qua re. Dominus hic erat Podij pini. Raimundum genuit ex Beatrice vxore, & Raimundus Pontium. Lego Iustacios Podij pini dominos habitasse Manuascæ,& primo Manuascæ libro num.68.ex vrbano illius chartulario docui nobilitate generis quondam inclaruisse. Sequente anno emit *à Guilelmo Cornuti domicello de Forcalquerio totum affare cum iuribus* &c. *quod est in castris de Lurio & Lebrignana,pretio centum librarum coronatorum,duodecimo calendas Februarij.* Anno millesimo ducentesimo octogesimo,conuênit cum Sistaricensium canonicorum collegio de Fano Geruasij,Beoutio,Fano Antonij, Panserio: Petrus de Fuxo Cardinalis Albanensis testatur ipsum anno millesimo ducentesimo octogesimo primo, interfuisse inspectioni corporis S. Mariæ Magdalenæ duobus antè annis inuenti à Carolo Salernitano, Siciliæ post Carolum patrem rege, Comitéque Prouinciæ: ita scribit in suis de sanctæ illius feminæ corpore, quod Sanmaximini in Prouincia colitur, tabulis. Consequente anno emit nonnulla prædia *in loco de Augeto:* concessit quoque *in emphiteosim perpetuam Raimundo Albæ* prædia quædam *Panserij*,vt habent tabulæ quas ea de re scriba conferit. Tertio autem & octogesimo illius sæculi emit *Reuesti infangati* nonnulla à Giraudo Isnardo; & centum ac tredecim *solidis coronatis* plurima alia *à Bernardo de Albenacio, domicello de Fontiana*, quæ ad illud vsque temporis *ipse tenuerat ab ipso domino episcopo,& eius dominio*, vt fert emptionis charta. Anno quarto & octogesimo post millesimum ducentesimum, nescio quam pecuniæ vim credidit Bernardo Iuueni: quinto autem & octogesimo,die septima mensis Nouembris, conuênit cum Iacobo Bueymundi Præposito & canonicis Sistaricensibus de variis (vt vulgò loquuntur) *procurationibus debitis:* atque sextodecimo calendas Martias ejusdem anni exeuntis;interfuit Regiensi concilio. Anno millesimo ducentesimo octogesimo septimo,Bertrandus de S.Maximo se profitetur Giraudi clientem,ex vrbanis & rusticis quibusdam Lurij prædiis. Octauo demum & octogesimo ipse Antistes emit nonnunlla Petraruæ prædia. Res cæteræ à sapientissimo episcopo gestæ ad me non peruenerunt. *Diem clausit extremum anno currente Domini millesimo ducentesimo nonagesimo primo. Sepultus est* in Sistaricensi canonicorum basilica, *ante altare B. Mariæ*, vt lego in episcopij libro,quem vocant viridem. 51 52

Petrus de Alamanono nobilitate gentis,& vitæ sanctitate clarissimus, Petro Giraudi mortuo episcopatum adiit. Hic vir à puero instituta B.Dominici per omne genus virtutis ante Sistaricenses infulas secutus fuerat. Igitur Leander libro tertio de illustribus Dominicanis de eo scripsit in hæc verba. *Petrus de Alamanono episcopus Sistaricensis,nobilis genere,sed benignitate ac mansuetudine nobilior, exemplar & norma religiosorum, Carolo regi Prouinciæ Galliæ Narbonensis,sese comitem in omnibus præstitit, & à Siculis captum nunquam dimisit.* Hic Carolus est eo nomine secundus, Claudus cognomine, Caroli primi quem Ludouicus octauus Francorum rex genuit,filius. Aragonij,non Siculi,nauali prælio virum superauerunt,ceperúntque: igitur captiuum duxere in Aragoniam. Salerni principem appellabant. Neque tunc, scilicet per Caroli patris vitam rex erat: Siciliæ autem eo mortuo rex fuit,non Pro- 53 *Petrus 4. de Alamanono.*

uinciæ, quæ ante quadringentos annos, & multum de amplitudine sua amiserat, & regni nomen mutauerat nomine Comitatus. Sed Petri antistitis tempora in suos annos ex antiquis tabulis digeramus, quæ non paucæ docent rem episcopalem plurimum auxisse.

54 Ante ipsum episcopi emerant mediam Ybonicarum partem. Petrus anno millesimo ducentesimo nonagesimo tertio, mediam partem alteram pecuniâ comparauit. Sequente autem anno sedisse lego in charta, quâ Pugeto, Bodanensis vallis pago, vicarium, vt loquuntur, perpetuum imposuit. Ad Sistaricenses episcopos non spectat quidem quod sequitur, sed Balmæ Sistaricensium Dominicanos attingit, & eorum omnino interest. Raimundus Medullionius Ebredunensis archiepiscopus eo ipso anno moritur, & Balmæ Dominicani sacram ejus supellectilem (& domi eorum erat) sibi capiunt. Scilicet in ipsorum cœnobio instituta B. Dominici professus fuerat, & ad illud detulerant mortui corpus. *Raimundus de Medullione* (sunt verba Leandri libro 3. de illustribus Dominicanis) *vir & nobilitate, & quadam animi lenitate conspicuus, circa annum millesimum ducentesimum octogesimum primum, ecclesiam Vapincensem, iussu Pontificis gubernandam suscepit. Deinde post non multum temporis, Ebredunensis ciuitatis archiepiscopali infula donatus est. His enim duabus ecclesiis, annis tredecim omni cum laude præfuit. Verum paulò post conuentum generalem per patres nostros apud Montem Pessulanum, quem suâ præsentiâ, compositione morum, ac virtutum elegantiâ ornauerat, diem suum deuotè obiit anno 1244. apud Buxum. Exinde verò ad cœnobium nostrum Sistaricense* (id. Sistaricensium Balmæ positum) *translatus est.* Buxense Dominicanorum monasterium ipse curauerat erigi à Medullionensi dy-
55 nasta fratre. Sedisse Alamannonum anno millesimo ducentesimo nonagesimo quinto, multa docent: Principio id ferunt *recognitiones* (ita vulgò appellatur clientelæ professio) Lebrignanæ; & ejusdem vicariæ, seu procurionalis Sacerdotij collatio Paulo Almando Templario ad postulationem Martini Templariorum abbatis. Deinde Carolus Rex Comes Prouinciæ, quas libras quindecim, ex Sansymphoriani prouentibus capiendas concesserat olim episcopo, eas libras quindecim illo ipso anno mutauit Petrosianis, & Lebrignanæis; fecítque præterea vt Hugo de Vicinis *marescalliæ magister*, & Prouinciæ Senescallus: nonnulla in Lebrignanam & Laduncellum jura antistitis: mutaret aliis opportunioribus quæ ad principem pertinebant. Denique Bonifacij Romani Ponticis octaui mandato, Petrus episcopus hoc eodem, & nonagesimo sæculi anno, suos Dominicanos deduxit ad sacrum illud antrum (sanctam Balmam Prouinciales vocant) in quo Maria Magdalena Lazari soror plurimos exegit annos. Petrum Giraldi appellat scriptor de Magdalena Massiliensi aduena capite 29. & fallitur. Girardus, siue Giraudus, quatuor antè annis extremam diem obierat, & Alamannonius ab
56 ejus morte jam per annos omnino quatuor sederat, vt ex superioribus intelligis. Anno millesimo ducentesimo nonagesimo sexto, Lebrignanæi ciues jam olim episcopi clientes, clientelam professi sunt. Septimo autem & nonagesimo Carolus Rex Comes Prouinciæ, duo constituit ad Petri, vt arbitrabar, preces. Regij apud Sistaricum & Forcalquerium judices, episcopalibus intercedebant per loca episcopi subjecta judicibus, & prima, vt loquuntur, apud illos *instantiâ* contentione prohibebant actores. Carolus insolen-

tiâ

tiâ rei commotus voluit sua,cohibitis judicibus regis,jura episcopalibus integra perdurare. *Redditus annuos* insuper dedit Alamannonio antistiti (sunt tabularum ab eo confectarum verba) *triginta librarum coronatorum Prouincialium,in villa de Lebriniana, & de Petrosio,pro restitutione dominij,& Lioncello,& quibusdam bonis quæ petebat episcopus in villa de Lebriniana.* Obscuræ voces. Significare videntur Carolum eam librarum vim dedisse pro Lebrinianæ, & Petrosij dominio,quod à principe quondã acceptum episcopus restituerit. Quã enim aliam dominij restitutionem significare putandæ sunt?cùm verò audis pro Lioncello etiam illas coronatorum libras antistiti à rege concessas fuisse,cogita pro Lioncelli dominio illo concessas quod numero 31.vidimus eâ ratione summum, quâ non pauci in Germania antistites suis imperitant vrbibus,vt cui pago episcopus sub imperatore *immediatè* præerat,postea sub Prouinciæ etiam Comite dominatus fuerit. Iam ab anno septimo, & nonagesimo post millesimum ducentesimum,meæ omnes charta de episcopo tacent,vsque ad primum & tertium à trecentesimo.Illo sedebat Petrus ex tabulis,quibus Petrus Crociensis abbas fertur emisse medietatem castri de Turre à Raimundo Garnerij de Manuasca milite. Isto Petrus interfuisse legitur professioni clientelæ à Rainaldo Porcelleto Diniensi episcopo editæ Comiti Prouinciæ. Petrum scripsi,non Alamannonium,quia lego non Alamannonium,sed *de rex* appellatum, qui sedebat anno ante illum tertium sexto. Scilicet Bernardus Guido Lodouensis episcopus,ejusdem cum Alamannio Dominicanornm Ordinis,in *registro fundationum conuentuum Ordinis* sui,tradit *Petrum de rex* fuisse Sistaricensem episcopum anno millesimo ducentesimo nonagesimo octauo; & cùm Carolus eo nomine secundus Siciliæ rex & Prouinciæ Comes, sanctorum virorum reliquias in thecam gemmis insignem induceret Aquis sextiis apud Dominicanos,quibus monasterium erigebat, clarissimo interfuisse Principis operi. Igitur si Petrus Alamannonius,ab Alamannono pago non cognomen, sed gentile nomen ducebat,profectò qui *de rex* fuit dictus,alius ab eo fuit. Verùm potest fieri, vt antistes *de rex*,seu *de rege* (sic enim Latinè reddas, quod Galli vulgò dicunt *de roy*) gentilitio appellaretur nomine, quem Alamannonium à paterno pago omnes,vt fere alios gente nobile viros,appellitabant.Placet tamen rem,quæ obscura est, lectoris arbitrio relinquere. Vtcumque ea habeat, Petrus Alamannonius extremam diem obit die primâ mensis Augusti, *& sepelitur in templo Dominicanorum* Aquensium,ex Burellano scriba,qui paulò antè scripserat sequentia. *Iste episcopus vir sanctissimus,fuit piissimus,eleemosynarius,& largitor bonorum suorum ad honorem Dei,ita quòd fere medietatem suorum redituum in piis eleemosynis pauperibus, viduis, & orphanis tribuebat: pontes,& multa hospitalia in Sistaricensi ditione fecit.*

57 58

59 *Iacobus I. Gantelmi.*

Iacobus Gantelmi Petro siue Alamannonio, siue *de rex* mortuo,successu anno millesimo trecentesimo tertio,die tertia mensis Augusti, & per annos sex vsque ad trecentesimum decimum à millesimo,rexit ecclesiam Sistaricensem. Ingentium vir animorum secutus est Robertum regem Comitem Prouinciæ, pro summo Pontifice agentem apud Insubres, in Pedemontium ad Prouinciam illis temporibus adjunctum. Equite multo pedítéque stipatus,docuit cùm Sacerdotis sit manus suas ad Deum pro Principe per bellum tollere,nihil indecori agere,si pro eo ipso suorum manibus pugnet.

gnet. Albæ Inſubrum anno milleſimo trecenteſimo decimo vita functi cadauer, deportauere Siſtaricum, & in Alani præſulis ante annos triginta mortui ſepulchro condiderunt. Vnum hoc de illo ad me peruênit, ex Siſtaricenſis epiſcopi tabulario. Cetera vel in aliis tabulariis latent, vel omnino ſepeliuit obliuio. Anno octauo poſt milleſimum trecenteſimum die ſecundâ, & vigeſima menſis Aprilis, fecit vt Carolus Roberti pater rurſus prohiberet Siſtarici, & Forcalquerij judicibus, de Siſtaricenſis epiſcopi ſubditis ante omnem ab ejus judicibus prouocationem quærere. Id ante annos vndecim Alamannonio antiſtite prohibuerat, ſed vt regij judices dabant pro principe populis jura, arbitrabantur nihil non ſibi licitum eſſe. Eodem anno petiit à Manuaſcenſibus die decima quarta Decembris, *ſex millia Turonenſium argenteorum*, abs dubio vt militem pro Roberto Comite cogeret, atque in Italiam duceret. Quid Manuaſcenſes ei reſponderint non lego.

DE REBVS GESTIS

EPISCOPORVM SISTARICENSIVM

LIBER QVARTVS.

1 *Raimũdus I.* RAIMVNDVS de Oppeda poſt Iacobum ſedit antiſtes, electus à Canonicis Siſtaricenſibus & Forcalquerienſibus anno 1310. die 2. Auguſti. Sub epiſcopatus initia anno milleſimo trecenteſimo vndecimo, vocauit Ybonicenſes ad clientelæ profeſſionem. In illis cenſentur (vt præcipuos afferam, ad poſterorum, ſi qui ſuperſunt, nomen) Iſnardus, Vincentius, & Matthæus, fratres de gente Vincentia, Guilelmus Saunerij, G. Raynaudi, Iſnardus Saunerius, Guilelmus Allandi, Petrus Siſino, Iacobus Riperti, Hugo Clementis, Matthæus Habrannete, Iacobus Alfedi, ſe dixerunt clientes flexis genibus, manibúſque junctis. Res acta eſt prima die menſis Maij. Neque aliud de hoc præſule ad meas manus peruê-
2 nit. Tempus, etiam per quod epiſcopales tulit infulas, tacent meæ omnes chartæ. Sanmarthani in Gallia Chriſtiana, aſſerunt Roſtagnum illo ipſo anno vndecimo, jam epiſcopum interfuiſſe homagio, quod Bertrandus Arauſicanus princeps præſtitit Roberto Regi Comiti Prouinciæ. Sed Guilelmus & Bernardus ſcribæ in tabulis, quas de eo homagio conficiebant, docuere præſtitum nono, non 11. ſæculi anno. Scriptores ergo illi videntur Roſtagnum pro Raimundo accepiſſe, cùm R. initialem, ſolum pro integro nomine poſitum, legerent characterem. Hic ille Bertrandus Baucius eſt, qui anno 1308. principatum à Tiburge de Arauſica matre in Vvilelmum, & Rambaldum filios, anno milleſimo centeſimo quinquageſimo bifariam diuiſum, primus integritati ſuæ reſtitutum accepit, Carolo ſecundo Roberti regis patre, partem eam Orgono, & aliis pagis mutatam concedente, quam Tiburgis Vvilelmi filia, & Raimbaudus Giürannus conjux conceſſerant Hoſpitalariis.

3 Raimundus autem ab anno illius ſæculi vndecimo ad ſecundum & quadrageſimum vſque ſedit. Decimoquarto fuit ei contentio cum Pontio Iuſtacio, qui Podio pino dominabatur. Is Raimundo patre mortuo regebatur

tur à Beatrice matre. Hæc moletrinam impoſuerat Druentiæ fluuio ad Ricaui agrum, inconſulto epiſcopo pagi domino. Res mihi ignotæ fecerunt, vt ante quartum & decimum ſæculi, annum nemo aduerſus Pontium ejuſque matrem egerit lege. Quod ſapientis & benigni erat Antiſtitis, eò Raimundus conuenit cum ipſis die decimo quarto menſis Septembris. Eodem anno iuit ad Concilium Conſtantienſe, deditque Raimundo Talono Præpoſito Forcalquerienſi, facultatem vniendi collegio ſuo eccleſias Forcalquerienſes B. Mariæ. B. Ioannis, & B. Petri, quas anno conſequente vniuit die 12. Ianuarij anno pòſt quarto, qui fuit octauus decimus ſupra milleſimum 4
trecenteſimum, Ioannes Romanus Pontifex eo nomine ſecundus & vigeſimus vnum fecit, quod Præſulis non parum intererat. Luræ duabus à Siſtarico vrbe leucis monaſterium eſt. Fulco de Alſonicis cum Freſolo, & Raimbaudo fratribus, aliique à me commemorati libro 2. num. 49. ante annum milleſimum centeſimum ſeptuageſimum, Petro Sabranio epiſcopo, erexerunt monachis Boſcaudono vocatis. Putabam locum in quo B. Donatus, vt habes in ſuperioribus libro 1. num. 20. & ſequentibus diu vixit, ac denique mortuus eſt, habitum pro ſacro, & ſanctitate ſuâ feciſſe vt illud excitarent. Vtcumque hoc habeat, tanto pietatis nomine nobiles viros totis regionibus 5
proximis ad ſui venerationem adduxit, vt intra 100. à ſua origine annos magnas in opes eorum munere creuerit. Igitur Alexander Romanus Pontifex eo nomine quartus anno milleſimo ducenteſimo quinquageſimo quinto in ſuis ad Lurenſes monachos literis tradebat habere, præter locum in quo poſitũ eſt, *S. Mariam de Reali, S. Petrum de Lampſone, S. Geraldum de Podio pino, S. Mariam de Dumans, S. Petrum de Roceto, S. Nazarium; eccleſias Roche, de Vols, de Clauſſone, de Clauacumba,* multáque prædia, & jura Maſſiliæ, Aquis ſextiis, Manuaſcæ, Forcalquerij, Miſone, Ribiezi, Molcore, Relianiæ, Curelli, Monlauri, Reueſti, Alſonicis, in Fanis Michaëlis, & Stephani, aliiſque in oppidis, & pagis. Quibus autoribus, quibus ex cauſis factum ſit non lego, factum tamen 6
eſt, vt poſt annum milleſimum trecenteſimum monachi cogitauerint ſeſe Auenionenſibus canonicis adjungere; & qui Siſtaricenſi ſuberant epiſcopo, ſe ſuáque eo poſt habito ſubmittere Auenionenſi, conceſsâ etiam illi, quæ monachis ad eam diem à Summo Pontifice attributa fuerat; conſtitutione abbatis. Atque demum res eò deuênit, vt Ioanni vigeſimo ſecundo ſua conſilia probauerint, qui, in iſtas voces edixit.

Joannes epiſcopus ſeruus ſeruorum Dei dilectis filiis Præpoſito & Capitulo eccleſiæ Auenionenſis, Ordinis S. Auguſtini, & abbati & conuentui monaſterij de 7
Lura, Ordinis S. Benedicti, Siſtaricenſis diœceſis ſalutem, & Apoſtolicam benedictionem. Vniuerſali eccleſiæ licèt immeriti præſidentes, continuâ reſedimus attentione ſolliciti, vt ſic ſtatus cunctarum eccleſiarum, & eccleſiaſticorum locorum proſperis ſucceſſibus dirigatur, quòd ſpiritualibus, & temporalibus autore Deo proficiant incrementis. Ex tenore ſiquidem veſtræ petitionis accepimus, quòd inter dilectos filios vicarios epiſcopatus Auenionenſis, autoritate Apoſtolica conſtitutos, & vos filij Præpoſite & Capitulum ex parte vna, & vos filij Abbas & Conuentus, ſuper vnione & incorporatione de monaſterio veſtro cum ſuis membris, ac bonis, juribus, & pertinentiis vniuerſis eidem eccleſiæ faciendis habitus & formatus, præmiſſa diligẽti deliberatione tractatus extitit in hunc modũ. Videl. quòd factis perpetua & reali 8
vnione, & incorporatione prædictis, nomen dignitatis Abbatis ejuſdẽ monaſterij nullatenus

tenus mutaretur, & perpetuò appellaretur communiter Abbas de Lura in ecclesia Auenionensi. Quòdque idem Abbas ac omnes, & singuli eiusdem monasterij beneficiati, administrationes, & beneficia quæ obtinebant, tenerent in posterum sicut priùs, ipsiusque monasterij monachi, qui tunc erant, ac essent pro tempore, ecclesiæ Auenionensis canonici vocarentur; & in monasterio ipso professi, in eadem ecclesia pro professis canonicis haberentur, superpellicea sicut veri canonici Auenionenses deferrent, ac de vestiario, & aliis, per Abbatem ipsius monasterij prouideretur iisdem. Et nihilominus duodecim de canonicis eiusdem monasterij, personaliter perpetuò iuxta ordinationem Abbatis eiusdem monasterij qui nunc est, & esse continget in futurum, eodem Abbate in ipsorum numero computato, residerent in monasterio supradicto; reliquis autem octo canonicis in beneficiis, & administrationibus quæ obtinent, facturis residentiam personalem. Et insuper eodem Abbate cedente, vel decedente, huiusmodi ordinatio ad Auenionensem Episcopum qui esset pro tempore, ac dictos Præpositum, & Capitulum pertineret; ac ipso Abbate viuente, ad eum pertineret creatio canonicorum in monasterio supradicto, vsque ad præfatum vicesimum numerum; & ipsorum leuis prima correctio pleno jure: ad eumdem verò Episcopum maior correctio, & in criminibus etiam per viam appellationis, & simplicis querelæ, vel aliter immediatè ad eumdem, Episcopum pertinebit. Scabellum autem in choro, & locum in capitulo, ac refectorio ipsius Auenionensis ecclesiæ, & vocem, idem Abbas, & successores immediatè post memoratum Præpositum obtinebunt. Ad hebdomadam verò in eadem ecclesia Auenionensi faciendam, dicti Abbas & successores minimè adstringantur, nisi quatenus ad illam faciendam supradictus Præpositus est adstrictus. Eisdem quoque Abbati, & successoribus, de generali prouidebitur ecclesiæ supradictæ, sicut antedicto Præposito prouidetur. Itaque Abbas, & successores, absentes ab ecclesia supradicta, nequaquam in minimis negotiis vocabuntur, sed vocabuntur in maioribus, & arduis in eadem ecclesia ordinandis. Præterea prædictus Episcopus, sicut Archidiaconatus, & Sacristiæ eiusdem ecclesiæ Auenionensis, ipsius ecclesiæ confert canonicis, sic eiusdem abbatiæ confert dignitatem. Et nihilominus ipso Abbate cedente, vel decedente, iidem episcopus & Præpositus ac Capitulum, de beneficiis ad eamdem abbatiam spectantibus, sicut de beneficiis eiusdem ecclesiæ prouidebunt, de quibus habebit idem Abbas, dum vixerit, prouidere. Beneficiati namque canonici monasterij supradicti, qui Priores, vel rectores ecclesiarum existunt, necnon & Decanus, & Sacrista dicti monasterij ad electionem ecclesiæ Auenionensis cùm fuerit facienda, pro tempore, vocabuntur, aliis præfati monasterij canonicis, etiam si grangiarij fuerint, vel claustrales ad electionem eiusmodi aliquatenus non vocatis. Ceterùm dicti Abbas, & successores, erunt de stricto consilio Capituli supradicti, sicut Archidiaconi ipsius ecclesiæ Auenionensis fore noscuntur, ac certas in eadem ecclesia libertates habebunt, quas præfati Archidiaconi virtute priuilegiorum Apostolicæ sedis, vel quouis alio modo obtinent in eadem. Ac ipsius monasterij canonicis, cùm eos ad ecclesiam Auenionensem applicare contigerit, prouidebitur, sicut sancti Pauli de Mauzeolo, & sancti Michaëlis de Faigeleto canonicis est fieri consuetum. Pro quibus etiam tam in spiritualibus, quàm in temporalibus fiet in Ecclesia supradicta, sicut pro canonicis ipsius ecclesiæ viuis, & defunctis fieri consueuit. Quotque in

gene

generali citatione, & receptione canonicorum ipsius ecclesiæ Auenionensis, tot ponent canonicos Abbas & successores prædicti, quot ponere continget Præpositum memoratum. Licebit etiam eisdem Abbati, & successoribus, extra dictam ecclesiam Auenionensem, prope tamen, vbi moretur, & comedat, habere hospitium; iacebit tamen infra claustrum, ipsius ecclesiæ necessitate cessante. Quare nobis humiliter supplicastis, 10 *vt huiusmodi tractatum admittere, dictasque incorporationem & vnionem concedere dignaremur. Nos igitur vestris supplicationibus inclinati, tractatum eumdem admittimus, & monasterium præfatum cum omnibus membris, bonis, iuribus, & pertinentiis suis, eidem ecclesiæ Auenionensi, autoritate Apostolica incorporamus, perpetuò annectimus, & vnimus. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ admissionis, incorporationis, & vnionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, & beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius, se nouerit incursurum. Datum Auenione decimotertio calendarum Juniarum, Pontificatus nostri anno secundo.*

Quid mentis Raimundo episcopo fuisse putas, cùm has Romani Ponti- 11 ficis literas vidisset? Cetera seu latent ignotis in tabulis, seu per cariem, temporúmve injuriam, æterna obliuione sunt sepulta. Certè abbas Luræ post annos centum, millesimo scilicet quadringentesimo decimo septimo, obedientiam Roberto Sistaricensi episcopo non sine sacramento professus est. Vtcumque hoc habeat, lego tamen in sæcularizatione, quam vocant, canonicorum Auenionensis Ecclesiæ sequentia. *Abbatiam de Lura Ordinis S. Benedicti, Sistaricensis diœcesis Ecclesia Auenionensi olim vnitam, & ab ea dependentem, cum omnibus iuribus & pertinentiis suis, dictæ mensæ Capitulari assignamus, ita & taliter, quòd deinceps nullus eiusdem Ecclesiæ canonicus, seu alia persona in dicta Abbatia institui possit.* Istam sæcularizationem edidit Iulianus Cardinalis de Ruvere, ex mandato Sixti IV. Pontificis, anno millesimo quadringentesimo octogesimo primo, 4. calend. Iulij. Lurensis Abbatia non est annexa nunc temporis collegio canonicorum Auenionensium, & monasterium quod olim viginti monachos capiebat, illis defectum, vix se olim stetisse demonstrat non magna ruderum multitudine. Raimundus adiit quidem Auenionem non multos post annos, sexto scilicet ac vigesimo sæculi vocatus ad Concilium, sed non lego egisse tum in eo de Lurensi cœnobio. Synodus extra vrbem habita est in Sanrufensi templo. Anno post eam secundo Rostagnus Raimundo successit.

Anno millesimo trecentesimo trigesimo sexto, occurrit illi nescio quid 12 cur arbitraretur futurum, vt absumerentur tabulæ, quibus Raimundus Berengarius Prouinciæ Comes, Reuestum pagum episcopo quondam concesserat, igitur voluit: vt ipsarum apographum, in longe plures annos scil. duraturum, consignaretur manu regij scribæ. Anno pòst decimo, qui sextus & quadragesimus sæculi erat, contentio fuit Officiali ipsius cum Aquensi, & damnatus prouocauit per priorem S. Baudilij. Per modica, fateor, res est hæc, neque de se digna quæ rebus præclarè ab episcopo gestis misceatur: sed magni esse omnino censendum est, quòd, vt alioqui habeatur pro nihilo, nostrorum episcoporum annos temporáque demonstrat, ducit, digerit. A sexto & quadragesimo sæculi, vsque ad nouum & quadragesimum annum, nihil lego de Sistaricensibus episcopis.

13 *Petrus 5. Auogradi.* Petrus Auogradi nono isto sedere cepit ex tabulis Vaticanis Autorgadum alij vocant. Successeritne Rostagno, quot annos sederit, quo sedere desierit, quem denique successorem habuerit non inuenio. *Geraldus 4.* Geraldus post eum sedit, sed an ipsum exceperit non possum dicere. Vnum assero, sedisse anno tertio & sexagesimo post millesimum trecentesimum. Scriptus manu liber est in manibus meis, quo judiciaria omnis causa de sanctitate vitæ, & miraculis Dalphinæ virginis, in S. Elzearij conjugio annos septem & viginti moratæ, continetur vno & nonaginta capitibus comprehensa, de quibus rogati Philippus Ierosolymorum patriarcha, Anglicus Auenionensis episcopus, Guirannus de Simiana Casanouæ dynasta, aliique viri ad octo & sexaginta responderunt Ioanni Archiepiscopo Aquensi, & Ioanni episcopo Vasionensi quæsitoribus.
14 Vrbanus his duobus tertium addiderat Geraldum, Anglici Auenionensis episcopi frater, Romanus Pontifex; sed Sistaricensis episcopus negotia excusauit. Placet voces excusantis afferre, vt viri prudentiam, & in exequendo episcopali munere constantiam demireris. *Doleo admodum, quòd in commissione tam honorifica non mihi detur vobis adjungi*, (respondet Aquensi, & Vasionensi præsulibus) *ab aliquo enim tempore collaboro ordinandæ meæ diœcesi, restituendæque disciplinæ, ob episcoporum absentiam collabanti, cui operi satis arduo multum temporis est adhuc connitendum, nec possum intermittere absque maximo detrimento animarum meæ à Deo sollicitudini commissarum; & nisi pergatur, quidquid feliciter actum est, conuulsum ibit. Datum in castro nostro Lurij*, 18. *Martij*, 1363.

15 *Petrus 6.* Neque diu post Geraldi literas episcopatum rexit Petrus. Nam ex Manuascensium Carmelitarum chartis Petrus anno consequente erat episcopus. Petro quoque longa non fuit in episcopali munere mora. *Bertoldus.* Bertoldus anno quinto, & sexagesimo post millesimum trecentesimum, in bulla quadam aurea Caroli quarti Germanorum imperatoris, dicitur cancellarius vice Cunonis Archiepiscopi Treuirensis. Sed quod Petro factum fuerat, vt Sistarici modicum sederet tempus, hoc ipsum Bertoldo euenit: eodem enim quinto anno post sexagesimum à millesimo trecentesimo, *Geraldus 5.* Geraldus à prædecessore Bertoldi alius interfuit Aptensi concilio, cujus acta Ebredunenses canonici seruant in suo tabulario. Ad id conuenerant Prouinciales episcopi cum suis archiepiscopis Arelatensi, Ebredunensi, &
16 Aquensi. Is tamen non multò post viuere desiit. Scilicet lego in Manuascensium consulum diario, mortuum esse anno millesimo trecentesimo sexagesimo septimo, & qnatuor de suo senatu viros, ab illis Lurium missos, qui sui antistitis funeri vniuersorum ciuium vice interessent. Honore non aliàs vlli præsulum delato docuerunt se Geraldo, & alia, & hoc debere, quòd cùm sibi eo ipso anno ab hostibus timerent, clerus omnis in communi patriæ periculo, pecuniam illius mandato contulerat ad murorum fossarúmque restitutionem, & vniuersum bellicum apparatum. Lego eâ damnasse Franciscum de Caiarbo Priorem sanctæ Mariæ, die decima quinta Iunij. Vasconum principio, deinde Hispanorum, quæ vulgò dicebantur *Societates*, omnem circum Manuascam regionem, importunissimo latrocinio diripiebant vastabántque.

17 *Rainulphus.* Geraldo mortuo Rainulphus Innocentij sexti ex sorore nepos episcopatu donatus est. Hic vir Monteruci, (Montyrac à Gallis appella-

tur)

tur) in Lemouicibus natus, è vita excessit Romæ. Seluæum gente facit Frisonius in Gallia purpurata, è qua gente fuit Georgius de Selua Vaurensis sub annum millesimum quingentesimum trigesimum episcopus, Ioannis in Parisiensi curia præsidum primi filius. Ipse in testamento se dicit Rainulphum de Cruco; neque Seluæum fuisse, aut illum, aut Petrum Cardinalem ex cujus fratre ortus est, vllæ ejus temporis chartæ significant. Quid? quòd lego neque apud Lemouicenses, neque etiam apud Gallos, Seluæorum gentem ante annos centum quinquaginta, & quod excurrit fuisse. Qui primorum Parisiensis curiæ præsidum elogia nuper edidere, aiunt Mediolano in Galliam venisse. 18 Fabianus Georgij Vaurensium episcopi auus ille est, ipsis autoribus, qui cùm Legatus equitum grauium turmam duceret, fixit apud Aruernos sedem. Markæus (*de la Mark* vulgò dicitur) Comes illi equitum turmæ præfectus, tum pro rege tenebat Aruerniam: Igitur ex Lucretia de Canillac vxore Ioannem progenuit. Is cùm Parisios deuenisset, primùm in curia Senator, deinde primus præsidum fuit. Nonnulli volunt anno illius sæculi quarto, & decimo præfuisse Burdegalensi curiæ præsidem primum, & quintodecimo Mediolanensi: verùm anno sexto, & decimo, cùm esset consiliarius in Parisiensi curia, præfectus fuit primæ decimarum in Bituricensi archiepiscopatu collectioni, cum Thoma Paschali inquisitionum præside, & Francisco Disgue consiliario, vt ipse Franciscus rex docet in literis, quibus eo anno die decimotertio mensis Septembris illis agenda præscribit. Vtcumque res habeat, Rainulphus qui nominatur Borse, & dicitur canonicus Tornacensis ab Vrbano Pontifice in literis de episcopatu datis, jam Sistaricensis antistes, anno millesimo trecentesimo septuagesimo, Manuascæ basilicam vnxit hominum Saluatori; & cùm post annos octo ad cardinalatum euectus fuisset, mortuus est Romæ anno millesimo trecentesimo octogesimo secundo, vt legere est in sepulcrali inscriptione, quam ejus conditorio in istas voces imposuerunt. 19 *Hic jacet R.P.R. dominus Raynulphus tituli S. Potentianæ Presbyter Cardinalis, natione Lemouicensis, de genere domini Innocentij Papæ VI. qui in hoc titulo suo monachos constituit. Anno 1382. die 15. mensis Augusti.*

Post Rainulphum sedit Artaudus, & quidem illo ipso anno 1382. ex tabulis, quas Petrus Cortasse Aptensis episcopi secretarius, sua in officina veteribus instructissima chartis habet. 20 *Artaudus.* In aliis tabulis præterea lego sedisse annis tertio, quinto, septimo, ac nono supra millesimum trecentesimum octogesimum. Tuchini (ignota mihi est origo nominis) infestum Prouinciæ vniuersæ genus hominum, ab anno tertio, & octogesimo vsque ad nonum & nonagesimum eam latrociniis peragrauerunt, duce Raimundo Turenio Bellifortis Comite. Quæ grauissimarum injuriarum causæ? Guilelmus Raimundi pater Ludouicum Andium Ducem, Ludouici Prouinciæ Comitis patrem, & adoptauerat in filium, & Bellifortis Comitatu donatum dixerat hæredem ex asse. Igitur omnes totis regionibus pagi, oppida, vrbes sibi timere, parare arma, mœnia instaurare. Cucuronum vi ceperant, imminebant Pertusio. Artaudus Manuascæ anno illo tertio fecit, vt quod ciues à Romano Pontifice mandatum clericis acceperant

de pecunia in mœnium restitutionem ab anno ceptam conferenda publi-
21 caretur, suamque vim haberet. Anno autem quinto fuit Arelate, cùm ciues, Ludouici Andegauensis, à Ioanna Regina Comite Prouinciæ adoptati, filium, admiserunt in Comitem. Septimo anno Franciscanorum, qui Obseruantes vocantur, cœmeterium lustrali aqua sacrauit Manuascæ, vt habet charta de re in perpetuam ejus memoriam à tabellione scripta. Nono anno die 7. Iulij; interest conuentionibus Mariæ Reginæ Siciliæ, cum Ioanne le Maingre Marescallo Franciæ. Guichenonus in historia Sabaudiæ aduertit missum Auenionem ad inducias cum Duce Sabaudiæ à Ioanna Regina faciendas. Puteanus libro de juribus Regis Francorum in varias regiones paginâ 79. recitat induciarum capita, & addit scripta fuisse anno millesimo quadringentesimo, Artaudumque Episcopum? ea scripsisse pro Maria Regina. Sederítne postea diu Artaudus, & quis illi successerit, non dicunt chartæ meæ. Saurinus Sistaricensis ecclesiæ Theologus in aduersariis suis de Sistaricensibus episcopis, significat Nicolaum successisse Artaudo, & Nicolao Raimundum secundum. Sic loquitur. *Raimundus d'Oppede eligitur episcopus Sistaricensis anno millesimo quadringentesimo. Bulla Clementis ad Archiepiscopum Aquensem.* Et post aliqua. *Ioannes vigesimus tertius, decimo tertio calendas Martij, Pontificatus sui anno quinto, Constantiæ dat facultatem Diniensi episcopo, ratificandi transactionem, initam inter Robertum episcopum Sistaricensem, & habitatores castri de Lurio: vbi dicitur Nicolaus Præcessor Roberti*, quem videbi-
22 mus anno quadringentesimo, & sequentibus antistitem. Sed Ioannis tertij & vigesimi bullam, neque in Constantiensi concilio, neque in aliis codicibus typo editis diu & accuratè quæsitam reperire potui. Eam fortasse Saurinus in suo Sistaricensium Canonicorum tabulario legit. A Clemente autem epistolam, quæ illa de Raimundo traderet, scriptam esse vix crediderim. Nam quæ tandem causæ potuerunt facere, vt Clemens VII. (is scilicet Pontificum Romanorum, eo post annum millesimum quadringentesimum nomine, primus vixit) scriberet de electione Raimundi ante ipsum annis centum viginti, & quod excurrit facta? Vt vt hæc habeant, Nicolaus asseratur, per me licet, post Artaudum episcopus, & post Nicolaum Raimundus, tamen eo ipso quadringentesimo post millesimum anno, quo Raimundum sedisse dicitur in illa Clementis Pontificis bulla, Robertus Sistaricensem rexit ecclesiam, ex fideli charta apud Manuascenses in vrbano tabulario à me lecta: Igitur cùm sedere Sistarici post ceptum ille desiisset, hic ante finitum cepit. Ab eo anno ad sextum vsque sæculi & trigesimum, episcopales tulit infulas, vt intelligitur ex chartis quæ ipsius episcopatum memorant.

23 *Robertus.* Ante annum quartum & decimum à quadringentesimo, magnum est in meis omnibus tabulis de ipso silentium. Quarto & decimo (imcipiebat is tum à die quinta & vigesima Ianuarij) Sistaricenses canonici eo episcopo conuenerunt cum Franciscanis Minoribus in hæc verba. *Fratres Minores pro tributo, & pensione, siue censu, dent & dareteneantur perpetuò semel in anno, vnum florenum auri valoris solidorum sedecim pro nunc currentis capitulo, quem portare teneantur, & soluant in signum veræ amicitiæ, & subiectionis, in Capitulo generali quod tenetur crastino die Assumptionis Virginis: canonici scilicet prætendentes quartam partem legatorum ipsi conuentui factorum, & multa super funera* &c.

ra &c. Pro canonicorum collegio stabant (erit fortasse quem juuet vtriusque partis virorum accipere nomina) Raimundus Ripert Præpositus, Bertrandus Chaissius, & Guilelmus Felesius canonici; pro Franciscanis verò Guilelmus Martini magister in sacra pagina, Ioannes Blegerij Guardianus, Raimundus Fabri, Raimundus Bonoctili Lector, Guilelmus Rame, Bertrandus Boneti, Guilelmus Merceri, & Elzearius Boniparis. Testes verò fuerunt Guido Crispini jurisperitus, Prioretus Laideti notarius, & vrbis syndicus, Iulianus Baudoni procurator Roberti episcopi, Crispinus Crispini notarius. Anno quinto & decimo die decimatertia mensis Aprilis, Ludouicus secundus rex Comes Prouinciæ concessit Roberto confirmationem 24
libertatum (vt loquuntur) seu prærogatiuarum Lurij. Rei chartam habes in Aquensi regis archiuo, registro quod appellant *armorum* pagina 283. Anno septimo decimo die quinta & decima Ianuarij, Audoinus Giraudi abbas Luræ Roberto obedientiam non sine sacramento pollicitus est. Vides, quas de Lurensium monachorum vnione cum Auenionensibus canonicis literas scripsit Ioannes secundus & vigesimus, non habuisse vim suam, Sistaricensi episcopo, vt ego quidem arbitrabar, vehementer, pro re scilicet, obsistente. Nam quid ei parêre potuerunt, si Auenionenses erant canonici, & ab eorum collegio, episcopoque apti cum abbate pendebant? Anno octauo & decimo Galbertus Sparronis Prior, & Crociensis canonicus Roberto, qui Crociensis etiam Abbas erat, obedientiam juratus promisit. Anno tertio, & vigesimo Robertus celeberrimas illas pro Forcalqueriensibus canonicis literas scripsit, quibus & confirmant à plurimis ante ipsum episcopis concessa; & non pauca præterea ipse dabat. Quia longiores sunt, non placet integras exscribere: non possum tamen committere, vt sequentia ex illis non decerpam. Cùm dixisset se omnia ab iis qui ante ipsum fuerant, episcopis concessa confirmare, ita subjunxit.

Ceterùm ad singulas concessiones, donationes, exemptiones, & priuilegia vobis concessas, & concessa per prædecessores nostros specificè descendentes, quia reperimus ecclesiam B. Marij à nostris prædecessoribus fuisse fundatam; & ecclesiam concathedralem fuisse & esse nominatam, in qua fuerunt atque sunt Præpositus, & duodecim canonici, cum personatu Sacristiæ, & officio Præcentoriæ, canonico conferri solitæ, & sex clerici beneficiarij, & duo Presbyteri ad seruitium altaris, vnus pro curato annuali, duoque clericuli, necnon duo Subsacristæ, qui ad pulsationem campanarum ordinantur, & plures alij Sacerdotes in dicta ecclesia capellanias habentes, de nocte & die famulantes; ipsamque fundationem sic, vt præmittitur, per prædecessores nostros factam, laudamus, & approbamus, eique autoritatem, & consensum præbemus. 25

Item quia comperimus in vestris prædictis chartis & instrumentis, quòd præpositura, canonicatus, clericaturæ, & omnia alia beneficia, personatus, dignitates, & officia, atque capellaniæ in dicta ecclesia S. Marij fundatæ fuerunt & sunt per concessionem retrò Pontificum prædecessorum nostrorum, data atque concessa, datæ atque concessæ, ad vestrorum Præpositi & Capituli Forcalqueriensium collationem, & omnimodam dispositionem, nobis aut Vicario nostro in dictis collationibus per vos faciendis minimè requisitis, hanc etiam concessionem, ac donationem laudamus, approbamus, & emologamus, & si indigueritis, de nouo concedimus, & donamus, hoc adhibito quòd annis singulis teneamini nobis præsentare illum, quem duxeritis in 26

cura

cura animarum eligendum in dicta ecclesia S.Mariÿ,pro eide mper nos de dicta cura animarum collatione facienda, sicut & quemadmodum facere consueuistis.

27 *Item quia inuenimus diligenti informatione præcedente, quòd in villa Forcalqueriÿ fuerunt pro fundatione dictæ ecclesiæ B. Mariÿ, Præposito & Capitulo ejusdem ecclesiæ donatæ, atque concessæ, videlicet ecclesiæ nostræ dominæ de Mercato, S. Petri, S.Ioannis, S.Siffredi, B.Mariæ de Feaugeris, & S.Erigiÿ, villæ & territoriÿ Forcalqueriensis, cum omnibus, & singulis juribus, & pertinentiis suis, necnon cum decimis bladi, & vini, & omnium aliarum rerum, & aliis obseruationibus & emolumentis suis vniuersis. Hanc igitur concessionem, atque donationem laudamus similiter, & approbamus, illique assentimus, atque ratam, & firmam habemus.*

28 *Item quia per dicta vestra priuilegia, & per prælibatas concessiones & donationes vobis factas inuenimus, quòd ad vos Præpositum & Capitulum, & collatio, & totalis dispositio dictarum ecclesiarum nostræ Dominæ de Mercato, S.Petri, S.Ioannis de Forcalquerio, S.Siffredi ejusdem territoriÿ, B. Mariæ de Feaugeris, & S.Erigiÿ pertinent, & spectant pleno jure, hanc concessionem, hócque priuilegium laudamus, approbamus, ratam, & firmam habemus, hoc tamen adhibito, quòd in beneficiis curatis actu teneamini illum, quem duxeritis instituendum, nobis præsentare pro eidem collatione animarum facienda.*

29 *Item quia ex dictis priuilegiis, & donationibus concessis per retrò Pontifices prædecessores nostros didicimus, quòd pro fundatione ecclesiæ prædictæ S.Mariÿ, ecclesiæ S.Martini, S.Saluatoris de Manuasca, S.Ioannis ejusdem loci, S.Sepulcri, B.Mariæ de Totis auris extra muros Manuascæ, necnon ecclesia de Monte acuto, & multæ aliæ ecclesiæ in dicta valle Manuascæ constitutæ, quæ latiùs in vestris exprimuntur concessionibus, fuerunt donatæ, atque concessæ, cum omnibus juribus suis, atque decimationibus, emolumentis, ac obuentionibus vniuersis per dictos prædecessores nostros. Hanc igitur pariter concessionem, atque donationem approbamus, atque laudamus, nostrúmque consensum præbemus & autoritatem.*

30 *Item reperimus in dictis vestris priuilegiis, quòd collatio & totalis dispositio ecclesiarum prædictarum in villa, & valle Manuascæ constitutarum, quæ in vestris exprimuntur priuilegiis, vobis Præposito & Capitulo pertinent, & spectant pleno jure. Hanc igitur concessionem, hócque priuilegium laudamus, approbamus, ac ratificamus, eique nostrum consensum, & autoritatem præbemus; hoc tamen quod sequitur nobis retento, quòd in beneficiis actu curatis dictarum ecclesiarum, teneamini nobis præsentare, quos duxeritis in eisdem ecclesiis instituendos, pro eisdem cura animarum per nos conferenda.*

31 *Item comperimus tenore priuilegiorum vestrorum prædictorum, quòd ecclesiæ de Limantio, de Laincello, & de Niauzellis, fuerunt vobis dictæque ecclesiæ Forcalqueriÿ concessæ, atque donatæ per prædecessores nostros cum omnibus juribus, & pertinentiis suis, decimationibus, obuentionibus, & emolumentis vniuersis. Hanc equidem concessionem, hócque priuilegium laudamus, & approbamus, ratúmque & firmum habemus, nostrúmque consensum & authoritatem eidem perpetuò præbemus.*

32 *Item didicimus, atque inuenimus per easdem vestras concessiones, & priuilegia per dictos prædecessores nostros facta atque donata, quòd collatio & omnimoda dispositio prædictarum ecclesiarum de Limantio, & de Laincello, & de Niauzellis, ad vos Præpositum & Capitulum pertinent & spectant Istam pariter concessionem, hócque priuilegium laudamus, & approbatum, & firmum habemus, nostrúmque consensum, paritérque autoritatem eisdem concessioni, & priuilegio præbemus pariter & donamus,*

mus, retento nobis hoc quod sequitur, quòd per vos videlicet in dictis ecclesiis actu curatis institutos, vel instituendos, teneamini nobis præsentare pro cura animarum eis conferenda.

Item nobis per eadem priuilegia, & concessiones prælibatas, constat quòd vobis di- 33
cto Præposito in solidum collatio, atque totalis dispositio ecclesiarum siue hospitalium S. Lazari de Forcalquerio, & S. Lazari de Manuasca pertinet & spectat pleno jure. Concessionem hujusmodi, atque priuilegium laudamus, approbamus, & ratificamus, eique præbemus consensum & autoritatem nostram.

Item comperimus facta diligenti examinatione in dictis vestris concessionibus, 34
priuilegiis, atque libertatibus per vos nobis exhibitis & ostensis, quòd nostri prædecessores, præcipuè domini Frondonus, Geraldus Caprerius, & Bertrandus, quòd cùm ad nos de jure communi quarta pars mortalagiorum, seu legatorum ad pias causas pertineat & spectet, verumtamen vobis & ecclesiæ vestræ B. Mariȷ illam 4. canonicam quæ debetur episcopo in, & super legatis piis concesserunt, in legatis videlicet tantummodo, & duntaxat quæ fieri in posterum contingeret ecclesiæ prædictæ B. Mariȷ, & omnibus aliis ecclesiis sibi subjectis, & suprà in præsenti nostro indulto expressatis, & in vestris priuilegiis magis plenè mentionatis. Illam etiam concessionem, hócque priuilegium ratum & firmum habent laudamus & approbamus.

Item comperimus seriè dictorum vestrorum priuilegiorum per prædecessores nostros 35
concesso um, per nos diligenter examinatorum, quòd licèt, vt prædictum est, quarta pars mortalagiorum, seu legatorum ad pias causas nobis pertineat, jure ordinario verumtamen dicti prædecessores nostri vobis concesserunt, atque donauerunt tertiam partem quartæ partis nobis de jure debitæ super legatis ad pias causas factis, seu faciendis ecclesiis constitutis citra montem Luræ ab illa parte, & citra locum de Mala fogassa descendendo ad flumen Druentiæ, per totas has nostræ diœcesis inferiores partes. Hanc igitur concessionem pariter ratam habentes laudamus & approbamus, consensúmque nostrum præbemus, & præstamus nostram ordinariam autoritatem, ordinantes, atque mandantes nostro animarum procuratori præsenti, atque futuris, quatenus dictam tertiam partem quartæ partis nostræ, dum & quando exegerit, soluat integraliter, & perfectè procuratori vestrorum Præpositi & Capituli, sine contradictione quacumque, quoniam sic fieri volumus, jubemus, atque concedimus. 36
Multa alia Robertus addit, quæ singula verbatim referre neque fuerit magni vsus, & non parui fuerit operis. Ea summatim afferre tamen placet. Principio confirmare pergit ea, quæ ante ipsum episcopi concesserunt, & concedit ipse quoque *tertiã partem iuris, seu seruitiȷ synodatici, quod solui consueuit in Synodo quæ tenetur ad Sistaricum de ecclesiis tantùm & duntaxat constitutis infra limites prædestinatos, videlicet à monte Lura, & loco de Malafogassa, citra per partes istas inferiores, sicuti ecclesiæ ipsæ nominatim designantur in polegio Synodali; & quartam partem decimarum* ad episcopum spectantem *in ecclesiis S. Mariȷ, & aliis sibi subjectis in Forcalquerio, & in valle Manuascæ, S. Maximo, Laincellio, Limancio, & Niozellis;* ac demũ cetera, *reseruato jure visitationis, & comparationis synodalis super ecclesia S. Saluatoris de Manuasca, super ecclesia de Laincello, super ecclesia de Limancio, & super aliis ecclesiis actu curatis vobis subjectis, extra tamẽ locum, & territorium de Forcalquerio.* Post eorũ confirmationem quæ ante ipsũ 37
episcopi concessere, Robertus addit tria. Primò *procurationes* 10. quas episcopus annuatim habebat in ecclesia S. Mariȷ, *in quarum qualibet* Capitulũ soluebat 25. *solidos,* reducit ad tres procurationes, singulas solidorum quinque & viginti præter primam solidorum quadraginta, primam in Synodo,

secundam in chrismatis confectione, aut collatione sacrorum Ordinum, tertiam quando episcopus *duxerit pro libito voluntatis dictam ecclesiam visitare. Si* tamen (subjungit) *Synodus* non ab ipso episcopo, sed ab episcopi *Vicario, aut Officiali teneatur.* Primam vult esse solidorum tantùm viginti. Secundò extinguit *Vicarium* S. Martini Manuascæ, & ejus omnes prouentus vnit cum Forcalqueriensi præpositura; & ecclesias ejusdem S. Martini, S. Sepulcri, & Totarum aurarum vallis Manuascæ tollit à polegio, vtpote carentes parochianis, & eximit ab omni procuratione episcopali, & synodali comparitione, reseruato sibi *seruitio quatuor librarum ceræ pro qualibet trium ecclesiarum,*

38 *in festo Natiuitatis Domini.* Tertiò sic loquitur. *Quia non decet seruos Dei, præcipuè pro leuibus causis litigij, vagari, ne propterea diuinum seruitium minuatur, informatique de sententia prolata per quondã dominum patriarcham Antiochenum, qui sententialiter cognouit & declarauit vos Præpositum & Capitulum posse cognoscere, primámque cognitionem habere de causis leuibus, quæ oriri possent pro diuino Officio exercendo inter seruitores dictæ ecclesiæ B. Marij, aut pro administratione bonorum ejus, vel distributione, vel aliis pro causis quæ circa negociationem vestrorum prædictorum Præpositi & Capituli: & nihilominus, si quid verbis pro præmissis fuerit injuriosè prolatum, infra ecclesiam vel septa præpositurꝗ dictæ ecclesiæ, possitis, & valeatis injurias ipsas verbales disciplinâ arbitrariâ coërcere.*

39 *Eapropter horum præmissorum consideratione, vobis, & successoribus vestris perpetuò concedimus, quòd de causis hujusmodi attingentibus diuinum Officium, necnon negotiationem rerum, & administrationem Capituli, aut ratione earumdem administrationis, & negotiationis injuriis verbalibus; & nihilominus de debatis quæ oriri possent inter beneficiatos, & singulares personas perpetuò de vestro Capitulo, super finibus & juribus præbendarum, necnon distributionibus, emolumentis, & obuentionibus dictæ ecclesiæ, possitis & valeatis cognoscere simpliciter & de plano sine strepitu judiciario, vestrásque ordinationes super hoc facere obseruare per subtractionem fructuum distributionum, & aliorum emolumentorum beneficiorum suorum; exercitio tamen censuræ ecclesiasticæ, eisdem Præposito & Capitulo conjunctim & diuisim penitus interdicto.* Hæc Robertus die quarta mensis Martij *cum deliberatione assistentis consilij, præsentèque Raimundo Riperti in præmissis omnibus, & in singulis, consensum, & assensum pro se & Capitulo Sistaricensi præbente:* Ea Sistaricenses canonici postea in generali Capitulo probauerunt die 7. & 10. mensis Augusti.

40 Annis vigesimo quarto, & vigesimo quinto sedere Robertum scripsit Artaudus Tauleri tabellio in chartis, quas Petrus Cortasse episcopi sui secretarius seruat Aptæ Iuliæ: trigesimo primo autem & trigesimo secundo, tabularum autor, quas de Sistaricensium canonicorum collegij reformatione edidit Bertrandus Rodulphus Diniensis episcopus. Septimo & vigesimo Ludouicus tertius Siciliæ Rex Comes Prouinciæ concedit Neapoli die 24. Octobris ejus nepoti (Ioannes Crapone is erat) ad ipsius preces, jus quod regi cõpeteret ex emptione prædij in Prouincia, vt scripsit author Etruriæ Franciçæ pag. 265. Gassendus in Diniensis ecclesiæ notitia aduertit Bertrandũ hunc, ex actis Ioannis Filioli, obiisse diem extremam anno millesimo quadringentesimo trigesimo primo, die (vt ipse addit) sexta & vigesima Februarij. Verùm & statuta quæ Bertrandus anno 32. Diniæ concedit, docent errorem esse in illis Filioli actis; & istæ de Sistaricensis ecclesiæ reformatione tabulæ anno eodem secundo & trigesimo, die vigesima sexta Decembris

ab

ab eo ipso Bertrando obsignatæ, faciunt vt errorem esse nemo negare possit. Anno 3. & 30. sedisse legitur in charta nescio qua Aptensium canonicorum collegij. Anno demum 6. & 30. Robertus fecit duo quæ placet afferre. Alterum est hujusmodi. Robertus erat Crociensis abbas, & ei Crociensique monasterio lis cum Sistaricensibus ciuibus *de castro, & toto territorio Consonaui, ac nemore vulgò* appellato *Boesc romput*. Causæ contentionis ad rem nostram non faciunt. Illa quinto & vigesimo mensis Aprilis die, finita est venditione castri Sistaricensibus, quorum Legati appromisere Roberto annuatim florenos quingentos, ad diem natali Domini sacrum. Res acta est Crocij in templi odæo. Ei intererant Bertrandus Dalphini Sacrista, Monetus Gebellini, & alij Crocienses canonici; Antonius Bermundi dominus de Clareto, & Ioannes Guiberti Sistaricenses syndici, Ioannes de Quinsono, Prioretus Laideti, & Bonifacius de Mota à Sistaricensibus ad id missi. Atque hactenus de primo eorum capite quæ Robertus fecit dixerim. Alterum verò ita habet. Sistaricenses querebantur Officialem Lurij ab episcopo constitutum esse, qui à Sistaricensi non penderet: Robertus ergo voluit ipsis hoc dare, vt à Luriensi ad Sistaricensem liceret prouocare. Dies erat quarta & vigesima Februarij. Sed hîc vnum satis mirari non possum. Saurinus est, qui in aduersariis suis de Sistaricensibus episcopis secundum hoc caput scripsit. Vt verò videres certa dicere, addidit istas voces: *Notarius Raimundus Raimundi*, sub ille est, qui scripsit Robertum episcopum iussisse, vt à Luriensi Officiali ad Sistaricensem prouocare fas esset, idque anno millesimo quadringentesimo trigesimo sexto die quarta & vigesima mensis Februarij. Ipse tamen idem Saurinus post aliqua sic habet. *Raimundus Taloni Præpositus Forcalqueriensis eligitur in episcopum Sistaricensem ab vtroque Capitulo 24. Februarij* 1436. Sub. post Roberti episcopi mortem, quem modò dixerat illis ipsis anno, mense, die, jubere vt à Luriensi Officiali ad Sistaricensem liceret prouocatio. Nam quis arbitretur & Sistaricense & Forcalqueriense Capitula in id conuenire potuisse, vt optimo præsuli post triginta sex episcopatus annos ingererent viuenti successorem? Certè si quod de prouocatione à Luriensi Officiali ad Sistaricensem, ex Raimundi scribæ autographo dicitur, verum est, vt verum esse omnino videtur; neque enim vir sapiens cogitabit falsa, vel Raimundum scripsisse, vel de Raimundo retulisse Saurinum, fatearis oportet, vt quod de Talono scriptum est, falsitatem non habeat, neque vt diem quo ab vtroque canonicorum Capitulo factum asseritur velis abnuere, Februarium mensem pro Martio acceptum esse; & cùm post illud de Officialibus die quarta & vigesima Februarij peractum Robertus paucos dies vixisset, Forcalqueriensésque canonici Sistaricum ad Comitia venissent, Talonum die quarta & vigesima Martij electum fuisse in antistitem. Sed, vt fatear ipse de me quod est, hîc hæreo ego. Neque ita mouet, quòd istud de Taloni in episcopum electione non apud alium scriptorem inuenio, & in vnis aduersariis lego, quæ, vt diligentes & omnium accurati rerum simus, ita fere scribimus, vt nihil non inter legendum annotemus, postea cùm scripta relegere, aliaque aliis, singula in suos annos digerendo, componere oportuerit, illa rejecturi quæ per se concidunt, certis & omnino veris non cohærentia. Magis mouet, quod in illis Saurini aduersariis sequitur. *Mitrius episcopus Sistaricensis Renati regis nuntius ad Eugenium IV.*

41 · 42 · *Raimundus 3. Taloni.* · 43 · *Mitrius 1.*

anno millesimo quadringentesimo trigesimo octauo cum Arausicano. Registrum archiui Vaticani. Nam quis hic Mitrius? hactenus vnum legimus, quem omnes libri, seu manu, seu typo scripti, omnes tabulæ Gastinellum gente faciunt, & qui post Carolum anno hujus sæculi octauo & quadragesimo fuit episcopus. Verùm aliquid denique statuamus, & quando non pauca sunt de quibus vni viro credimus, vnis Saurini aduersariis de Talono, déque Mitrio primo episcopis fidem habeamus.

44 Igitur anno millesimo quadringentesimo trigesimo sexto, die quarta & vigesima mensis Februarij, Raimundus Talonus Forcalqueriensis Præpositus electus est episcopum à Sistaricensibus & Forcalqueriensibus canonicis, & cùm egisset in episcopatu annum sequentem, aut vitio creatus excidisset episcopatu post modicum tempus (inuenio quippe in præpositura perdurasse anno 1438.) Mitrius ignotæ gentis vir illi successit, octauóque & trigesimo anno, ad Eugenium IV. Pontificem Romanum, à Renato Rege Comite Prouinciæ cum Arausicano antistite missus est. Cùm autem in episcopatu vsque ad annum sæculi primum & quadragesimum perdurasset, Gaucherium de Forcalquerio habuit successorem. *Gaucherius de Forcalquerio*, vt habet Antonius Pagy Minorita Conuentualis in literis ad Sistaricensem episcopum scriptis, *sanctæ Sedis Apostolicæ Protonotarius, domini Papæ referendarius, in possessionem episcopatus Sistaricensis missus est die quinta Februarij anno* 1441. *Notario Artaudo Toleri apud Petrum Cortasse* Aptensem Notarium.

Gaucherius de Forcalquerio.

45 Eodem, aut sequente anno Raimundus Gaucherio successisse dicendus est, si Augustinum Panicium in summa Concilij Basileensis placet audire. *Decembri mense* anni 1442. inquit, *Ferdinandus Dux Calabriæ, Alphonsi Regis Aragonum filius, nuntium Basileam misit, qui suo nomine obedientiam, reuerentiamque concilio exhiberet in omnibus, quæ patri suo contraria non essent. Sed cùm nuntius ille Ducem Calabriæ appellasset, Raimundus episcopus Sistaricensis, nomine Renati Regis protestatus est illum non esse Ducem Calabriæ, quoniam regnum Neapolitanum spectaret ad Renatum non autem ad Alphonsum occupatorem, & Ducatus Calabriæ ad Ioannem Renati filium: Ferdinandum spurium esse, & nihil ad eum de regno Siciliæ. Hæc redarguit Panormitanus, multùmque accusans Sistaricensem, quòd sine mandato Renati ea faceret, quæ facere non posset. Præterea quòd impugnaret Alphonsum, & filium, Concilij Basileensis fautores; & tueretur aduersarij* Eugenij IV. *amicum.* Hæc Panicius de Raimundo episcopo.

Raimundus 4.

46 Carolus quem Saurinus in suis aduersariis vocat *de Bornassio*, sedebat sexto, septimo, & octauo post millesimum quadringentesimum quadragesimum, seu sexto ipso, seu ante sextum ignoto, in episcopum vnctus fuerit. Quia res hæc omnibus qui manu, aut typo de Sistaricensibus episcopis scripsere ignota est, juuabit eam ex publico Manuascensium tabulario fusiùs tradere. Cùm è castris & pagis omnibus vallis Manuascæ, ciues vniuersi ad villam in media ipsa positam denique confluxissent, noménque fecissent vrbi, quæ capitam 10000. nunc capit, sacerdotes hujus templorum curæ impositi, non erant pares oneri, neque aut omnem poterant populum sacris imbuere, aut pro vrbis celebritate diuinas laudes canere. Igitur consules à Forcalqueriensium canonicorum collego, quod decimas toto pene agro colligit, petierunt vt ipsorum augeret numerum. Vrbs, & ante vrbem villa tres basilicas curiales,

Carolus 2. de Bornassio.

les, Saluatorenſem, Marianam, Ioanninam habuerat intra muros: ſed cùm Ioannina defeciſſet, Marianáque ad Sanuictorinos pertineret monachos, ciues qui ex vniuerſa valle, nunc alij poſt alios, nunc agminatim, vt tempora ferebant, conuenerant, aiebant ita rem poſtulare, vt cum ipſis ſui commigrarent ſacerdotes, & ſacra in Saluatorenſi templo curarent. Canonici quod poſtulatum fuerat, pernegarunt, aſſerentes debere ſe caſtris & pagis, eorúmque baſilicis ſacerdotes, non vrbi aut Saluatorenſi baſilicæ, cui ſuus cum ſolito comitatu ſacerdos miniſtrabat. Ad judicũ tribunalia peruenerat contentio; 47 cùm denique viſum eſt cauſam omnem arbitrio Caroli epiſcopi (agebatur ſacra res) permittere. Carolus (hoc prænomine per totam dicitur chartam, & ea prælonga eſt, membraníſque, pro illorum temporum more tredecim ingentibus, continetur) nihil prætermiſit, quo rem totam componi poſſe videbatur. Sed tantis animis actores cauſam apud eum produxere, vt annos omnino tres tenuerit, ciuibus decimas deberi canonicorum collegio negantibus, ſi ſacerdotes pro ciuium numero non concederentur; canonicis aientibus Sacerdotes ſuos eſſe villæ, plures ei ſe non debere: ſuos etiam fuiſſe caſtris & pagis cùm ſtabant; quando nunc deſierunt, non deberi illis mage qui in villam ex ipſis abierant, quàm ſi Maſſiliam, aut Lutetiam iiſſent cum omni familia. Vbi ergo Carolus (quando aliter expediri res non poterat) die nona & vigeſima Aprilis edixiſſet videri ſacerdotes duos Saluatorenſibus adjungendos, neque placuit canonicis, & Manuaſcenſes iniqua pronuntiaſſe exclamauerunt. Quot deinde annos Carolus in epiſcopatu egerit, quis eo mortuo ipſum geſſerit, nullæ, quod ſciam, tabulæ referunt.

Anno ſexto & quinquageſimo poſt milleſimum quadringenteſimum 48 Mitrius eo nomine ſecundus, gente Gaſtinellus ſedebat: eo ad magnos Siſtaricenſis epiſcopi vſus, egit apud Calixtum Pontificem Romanum, vt vellet Crocienſe monaſterium illi perpetuum eſſe. Burellanus ſcriba tradit Aquis ſextiis natum, *paucis annis eccleſiam Siſtaricenſem rexiſſe.* Illum excepit Iacobus è Ponte. Lotharingus is erat, Renato ſcilicet rege, qui Prouinciæ comes erat, Duce Lotharingiæ. Sediſſe annis quinquageſimo octauo, & ſexageſimo primo poſt milleſimum quadringenteſimum docent chartæ à Stephano Chaluini tabellione ſcriptæ, quas Antonio Papy teſte, in literis ad Siſtaricenſem epiſcopum datis, ſeruat Aptæ Petrus Cortaſſe epiſcopi Aptenſis ſecretarius. Qui volunt epiſcopatum per annos omnino decem rexiſſe, falluntur: vt enim ſexto & quinquageſimo ipſo regere poſt Gaſtinellum, eo ipſo antiſtitem, ceperit, certè octauo poſt anno deſiit. Nam vt loquitur Barralis in chronologia Lerinenſi, *anno milleſimo quadringenteſimo ſexageſimo quarto, reuerendus abbas Andreas fuit per ſanctiſſimum in Chriſto patrem, ac dominum Pium diuina Prouidentia Papam ſecundum promotus ad epiſcopalem dignitatem Siſtaricenſis eccleſiæ, ex abbate & monacho Lerinenſi.* Pedemontanus erat Andreas. Vocabant nunc *de Fontana*, nunc *de Placentia.* nominum ignotæ mihi cauſæ. Ex infirmario Lerinenſi, & Brianſonis priore in antiquiſſimi monaſterij abbatem electus fuerat. Is anno ſæculi ſeptuageſimo homagium, vt loquuntur, præſtitit Regi Comiti Pruinciæ pro Lurio, & ceteris qui in epiſcopi ditione ſunt pagis. Octogeſimo autem curauit ad principem Lerinenſis templi aram pingi omnem ſancti Honorati vitam, qui ex cœnobij

Mitrius 2. Gaſtinellus. *Iacobus 2. à Ponte.*

49 *Andreas de Fontana ſeu Placentia.*

autore Arelatensis fuit episcopus. *Quo*, addit Barralis, *aliisque beneficiis acce-*
50 *ptis, vt vicem benefactori conuentus Lerinensis rependeret, illius anniuersarium quotannis in præfata ecclesia Lerinensi celebrari constituit vndecimo calendas Maij.* Hæc verba non ineuidenter significant Andream eâ mensis Maij die mortuum esse: verùm annus quo extremam diem obiit est ignotus: eíque igitur ignoto etiam anno successit Ioannes Scanardus, seu Escanardus *medicus doctor, natione Cœnomanus*, vt tradit Burellanus scriba, qui pergit in hæc verba. *Multa ædificia, structuras, & domos pontificales reparauit, & maximè palatium Sistaricense, & domum abbatiæ Crociensis, & in castro Lurij plura erexit & construxit. Erat magni zeli ad suam ecclesiam, maximi exempli ad suam plebem, & ad suum clerum clari meriti. Post multa egregia opera, in natali suo & patria domo diem vltimum clausit.* De hoc antistite nihil ante annum sæculi octogesimum sextum habent chartæ meæ. Illo anno die sexta mensis Aprilis collegium canonicorum Forcalqueriensium ex templo S. Marij in arce posito in templum S. Mariæ *de Mercato* transtulit, & à S. Mario nomen ei fecit. Hoc templum in ipsa Forcalquerij vrbe situm est, illudque collegium etiam nunc habet. Anno sæculi septimo & octogesimo Prouincialibus comitiis interfuit die noua mensis Aprilis: & octogesimo octauo die vigesima octaua ejusdem mensis, sacerdotium ædiculæ in Sistaricensi ecclesia erectæ, concessit Angelino Roterio; atque nonagesimo primo die tertia mensis Ianuarij conuenit cum Sistaricensibus de damno, quod non leue conquestus fuerat illatum abbatiæ Crociensi, per venditionem Consonaui Roberto episcopo; sed conuentionis singula capita anno nonagesimo secundo die secunda mensis Ianuarij scripsit; sextóque pòst mense mortuus est.

Ioannes Scanardus.

51 Lego enim Guilelmum Nogarellum die 4. mensis Iulij à Sistaricensibus, & Forcalqueriensibus canonicis electum fuisse in *vicarium generalem sede vacãte.* Sed quis vnum hîc non mirabitur? Sistaricenses canonici, non sine Forcalqueriensibus vicarium episcopi elegerant, in comitia tamen eligendo episcopo sine illis coierunt. Quæ causæ sapientes viros ad id impulerint ego quidem non video.
52 Nam ab ipsa canonicorum per Frondonum episcopum inuentione, Forcalquerienses suffragia cum ipsis tulerant; & cùm res Henrico episcopo ambigua esse, ac in litem videretur erumpere, ejúsque vnius (qui ecclesiastici juris consultissimus omnium toto orbe suis temporibus habebatur) in arbitrio posita fuisset, edixit electionem fore nullam *ipso jure*, quæ Forcalqueriensibus non vocatis facta fuisset. Igitur ipsi quoque Sistaricenses canonici sua damnauerunt ausa. *Visis juribus & priuilegiis* Forcalqueriensium, inquit Bertrandus Arpillhe tabellio, *per quæ apparet Forcalqueriense Capitulum debuisse & debere in hujusmodi pastoris futuri electione, seu postulatione vocari, vocémque ferre*, Sistaricenses rursus cum Forcalqueriensibus conuenerunt *de persona domini Theobaldi de Turre, veluti digna & idonea persona in sequendo tenore breuis Apostolici, ac literarum regiarum in fauorem præfati postulati ipsi Capitulo Sistaricensi directarum.* Theobaldus hic ex Turrianâ apud Aruer-
53 nos gente, & Bononiensi familia nothus nihil hoc loco dignum fecit. *Mortem obiio juuenis, postquam annis sex ecclesiæ Sistaricensi præfuisset*, inquit Burellanus scriba. Sed ejus verba sic intellige, vt cùm ab electionis die ad diem vsque mortis fluxerint anni omnino septem (mortuus enim est millesimo quadringentesimo nonagesimo nono mense Iulio, qui in episcopum electus fuerat

Theobaldus de Turre.

fuerat mense etiam Iulio anni secundi & nonagesimi) aut annos tantùm solidos capias, non vocatis ad numerum mediis illis partibus annorum secundi & noni post nonagesimum, aut certè dicas non ante Iulium aut Iunium tertij & nonagesimi Theobaldum *præfuisse*, seu curam impendisse suam episcopatui.

Laurentius Burellus eo anno nono & nonagesimo post millesimum 54
quadringentesimum die vndecima mensis Iulij electus est in episcopum. *Laurē-tius Burellus.*
Hic vir Diuione natus, atque Carmelitarum Ordinem à puero secutus, euasit in summum scientia, pietate, & eloquentia Theologum. Igitur & à sui temporis scriptoribus meruit magnam laudem, & à Ludouico rege id nominis 12. ad sacras confessiones adhibitus est: Badius Ascensius præfatione ad Parthenicem Marianam Mantuani idibus Octobris illo ipso anno scriptâ, appellat quidem episcopum Sistaricensem, sed vocat etiam Narbonensem Carmelitarum Prouincialem. Consequente anno Sistaricum venit. Anno post millesimum quingentesimum primo quæsiuit per Delphinatum de Valdensibus hæreticis Alexandro sexto Pontifice Romano, & Ludouico duodecimo Francorum rege. Eodem anno (quod pro sua apud Carmelitas celebritate non possum tacere) deposuit prouincialatum quem annuente Pontifice sibi seruare poterat. Quia literæ quas de re confecit peruenerunt ad me, placet illas exscribere. *Nos F. Laurentius Burellus Carmelita de Diuione, Doctor Parisiensis, Prouincialis Narbonæ, Christianissimi Francorum regis Ludouici* 12. *Confessor, Episcopus Sistaricensis, præsentium tenore fatemur, quòd quamquam à Pontifice maximo Alexandro VI. nobis esset priuilegium datum, & concessa gratia etiam consistorialiter, vt cum episcopatu prouincialatum obtineremus cum loco, & voce actiua & passiua, vt etiam ad generalatum possemus eligi, tamen quia hoc est contra Ordinis libertatem, & contra religionis sacra statuta, à quibus dispensabat Pontifex maximus: Nos Deum præ oculis habentes, volentes & nunc & in posterum prouinciam Narbonæ sua libertate gaudere, in manibus magistri nostri Ægidij Borgesij Prouincialis Prouinciæ Prouinciæ, & Reuerendissimi magistri Odonis generalis vicarij, prouincialatum cum sigillo dimisimus* &c. *Anno dominicæ salutis* 1501. *die* 5. *Maij*. Anno 1502. episcopatum omnino regendum tradidit episcopo Diniensi die vltimâ Martij, à quo abesse cogebatur, maximè *occupatus circa personam & negotia regis*. Anno ejusdem sæculi quarto missus est à Pontifice maximo nuntius ad Maximilianum imperatorem, 55
& cùm non Basileense concilium, vt perperam ab inepto correctore scriptum est me absente in quibusdam noctium Blancalandanarum exemplaribus (ceptum enim anno primo & trigesimo post millesimum quadringentesimum, desiit ante quadragesimum tertium) sed Basileensis episcopus, vt in ceteris illarum noctium codicibus emendatis legitur, isque Christophorus, petiisset à Lugdunensibus canonicis essentne vera, quæ de Ioannis Gersonis miraculis inaudierat, & illud præsertim, quod jactabatur de pœna Deo inflicta regio Confessario ipsius contemptore, Canonici & alia responderunt in Ioannis Gersonis laudem, & confessarium regis non illius contemptorem, sed encomiasten semper fuisse. Addiderunt verò sequentia. *Frater Laurentius Theologus, doctor Parisiensis, Ordinis Carmelitarum, aliqua carmina in B. Ioannis Gersonis laudem scripsit; quę altari suo in S. Pauli juncta sunt. Præfatus frater, nunc episcopus Sistaricensis, regis Confessor, per sex quadragesimas,*

&

& annos plurimos, coram regibus, & clero & populo, Lugduni prædicauit. In noctibus Blancalandanis sequentia de Burello episcopo adjunxi: Eodem anno fuit Iulij secundi Pontificis ad Ludouicum regem Legatus (nuntium apostolicum vulgò dicimus) vt grauis autor est Belcarius libro 10. num. 13. Anno 1505. à Ludouico rege ad Iulium 2. Pontificem, cujus in Gallia nuntius erat, missus est, Aquensique archiepiscopatu donatus. Vtrumque Belcarius his verbis docet libro 10. *Ludouicus*, inquit num. 19. *tametsi Iulio subitatus erat, tamen ad eumdem, Sistaricensem Pontificem illius ipsius Legatum, amicitiam, & opem aduersus Venetos suo nomine oblaturum misit.* Numero autem 25. *Sistaricensis Pontifex*, addit, *Aquensi pontificatu, multarum à Iulio ad Ludouicum, contràque à Ludouico ad Iulium, cursitationum præmio donatus est.* Anno 1506. moritur Romæ. Hactenus ex meis noctibus Blancalandanis dictum sit. Paradisus Carmelitarum tradit Latinè doctum fuisse tam stricta oratione, quam soluta, & *præclara volumina* edidisse; *egregium de magni patris Eliæ laudibus, quod Eliadem appellauit; de illustribus viris Ordinis* Carmelitani, *& alia.*

57 *Petrus Filholi.* Petrus Filholi post Burellum Sistarici sedit antistes. Episcopij liber quem dicunt viridem, in additamentis ad Burellanum scribam, facit Aruernum. Itaque miror Sanmarthanos velle, vt fuerit ex Gannato apud Bojos oppido. Post vnum, aut circiter episcopatus annum ad Aquensem Archiepiscopatum euectus est. Ante episcopatum fuerat Parisiensis Cameræ præses, &, si Sanmarthanis fidem habemus, gubernator Parisiensis vrbis.

58 *Franciscus de Tintanilla.* Franciscus de Tintauilla, Claudij Tintauillani & Ioannæ Balmensium Monreuelli filius, Petro successit. Puer Diuione primùm, postea Eduæ operā literis dederat, juri etiam Papiæ. Anno sexto post millesimum quingentesimum, ineunte Iulio Sistaricensem episcopatum iniit; quarto autem & decimo in Antisiodorensem die quinta Martij à Sistaricensi abiit. Scio esse qui autument Petrum Filholi annos tres in episcopatu posuisse: sed cùm ex Belcario Burellus anno ejus sæculi quinto sederit Sistarici, & Franciscus anno sexto die tertia scribente Dalmatio Clerici tabellione, sibi pro episcopatus à Romano Pontifice literis curatorem dixerit. Petro Filholi in Aquensem Archiepiscopum jam electo, vides non posuisse annos omnino duos in eo. Anno sæculi octauo fecit duo, quæ ad me peruenerunt. Die 3. mensis Septembris moletrinam, quæ *Balliui* dicitur, emit Manuasca ab Hospitalariis Francisco episcopo. Die octaua & vigesima mensis Nouembris inquisitionem jussit idem ipse institui de dominio Iariagesij pagi.

59 *Claudius I. de Louayn.* Claudius de Louayn Suessionensis, Tintauillæo Antisiodorum abeunte, Sistaricensem episcopatum adeptus est. Quinto pòst anno moritur ex episcopalibus chartis. Obscura sunt omnia quæ Sistarici fecit antistes. *Eo defuncto*, vt in libro episcopatus, quem Viridem vocant, lego, *ad supplicationem Serenissimi domini Franscici primi Francorum Regis Christianissimi promouetur à Leone Papa decimo in episcopatum Sistaricensem Michaël de Sabaudia.* Is ad

Michaël de Sabaudia. Bellouacensem episcopatum à Sistaricensi, post annum vnum electus quidem est, non videtur tamen in illius possessionem immissus. Fulquetus quippe Bernardus Canonicorum Sistaricensium tabellio, anno millesimo quingentesimo vigesimo secundo, 30. die mensis Decembris scripsit sequentia. *Indictione 11. die penultima Decembris 1522. Clementis VII. anno primo. Bonæ memoriæ Michaële quondam Sistaricensis ecclesiæ episcopo, diebus superioribus proximè*

tran

transfactis viam vniuersæ carnis ingresso, ipsiusque corpore ecclesiasticæ sepulturæ tradito &c. Sistaricenses, & Forcalquerienses canonici cùm in Capitulum conuenissent, *nullo alio tractatu interueniente, statim, subitò, & repentè omnes vnanimiter in R. dominum Claudium d'Assonuille* (de Assonuilla nonnulli vocant) *dominum de S. Amantio absentem consenserunt, & eum incontinenti vna voce, & vno spiritu postularunt in ecclesiæ Sistaricensis episcopum & pastorem.* Lotharingus erat Claudius, gente nobilis, Benedictinũ professus Ordinẽ. Fuit custos sigilli regij, & regius in Parlamẽto Consiliarius, ex conuentionibus curiæ Aquẽsis, & consulum Aquensium anno 1525. Non pauca Lurij, Petraruæ non pauca coëmit prædia rustica. Plures chartæ tradũt sedisse annis tertio, quarto, quinto, & octauo post millesimum quingentesimũ vigesimum. Quia res omnino modicas illæ referunt, per eas singulas ire non placet. Primo & trigesimo illius sæculi anno, mortuus est Lugduni die vltimo mensis Augusti.

Claudius de Assonuilla. 60

Cherubinus de Orseria *nullo alio tractatu interueniente, subitò, & repentè, Spiritus sancti gratiâ, vt firmiter credebant, inspirante, ab omnibus, nullo penitus discrepante,* canonicis, die quarta Septembris in episcopum, eo ipso trigesimo primo anno electus est, vt lego in charta, quam tum ea de re tabellio scripsit. Sistaricensis erat canonicus (sed comitiis non intererat) & reginæ ab eleemosynis. Rex viri electionem non probauit, ignotas mihi quidem ob causas. Igitur Antonium de Narbona (fortasse si Prouinciæ sacerdotia in sua cum Romano Pontifice *concordata* posset inducere) in antistitem *nominauit*, vt loquuntur. Is anno secundo & trigesimo illius sæculi, die decima mensis Martij Geraldum de Genebriis Ananiæ celeberrimi in Landgothiâ monasterij, cui ipse præerat abbas, monachum, dixit suum in vniuersa diœcesi vicarium. Consequente autem fecit rem hoc loco non prætermittendam. Robertus de Furno vendiderat Sistaricensibus Consonauense castrum *cum toto territorio, & nemore quod vulgò dicitur Boësc romput* quingentis in singulos annos florenis: cúmque Ioannes Scanardus minore quàm par sit pretio venditum quereretur, Sistaricenses ei tradiderunt florenos omnino mille, in damni quod queritabatur compensationem. Antonius Claudium Ossonuillæum, qui aliquid mouere ceperat, secutus, principio noluit stare conditionibus à Ioanne initis, sed denique vltima mensis Octobris die eas assensu firmauit suo. In chartis pro Sanuincentiano portorio legitur Antonius sedisse anno quarto & trigesimo sæculi die 18. mensis Iulij: in aliis verò vendidisse Sanuincentianas moletrinas anno trigesimo nono. Tertio & quadragesimo incertis mense, & die videtur mortuus: eo enim, die 16. mensis Decembris *ad requisitionem Claudij Bermundi, Bartolomei Eyssauterij, & Ioannis Gauterij sequestrorum episcopatus Sistaricensis, jubetur Marcus Antonius Benedicti dare extractus arrentamenti acti inter quondam Antonium de Narbona episcopum Sistaricensem, & Claudium Garret*, vt loquitur Forcalqueriensis Prætor. Id mandati ad Benedictum peruẽnit die 23. ejusdem mensis & totius rei *factum instrumentum D. Albino de rupe Cauardi* (vulgò dicimus *de Rochechoüard*) *moderno episcopo*, ex publicis tabellionis ipsius literis.

61 *Cherubinus de Orseria.* *Antonius 1. de Narbone.* 62 63

Albinus ergo post Antonium Sistaricensi præfuit ecclesiæ, patria Pictauiẽsis, & nobilissimâ clarus, gente. Hoc vnum de eo memorant, quæ ad me fideles peruenerunt chartæ. Fertur nunquam episcopatum adiisse. Vtcumque id habeat, Aimericus fratris filius impleuit patrui locum ignoto mihi anno,

64 *Albinus de Rochechoüard*

Aimericus de Rochechoüard & ad octogesimum vsque sui sæculi tenuit. Nihil tamen de illo ante septuagesimum tertium lego. Eo Capucini Lutetiam Parisiorum ex Italia veniunt: & *à Carolo Lotharingio Cardinali excepti, exiguo hospitio donantur*, vt inquit Bouerius in Capucinorum annalibus anno 1573. num. 3. *in loco qui Piquepus* appellatur. Aimericus ille est, qui hospitio ipsos donauit teste Corrozeto in Parisiensibus antiquitatibus pagina 189. sic loquitur: *Primum Capucinorum hospitium fuit Piquepucæ ad Parisios extra Antonianam portam. Sistaricensis episcopus pecuniâ suâ iis illud cōparauit.* Tertio pòst anno, qui fuit. Sextus & septuagesimus sæculi, Manuascenses concedente Aimerico, Pœnitentium Sodalitatem, qui à vestis colore appellantur Albi, induxerūt suam in vrbem. Demum in chartis Petri Geruasij Manuascensis notarij lego Aimericum sedisse anno octauo & septuagesimo post millesimum quingentesimum.

65 Antè vlteriùs quàm pergo, vnum tacere non possum, quod Aimerico, aut Antonio patruo antistite Hugonotti mente efferâ, barbarâ manu susceperunt Forcalquerij. Quoniam illud canonici suis posuere in tabulis, placet ex ipsis recitare. *Anno proximè præterito* 1562. (scribebant anno 1563. die 9. Martij) *& in mensibus Maio, & Iunio, quidam hæretici Luterani, vulgò Huganaux nuncupati, maligno ducti spiritu, in contemptum S. Matris Ecclesiæ, sponsæ illibatæ Iesu Christi Domini nostri, ac patris mitissimi, non timuerunt altaria lapidea consecrata dictæ ecclesiæ, & aliarum ab eâdem dependentium vsque ad numerum viginti confringere, in quibus singulis diebus tot numero sacrificia celebrabantur in memoriam passionis ejusdem Filij Dei, & sacratissimæ Virginis Mariæ, imaginésque omnes cujuslibet materiei, ac cujuslibet repræsentationis comburere; deinde quàmplurimos libros, tam in membranis descriptos, quàm in chartis & papyro impressos, tam in Theologica facultate, quàm in juribus canonico & ciuili, ac bonis & honestis literis partim lacerauerunt, partim igni tradiderunt, cum quibus etiam libros, & instrumenta omnia in quibus descripta erant omnia priuilegia, statutáque & laudabiles consuetudines prænominatæ Ecclesiæ, ita quòd non remanent nisi paucæ copiæ* &c.

66 *Antonius de Cupis.* Antonius de Cupis Astæ apud Pedemontanos natus, anno illius sæculi quarto & octogesimo sedere cepit, desiit sequentis sexto. Viri in episcopatu annos è chartis eruere non placet, quos ex eorum vniuersa diœcesi virorum sermone qui permulti senio graues antistitem viderunt, licet accipere. Me præteritos repetentem cogitatione annos juuat meminisse optimi præsulis, cùm tremulâ pro senio manu puerulum tondebat in clericum. Vnum tamen in episcopo nunquam laudauerim. Cùm fœderati & per ceteras Galliarum regiones, & per Prouinciam miscebant omnia turbabántque, Antonius ad eos se adjunxit. Habebat Lurij domi suæ milites, & in Manuascensem agrum latrocinio populatum dimittebat. Scilicet Manuasca vrbs ante omnem tabularum memoriam Principibus suis semper fidissima, & pro Rege stabat, & Senatum regium Aquis sextiis profugum exceperat. Anno 1606. cessit episcopatu; & cùm ad suos Pedemontanos rediisset, Taurini tertio pòst anno diem extremum obiit in pauperum domo, quam vulgò dicimus Hospitalem; mendiculis nouo, & insigni exemplo dies noctesque inseruiens.

Tossanctius de Glandeues. Tossanctius de Glandeues, gente, eloquentiâ, rerum peritiâ gerendarum summus, Antonio in episcopatu successit. *Obiit ætatis anno 62 à partu Virginis*

nis 1647. 15. *cal. Februarij* vt in lapide sepulcrali scriptum lego. Antonius d'Arbaud genere nobilis, ingenio clarus, acer iudicio: post Tossantium sedit. Moritur anno 1667. Res ab his duobus gestæ, in omnium oculis Prouincialium gestæ, scriptore non egent. *Antonius d'Arbaud*

Michaël Poncet, Doctor Theologus è Societate domus Sorbonæ, & S.Petri Aureæ Vallis (vulgò Airnau) Abbas Antonio successit. Hic vir illustrissimâ ortus familiâ (cuius splendorem non parum meritis suis ornat & auget, Petrus frater, Comes Ablisij, Ordinarius in Sanctiore Regis Consilio) maiorum titulis, & nobilitatis antiquitati respondet omnibus ornamẽtis, & sapiẽtiæ possimùm vi, quam & aliàs, & ante annos 12. præstitit in Ecclesiæ Gallicanæ comitiis accuratus Promotor. Vnctus est in Episcopum anno 1667. 4. cal. Dec. in æde sacrâ Sorbonæ à Lutetiæ Parisiorum Archiepiscopo, Sorbonæ Prouisore. Aderant vngenti Cadurcensis & Bajocensis Episcopi. Vnctioni interfuerunt plurimi omnium Ordinum principes viri. 67 *Michaël Poncet.*

EGo IOANNES GAYET Prouincialis Societatis IESV in Prouincia Lugdunensi, facta mihi potestate ab admodum R. Patre nostro Generali, facultatem concedo vt libri 4. *De rebus gestis Episcoporum Viuariensium*, à Patre IOANNE COLVMBI, ejusdem Societatis Theologo compositi, & à tribus Societatis eiusdem Censoribus approbati, typis mandentur. In cujus rei fidem has literas sigillo nostro munitas, & manu nostra subscriptas dedimus Lugduni die 5. mensis Iulij anno 1650.

IOANNES GAYETVS.

DE

DE REBVS GESTIS

EPISCOPORVM VIVARIENSIVM

LIBRI QVATVOR.

Illuſtriſſi^mo & Reuerendiſſi^mo D.

D. LVDOVICO FRANCISCO DE SVSE,

EPISCOPO ET COMITI VIVARIENSI,

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

ECCLESIAM Regis, ILLVSTRISSIME LVDOVICE, vt potentem opibus, & regionibus amplam, ita plurium Epiſcoporum ſcientiâ, ſanctitate, ſapientiâ, perinſignem. Sed quàm notum illud, tam obſcurum hoc omnibus eſt. Scilicet qui ſciunt, & exteri quoque non ignorant, Viuarienſem prouinciã latiſſimè fuſam eſſe, illi ſciunt ferme vniuerſam Eccleſiæ tuæ finibus comprehendi, magnámq; partem tuâ vel ditione, vel clientelâ teneri. Per quos autem hactenus ad Chriſtũ adducti, & ad omne virtutis genus prodigiis, ſermonibus, exemplis eruditi fuerint, tui etiam Viuarij ciues ignorant. Hæc clariſſimorũ antiſtitũ gloriæ non modica pars tibi ad magnam nominis amplitudinem ſeruabatur. Iuſſiſti vt ex antiquis tabulis illos eruerem, & in publica luce ponerem ipſorum res ſapienter

pienter & ſanctè geſtas. Igitur debes tu quidem iis plurimùm, qui tuos populos per ſæcula quatuordecim & ſi quid excurrit, laborioſâ ingenij, ſcientiæ, ſanctitatis ſapientiæ vi, ſeu formauerunt in Chriſto, ſeu in adultam probiſque moribus robuſtam fidem eduxerunt; hoc enim verò maximum aliquid omnino tibi eſt. Sed illi debebunt tibi non parum, qui facis vt obliuione non pereant, quæ ad immortalem ſuam laudem peregerunt; nam id nobile quid per ſe eſt, atque ſancta ſingulorum facinora mirum quantùm auget. Certè quod fortiter & religiosè ſuſcipitur, quàm ceteros latet diu, tam pro illis minùs in omnem partem poteſt: cùm verò ad aliorum aures peruenerit, porro pariet ingentes ipſis fructus: atque vbi ad poſterorum cognitionem ductum fuerit, fiet ſe majus; immenſas profectò daturum fruges, ſi cum omni poſterorum memoria coæquetur. Etenim quid non poſſunt majorum exempla? ignaros docent, torpentes excitant, firmant dubios, currentes impellunt, totóſque exultantibus quidpiam è virtute ſuſcipientium animis impetus dant inſigúntque. Hoc illud eſt, Ill^me PRÆSVLVM, quod præſtas epiſcoporum ante noſtra tempora Viuarienſium rebus animosè, ſanctéque geſtis, eas ex eccleſiæ tuæ tabulariis efferri & in lucem dari mandans. Ignorabantur illæ ab omnibus, & quæ ſuis temporibus olim vtiliſſimæ fuerant, nunc omni per latebras defectæ vi, nullos hominum in vſus erant: tu educendo eas è tenebris, facies vt à nemine ignorentur, & magnas in omne virtutis genus opportunitates mortalibus pariant. Scilicet mortui videbantur iſti Pontifices cum corpore, ab omni hominum memoria longè poſiti: viuent jam beneficio tuo, è tabulis, vt è ſepulcris excitati, & in oculos hominum rurſus incurrent. Ibunt per ora tuorum Viuarienſium; & finibus præterea tuis egreſſi, vniuerſam Galliam peragrabunt: ad alienas toto orbe prouincias deinde magna ſua gloria penetrabunt, & alios è ſuo agmine, & Ioannem illum oſtentantes, qui Gregorio VII. ad omnia pene conſilia autor fuit, atque Bruciacum, qui poſt plures turbarum annos (neque fœdiora fuere Chriſtianorum tempora) pacem aliquando reddidit vniuerſæ Eccleſiæ per Martini V. creationẽ in Conſtantienſi Concilio. Ego autem non poſſum mihi non gratulari, quòd hanc de tantis viris ſcribendi prouinciam ſortitus, & in aliquam veluti partem gloriæ à te vocatus ſum. Tu vide quàm fideliter opus exegerim: hæc enim verò vna ſcribentis cogitatio fuit.

AVCTOR LECTORI.

AD quod, mi Lector, accedis opus de rebus gestis episcoporum Viuariensium & meum est, & non meum. Scilicet maximam partem, ferme totum potiùs, profluxit ab aliis; paruum aliquid ex me accepit. Principio quidem qui primus illud mente comprehendit, cogitatúmque sua veluti compegit in membra, is Ludouicus Franciscus episcopus est, qui ex antiquissima gente per Susanos longo ordine proceres descendit à Salassis, Bauciis, Leuiis, Medullionensibus. Cùm enim ad eum pro officio ex itinere diuertissem, rem suasit jussitque; & ei perficiendæ tabularium suum (nobile illud est, cartísque perueteribus visendum) aperuit, pérque singulas partes, in quas veluti corpus in sua membra digestum est, duxit; chartariumque præterea Mansiadæ in Viuariensi prouinciâ monasterij per legendum concessit. Tum Carolus Symian, & variarum scientiarum, & rerum gerendarum peritiâ præstans, canonicus & vicarius Viuariensis, quâ est, seu in omnes facilitate, seu in me animi propensione perscrutantem, & relegentem fugientes antiquissimarum tabularum literas omni ope juuit. Denique Iacobus de Bannes & ipse canonicus Viuariensis gente, modestiâ, pietate nobilis, natus ex Deodella pronepte Stephani episcopi Grassensis & abbatis Crudacensis, atque patruelis Claudij, quem, cùm rectorem haberet, Vouta suspexit anno vigesimo octauo supra millesimum sexcentesimum fortiter agentem contra Caluinistas, tentantes vrbem latrocinio, plurimum opis mihi contulit. Hic vir, vt diuinarum religionum apprime cultor est, totam ætatem posuit hactenus in rebus sacris; & quod sibi reliquum è publicis, aut priuatis ad Deum precibus erat, id omne impendit in scrutandis, excutiendis, inuestigandis, exscribendis ecclesiæ suæ chartis. Multa igitur longo & indefesso labore congessit, multa exarauit, eaque omnia mecum facilis & bonus communicauit. Quod jam ergo reliquum est, idque scilicet pertenue, hoc meum esse profiteor. Episcopus formauit opus, digessítque, & in sua membra distinxit; canonici succum, colorémque infudere per artus: profero ego in lucem; &, si minùs ornatum, certè non omnino inhonorum oculis tuis propono. Tu qualecunque est, eo fruere, certus nihil non ex veris fidelibusque chartis acceptum, in illo tibi repræsentari. Videbis episcopos supra nonaginta, gente, scientia, honoribus, sapientia, sanctitate perillustres. Septem de illis fuerunt Cardinales; aliquot Romanæ sedis Legati: Petrus

Petrus Alliacensis audit summus Theologus, Petrus de Sorsenaco consultissimus iuris, Ioannes de Bruniaco rerum suis temporibus gerendarum peritiâ summus. Quid afferam Farnesios, Pictauienses, Turnonios, Susanos, Pratenses, Andusianos, Pompadorios genere nobilissimos? fuit in Viuariensibus episcopis Guilelmus Conradi II. Germanorum imperatoris consanguineus: fuit Venantius Sigismundi regis Burgundionum filius. Sed in episcopis ego quidem arbitrabar magis spectandam sanctitatem, quàm genus. In Viuariensibus habes omnino septemdecim cœlestibus auctos honoribus.

DE REBVS GESTIS EPISCOPORVM VIVARIENSIVM

LIBER PRIMVS.

EPiscopvs qui ab annis mille dicitur Viuariensis, olim appellabatur Albensis. Primùm in concilio Aruernico Viuariensem vocatum inuenio: etsi nouemdecim pòst annis in Aurelian. V. seruauit nomen Albensis. Nomina fecerunt Alba, & Viuarium ciuitates: in illa enim quondam sedebat, in hac nunc etiam sedem habet. Par aliquid aliis pluribus episcopis euênit: & quidem non ita longè Monspeliensis quondam vocabatur Magalonensis; longiusculè autem Grassensis & Nicensis habuere nomina, iste Cemeliensis, ille Antipolitani. Scilicet Magalonæ, Antipoli, Cemelio jura suis antè dabant, quàm Monspelium, Grassam, Niceam tranferrent suas sedes. Vrbis euersio fecit, vt Albâ excederet; atque scilicet igitur loci firmitas, vt concederet Viuarium. Et verò hæc ciuitas maximam partem imposita est rupi, cujus in sublimi & ferme circùm exeso vertice, non magna planities habet ædes episcopi & cleri circumpositas templo principi. Iam si petas à quibus euersa fuerit Alba, id reponam, 2
quando ceteri scriptores tacent, quod in fidelibus per notarium tabulis inueni. Cùm clerus excisâ Albâ Viuarium deuenisset, & alia & hoc posteros edocturus, scripsit Vandalos Crosco duce ciuitatem violasse, & omnem à fundamentis vertisse. Quod tum ille scripserat, hoc posteri seruauere ad illud vsque temporis, quo post annum Christi quinquagesimum suprà centesimum millesimum, fugientibus literis Thomas episcopus, ne rei memoria simul cum apicibus euanesceret, exscribi voluit: & cùm vetustas excederet volumen Thomæ, Stephanus abbas Crudatensis missus à Romano

Pon

Pontifice, vt referam ſuo loco, totum reſtituit anno milleſimo quadringenteſimo ſeptimo ab ortu Chriſti. Hactenus in tabulis ſuis notarius. Eas ſinceras habet chartularium canonicorum Viuarienſium. Igitur Croſcus ille eſt, qui Albam ciuitatem perdidit dejecítque. Certè, vt hoc non taceam, Sigibertus ſub tempora Thomæ epiſcopi ita locutus eſt: *Anno quadringenteſimo vndecimo Vandali, duce Croſco Gallias peruagati, multas vrbes, & eccleſias ſubuertunt.* Atque vt non dubites in iis Albenſem & vrbem, & eccleſiam complecti, ſubjecit in hæc verba: *Croſcus tandem à Mariano præſule Arelate captus, & per victas vrbes ignominioſè retractus, ad mortem tormentatur.* Et ante Sigibertum annis ducentis Aimoinus III. de geſtis Francorum cap. 1. *Crocus Arelas expugnare niſus, à quodam milite Mario nomine captus, per ciuitates quas euerterat, ductus, pœnis excruciatus interiit.* Scilicet vbi Albâ & aliis per inferiorem Occitaniam ciuitatibus violatis, veniſſet Arelatem, importunorum ſcelerum, & facinoroſæ impietatis pœnas dedit. Igitur ſub annum quadringenteſimum vndecimum, Albâ per Vandalos dirutâ, epiſcopus ſuos cum ſede clericos Viuarium deportauit, & ad certam aduerſus omnes barbarorum impetus ſecuritatem, loco munitiſſimo poſuit.

4 Quæ verò hæc Alba, & vbi locorum ſtetit ante cladem à Croſco illatam? Ea eſt, quam Heluiorum oppidum fuiſſe conſtat; Heluios autem Strabo quidem à Rhodano cepiſſe tradit, Iulius verò Cæſar Gebennam montem tenuiſſe, qui ipſos ab Aruernis Velauníſque diſcluderet. Plurimùm ergo errant, qui faciunt Albiam ſeu Albigam: Heleuterorum enim hoc fuit oppidum in Aquitania; & in concilio Aurel. 5. vbi Cautinus archidiaconus ſubſcripſiſſet pro Melanio epiſcopo Albenſi, Vincentius etiam ipſe archidiaconus addidit ſuum nomen pro Ambroſio Epiſcopo Albigenſi. Minùs ad ſpeciem videbitur fortaſſis errare, qui aſſeruerit Albam eſſe Viuarium, & vrbem à Vandalis euerſam, vbi rurſum excitata fuiſſet, aliud nominis accepiſſe: neque enim hoc inſolens eſt, atque Paſchalis 2. ita ſcripſit
5 Guidoni archiepiſcopo Viennenſi; *Alba, quæ & Viuarium dicitur.* Sed tota Viuarienſium tabularia hoc explodunt, & Albam faciunt aliam à Viuario, tradúntque epiſcopium ab illa ad hanc tranſlatum fuiſſe; atque vt Paſchalis & aliorum, ſeu Pontificum, ſeu ſcriptorum verba non te fallant, addunt Viuarium, ex ea mutatione per epiſcopum facta, appellatum etiam Albauicum. Audi Thomam epiſcopum: *Auxonius epiſcopus in Viuario promotus præfuit, qui de Albenſe Viuario contulit, & Albauicum appellari voluit.* Sed pro Albauico Albam (cui voci aſſueuerant) dixere: & Sollius poſt 40. aut circiter annos, Patienti epiſcopo Lugdunenſi Albenſes ſcripſit pro Viuarienſibus: atque Venantius poſt annos ferme 100. in concilio Epaunenſi ſe Albenſem, non Albauicenſem epiſcopum appellauit: ac denique Gregorius VII. anno MLXXVII. ſic eſt locutus Vvarmundo archiepiſcopo Viennenſi: *Definitum eſt vt ſeptem oppida vel ciuitates, Gratianopolis videlicet, Valentia, & Dia, Alba Viuarium* &c. *Viennenſi eccleſiæ interim ſubjectæ permaneant.* Dalecampius vir
6 eruditus, cùm non incurriſſet in Viuarienſis, ſeu epiſcopi, ſeu capituli chartas, ſimilitudine vocis adductus eſt, vt Albam fuiſſe aſſereret, quod nunc vocamus Albenacum: & Papirius Maſſonus in Ligeri hoc *ineptè* dictum putat, neque tamen aliquid probabilius affert: cùm enim in Rhodano pag. 422. dixiſſet Albam fuiſſe in vicinia Viuarij, in Garumna pag. 593. addit *Alba*

Heluio

Heluiorum Rhodanum attingit. Sed enimvero omnes tabulæ Viuariensis ecclesiæ, docent ibi quondam stetisse, vbi nunc est modicus pagus, quem vulgò quidem non magnâ deflexione nominis appellant *Aps*, latinè verò maximâ *S. Petrum de Alpibus*: atque hinc factum est vt autor vitæ B. Auli ita loqueretur, *Ecclesia Viuariensis, quæ olim melius vocabatur Alpiensis*. Hanc in voce mutationem non mirabitur, qui meminerit notatam à Strabone l. 4. in cognomine vrbe: *Alpia prioribus sæculis vocabatur Albia, & Alpes ipsas Albium nominant.* Qualis autem & quanta fuerit ante Croscum Alba, quas habuerit ædes sacras, quibus steterit viribus, quâ murorum amplitudine, quâ mœnium firmitate viguerit, nemo dicat. Plinius facit latini iuris in prouincia Narbonensi. Cetera illius decora tacent antiqui autores. Sed neque est qui certò referat, seu à quo acceperit fidem Christi, seu per quos adoleuerit ad verum & certum robur sacrarum religionum. Vandali omnes chartas, omnia tabularia cum vrbe perdiderunt. De episcopis hoc vnum accipe, quod Thomas, & ipse episcopus, sexcentis, & quod excurrit post euersam annis, excerpsit è chartis statim ab vrbis clade editis, cùm præ nimia vetustate semiesas restitueret. *Primus episcopus Ianuarius, secundus Septimius, tertius Maspicianus, Melanus, Auxonius. Sed quanta miracula* 8
Christus per eos ostendere dignatus fuisset, aut quibus temporibus plebem suam rexissent, aut quâ fuissent natione progeniti, emanare non possumus. Hæc ille. Quoniam vbi dixisset *tertius Maspicianus*, non subiecit *quartus Melanius, quintus Auxonius*, intelligis hos non sedisse alium ab alio, neque Melanum Maspiciano suffectum fuisse. Istud autem visum est aduertere, vt non putes episcopos tantùm quinque sedisse Albæ. Ceteros obliuio deleuerat, istos, vt sanctitate illustriores aliis, fideli memoriâ retinebant. Nam si vulgò non habebantur sancti, neque in veneratione populorum publicóque cultu erant, cur ita scripsit super ipsis, *quanta miracula per eos Christus ostendere dignatus fuisset, emanare non possumus?* Qui sic loquitur, is profectò docet illos perpetrasse miracula: scilicet ignorat quidem ipse prodigiorum, seu magnitudinem seu numerum; sed nonnulla tamen suscepisse non ignorat. Hæc singulatim extinxerat Vandalorum furor, ceterùm facere non potuerat, vt Albenses qui patriâ deiectâ erant superstites, obliuiscerentur sanctitatem virorum, & non meminissent fuisse aliquando tempora, cùm per singularem à Deo vim peragerent insignia miracula. Igitur ego quidem censebam S. Ianuarium illum esse, qui primus Albæ gessit episcopatum; & eo 9
mortuo S. Septimium, atque hoc vita functo S. Maspicianum; tum incerto plures numero vixisse vsque ad excidium ciuitatis, quorum vnus fuerit sanctus Melanus. De B. Auxonio nunc nihil addo: posteà de eo dicam; ipso enim antistite Alba cecidit. Hîc etiam est quid aliud non prætermittendum, neminem istorum Albæ præsulum cæsum fuisse pro Christo: omnes traduntur fecisse miracula, nullus fertur passus pro fide Christiana. Hoc si Thomas episcopus, de eorum vel vno accepisse à majoribus, certè non tacuisset, qui ipsorum alia non prætermisit. Adjecit se nescire *quibus temporibus plebem suam rexissent, aut quâ fuissent natione progeniti.* Quid hæc oratione 10
sequebatur, si dubitabat de eorum martyrio, aut si certus non erat sanctos quidem, at martyres non esse?

Quibus temporibus vixerit S. Ianuarius, Albæque episcopum primus egerit, omnino ignotum est. An tum sedebat, cùm B. Andeolus impera-

tore Seuero, ſub annum centeſimum nonageſimum à Chriſto nato non procul illâ docebat; nam ſi ipſa tum temporis non habebat epiſcopum, vt erat clara,& ſola Italici ſaltem juris apud Heluios ciuitas, cur ad eam non venit Andeolus; ſed latiùs ediſſerenda eſt res, vt ſuam veri ſpeciem habeat. Ado ſic loquitur in martyrologio 1.Maij. *In Galliis,territorio Viuarienſi, in loco qui vocatus eſt antiquitus Gentibus, S. Andeoli ſubdiaconi, quem miſit ab Oriente S.Polycarpus cum B.Benigno & Andochio preſbytero & Thyrſo diacono,ad prædicandum verbum Dei in Galliam,cujus prædicatioue Cæſar Seuerus compertâ, præcepit de ligno duriſſimo enſem fieri,& in crucis modum caput ejus ſcindi.* Hactenus Ado. Locus qui eo autore dicebatur quondam Gentibus,nunc ab illuſtriſſimo martyre appellatur Burgum S.Andeoli; & in ipſo viſitur carcer ſubterraneus, qui clauſum habuit in vinculis, neque infrequentibus claret

11 miraculis. Seuerus juſſit cædi virum, quando è Gallia vbi dictus fuiſſet imperator Romam ibat. Crediderim Rhodano naui delatum,accepiſſe de Andeolo,& auditum pro tribunali damnaſſe. Iam age,cur eo loci docebat ſanctus vir, neque ſalutis hominum ſitiens, Albam ciuitatem non longè poſitam adibat? Si enim hæc Gentibo multùm amplior non fuiſſet, næ epiſcopum illi prælata ante Vandalorum aduentum non habuiſſet. Sic enimuerò illis temporibus factitatum legimus,vt in conſtituendis epiſcopis haberetur vrbium ratio,neque ij niſi in amplis & copioſis ciuitatibus collocarētur. Acceperat jam puto Alba Chriſtianam fidem,& qui recens acceptam educeret firmarétque,epiſcopum habebat. Andeolus ex Aſia mari venerat in Prouinciam.Totâ regione feruere ſacras religiones videbat,agentibus diſcipulis Maximini, Throphimi, Rufi,Magdalenæ, Marthæque: fortiter etiam agere Valentiæ,audiebat diſcipulos Irenæi à Polycarpo olim eruditi: igitur Aquas Sextias,Arelatem, Auenionem prætergreſſus, vbi primùm notauit deeſſe qui ſererent Euangelium, ibi hæſit; neque Benignus, Andochius, Thirſus ſocij,ad vlteriora prætergreſſi, ſeu Viennæ, ſeu Lugduni ſedem fixerunt,ſed Diuionem & Auguſtodunum adierunt,vt eo loci docerent,in quo

12 nomen Chriſti ad ipſorum vſque tempora auditum non fuiſſet. Gentibenſes erudire ad fidem amauit Andeolus, non paruo, vt hoc adjungam, argumēto oppidum eorum non omnino ignobile jam tum fuiſſe,neque multùm minus fortaſſis ſiue opibus,ſiue ciuibus, ſiue cultu atque nunc eſt, & non plurimùm inferius Valentiâ,vbi audiebat Felicem preſbyterum,Fortunatum,& Achilleum diaconos,ab Irenæo miſſos agere;ſed Albâ tamen omnino inferius erat,cui ſi conjectura non fallit, jam tum proinde præſidebat Epiſcopus; ipſam enim alioqui non plurimùm remotam acceſſiſſet,pro ceterorum fidei præconum more,qui principe,vbi ſtatuerentur Epiſcopi,vrbes primùm intrabant docebántque.Igitur ego quidem arbitrabar,ſeu à diſcipulis Irenæi, vti Valentiam; ſeu à Creſcentis auditoribus qui dederat epiſcopum Viennenſibus, Albam accepiſſe euangelium, & eo ſuſcepto Ianuarium epiſcopum,à quo per annos plures ducentis fuerint & alij præſules,

13 & SS.Septimius,Maſpicianus,Melanus,Auxonius.Iuuat quòd cùm clerus eâ euerſâ venit Viuariū,nemo vnus Chriſtianorū inuentus eſt,qui recordaretur temporū quibus Albæ ij ſederant;*Quibus tēporbus plebem ſuā rexiſſent,emaanre non poſſumus*,inquiebat Thomas epiſcopus ex tabulis,quas illi cōſcripſerāt, quia clade Albæ euaſiſsēt ſuperſtites.Et putabis tu epiſcopatus initia tū non ſuperaſſe

superasse vnum & alterum sæculum; vel si supra ducentos aut circiter annos illa non fuerant, fugisse singulorum hominum memoriam? Verùm vt vt hæc habeant, suspicionibus enim tota innituntur, nemo negauerit, si non ante ducentesimum à Christo nato annum, certè sub trecentesimum Albæ sedisse sanctum Ianuarium, quando ea numerat episcopos supra quinque anno quadringentesimo vndecimo, quo Croscus venit in Gallias; nos ad alia transeamus. Thomas Episcopus pergit in exscriptione chartarum veterum. *Auxonius*, inquit, *primus Episcopus in Viuario promotus præfuit*; *qui de Albense Viuario contulit*, *& Albauicum appellari voluit*. Verè magis loquitur, quàm latinè. Docet Auxonium, quem scripserat sedisse Albæ antè à Crosco quàm deleretur, primum posuisse Viuarij sedem suam, cui etiam voluerit nomen esse Albauico. Puto autem ego Albauico id factum esse, quod pluribus aliis multarum syllabarum nominibus, & vbi vox stetisset per aliquod tempus, ita agente vulgo, posteriora sensim amisisse. Scilicet nusquam legimus Albauicensem, vt è nomine ciuitatis debuerat, appellatum Episcopum; perrexit dici Albensis: & igitur etiam pro Albauico Albam appellauere Viuarium. Hic locus postulat vt dicam de Viuario ciuitate. Antiquam 15
arbitremur necessum est, supparémque aut Viennæ, aut Valentiæ proximis vrbibus, cùm ante mille & ducentos annos ea vna Heluiorum fuerit, ad quam Albâ euersâ veniret Episcopus. Certè comitatui primùm suo, deinde etiam vniuersæ prouinciæ nomen fecit. Imposita Rhodano flumini tanta amplitudine quondam erat, vt illud præterea spatium complecteretur quod nunc à fluuio remota domibus capit. Parœcias numerabat illa tres, primam sancti Ioannis, secundam sancti Laurentij, tertiam beatæ Mariæ de Rhodano ab situ dictæ. Hæc vltima, cùm ciuitatem, vt plures alias, tẽpus attriuisset, jam diu desiit: magnum tamen ædes nomen sibi semper habuit, ex sacello sancti Clari Abbatis olim Sanmarcellini Viennæ, Clodoaldo episcopo, sub Theodorico Francorum Rege. Sanctus enim vir infinitis miraculis, curando maximè restituendóque oculos hominum, hactenus in eo fulsit. Cum suis ruderibus tota nunc habetur à monialibus Dominicanis. Prima illa sancti Ioannis est juxta cathedralem sacram sancto Vincentio. Hic placet aduertere, tempora fortassis mutasse aliquid, in 16
nomine principis Ecclesiæ; non enim Vincentij nomen, fuit magnum in Gallia, ante quingentesimum à Christo nato annum. Ab eo cepit inclarescere, cùm Childebertus Clodouei filius, ex Hispania victor, secum detulit partem reliquiarum ejus. Tum enim, vt innumera per omnes Francorum Prouincias ad illius preces patrata sunt miracula, vt multæ ædes sacræ acceperunt nomen ipsius. In iis qui valet censeat per me licet Viuariensem Ecclesiam. Certè Sanjulianus l. de antiquitat. Cabilon. & l. de antiquitat. Matiscon. aduertit earum ciuitatum Cathedrales Ecclesias, à reliquiis sancti Vincentij de Childeberto acceptis, mutasse nomen, cùm priùs appellarentur, ista ab SS. Petro & Bartholomæo Apostolis, illa à sancto Stephano. Et fortassis erit, cui magis videatur hæc nominis mutatio (si aliqua fuit) referenda ad annum sexagesimum quartum supra octingentesimum, quo martyris corpus, ab Audaldo ante annos vndecim inuentum, deportauere Castrum ex Hispania, vbi frequentibus miraculis ita claruit, tantósque vniuersa Occitania motus excitauit, vt Helizagar etiam Tolosanus

Z 2 Episco

Episcopus *à nono*, vt loquitur Aimoinus l.2. de eâ translatione cap.9. *millia-*
17 *rio discalceatus, forma factus gregi*, ad illud venerandum iuerit. Et hæ quidem Ecclesiæ fuerunt quondam intra vrbem: extra illam verò steterunt omnino ad sex. Prima S. Auli Episcopi Viuariensis, secunda S. Martini, tertia S. Victoris, quarta sancti Albani, quinta sancti Victoreti, sexta sancti Iuliani. Secunda illa seruabat olim corpus sancti Ostiani presbyteri: tertia, quinta, & sexta sunt dirutæ; quarta verò semiruta, etiam nunc per ignobilia cæmenta pendet, triste argumentum vesani furoris Caluinistarum; sed B. Albanus, nullâ eorum importunitate potuit ad hoc tempus, deduci à depellendis in illa hominum febribus. Cur quinta de sancto Victoreto dicta sit non inuenio, nullum enim est in tabulis Ecclesiasticis nomen ejusmodi. Puto sic appellatam, quia minor erat æde illa sancti Victoris, quam ordine tertiam attuli. Denique extra vrbem est xenodochium sub tutela B. Mariæ Mag-
18 dalenæ. Quando sanctissimæ mulieris nomen occurrit, & opportunior dicendi locus non erit, aduerto esse quòd putem cùm corpus illius metu Sarracenorum anno circiter septingentesimo occultatum est à piis viris, vt scripsi in virgine Romigeria num. 12. & 13. pauculas ex illo particulas acceptas, & in Ecclesiam sancti Vincentij deportatas. Canonici anno trigesimo nono supra millesimum quingentesimum, excripsere, indicem sacrarum reliquiarum, quas antiquissimi Episcopi in eâ intulerant, factum à Leodegario Episcopo post annum decimum supra millesimum centesimum. Cùm ad beatissimam Peccatricem venissent, ita scripserunt, *de puluere B. Mariæ Magdalenæ*; & postea, *de sepulchro ejusdem*. Ista ego quidem ita interpretor, vt qui Episcopus, hoc vtrumque sacrum pignus, in suam ecclesiam deportauit, viderit corpus sanctæ Magdalenæ in sepulchro, & inde tum de ipso, tum de puluere beatæ mulieris partem acceperit, aut ab eo qui positam
19 in conditorio vidisset receperit. Vbi autem locorum putas visam in sepulcro, ante Leodegarium Episcopum? Scimus tumulum ejus fuisse in Prouincia, & corpus sublatum è conditorio, vt cæcis poneretur in latebris à Prouincialibus, feritatem Saracenorum illi non immeritò metuentibus: itaque venit in mentem cogitare, antè illud quàm tolleretur è sepulcro, aliquid in memoriam B. Magdalenæ sublatum ab ipsius, & corpore, & tumulo, quod deinde aliquando peruenerit ad Ecclesiam sancti Vincentij. Nam qui putant sanctam mulierem mortuam in Oriente, vt aliquid super hac re dicant, certè non afferent veri magis similia iis, quæ suspicando potiùs, quàm asserendo disputaui, ex occasione Xenodochij à Viuariensibus non injuria positi sub tutela beatæ Peccatricis; scilicet cogitantibus, quæ & hospitem habuit Christum, & Lazaro fratri mortuo euicit per eum vitam restitui, facturam vt ille ipse suis pauperibus velit, & bonum per vitam hospitium, & à morte cœlestem vitam. Sed ad Viuarium vrbem sermo reuocandus est, atque ad ejus Episcopum.

20 Iam à multis sæculis ciuitas, cum suo comitatu, est in potestate Episcopi, qui habet etiam principatum Dunseræ & Castrinoui de Rhodano quod appellatur quoque Castrum Montispenserij, atque Argenteriam sub nomine Baronis, & Burgum sancti Andeoli, pluraque alia loca; & porro capit homagia plurium virorum nobilium. A quibus istas opes acceperit, postea recitabo suis locis. Ab Imperatoribus potissimùm & Regibus eas duxit. Si cui

verò

verò placet scire, quantis, & per quos, Ecclesia Viuariensis, antè illa quàm ab ipsis loca teneret ditione, diuitiis abundauerit, is accipiat dotationem illius ante Carolum magnum exaratam, & à Thoma episcopo ex antiquissimis chartis exscriptam, post annum millesimum centesimum, quæ puletum etiam & politicum dicitur, atque sub nomine puleti confirmata est à Carolo Caluo, vt suo loco referam. Illius verba plurimum obscuritatis habent; & amnium quidem ac montium, atque regionum in agro nomina, ita sunt mutata, seu per longitudinem temporum, seu per varia ab hominibus barbaris hæreticisve bella, vt nemo ea sine ingenti difficultate possit exponere. Si quæ vspiam lux mihi affulserit, eam lectori præferre non dubitabo.

DOTATIO ECCLESIÆ Cathedralis Viuariensis.

DOMNVS *Ioannes dotauit promotus Episcopus sancti Vincentij, villas duas, Clariaco, Cassaniæ.* Id est cùm Ioannes factus fuisset Episcopus, donauit Ecclesiæ sancti Vincentij Clariacum, & Cassaniam, villas. Cur Ioannes appelletur domnus in promptu est: olim ita vocabantur Episcopi. *Clariaco* vox est de vulgo antiqua. Plures ejusmodi statim videbimus. 21

Melanus ibi Axnacenum & Casanense. Repete ex superioribus *dotauit.* Particula *ibi* facit vt putem Axnacenum & Casanense, fuisse villas in eadem regione cum Clariaco & Cassania.

Dotauit Lucianus Episcopus Ameliaco villa, Blandamisco, Occiaco. Tres sunt hæ villæ iis scriptæ vocibus, quibus apud Viuarienses quondam efferebantur. *Ista omnia dereliquit Deo & S. Vincentio,* idest Ecclesiæ sancti Vincentij. Illæ voces *ista omnia* faciunt, vt putem amplas & nobiles fuisse villas; q. d. istas villas totas, nullâque agrorum parte truncas dedit.

Dotauit domnus Valerius villa Coresse, Seudio, Muo. Hæc etiam sunt nomina villarum à vulgo petita. *Dereliquit Deo & sancto Vincentio.*

Dotauit S. Firminus cum vxore sua Aula Ladacusa, Meteratis cum ecclesia S. 22
Andreæ, Damate, Tornicate, Medio, Saconaco, Vocerno. Ista omnia dereliquit Deo, & S. Vincentio. Hæc quoque sunt nomina propria villarum, aut locorum.

Dotauit domnus Eumachius Deciate cum ecclesia, Saduaco, Caucolomno, Cartennaco, Luguilano. Vt superiora, ita & ista sunt villarum, seu prædiorum nomina, sic exarata vt vulgus quondam pronuntiabat.

Ego Secundus cum vxore mea Prima, condonauimus Deo, & S. Vincentio, de 23
propriis nostris, de mancipiorum, & peculiarium. Hîc nota duo. Primum est, ista aliter efferri quàm superiora. Nunc loquitur, qui donat ecclesiæ; is in superioribus ferebatur donasse. Ista diuersitas facit, vt putem exscriptas ab eo, qui puletum primus compegit, sequentes chartas iis ipsis vocibus, quas donatores posuerant in suis tabulis. Secundum est in illis verbis *de mancipiorum, de peculiarium* esse gallicismum pro, de mancipiis & peculiaribus. *Proprium* & *peculiare* sonant vnum & idē. Dat mancipia & peculiaria idest loca, prædia, & alia propria à mancipiis distincta. Quæ verò fuerint hæc peculiaria pergit exponere. *Imprimis in Viuariense, quod antè Albense vocabatur, eccle-* 24
siam

ſiam in honore S. Victoris, quæ eſt in vertice montis, juxta fluuium Rhodani. Iſta eccleſia deſtructa fuerat ante Carolum Caluum, vt videbimus ſuo loco, & cùm reſtituta fuiſſet ac munita per Anduſianum & è Pictauienſibus vnum epiſcopos (eorum enim arma portæ arcis ſuperimpoſita vidimus) rurſum fuit anno vigeſimo octauo ſupra milleſimum ſexcenteſimum euerſa ex decreto comitiorum Viuarienſium, vt non eſſet receptaculum hæreticorum latrocinantium. *De Scotadio vſque ad Albis.* Sunt hæc nomina ſeu amnium, ſeu regionum claudentium eccleſiam, ſiue agrum eccleſiæ S. Victoris. Sic enim loquitur Carolus Caluus, *concedimus eccleſiam S. Victoris ſuper Rhodanum vſque ſcotadium.* Vnus eſt hic limes agri: alter dicebatur Albis, è quo nomen Albenſis fuiſſe loco fertur. Sequuntur alij tres in donatione
25 Secundi, *& vſque ad ſummum montis Conati*, ecce primum: *& vſque ad exemplatorium*; en ſecundum: *& in alio loco Caput montis*; iſte eſt tertius & vltimus. Si petas quanta ſit inter hos quinque limites regio, ſic habe; *cum calonicis ſexaginta.* Calonicum, ſeu calonica, ſiue colonicum (his enim tribus modis ſcripta eſt vox in ſequentibus) ſolâ domo coloni differt à manſo; ea enim caret, quam iſte habet; capítque jugera omnino XII. vt poſtea oſtendam, cùm locus erit dicendi de manſo. Secundus ergo ait ſe dare agrum, qui per colonica ſexaginta id. jugera ſeptingenta viginti ductus deſcendit è vertice montis juxta Rhodanum fluuium poſiti, & finitur Scotadio, Albi, ſummo montis Conati, Exemplatorio, & denique loco qui dicitur Caput montis, habétque eccleſiam S. Victoris. Adde & ſeruos, nam ſequitur *cum ſeruis ſuis*, quos cum illo ſe donare addit. Immenſus ager! Regio quidem eſt hæc. Capit longitudine quingentos ſexaginta paſſus ſupra milliaria triginta quatuor. Atque hoc de agro Viuarienſi, olim Albenſi, munus eſt. Sequitur aliud. *Et in Burgundiá in comitatu Viuarienſe, in Tortiliano*
26 *dimidio vnà cum ſuis appendetiis, & in alio loco qui dicitur Vieniſcio totum & ab integrum tradimus.* Ecce primam partem iſtius doni: accipe alteram; *& in Valentinenſe prope Rhodanum fluuium, villa quæ dicitur Cupertus cum ſeruis ſuis*; atque tertiam, *in Arelatenſe in Vgio Salinas areas octo.* Hoc ſecundum eſt S. Vincentio munus, Rhodano diuiſum à ſuperiore, vtpote in Burgundia poſitum, in qua prius ſitum non eſt; nam illud videmus non procul Tilio eſſe. Diuiditur in tres partes pro tribus regionibus. Prima eſt in comitatu Viuarienſi, ſecunda in Valentinenſi regione, tertia in prouincia Arelatenſi. Et prima quidem pars continetur duobus locis, Tortiliano & Vieniſcio, ſecunda autem vno Cupertus, tertia denique octo areis ſalinarum. Sed hîc vi-
27 de comitatum Viuarienſem dici perueniſſe ad Burgundiam & trans Rhodanum, vbi ſunt Valentia & Arelas. Secundus ita concludit ſuam donationem: *per ſingulos annos exemi ſolidi trecenti. Iſta omnia dereliquimus Deo & S. Vincentio.* Addit ſe iſta omnia tradere eccleſiæ Viuarienſi, ſub cenſu ſolidorum trecentorum. Sed perarduum eſt hos ad noſtram vſualem monetam reducere; neque enim cùm iſta ſcribebantur, Viuarienſes vtebantur ſolidis & denariis, pro Romanorum more, qui drachmæ quidem vt minimùm æquauere denarium; & ſolidum ex Lampridio in Alexandro appellauere aureum, qui Budæo per multiplex experimentum autore l. 3. de aſſe, pendebat drachmas duas. Vide in conuentu Aquiſvi. Abbatum anno octingenteſimo decimo ſeptimo fuiſſe in libra *ſolidos* XXX. *per denarios* XII.

Ego

Ego Leo & vxor mea Ostiliana, condonauimus aliquid de nostris rebus, quæ sunt in Viuariense, in arce Samsonense, de villa quæ dicitur Quiciaco, cum seruis, vsque ad flumen Bessina & Roserias. Totum sunt calonicas quinquaginta. Tradidimus Deo & S. Vincentio. Dat Quiciacum, per calonicas quinquaginta protensum, in agro Samsonis pagi, cum seruis suis, & Roseriis loco, Bessináque amne terminatum. Calonicæ quinquaginta, capiunt longitudine milliaria viginti octo, & passus octingentos, latitudine quatuordecim milliaria quadringentos passus. 28

Ego Marius ædificaui ecclesiam, in honorem S. Mauritij, quæ est super Henticam flumen. Dotaui eam calonicis XXX. *vnà cum seruis suis. Tradidi eam Deo & S. Vincentio.* Dat Ecclesiam S. Mauritij impositam Henticæ amni, cum colonicis triginta, & ad ea colenda seruis. Colonica triginta, capiunt longitudine milliaria septemdecim, & insuper passus ducentos septuaginta, latitudine milliaria octo & passus sexcentos trigintaquinque.

Ego Bellus, qui fui natus in Viennense, & nutritus in Viuariense, in infirmitate mea fui annos XXX. *Ædificaui ecclesias super Henticam flumen in honore S. Pet, S.P, S. Eulaliæ, & S. Romani. Dotaui eas de meis propriis in loco ipso, calonicas* LXXX. *vnà cum seruis suis. Tradidi eas Deo & S. Vincentio.* Dat ecclesias quatuor cum suis calonicis octoginta, & ad calonicarum culturam seruis. Colonica octoginta capiunt longitudine milliaria quadraginta sex, & passus octoginta, latitudine milliaria viginti tria & passus quadraginta. 29

Ego Ebo, & vxor mea Berta, donamus S. Vincentio de propriis meis ecclesiam in honore S. Symphoriani, quæ est in valle Vinaria, cum calonicis X. *& in monte Bergo calonicas* XX. Calonicæ X. protenduntur longitudine ad milliaria V. & passus DCCLX. latitudine ad milliaria II. & passus DCCCLXXX. Calonicæ XX. colligunt spatium duplo majus. Sitne autem Bergo mons ad vallem Vinariam, locus iste non habet. Vbicunque fuerit, dat Ebo agrum colonicorum XX. in monte Bergo, & alium calonicorum X. cum ecclesia sua in valle Vinaria.

Ego Marcellus Botana Deo sacrata condonaui de propriis meis, vel mancipiis, in monte Bergo, vbi dicitur Turnustus, calonicas X. *& in monte Cenoto calonicas* XX. Quot milliaria capiant hæc calonicæ, intelligis ex modò dictis.

Ego Fredegundis Deo sacrata, ædificaui in Melotis, monasterium puellarum, in honore S. Stephani & S. Saturnini. Hîc vixi annis IX. *hic diffiniui* sub. degere reliquam ætatem. Dicit se ante annos IX. ædificasse monasterium virginum, & ab ejus exædificatione vixisse in illo; addítque velle se reliquam vitam in ipso agere Abs dubio illud erat in potestate episcopi; cur enim alioqui, hoc Fredegundis opus, fuit positum in dotatione Viuariensis ecclesiæ. 30

Ego Ardulphus episcopus sedis, Viuariensis dotaui Deo & sancto Vincentio Mixano, Vicano dimidio, Canauarro, Fara, cum Sculis S. Laurentij, & Crudatis curte, cum villis tres, Pociolis, Caligo, ex Osipo totum. Dat Mixanum, mediam partem Vicani, Canauarrum, Faram, sculas S. Laurentij, curtem Crudatis, & villas tres Pociolos, Caligonem, & Osiponem totum. Hæc, vt vides, sunt nomina locorum, eaque non latino, sed vulgari tum Viuarij sermone scripta. 31

Ego Albinus dotaui sancti Auli foras ciuitatis, Causoneni, Nargatis, Congo, Scondolatis, & Anomatis, & Braudatij, & Pallagione. Ecclesia S. Auli ea, vt puto,

to, eſt quam memoraui num. 17. certè extra ciuitatem etiam eſſe dicitur. Cetera nomina ſunt gallicouiuarienſia locorum, & nunc exoleuere.

32 *Ego Bobo, & vxor mea, Eulalia, & frater meus Rufinus ædificauimus eccleſiam in Aruematenie, in honore ſancti Petri, ſuper fluuium Liger. Dotaui eam de propriis meis calonicas* VI. *& ſuper Henticam fluuium villa quæ vocatur Vtiaco. Et iſta omnia tradimus Deo & S. Vincentio.* Dat eccleſiam ſancti Petri à ſe impoſitam Ligeri fluuio, cum ſuis calonicis VI. & Vtiacum villam ad Henticam fluuium. Calonicæ VI. capiunt longitudine milliaria tria, & paſſus CDLVI. latitudine vnum milliaria & paſſus DCCXXVIII.

33 *Ego Aſpaſia dotaui S. Vincentio in Caxona Laudatis: & in Milicianenſe Seruationo totum vſque Inno; Volenceta, Vitem, & Pruinis totum vſque in fluuium Cicei.* Dat in Caxona quidem agrum Laudatis, in Milicianenſe verò agros omnino quatuor, Seruationum quantus eſt vſque Inno locum, Volencetam, Vitem, & Pruinis, quàm latè omnis tenditur vſque ad Cicei amnem. Puto Caxonam & Milicianenſe eſſe nomina regionum in agris.

Ego Sconbertus dotaui ſancto Romano foras portas. In Dienſe villam Oiſiano vſque in rio montis. In Valuinaria modia ter viginti & vineas tres, pratis 2. & Caſtria totum vſque in ſummitate montis. Dat eccleſiæ S. Romani, extra Viuarij muros poſitæ Oiſianum, Caſtriam, & in Valuinaria campum modiorum LX. vineas tres, prata duo. Addit Oiſianum poſitum eſſe in Dienſi regione, & vſque ad riuum è monte defluum protendi. Hujus Sanromanææ ædis nullum eſt veſtigium in agro Viuarienſi. Vide autem & ſuprà eccleſiam S. Auli, & nunc eccleſiam S. Romani cenſeri in dotatione Viuarienſis eccleſiæ: abs dubio ad hanc pertinebant.

34 *Ego Venantius ſedis Viuarienſis epiſcopus dotaui eccleſiam in Luciatenſe in honore ſanctæ Mariæ & ſancti Martini Beſſiaco. Dotaui eas calonicas* LXX. *& cum ſeruis ſuis, & dimiſi eas Deo & ſancto Vincentio.* Dat eccleſias duas cum ſuis calonicis LXX. & ſeruis. Altera eccleſiarum dicitur S. Martini Beſſiaco; certè vt ab alia ejuſdem ſancti æde non longè poſita diſcriminetur.

Ego Yteria femina, fui ſine viro ſexaginta annos: ædificaui eccleſias in vertice montis, in honore ſancti Thomæ & ſancti Sebaſtiani. Dotaui eas vſque in fluuium Scotadij, & villam quæ dicitur Cacerdis, & tradidi eas Deo & ſancto Vincentio. An Scotadium hoc illud eſt, quod vidimus in donatione Secundi? amnis qui per illud fluit, & Cacerdis villa ſunt fines agri eccleſiis S. Thomæ & ſancti Sebaſtiani ab Yteria conceſſi.

35 *Ego Antherius patritius prouinciarum, & vxor mea Sulpitia, dotaui ſancto Vincentio de propriis noſtris, Albemiate palatium noſtrum, quod eſt conſtructum ſecus Henticam fluuium, cum eccleſias duas, vna ſancti Saturnini, alia ſancti Lupi, Botellicus, villam Ragiatis, villam Aicaiutis, Quabides calonicas quatuor, Oraches villam Caninicas, villam in Bocera, eccleſiam ſancti Ioannis & ſancti Mauritij. Sunt calonicas octoginta cum ſeruis ſuis. Iſta donamus Deo & ſancto Vincentio.* Barbara & difficilis oratio. Dat Albeniate palatium ſecus Henticam fluuium, cum eccleſia ſancti Saturnini, & eccleſia ſancti Lupi; villas Botellicum, & Ragiatis; prædia Aicaiutem, & calonicarum quatuor Quabidem; villas Orachem & in Bocera Caninicam; demum eccleſiam ſancti Ioannis Baptiſtæ & ſancti Mauritij cum ſuis calonicis LXXX. & ad calonicorum culturam ſeriùs. Calonicæ LXXX. capiunt longitudine milliaria XLVI. paſſus LXXX. latitudine milliaria XXIII. paſſus XL.

Ego

Ego Longinus episcopus ædificaui Ecclesiam in honorem sancti Stephani in monte Conato, quæ dicitur ad Scans. Dotaui calonicas viginti: & ecclesiam S. Laurentij dotaui calonicas quindecim. Et ego indignus & peccator consecraui eas, & dereliqui Deo & S. Vincentio, & Ciluatense medio, cum centum viginti colonicis vnà cum seruis suis. An iste Conatus est mons, quem vidimus in donatione Secundi? dat ecclesias duas, alteram S. Stephani cum agro calonicarum XX. alteram S. Laurentij cum agro calonicarum XV. & medium inter vtramque agrum Ciluatense cum suis calonicis CXX, & seruis calonicarum culturæ addictis. 36

Ego Gombertus ædificaui ecclesiam in honore S. Vincentij, in villa quæ dicitur Crasco. Dotaui eam in primis villæ cum XXX. *colonicis, pratos quatuor, de vineis vnde exire possunt modij centum octoginta.* Sub, & dereliqui S. Vincentio; cur enim alioqui hoc positum est in dotatione ipsius ecclesię cathedralis? scribere prætermisit ad fugiendam æquiuocationem, quæ ex ecclesia cognomine ab ipso ædificata cooriri posset. Dat eccesiam sancti Vincentij à se exedificatam cum Crasco villa ei attributa, suis campis, pratis, vineis instructa. Cùm legis modium, ne cogita Romanum, qui aridorum mensura fuit, & capiebat sextarios sedecim. Puto esse liquidorum mensuram, quæ vulgò dicitur *mui*. Lugdunensis nunc cap it amphoras quinque, id. sextarios DXL. quantum caperet Viuariensis cùm ista scribebantur, haud scio. Colonicæ XXX. capiunt longitudine milliaria XVII. passus CCLXXX. latitudine milliaria VIII. passus DCXL. 37

Ego Alcimus & vxor mea Macedonia, quæ fuit soror S. Auli dotauimus S. Vincentio de Cuisiniano, quod est constructum super flumen Rhodani vsque ad Bauarias, & vsque ad riuum Osonem & Bello dimidium, & in Tricastensis insula quæ vocatur Argentarias, quæ est ad Burgogiates superiorem. Ista omnia tradimus Deo & S. Vincentio. Dat tria, Cuisinianum, Belli dimidium, Argentarias insulam. Cuisinianum fuit castrum aut pagus: ab Osone riuo vsque ad Bauarias, habebat agrum ad ripam Rhodani. Argentarias insula dicitur esse in Tricastinis ad superiorem Burgogiatem. Nomine Burgogiatis intelligo Burgum S. Andeoli, quia Carolus Caluus ponit *insulam Argentariam iuxta S. Andeolum.* 38

Ego Rodulfus dotaui ecclesiam S. Petri de Rumpone monte, & in Valentinense ædificaui ecclesiam in honore S. Albani. Dotaui Deo & S. Vincentio. Et in Valentinense ædiuicaui ecclesias duas in honore S. Proiecti & S. Stephani. Dotaui eas. Ista omnia tradidi Deo & S. Vincentio. Dat ecclesias quatuor, B. Petri de Rumpone, S. Albani, S. Proiecti, & S. Stephani. Igitur cùm prima illa sit Cluniacensium, Episcoporum aliquis, sed ignotus mihi, eam ipsis elargitus est. Leodegarius illam habentibus porro tradidit anno incerto ecclesiam S. Stephani de lacu, & anno MCXII. ecclesias omnino quatuor in mandamento S. Albani. 39

Omnia ista dotauerunt ad sanctum Vincentium, vel ad ipsa corpora sanctorum, quæ in circuitu requiescunt, anno septimo regnante domino nostro Galdeberto, & etiã domino Cheuberto rege, indictione vndecima. Idest omnia hactenus recitata, donauerunt sancto Vincentio & sanctis cum eo quiescentibus, vsque ad annum septimum Galdeberti & Cheuberti regum. Ita expono illas voces *anno septimo*, quoniam aliter explicari non possunt. Neque enim verum est viros tota dotatione memoratos, in quibus plures sunt episcopi Viuarienses, vno 40

anno aliquo ſeptimo aut vixiſſe, aut donaſſe ea quæ hactenus recitata ſunt. Quaſi diceret, atque hæc ſunt quæ pij viri donauerunt S.Vincentio, vſque
41 ad annum ſeptimum Galdeberti & Cheuberti regum. Sed qui iſti reges? exiſtimo Galdebertum ſcriptum pro Childeberto; neque inſolens aut turpis eſt hic error ſcribæ: & Childebertum addo ſecundum dici; vt Cheubertus nunc appelletur, qnem vulgò appellamus Dagobertum, qui fuerit binomius. Enimuero non occurrit alius cum Childeberto rex; & Dagobertus ſecundus potuit regnare cum patre, qui anno poſt eum quarto mortuus reliquit filios Chilpericum & Theodoricum, alterum regem poſt alterum. Dagoberto autem ſecundo fuiſſe etiam nomen Cheuberti, aut Cheriberti, ſeu Chereberti (quæ videntur ſynonima) non mirabitur, qui cogitauerit Othonem Burgundiæ Comitem dictum etiam fuiſſe Guilelmum, ex chronico abbatiæ ſancti Benigni Diuionenſis; & Guilelmo filio Henrici primi regis Angliæ, ex hiſtoriis Anglorum fuiſſe quoque nomen Adelini. Nam quis neſcit Carolum magnum appellari Dauidem ab Alcuino? ſunt qui Childebertum iſtum faciant primum, & pro Cheuberto Theodoricum inducant: ſed & nouum eſt cenſere annos à duobus regibus, quorum alterum non habeas tuum regem, Childebertus autem & Theodoricus nullibi Galliarum ſimul imperarunt; neque afferes cur ceteros cum ipſis fratres, filios omnes Clodouei, non numerauerit ſcriba. Hic ſeptimus annus Childeberti ſecundi, fuit octauus Chriſti ſupra ſeptingenteſimum.

42 *Ego Aginus vir illuſtris & vxor mea Petronilla, dotauimus de propriis rebus noſtris S. Vincentium in caſtro Viuarij ſitum, quod de genitore meo Aprimiculo iuſtiſſimè aduenit. Hoc eſt Valligorgia, cum eccleſia S.Martini cum ſuis appendentiis. Alpes duas, quæ nuncupant Taranicus, ibidem adhærentes vſque ad Borna, & vſque ad Nitrenſe, ſiue vſque in valle Contronica, & vſque ad Linna quæ vergitur in Linna. Et in alio loco in ipſo Comitatu, vbi dicitur Salua plantata, eccleſiam in honore ſancti Petri colonicis vndecim. Sunt in ſumma colonicæ centum octoginta.*
43 *Cum ſeruis ſuis tradimus Deo & S.Vincentio.* Dat Valligorgiam cum eccleſia ſancti Martini latè fuſam per colonicas DLXIX. & eccleſiam S.Petri in Salua plantata, cum ſuo colonicarum XI. agro. Nomine alpium fortaſſe intelliguntur alti montes: vox enim ita ſignificat antiquâ Gallorum linguâ, ex Seruio in Virgilium; & Fortunatus l. 6. carm. 7. *inde Pirenæas*, inquit, *per nubes tranſilit alpes*; & l.8. carm.18. *ab Auernis veniens feliciter aruis, alpibus ex illis properans*; ac denique l.10. carm.22. *atque Pirenææ deſerat alpis opem.* Ecce & Auernicos & Pirenæos montes quia ſunt alti, appellat alpes. *Linna* verò *quæ vergitur in Linna*, eſt Linna propinquior, vt fuerint loca duo huius nominis; & Taranici montes ad proximam deduxerint ditionem Agini. Denique Comitatus, qui nunc memoratur, eſt Viuarienſis: nam quis alius? in donatione Secundi vidimus pertinere ad vlteriora Rhodani. Ceterùm colonicæ CLXIX. capiunt longitudine milliaria LXXXXVII. paſſus CCCXLIII, latitudine milliaria XLVIII. paſſus DCLXXII.

44 Atque hactenus habet dotatio eccleſiæ Viuarienſis ante nongentos, aut circiter annos ſcripta, nobile antiquitatis monumentum. Ex ea intelligis ſua tum illi fuiſſe rura, caſtra, eccleſias in agris & inſulas, non in Viuarienſi tantùm regione, verùm etiam in Dienſi, Valentina, Arelatenſi, & ad Ligerim fluuium. Ipſam debemus Thomæ epiſcopo. Igitur cùm illa perfecta

eſt,

est, ecclesia Viuariensis habebat ecclesias XXX, castra seu villas LXIV. & supra vineas prataque, agri colonicas septingentas octoginta & vnam, hoc est agri milliaria quadringenta quadraginta nouem, & passus septingentos quinquaginta sex longitudine, latitudine verò milliaria ducenta vigintiquatuor, & passus septingentos septuaginta octo. Immensa regio & grandi prouinciæ par! Sed idem Thomas descripsit alias tabulas, quæ si iungantur superioribus, profectò videbis amplissimas fuisse huius ecclesiæ opes, antè ab Imperatoribus quàm acciperet Viuarium cum suo Comitatu, Burgum S. Andeoli, Dunseram, Argentariam, & alios nobiles pagos. Vt eæ sint apertiores, aduerto illis veteribus sæculis canonicos alios alia ecclesiæ bona (vt singuli iubebantur) administrasse, seu concederentur ipsis ab episcopo, seu seorsim ab illo iam ij sua haberent; & in commune contulisse reditus annuos, vnde sua singulis clericis, & sacræ ædi, ad vsus seu necessarios, seu opportunos concederentur. Huiusmodi administratio appellabatur obedientia, quo- 45
niam ex præcepto collegij instituebatur à singulis; & qui eam gerebat, dicebatur obedientiarius. Audi conuentiones canonicorum Matisconensium cum Vlrico de Baugiaco initas anno MCCVIII. *obedientia de Marconaco*, &c. *obedientiarius qui ibidem aderit*, &c. Monachis etiam suæ erant obedientiæ: *Alberico*, inquit Aimoinus 2. de translat. S. Vincentij cap. XIX. *monacho, cum fratre Helia in pagum Empurensem profecto, atque in villa suæ obedientiæ, Garricula nuncupata, commorante.* Quam de obedientiis canonicorum Viuariensium chartam, exscripsit Thomas episcopus, & suis tabulis inseruit, ea est incerti temporis, sed ante ipsum longissimi. Ita habet.

BREVE DE OBEDIENTIIS Canonicorum Viuariensium.

BREVE seu breuis est album, in quo aliqua recensentur & enumerantur, 46
sic enim legitur in capitular. l. 3. c. 82. *Non solùm beneficia episcoporum vel abbatum, abbatissarum, atque comitum, siue vassorum nostrorum, sed etiam fisci nostri desctibantur in breue.* De canonicorum autem antiquitate vtcumque res habeat, non enim postulat locus eam excutere, audi Sigibertum anno MLXXVIII. *Ab hoc tempore, cepit reflorere in ecclesia B. Quintini Bellouacensi, Canonicus Ordo primùm ab Apostolis, postea à B. Augustino episcopo regulariter institutus, sub magistro Iuone venerabili eiusdem ecclesiæ Præposito, postea Carnotensium Episcopo.* Noli omnino abiicere quod post mille annos affert Apostolos inuenisse Ordinem Canonicorum, Benedictus enim duodecimus, id ipsum asseruit istis apud autorem bibliothecæ Præmonstratẽsis ad regulam S. Augustini sect. 3. verbis: *Canonici Regulares, à discipulis Christi in primitiua Ecclesia instituti sunt.* Certè clericorum hoc genus antiquissimum est. Turonense secundum anno Christi quinquagesimo sexagesimo septimo, distinxit lectorem canonicum ab aliis clericis cap. decimo nono. Landericus autem Pari- 47
siensis Episcopus anno sexcentesimo quinquagesimo octauo ita locutus est: *Nos & canonicorum nostrorum communis fraternitas.* Denique (nam quid plura hic afferam?) quod Turonense tertium capite vigesimo tertio sapienter & sanctè iusserat super canonicis, Carolus Caluus anno post trice-

simo tertio ita edixit in capitulis Sparnacensibus numero quinquagesimo tertio : *Canonici in ciuitate vel monasteriis, sicut constitutum est, in dormitorio dormiant, & in refectorio comedant, & in domo infirmorum necessariò subleuentur; & tam sani, quàm & infirmi canonicè vestiantur, & sub custodia canonica lectioni & ceteris diuinæ institutionis insistant officiis.* Igitur hoc album est in quo recitantur canonici Viuarienses, & docetur quæ bona à singulis administrentur ex præcepto sui, seu Episcopi, seu collegij.

48 *Archimbaldus tenet ecclesiam sancti Ostiani & sancti Martini, cum mansis* XI. *cum territorio de Langaone, & in Larnatis Ecclesiæ sancti Petri, & in Vecausco mansos quinque cum insula, & campos quæ sunt circa Viuario cum mansis duobus, & vinea apud Condamina, & in Vincolis mansum vnum, & in Villanona mansum vnum.*

Galbertus tenet ecclesias sitas in Cornatico cum vinea & campo, cum capella S.Victoris; ecclesias duas S.Eraclij & S.Emilij.

Ionas tenet ecclesiam S.Ioannis cum terra de Malaprata.

Girmaldus ecclesiam S.Mariæ & in Macronatiis mansos duos; in Caduslo mansum vnum; in Cosone mansos duos prope fluuium Rhodani, terra quæ est in Calmaitanitas curte dominica; ecclesiam sancti Albani in Casserius mansos VIII. *insula Gargana indaricata terra Exepto mansos duos; in Dardano capella sancti Arcontij cum mansis* XXX. *quæ ibi pertinent; ad fonte Bellone curte dominica cum*
49 *ecclesia sancti Petri; in Tagernatensis ecclesia S.Iusti cum territorio; Mellannatis cum capella S.Mariæ cum mansis* VIII. *insula Formicarias quam Golfaldus tenuit.*

Deson Guitardi ecclesiam S.Vincentij, cum ecclesia S.Thomæ & S.Michaëlis cum mansis XVI.

Arnulfus presbyter ecclesiam S.Saluatoris cum mansis quatuor.

Imneo ecclesiam S.Symphoriani cum mansis tribus in Valibio.

Arnulfus tenet ecclesiam S.Marcelli cum mansis XV.

Iterius Præpositus sancti Andeoli ecclesiam sancti Stephani & S.Leodegarij; &
50 *in pincto manso vno; & Musentico manso vno; in Carciano & in Vendiano Mancello, & in Bergogiatis capellas.*

Iullerandus & Circuranus ecclesias duas S.Stephani & S.Marcelli, & in Arbitero viniam.

Gerardus ecclesiam sancti Auli, & mansos duos. Portum Viuarij.

Asterius ecclesiam S.Mariæ cum capella sancti Andeoli & sancti Genesij dimidij, & mansos XXIII.

Voluerardus in Vliuola capellam sancti Stephani & mansos XVI.

Garnerius ecclesias tres sancti Stephani, S. Andreæ, & S.Ioannis, & mansos XI.

Ennus tenet in Siluatense ecclesiam S.Martini in Currio mansos XXX.

51 *Vincentius in Monteselgo ecclesiam sancti Martini.*

Guetardus presbyter tenet ecclesiam sancti Andreæ in Filinis.

Bartholaicus ecclesias tres S.Mariæ, & sancti Martini, & sancti Nazarij, & mansos XVII.

Asterius tenet ecclesiam sancti Andreæ & Moniartis, ecclesiam Dinadlante, & mansos XXVIII.

Arnulfus mansos VII.

52 *Varnalphus mansos* VII. *& vinea.*

Odo ecclesiam sancti Philippi, & pecias de vinea.

Alde

Aidebertus ecclesiam sanctæ Mariæ in Genestella, & sancti Stephani in Consifas, & mansos XXVII.

Gallo tenet ecclesiam sancti Saturnini; & mansos XII. *& sanctæ Mariæ in Pradas & mansos* XII. *& capellam sancti Petri.*

Amalricus tenet ecclesiam sancti Michaëlis cum mansis VII.

Efrem ecclesiam sancti Priuati.

Gothofredus ecclesias sancti Projecti & sancti Iuliani cum mansis V.

Rostagnus Collatis mansos VIII. *& in Blarbauo clauzo indominicato.*

In hoc breui aliqua sunt aduertenda. Primò vide mansorum memoriam in eo frequentem esse. Mansus seu mansum dicitur à manendo. Est ager cum dono mansioni apta pro mansuario: is verò appellatur seruus qui mansum colit. Videtur tantum saltem cepisse spatium, è quanto mansuarius potest parare suo domino necessaria. Nam Ludouicus Pius capitulari primo jubet, vt *vnus mansus integer vnicuique ecclesiæ attribuatur*; Aimoinus l. 5. c. 10. Ludouici mandatum exponens ita loquitur: *Volens vnamquamque ecclesiam habere proprios sumptus, ne per hujuscemodi inopiam cultus negligerentur diuini, inseruit prædicto edicto, vt super singulas ecclesias mansus tribueretur vnus cum pensatione legitima, & seruo atque ancilla.* Otho primus in quodam diplomate videtur ei dare tres hobas: ad hoc enim edictum Ludouici spectans ita loquitur: *Dotem Ecclesiæ, id. duas hobas possessas, & beneficium presbyteri in eodem loco deseruientis, id. vnam hobam.* Sed quæ fuerit hoba non inuenio. Hincmarus manso tribuit bunnuaria duodecim: quem secutus Alexander episcopus Leodiensis, *presbyterum*, inquit, *contingere debet vnus mansus terræ duodecim bunnuariorum.* Quantum verò fuerit bunnuarium difficile dictu 54 est: puto tamen deduci à bobus, & esse quod Latini appellauere jugerum, à jugo boum, quia Papias in Glossario dat manso jugera duodecim, sicut Hincmarus bunnuaria. *Mansus*, sunt verba Papiæ, *dictus à manendo, qui integrum sit duodecim:* & Bosquetus ad epistolam vicesimam primam Innocentij III. regesto decimotertio, *lege, qui iugerum sit duodecim.* Igitur mansus capit jugera duodecim, vt annotauit autor scholiorum marginalium concilij Coloniensis sub Carolo Caluo, id. passus longitudine quidem septuaginta sex supra quingentos, latitudine autem ducentos octoginta octo. Putabam calonicam, & calonicum, seu colonicum appellari in dotatione Ecclesiæ Viuariensis à colono: hic enim est idem cum seruo mansi, seu mansuario ex Carolo Caluo, qui hæc habet in edicto Pistensi cap. 14. *Coloni suas hæreditates id. mansa quæ tenent vendunt, & tantummodo cellam retinent:* & cap. 24. *liber homo sexaginta solidos componat, colonus seu seruus nudus cum virgis flagelletur.* S. quoque Remigius ista scripsit in testamento: *Vitalem colonum liberum esse jubeo:* & Flodoardus l. 2. cap. 19. *Mancipia vel colonos.* Quod 55 autem dicebat imperator colonos mansa vendere seruatis cellis, facit vt putem mansa postmodum appellata esse, quorum sola cella pertineret ad mansuarium; colonica verò, quæ cum cella essent ejusdem coloni seu mansuarij; nisi mauis colonicum cella caruisse, quam mansus haberet: certè chronicum S. Benigni voces inter se distinxit, cùm sic locutum est: *Serui de prædictis mansis septem colonicas habebant.* Pro colonicis colonias scripsit Glaber 3. Hist. Franc. cap. 5. *quindecim terræ colonias dicitur in dotem accepisse* monaste- 56 rium Cluniacense pro monachis 12. Ex quibus verbis etiam intelligis ejus-

dem (vt monui) eſſe ſpatij cum manſo, & eos ferre fructus, qui alendo domino pares ſint: Guilelmus enim fundator Monaſterij videtur largiter conceſſiſſe quod ſufficeret monachis duodecim. Colonias appellauit Flodoardus quoque l. 2. cap. 5. *Colonias villarum quarumdam epiſcopij diſpoſitis ordina-*
57 *uit ſeruitiis*: vtpote quæ ſicuti cellis, ita & ſeruis carebant, quibus manſus erat inſtructus. Denique, vt hoc non prætermittam, quem manſum appellabat Ludouicus Pius capitulari citato, Synodus Valentina ſub Lotario cap. 9. vocauit colonicam veſtitam: *ſi laici*, inquit *concedere voluerint baſilicas in prædiis ſuis, ſicut edictum piiſſimorum Auguſtorum continet, vnam colonicam veſtitam cum tribus mancipiis donationis gratiâ eis conferant.* Aimoinus dixit manſum cum ſeruo & ancilla, ſub. additis ad manſuarium. An potiùs manſum ſub Ludouico Pio habebat ſeruum & ancillam, deinde Lotario Imperatose habuit porrò alium ſeruum; nam ſub Carolo Caluo ſynodus Colonienſis ita ſcripſit: *Ex dote Eccleſiæ id. ex vno manſo & quatuor mancipiis?* Atque hactenus dictum ſit de manſo, colonica ſeu colonia, & colonico vel calonico. Nolo tamen prætermittere Carolum Caluum latiùs & impropriè accepiſſe has voces anno ſexageſimo ſupra octogeſimum. *De colonica Nouauillæ manſum vnum* &c. *In colonia de Auiſnis manſum vnum.* Sumpſit colonicam & coloniam pro villa: quia, vt puto, quæ colonica primùm erat, poſtea cultis circùm pluribus agris profecit in villam. Quid hoc miraris? idem ipſum manſo factum eſt, vt intelligitur ex verbis quæ ab eodem Imperatore ſubiuncta ſunt: *Villam quæ appellatur manſus Adalingi.* Inuenio præterea terminum pro colonica poſitum: *Villa cum termino vel colonica ſua:* & poſtea, *terminos vel colonicas ſuas*, inquit Theodetrudis ſeu Theodila in donatine monaſterio Sandionyſiano facta anno 1129. Carolus verò Simplex dixit manſionile pro manſo.

58 Secundò cùm legis eccleſiam teneri à canonico, ſub. cum ſuis agris, vineis, pratis, &c.

Tertiò in obedientia Girmandi ſcribitur *curte dominica*, & in obedientia Gothofredi *Blarbano clauzo indominicato.* Curtis dicitur *dominica* pro *dominicata.* Sic appellatur quam dominus colit, non manſuarius; ſeu quæ eſt domini, non autem coloni ſeu manſuarij. Hic enim poſſidebat agrum ſub cenſu ſeu ſeruili, ſeu ingenuili vel ingenuo; itaque Carolus Caluus, anno trigeſimo ſecundo regni ſui, ſic locutus eſt, in confirmatione bonorum menſæ conuentualis monachorum S. Germani: *Vineæ ſiue indominicatæ, ſiue in beneficium quibuſlibet datæ :* & apud Aimoinum l. v. c. XXXV. *ordinauit vt de manſis dominicatis ſolidus vnus, de vnoquoque manſo ingenuo quatuor denarij de cenſu dominico, & quatuor de facultate manſuarij; de manſo verò ſeruili duo denarij de cenſu dominico, & duo de facultate manſuarij*, &c. Clauzum eodem ſenſu appellatur indominicatum: clauzum verò eſt, quod nunc etiam vulgò appellamus *vn clos*; Blarbanum fuit proprium nomen huius clauzi.

59 Quartò Bergogiatis Iterij eſt fortaſſe Bergogiates, quem vidimus in dotatione eccleſiæ Viuarienſis in Alcinio, & Burgum ſancti Andeoli. Cur autem ipſe Iſterius dicatur Præpoſitus ſancti Andeoli haud ſcio. Quod enim Burgi eſt ſacerdotium ſancti Andeoli, Leodegarius epiſcopus tradidit Canonicis Sanrufenſibus anno MCVIII. abs dubio tamen videtur curaſſe bona Præpoſituræ, de qua in illius ſacerdotij donatione ſermo eſt, vt videbimus ſuo loco.

Quintò

Quintò Canonici in hoc breui recensentur xxx.& ex illis presbyteri tantùm tres,nullus è Dignitatibus Collegij. Verumtamen certum est fuisse quondam in Collegio Viuariensi Canonicos XL.& in ipsis Præpositum,Archidiaconum,Præcentorem, Sacristam,Archipresbyterum, Vicarium. Crediderim qui erant in dignitate constituti, vt suo munere fungerentur, nullam bonorum Collegij procurationem adiisse; ceteros vel ab ætate, vel ab alia causa,minùs tum idoneos administrationi bonorum fuisse.

Sextò denique nulla earum rerum, quas in dotatione ecclesiæ Viuariensis legimus, attribuitur Canonicis in hoc breui: in illa vidimus ecclesias triginta, in isto sunt quadraginta duæ supra capellas. Colonica verò data sunt Episcopo ad septuaginta & vnum, vt non memorem castra, villas,vineas,prata:& Canonici administrabant mansos ducentos septuaginta & octo, qui capiunt longitudine milliaria CLX.& passus CXXVIII. Vah quantæ opes Episcopi & Canonicorum! Quæ per Gallias regio tanta est, vt colligat milliaria longitudine quidem octingẽta nouem,latitudine autem CCCIV. Si mansos & colonica,ex antiquis autoribus bene sum dimensus,hoc illud spatium est, quod agris illi tenebant ante Carolum magnum, vt non afferam villas, castra,insulas. Sed profectò res superat omnem fidem. An ergo quod villis,pagis & vicis tum agrestibus,tum vrbanis,hoc manso denique & colonico factum est, vt incertæ ac non rarò permodicæ amplitudinis fuerint; neque vel duodecim bunnuaria seu jugera, aut etiam integrum aliquando jugerum impleuerint? Hoc fortasse aliis probabitur, nos reuertamur ad Episcopos Viuarienses. 60

DE REBVS GESTIS
EPISCOPORVM VIVARIENSIVM
LIBER SECVNDVS.

IGITVR post SS. Ianuarium, Septimium, Maspicianum & alios, S.Auxonius erat Episcopus,cùm Alba per Croscum Vandalum (Caracum nonnulli dicunt) euersa est. Scio esse qui post Aimoinum & Anonymum autorem vitæ S. Ausonij Engolismensis Episcopi velint Vandalos duce Crosco victoriis peragrasse Galliam, atque adeò perdidisse Albam sub Valeriano & Galieno,qui anno CCLVII.inierunt imperium,quia Gregorius Turon.ita scripsit l.1.de hist.Franc.c.32.*Chrocus ille Alamannorum rex commoto exercitu Gallias peragrauit* Valeriano & Galieno Imperatoribus.Sed Vandalum constat fuisse Chroscum, & ceteros autores antiquos,Vandalorum,quos ab Alamannis semper distingunt,irruptionem in Gallias,referre ad annum circiter quadringentesimum. Orosius l.7. c. 64. ita habet: *Anno vrbis conditæ* MCLXIV.is fuit Christi CCCCXIII. *irruptio Vrbis per Alaricum facta est.* Post pauca; *Ante biennium Romanæ irruptionis excitatæ per Stiliconem, gentes Alanorum, Sueuorum, Vandalorum Rhenum transeunt, Gallias inuadunt.* Prosper, *Anno Domini* CCCCVIII.*Vandali,& Alani Gallias trajecto Rheno pridie calend. Iannuar.ingressi.*Cassiodorus: *Arcadius* VI.*& Probus Coss.*(fuit hic annus CCCCVIII. Christi.) *His Coss.Vandali* 1

&

& Alani traiecto Rheno Gallias intrauerunt. Ado sub finem imperij Arcadij,
2 ante annum CCCCV. *Vandali atque Alani Gallias aggrediuntur.* Igitur Turonensis secutus est autorem vitæ S. Priuati, qui ista scripsit: *Valeriano & Gallieno Imperatoribus Alemanni transmisso Rheno Gallias petierunt, quos regem Scorconem illo tempore habuisse confirmat antiquitas*, &c. *sanctum Priuatum Episcopum in eius, quam diximus, cryptæ receptaculo hostilis furor reperit*, &c. *Atrociter in eum barbari sæuiunt: adeò eum excruciant vt exanimis putaretur*, &c. *Illis cruciamentis quassatus, non multò pòst è sæculo commigrauit.* Nam cap. XXXIV. subiungit: *Irruentibus autem Alamannis in Gallias, sanctus Priuatus Gabalitanæ vrbis Episcopus in crypta*, &c. *tamdiu fustibus cæditur, quoadusque putaretur exanimis. Sed ex ipsa quassatione, interpositis paucis diebus, spiritum exhalauit.* Sed tam vera de Crosco seu Scorcone attulit ille autor, quàm de eo qui S. Priuatum peremit. Neque enim Alamanni Croscum ducem secuti, sed Romani ex edicto Valeriani & Galliani occidere S. Priuatum. Audi martyrologium Romanum XXIII Augusti: *In territorio Gaualitano sancti Priuati episcopi & m. qui passus est in persecutione Valeriani Gallieni.* Beda, Ado, Vsuardus iisdem verbis martyrium
3 subiisse aiunt. Vtcunque hoc habeat, index martyrologij Gallicani, non immeritò suspicatur Chrocum Turonensis, seu Scorconem autoris vitæ sancti Priuati, non fuisse Vandalorum illum ducem, qui à Mario ad Arelatem captus, pœnas luit cladis vrbibus Galliarum illatæ. Vandali enim autoribus Orosio, Prospero, Cassiodoro, Adone primùm intrauere Gallias post annum quadringentesimum Christi. Igitur placet dicere cum Sigiberto quem attuli l. super. num. 3. Albam à Crosco Vandalorum duce euersam post annum Christi CCCCXI. Ea euersa, cæsoque Crosco, B. Auxonius, monēte Deo, Clericos suos deportauit Viuarium. In finibus quidem diœceseos est vrbs, sed tanti ducebat sanctus vir firmo, & aduersus omnes barbarorum impetus duraturo loco Episcopium statuere. Atque igitur cùm in excelsa rupe, è qua vrb reliqua descendit in Occidentem, satis esset spatij capiendis supra tem-
4 plum ædibus totius Cleri. in ea resedit. Antiquæ tabulæ referunt egisse in ipsa annos quinque; quem verò successorem in Episcopatu habuerit non inuenio: sed neque plurium ab eo præsulum tempora satis certò notare possum, quando illa antiquæ chartæ non digerunt. Nomina tantùm afferunt, neque vno tamen ordine omnes locant, vt perarduum sit aliquid veri super hac re constituere. In martyrogio Viuariensi ita legitur X. cal. Mar. *Hac die, videlicet decimo cal. Mart. in nostra præsente ecclesia Viuariensi fit festum de translatione sancti Auli episcopi, qui sancto Luciano successit, vt habetur in nostris antiquis monumentis, quæ chartam antiquam vocant. Libri moderni habent eum successisse B. Eucherio, cùm tamen inter illos, vt antiqua charta docet, sint sancti Venantius, Rusticus, Melanus, Firminus. Pòst sequitur Eucherius, cui successit B. Aulus, illi Eumachius, deinde sanctus Longinus regnante Alarico.* Igitur autore martyrologio
5 Viuariensi, ponendi sunt ordine S. Lucianus, S. Venantius, S. Rusticus, S. Melanus, S. Firminus, Eucherius, B. Aulus, Eumachius, S. Longinus. Sed in vita B. Auli paulò aliter habes: *Post obitum S. Eucherij*, inquit autor illius, *accepit episcopatum Ecclesiæ Viuariensis, quæ olim vocabatur meliùs Alpiensis, S. Firminus, qui non post multos dies tradidit sacerdotium beatissimo filio suo Aulo* &c. *post cuius obitum, voluntateque Auli præfuit Episcopus Eumachius.* Ecce ait sedisse S. Eucherium, S. Firminum, B. Aulum, Eumachium. Si quid tamen in

in re obscura aut asserendum, aut ad aliquam veri speciem dicendum est, ita ego quidem censebam. Ioannes vixit post Auxonium, Ioanni successit 6
Melanus, & Melano Lucianus: mortuo Luciano sedit Valerius, & post Valerium, Eumachius, Ardulphus, Venantius, Longinus, B. Aulus. Omnino dubium commouet, atque vt ita sentiam facit, antiquissimus ille ordo Episcoporum dotantium Ecclesiam Viuariensem à me ab Thoma exscriptore allatus superiore libro. Atque vt aliquid demus autori martyrologij Viuariensis, addo quos memorat sanctos Lucianum, Venantium, Rusticum, Melanum, Firminum, esse diuersos ab modò allatis Melano, Luciano, Venantio; reorque post B. Auxonium sedisse Viuarij ordine Ioannem, Melanum, Lucianum, Valerium, Eumachium, Ardulphum, S. Lucianum II. sanctum Venantium, S. Rusticum, S. Melanum II. S. Firminum, Eucherium, B. Aulum, Eumachium II. S. Longinum, Venantium II. Longinum II. Nam quod affertur ex vita S. Auli, Eucherium S. Firmino superiorem fuisse, non magnnm est: neque tanti ego quidem putauerim autorem illius, vt præ autore martyrologij debeat poni. Non video tamen, cur illi non concedamus vt Eucherius dicatur sanctus. Hîc vide, quàm multi post Longinum beati vi- 7
ri Episcopatum habuerint. Sanctorum profectò virorum fuit illa ætas; & non veri nullam habet similitudinem, quâ sanctitate fulgebant, eam ad suos potissimùm è clero deriuasse. Lucianus quoque & Valerius ab eodem martyrologio appellantur sancti Valerijque tempora etiam annotantur. Sic habet: IV. *cal. Febr. depositio B. Valerij Episcopi Viuariensis, qui B. Luciano regnante Alarico successit, vt in monumentis antiquis, quam chartam antiquam vocant, vsque ad præsentem diem habetur:* Alaricus autem à Clodoueo cæsus anno Christi DIX. ante illum igitur, & anno circiter quingentesimo sedebat Viuarij sanctus Valerius, quod non parum firmat seriem Episcoporum, allatam è dotatione Viuariensis Ecclesiæ. Cùm enim sanctus Auxonius, Albâ post annum quadringentesimum euersâ, fixerit sedem Viuarij, & sanctus Valerius ibidem sederit sub annum quingentesimum, non caret veri magna simili- 8
tudine inter vtrumque per annos LX. & si quid excurrit, fuisse Episcopos Ioannem, Melanum, sanctum Lucianum. Nam quis mirabitur, his præsulibus singulis dati annos plus minùs viginti? Ceterùm quæ de Episcopis à B. Auxonio vsque ad sanctum Longinum II. allata sunt, ne ita intellige, quasi fuerint alij post alios, nemoque vnus inter eos positorum me fugerit. Agripius anno quingentesimo quadragesimo primo, fuit in Concilio Aurel. III. Sauinus seu Sabinus anno DLXXXVIII. in Matisconensi: post Ardulfum ergo aut Venantium fortasse fuit iste, ille post Firminum vel Eumachium. Sed Venantius à me præteriri non potest. Is Sigismundi regis Burgundio- 9
num, sancti patris sanctus filius fuit. Sedit verò post B. Valerium annis XXVII.

S. Valerius. *S. Venantius.*

Hæc ambo, cum eius preclarè gestis rebus, traduntur in Breuiario Viuariensi. *Post obitum,* inquit autor illius, *Sanctissimi Valerij Viuariensis Ecclesiæ Episcopi, filij eiusdem sanctæ matris Ecclesiæ, conuenientes in vnum, vnanimiter ac pari consensu, gloriosissimum Venantium elegerunt sibi antistitem. Quo facto patrem suum Sigismundum adeunt* &c. *constructa ergo Viuariensi ciuitate tam honorificè, vt dictum est, & Ecclesiis sanctorum splendidè ac mirificè compositis, psallentiumque choris poordinatis, Ecclesiam Viuariensem* XXVII. *annis reuoluentibus felici gubernatione rexit, quibus transactis plenus sanctitate atque dignus omnium*

10 *laude. nonis menſis Auguſti animam Deo reddidit.* Is interfuit concilio Epaunenſi
anno DIX: ante illud itaque mortuo B. Valerio iniit Epiſcopatum, neque
multùm Sigiſmundo patri ſupervixiſſe puto, qui cæſus eſt à Clodomiro Clo-
douei filio ſub annum Chriſti DXIX. quando hic nihil non mouiſſe legitur
aduerſus ſanctum antiſtitem, poſt peremptos fratres ipſius cum patre, vt per-
ditâ omni familiâ ſecurus ſibi haberet regnum Burgundionum. Si petas quæ
11 fuerit Epauna, inuenies 2. de Valent. ep. n. XX. eſſe Agaunam Papirio Maſ-
ſono & Iennam in Sabaudia Polycarpo de la Riuiere. In breuiario Viuarien-
ſi vnum additur dignum hoc loco: *Eccleſiam S. Iuliani martyris, ſubterpoſitis
marmoreis columnis, ac pauimento polito lapide conſtructo, miro conſtruxit ædi-
ficio. Nihilominùs & baptiſterium in iſta eccleſia, cum tabulatis & columnis
marmoreis, atque cum corona ex plaſtego deſuper in altum deducta, miro fun-
dauit opere. Sub terra verò aquam venientem in ipſam eccleſiam, de loco
qui vulgò Calefecetus dicitur, deduxit, quæ & per meatus plumbeos in altum
reſpirans, per columnas marmoreas mirabiliter aſcendebat, quam etiam
æneus ceruus in medio ſtans euomebat. Eccleſiam quoque Beati Saturnini, ac
Beatæ Mariæ Genitricis Domini Dei noſtri, venerabili opere conſtruxit, atque
12 que in honore horum ſanctorum dedicauit.* Hactenus breuiarium Viua-
rienſe. Auguſtiſſimæ ædis Saniulianæ nullum eſt veſtigium. Tamen cùm
nuper, iuxta cognominem ædiculam ſemirutam, vites ordine ponerentur,
& alia ſunt effoſſa, & à puriore plumbo tubus, magno argumento ædiculam
olim excitatam in baſilicæ euerſæ ruinis; quaſi ille tubus ſit particula mea-
tuum plumbeorum, agente S. Venantio deducentium aquas, de loco Cale-
fecetus in eccleſiam Saniulianam. Duo præterea referuntur de S. viro, quo-
rum alterum omnino falſum eſt, alterum popularis rumor habet, atque igi-
tur ita referetur à me, vt cuique liberum ſit ſeu abiicere, ſeu recipere. In mar-
tyrologio Viuarienſi ita legitur: *Venantius filius Sigiſmundi regis Burgundiæ, mo-
naſterium ſub regula B. Benedicti, in Albauico, in ſupercicilo montis ad Rhodanum
ædificatum adiit, vbi monachus factus, ob vitæ ſanctitatem defuncto B. Valerio in
13 epiſcopum eligitur.* Vide manifeſtum errorem. S. Venantius iam Viuarienſis
Epiſcopus anno DIX. interfuit concilio Epaunenſi; monachi verò Benedi-
ctini, eo ipſo anno venerunt primùm in Gallias ſancto Mauro duce: itaque
Beatus Venantius, non potuit ante Epiſcopatum adire monaſterium, ſub
regula Beati Benedicti poſitum in monte Albauici. Deinde quod ſeu Bene-
dictinum, ſeu aliud monaſterium reponis Albauici, contra fidem om-
nium tabularum? Præterea breuiarium Viuarienſe docet clericos Viuarien-
ſes, adiiſſe Sigiſmundum regem, & *inde* Venantium filium Epiſcopatus
officio ſe indignum clamantem inuitum deduxiſſe. Quod ita loquitur, non
obſcurè tradit vt ageret monachum (id enim non habeo cur aſſeram aut ne-
gem, etſi alibi tabularum quàm in hoc martyrologio non legitur) certè Vi-
14 uarij eum non egiſſe. Quod ergo affertur ſuper ipſius Benedictino mona-
chatu falſum eſt. Sitne verùm, quod fama vulgaris habet ſuper eius ſancto
cadauere haud ſcio. Aiunt ſepultum in eccleſia B. Mariæ de Rhodano, quam
moniales tum tenerent; & cùm vel ab affinibus, vel à cognatis Burgundiæ re-
gibus repeteretur, ab illis impoſitum naui, vt Lugdunum Rhodano depor-
taretur; & ceterà quidem facilè delatum, ſed vbi nauis legeret ripam Sub-
dionenſem, vi nulla potuiſſe moueri, attonitis ad inſigne portentum morta-
libus;

libus; atque admirationem auxisse, quòd æra campana de se, nemine agi-
tante, sonitum pariter omnia subitaneum, ac vehementem dedere. Igitur sub- 15
stitisse Subdione venerandum corpus; & monialibus, quæ illud deduxerant,
excitatam esse eodem loco domum. Istis qui volet, adhibeat fidem. Ego non
facilè crediderim, moniales quondam habitasse in B. Mariæ de Rhodano,
cùm S. Venantius extremum diem obiit. Nullum in veteribus chartis est ve-
stigium ed eam monasterij. Tamen est verum Subdionenses monachas, Va-
lentiam, declinando hæreticorum furori, deductas, habere in æde sua partem
reliquiarum S. Venantij Episcopi Viuariensis; & habuisse Subdione integrum
fere corpus, quod Caluinistæ barbaro ausu cremauerint. Plura de S. Venan-
tio dicere, non iuuat festinantem ad alia. Accipe tamen quod in mona-
charum Subdionensium breuiario legitur. *Erat quædam nobilis mulier vxor
Gilbij comitis, quæ à vertice vsque ad plantam pedis, ita scabiosa prurigine torque-
batur, quòd se viuere tristabatur, vtpote quæ ignitum dolorem patiebatur. Denique
quadam nocte cùm se sopori dedisset, intimatum est ei in visione (credo, angelica ad-
monitione) vt ad ecclesiam in qua S. Confessor Venantius requiescebat iret, si salutem
quam optabat consequi vellet.* Ex dictis hactenus pone hoc ordine Episcopos
Viuarienses. S. Auxonius sedit Viuarij, post annum CCCCXI. Ioannes post 16
eum fuit, tum Melanus, deinde S. Lucianus, postea S. Valerius ante annum
quingentesimum. Ab huius morte S. Venantius vixit vltra annum quingen-
tesimum vicesimum. Ei successit Firminus, & Firmino Eumachius Ab isto
sederunt alius post alium Agripius, Ardulphus, Sauinus siue Sabinus, Ve-
nantius, Longinus, S. Lucianus II. S. Venantius II. S. Rusticus, S. Melanus II.
S. Firminus II. S. Eucherius, S. Aulus. Hic Aulus ille est clarissimus miraculis,
vt eius vitæ autor multis persequitur. Cuias fuerit, quibus temporibus vixe- 17
rit, quos parentes habuerit, non quidem tradit, sed tamen docet nutritum *Sanctus*
Viuarij successisse B. Firmino in Episcopatu. *Post obitum S. Eucherij.* inquit, *Aulus*
*accepit Episcopatum Ecclesiæ Viuariensis S. Firminus, qui non post multos dies tradit
sacerdotium beatissimo filio suo Aulo* &c. *tu beata ecclesia Viuariensis nutriuisti &
meruisti B. Aulum.* Illud de Firmino inter Eucherium & Aulum suprà reieci
ex martyrologio Viuariensi. Quod Ecclesia Viuariensis dicitur nutriuisse
beatum virum, facit vt putem de regione nobis ignota venisse Viuarium,
& in eius ecclesia clericum egisse. Scilicet meruit habere sibi, quem alia seu
regio seu ciuitas genuit; nutriuit verò quem suos, scilicet ecclesiasticos,
ritus & mores docuit, Clericumque seu Canonicum habuit. Atque ista
causa est, cur in eadem vita appelletur filius sancti Firmini, ante ipsum Epi-
scopi, Pergit paucis, sed accuratis verbis tradere virtutes illius. *Docuit sem-* 18
*per virtutes priscorum patrum, quotidie ieiunans, in vigilis & orationibus perseue-
rans, affligebat temporale corpus, vt mereretur accipere sempiternum paradisi ha-
bitaculum. Captiuis fuit redemptor, & valde innumeros absoluit à iugo seruitutis.
Ecclesiæ mœnia multiplicauit & auxit. Pauperibus curam, viduis & orphanis egit
tutelam, susceptor peregrinorum, hospitium aduenis, blandus, mellifluus, misericordiæ
plenus, benignus, doctor.* Post aliqua subiungit quæ supra naturæ vim facta
sunt, cùm mortui cadauer efferebatur ad tumulum: *Equus cui semper se-
dere consueuerat, vsque dum sanctum corpus sepultum est, nullum accipere vo-
luit pabulum, sed retrò lacrymas dabat, & velum vnde feretrum tegebatur
capite suo amouens, osculabatur lectum,* &c. *dum sacrum corpus ad sepeliendum*

*venerabiliter deportaretur, contigit vt inimicus humani generis aliquem de ſequen-
tibus acciperet, & eum cum ſpuma in terra allideret. Sed eum cùm tunc fideles ſub
feretro proſtrauiſſent, ſtatim in nomine Domini noſtri Ieſu Chriſti ſanus abſceſſit, &
non eſt vlterius eum auſus Satanas tentare.* Pergit dicere viri miracula. *Sepulto
autem eo, multa hîc apparent virtutes ad ſepulchrum eius: multi cæci lumen conſe-
quuntur, & dæmones ab obſeſſis corporibus deiiciuntur; non ſolùm autem hîc, ſed
in quacunque villa, in eo loco vbi lectus eius fuit, homo febribus laborans venit, ſta-
tim ſanus abſcedit*, &c. Hæc omnia de B. Aulo afferre volui, quia omnibus
19 ignota ſcriptoribus, latent in chartulario Canonicorum Viuarienſium, cha-
racteribus quos dicunt Gothicos ſemieſis exarata. In eodem veteres tabulæ
tradunt, ſtolam ſancti viri quondam fuiſſe in ſacrario ædis Sanuincentianæ,
inſcriptam verſibus opere plumario, per nobilem atque inſolitam ingenij
vim. Eam cum corpore ſancti Auli ſeruabant inter ſanctorum exuuias: ſed
Caluiniſtæ anno MDLXIII. per veſanam impietatem dederunt ignibus. Ce-
terùm non mirabitur verſus in ea ſcriptos fuiſſe, qui apud Vvalfridum Stra-
Eumachius. bum legerit imponendos cereo. Poſt S. Aulum Eumachius fuit Epiſcopus.
Rurſum audi autorem vitæ illiùs. *Beatiſſimus Eumachius obediens præceptis
Dominicis, quibus dixit, Vende omnia quæ poſſides & veni, ſequere me; & iſta
quotidie voluens, dereliquit omnia quæ habuit Eccleſiæ Viuarienſi; vnde pauperibus
alimenta miniſtrans, ſecutus eſt Chriſtum; vir magnus, autor & amator, congrega-
torque plebis ſanctæ.*

20 Eumachio mortuo ſedit ſanctus Longinus eo nomine ſecundus, vt antea
S. Longinus 2. memorabam. Huic quis ſucceſſerit non inuenio: igitur quorum tempora
ſunt incerta, & minimè notus ordo, duos ego præſules poſt B. Longinum
Eribaldus ſcribendos exiſtimaui, Eribaldum & Arcontium. Illum antiquæ ſine anno
tabulæ, habent in infeudatione quorumdam bonorum eccleſiæ Viuarien-
S. Arcontius. ſis. Hunc fecit memorabilem mors ſuſcepta pro libertate Eccleſiæ à ſuis
Viuarienſibus. Ego autem ſatis emirari prædicareque non poſſum mode-
ſtiam, & animos Epiſcoporum, qui poſt eum vixerunt. Corpus B. viri cla-
rum miraculis ſanctè ſeruauerunt inter ceteras beatorum reliquias, ſed nul-
lum de illius morte librum ſcripſerunt, vt importuni facinoris autorum fa-
mæ conſulerent. Igitur neque in ſacris officiis vlla vnquam narrario de tan-
21 ti præſulis cæde audita eſt. Procul oculis populi tamen, tabularium Cano-
nicorum in martyrologio habet ſequentia, & meritò quidem, vt ſancti
martyris nomen deducatur ad poſteros, neque mors eius animosè forti-
terque ſuſcepta, reponatur inter malè certa rumorum vulgi. *Sexto idus Ian-
uarij B. Arcontij martyris epiſcopi Eccleſiæ Viuarienſis, qui pro libertate Eccleſiæ
inimicos confundens, ab incolis Viuarienſibus in porta de trabe, variis verberibus
& ignominoſis iniuriis afflictus, tandem ab illis decollatus eſt. Cuius corpus ex inte-
gro habetur, & honoratur vſque ad præſentem diem, clauſum in capſa ferrea,
22 ad latus ſacelli ſancti Martini, intra eccleſiam noſtram Viuarienſem.* Cùm legis
decollatum ab incolis Viuarienſibus pro libertate Eccleſiæ, ne cogita id
factum publico ciuitatis vel impetu, vel decreto. Nunquã audiuimus peccaſ-
ſe populum in ſuum antiſtitem, neque ante Conradum II. fuit epiſcopo
aliquid iuris in Viuarium vrbem, cui infringendo ciues potuerint laborare.
Si in cæca re licet agere coniecturis, ego quidem oculos intendens in do-
tationem eccleſiæ Viuarienſis, eò cogitatione deuenio, vt ſuſpicet eſſe in illa

villarum

villarum, colonicorumque multitudine nonnihil, quod alicuius animum offenderit. Quid non audet opum cupiditas? excitat in domibus rixas, turbas in vrbibus, in regionibus bella; atque scilicet tum maximè, cùm arbitramur eas à nobis ad alienos auerti, quæ ad nos à maioribus cum sanguine deriuari videbantur. Vnus ergo aliquis & alter, aut verò pauculi fuis- 23
se putandi sunt, qui voluerint restitui suæ genti, quæ pridem donata fuerant Ecclesiæ Viuariensi; & cùm non possent iure agere, animis in barbarum furorem intumescentibus, primùm conuitiis, postea verberibus, denique gladio, episcopum pro Ecclesia sua, & eius libertate, fortiter animoséque dicentem excepisse. Neque obscurè hoc significauerunt canonici cùm dixere, *verberibus & ignominiosis iniuriis afflictum, ac tandem decollatum.* Occupauere forsan sicarij incautum & incomitatum, non procul porta, cùm egressus ciuitate, rus pro Episcoporum illis temporibus simplicitate adiret. Vide quid Aimoinus l. 3. de gestis Francorum cap. 52. scribat de 24
Etherio Lexouiæ episcopo: *dum vnâ dierum*, inqui, *pontifex ad agricultores exercitandi gratiâ exisset, clericus quidam cum securi eum ponè sequebatur. Conuersus sacerdos & videns eum, vt quid, ait, me cum hac prosequeris dolabra? tunc ille eius prouolutus pedibus veniam petiit dicens, indulge pater sancte reo facinus confitenti.* Viuebat Etherius sub Chilperico II. circa annum DLXX. Gregorius Turonensis rem fusè scribens VI histor. capite XXXVI. ait exiisse vrbe vt videret, *operarios, quos in agro aggregauerat ad sulcandum.* Vtrunque hoc habeat, canonici dixere, totum corpus esse vsque ad præsentem diem, in ecclesia Sanuincentiana; sed tu intellige diem quo scribebant; illud quippe non peruenit ad nostra tempora. Effera Caluinistarum 25
rabies, ipsum cremauit cum corpore S. Auli. Hîc vnum voluissem, vt qui scripsere diem mortis, annum etiam addidissent. Verùm, vt vides, nemo hactenus eum notauit, in memoratis præsulibus. Puto id dedisse virorum famæ. Tanta eam claritate nobilem esse sentiebant, vt non suos quisque Viuariensium annos magis, quàm illorum nosset. Vt sortem nostram non immeritò dolere possimus, qui nihil vnum eorum sciamus, quæ tam multa maiores nostri, à nemine vllis vnquam temporibus ignorari posse arbitrati sunt. Certè B. Arcontius antè occidit pro iuribus Ecclesiæ suæ, quàm conficeretur illud breue de obedientiis canonicorum, à me recitatum supe- 26
riore libro. Ionas enim in illo fertur curasse ædem ei sacram. Vnde etiam intelligis, vt hoc non prætermittam, dotationem Ecclesiæ Viuariensis scriptam post S. Aulum, quandoquidem Albinus, in illa scribitur dotasse ipsius extra Viuarium ecclesiam, & Macedonia soror B. Auli, cum Alcinio coniuge, tradidisse S. Vincentio, & alia, & Argentariam insulam. Ceterà B. Arcontium, cùm eius tempora nesciam, isto loco posui martyrem, vt clauderet superiorum præsulum venerabile, & verè sanctum agmen. Ipse est omnino decimus septimus, qui beatorum honores meruit ab hominibus, vt Ecclesia Viuariensis non tantùm ob integritatem fidei, religionum sanctitatem, puritatem morum, vt plures aliæ, sed ob tam multorum episcoporum beatitatem, se beatam iure prædicare possit; & autor vitæ B. Auli non iniuria ob hoc ipsum etiam dixerit *beatam* esse.

Iam ante octingentesimumquartum annum non inuenio, quis episcopus vno aliquo sederit post B. Venantium, quem suo loco docui non mul-

27 tùm ſuperaſſe quingenteſimum viceſimum. Sed habemus tamen epiſcopos omnino octodecim, qui ab hoc anno vſque ad illum vixerint, magno argumento neminem intra iſtos ſex ſupra CCLXXXX. annos ſediſſe Viuarij, cuius nomen nos fugerit. Cur enim dicemus ſingulos tam paucis annis fuiſſe in epiſcopatu, vt non impleuerint annos XVI. aut XVII. vel ſi qui fuerunt breuioris in epiſcopatu vitæ, cur negabimus nonnullis ita diuturnam, vt ſuâ longitudine compenſauerit eam breuitatem alienam? Seuerinus ſedebat Viuarij anno DCCCIV. qui fuit Caroli magni quartus in imperio. Eo interfuit conſecrationi cuiuſdam altaris in Ananienſi monaſterio. Thomas erat epi-

Seuerinus.

28 ſcopus anno DCCCXV Eo Ludouicus Pius exemit per quoſcumque pagos & territoria res omnes Eccleſiæ Viuarienſis ab omni ſeu iudicum poteſtate, ſeu per regios quoſcunque miniſtros onere. Cetera in illius literis ſunt facilia: videtur habere aliquid obſcuritatis, quòd Imperator prohibet facere manſiones aut, paratas, vel freda in locis iſtius eccleſiæ. Manſio eſt hoſpitium: audi Carlomanum XIII. capitulorum Vernenſium; *Placuit nobis vt preſbiteri ſuos parrochianos admoneant, vt & ipſi hoſpitales exiſtant, & nulli iter facienti manſionem negent. Et vt omnis occaſio rapinæ tollatur, nihil carius vendatur tranſeuntibus, niſi ſicut in mercato accipiunt.* Paratæ verò ſunt hoſpitia cum expenſis: Ludouicus Pius in præcepto Hiſpanis ad ſe confugientibus dato ſic loquitur; *miſſis noſtris paratas faciant, & ad ſubuentionem etiam veredos donent.* Idem Imperator in edicto de victualibus monachorum S. Germani Paris. appellauit *expenſas ad hoſpitum ſuſceptionem.* Sigonius tamen l. 7. de regno

Thomas.

29 Italiæ putauit ſignificare ſumptus populi in vias & pontes pro itinere principis. Fredum denique ſeu freda, vel freta eſt mulcta ſeu pœna pecuniaria. l. 4. legis Franciæ cap. 2. ita legitur: *Sanguinis effuſio in eccleſia cum fuſte, ſi presbiter fuerit, triplo componatur; duæ partes eidem presbitero, tertia pro freda ad eccleſiam.* Fregdam appellauit Pipinus Maior domus in exemptione Matiſconenſis eccleſiæ, & fridam Carolus Magnus in exemptione Sanmarcellini ad Cabilonem monaſterij. Igitur non vniuerſim de voce: ſed pro loco dixit Gregorius Turonen. IV. de miraculis S. Martini CXXVI. *Rex affirmauit compoſitionem fiſco debitam, quam illi fretam, vocant, à ſe fuiſſe reis indultam.* Sed veniamus ad tabulas Ludouici Pij.

30 *In nomine Domini & Saluatoris noſtri Ieſu Chriſti Ludouicus diuinæ ordinatione pruidentiæ Imperator Auguſtus. Si ſacerdotum ac ſeruorum Dei iuſtis petitionibus acquieſcimus, hoc nobis ſanè ad æternam beatitudinem prouenire confidimus. Idcirco comperiat omnium fidelium noſtrorum, præſentium ſcilicet & futurorum; induſtria, quia vir venerabilis Thomas epiſcopus Albenſium ſeu Viuarienſium, veniens ad nos, deprecatus eſt celſitudinem noſtram, vt pro noſtræ mercedis augmento prædictam ſedem, cum fratribus ibidem Domino ſeruientibus, ſub noſtra defenſione & immunitate reciperemus. Cuius petitioni aſſenſum præbentes, per hoc noſtræ autoritatis præceptum confirmare ſtuduimus. Præcipientes ergo iubemus, vt nullus iudex*

31 *publicus, neque quiſlibet ex iudicaria poteſtate, ſeu aliquis ex fidelibus ſanctæ Dei Eccleſiæ, ac noſtris in eccleſias, aut loca, vel agros, ſeu reliquas poſſeſſiones, quas moderno tempore iuſtè & rationabiliter poſſidere videtur in quibuſlibet pagis & territoriis, vel quidquid & iam deinceps propter diuinum amorem ibidem collatum fuerit, ad cauſas audiendas, vel freda exigenda, aut manſiones, aut paratas faciendas, aut fideiuſſores tollendos, aut homines ipſius Eccleſiæ tam ingenuos, quàm ſeruos,*

ſeruos, iniuſtè diſtringendos, ſiue vllas redibitiones, vel illicitas occaſiones requirendas, vllo vnquam tempore ingredi audeat, vel ea quæ ſunt ſuprà memorata exactare præſumat, ſed liceat ſeruis Domini ibidem conſiſtentibus, ſub noſtra defenſione & immunitionis tuitione perpetuo tempore quietè reſidere, & pro nobis ac coniuge proleque noſtra, ſeu pro ſtabilitate totius imperij noſtri à Domino nobis collati, & eius clementiſſima miſeratione iugiter conſeruandi, Domini miſericordiam exorare. Et vt hæc autoritas veriùs certiùſque credatur, manu propria ſubſcripſimus, & annuli noſtri impreſſione ſignari iuſſimus. Signum domini Ludouici sereniſſimi Imperatoris. Datum XVII. *cal. Iulij anno* II. *imperij domini Ludouici Auguſti indict.* VIII. *Actum Aquiſgrani palatio regio, in Dei nomini feliciter. Amen.*

Quo anno ſeu ceperit, ſeu deſierit ſedere Thomas non lego, Poſt eum 32
Tengrinus anno DCCCXXXVI. Albenſis epiſcopus ſubſcripſit priuilegio S. *Tenginus.*
Remigij Senonenſis in ſynodo apud Vormatiam: & poſt Tengrinum Armannus fuit epiſcopus; ſub illo enim dotata fuit eccleſia S. Symphoriani in Valle Vinaria anno XX. regni Lotarij, qui fuit DCCCLX. Chriſti. Cenſeo quippe Lotarium in ea dotatione memorari, quem Ludouicus Pius, non autem Vltramarinus genuit: ab Vltramarino quippe natus regnauit annos tantùm XXXI. Pij verò filium conſtat regnaſſe vltra annos XXV. ſtatim videbimus anni *Armãnus.*
ipſius triceſimum. Charta eſt in tabulario canonicorum Viuarienſium anti- 33
quiſſima, ſed magnam partem ſeu per temporum iniuriam, ſeu deſtinatò lacerata. In ea Armannus epiſcopus incerto mihi tempore *cum conſilio Geraldi & vxoris ſuæ Gardamutis, & cum conſilio clericorum, dat Ioanni preſbitero, & Pontio, & vxori ſuæ Richildi, aliquid de rebus S. Vincentij apud medium Planum in Pago Viuarienſe, in vicaria Melatenſe, in villa quæ vocatur Burgalennis, in ipſa villa; hoc eſt peſſiam de campo, & habet fines de latus terram S. Andeoli.* Hactenus charta, ceteris quæ ſequebantur truncata. Hîc vide barbariem illorum temporum. *Dono peſſiam de campo*, inquit epiſcopus de conſilio clericorum ſuorum: *peſſia habet fines de latus.* Sed cur ad iſtam donationem non adhibuit ſolos clericos; porro expetiit concilium Geraldi & Gardamutis vxoris? nemo dicat in illa non latini ſermonis, ſed regni ceterarumque rerum peruerſitate. Pagus autem ſcriptus eſt pro Comitatu, quo in ſenſu poſtea nomen 34
accepit Carolus Caluus in edicto Piſtenſi C. XXVI. *Pagenſes franci* ideſt ingenui, ſeu liberi *qui caballos habent vel habere poſſunt, cum ſuis Comitibus ad hoſtem pergant.* Et in Siluacenſi cùm diuideret regnum in miſſaticos, ideſt regiones ad quas deſtinabat miſſos, ita ſcripſit in titulo, *miſſi & pagi per miſſaticos deſtinati*; tituloque ſubiungit primò quidem miſſos deinde verò pagos, quibus fere ſingulis tribuit nomen Comitatus. Accipe miſſaticum quartum: *Folcoinus epiſcopus, Adalgarius, Engiſcalcus, & Berengarius miſſi in Comitatu Berengarij, Engiſcalchi, Gerardi, & in Comitatibus Reginarij.* Vicaria verò eſt poſita pro parte Comitatus, hic enim videtur fuiſſe diuiſus in plures Vicarias, Carolus Caluus in capitulis Piſtenſibus cap. XXVIII. *Comites vel Vicarij hoc eis non conſentiunt.* Denique villa Burgalennis videtur eſſe, quam Bergogiatem quoque vocabant, vt annotaui l. ſuper, num. LVII.

Celſus ſucceſſit Armanno; certè ab eodem Lotario accepit inſignes tabu- 35
las. Datæ ſunt anno eius imperij decimo in Francia, triceſimo in Italia. Inſo- *Celſus.*
lens ſcribendi modus; quaſi tum Imperio nulla ſua eſſet, regio, & qui Imperator dicebatur, is in illa, quæcunque ipſa eſſet, imperium quoque haberet.

Sed quis iste Christi annus? octingentesimus; scilicet decimus à morte ac proinde imperio Ludouici patris, & tricesimus à coniugio, & per coniugium dato regno Italiæ. Accipe tabulas

In nonine Domini nostri Iesu Chisti. Lotharius diuina ordinatione prouidentiæ Im-
36 *perator Augustus. Si sacerdotum ac seruorum Dei iustis petitionibus acquiescimus, hoc nobis sanè ad æternam beatitudinem peruenire confidimus. Idcirco comperiat omnium fidelium præsentium scilicet, ac futurorum industria, quia vir venerabilis Celsus episcopus Albensium, seu Viuariensium, veniens ad nos, quandam nostris obtulit obtutibus autoritatem, domini & genitoris nostri Ludouici piissimi Augusti, qua idem genitor noster sub immunitatis tuitione posuerit, & ab infestantium molestia quietam eius Ecclesiam posuerit, deprecans idem Celsus nostram similiter eidem sanctæ sedi scilicet autoritatem, per quam deinceps sub nostra & successorum nostrorum defensione memorata consistat Ecclesia. Ostendit etiam quandam conscriptionem rerum suarum similiter roboratam Canonicisque eiusdem Episcopatus publicè contraditam, quam nostrâ expetit; simul cum reliquis rebus, à personis nobilium virorum illi delegatis; aut etiam delegandis corroborari præceptione, quatenus sibi datas res memoratus Pontifex Celsus vnà cum Canonis suis, absque cuiusque subtractione retinere quiuisset.*
37 *Cuius petitioni assensum præbentes, per hoc nostræ autoritatis præceptum concedimus, & confirmamus eidem sanctæ sedi B. Vincentij gloriosissimi Martyris abbatiam, quæ vocatur Dozera, cum cellulis suis, consistentem in Comitatu Aurasico super fluuium Rhodani sitam. Insulam quoque Formicariam secũdum antiquam integritatem, sicuti ad Comitatũ tenebatur; omnia & ex omnibus, præfata Ecclesiæ, & rectoribus eius Episcopis concedimus, & confirmamus per hanc nostram autoritatẽ, vt ab hodierno die, & deinceps, tam Celsus Episcopus, qui nunc præfata Ecclesiæ præest, quàm successores eius, voluentibus temporibus habeãt faciantque, quemadmodũ de aliis rebus suæ sedis, absq;*
38 *vllius cõtradictione, quidquid iustè & legaliter voluerĩt. Præcipimus ergo & iubemus, vt nullus iudex publicus, neque quilibet ex iudiciaria potestate, seu aliquis ex fidelibus S. Dei Ecclesiæ ac nostris, in Ecclesias, aut loca, vel agros, seu reliquas possessiones, quas moderno tempore iustè & rationabiliter possidere videtur, in quibuslibet pagis & territoriis, vel quidquid deinceps propter diuinum amorem ibidem collatum fuerit, ad causas audiendas, vel freda exigenda, aut mansiones vel paratas faciendas, aut fideiussores tollendos, aut homines ipsius Ecclesiæ tam ingenuos, quàm seruos iniustè distringendos, siue vllas redibitiones, vel illicitas occasiones requirendas, vllo vnquam tempore ingredi audeat, vel ea quæ super memorata sunt, exactare præsumat. Sed liceat seruis Dei ibidem consistentibus, sub nostræ discretionis & immunitatis tuitione, perpetuo tẽpore quietè residere, & res memorato Episcopo à ceteris Dei fidelibus traditas, aut deinceps diuino interueniente nutu tradendas, absque cuiusque episcoporum diuina ratione disponere, & disponendo canonicè prout decuerit ordinare, & pro nobis ac coniuge proleque nostra, seu stabilitate totius imperij nostri, iugiter Domini misericordiam implorare. Et vt autoritas veriùs credatur, & diligentiùs conseruetur, manu propria subtus firmauimus, & annuli nostri impressione signari iussimus. Signum Lotharij serenissimi Imperatoris, Daniel notarius ad vicem Halduini. Datum* XV. *cal. Nou. anno Christo propitio imperij domini Lotarij Pij Imperatoris in Francia* X. *& in Italia* XXX. *indict.* XIII. *Actum Gondulphi villa palatio regio. In Dei nomine feliciter. Amen.*

39 Lotarius omnino quatuor concedit Celso, & post eum futuris Episcopis. Primò confirmat concessa ab Ludouico Pio patre anno DCCCXVI. iisdem

iisdem pene verbis cum ipso vtens. Secundò confirmat omnia bona epi-
scopis Viuariensibus antè concessa, & à Celso in peculiaribus tabulis enu-
merata. Tertiò dat abbatiam Dozeræ cum suis cellulis. Quartò tradit in-
sulam Formicariam. Nomine cellularum Dozeræ, significat bona cùm par-
uis monachorum domibus, attributa abbatiæ in aliis præter Dozeram locis.
Nam 6. capitul. 138. ita præcipitur: *Nullus monachus, congregatione monasterij
derelicta, cellam construere sine Episcopi permissione, vel abbatis sui voluntate præ-
sumat.* Vide Dozeram tum fuisse in Aurasico seu Arausico Comitatu. Et
ista quidem Lotarius Celso nunc dedit, sed post annos quinque vnum edi-
xit, quod episcopo Viuariensi gratumne fuerit, non satis video. Commisit
Rolando Arelatensi Archiepiscopo monasterium Crudatense, quod situm
est in diœcesi Viuariensi *regendi gratia*, vt loquitur, abbate Blicodo. Puto 40
constituisse patronum & defensorem monasterij. Nam Rostagnus Rolandi
successor petiit à Bosone Prouinciæ rege, vt sibi & ceteris post se Archiepis-
copis, liceret esse tutoribus abbatiæ. Sic loquitur Boso: *Adiit præsentiam no-
stram Rostagnus venerabilis Arelatensis Archiepiscopus, deferens obtutibus nostris
autoritatem prædecessorum* Lotharij *videlicet Augusti atque piissimi filij, ejusque
Equiuodi illustriss. Regis. Vbi continebatur qualiter idem prædecessores nostri mona-
steriolum in Comitatu Viuariensi super Rhodanum fluuium situm, quod Crudacus
dicitur, cũ monachis Deo ibidem militantibus, omnibus rebus & familiis ad eos spe-
ctantibus vel pertinentibus, Rolando reuerendo quondam prædecessori suo, Arelatensi
scilicet Archiepiscopo contulerunt, humiliter poscens, vt easdem autoritates modò re-
gali corroboraremus præcepto. Cujus non spernendam petitionem propter æternam 41
remunerationem libentissimè suscipientes, hoc serenitatis nostræ preceptum fieri cen-
suimus, per quod jubendo statuimus, vt præsens rector ejus monasterij Aymon nomi-
ne, omnesque successores ejus, cum insuper monachis amodo ibidem Deo militaturis,
cum omnibus rebus ac familiis, sub tuitione consistant Rostagni præsulis Arelatensis,
vniuersorùmque successorum ejus in eadem sancta sede.* Et quidem literæ illæ Lo-
tarij Imperatoris ad me peruenerũt. Sed quis Equiuodus rex Lotharij filius?
Abs dubio is est, qui alio nomine ipsóque vulgari appellatur Carolus rex Pro-
uinciæ, neque fuit olim hoc insolens. Multos legimus binomines. *Agilulfum
qui & Ago dictus est, ducem Taurinatium,* Aimoinus l. 3. hist. Franc. c. 79. *Ad do-
mum Dadonis referendarij, qui & Audoënus dictus,* idem l. 4 c. 29. *Raimondus qui
& Pontius comes Tolosæ,* chartâ anno 932. scriptâ pro monasterio S. Pontij To-
meriarum. Denique Fortunatus l. 9. scribit carmen 10. ad Rhagnemundum
episcopum, & illud tamen orditur his verbis. *summe pater patriæ dulci mihi lu-
mine Rucco.* Atque hæc dicta sunt de Equiuodo. An potiùs *æquiuoci* legendum 42
est, vt Lotarius filius Lotarij imperatoris intelligatur? ita Flodoard. l. 2. c. 20.
scripsit, *Ludouicus* Pius *ab æquiuoco filio suo restitutus est.* Hujus Caroli, seu æqui-
uodi aut Lotarij regis, chartam non inuenio. Cur autem monachi Crudatẽ-
ses Arelatensem Episcopum sibi voluere defensorem? Omnes tabulæ silent:
si quid tamen assequi conjiciendo liceat, putauerim aliquid ipsis cum Epis-
copo Viuariensi contentionis fuisse ab ipsa fundatione monasterij, Ardul-
phus episcopus, vt in dotatione Ecclesiæ vidimus, quondã concesserat Epis-
copis Viuariensibus, & alia, & *curtem Crudatis*: postea sub Pipino aut
Carolo magno Eubertus Theodori Comitis pater referente Ludouico
Pio *in Comitatu Viuariensi in loco qui vocatur Crudacus, qui erat ex jure*

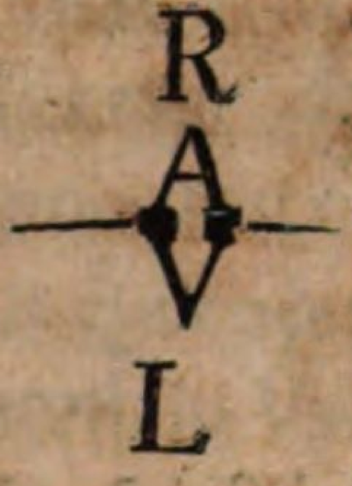
fisci regij desertum inueniens, construxit monasterium. An episcopus Viuariensis jura suæ curtis ad desertum proferebat, aut pro limitibus ejus, cum monachis deserti possessoribus contendebat? Crudatem scilicet curtem puto esse Crudatem, seu Crudace & Crudane villam. Ita Flodoardus l.2. c.11.& 12. *Gerniacam curtem* scribit pro villa. Sed res omnino occulta est; igitur ad Episcopos Viuarienses reuertamur.

43 *Bernoinus.* Post Celsum Bernoinus videtur iniisse episcopatum, sedebat quippe anno octingentesimo quinquagesimo octauo, ex antiquissimo manuscripto miraculorum sancti Andeoli. Ecce ejus initium. *Cùm in nomine sanctissimæ Trinitatis, gloriosissimus, atque piissimus Karolus rex Burgundiæ, seu Prouinciæ Galliæ, mare vsque terminato, Deo fauente, potiretur imperio, anno siquidem Incarnationis Dominicæ octingentesimo quinquagesimo octauo, passionis vero Beati Andeoli* &c. *de passione namque illius, quomodo, vel qualiter gestum sit, nullum penitus arbitror ignorare. Temporibus namque beatissimi Rernoini episcopi, idem prædictus Martyr, qui diu per multa tempora latuit, sub crypta in profundo à Beata Tullia conditus, maximis, virtutibus claruit. Nam cùm frequens oratio esset cuncto populo, vt Dominus cubiculum serui sui reuelaret, Episcopus iam præfatus, spiritu incitatus diuino, cunctam suam diœcesim commouit, jejunio triduo commonito omnes piissimè exorans, vt vno voto*
44 *parique desiderio Dei implorarent misericordiam* &c. Carolus, qui memoratur, est filius Lotarij, post Ludouicum Pium patrem Imperatoris: vbi enim Ado sic locutus fuisset in chronico anno 865. *Lotarius Imperator infirmari se conspiciens, regnum inter filios diuidit, Carolo minori Prouinciam & partem Burgundiæ* &c. subjicit ad istam rem apta, etsi aliquantum autori hujus manuscripti contraria: *Hujus Imperatoris tempore ossa beatissimi Andeoli martyris ipso reuelante reperta, in loco qui antiquitus Gentibus dicitur in Viuariensi parochia sito.* Cùm legis parochiam, intellige diœcesim juxta illud l.6. capitul. Caroli magni, *vnusquisque episcoporum habeat suæ parochiæ potestatem.* Tulliam verò arbitror dici, non antiquam illam è fabula sub Imperatore Seuero, sed quæ dederit causam fabulæ, filiam sancti Eucherij, è Galla conjuge ante sacerdotium susceptam, vt autor est idem Ado in
45 martyrol. *virginitatis gratiâ & signorum gloriâ claram* sub annum quadringentesimum vndecimum, cùm & alij toto Viuariensi tractu, & Gentibenses ad Rhodanum positi timerent sibi à Vandalis, puella potens opibus & vurtute illustris, occuluit corpus sancti Andeoli, Eucherio patre, (qui postea Lugdunensis extrema ætate Episcopus interfuit Arausicano secundo) *in agro suo super fluuium Druentiam intra septa speluncæ sponte concluso*, vt adjungit Ado. Is ager creditur vicos Santullianum & Bellimontensem impositos Druentiæ, non procul Manuasca vrbe, complecti; & spelunca beatissimi viri, cum plures centenos annos sepulta fuisset ruderibus, saxísque temerè congestis, fertur nuper inuenta in Bellimontani collis radicibus, & nunc suum in hiatum aperta pluribus coruscare miraculis. Ceterùm vides corpus sancti Andeoli non minore pietate Bernoini pa-
46 ruisse, quàm à B. Tullia conditum fuerat. Carolus autem hic rex, Lotarij Imperatoris filius, ad preces Gerardi Comitis atque (vt loquitur) magistri sui, anno 7. regni id est 862. Christi, dat Episcopo Viuariensi Formicariam insulam. Sic loquitur.

In

In nomine D. nostri Iesus Christi Dei æterni.

Carolus diuina ordinante prouidentia rex, Lotarij quondam piissimi Augusti & inclyti filius. Sublimitas regalis magnitudinis, quantò circa loca sanctorum benignior esse reperitur, ad sancti sanctorum pietatem ad sui miserendum faciliùs inclinat quamobrem indictum sit omnibus fidelibus...... venturis, præsentibus scilicet & futuris, quod Gerardus illustris Comes ac magister noster, nostram humiliter poposcit clementiam, quatenus ad animæ nostræ & parentum nostrorum remedium, res quasdam sancti Vincenti Viuariensis Ecclesiæ, ad Comitatum pertinentes, propter inopiam rerum episcopalium ad episcopatum redderemus, ac largitatem istius exhibitionis, quatenus perpetualiter inconuulsè eas tenere posset, certo concessu eas Ecclesiæ, præcepto autoritatis nostræ confirmaremus. Cuius postulationi, vt præfertur, rationali, aurem mansuetudinis nostræ assensibiliter inclinantes, hoc magnitudinis nostræ decretum fieri censuimus, per quod statuentes donamus ipsas res, hoc tenementi ad insulam quæ Formicaria vocatur, secundum antiquam integritatem cum suis contiguis, sicut ad Comitatum tenebatur, præfatis Ecclesiæ & successoribus eius Episcopis: & constituimus, quatenus per hanc nostram autoritatem, ab hodierna die ac deinceps, tam Bernoinus episcopus, qui nunc præfatæ præest Ecclesiæ; quàm successores ejus aduenientibus temporibus habeant, quemadmodum de aliis rebus suæ sedis, absque vllius contradictione, vel renuntiatione, quidquid justè & legaliter voluerint potestatem faciendi. Et vt hæc nostra constitutio in posterum firmior, atque acceptatior habeatur, manu propriâ subscripsimus & annulo nostro signari censuimus.

Signum K — S *Karoli Regis*; *Gerardus Cancellarius.*

Datum II. calend. Ianuarij anno 7. regni D. nostri Karoli gloriosissimi regis indict. 11.

Actum Hieltauilla in Dei nomine feliciter. Amen.

Post Bernoinum Eucherius fuit episcopus. Viuebat anno octingentesimo septuagesimo tertio. Vir ingentium animorum & singularis prudentiæ, hoc excelsa mente inuenit, vt omnia quæ ad ecclesiam Viuariensem pertinebant, dotationem etiam priore libro à me exscriptam, Reges aliquando firmarent. An Celsus hoc jam curauerat à Lotario Imperatore fieri, qui *conscriptionem rerum suarum* ei firmandam tradidit? puletum seu poletum & politicum alij appellabant; & puletum Eucherio episcopo confirmauit Carolus Caluus sequentibus verbis. 47 *Eucherius.*

In nomine sanctæ & indiuiduæ Trinitatis. Karolus ejusdem Dei omnipotentis misericordia imperator Augustus. Si actis, locisque diuinis cultibus mancipatis, emolumentum imperialis celsitudinis exhibemus, seruorumque Dei vtilitatibus opem ferendo contulimus, profuturum nobis ad æternæ remunerationis præmium faciliùs obtinendum, & præsentem vitam faciliùs transiendam fore, nullo modo dubitamus. Quapropter nouerint omnium sanctæ Dei Ecclesiæ fidelium, nostrorumque præsentium, & futurorum, quomodo nos ob amorem Dei & Beati Vincentij 48

martyris venerationem, necnon & Boſonis cariſſimi ducis noſtri deprecationem, concedimus Viuarienſi matri Eccleſiæ, quæ edita eſt in honore S. Vincentij martyris, cui præeſt Eucherius venerabilis Epiſcopus, res quæ quondam fuerunt in jure eiuſdem Eccleſiæ, ideſt quidquid ſancti Vincentij in eodem Comitatu Valentinenſi, cum
49 *dimidia eccleſia ſancti Romani dignoſcitur. Concedimus & confirmamus abbatiam quæ vocatur Dozera, conſiſtentem in comitatu Auraſico, fundatam ſuper flumen Rhodani, cum cellulis & pertinentiis ſuis; diſtrictū quoque ex vtraque parte; Melatem quoque vſque ad aquæ ductū cum Exemplatorio, ſiluis, & inſulis, & manſo Godobro, qui eſt de fiſco noſtro; inſulam etiam Argentariam juxta ſanctum Andeolum; & eccleſias duas ſancti Iuſti & ſancti Marcelli; & Bernas manſum; necnon Boceſtatis; & eccleſiam ſancti Remigij; & in Corconenſi eccleſias duas, ſancti Martini & S. Stephani, cum ſuis beneficiis; deſtructam quoque eccleſiam S. Victoris, ſuper Rhodanum, vſque Scotadium. Hæc autem omnia ſupradicta, confirmamus Eccleſiæ, ſuiſque rectoribus & confirmando perpetualiter delegamus, eo videlicet modo, vt nulla ſæculari poteſtate à gremio dictæ Eccleſiæ queant ſe parari: ſed liceat rectoribus præfatæ Eccleſiæ eaſdem res quietè tenere, & pro libito ſuo vt eccleſiaſtica poſtulauerit vtilitas ordinare. Vt autem hoc noſtræ auctoritatis præceptum, pleniorem firmitatis obtineat in Dei nomine vigorem, manu noſtra illud firmauimus, & annulo noſtro juſſimus ſigillari. Datum* III. *idus Auguſt. indict.* X. *anno* XXXVIII. *regni Caroli Imperatoris in Francia, & Imperij eius* II. *Actum Veſontio ciuitate.*

R

Sigillum K —A— S glorioſiſſimi Imp. Aug.

V

L

50 Diſtrictus ex Burguitate, ſeu (quod idem ſonat) diſtrictus Burguitatis, eſt diſtrictus, ſeu regiuncula Burgi. Nam Burguitas videtur dici, quam ſuprà vidimus Bergogiatem, Burgogiatem, Burgalennem. Portus autem ex vtraque parte, eſt portus Rhodani ex parte Burgi, & ex parte Dozeræ.

Melate quæ fuerit ignoratur. Olim dabat nomen vicariæ. Vicaria verò erat ſedes vicarij, ſeu regio cui jura dabat vicarius; & Comitatus diuidebatur in plures vicarias. Carolus Caluus in literis pro abbatia Trenorchienſi, videtur confundere vicecomitem cum vicario, & vicariam proinde cum vicecomitatu. *Nullus*, inquit, *comes aut vicecomes ſeu vicarius, aut miſſus*, &c. Sub vicaria Melatenſi tum erat Burgum S. Andeoli. Exemplatorium eſt ignotus inter Tilium & Viuarium locus ex l. 1. num. 26. quocunque fuerit ſitu, aquæ ductus, de quo nunc eſt ſermo, erat ei proximum. Hinc intelligis Melatem, quæ dabat nomen vicariæ in comitatu Viuarienſi, fuiſſe ſeptentrionalem Viuario, & fortaſſe Tilium, qui nunc eſt vicus; quandoquidem protendebatur vſque ad Exemplatorium Tilio Viuarioque medium.

Manſus ſeu manſum Godrobum dicitur fuiſſe de fiſco imperatoris, ſed
51 ejus ſitus me latet. Scripſi verò *manſus ſeu manſum*, quia legimus vtramque vocem. *Vnus manſus integer*, Ludouicus Pius cap. 1. *Coloni ſuas hæreditates, id. manſa quæ tenent vendent*, Carolus Caluus c. 30. Piſtenſium.

Insula Argentaria *juxta S. Andeolum* fuisse asseritur l.1. num.XXIX. constituta est ad Burgogiates, seu Burgogiatem superiorem. Hæc faciunt vt putem sanctum Andeolum fuisse inter Burgogiates duos superiorem & inferiorem; atque illum quidem fuisse locum vbi erat corpus sancti Andeoli, istos vero non multùm, seu ab eo, seu inter se distantes viculos, qui in Burgum sancti Andeoli circa ædem martyri sacram coierint.

Denique Carolus litteris, quo solebat modo subscripsit. Quia in ejus nomine sunt literæ consonantes IV. & quæ tres in eodem sunt vocales, possunt in vnam figuram conuenire, huic in medio positæ, illas in morem crucis circumponebat. Aliquando consonantes ei figuræ de vocalibus compactæ circumpositas jungebat lineolis, & tum vocabat monogramma, vt videre est cap.11. Pistensium, ea verò de vocalibus facta, habebat speciem rhombi. Quia superiore parte lineola media scindebatur, ea quidem videbatur esse vocalis A, inferior autem vocalis V, tota demum ipsa circuitu suo quadamtenus orbiculari, malè barbaris per Gotthicum morem angulis asperam vocalem O referebat. Ante Caluum, Carolus rex Prouinciæ filius Lotarij, in tabulis paulò suprà citatis, isto monogrammate vsus est, Carolus Magnus etiã autore Sanjuliano in antiquit. Cabilonensibus, & Carolus Martellus in fundatione Augiæ majoris: suppare verò post illum Carolus Simplex apud Oisellum in commentariis Bellouacensibus. Monachi Sandionysiani illud inscribebant suæ monetæ, magno argumento quòd jus eam cudendi habuerunt à rege ejus nominis. Sed ista hactenus, redeundum est ad episcopos Viuarienses. 52

Eucherio mortuo successit Ætherius, nam fuit in concilio Pontingonensi anno DCCCLXXVI. Patatauinis comitiis anno DCCCLXXVII. Synodo Mantalensi anno DCCCLXXIX. desierat sedere Anno DCCCLXXXII. quo Rostagnus erat episcopus, vt intelligitur ex donatione ecclesiæ S. Phillippi, apud Lusignatum in Valleuinaria positæ. Accipe tabulas Ermemburgæ donatricis pietate nobiles. 53 *Ætherius.*

S. Ecclesiæ S. Vincentij castro Viuariensi constitutæ, vbi Domnus Rostagnus cum suis Canonicis sollicitè seruiunt ecclesiæ. Ideo ego Ermemburga, siue Mosia quondam auia mea, pro Dei timore & æterna Christi retributione, propterea concedimus ad ipsum sanctum locum aliquid de rebus nostris, quia nobis de alode parentum nostrorum legibus obuenit. Et sunt ipsas res in pago Viuariense, & in Valleuinaria, in loco vbi vocabulum est lusignato; hoc est Ecclesia in honore sancti Philippi constructa, cum casa, curte, & horto, & eximio campo, quidquid ad ipsam casam Dei aspicit &c *Donatio ista firma, & stabilis permaneat cum stipulatione subnixa, facta donatione ista* XV. *cal. Maij anno* V. *regnante D. Odone rege feliciter. S. Ermemburgis & Mosiæ, quod donatione ista piè scribere & firmare rogauerunt manibus eorum firmantes. S. Ennone, S. Gilberti. S. Rainoardi.* 54 *Rostagnus.*

Qui rex dicitur Odo, is ille est Odo siue Eudo post Carolum Crassum, seu rex, seu regni gubernator. Carolo Simplice puero illis regnasse fertur modo & jure, quibus ante ipsum & Carolus Crassus & Ludouicus cum Carolomanno fratre leguntur regnasse Franciæ, vt vulgò loquimur, regentes, non reges, Sed ita tum ferebant tempora, vt appellarentur reges, regio scilicet diademate coronati. Odorannus tamen sic loquitur: *Anno* DCCCLXXXVI. *Walterius Senonensis Archiepiscopus vnxit Odonem in regem.* Et Autor fragmen- 55

ti Floriac. historiæ Francorum, vbi dixisset Odonem Carolo Simplici adolescenti restituisse sua regna, addit *à quo parte regni redonatus Odo*. Certè anno octingentesimo nonagesimo octauo ita locutus Odo est monachis Sandionysianis: *Donamus ex fisco nostro* &c. *mansum vnum suprà, & subtus fluuio Rodono*. Rhodanumne intelligit? Id annoto vt hinc etiam intelligas non mirandum esse, quòd dicitur regnasse Viuarij. Is desiit regnare anno nongentesimo nono: sed audi breue ex bibliotheca Tiliana Chronicum. *Inito consilio Francorum electus est Odo in regem ad tempus. Deinceps Carolus ætate factus sceptrum regni recepit cum assensu Odonis regis. Tunc diuisum est regnum in duas partes. A Rheno vsque ad Sequanam fuit regni Caroli, & à Sequana vsque ad Hispaniam fuit regnum Odonis, tamen in subjectione prædicti Caroli regis.*

Carolo in cunis posito, regnare ceperat Odo anno DCCCLXXXVII. annus ergo ipsius quintus fuit octingentesimus nonagesimus primus Christi. Ab eo ad nongentesimum octogesimum tertium, per annos fere centum, omnes silent de episcopis Viuariensibus.

56 *Petrus.* Anno 983. Petrus erat Episcopus; eo anno obsignauit fundationem cœnobij S. Petri à Guigone episcopo Aniciensi factam Anicij. Sedebat anno 984. ex chartâ cœnobij Monasteriensis tertiâ ab Anicio leucâ. Ejus obsignatio facta est *anno* 984. *indictione* 13. *epactâ* 15. *concurrente* 2. *Rege Lotario, Guinone abbate & præsule in mense Nouembri, feriâ* 3. *Petro Episcopo Viuariensi, Guigone Episcopo Aniciensi.* Sedebat anno 999. Ex chartâ fundationis prioratus Langognæ apud Gabalos, cui eo anno subscripsit. Post illum *Hermannus.* Hermannus, siue Harmannus interfuit vnctioni ædis Sanuictorinæ per Benedictum VII. anno MXV. qui anno incerto scribens ad Francorum Episcopos sub Roberto rege, eum illis annumerat cum Vvigone Valentino; & Comitiis sub Conrado Lugdunensibus anno MXXXII. & Hermanno mortuo *Gerardus.* Geraldus restitutioni plurium vinearum abbatiæ Viennensi sancti Petri ab Hermengarde vidua Henrici secundi Imperatoris, cùm Gregorius abbas illam instauraret anno MXXXVII. Anno MLVI. interfuit Concilio apud S. Ægidium ex Balusio in additionibus ad caput XIV. libri IV. Marcæ de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ pag. 281. Et eo ipso mortuus est, ex sepulcrali lapide in quo sequitur istud epitaphium:

O naturæ lex, ô peccati pœna,
Si afflictus grex, si ploratus vena,
Possent homines à morte eruere,
Fleremus omnes de isto puluere,
Girardus esset in præsenti vena &c.

Post Geraldum, aut Geraldi successorem nobis ignotum fuit Gebonar*Gebonardus.*dus vt intelligitur ex causa 7. qu. 2. c. *in literis*, vbi Alexander secundus ei respondet super sacerdote, qui morbo caduco laborat. Alexander enim sedit anno MLXI. vsque ad annum MLXXIII. Sed quo Christi anno Gebonardus tulerit responsum, nemo dicat omnibus chartis tacentibus.

57 *Geraldus 2.* Gebonardo mortuo sedit Geraldus secundus: scilicet anno MLXX. dedit Petro de Chauanon fundatori, & primo Præposito Pebracensi ecclesias S. Laurentij & S. Pontij, adductus sanctitate & miraculis viri: Geraldo autem defuncto Ioannes secundus. anno MLXXVIII. concessit cœnobio Monasteriensi

sterienſi apud Velaunos eccleſiam S. Eulaliæ. Anno 1088. interfuit donationi eccleſiæ *de Tuech* eidem cœnobio, & anno 1092. donationi *eccleſiæ S. Martini in valle Amatis*, vulgò *Valamas*. Conceſſiones veræ hæ tres cœnobio Monaſterienſi anno ſeptuageſimo tertio, & ſequentibus factæ omnino docent literas illas falſas eſſe, quibus dicitur Gregorius anno 1073 poſt Geraldum ſcilicet, dediſſe Ioanni Cardinali ſuffraganeum in Archiepiſcopatu Ebredunenſi Oliuarium decanum Ebredunenſem.

In priore hujus libri editione dixi Ioannem Cardinalem ſediſſe annis 1073. & 1107. Chartæ Viuarienſes quas referebam, fecerunt vt ita dicerem, ſcilicet Rituale, quem vocant librum magiſtri chori, & alia neſcio quæ charta: iis ego, cùm nihil occurrebat contrarium fidem habui, neque immeritò. Nunc aio Ioannem, ſi ſedit aliquando Viuarij, omnino ſediſſe inter annos 1092 quo Guilelmum vidimus, & 1096. quo ſedebat Leodegarius.

Inuenio ſcilicet Leodegarium fuiſſe Viuarij Epiſcopum annis 96. 1108. 58
1109. 1111. 1112. 1117. Ducheſneus in probationibus hiſtoriæ Ducum Burgundiæ pagina 31. & Chifletius in probationibus diatribæ de illuſtri genere S. Bernardi pag. 428. ex tabulis archetypis referunt, Leodegarium epiſcopum Viuarienſem miniſtraſſe Paſchali 2. vngenti templum S. Benigni Dione anno millesimo centeſimo ſexto non igitur illo anno Ioannes ſedebat Viuarij. Cœnobium Sancti Theofredi ſeu Monaſterienſe, diſſidebat abbate Vvillelmo cumm doinis *de Mezene*: conuentionibus interfuit *Leodegarius Epiſcopus Viuarienſis anno* 1096. *rege Philippo*. Anno 1108. dedit Canonicis Santufenſibus eccleſiam S. Andeoli. *Ego*, inquit, *Leodegarius Epiſcopus, cum conſilio clericorum, eccleſiam Sancti Andeoli in loco qui Burgias dicitur; vbi ſacratiſſimum corpus ejuſdem Martyris quieſcere videtur, temporalibus bonis quondam locupletem; nunc autem multis modis attritam committimus atque donamus ſub cura & prouidentia Leberti Abbatis S. Rufi*. Anno 1109. dedit Priori Lingoniæ eccleſiam S. Laurentij de Balneis, anno 1110. abbati Theofredi eccleſiam S. Geruaſij, anno 1111. prioratum de Rionis & eccleſiam de Rogeris; anno 1112. *imperante* (vt annotauit) *D. Henrico rege Tentonico*, Priori de Rumpone eccleſias S. Mariæ de Exobredio, ſancti Stephani de lacu, mandamenti Sanctalbanenſis omnino ſex, ſcilicet S. Albani, S. Symphoriani de Senec, S. Iuliani, S. Geruaſij, S. Cyriaci, & denique capellam caſtelli quod Votta dicitur: eodem anno monachis Conchenſibus S. Fidis & S. Saluatoris eccleſias S. Chriſtophori, S. Mauritij, & S. Ioannis de Fabrias. Et iſta quidem elargitas eſt Regularibus: qua autem honore proſecutus fuerit Sanctos, accipe è charta canonicorum Viuarienſium, exſcripta ex alia antiquiſſima Leodegarij. 59

Inenarrabilis memoriæ Leodegarius hujus Eccleſiæ Epiſcopus, Apoſtolicæ ſedis Legatus, cùm multas Sanctorum Patrum reliquias ad eccleſiam B. Vincentij contuliſſent, & eam multis & variis ornamentis ornaſſent, volens parietes ipſius, qui jam ruinam minabantur, in melius reformare, cùm partem illam, quæ Caput dicitur, dirueret, inuenit ibi plurimorum Sanctorum reliquias, quas beatiſſ. Prædeceſſores ſui, de diuerſis partibus mundi, ad eccleſiam iſtam contulerunt: quas omnes cum magna deuotione poſuit, & eorum ſcripta conſcribi fecit. Sequitur illarum catologus in has voces.

CATALOGVS RELIQVIARVM Viuariensis Ecclesiæ S. Vincentij.

De ligno Domini. De sepulchro ejusdem. De pallio quo fuit inuolutum corpus ejus. De præsepi, vbi positus fuit. De spongia, qua Iudæi potauerunt eum.

De capillis B. Mariæ. De lacte ejusdem. De pallio ejusdem. De sotulari ejusdem. De velo ejusdem. De sepulchro ejusdem.

De sanguine B. Ioannis Baptistæ.
Digiti pars ejusdem.
De vestimentis ejusdem, & pilis camelorum.

Reliquiæ Apostolorum 12.

Dens B. Petri Apostoli.
De ossibus ejusdem.
De cruce ejusdem.

De Reliquiis B. Ioannis Euangelistæ.
S. Bartholomæi.
S. Mathæi.
S. Pauli.
S. Iacobi de Galicia.
S. Iacobi minoris.
S. Marci Euangelistæ.
S. Philippi.
S. Thomæ.
S. Andreæ.
De cruce ejusdem.
De Dalmatica ejusdem.

De capite S. Stephani protomartyris.
De lapidibus, quibus fuit lapidatus.
De pallio, quo fuit inuolutum corpus ejus.

Reliquiæ multæ S. Vincentij.
Dens S. Laurentij.
S. Leodegarij.
S. Projecti.
S. Marini.
S. Victoris.
SS. Cosmæ & Damiani.
SS. Geruasij & Protasij.
S. Desiderij.
S. Romani.
De ossibus Sanctorum Innocentium.
S. Blasij.
S. Simplicij.
S. Georgij.
S. Christophori.
S. Baudilij.
S. Arcontij Brinocensis.
S. Cipriani.
S. Dionysij.
S. Iuliani.
S. Theofredi.
SS. Traci & Probi.
S. Andronici.
S. Cyriaci.
S. Cyrici.
S. Iuliæ matris ejusdem.
Digitus Sancti Adriani.
S. Alexandri.
S. Benigni.
S. Troci.
S. Mauritij.
S. Domnici.
De Legione sancti Mauritij.
De Legione Thebæa.
De sancto Antonio.
S. Feliciani.
S. Longini.
S. Vesterij.
S. Ignatij Antioch. episcopi.
S. Polycarpi.
S. Saturnini.
S. Nazarij.
S. Apollinaris.
S. Pantaleonis.
S. Mannetis.
Sanctorum Vincentij & Orantij.
S. Cæciliæ.
S. Proculi.
S. Sperati.
S. Iustiani.

S. Via

S.Viatoris.	*S.Cleri.*
S.Martini.	*S.Vrbani.*
S. Nicolai.	*S.Tutaël.*
S.Bonifacij p.	*De vestimento S.Agathæ.*
S.Hilarij.	*De ossibus ejusdem.*
S.Leonis.	*Caput sanctæ Aureæ.*
S.Cannati.	*Reliquiæ sanctæ Basillæ.*
S.Antonini.	*S.Mariæ.*
S.Geruasij.	*S.Pelagiæ.*
S.Lucæ Constantinopolitani.	*S.Teclæ.*
De pallio sancti Philiberti.	*S.Eulaliæ.*
Sancti Fore.	*S.Anastasiæ.*
Corpus sancti Arcontij.	*De puluere B.M. Magdalenæ.*
Corpus sancti Auli.	*De sepulchro ejusdem.*
Stola ejusdem versificata.	*Caput sanctæ Florinæ V.& M.*
S.Verani.	*De capite vnius vndecim millium virginum.*
S.Venantij ep.Viuar.	*S.Vrsulæ.*
S.Adjutoris.	*S.Agnetis.*
S.Xenati.	

Has omnes beatorum exuuias, sanctè seruauerat ecclesia Viuariensis, vsque ad patrum nostrorum memoriam, cùm Caluinistæ illusas, & injurioso pede calcatas, dederunt ignibus. Quia locus monet, addo corpus S. Ostiani Presbyteri, quondam fuisse in æde Sanmartiniana vallis Conspiensis, ad vnum milliare Viuarij. Verùm de B.viro in omnibus tabulis magnum est silentium, vnum martyrologium Viuariense ita habet. *In territorio Viuariensi, in ecclesia B.Martini vallis Conspiensis, ad vnum milliare ciuitatis versus septentrionem, in radice montis turris S.Martini, jacet vsque ad præsentтm diem, sanctum corpus. Ostiani presbyteri, cum multis aliis*, &c. 61

Sed reuertamur ad Leodegarium episcopum, is anno 1117. interfuit concilio Trenolchiano. Post ipsum Hato episcopus fuit in concilio Rhemensi anno 1119. quo anno plura super ipso habet Ordericus Vitalis l.12. 62 *Hato.*

Post Hatonem. Petrus *natione Burgundio, vir vitæ venerabilis, simplex, ac timens Deum*, vt loquitur Guilelmus Tyrius l.15.c.15. factus est episcopus; &, si credimus Quercetano, anno postea 1131. ex episcopatu Viuariensi transiit ad archiepiscopatum Lugdunensem. Petrus venerabilis lib. 2. epist. 2. sic ad eum scribit: *De Viuariensium colle ad Lugdunensem montem te Diuina dispositio transtulit.* Argutè dictum. Sanctus vir alludit ad situm præsentem episcopij Viuariensis in colle, & antiquum Lugdunensis in monte; vtroque excelso, sed hoc altiore. Petri locum Ianceranus impleuit; sed quo anno sedere vel ceperit, vel desierit non possum asserere. Anno 1134. interfuit absolutioni Guigonis Delphini ab Hugone Rhotomagensi archiepiscopo, Legato sedis Apostolicæ, ab excommunicatione ob bellum aduersus Ecclesiam Viennensem gestum. Anno 1137. dedit abbati Casæ Dei quasdam ecclesias. 63 *Petrus.* *Ianceranus.*

Ianceranо mortuo Galceranus fuit episcopus; legitur quippe anno 1147. sedisse Viuarij, in confirmatione priuilegiorum Ecclesiæ apud Boucheum t.1.pag.820. Guilelmus tamẽ anno ab Incarnatione 1145. interest 21. Martij morti. Ioannis episcopi Valentini ex vita S.Ioannis cap.10. apud Manriques 64 *Galceranus.*

Guilelmus. tomo secundo Annalium Cisterciensium paginâ decimâ quartâ. Hic de nobilissimo genere ortus, Conradum II. imperatorem sanguine contingebat; igitur non difficilè summa omnia sibi & successoribus suis ab eo accepit, monetam, pedagium, ceteraque jura regalia. Tanto nomine dignissimus episcopus, qui ab Imperatore cognato non expetiit opes, cum ipso defecturas Ecclesiam; illas sibi voluit quæ cum omni posterorum memoria coæquarentur in episcopis sequentibus. Ecce tabulas Imperatoris.

65 *Conradus Dei gratia Romanorum rex, Vvilelmo dilecto consanguineo suo, venerabilis Viuariensis Ecclesiæ episcopo, ejusdemque ciuitatis clero & populo, gratiam suam, & bonam voluntatem. Antiqua regni consuetudo celebris, & Imperatorum instituta, regum Romanorum discretionem sollicitant, quatenus Ecclesiarum vtilitatibus studeant prouidere, clericos defendere, bona illorum ac laudem & gloriam nominis Christi, illibata obseruare, & ne aliqua impiorum tyrannide affligantur maximè operam dare; si quæ etiam eisdem damna truculentè inferantur, piè & misericorditer reseruando eadem resarcire. Imperialia itaque decreta non deserentes, antecessorum nostrorum clementiam imitando, tibi venerabilis prætaxatæ vrbis Vvilelme episcope, & per te & Ecclesiæ tuæ, & successoribus tuis Viuariensis vrbis, nostra regalia concedimus, monetam, pedagium vtrâque stratâ telluris, & Rhodani fluminis, téque quâdam prærogatiuâ consanguinitatis animo nostro amplectimur. Concedimus etiam tibi Dozeram, & quæcumque in regno nostro, prædecessorum nostrorum autoritas, vel quorumlibet pietas principum, Ecclesiæ tuæ & antecessoribus tuis, caritatis studio concessit. Verumtamen vt donatio ista firma & stabilis, posteris tuis æternaliter permaneat, paginam præsentem sigillo nostro insignire jussimus. Si qua verò improborum temeritas, confirmationem istam inquietare præsumat, banno regali subjaceat. Hujus donationis testes esse volumus episcopos Orolibino Basileensem, Pronocardum Buccam Garmariensem Constantiensem, Ancelinum, Arnulphum Cancellarium, Druyenium archidiaconum, Renicianum, ac alios multos, anno ab incarnatione Domini* 1149. *anno verò* 10. *regni.*

66 Ceterùm Guilelmus apud Boucheum in historiâ Prouinciæ tom. 1. pag. 820. dicitur ab eodem Conrado sedisse Viuarij anno 1146. quem scriptor vitæ Ioannis episcopi Valentini asserit interfuisse ejus morti anno 1145. die 21. Martij tu sic intellige vt Conradus more Romanorum annum ceperit à natiuitate Christi quadragesimum sextum, quem Valentiæ totaque Gallia non orsi sunt mortales nisi post menses tres sub finem Martij.

DE REBVS GESTIS

EPISCOPORVM VIVARIENSIVM

LIBER TERTIVS.

1 Thom. 2 POST Guilelmum Thomas II. fuit episcopus. Sedebat anno 14. Conradi II. regis Romanorum. Fuit is Christi quinquagesimus tertius supra millesimum centesimum, Conradus enim regnare cepit anno millesimo centesimo tricesimo nono. Episcopus memorandus in paucis. Cùm videret omnium ante se præsulum res obliuione semisepultas vnis tabulis contineri, quæ appellabantur *charta vetus*, (& non tantùm veteres, vt

vt ipsum nomen præ se fert, erant, sed characteribus exesis & ferme deletis oculos legentium fugiebant) constituit restituere, & opere nouantiquo luci reddere; grande seu posteris solatium, seu majoribus ornamentum. Vtque sapienter constituerat, perfecit animosè & fortiter, atque politicum (Carolus Caluus vocabat puletum) dixit. Audi præfationem viri. *Ego Thomas episcopus exemplaui istud politicum de aliis vetustissimis chartulis, quas inueni in chartulario S. Vincentij: & nec tertiam partem potui exemplare, propter nimiam vetustatem qua sunt consumptæ, anno* 14. *regnante domino Conrado rege.* Ex isto politico plurima attuli prioribus libris: & verò episcoporum seu Albensium, seu Viuariensium, qui ante annum millesimum vixerunt, nulla esset memoria, si Thomas episcopus illud non perfecisset. Dignus profectò omnium recordatione laudéque sæculorum, qui fecit vt prædecessorum suorum nomen ad posteriora, nostráque adeò, tempora perueniret. Anno 1153. Thomas moritur, & ejus locum Guilelmus II. implet. Est charta in archiuo ecclesiæ Aniciensis, quâ illius antistes traditur conuenisse cum vicecomite Podicracensi, ex mandato Eugenij III. Romani Pontificis. Ea quidem est sine anno, sed cùm doceat Guilelmum sedisse tum Viuarij, & Eugenium Romæ, atque adeo viderimus Thomam scripsisse suum politicum anno 1153. quo Eugenius desiit viuere, sentiamus necessum est eo ipso & è vitâ abiisse Thomam, & Guilelmum esse initiatum episcopatu. Venit in manus meas donatio quarumdam ecclesiarum Abbatissæ S. Andreæ Viennensis anno 1154. Exscriptor eam tribuit Guidoni episcopo: sed errare putabam delusum initiali nominis literâ, quam illis temporibus ferè adhibebant solam. Cùm G. scriptum esset, Guidonem ipse interpretatus est, qui debuit dici Guilelmus, ea sic habet.

2

3 *Guil. 2.*

4 *In nomine Patris & Filij & Spiritus sancti. Ego G. Viuariensis Ecclesiæ episcopus & minister indignus, rogatu domini Hugonis bonæ memoriæ Viennensis Archiepiscopi & Bernardi Valentinensis episcopi & aliorum quàm plurimorum concessi & laudaui ecclesiæ S. Andreæ Viennæ, & Elizabeth abbatissæ sanctimonialium supradictæ ecclesiæ & successoribus ejus, omnia beneficia quæ sub ditione episcopatus nostri possident vel possidere debent, videlicet ecclesiam S. Martini de Villa Dei cum appendentiis suis, ecclesiam S. Mauritij de Ecteclis cum appenditiis suis, ecclesiam S. Eustachij de castro Lanas cum parochiâ & appenditiis suis, ecclesiam sancti Desiderij vltra Ardechiam cum appenditiis suis, ecclesiam S. Petri de Vaycas cum appenditiis suis, ecclesiam S. Marcelli de Bergalia cum appenditiis suis. Insuper ecclesiam in honore S. Crucis Viuarij antiquitus fabricatam, cum antiquâ dignitate sua & beneficiis. S. Letij. S. Cros canonici & archipresbyteri. S. magistri Lantelmi. S. Stephani Gilij sacristæ, & Martini hebdomadarij & archipresbyteri. S. Raimundi Agonis. Si quis hanc nostram paginam temerario ausu infringere vel infirmare voluerit, cum Iuda proditore & ejus sequacibus damnatus in perpetuum extremo supplicio condemnetur. Acta anno ab incarnatione Domini* 1154.

5 *Raimundus.* Post Guilelmum sedit Raimundus ex priuilegio quod Fridericus I. concessit ciuibus Viuariensibus. Guilelmus archiepiscopus Ebredunensis anno 1158. Diæ in monasterio sancti Marcelli dat ei villam Vallis Vinariæ, cum suis ecclesiis & omnibus ad ecclesiam, villámque pertinẽtibus; & anno 1160. Vssellum Bernardus de Vssello, quod tamen postea recipit seruandum obsequio clientari. An peruenerit ad annum 1170. non inuenio. Certè vidi

Robertus Alba. ego tabulas quibus anno 1171. die 2. Nouembr. Robertus Alba anno 1. epiſcopatus *prædeceſſorum donationem confirmans*, tradit Rotberto priori S. Medardi eccleſiam S. Montani, & ædiculam S. Mariæ in eodem vico poſitam, cum decimis, primitiis, oblationibus, agris, domibus, & aliis omnibus ad eas pertinentibus, ſub cenſu ſolidorum 10. in ſynodo Octobris, & denariorum 4. in ſynodo Maij, ac denique librarum 10. ſolidorum 4. & cartalli olei oliuarum dominica viceſima.

6 Robertus non fuit diu in epiſcopatu. Nicolaus poſt eum ſedit annos omnino 3. *Nicolaus.* Quæ ab illo fortiter & ſapienter pro epiſcopatu geſta, ad me peruenerunt, accipe. Anno 1177. habuit literas à Friderico I. quibus imperator confirmat data Raimundo epiſcopo, per literas mihi ignotas, & ſubjicit in hæc verba. *Conceſſimus vniuerſa regalia, cunctáſque poſſeſſiones, quæ vel quas ex antiqua vel moderna liberalitate regum vel imperatorum, munificentiâ principum, oblationibus fidelium, juſtè & rationabiliter hactenus tenuit & poſſedit. De quibus quædam propriis duximus exponenda vocabulis, ſcilicet monetam, pedagium vtrâque ſtratâ, telluris videlicet & Rhodani, & quæcumque alia regalia ad eandem pertinent eccleſiam, ſaluâ tamen imperiali juſtitiâ. Præterea ſtatuimus, vt præfata ciuitas & eccleſia, de libertate cameræ noſtræ decretâ, nullo vnquam tempore aliquem excepto ſuo pontifice dominum habeat & poſſeſſorem.*

7 Nobile munus. Sed vt epiſcopus voluit vnus dicere jus Viuarij, vt aduerſarium ſenſit Comitē Toloſanum. Nolo ego, neque locus poſtulat dicere, quid veræ poteſtatis habuerint Comites Toloſani in illam ciuitatem. Scio Bertrandum Raimundi filium anno 1095. cùm duceret Electam conjugem (alij vocant Elenam; Ordericus Vitalis in hiſt. eccl. l. 13. Helam) dediſſe illi in ſponſalitium munus & alia, *& Viuarium ciuitatem cum Comitatu, & epiſcopio.* Igitur neque miror Raimundum, annis poſt Bertrandum 80. & quod excurrit, aduerſatum Nicolao epiſcopo, cùm ex Friderici tabulis voluit vnus dominari Viuario.

8 Contentio tenuit plures annos; & alia porro erant ipſius capita. Robertus archiepiſcopus Vienneñſis rem aliquando compoſuit in has voces. *Comes in perpetuū remittit epiſcopo Nicolao, & omnibus ſucceſſoribus ejus, & Eccleſiæ quidquid petebat, vel petere poterat in ciuitate Viuarij: nec debet jus, vel feudū eccleſiæ aliquem acquirere, ſine conſenſu epiſcopi & eccleſiæ. Et propter hoc Nicolaus epiſcopus & eccleſia donauit ei jura, quæ habent in caſtello de Gorepera & ejus mandamento, exceptis eccleſiis, & earum pertinentiis, & quidquid habent in caſtello de Aygueze & ejus mandamento. Præterea donauit ei centum marcas argenti. Et ſciendum quòd de eo, quod habet Comes in villa S. Marcelli, debet facere juſtitiam epiſcopo & eccleſiæ, per manum D. archiepiſcopi Viennenſis ante Pentecoſtem. Hæc ſcripta ſunt vltra Burgum S. Andeoli & Paludem anno 1193. menſe Maio.*

9 Quoniam aliæ contentiones ſolent ex aliis, ſeu verè, ſeu ad ſpeciem compoſitis exoriri, factum eſt vt qui ſemel diſſenſerant ab inuicem Nicolaus Epiſcopus Viuarienſis & Raimundus Comes Toloſanus, etſi conueniſſent inter ſe, non difficilè, rurſus contenderint. Argenti fodinæ (argenterias vulgò dicunt ſcriptores veterum chartarum) diuiſerunt concordes animos. Eas epiſcopus aiebat omnes eſſe ſui juris, & nōnulla porro ad illas, ſeruando ſcil. argento effoſſo, caſtra; Raimundus è contrario ſibi & horum aliqua, & illarū non modicam partem aſſerebat. Aimarus Pictauienſis & Bermundus de Anduſia, appendices diſſidij, ſibi aſſumebant aliquid earumdem rerum. Lis diu agita

agitata denique viſa eſt componi anno 1198.cõmuniſſimâ omnium volun- 01
tate.Quia poſt aliquot annos excitata non ſemel eſt controuerſia,exiſtimaui
operæ futurum non leue pretium, ſi tabulas compoſitionis recitarẽ. Ex illis
intelliges, antiquam contentionem variis quondam modis ſopitam fuiſſe;
verùm ij ad me non peruenerunt: neque etiam hactenus reperi è quibus
fontibus duceretur jus epiſcopi Viuarienſis ad fodinas argenti, an ex
peculiari munere alicujus viri qui eas poſſideret, an ex communi conceſ-
ſione regalium à Conrado II. & Friderico I. Fuerat equidem illi cum
ſuis canonicis rixa, ſuper decimis argenti effoſſi, & Iarentus epiſcopus
Dienſis eam porro compoſuerat anno MCXCVII. ſed de ipſis fodinis con-
tendiſſe non inuenio. Super illis decimis Iarentus ita edixerat. *Omnium ar-* 11
genteriarum quæ in toto Viuarienſi epiſcopatu apparent, vel in futurum appa-
rebunt decimæ,ſiue in parochiis eccleſiarum quas canonici ſimiliter ſuas eſſe dicunt
ſiue in parochiis aliarum eccleſiarum, vel vbicumque in toto Viuarienſi epiſco-
patu apparuerunt, communes ſint inter epiſcopum & canonicos; vt in eis duas
partes epiſcopus,canonici verò tertiam excipiant. Hugo etiam Duiſſel,aliquam
fodinarum partem olim conſſerat epiſcopo, temporibus ignotis mihi. Sed
enim verò quis primus fodinas omnes argenti, quis primus ad eas Argen-
gentariam pagum, aut Seguillerias caſtrum præbuerit, quæ ad me peruene-
runt chartæ non habent. Hic Hugo videtur fuiſſe conſanguineus Bernardi 12
de Vſſello (ſi quid tamen nomini concedendum eſt) qui anno MCLXII. Vſ-
ſellum gentilitium pagum tradiderat Raimundo præſuli, vt in epiſcopum
pietas,dicenda ſit ad illum deſcendiſſe cum ſanguine.Sed veniamus ad tabu-
las pactorum Nicolai epiſcopi cum Raimundo Toloſano, Aimaro Picta-
uienſi,& Bermundo Anduſiano. Cauſæ rixarum erant Argentaria ſeu Se-
gualleriæ caſtra, fodinæ argenti in Segualleriis,Chaſſiers, Taurians, & aliæ
innominatæ à Lende amne ad Taurians locum, & à Breuz riuo vſque ad
Chaſſiers item locum.Ipſi per ſe ſopiuerunt totam litẽ ſequentibus articulis.

Controuerſia vertebatur inter D. Raimundum Comitem Toloſanum ex vna par- 13
te, & D. Nicolaum epiſcopum Viuarienſem & Ademarum Pictauienſem & Ber-
mundum de Anduſia ex altera. Petebat ſiquidem prædictus Comes ab eis caſtrum
de Segualeriis,& totam argentariam de Segualeriis & de Chaſſiers & de Taurians,
hæc omnia ad ſe pertinere. Quod prædicti epiſcopus & A. & B. de Anduſia nega-
bant. Tandem poſt longas diſſenſiones & contentiones, conſenſu & voluntate ipſo-
rum,ſopita eſt inter eos prædicta controuerſia in hunc modum. Caſſatis quidem
priùs cauſa tranſactionis omnibus donationibus & conuentionibus, & in irritum
deductis, quæ priùs factæ fuerant ſuper argentariis & caſtro prædicto, inter prædi-
ctum epiſcopum & A.& B. de Anduſia,prædictus Epiſcopus,conſenſu capituli Vi-
uarienſis,præſentibus & conſentibus prædictis A. & B. de Anduſia per ſe, & per
ſucceſſores ſuos,in perpetuum donauit,conceſſit,& laudauit in feudum d. R.Comiti
Toloſano & ſucceſſoribus ſuis,medietatem caſtri de Segualeriis, & medietatem to-
tius argentariæ de Segualleriis & de Chaſſiers & de Taurians,& medietatem in om-
nibus argentariis quæ modò apparent,& in futurum apparebunt,à flumine Lende
vſque ad Taurians,& à riuo Breuz vſque ad Chaſſiers,ita vt percipiat d.Comes me-
dietatem omnium prouentuum, qui ex eis procedunt, & in futurum procedent, &
redituum,ſcilicet in hominibus,in firmanciis,juſtitiis,furnis,molendinis,farnariis,
bannis,toltis,tallis,& quiſtis,leudis,mercatis,& in omnibus exactionibus juſtis,ſeu

 injuſtis,

iniustis, & in omnibus omnino reditibus seu prouentibus, qui in eis apparent vel apparebunt, vel quomodocumque à quocumque excogitari poterunt, exceptis decimis, quas sibi retinent Episcopus & Ecclesia, eas tamen accipient sicut accipere consue-
14 *runt, scilicet decimam decimarum. Sciendum verò quòd de decimis, quas asserunt totas Episcopus & Ecclesia ad se pertinere, non exigent ampliùs in argento & mina, nisi cum consensu capituli Viuariensis & prædictorum R. Comitis & B. de Andusia & A. Pictauiens. & exceptis his quæ Hugo d'Vssel reliquit ecclesiæ Viuariensi, in quibus nihil ei donat. Et propter hæc d. Comes prædictus fecit fidelitatem Episcopo & jurauit, & debet defendere Ecclesiam prædictam & canonicos & res & jura ejusdem ecclesiæ, & promisit quòd non acquiret aliquod castrum vel partem castri, feudum vel partem feudi prædictæ Ecclesiæ absque consilio Episcopi & canonicorum ejusdem Ecclesiæ, & reddet castrum de Argentariâ pro recognitione tantùm, mutato Episcopo vel Comite. Eadem facere debebunt omnes, qui ei succedent in hoc feudum. Eodem pacto & eâdem lege & conuenientiâ, præsentibus D. R. Comite Tolosano & B. de Andusiâ prædictus Episcopus cum consensu & voluntate Viuariensis capituli in perpetuum donauit, concessit, laudauit in feudum Ademaro Pictauiens. tertiam partem alterius medietatis prædictarum argentariarum &*
15 *prædicti castri,* &c. *Eodem modo & eâdem lege & conuenientiâ præsentibus & consentientibus D. R. Comite Tolosano & A. Pictauiens. prædictus Episcopus cum consensu & voluntate Viuariensis capituli in perpetuum donauit, concessit, laudauit in feudum B. de Andusiâ tertiam partem alterius medietatis prædictarum argentariarum & prædicti castri,* &c. *Reliquâ tertiâ medietate ejusdem sibi retentâ,* &c. *Sciendum autẽ quòd si Comes prædictus turrim ibi facere voluerit, prædictus Episcopus & A. & B. de Andusiâ poterunt facere insimul turrim ejusdem altitudinis & ejusdem spissitudinis, & è contrà. Vel si nollent tres consentire, possent facere duo: vel si non duo, posset facere vnus solus. Sciendum quoque quòd de his quæ Hugo d'Vssel dicitur reliquisse Viuariensi Ecclesiæ debet dici, vt secundum quod jus dictauerit inter eos persequi debeat Ecclesia Viuariensis, & B. de Andusiâ, & Episcopus & Hactafracta & P. Vvilelmi frater ejus. Item sciendum quod quidquid habebat B. de Andusiâ in argentariis, antequam esset castrum ædificatum, scilicet quod habuerat ab Vvilelmo de Baladuno, & ab Hactafracta, & quod habebat in Fumpa, habebit hoc totum præcipuum, exceptis justitiis & ceteris quæ ad dominationem*
16 *pertinent. Item quidquid de cetero acquirent Episcopus, & Comes, & A, & B, de Andusiâ simul vel separatim in argentariis quocunque modo, vel quocunque titulo, communicabitur inter omnes, pretio tamen infra annum emptori, si emptum fuerit, restituto. Præterea sciendum quòd si probauerit Episcopus esse feudum suum, quod Stephanus de Taurians donauit Comiti, habebit Comes prædictus quartam partem argenti tantùm ab Episcopo quod inde exibit: Quòd si non probauerit, habebit Comes in alodium. Stephanus tamen, siue probauerit Episcopus, siue non, nullum damnum patietur vel pœnam, propter donationem quam fecit Comiti. Sciendum præterea quòd propter compositionem istam, seu transactionem, nihil mutatur, vel diminuitur Comiti prædicto in denariis, qui antè percipiebantur in singulis marchis nomine ipsius,* &c. *Acta sunt hæc omnia apud Albenacum in platea ad trabem, anno ab incarnatione Domini* 1198. *mense Iulij, præsentibus B. Bonello,* &c. *Eodem anno & eodem mense, post paucos dies, prædictus Comes propter hoc feudum, ex conuentione & debito fecit hominium S. martyri Vincentio, super altare ipsius, apud Viuarium in ecclesia majori, Episcopo tenente catenam circa collum ejus, dum*

osculare

oscularetur altare;& recognouit omnia supradicta, & successores suos omnes promisit ita facturos & obseruaturos, præsentibus suprascriptis canonicis & B. Tricastrensi episcopo, Iordane archidiacono S. Pauli, G. de Bordels, Guarino de Randon, P. Agulans vicario Wilelmo & multis militibus & populo Viuariensi. In 17
istis conuentionibus castrum de Argentaria euidenter traditur esse castrum, quod in superioribus asseruerant esse medietatē castri de Segualleriis;& iam olim fuisse in clientela Episcopi Viuariensis. Cùm autem hic Tolosanus Comes,qui Raimundus senior appellatur, fuisset post aliquot annos damnatus hæreseos Albigensium & eius res omnes cis Rhodanum proscriptæ, istud castrum Episcopo Viuariensi cessit ex Nogerio in historia Tolosana. Sed vide professionis clientelaris genus insolens. Raimundus Comes catenâ circumpositâ collo,quam manu tenebat Nicolaus Episcopus,& osculo dato aræ, post promissam obseruationem pactorum superioribus articulis comprehensorum, se dixit clientem S. Vincentij. Cur circa collum posita 18
fuit illa catena?certè capita conuentionis cùm Episcopo nihil habent super eâ. Cùm Raimundus post aliquot annos iterum rixatus esset cum Burnone Episcopo, & ad pacta cum eo rediisset, id positum fuit in articulis pacis, vt referam suo loco. Atque hoc facit, vt putem ritum insolentem ac inauditum, principio quidem ex pio animi sensu adhibitum à Comite Tolosano, sed postea ne quid minùs haberent posteriores conuentiones,postulatum ab antistite. Nam ego quidem nunquam dixerim, susceptum in pœnam scelerati facinoris, quando nullum huius vestigium est in tabulis. Peccauit equidem post aliquot annos Raimundus, cùm præbuit auxilium Albigensibus, & in eorum errores abiit; sed ad hunc vsque annum 1198. omnium eiusmodi criminum purissimus erat;& vbi post sustentatam hæresim sese reddidisset Ecclesię,nihil ejusmodi ab ipso vel postulatum,vel susceptum legimus in pœnam criminis.Nam quòd pertinet ad osculum altari Sanuincentiano datum à Co- 19
mite,solitum illud erat in donationibus sacris,vt annotauit Sanjulianus in antiquitatibus Cabilonensibus.Fuit etiam cùm terræ donatæ modicum quid, manu,vel extremo pallio receptum,superponeretur altari,juuante fulcientéque munus episcopali manu;& donandi ritum scotationem appellabāt. Audi Innocentiū III. archiepiscopo & c. Lug. habeturque c. ex literis de cōsuetudine. *Proponitis quòd in hujusmodi donationibus modicū terræ consueuit in manu accipere,vel in extremitate pallij, quod manu Prælati Ecclesiæ sustinetur,aut super altare ponendū,&c. hujusmodi signū quod scotatio dicitur, non tā factæ donationis, quā traditæ possessionis sit euidens argumentū.* Hîc Bosquetus ad regist. 13. Innocentij III. ep. 57. pro Lug. id. Lugdunensi, Lundesē legit & Danorū fuisse istā consuetudinē ait. Fuit etiam qui cespitem,cui viridis ramus infixus erat,super altari poneret apud Miræum 1. diplom. c. 50. & quidem caligulâ contentum ex tabulis Besuensibus anno MXXXI. Nolo vnum quid prætermittere à 20
Nicolao episcopo piè pro Cartusianis Bonæ fidei factum. Canonici de Charaix exigebant ab illis decimas, & ipse soluit eos onere. Anno quidem 1129. quarto idus Oct. Rocberto priore Bonæ fidei dat *Ecclesiam de Fabras ecclesiæ de Charaix,excepto cartone decimarum & iure Episcopali, sub tali conditione, vt decimas, illas quas ecclesia de Charaix,siue possessiones quascumque huc vsque possidebat, infra terminos bonæ fidei, tam præsentibus quàm futuris concederent,* Anno autem 1137. primo Oct. Iarentone priore dat Ecclesiam de Genestella

stella eidem ecclesiæ de Charaix *decimis & episcopali jure retentis, exceptis quas præfatæ ecclesiæ habitatores, Episcopi consilio acquisierunt. Et ideo*, subjungit Nicolaus, *ecclesia de Charaix mihi & capitulo Viuariensi, decimas & cetera jura ecclesiastica, quæ huc vsque possedit infra subscriptos terminos Bonæ fidei, qui constituti sunt in parochia S. Martialis, exceptis agris propriis, tribuit & concessit. Nos verò de dilectione & pietatis intentu ista habitatoribus Bonæ fidei, canonicis de Charaix laudantibus, donauimus, & in perpetuum habenda concessimus. Sciendum tamen quòd fratres Bonæ fidei, in possessionibus infra dictas contentis, quas nondum acquisierunt, nisi decimam decimarum ad præsens non accipient: postquam verò ipsas possessiones acquisierint, decimas plenariè possidebunt.* Atque hactenus dictum fuerit, de concessione decimarum Cartusianis Bonæ fidei. Placet addere sequentia ex chartario Grangiæ de Berco, quæ ad abbatem Mansiadæ pertinet. Nicolaus sedebat anno 1183. ex donatione quarumdam rerum Mansiadæ, ab Ecclesia Viuariensi; anno 1186. ex aliarum rerum, eidem monasterio concessarum ab eadem Ecclesiâ: anno 1202. ex conuentionibus Mansiadæ cum....... de pascuis Alpium. An vltra hunc annum, & quis ab eo vsque ad annum 1206. sederit nondum legi, Manriques tomo 3. Annalium Cisterciensium docet Innocentium 3. anno 1205. die 13. cal. Februarij jussisse, vt intra paucos dies eligeretur Episcopus, scilicet *cùm quidam canonicorum multa grauia contra Episcopum proposuissent, cúmque de eis tum per confessionem ipsius, tum per depositiones testium juratorum, pro parte non modica constituisset Rodulpho & Petro de Castronouo*, Cisterciensibus Fontisfrigidi, Legatis Apostolicis, is episcopatu cesserat. Eodem autem Innocentio teste is, quicumque fuerit, erat *potens, & nobilis; & episcopatus totus periclitari sub ipsius poterat potentia.* Manriques loco citato fusè dicit de hac re. Illum vide. Innocentius ipse tertius libro 8. epistolarum ducentesimâ nonâ de eâdem loquitur. Decimo tertio calendas Februarij jussit canonicis eligere alium ipsius loco depositi à Legatis.

21 Berno seu Burno vir fundatæ mentis, & rerum episcopalium curator attentus. Vornonem seu Vurnonem dictum quoque putabam, litera V, posita pro litera B, vtì etiem nunc Vascones, paucique alij pronuntiant. Burno sedet ab anno 1206. vsque ad annum 1220. aut 1221. scilicet anno 1206. dicitur Electus Viuariensis & alibi, & in homagio Guidonis de Castronouo. Anno 1209. accepit à Geraldo Ademari castrum Rupismauræ, ad æternum nomen pietatis Ademarorum: sed homagio viri contentus, acceptum ei re-
22 stituit futurum episcopale feudum. Parque aliquid pergit facere anno 1210. cùm enim 111. calendas Augusti accepisset à Raimundo de Charlas castrum & mandamentum de Maler, atque 18. cal. Decembr. Balmam à G. de Balma, vtrumque castrum ipsis restituit, vno homagio sibi & successoribus seruato. Magna proculdubio & illustribus exemplis contestata vigebat in illis virtus. Nam quid aliud commouit nobiles viros ad castra, vt ita loquar, auellenda à sua gente, & in Ecclesiam, è qua nunquam tollerentur conferenda? Sed hunc annum fecit memorabilem conuentio Burnonis Episcopi cum
23 Raimundo Comite Tolosano. Quæ Nicolaus episcopus cum eo per egerat, seruare nolebat Comes, & porro alia non pauca super argentariis aliisque, peccabat in episcopum tantâ pertinaciâ, vt Legatus summi Pontificis non potuerit reddere officio suo. Sed denique Raimundus Vticensis episcopus quem

quem Innocentius III. poſtea enexit ad archiepiſcopatum Narbonenſem, viſus eſt rem confeciſſe. Exſcribo pactorum tabulas, quoniam eunt per omnia offenſionis capita, neque apertioribus quàm ipſæ ſcriptæ ſunt verbis, rei totius hiſtoria proponi à me poteſt.

Controuerſia vertebatur inter D. B. Epiſcopum & Canonicos ex vna parte, 24
& D. R. Comitem Toloſanum ex altera. Conquerebatur ſiquidem D. epiſcopus & canonici Viuarienſes de caſtro de Faniau ædificato à D. Comite, quod aſſerebant in ſuo ſolo ædificatum ad ſe pertinere. Item quod feuda illorum acquiſierat, videlicet in argentariâ vnam ſetzenam à Stephano de Taurians, alteram à Pontio de Rochaforti, caſtrum de Alſaz, turrim Petri de Vernone de Monteregali, caſtrum S. de Taurians de Monte Briſonis. Item dicebant quòd quidquid acquiſierat in Sumpa & in aliis reditibus, injuſtè poſſidebat vel percipiebat prædictus Comes: aſſerebat prædictus epiſcopus eum injuſtè, ſicut alodium Viuarienſis eccleſiæ, acquiſiſſe. Reuocabant etiam prædicti epiſcopus & canonici compoſitionem factam inter Nicolaum bonæ memoriæ quondam Viuarienſem Epiſcopum & Raimundum comitem patrem ejus: & idcirco petebant ſibi reſtitui caſtrum de Aigueze & de Gurgipetra, & de Remolinis, & ducentas marcas argenti, & ſex denarios, quos in marca argenti percipiebat in argentaria, nomine compoſitionis. Aſſerebant etiam, quod pater ipſius Comitis, & ipſe Comes & bajuli eorum, & Aragonenſes in argentaria, & alibi in Viuarienſi multa damna intuliſſent, ſuper quibus ſatisfactionem ſibi fieri poſtulabant. E contrà conquerebatur D. Comes 25
prædictus, quòd inſtrumentum, quod factum fuerat inter ipſum & D. Nicolaum bonæ memoriæ quondam Viuarienſem epiſcopum & ejuſdem eccleſiæ canonicos, ſuper compoſitione facta inter eos de argentaria, nollet, cùm ex parte teneretur, ſigilli ſui munimine roborare. Ecce contentionis ſemina, è quibus intelligis, Burnonem epiſcopum noluiſſe hactenus obſignare ſigillo, articulos conuentionis cum Raimundo Comite Toloſano, ſcriptos anno 1198. Hic ille eſt Raimundus Conſtantiæ, & aliis facinoribus, & Albigenſium erroribus nobilis: patrem habuit Raimundum Faidæ; ſic enim ad diſcrimen appellantur ex matribus. Quæ memorata ſunt capita pacis Raimundi Faidæ cum Nicolao epiſcopo, ea non inuenio: ſequuntur articuli vniuerſæ contentioni ſopiendæ conſtituti. *Tandem lite ſuper his omnibus conteſtatâ, coram Legato Romanæ curiæ V. Re-* 26
gienſi epiſcopo & magiſtro Thediſio, à Summo Pontifice delegatis, D. epiſcopus & Canonici Viuarienſes, & D. Comes prædictus compromiſerunt ſuper his omnibus in D. R. epiſcopum Vticenſem, coram quo prædicta lis in controuerſia amicabili compoſitione partibus inter ſe vltro conuenientibus terminata eſt in hunc modum.

Quando audis Regienſem epiſcopum, & Thediſium canonicum Genuenſem à Summo Pontifice delegatos, ne cogita miſſos huic liti componendæ: ad res Albigenſium cognoſcendas, & ipſi & alij miſſi fuerant, ex Italia quidem Thediſius cum Milone ingentium animorum viro; è Gallia verò, vt habes apud Valiſſarnenſem c. 48. Fulco Toloſanus, Raimundus Vticenſis (adde memoratum Regienſem) epiſcopi, & Abbas Ciſtercienſis. Cæ- 27
ſo enim Petro de Caſtronouo Legato etiam Apoſtolico, Toloſanus Comes & Abbatis illius & aliorum Legatorum acerbitatem queritatus eſt, petiítque ab Innocentio III. virum è domo pontificia ad ſe mitti: futurum aiens vt is, ſeu ex inſtitutione omnium integerrimâ, ſeu allis ex capitibus, tanto malo vnus medicinam inueniret; & Pontifex quod petebatur non negauit,

Milonemque Romanum clericum ac Thedisium Genuensem canonicum misit, ad legationem additis alio tempore aliis. Iam hi ad contentionem episcopi Viuariensis cum Tolosano comite animum necessariò admouent. Primùm Nicolaus, deinde Burno antistites sancti viri rem christianam toto episcopatu ita gerebant, multùm connitentibus suppari pietate canonicis, vt nulla Albigensium veneni vis Viuariensium vllam partem vnquam affla-
28 uerit. Tolosanus verò Comes, & Petrus Aragonum rex Tolosani vxoris frater, aduersus episcopum & canonicos insurgere; & alibi tota regione & per argentarias cladem inferre. Vno & altero etiam post hæc anno, Ademarus Pictauiensis, additamentum turbarum, sua per Viuariensem episcopatum castra, quæ non pauca tenebat, muniuit ad aliquod præsidium Albigensium: igitur cùm Milo & Thedisius venissent in Prouinciam, principio Tolosanus Comes omnibus lætitiis exultauit, arbitratus se non difficilè impositurum Italis, turbarum Gallicanarum ignaris. Sed eo gradu depulsus, per sinceras religiones sanctitatémque virorum, & illos auersatus est, & ad nulla sua negotia, res etiam Viuarienses adhiberi voluit: eaque causa fecit, vt Regiensis quoque episcopi iam cum Thedisio diu à Pontifice Legati, consilia neglexerit, maluerítque ad Raimundum episcopum legationi pontificiæ recens additum se admouere. Eo faciente conuenit cum Burnone episcopo in
29 capita quæ sequuntur. *Conuenit siquidem inter eos, quòd D. Burno Viuariensis episcopus remisit, & garpiuit prædicto D. Comiti, & successoribus suis in perpetuum, petitionem quàm faciebat ei super castro de Faniau in feudum, secundum formam infrà scriptam. Insuper donans ei in feudum partem suam casalis, quam habebat iuxta castrum prædictum; & concedens & approbans eidem sub eadem forma quidquid à B. de Andusiâ, seu Petro Bremundi filio, ei ab A. Pictauiensi in eodem casali poterit acquirere. Cocessit insuper eidem Comiti, vt prædictum castrum ædificare ad libitum suum valeat* &c. *Præterea soluit & garpiuit prædictus episcopus prædicto Comiti petitionem, quàm faciebat ei de castro d'Aigueze, de Gurgipetra, & de Remolinis, & de ducentis marcis argenti, & de sex denariis quos percipit in marca argenti, quæ omnia habuerat ex compositione facta inter Nicolaum quondam Viuariensem episcopum & R. Comitem patrem eius, & remisit ei omnes petiones & actiones supra-*
30 *dictas & omnia maleficia & omnia damna* &c. *Præterea prædictus episcopus concessit eidem Comiti, & confirmauit, & laudauit in feudum, secundum compositionem factam inter D. Nicolaum quondam Viuariensem episcopum, & ipsum Comitem de argentaria* &c. *Et propter hoc D. Comes prædictus debet facere fidelitatem* &c. *Et debet castrum de Faniau de argentariâ, reddere prædicto episcopo pro recognitione, tantùm mutato domino hinc & inde. Ad hæc D. Comes prædictus reddidit prædicto D. episcopo vnam setzenam, quam sibi acquisierat à Stephano de Tauriâs de feudo de Taurians, retentâ sibi quartâ parte ex concessione D. Nicolai quondam Viuariensis episcopi. Item reddidit ei vnam setzenam, quam acquisierat à P. de Rochaforti de feudo de Taurians. De feudo autem Maleti, & Montis Brisonis & de feudo Petri de Vernono & de Alez debuit probare episcopus Viuariensis coram D. prædicto Vticensi Episcopo* &c. *ad Ecclesiam Viuariensem pertinere* &c. *Item D. prædictus Comes donauit, concessit, garpiuit prædicto d. episcopo etiam partem de iis omnibus quæ in suprà, vel in eius pertinentiis poterit retinere* &c. Post aliquot minutos articulos ita sequi-
31 tur. *Ad hæc D. Comes prædictus, per se, & per successores suos, iurauit super sancta Dei euangelia manu tacta, fidelitatem domino B. Viuariensi episcopo & successoribus*

eius

eius, adiiciens eidem iuramento pro se, & successoribus suis quòd vniuersa & singula, quæ suprà continentur ipse, & successores sui prædicto episcopo, & successoribus suis, & Ecclesiæ Viuariensi seruabunt bona fide perpetuo illibata, & quòd propter hoc feudum, hominium faciant martyri Vincentio super altare ipsius, apud, Viuarium in Ecclesia maiori, episcopo Viuariensi tenente catenam circa collum eius, dum osculabitur altare &c. *Adiecerunt etiam episcopus, & Comes prædicti, & promiserunt sibi inuicem, quòd pro prædicta compositione inuiolabiter obseruanda, dabunt sibi inuicem fideiussores Pontium de Montelauro, & Draconetum de Monte Dracone, & meliorem partem hominum de Argentaria Quòd si alteruter prædicta pacta infregerit, & ad commonitionem* &c. *Prædicti fideiussores tenebuntur iuuare conquerentem contra infringentem, modis omnibus, donec conquerenti ab infringente* 32
fuerit satisfactum, ad cognitionem quatuor amicorum, quos communiter ambo elegerint, & quinti quem elegerit episcopus Viuariensis consilio communi quatuor amicorum. Acta sunt hæc omnia anno ab incarnatione Domini MCCX. *idibus Augusti apud Burgum S. Saturnini in camera prioris eiusdem Burrgi,* &c. sequuntur nomina testium, & approbatio capituli Viuariensis facta Viuarij XXVI. Calend. Septembris. Quare Burno secutus Nicolaum, Aiguesium castrum & alia, reliquerit Comiti Tolosano, inuenire non potui: à quo & quam ob causam illi sex denarij dati fuerint, accipe ex charta à Roberto archiepiscopo Viennensi, ac proinde ante ann 1187. scriptâ Robertus enim obiit anno 1195.

Notum sit omnibus, quòd Raimundus Comes Tolosanus, remittit omne ius quod sibi competit siue iure suo, siue iure aliunde sibi acquisito, in argentaria de Taurias, 33
& in argentaria de Sigilleriis, & in argentaria de Chassers; & accipit eos in fide sua nunc & in perpetuum, quòd non decipiat eos, nec aliquam violentiam eis faciat, nec castra siue munitiones eis auferat, neque nouas in argentariis vel super argentarias faciat, nec alij facienti auxilium vel consilium præbeat, & dominos de argentariis, & res eorum & homines ibi manentes & venientes in argentarias, & redeuntes debet manutenere & defendere de se & de suis, de gentibus extraneis, nec debet aliquid acquirere de feudo Ecclesiæ per donationem, per venditionem, per pignorationem, vel alio aliquo modo. Et propter hoc Episcopus & domini de argentariis, donant ei sex denarios pogisios, in singulis marcis quæ percipiebantur in argentariis, exceptis decimis episcopi, & Ecclesiæ, & dominorum: homines tamen vltra sex prædictos denarios dabunt quantum facit computatio prædictarum decimarum. Et sciendum quòd domini de argentariis, iurabunt & baiulos suos iurare facient, quòd prædictos denarios, sine aliqua retentione & diminutione fideliter ei reddet; & quando suas decimas diuident, certiorare debent illum cui Comes reddi voluit. Ad huius pacti confirmationem & testimonium, D. Robertus archiepiscopus Viennensis, præsentem paginam super hoc factam, sigillo suo signauit. Raimundus hic Tolosanus Comes, fuit qui Faidæ dicitur; Raimundus enim Constantiæ filius adiit principatum an. 1196. Sed hactenus super hac tota re dictum sit, redeamus ad Bernonē episcopum.

Anno 1212. accipit à Le. Bremundi de Salue, & Vn fratre eius, quæ cum ipsis erant in controuersia: & ambo hi fratres fatentur se ab illo habere 34
omnia quæ possident in argentriâ. Anno 1214. B. Desiderius antistes Diensis adiit Fridericum II. imperatorem, vt monebam L. II. de Valent. episcopis num. 63. & fecit, vt Bernoni confirmaret ea omnia, quæ Fridericus I. olim præbuerat Raimundo episcopo Viuariensi. Sed nolo prætermittere, in illa Bremundorum fratrum charta pro Bernone Vernonem

scriptum esse, literâ V, posita pro litera B, vt alibi quoque factum dixi num. xxi. Denique, vt hoc addam, Honorius Pontifex Romanus Anno I. sui pontificatus vniuit episcopatui Ecclesiam S. Hilarij de Chasseris: sed tertiúsne fuerit qui cepit sedere anno MCCXVI. an secundus vel quartus haud scio, vt hîc de re scriberem fecit illa attenta & accurata in augendo episcopatu cura Bernonis, quam hactenus vidimus, & ea porro elucet in omnibus tabulis homagiorum, quæ plurima de nobilibus viris cepit. Ad ceterarum exemplum sequentes accipe.

35 *Notum sit omnibus hominibus præsentibus & futuris, quòd anno ab incarnatione Domini* MCCVII. *quarto non. Augusti ego Pontius de Montelauro confiteor, & recognosco tibi domine Burno episcope me tenere habere, & possidere nomine tuo, & Ecclesiæ Viuariensis, castrum de Mazrel & totum ipsius mandamentum seu tenementum, propter quod ego feudatarius tuus nunc facio tibi hominium, & iuro tibi fidelitatem & Ecclesiæ Viuariensi, eodem Sacramento promittens quòd castrum de Mazrel prædictum, & omnes fortias quæ ibi modò sunt, vel in futuro erunt, vel toto ipsius mandamento, ego reddam tibi & successoribus tuis bona fide, vel misso vestro, vel capitulo Ecclesiæ Viuariensis, vel eius misso si Ecclesia Episcopum non haberet, quotiescunque & quandocunque volueritis, legem constituens in posterium omnibus suc-*
36 *cessoribus meis, vt & ipsi hæc omnia similiter facere teneantur. Et ego Burno Dei gratia Ecclesiæ Viuariensis Episcopus, quidquid in castro de Mazrel modo habes, vel in futuro iustè acquisieris, per me & successores meos, tibi in feudum concedo, & laudo in perpetuum. Acta sunt hæc apud Alanac, præsentibus, & ad hoc conuocatis testibus, D. B. Episcopo Aniciensi, D. P. Abbate Mansiade, D. Rodulfo Abbate Briuacensi, Fratre Petro de Castronouo legato sedis apostolicæ, B. Asphais canonico Aniciensi, Siluio archipresbitero Viuariensi, P. Ademarij monacho, P. Falcone, G. de Cornilone canonico Viuariensi, B. Lone clerico.*

Et ego Raimundus Guill. cancellarius Domini episcopi præsens interfui, & subscripsi.

37 Vide vt omnia ad ornamentum Ecclesiæ Viuariensis composita sint, quibus verbis se hominem episcopi fateatur Pontius, quibus verbis hominem suum accipiat Burno: vocati etiam sunt in testes viri præcipui, vnus episcopus, abbates duo, vnus Apostolicæ sedis legatus. Hic verò legatus ille est rebus contra Albienses hæreticos gestis, & morte pro Christo obita celeberrimus. Audi Innocentium III. *Sanctæ memoriæ frater Petrus de Castronouo monachus & Sacerdos, vir inter viros vtique virtuosus, vitâ, scientiâ, & famâ præclarus ad euangelizandum pacem, & confirmandam fidem* &c. *ob fidem & pacem,*
38 *quibus nulla est prorsus causa laudabilior ad martyrium, sanguinem suum fudit.* Ad Fanum Ægidij cæsus, sepultus est primùm in claustro, deinde in Ecclesia monachorum; & autore Vallissarnensi c. 13. cùm in hanc ex eo transferendus educeretur, conditorio efflauit suauissimum odorem integer, ac recens toto corpore, vestibusque. Natus Monspelij professus fuerat apud Cistercienses. De viri legatione pontificia ad Occitanos, fusè agunt Petrus Vallissarnensis, & Guilelmus de Podio Laurentio contemporanei, deque recentioribus Catellus l. 2. de Comitibus Tolosanis. Puto Petrum Aimarij monachum, qui subiungitur, fuisse socium Castronouensis. Quòd verò Raimundus se dicit cancellarium episcopi, facit quoque ad honorem Burnonis episcopi. Raimundus de Gourdan se maluit appellare notarium anno MCCX.

in conuentionibus suprà recitatis cum comite Tolosano; quia scilicet Hugo de Cabiracio se non cancellarium, sed notarium Comitis appellabat.

Anno 1213. Petrus rex Aragonum, venerat Viuarium cum Hugone de 39
Baucio vicecomite Massiliensi, ex dote Barralæ conjugis filiæ Hugonis Gaufridi vicecomitis Massiliensi, & principe Arausicano. Locus fecit, vt diuturna contentio Burnonis cum Ademaro Pictauiensi finem haberet. Hic vir animorum malè potens non Valentinum modò & Diensem episcopos malè habebat, vt suo loco fusè persecutus sum, sed etiam Viuariensem: volebat vnus dominari Barræ & Rupisaluæ, quarum quintam partem ditione tenebat: cùm autem Mesenæ imperitaret, nolebat pro feudo suo dicere se clientem episcopi; demum inuito Burnone, exstruxerat Chamaïracum castrum in ipsius regiones; & securus querelarum episcopi, porro jactitabat sibi reddenda decem millia solidorum posigiensium, olim data Nicolao præsuli 40
pro negotiis argentariæ. Arago & Arausicanus edixere. Sua quinta Barræ & Rupissaluæ pars sit Ademaro, toparchæ reliquas in feudum ipsius, vt appromiserunt, sibi seruent: sed is pro totis castris erit cliens episcopi. Idem Ademarus sibi habeat Balmam, Mesene, & Chamaïrac: sed pro iis se dicet clientem præsulis, eique decem illa millia solidorum condonabit.

Anno 1216. episcopus, an Burno, an Burnonis successor? accepit domi suæ 41
Bertrandum Cardinalem à Pontifice legatum, & Simonem Monfortium, acturos de obsidione Montilij & Cristæ: in illo enim Ademarus Montiliensis, in hac Ademarus Pictauiēsis agebant pro comite Tolosano & Albigensibus, vt autor est Petrus Vallissarnensis cap. 161. Hic vide animos & sanctitatem episcopi Viuariensis. Valentia Auenionem vsque, si ad Viuarium excipias, Rhodanus tenebatur ab Albigensibus: ad oppidum etiam Sanspiritense (tum appellabatur Burgum S. Saturnini) Bertrandus Pontificis Legatus saxis petitus fuerat; vnus Viuariensis episcopus inuentus est, qui fidam stationem daret nauibus Monfortianis, & ad vltiorem ripam faceret viam; hostibus longissimè totâ, ad Auenionem etiam, regione tendentibus ne quidquam, pugnantibusque. Ab eo anno ad 1220. grande super episcopis Viuariensibus, est silentium tabularum mearum.

Anno MCCXX. Guilelmus III. erat Episcopus, quo Alazais de Cornilon 42
dedit ei Cornilonum pagum: sequente verò canonicis suis condonauit nescio quos censūs, & seu morte seu aliâ ex causa, id enim obscurum est, episcopatu cessit. Nam anno MCCXXII. sedebat Viuarij Bertrandus de Andusia ex rituali canonicorum, qui liber magistri chori appellatur. Cùm etiam sederet sequente anno, minor quæ dicitur præbenda, instituta est à collegio canonicorum. Bermundum inuenio appellatum à Clemente IV. Pontifice. Hoc fuit gentilitiū nomen, Andusianum verò illud cognomē, ex oppido paternæ ditionis acceptum. *Petrus Bermundi filius Bernardi de Andusia dominus de Salue*, vt ipse de se loquitur Innocentio III. in eius regesto XV. epist. CCXX. Ante annum MCLXXXXIII. duxit filiam Raimundi Faidæ comitis Tolosani, post mortem regis Nauarræ prioris mariti, ex Guilelmo de Podio Laurentij cap 5. 43
Bertrandus Episcopus dicatur illius frater; & quidem amborum quoque fratres fuisse ego quidem putabam Bermundos, qui anno MCCXX. dederunt Burnoni antistiti ea omnia, quæ habebant in Argentaria, de quibus Bernardus pater conuenerat cum Nicolao Episcopo anno MCLXXXXVIII. vt non

Guilelmus III.

Bertrādus de Andusia.

immeritò Petrus in epistola cit. laudauerit suam gentem à pietate. Neque ea multùm erat post Tolosanam; vt ex nuptiis Petri intelligis; atque fortassis descendebat ab illo Bermundo, quem Ademarus Cluniacensis cap. XVIII. miraculorum S. Benedicti, docet datum Aruernis Comitem à Carolo magno, qui Corsonem siue Torcinum, aut Corsone remoto Guilelmum, autorem Tolosanæ gentis, imposuit Comitem Tolosatibus.

44 *Bernoinus.* Ab anno MCCXXIII. omnes chartæ de episcopo tacent per annos XI. Bernoinus episcopus, anno MCCXXXV. accepit à Friderico II. confirmationem eorum omnium, quæ ante ipsum imperatores, & reges concesserant Ecclesiæ Viuariensi. Inter alia accepit pedagium terrâ & aquâ per Duzeram & Burgum *S. Andeoli, vsque ad flumen Arduchij veteris, quod est limes imperij, & similiter per Viuarium, & per castrum de Tilio.* Anno 1236. Petrus de Vogorio confirmat venditionem omnium pascuorum, quæ pater habuerat *contra ardechiam* fluuium vsque Berc monasterio Mansiadæ, Bernoino episcopo. Hîc non debeam, nec possim prætermittere pietatem episcopi, & canonicorum. Isti anno MCCXXXVIII. illo probante constituerunt, vt ab octaua Pentecostes vsque ad Aduentum, & ab octaua Epiphaniæ vsque ad carnisprivium, singulis Sabbatis fieret officium B. Virginis in maiore choro. Sed quæ causa sapientes viros ad hoc, præter consuetudinem statuendum commouerit, non inuenio.

45 Hoc eodem anno 1238 legitur in chartario Mansiadæ Guilelmus de Mota dedisse sua in S. Andeoli de Berco prædia, cùm Bremundus sederet Viuarij. An errauit scriba, posuitque Bremundum pro Bernoino, certe illum hic præcessit; qui Bermundus Bernoino successerit, non inuenio. Maximè cùm legamus Sebastianum eo ipso anno 1236. quo Bernoinus est mortuus sedisse. *Sebastianus.* Enimuero Sebastianus Episcopus eo anno dedit baroni Albensi canes duos, & quod mireris, Petrus Ricardus scriba rem posuit in tabulis publicis. Res equidem leuissima est hæc, verùm non raro ita fit vt leuiculæ ad grauissimarum cognitionem nos ducant. Sebastiano successisse videtur *Bernardus de Arausica.* Bernardus de Arausicâ, sedebat enim anno 1234. ex quorundam testium examine, de donatione prædij rustici ab aqua Alsonis vsque ad Bercum, monasterio Mansiadæ à Dalmatio de Vogorio. Post Bernardum Arnaudus, siue *Arnaudus.* Arnaldus fuit episcopus Viuarij vt conuentiones cum....... de pascuis alpium annis 1246. 1247. 1248. affirmant. sedisse anno 1250. docent conuentiones eiusdem monasterij de Valleuinaria; & homagium quod ei fecit Baro Albensis: sedisse anno 1251. tabulæ de nescio qua hæreditate inita per iudicem, vt habet chartarium Mansiadæ. *Aimarus.* Aimarus Arnaudo successit: dominus Rupiscolübæ se ipsius clientem dixit anno MCCLII. Ab isto anno ad annum millesimum ducentesimum sexagesimum secundum, nihil lego de Viuariensibus episcopis: *Aimo.* isto Aimo Episcopus, an Aimari successor? dedit Baroni Albensi canes duo, & Petrus Limarin scripsit munus in publicis tabulis.

46 *Hugo de Turre.* Hugo de Turre sedit post Aimonem. Eum memorant tabulæ publicæ annis millesimo ducentesimo sexagesimo tertio, millesimo ducentesimo sexagesimo quarto, millesimo ducentesimo sexagesimo quinto, millesimo ducentesimo sexagesimo octauo, millesimo ducentesimo septuagesimo octauo, millesimo ducentesimo octogesimo, millesimo ducentesimo octogesimo

gesimo septimo, millesimo ducentesimo octogesimo nono, anno 1263. tabulæ docent contentionis aliquid olim fuisse Aimaro episcopo, cum Ademaro Pictauiensi Comite Valentino. Causas rixarum non inuenio si quid ex anterioribus litibus, quas arbitrarij iudices composuerant, colligere licet, puto Pictauiensem turbasse nonnihil propter decem illa millia solidorum condonata Burnoni episcopo. Scilicet vir quietis malè cetus, atque, vt ex bellicis per ipsum tumultibus totis Valentinorum, & Diensium regionibus intelligitur, ecclesiasticorum opum appetēs, pactorum iniquitatem queritabatur; Igitur vir præcipitis ingenij eò irarum adductus est, vt obsideret castrum Mōtispenserij, & alij ad facinus ingemuere, & Diensis episcopus Viuariensi fuit auxilio. Is erat Amedeus, genere Geneuensis; publicæ tabulę docent fuisse fratrem Aimari: vt non mireris ad arma pro eo venisse, & videas Aimaro etiam fuisse genus Geneuense. Pictauiēsis non fuit par ambobus episcopis fratribus, & obsidione castri solutâ discessit inglorius. Sed Amedeo Aimarus se scripsit obstrictum pro belli impensis; cúmque per vitam non fuisset soluendo, neque post ipsum Aimo episcopus nomen omne expediuisset, Hugo demum illud explicuit. Legi partem huius æris alieni, soluisse Amedeo per Ioannem Aimarum Burgensem anno 1264. quo anno vnum aliud longè illustrius in 47
eodem castro fecit: appellatur illud & Castrum Montispenserij, & Castrum nouum, ab eoque nomen acceperat, quæ olim toti dominabatur gens Castronouensis. Guido ex illa progenitus, & antiquæ ditionis alia, & pedagium terrâ Rhodanóque sibi sumebat. Hoc episcopus ab ipso, & à Laura matre, ne quid turbarum aliquando cieret dotis nomine, emit anno MCCLXIV. Iam Burgundio Mondonis filius anno millesimo ducentesimo sexagesimo tertio vendiderat Hugoni episcopo res suas Castronouenses; & Aimo ante Hugonem antistes, ab eadem Castronouensium gente, omnia in illud castrum iura emerat. Summi principatus ea iura erant. Igitur ipsorum emptio varias per plures annos contentiones peperit, quas demum Hugo episcopus finiit anno 1278. Gaufrido & Bertrando filiis Manonis mansit nomen Castronouensium, datáque ipsis ab Hugone nonnulla tum Viuarij, tum aliis per episcopatum locis iura. Sed Claudius à Turnone episcopus anno millesimo quingentesimo decimo septimo vendidit regi supremum hoc dominium seruato nomine principis.

Neque inferiora peregit annis sequentibus Hugo episcopus, vt statim videbimus. Nunc aduerte, anno MCCLXV. ipsum & Viuariense canonicorum 48
collegium, compromisisse super damnis ex erecto primùm, postea deiecto pariete, sub campanili sancti Vincentij. Tria docent vixisse anno MCCLXVIII. exscriptio tabularum Caroli regis quem Lotarius imperator genuit: emptio nescio cuius rei à Crescat & Mozelat Iudæis per Pontium Lheutardum, fundatio *maioris* (vt loquuntur) *præbendæ* in Ecclesia Sanuincentiana. Quoniam ista fundatio habet aliquid singulare, iuuat de ea dicere. Capitulum, & Rostagnus de Rhodano clericus illam constituerunt. Et quidem capitulum certam frumenti vinique mensuram annuatim addixit, Rostagnus verò reditus, quos ædiculæ in sancti Vincentij conditæ attribuerat. Eo autem consilio ipsam costituerunt, *vt capellanus teneatur residentiam in Viuariensi Ecclesia facere, & diuina officia continuè celebrare, & interesse horis omnibus in dicta Ecclesia, sicut cantor.* Sed istud hactenus. Ab anno, quo istud sacerdotium erectum

ctum est, ad annos omnino decem, nulla mearum tabularum meminit Hugonis Antistitis. Anno MCCLXXVIII. conuenit cum archidiacono de iurisdictione archidiaconatus. Scilicet is censetur inter ordinarios, & Alexander III. in concilio Turon. cap. VII. *ad agendas*, inquit, *vices episcoporum & archidiaconorum, & terminandas causas Ecclesiasticas* & Matth. Paris. in veter. consuet. Anglorum sic loquitur: *de appellationibus si emerserint, ab archidiacono debebit procedi ad episcopum, ab episcopo ad archiepiscopum.* In tabulis Cottesserræ lego Hugonem sedisse anno 1280. Sedebat anno 1287. ex conuentionibus monachorum Mansiadæ, cum canonicis Viuariensibus super decimis *terrarum*
49 *noualium, & aliarum*, pratorum, hortorum, &c. Grauis & diuturna Hugoni fuit contentio, cum suorum canonicorum collegio de pluribus capitibus, & potissimum de iurisdictione Viuarij & Burgi sancti Andeoli, atque iuribus in canonicos & alios qui ad capitulum pertinent. Cùm deníque constituissent stare iudicio archiepiscopi Viennensis, is plurima edixit anno MCCLXXXIX. quia per innumeros illa versus benè multis tenduntur paginis, non placet fusiùs persequi ad alia properanti. Et mirabitur fortasse quispiam, nullum aut certè non vehemens & grande, ad Hugonis vsque tempora fuisse canonicis dissidium, cum suo episcopo per annos mille. At enim verò semel dissuta concordia, non facilè restituta est; & quæ anno millesimo ducentesimo octogesimo nono, prorsus instaurata putabatur videbimus sæpiuscule pollutam annis insequentibus, itaque ad noua fœdera redeundū annis 1207. 1363. 1407. 1429. 1434. 1438. 1448. 1464. 1526. quid? quod denique anno millesimo sexcentesimo quadragesimo secundo, post multam litem ad alia pacta ventum est. Ceterà quid Hugo fecerit, post initam cum canonicis suis pacem. nemo afferat tacentibus chartis omnibus. Cùm ea digerebatur in articulos suos per archiepiscopum Viennensem, emit pedagium, quod Hugo Michalhe habebat Burgi, iam tum meditantibus episcopis congerere in vnum ea omnia, quæ imperabantur Viuarij, Burgi, Castronoui, Dozeræ, Tilij, & aliis locis in ditione antistitis. Demum eodem anno 1289. Hugo interfuit concilio Viennensi, cuius decretorum titulos recitat Ioannes le Lieure in antiquit. Viennens. cap. XVIII.

50 Post Hugonem Guilelmus de Falgario, fuit episcopus ex ordine Minorum assumptus: maiores in veteribus chartis tradunt fuisse *virum scientificum & generosum.* hoc fuerit ingentium animorum, illud singularis doctrinæ. Sedit an. MCCLXXXIV. & MCCLXXXVI. fuit carissimus Philippo Pulchro regi, & ab eo pro doctrina atque prudentia adhibitus ad consilium secretius. Eodem anno emit pedagium Dunzeræ à Guidone de Castronouo; & à Guilelmo de Dunzera castrum & mandamentum eiusdem Dunzeræ, resque
51 illius positas Petrælatæ. Hoc de pedagio Dunzeræ nunc affero; & illud de pedagio Castronoui empto ad Hugone. anno MCCLXIV. annotaui, vt intelligas Innocentium III. non de vtriusque antiquo & iusto portorio, sed de aliis exactionibus recèns pèrque nefas inuentis, locutum anno MCCX. Abbati Cisterciensi in hæc verba regesto 12. epist. 39. *Cùm in nobiles viros Comitem Forcalcariensem, G. Ademari, Lambertum de Montilio, dominos & dominas Castronoui & Dozeræ, Siluium de Crista, Alasiam de Roca, Præpositum Valentinum, Artaldum de Rossillone fratrem ipsius & quosdam alios propter pedagia, exactiones indebitas; & alias iniquitates, quas in stratis publicis & fluminibus committere non verentur,*

Raimū. de Falgario.

verentur, à te (fili abba) de multorum Prælatorum consilio sententia fuerit promulgata, discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus, quatenus eundem sententiam rationabiliter latam, faciatis, appellatione remota, per censuram Ecclesiasticam vsque ad satisfactionem condignam firmiter obseruari. Nam si noua & iniqua fuissent ea duo portoria, & à Legato primùm apostolico in plurium episcoporum Concilio, deinde à Summo Pontifice damnata, quis putet vltra annos 90. porro perdurasse, præsertim à non multùm illustri potentéque toparcha, ad plurimarum & vrbium, & regionum grande damnum inuenta, & demum ab episcopo sacrarum religionum, & omnis æquitatis doctore coëmpta fuisse?

Guilelmo mortuo Adelbertus de Petra episcopatum iniit. In antiquis tabulis dicitur fuisse *vir nobilis & potens* scilicet genere: at quæ fuerit Petræa gens vnde ducebat originem, & quàm latè dominata, non addunt, neque vllibi chartarum inuenio. Hic ille est episcopus qui anno 1300. venit in pacta cum Philippo pulchro rege: sed inuidêre nobis tempora sapientiam tanti præsulis, & perdidere chartam conuentionum episcopi cum rege. Existimo ego malè tum certa fuisse fœdera, atque (vt in maximis quibusque rebus euenit) rudimentum mage pactorum informe, quàm vera duraturáque pacta: etenim posteà anno 1305. ipse cum suorum canonicorum collegio probauit, quæ ad regem Legati constituerant. Audi tabulas publicas. *Nos Adelbertus Dei patientia episcopus, & Guilelmus præpositus, & capitulum Ecclesiæ Viuariensis notum facimus: quòd cùm super jure superioritatis regaliæ, & ressorti nostri, Ecclesiæ nostræ ciuitatis ac temporalitatis Ecclesiæ nostræ, ac subditorum Ecclesiæ ipsius in Rhodano ac circa Rhodanum, quoad superioritatem attinet temporalem inter nos ex vna parte, ac gentes excellentissimi principis D. regis Francorum ex altera, verteretur materia quæstionis, tandem super his, & ea tangentibus, inter procuratores nostros ad hoc specialiter destinatos, & gentes dicti D. Regis tractatus fuit habitus compositionis, transactionis, & conditiones solemnes in hunc fuerunt tenorem qui sequitur continentes.* His dictis subjiciunt capita conuentionis cũ rege per legatos initæ, iisque recitatis sic addunt: *Nos igitur visis & diligenter inspectis cõpositione, transactione, & conuentione prædictis per dictos procuratores nostros, pro nobis & Ecclesia nostra...... & ibi compositis cum gentibus D. Regis, prædictam compositionem & transactionem, ac conuentiones easdem, ac omnia & singula contenta, in eis modo superiùs expressato probamus: ratas & gratas habemus, & nos successoresque nostros solenniter promittimus seruare, accordare, & complere. In quorum testimonium & munimen sigilla nostra capituli & episcopi duximus apponenda. Actum Viuarij Februar. anno millesimo trecentesimo quinto.* Procuratores episcopi & capituli fuerant Raimundus de Conareto, Raimundus de Gorcia Viuarienses canonici, Armandus de........one officialis Viuariensis, & Petrus Melheri judex Viuariensis. Rem peregerant Lugduni 3. nonas Ianuarij, capita verò conuentionis hæc fuerunt potissima. *Fatemur & recognoscimus D. episcopum, capitulum, Ecclesiam, & ciuitatem Viuariens. terram & totam temporalitatem D. episcopi, capituli, ac subditorum suorum in Rhodano & circa Rhodanum existentes, D. regi & ejus regno esse subjectos quoad superioritatem attinet temporalem. Episcopus, & successores sui, Viuarienses episcopi, qui pro tempore fuerint jurare debebunt, se esse fideles de personis, & terris suis D. regi & successoribus suis regibus Francor. licèt terram*

Ff suam

[Margin notes: 51 *Adelbertus de Petra* (beside "Guilelmo mortuo…"); 52 (beside "probauit… Nos"); 53 (beside "quinto. Procuratores…")]

suam à nemine teneant, sed allodialem habeant. Non poterit D. rex deinceps aliquid de nouo acquirere in terrâ D. episcopi vel capituli, in qua omnimodam habent justitiam, non in feudo, vel retrofeudo eorum, sine consensu D. episcopi & capituli, non aduersationes nouas vel noua gandargia recipere. Portare debebit D. episcopus deinceps arma regia, & eis vti in vexillis. Donauit rex episcopo, quidquid de iure vel de facto acquisiuit in villâ sancti Iusti Viuariensis, eiusque territorio & districtu. Vacante sede Viuariensi non impedient gentes nostræ quominùs custodiam terræ, & beneficiorum episcopi habeat capitulum, prout ad ipsum de iure, vel consuetudine noscitur pertinere. Cetera minutiora sunt, quàm vt operæ sit alicujus ea recitare; ferme pertinent ad judicia & eorum exercendorum rationem, aliquídve suppar. Denique procuratores episcopi & capituli, finierunt in hæc verba: *Præmissa verò omnia & singula, tunc demum & non antè, vigorem, effectum, & virtutem habebunt, cùm & S. sedes Apostolica prædicta omnia duxerit concedenda: aliter autem pro nullis, & infectis penitus habeantur.* Hæc illi anno 1300. Adelbertus erat episcopus anno 1303. ex homagio Petri Bernardi: anno autem 1305. ea cum rege Francorum per procuratorem pacta probauit tabulis à me lectis. Sed viri mors non multò pòst secuta fecit, vt quæ rata habuerat, suos exitus non facilè inuenirent. Scilicet vacabat sedes anno 1306. die 5. Iulij ex *iniunctione armorum hominibus* Villanouæ de Berco à monachis Mansiadæ ad defensionem domus, seu grangiæ de Berco, vt legitur in eorum chartulario.

DE REBVS GESTIS EPISCOPORVM VIVARIENSIVM LIBER QVARTVS.

1 *Ludouicus de Pictauia.* IGITVR Ludouicus de Pictauia post Aldebertum episcopus, ille est qui Viuarium & omnem episcopatum Viuariensem, omnino restituit regno Francorum post annos quadringentos. Cùm Boso, imperatore Carolo Caluo, duxisset Hermengardem ex Ludouico fratre Caroli neptem, & seu imperatoris munere, seu ex dote vxoris, & alias regiones & Viuariensem regno quod fundabat inseruisset; ab eo ad alterum Bosonem reges aut Prouinciæ, aut Arelatensium, aut Burgundiæ, omnibus enim his nominibus dicti sunt, atque à Bosone altero imperatores Germanorum, sibi Viuarium cum episcopatu vniuersaque regione habuerunt. Sed alij reges Francorum aliis temporibus Arelaten, Prouinciam, Delphinatum, & reliquas fermè omnes illius regni partes reddidere Francis, Philippus verò Pulcher conuentionibus cum Ludouico episcopo & capitulo initis recepit Viuarium & omnem ejus episcopatum, etsi aliis quoque temporibus alij reges eum sibi subditum habuissent, vt de Odone & Roberto suis locis annotaui.
2 Is episcopus anno 1306. appellatur electus Viuariensis in pactionibus Guilelmi de Castronouo cum Petro Marroan. Iam episcopus anno 1307. Scripsit nobiles illos pactorum cum Philippo rege articulos, qui ad hæc vsque tempora singulis post eum regibus probati sunt. Res est in omnem partem magna & illustris, atque à me hoc loco commemoranda

Audi

Audi edictum regis. *Compositio, transactio & conuentio* cum Aldeberto episcopo *nondum fuerat in omnibus executa, tandem dilectus & fidelis noster Ludouicus Viuariensis episcopus, Remundus de Garcia archidiaconus & Arnaldus Armandi Vicarius pro se & procuratorio nomine capituli, nostræ maiestatis præsentiam adeuntes, visâ & diligenter pensatâ dictâ compositione, & transactione cognoscentes, de ea certiorati eam fore vtilem & necessariam vtilitati, quieti, & securitati dictæ ecclesiæ, eam laudantes approbauerunt, ratificarunt, & innouauerunt, & etiam nobiscum ipsam compositionem de nouo inierunt, & nobiscum conuenerunt.* Quæ capita conuentionum Aldebertinarum nondum essent executioni mandata, cùm Rex ita loquebatur, non inuenio: quæcunque illa fuerint, episcopus & canonici singula nunc instaurarunt, firmauerunt que. præcipua retuli superiore libro, num. 54. & 55. nunc addo vnum ibi omissum. *Erunt episcopi Viuarienses de consilio nostro regio, & successorum nostrorum: & cùm sacrmentum fidelitatis præstabunt, non iurabunt etiam consilium nostrum, prout moris est alios prælatos de consilio nostro iurare* Atque ista hactenus. Puto Ludouicum ante Parisiis quàm excederet, dixisse regi sacramentum, egisséque in eius consistorio consiliarium. Certè pro insignibus siue armis episcopalibus, accepit lilia de scuto regio, & ipsum, hac in parte, ceteri ab illo antistites, ad istum diem secuti sunt. Hoc aduerto vt Papirium Massonum non audias, cùm in Rhodano suo tradit Ioannem Francorum regem concessisse Ecclesiæ Viuariensi *pro aquila liliis vti.* Ad eruditi viri manus non peruenerant tabulæ pactorum Philippi Augusti Francorum regis, cum Aldeberto & Ludouico episcopis. 3

Archiuum canonicorum Viuariensium habet tabulas, quæ docet Ludouicum de Pictauia antistitem fuisse annis MCCCVIII. MCCCXIII. MCCCXVII. In istis vltimis Capitulum fertur conuenisse cum præcentore; sed quid ei cum ipso dissidij esset, non addit. Demum, vt hoc non taceam, Esmemarte Abbatissa de Merchoyra, Cisterciensis Ordinis in diœcesi Mimatensi, anno & die incertis pollicita est tres libras ceræ annuatim soluere *in synodo pro synodatico cathedratico*, propter illa quæ Rando, & Guilelmus Randonis filius, toparchæ Luci, dederant eius apud Pontem de Vaycia monasterio. *Cathedraticum* autem, inquit Glossa c. conquerente de Officio Ordinarij, *appellatur, quia pro honore cathedræ datur. Quandóque appellatur synodaticum, quia in synodo datur.* Ecclesiæ dabant pro eo solidos duos ex decreto Honorij III. & Bracarensi II. *Monasteriorum tamen basilicis ab hac solutionis pensione seiunctis*, vt præcipitur in Tolet. 7 c. 4. & refertur c. *inter cetera* 10. qu. 3. Igitur quod lege non debebat, ad hoc sese ipsa obstrinxit Esmemarte. 4

Guilelmus de Flauacourt, vir gente, doctrina, pietate nobilis, Ludouico Pictauiensi successit in episcopatu, lectus anno MCCCXIX. vt legitur in constitutis à Capitulo. Posteà fuit Archiepiscopus Auxitanus, & abeuntis Viuario locum impleuit Petrus de Mortuo mari, ita dictus à Mortuo mari, loco in Lemouicensibus, vbi & tria monasteria erexit, & cum hac epigraphe tumulatus est, *vbi natus ibi sepultus.* Sedebat Viuarij ann. MCCCXX. ex emptione agrorum nescio quorum in māso de Volec, cultorum, & incultorum: anno 1324. die 31 Augusti, ex tabulis, quibus Guilelmus de Baladino pollicetur præstiturum se monasterio Mansiadæ damnum ex eo obueniens, quòd locus de Vazellis est in regis clientela, quem eâ liberū dixerat cum venderet, 5

Guilelmus de Flauacourt.

Petrus de Mortuo mari.

& ann. MCCCXXV. ex testamento Guilelmi de Samsone: vt satis mirari non possim Andream Fauinum l.2. theatri cap. 12. afferre sequentia. *Hæc fuerunt ordinata in concilio celebrato apud Asnerias die lunæ ante Ascensionem Domini 1321.* &c. *Item ordinatum est eadem die per D. regem in consilio suo, præsidentibus*
6 *D. de Valesio, D. Roberto Atrebate Episcopo Viuariensi, &c.* An qui apud Sanmarthenses Robertus, Roberti secundi Atrebatum Comitis filius, per hęc tempora innuptus & iunior vixit, Sacris rebus à puero addictus destinabatur episcopatui Viuariensi, vt non rarò fit in principum virorum familiis, quem tradiderit Petro de Mortuomari, dum tamen palatinorum vulgus ipsi nomen episcopi tribuerat? Vt vt hoc habeat, Petrus anno post vicesimum quintum supra millesimum trecentesimum transiit ad Episcopatum Antisiodorēsem, tum Cardinalatu, ac demum etiam Sabino episcopatu donatus est. Certè Aimarus sedit anno 1327. die 15. mensis Octobris, ex quadam recognitione abbati Mansiadæ; & ex tabulis, quibus Ioannes de Vazellis & Pontius de Vaselis vendunt Guilelmo de Rhodano medietatem Defensi Coyrati, in loco qui vocatur *salauanta.* Anno 1328. sedit ex tabulis matrimonialibus à Guilelmo Bastidono scriptis & peruenit ad 1330. ex procuratione Capituli super conuentionibus ipsius cum præcentore. Sed eodem anno Henricus de Villars suffectus est Aimaro, ex nescio qua emptionis charta; in chartulario Mansiadæ dicitur fuisse Episcopus anno 1332. cùm emebatur nescio quod *Defensum.* Anno millesimo tricentesimo trigesimo tertio, cepit homa-

Henricus de Villars.

7 gia Bernardi de Gaudiosa, Petri de Mirabello, Petri de Tilio, Hugonis de Vssello, Rainaudi de Vogorio, Guilelmi de Taurianis, Pontij de Montelauro, Bertrandi de Chassalibus, Guilelmi de Baladuno, Hodilonis de Vernone, Petri de Brisone, Bertrandi Monachi, Pontij de Garda, Raimundi Bertini, Incelini de Lauraco, Audeberti de Montebrisone, Giraudi de Montealto, Giraudi Ademari, aliorúmque nobilium virorum, quæ sinceris inscripta tabulis, habet etiam nunc episcopium Viuariense. Eodem anno MCCCXXXIII. vnum quid memorabile gestum est in capitulo. Opes illius variis cladibus multùm attritæ fuerant, neque pro tam illustri ecclesia sufficiebant canonicis; igitur vbi diu sustentata fuisset egestas, omnésque rei restituendæ modi tentati, deníque sapientibus viris occurrit, numerum canonicorum, (erant illi supra quadraginta) minuendum esse, & quidem omnino media parte, in id omnes communissimo consensu conuenerunt Henrico antistite. fuerunt ad XXVII. in eo consessu. Audi constitutionem quæ tum ab iis facta est.
8 *Guido de Castronouo Præcentor, Albertus de Caïres Sacrista, Hugo muli Vicarius, Raimundus de Sampsone, Guilelmus de Mirabello scholasticus, Dalmatius de Gorcia, Raimundus de Gorcia, Pontius de Samsone Legum doctor, archidiaconus de Seya in ecclesia Legionensi, Guilelmus de Samsone, rector de Gurgite petra, Guilelmus Aynardi rector S. Marcelli, Reimundus de Sampsone rector S. Arcontij, Armandus de Combis rector S. Albani, Pontius Malbani rector Sancti Martini Valgorgiæ Joannes Malbani rector ecclesiæ de Gorcia, Garinus de Gaudiosa, Plansianus de plansiano operarius Viuariensis, Petrus de Serescuderio iurisperitus Vincentius Amblaudi, Raimundus Iarente magister in medicina, Hugo Seutre rector S. Andeoli de Berco, Petrus de Balneis rector S. Saluatoris, Pontius Maliani, Bertrandus Melheti, Raimundus Audoardi, Hugo Garbes, Beraudus Lamberti, & Pontius Bressachij canonici Viuarienses capitulantes* &c. *in capitulo generali* &c. Inuenio fuisse omnino

nino quadraginta tres. Post paucos annos Aimato de Vouta episcopo. Illorum autem constitutio æqua deinde visa est Clementi VI. anno 1. Pontificatus, 2. idus Maij. Anno 1336. Henricus è Viuariensi transiit ad Valentinam sedem, vt docui 3. de Valentinis episc. numero 55. & pro eo Aimarus de Vouta pridem Valentinus antistes adiit Viuariensem, & in ea fuit vsque ad annum 1365. vt intelligetur ex sequentibus. Scilicet viuebat anno 1337. ex nescio cujus operarij sacramento de iis, ad quæ peragenda tenebatur; anno 1338. ex vnione ecclesiæ Salauatij, cum sacristia Viuariensi; anno 1340. ex quodam laudimio abbatis Mansiadæ; anno 1341. 1342. ex *deliberatione* (Gallicè delivrance) *Luedæ ponderis*, &c. & ex homagio Prioris Albensis; anno 1344. ex tabulis, quibus *Raimundus de Marcello de Mirabello*, & Lucia vxor vendunt Petro Chautardi, & Raimundæ vxori *terram in mandamento Mirabelli*; anno 1345. ex petitione solidorum à singulis hebdomadariis, & solidorum 15. à capellanis Balmæ; anno 1346. ex vnione curæ S. Iuliani de Salauatio cum sacristia Viuariensi. An est hæc ecclesia Salauatij, jam ei vnita ab annis 8. vt ex ignoto defectu vnienda illi rursum fuerit? Anno 1347. pestis per vniuersum ferme orbem grassata est, Viuariúmque sic depopulata, vt vix decimus ciuium post eam superstes fuerit. Latrones vsi occasione vastitatis, vbi totas dies per agros tetendissent insidias viatoribus, se per noctem recipiebant ad suburbia. Igitur Tolosani senatores ista euerterunt, vt dejectis sicariorum receptaculis infesta rura non essent. Per eam pestem inclaruit pietas & charitas tum episcopi, tum canonicorum, eóque peruenit vt cùm fames ad diuturnam tabem accessisset, etiam altarium vasa confregerint, egestati ciuium subleuandæ. Porro ad B. Virginis auxilium, depellendo malo confugerunt. Vide quid constituerint. Liber ritualis, quem à magistro chori appellant, ita habet. *Sciendum & memoriter tenendum est, quòd sub anno Domini 1348. ante vel post dies aliquos, epidimia quædam, seu letalis ægritudo sexum vtrumque, virorum scilicet & mulierum, adolescentium crebriùs quàm paruulorum & veterum, certissimè verò dominarum prægnantium, vniuersaliter & per omnes partes sic inuasit, vt alios febris pestifera cum sputis sanguinis, alios venenosi tumores, seu bossæ apostematicæ sub axellis & inguine, alios verò diuersæ anthracis & carbunculorum species irremediabiliter affligerent, quòd vix aliquis hac peste percussus mortem euaderet. Communiter æstimantes decimam partem populi superfuisse. Ex quo tempore venerabile Viuariense collegium, pro Dei misericordia per intercessionem gloriosæ Virginis obtinenda, hanc piè & deuotissimè consuetudinem introduxit, vt statim post Completorium, dicant in choro omnes simul, diebus singulis, vnam ejus antiphonam cum oratione modulatis vocibus. Cantatur autem seriatim & successiuè.* sed redeamus ad Aimarum de Vouta episcopum. Sedebat ille Viuarij anno 1350. ex concessione centum librarum annui reditus à Ioanne Francorum rege; anno 1351. ex annumeratione sortis earum; anno 1352. *ex reductione census cujusdam terræ, ex inuestitione diuersorum hominum* ab Abbate Mansiadæ, ex recognitione Trucheti Abbati Mansiadæ, *ex inuestitione* cujusdam terræ Vitali ab eodem; anno 1357. ex recognitione Cæciliæ Stephani Columberij vxoris Abbati Mansiadæ, & ex mutatione quadringentorum florenorum ciuibus Viuariensibus; Anno 1360. ex subhastatione furni, Leidæ, & aliorum onerum Villanouæ de Berco, atque demum an-

Marginal notes: 9 (beside "po. Illorum autem constitutio…"); *Aymarus de Vouta.*; 10 (beside "defectu vnienda…"); 11 (beside "stituerint. Liber ritualis…"); 12 (beside "siuè. sed redeamus…").

no millesimo trecentesimo quinquagesimo quinto, ex electione procuratoris canonicorum in suum procuratorem, & donatione octingentorum florenorum auri supra mille, capitulo in stipendium clericorum orantium pro mortuo, prima die singulorum mensium. Hac donatione peractâ, mortuus est antistes, omnium memoriâ sæculorum victurus.

13 *Petr. de Sorcenaco.* Post Aimarum de Vouta Petrus Amelij de Sorcenaco, seu Sarracenaco, fuit episcopus ex auditore Rotæ Pontificiæ. Gallia purpurata facit Cadurcensem è Sortenaco, sed distinguit à Petro de Sorcenats, seu Sorcenico, quem vult ortum è Soricinio, agri Tolosani villa. Hic vbi paucos menses, aut vnum fortasse annum sedisset Viuarij, euectus est ad archiepiscopatum Ebredunensem, anno sexto supra millesimum trecentesimum sexagesimum: à Pseudoclemente septimo factus Cardinalis, moritur Auenione anno millesimo trecentesimo nonagesimo. Tu non miraberis doctum, & sapientem virum stetisse à falsò Pontifice: statim videbimus hoc aliis Viuariensibus episcopis & Ioanni de Bruniaco euenisse: infelicissima tempora, sapientissimos vniuersâ Europâ viros habebant dubios, super verò Pontifice; & alij etiam principes cum suis prouinciis pro alio nitebantur. Sed non postulat locus de re dicere; quod nostrarum est partium, sequamur annos antistitum Viuariensium, & per eos ab ipsis gesta.

14 *Bertrãdus de Castronouo.* Petro Ebredunum eunte, Bertrandus de Castronouo Viuariensem episcopatum intrauit: alij vocant Bertrandum de Chalanconio. Reor alterum viri nomen à gente, alterum à gentili ditione ductum esse; sed earum quod ditionis, quod gentis fuerit nescio. Chartæ Viuarienses tradunt sedisse vsque ad annum millesimum trecentesimum septuagesimum tertium. Franciscus Ægidius anno sexagesimo sexto acceptam nescio quam pecuniæ vim reddidit creditori, alius verò *acquisiuit* eminam frumenti annuam à Guilelmo de Rhodano Viuariensi: & nescio quis aliud quidpiam emit anno sexagesimo octauo; Anno 1371. sedisse legi in *recognitione medietatis totius Facti de Clus, constantis ex hospitiis* &c. *à Petro Costini* monasterio Mansiadæ; demum alius Castronouensis, Donzeræ anno septuagesimo tertio professus est, se domum à Capitulo habere in feudum nobile: & scribæ annotarunt ea facta Bertrando episcopo. Res exiguæ illæ quidem sunt per se, verùm ad temporum cognitionem pernecessarias esse non negabis.

15 *Beraldus.* Beraldus anno tertio supra millesimum trecentesimum septuagesimum facit homagium Regi. Post Beraldum Bremundus sedit anno 1375. ex chartâ, in quâ recitantur conuentiones Abbatis Mansiadæ cum de pascuis Alpium. Eodem anno sedes vacat ex eâdem chartâ. *Bernardus de Agrifolio.* Bernardus de Agrifolio prior S. Martini Parisiensis, erat episcopus anno 1376. fratres, aut cognatos habuit Cardinales Guilelmum nepotem Clementis I Pontificis, & Faiditum cognomines; quorum ille scientiâ juris notissimus Clementem antipapam juuit & auxit omnibus ingenij viribus. Anno 1376. cepit homagium Raimundi de Fabregoles, & 28. Ian. nonnullas Castronouensium recognitiones, anno 1378. Domini de Bazaluc; anno demum 1379. sacristiæ Viuariensis.

Anno 1380. sedere dicitur duabus in chartis. Prima est quâ Raimundus de Montealto asseritur die vigesimâ primâ Iulij *pratum acquirere*. Secundâ

Catha

Catharina de Albinachio traditur die 19. Nou. *remittere deuesium juxta crosum de Salananta mandamenti S. Andeoli de Berco & parœciæ Mercoyrasij*. Ambas chartas legi ego in chartario Mansiadæ. Verùm hîc hæreo. Nam Petrus Guigonis scriba in recognitionibus sacristiæ S. Vincentij Viuariensis testatur Guilelmum sedisse anno 1379. & aliis in tabulis habetur Ioannem sedisse anno 1380. quæ scilicet agunt de *amplificatione castellaniæ Vianesij* in ecclesiâ Viuariensi S. Laurentij vt postea videbimus. In re difficili tu dic, cùm Bernardus cogitaret de deserenda ecclesia Viuariensi electum fuisse anno 1379. Guilelmum, cúmque pro morte aut aliâ ex causâ nobis ignotâ, non habuisset res suos exitus, Ioannem ejus locum impleuisse. Hac neque aliâ ratione Guilelmus & Ioannes dici potuerunt Episcopi Bernardo sedente.

Ioannes hic ille est de Bruniaco. Vir prudentiæ singularis, & ingentium animorum fuit, ac necessarius Ecclesiæ suis temporibus. Sunt qui appellitent Ioannem de Embroniaco, quia in erectione Auenionensis collegij, quod à sancto Nicolao dicitur, voluit vt inter viginti quatuor, quibus sedes parabat, essent duo Ebredunenses collegæ: addunt etiam nonnulli Embroniacum è vulgi sermone vocatum pro Ebredunensi, vt si ortus è patre Ebredunensi, fuerit natus ipse in Sabaudia. Carpentarius in historia Cameracensi vulgari lingua vocat De Brogni. Lauatus ille Pontifex Clemens dixit Cardinalem anno MCCCLXXXV. sed audi Ciaconium. Videns post Clementem *Gregorij duodecimi, & Benedicti decimitertij tergiuersationem in vnitate ecclesiæ facienda, præcipuus autor fuit, vt Cardinales Galli Benedicto deserto Pisas ad generale Concilium accederent, in quo omnium suffragiis Alexander quintus creatus est. Interfuit comitiis Ioannis vigesimitertij, & Constantiæ in generali Concilio ejus depositioni: in quo cùm esset vtriusque partis vetustissimus, magnæ illi synodo præsedit, & Martinum quintum cum illis creauit*, atque nono pòst anno mortuus est Romæ carissimus Martino, scilicet anno MCCCCXXVI. In episcopatu tamen Viuariensi vsque ad eum non sedit. Amplificatio capellaniæ Vianesij in ecclesia Sancti Laurentij agnoscit antistitem anno MCCCLXXX. sed Oliuarius Pictauiensis, ex canonico episcopus, sedebat anno MCCCLXXXVI. Pileus de Prata anno MCCCLXXXVII. Petrus de Alliaco anno MCCCLXXXVIII. Guilelmus de Pictauia ab anno MCCCLXXXXII. vsque ad annum MCCCCVI. denique Ioannes de Liueriis ab anno MCCCCVI. vsque ad annum MCCCCXXXIII. An Ioannes Cardinalis de Bruniaco seruauit episcopatum Viuariensem vsque ad annum MCCCC. quo Ioannes de Nouocastro Cardinalis Ostiensis mortuus est? ex eo enim iniit episcopatum Ostiensem, & cepit dici Ostiensis etiam qui Viuariensis antè solùm appellabatur. Suspicionem auget, quòd Oliuarius & Pileus in veris atque sinceris tabulis administratores, non episcopi Viuarienses vocantur: quasi coadjutores fuerint Ioanni Cardinali, vehementer distento summis negotiis Ecclesiæ vniuersalis, per fœdum schisma tum in varias partes scissæ. Fateor equidem nomine administratoris vulgò significari aliquid aliud, sed locus tamen facit vt moneam ita fortasse illis temporibus significasse. Vtcumque hoc habent, neque enim ego voluerim in re multùm obscura quidquam pertinacies asserere. Eo episcopo Ioannes Flandinus antistes Auxitanus, primum lapidem dejecit

Oliuarius de Pictauia. Pileus de Prata. Petrus de Alliaco. Guilelm. de Pictauia.

Margin numbers: 15 (beside "Guilelmum, cúmque…"), 16 (beside "conium. Videns…"), 17 (beside "Ioannes de Nouocastro…"), 18 (beside "fortasse illis…").

cit in fundamenta Sanlaurentiani extra Viuarium templi, anno millesimo trecentesimo octogesimo primo, vt habet etiam nunc in lapide inscriptio illorum temporum. Is Bourea modico apud Viuarienses pago natus, fuit primùm canonicus Viuarij, tum decanus Baiocensis, postea Auxitanus episcopus, denique anno millesimo trecentesimo octogesimo nono Cardinalis. Mortui cadauer ex morituri mandato sepelierunt in S. Vincentij, illam verò ædem S. Laurentij, eo anno millesimo trecentesimo octogesimo primo exædificatam, Caluinistæ patrum nostrorum temporibus euerterunt;
19 ipsa an. 1606. Ioanne de l'Hostel episcopo restituta est intra vrbem. Eodem Bruniaco antistite, qui se Clementem VIII. Pontificem Auenione ferebat, vniuit episcopatui anno MCCCLXXIV. prioratum Dunzeræ, quia *reditus episcopi*, vt loquitur, *nimiùm imminuti fuerant per pestem, guerram, & mortalitates*; & patriarcha Antiochenus anno MCCCCXXXVI. probauit vnionem Concilio Basileensi. Prioratus pertinebat ad monachos abbatiæ Trenorchianæ. Diuersusne fuerit ab illa abbatia Donzeræ, quam vidimus episcopo traditam à Ludouico Pio & Carolo Caluo imperatoribus non facilè dixerim. An abbatia primùm abstracta est à cætera domo, deinde verò reliqua domus sub nomine prioratus, cùm ad regularis disciplinæ restitutionem adjuncta fuisset Abbatiæ Trenorchianæ, cessit episcopo?

20 Oliuarius de Pictauia sedebat Viuarij anno MCCCLXXXVI. ex nescio cujus rei venditione, postea episcopus Cauallicensis, & Pileus anno 1387. ex quibusdam tabulis operarij ecclesiæ Viuariensis. Hic natus Concordiæ in Italia, fuit comes Pratæ, & aliam aliis temporibus fortunam sibi ipse fecit, vir acerrimi ingenij & ingentium animorum. De Viuariensi episcopo factus est Cardinalis ab Vrbano VI. & cùm ab eo ad falsum Clementem defecisset, Cardinalatu dejectus est: sed Bonifacius nonus restituit Cardinalatui post desertum antipapam, & donauit episcopatu Tolosano, atque Pontificio in temporalibus Vicariatu, quibus honoribus immortuus est anno millesimo quadringentesimo primo. Post Pileum Ioannes electus episcopus legitur fuisse, anno millesimo trecentesimo octogesimo octa-
21 uo. Quo anno Petrus de Alliaco, seu ceperit, seu desierit Viuarij, non possum dicere. Vir theologicarum rerum peritus, & quod honori ducebat discipulus, magister Ioannis Gersonis, priùs fuerat episcopus Anicij, posteà fuit Cameraci, & à Ioanne XXII. est annumeratus denique Cardinalibus; certissimo argumento, ingenium & rerum diuinarum scientiam plurimùm posse ad consequendas dignitates ecclesiasticas. Scilicet Compendij ex infima plebe ortus fuerat. Obiit anno MCCCCXV. cùm interfuisset concilio Constantiensi, & multa ad immortalem gloriam acutè scripsisset.

22 *Guil. de Pictau.* Guilelmus de Pictauia legitur episcopatum gessisse ab anno MCCCLXXXXII. annum vsque 1407. Sed quo ceperit, quo desierit esse antistes nullibi chartarum, quod sciam, traditur. Anno MCCCLXXXXII. Petrus Vrsus nescio quid suum clientelare professus est; anno MCCCCVII. Iacobus de Crosco emit domum à Petro Genetta; & vtroque anno, scriba annotauit rem fieri Guilelmo episcopo.

23 *Ioannes de Liueriis.* Anno 1400. sedebat ex chartâ, qua monasterium Mansiadæ emit pedatitium à domino Alpium. Ioannes de Liueriis sedit anno 1407. post Guilelmum, ex recognitione Petri Frequeræ Abbati Mansiadæ die 15. mensis

Septem

Septembris. Sed eo anno vnum aliquid gestum est,quod prætermittere non possum. Anno MCCCXLII. Pseudoclemens, cùm probasset petitionem 23
canonicorum Viuariensium,ex constitutione capitulari anni MCCCXXXII. imminuerat numerum ipsorum, & illos ad 20.coëgerat, igitur iis non defuit per aliquot annos vnde vitam honestè agerent. Sed quæ pestis anno MCCCXLVIII. totis regionibus grassata est, ita fortunas eorum rursus afflixerat; præsertim bellis cum diuturna & graui fame ad illam accedentibus, vt vitam ampliùs sustentare vix possent. Igitur vbi nihil non tentassent,decreuerunt agere cum Summo Pontifice,vt aliqua per diœcesim Sacerdotia donarentur capitulo in canonicos diuidenda. Omnia Romani Pontificis tum 24
vniuerso orbe turbata erant,& pro eo Benedictus XII. tenebat Auenionem. Hic ergo Guidonem & Ioannem episcopos Cardinales,illum Prænestinum, Sabinum istum rei cognoscendæ præficit, qui cùm à Benedicto discedere per ecclesiasticas illorum temporum angustias non possent, miserunt Stephanum abbatem Crudacensem, qui eam cum potestate è propinquo disquireret. Stephanus vt erat vir accuratæ prudentiæ, & spectatæ virtutis, munere suo diligentissimè functus est; cùmque omnia retulisset ad Cardinales, Benedictus iis auditis, vt Canonici postulauerant, ipsorum collegio addixit nonnulla per episcopatum sacerdotia & quod in illa turbatione ecclesiæ fecerat Pseudoclemens, Alexander quintus posteà probauit. 25
Is ille est Stephanus abbas, qui agente Pontio de Sampsone (præcentor erat, & tum collegij sui rerum curator) rogatis testibus inquisitionem instituit de tabularum antiquitates de prouentibus capituli , & demum de argenteis vasis, aliâque sacrâ summi pretij in sancti Vincentij supellectile. De canonicorum reditibus dicere locus non postulat , tabulas à Thoma episcopo ante annos circiter quadringentos scriptas legit probauítque. Si cui est animus scire vim pretiosæ suppellectilis, ille eam intelliget ex parte ipsius quam non multò antè sublatam furto fuisse affirmauerunt post sacramentum plurimi testes. Sustulerant fures pedum pastorale, thuribula duo, Christum cruci affixum cum B. Virgine & S. Ioanne ad latera, opus egregium maximæ basi impositum, quam & infrà sustinebant, & suprà muniebant leones quatuor. Hæc omnia constabant argento deaurato. 26
Eripuerant porro basim argenteam marcarum XXVII. fultam leonibus IV. sustinendæ Eucharistiæ, cùm supplicatio per vrbem ducta suis locis consisteret. Coronam auream pluribus gemmis instructam, tiaras duas, & mitras IV. lapillis graues. Vas capiendo thuri ex argento deaurato, quod encaustes variis figuris distinxerat. Vas è cristallo ingens, hinc inde fultum manibus duorum Angelorum cum suo tecto, cui nobilis imago B. Virginis erat imposita, candelabra argentea duo, pondo marcarum XVIII. Quid referam thuribula, calices, catinos, aliâque eiusmodi de argento vasa ? vt cetera taceam, impij prædatores abstulerant calices argenteos omnino quindecim auro encaustóque ornatos, & hæc pars tantùm erat auri argentíque facti, quod maiorum pietas in sacrarium Sanuincentianum congesserat, pergamus ad alia.

Ioannes de Liueriis sedebat anno 1421. ex codicillo Ioannis Boucicantij 27
Franciæ Maresitelli apud Iustellum in probationibus familiæ Turenicæ pag. CCCXXXIX. Peruenit ad annos MCCCCXXXIII. pòst quem tabulæ de illo

ſilent. Anno MCCCCXVII. conuenit cum canonicis de chorariorum admiſſione: & in hac enim etiam parte fuit epiſcopo cum illis quondam diſſidium. Cùm ſuper aliis quoque capitibus fuiſſet nonnulla lis, pacata ea eſt anno MCCCCXXVIII. denique inuenio homagium fuiſſe Ioanni præſtitum à Priore ſancti Petri Albenſis anno MCCCCXXXIII. à quo per annos decem
Aimarus. 4. magnum de antiſtite ſilentium. Aimarus 4. ſedebat anno 1437. Legi enim ego in chartario Grangiæ Berci Abbatem Manſiadæ, eo epiſcopo conueniſſe anno illo ipſo cum, domino Alpium de Fanno & tranſitu animalium per agrum earumdem Alpium. Anno ergo ante illum ſeptimum incertâ ſedere cœperit. Legi etiam in chartis Viuarienſibus canonicorum, Baronem
Ioannes. Albenſem ſe dixiſſe Ioannis Epiſcopi clientem anno milleſimo quadringenteſimo quadrageſimo tertio, & Bertrandum de Fain Oliuarij de Pictauia: eo
Oliuarius. ipſo anno igitur Aimaro, poſt an. 1443. anno incerto ſucceſſit Ioannes, & Ioanni Oliuarius; aut è contrà Oliuarius poſt Aimarum, & poſt Oliuarium
28 *Guilelmus de Pictauia.* Ioannes ſedit. Siue hic ſiue ille poſterior ſederit, Guilelmus de Pictauia ſedebat Viuarij anno milleſimo quadringenteſimo quadrageſimo ſeptimo, vt docent conuentiones canonicorum cum ciuibus Viuarienſibus; & anno milleſimo quadringenteſimo quadrageſimo nono, vt habet vnio capellæ de Gandoberto cum officio operarij. Moritur anno milleſimo quadringenteſimo quinquageſimo quarto, die 1. menſis Auguſti ex chartulario an-
Elias de Pompadour. nuorum ſacrorum; vocant anniuerſaria. Quis poſt Guilelmum ſuffectus fuerit, non poſſum dicere. Elias de Pompadour ex Eletenſi antiſtite fit Viuarienſis anno MCCCCLIV. erat epiſcopus anno MCCCCLVI. quo in Aruernia baptizauit Carolum B. Amedæi Sabaudiæ ducis & Yolandæ primogentium, ex Guichenono in hiſt. Sebuſiana; peruenit ad MCCCCLXXVII. tabulæ venditionis nonnullorum cenſuum anno MCCCCLXXVIII. ſcriptæ ſunt eo epiſcopo; & eodem antiſtite Antonius de Borna præcentor Viuarienſis fundauit capellam in eccleſia parrochiali B. Mariæ de Sableriis. Anno 1463. miſſus
29 eſt Elias in Sabaudiam, ad componendas eius Ducis res, cum Ioanne Duce
Ioannes de Mōte Canuto. Borbonio. Poſt Eliam Ioannes de Monte-Canuto ſedit annos circiter XX. cùm enim eſſet epiſcopus anno MCCCCLXXIX. vixit vſque ad nonageſimum ſeptimum, ſuprà milleſimum quadringenteſimum. Anno illo 1479. M. Chaſalis neſcio quas tabulas venditionis ſcripſit, & adiunxit ſe eas ſcribere Ioanne præſule. Plures verò chartæ aſſerunt perueniſſe ad milleſimum quadringenteſimum nonageſimum ſeptimum. Scilicet collatio capellaniæ quam appellant de Pretioſa; teſtamentum duplex, alterum Antonij de Borna præcentoris, alterum Martialis Meſſes. Et huius epiſcopi gente nobiliſſimi, & aliorum res præclarè geſtas ſepeliuit obliuio; eorum tempora annotaſſe, ſuóſque in annos digeſſiſſe fuit non raro ſatis; niſi velis, quod ſuam habet veritatem, magnum prorſus & in omnem partem illuſtre eſſe, quòd & Albigenſibus, & aliis latè circùm graſſantibus Hæreticis ſacras religiones, & ſacrarum rerum alia à maioribus ſanctè inuenta ſapientérque conſtituta ſeruauerunt illibata. Scilicet qui graditur per aliena veſtigia, non minoribus animis viam conficit, atque ille qui per viam primus iit. Seu morum, ſeu religionum integritate quam ſuis præluxerunt, docent ſe poſteriores tempore, non inferiores virtute illis fuiſſe, quorum ante ipſos veneramur fortiſſima facinora. Sed non poſ-

ſum

sum prætermittere Ioannem episcopum anno millesimo quadringentesimo octogesimo quarto, diuturnam cum Ioanne Crudatensi abbate litem super iurisdictione his conuentionibus finiisse. Cognitio & coërcitio ac punitio monachorum *in grauioribus & maioribus criminibus & delictis, & omnimoda & totalis* erit vnius episcopi: in leuioribus autem aut episcopi, aut abbatis primò occupantis; si tamen abbas causam primus acceperit, liceat prouocare seu appellare ab eo ad episcopum. Sed regularis correctio omnis pertinebit ad solum abbatem. Ioanni successit Claudius à Turnone, & in episco- 30
patu fuit annos omnino LIV. Istius præsulis laudes nunquam tacebit, & eius tamen munera nunquam dignis præconiis offeret Viuariensis ecclesia. Duæ chartæ docent fuisse antistitem an. MCCCCLXXXXVIII. altera collationis capellaniæ sancti Iacobi in ecclesia sancti Petri Gaudiosæ, altera fundationis capellaniæ de Albignatio. Hugo Mutonis eo episcopo addicauit se capellaniâ in ecclesia cathedrali anno MCCCCXCIX. Quid alios summi viri annos referam ex veris tabulis? hoc fortiter egit anno millesimo quingentesimo decimo, quòd asseruit pedagium Viuariense; illud magnificè, quòd basilicæ Sanuincentianæ concessit vitam patroni martyris in tapetibus opere phrygionico depictam ex auro, argento, serico, opus visendum & nobile. Sed hæc parua censeantur. Is ille est antistes, qui superbas, regeque dignas ædes excitauit Dunzeræ, illustre episcopium Burgi sancti Andeoli, Sanuincentianum odeum Viuarij, munimenta demum Argentariæ. Is ille prætereà est, qui plurimùm auxit reditus episcopales, qui cathedralem ecclesiam instruxit modulatis & vegrandibus organis, argenteis ad omne sacrum opus vasis, ac denique pluribus ad preces dicendas, & peragenda sacrificia prouentibus. Ista perficientem mors non inexpectata excepit Dunzeræ anno 1552. 31
Mortui corpus ad Viuariensem ecclesiam delatum est. Funus illustrissimum fuit, ministrantibus episcopis quidem septem, sacerdotibus verò aut clericis suprà vniuersum ecclesiæ Viuariensis clerum ad septingentos. Tumulum ipse sibi parauerat per vitam in medio odeo, è candido marmore circum ingentem de ære Corinthio laminam, cui post mortem epitaphium inscrisere, & aliis & sequentibus carminibus.

Claudius de Monte Canuto.

Sponsam locupletem.........fecit, & auxit.
Veste, sacris, reditu, vase, ministerio..
Organa magna dedit, templum hoc renouauit, & ædes
Struxit eas, quæ te Dozera nobilitant.
Oppida, fana, domos, fundos meliora reliquit
Sponsæ...........................
Sæpè potestati laïcæ sine iure prementi
Aut sponsam, aut clerum, restitit intrepidus.

Ceterùm Claudius ante episcopatum fuerat canonicus & præpositus. 32
Iam episcopus seruauit præposituram per aliquot annos, quibus elapsis eam concessit Francisco fratris filio, quem posteà vidit Gallia Ebreduni, Biturgibus, Lugduni erchiepiscopum; Venetiæ, Roma, Germania legatum regium; Roma principio Cardinalem, deinde sacri senatus principem; & demum ecclesia Gallicana necessarium in rebus angustis columen. Vt enim cetera prætermittam, cùm Franciscus rex dedisset commeatum Philippo

 Melan

Melanctoni & aliis hæreseos autoribus, Turnonius Cardinalis exitiosam pestem auertit à Francis, regémque per nescio quas artes pro natiua facilitate delusum, grauissimâ oratione dedocuit, deterruitque. Debeámne in vltimis Francisci pro fide catholica, Gallicanáque republica facinoribus ponere, quòd Societatem IESV vocauit Turnonum, relinquo aliis cogitandum. Certè Viuarienses, Valentini, & reliqui circum Turnonem populi, debent illius collegio, aut omnes aut maximam partem religiones sacras. vbi verò literæ siue humaniores, siue graues & summæ, cultius olim & gratius atque augustius habuere domicilium? & quidem hactenus super Francisco Cardinali non omnino aliena ad instituto meo, vtpote qui tantorum rudimenta ceptorum posuit Viuarij Præpositus, sub Claudio episcopo patruo.

33 *Carolus de Turnone.* Claudio mortuo, Carolus à Turnone fratris filius; adiit episcopatum, antea primùm archipresbyter, deinde præpositus, ac demum electus in episcopum anno 1536. Certè florebat clerus Viuariensis sub fratribus Turnoniis Francisco præposito, Carolo archipresbytero, & reor maximam quóque partem canonicorum è præcipua vicinarum regionum nobilitate genus tum duxisse. Neque hoc insolens erat isti ecclesiæ. Lege nomina canonicorum ante annos centum, quæ recitaui hoc l. num. 11. inuenies in illis Castronouenses, Cairios, Sampsonios, Mirabellios, Gorcias, Plansianos, Serrescuderios. Aberant autem à conuentu memorato Cardinalis de Columna præpositus, Card. Belloforti archidiaconus, Guigo de Godeto, Hugo de Turnone, Petrus de Cuberiis, Guigo de Rupemoria, Rostagnus de Montealto, Petrus de Tilio, Pastor de Ranco, alij que plures è clarissimis circùm gentibus. Carolus à Turnone præposituram seruauit episcopus; suauissimi vir ingenij, & gratissimorum omnibus morũ fuit. Substruxit scalas lapideas, quibus è cæmeterio ascenditur suprà odeum, & ædi Sanuincentianæ dedit plurimum argenti facti, ad omnes sacros vsus supra illud quod sibi sacrificanti proprium mo-

34 *Simõ de Mailhè* riens addidit. Ei successit Simon de Mailhè anno quidem incerto, sed legitur tamen iurasse in priuilegia Viuariensium anno millesimo quingentesimo quinquagesimo secundo, & primùm sacrificasse in sancti Vincentij. Anno insequente post aliquod tempus deseruit episcopatum Viuariensem, adeptus archiepiscopatum Turonensem: & abeuntis locum impleuit Viua-

Iacobus Maria Sala. rij Iacobus Maria Sala Bononiensis Italus. Hic autem anno millesimo quingentesimo quinquagesimo sexto, fuit episcopus, vtpote sedem assecutus à Iulio III. qui obiit anno millesimo quingentesimo quinquagesimo quinto. Auenione fuit pro Legato Romani Pontificis: & cùm iuisset ad concilium Tridentinum, illi est immortuus. Eo vita functo episcopatus Viua-

Farnesius Cardinalis. Eucherius à S. Vitali. riensis datus est Cardinali Farnesio, qui possessione nondum initâ abdicauit, eum transcribens Eucherio à sancto Vitali affini. Is episcopatum adiit anno millesimo quingentesimo sexagesimo quinto, tertio calendas Iulij.

35 Hîc non licet mihi res episcoporum Viuariensium scribenti prætermittere cladem à Caluinistis furentibus illatam eorum ecclesiæ. Ab ipsis episcopatus initiis, Viuarium fide, pietate, sacrarum religionum cultu viguerat: neque vt in vicinia Manichæi primùm, deinde Ariani, posteà Prædestinatiani,

tum

tum Petrobrusiani, & Albigenses, denique Valdenses aliquando radices fixerint, vllâ mali tabes ciuitatem adhuc afflauerat. S. Auxonius cum episcopali sede, tantum amorem episcoporum & cleri in eam inuexerat, támque certam sacrarum rerum reuerentiam, vt nulla tempora, quæ nihil non exedunt, ipsam ab Christiana pietate dimouere hactenus potuerint. Piget ad vlteriora pergere, pertæsum susceptæ scribendi prouinciæ. Anno MDLXII. 36
vnus quis demum inuentus est, gente quidem nobilis, sed degeneri scelerum importunitate majoribus suis indignus, Noëmus Albertus dominus S. Albani, qui patriam pollueret, omniáque illa decora barbaris & impiis aduersus Deum, episcopos, clerum, ac denique ædes, resque sacras facinoribus deterere & perdere contenderet. Verùm turpissimi prædonis, paucorúmque assectarum perfidia, non est inurenda vniuersæ vrbi: ingemiscebant boni, præcipua & maxima pars: sed scilicèt non multorum sicariorum furor, potior erat in nobili, & suis episcopis jam olim addictâ, ciuitate. Igitur Albertus qui in Caluinistarum errores deflexerat, cùm valida latronum manu repentè post occupatos canonicos, ingressus ædem S. Vincentij, primùm imagines omnes dejecit, tum fregit organa, sanctorum reliquias vesano pede calcauit, protritásque dedit ignibus, omnem quæ occurrit argenteam sacrorum supellectilem sibi arripuit, improbo ausu, furiata mente. Illa die perdi- 37
dimus corpora sanctorum Auli, Arcontij, & aliorum præstitum, qui cùm olim per hanc vitam antistites, sermonibus & exemplis seruassent vrbem, post mortem beati, pergebant sustentare precibus ad Deum in cœlo fusis. Perdidimus partes præsepis, pallij, & crucis Christi; partes capillorum, lactis, pallij Beatæ Virginis, & sotulare porro ac velum; perdidimus digitum Sancti Ioãnis B. & S. Adriani, dentem B. Petri & S. Laurentij, atque aliorum sanctorum exuuias, quæ à majoribus in ædem S. Vincentij, de omnibus terræ partibus, tam multæ congestæ fuerant, vt cœlo suppar, eorum ferme omnium aliquid de corpore videretur habere, quorum animas illud tenet. Sed rudimenta malorum hæc fuere. Anno pòst quarto, sæculi sexagesimo sep- 38
timo, Santalbanus se deterior, veluti fera gustato sanguine ad prædam animosior sæuiórque, vltimò venit ad S. Vincentij, & dejectis ad latera ædiculis pronaon euertit. Sepulcra tum violata sunt, & humana quoque omnia polluta; cogitauit etiam homo barbarus dejicere odeum illud nobile à Claudio Turnonio exædificatum, sed non potuit, ceteris ad vnius interitum sibi metuentibus latomis, qui foramen in medio fornice apertum ampliare tentabat. Is è summo decidens, in varias partes scissus fuerat ad grãde, par aliquid ausuris exemplum. Quid? quòd domo Dei tam malè vexata, paucis pòst diebus domos quoque totius cleri, præter quatuor aut quinque, quarum incolæ præcipuos de hæreticis sanguine contingebant, affixâ priùs epigraphe diripiendas dat, deinde incendit euertítque. Sed antè omnia sacram suppellectilem speciosam illam & diuitem rapit, bibliothecam canonicorum, egregiis plurimísque voluminibus instructam, & omnia tabularia, dat in ignes, majore nescias impetu, quàm vesaniâ. Enimvero si vel ad momentum temporis sese ipse consuluisset, sustinuisset profectò manum in medio facinore. Cur non ita peragebat cum animo suo; quid suscipis Alberte, quid tendis? canonici non pereunt cum ædibus & libris; vt qui nunc vi-

 uunt,

uunt, etiam ipsi moriantur; quid tum? exorietur aliquis de mortuorum cineribus, qui ista doleat, quærat, vlciscatur. Non hac ipsâ vi concidunt regij iudices. Putas non futurum qui temeraria damnet ausa. Sed scilicet maior à dæmone furor mētem peruaserat tenebátque, quàm vt aliquid cogitaret cōpos sui. Igitur vbi tumultus deſæuiit, & quod seu diriperetur, seu incenderetur nihil prætereà rerum sacrarum fuit, Albertus necessariò quieuit póstque aliquod tempus reddita ab hæreticis toti regno pax fuit; & aliis enim ciuitatibus, neque paucis, sua quoque fuerant turbamenta. In vrbem, qui alij aliò fugerant, rediere canonici, in mediísque ruderibus excelsâ animi firmitate constantiâque, & habitarunt, & solitas Deo preces dixerunt. Sed enim verò non multò pòst questi sunt de iniuriis & clade sacrarum rerum, apud senatores Tolosanos, qui auditis quæsitoribus, de Sanctalbano Viuariensi, Monrufo Delphinate, paucísque aliis latrocinij sociis, morte illatâ meritas pœnas sumpsere. Placet vnum addere, vt videas dæmonis magis, quàm hominis, fuisse illum furorem Alberti. Tumulus Claudij Turnonij quondam episcopi violatus est, viríque cadauer ab vnguentis, quibus secundum mortem infecerant integrum, per plateas castri (ita appellant regionem vrbis) in rupis fastigio positam, quæ habet clericorum omnium domos, injuriosè tractum est, habitúmque ludibrio; & si Turnoniæ gentis reuerentia monitos minimè deterruisset sicarios, grauiùs aliquid passum esset: fuit ergo qui è media platea tum deferret domum suam, & posteà de nocte in sacram ædiculam, mulctatóque Santalbano reddeter sepulcro suo. Sed diu jam tædet ista persequi: & omnia lubens præteriissem, si per historiæ fidem licuisset scribenti.

41 Cùm ea gerebantur Viuarij, aberat episcopus ante annum quidem 1563. aut nullus, aut in Italiâ tantùm electus; anno autem 65. Auenione Eucherius, qui vt futuræ tempestatis argumenta notauit, vt in Pontificiam ditionem ire maturauit, vbi securus malorum, quibus occurrere non poterat, se melioribus temporibus seruaret. Ea dum votis opportuna vel expectat, vel desperat, moritur, vir gente, scientia, humanitate præcipuus anno 1571. die 5. mensis Ianuarij. Erat tunc temporis Auenione Franciscus à Balma Comes Susæ, & pro vicinia opportunum suæ genti videns episcopatum, petit à Carolo rege, vt Pontifici suorum aliquem præficiendum dicat. Postulatio placuit regi; & Franciscus is erat cui res negari non posset. Scilicet antiquissimâ stirpe progenitus, majorum suorum nomen implebat; & suis ipse fortiter pro publica re gestis, vt Christianæ fidei & religionum priscarum apprime amans erat, censebatur in illis regionibus ferme vnus esse, qui opponeretur hæreticis, & Ecclesiam Viuarij restitueret; fuerat quippe primùm dux centum leuioris armaturæ equitum, deinde pro summo vniuersi exercitus in Delphinatu duce absente, quam vtrámque præfecturam ingenti cum laude peregerat. Igitur hic annuente rege facit, vt Petrus d'Vrre affinis episcopatum adipiscatur. Sed eo post annum mortuo Ioannem de l'Hostel ei præficiendum curat. Hic antiquæ simplicitatis, sinceritatis, & probitatis sacerdos, erudiebat liberos comitis ad omne virtutis genus. Sedit in episcopatu ab anno 1573. vsque ad annum 1621. quo mortuus est sexto Aprilis: cúmque deficeret senio, viderétque Rostano Francisci filio Comiti Susæ, Ludouicum

Petrus d'Vrre. *Ioan. de l'Hostel*

Francis

Franciscum liberis omnino,cùm per ætatem liceret,idoneum gerendo episcopatui, memor beneficiorum,quæ plurima per omnem vitam acceperat, postulauit à rege & per regem à pontifice, vt sibi liceret eum habere operis adjutorem.

Ioanne antistite non vna fuit Viuarij,& circumpositæ regionis facies.Anno MDLXXVI. Hæretici Gaydano homine ignoto & obscuræ originis duce, per noctem dolúmque intrant castrum (quæ regio est vrbis in fastigio rupis clerohabitata) omnésque domos diripiunt,effuso in cæcam barbariem furore;& canonicos in cellam vinariam vi adactos internecione deleuissent, si Gaydanus faciens impetum in ciues, pro clero ex solitâ majoribus pietate certantes,non fuisset in humero brachióque vehementer pulsatus,mortario æneo per fenestram dejecto à muliere in majore,vt loquuntur,vico: is enim fracto ita corpore cecinit receptui,& verò scilicet cum suis recessit ex vrbe. Sed non diuturna fuit canonicis quies. Guido hæreticus, se baronem Villanouæ Berci appellitabat, post Gaydanum occupauit castrum Viuariense,muniuítque, & sua feritate primùm omnes clericos, deinde ceteros ciues dedit in fugam; perrexissétque tyrannum agere homo ferox & projectus ad omne facinus, si per cæcam noctem seu cœlestia, seu alia visa (id enim obscurum est) horrore incusso non pepulissent tota regione canonicorum. Secuti ducem ij etiam qui vrbem tenebant, vt fit,monstrorum in- 43
solentiâ in majus auctâ,conciti præcipitésque abscesserunt.Sed lamentabilis 44
profectò & catholicis durus fuit annus septimus supra millesimum quingentesimum octogesimum. Hæretici interceperant Montem Aimari, & ex eo non Donzerâ modò & aliis episcopi pagis, sed ceterâ etiam per Delphinatum & Viuariensem prouinciam circùm regione prædas agebant.Catholici contrà cogebant copias;& receptâ vrbe,cùm per vltimam rerum desperationem è castro erumpentibus obsisterent, ducem, atque adeo vrbem & omnia amiserunt. Præerat vehementer pugnantibus Franciscus comes Susæ bello notissimus:vir fortis pro patria & Ecclesia supra hominem manu agens cecidit,& cum eo catholicorum omnis spes, quæ gladiis bellatorum non ceciderat; multa nobilitas venit in manus Caluinistarum,& Arausicam deportata est,ipséque Rostagnus Francisci comitis filius.

Francisco Susano mortuo,timebatur rursum Viuarij ab hæreticis, & pri- 45
mùm comes Turnonius illi fuit præsidio,deinde dynasta Ventadurius, adhibitis ducibus catholicis & probis. Verùm sustulit omnem metum Henricus IV.ecclesiæ redditus,& per eum pax toti regno; tum enim verò respirare
canonici,& cum Ioanne episcopo cogitare de restituēda basilica S.Vincētij. 46
Perfectum est opus anno MDLXXXXIX.curante Francisco Monerio Præcentore, viro in paucis pio, modesto, & ad omne genus virtutis facto, impen-
sis episcopi & capituli. Ioannes verò antistes reliquam vitam quietè duxit: 47
peruenit ad annum nonagesimum quartum. Aliquoties, per hebdomadam toto anno jejunabat,omnem ferme diem ponebat in oratione,cúmque præ senio caligarent oculi, neque precibus legendis pares essent, nihilo tamen minùs solitis temporibus agebat cum Deo,illa sæpiuscule repetens quæ fideli,ex plurima olim oratione, memoriâ retinebat,& rosarium maximè Virginis præcipuâ pietate percurrens:ceteroqui cùm vigebat ætate, fecit Deo singulis diebus, & horis omnibus canonicorum quotidianis summo etiam

diluculo

diluculo interesse perdurauit. Sed eo Episcopo res gesta est, à me non præ-
termittenda hoc loco. Anno hujus sæculi tertio Societas Iesu posuit Albe-
naci prima sui Collegij fundamenta. Res Viuariensi prouincię in paucis gra-
ta, & jam magnis expetita diu votis, atque ex eo etiam non sine conuitio
postulata, cùm Iacobus Salesius, vir omni virtutum, & scientiarum genere
clarus, Turnoníque professor Theologiæ, Albenaci pro Christo Caluini-
starum manibus cum Guilelmo Saltamochio Coadjutore cecidit. Igitur
ad Societatis in eam vrbem aduentum vniuersa exultare, lætámque agere
diem, Casseriarum etiam & Argentariæ ciues, solemni cum prece supplices
adire Albenacum. Supra ceteros eminuit pietas Mottæi toparchæ Ve-
nesacij. Hic vir, vt opibus & animis respondebat antiquitati nobilissimæ
stirpis, acceptis à suo collegio duobus Canonicis Viuariensibus, cum præ-
clara cantorum manu, & comitatus viginti millibus hominum, quos sui ad
quindecim circum Albenacum milliaria Sacerdotes bonâ cum prece ad
Deum, piáque ducebant, intrauit Albenacum, voluítque Christiana sa-
cra fieri in mediâ plateâ, quando alius tot hominum millia locus non ca-
piebat, quæ Iacobi Galterij sapientis ex Societate Iesu Theologi de rebus
diuinis sermo excepit, attonitis ad eruditionem dicentis, & audientium ab
pietate fiduciam catholicis, & nequidquam frementibus hæreticorum, cum
vniuersâ ferme vrbe, quam errores suos docebant, *Ministris*.

48 Ludouicus Franciscus de Suse, principio episcopus Pompeiopolitanus, &
Ludou. Franciscus de Suse. adjutor Ioannis de l'Hostel fuit anno 1618. die 14. mensis Maij, postea
Ioanne mortuo adiit episcopatum Viuariensem anno MDCXXI. die VI.
mensis Aprilis. Hic Rostagni Comitis Susani & Magdalenæ de Medul-
lione Bressieux filius illos omnes animos in ecclesiæ suæ vsus impendit, quos
gente ex alto ductâ, dedit sanguis & paternus è Susanis, Leuiis, Bauciis, Sa-
lassis; & maternus è Medullionensibus, qui ante quadringentos annos pa-
gis ad minimum XXXV. dominabantur, vt annotaui III. de Valent. episc.
num. 25. & per Medullionenses, Pictauiensibus, Delphinísque Viennensibus:
eósque adhibet ad episcopale officium pietate, modestiâ, populorum carita-
49 te gerendum. Nihil dico ex amore tam illustris episcopi, quas per scholasti-
cum puluerem in puero auditore facilitatem, sinceritatem, natiuámque (vt
ita loquar) virtutem dilexi, eæ per maturiores ætates incrementis latentibus
ad illam peruenerunt firmitatem, quam laudamus omnes, & ego quidem
emiror ac deosculor. Pietas non morosa, grauitas non seuera, facilitas non
leuis, omnes ad se alliciunt, detinentque. Hic Franciscanos, qui Recollecti
appellantur, deduxit Argentariam, & Dominicanas virgines Viuarium.
Cùm pararetur istis monialibus templum, vbi quondam stetit ædes sacra
Beatæ Mariæ de Rodano, effoderentúrque rudera, triste Caluiniani fu-
roris exemplum, & alia occurrerunt, & sepulcralis ingens lapis cum sua
epigraphe. Fert ista potentem virum sub illo tumulatum fuisse, qui ex hæ-
50 resi eductus plurimos secum traduxerat ad fidem Trinitatis. Si memineris
Gothos Arianos quondam Viuario totíque Occitaniæ dominatos, &
Gothicis characteribus constat inscriptio, non difficilè cogitabis con-
ditorium antè annos mille excitatum fuisse; & gaudebis non aliter apud
Viuarienses cognosci majorum hæreses, si quod malum illos afflauit,
quàm per earum abjectionem, cum non paruo fidei incremento. Sed
ad

ad Ludouicum episcopum redeamus; ejus seu dignitati, seu amori vnum aliquid à Deo datum est. Anno 1636. tanta murium multitudo Viuariensibus agris insidebat, vt tertiam partē tritici depasta, ingentem mœstitiam inferret omnibus colonis. Dei manum sensit episcopus, & de consilio canonicorum suorum, primùm quidem voluit illum exorari supplicationibus publicis omnino tribus; primâ ad B. Mariæ Magdalenæ in Xenodochio, alterâ ad B. Virginis de Rhodano vbi nunc sunt Dominicanæ virgines, tertiâ ad S. Laurentij. Deinde verò jussit, vt agri lustrarentur aquâ, per hebdomadarios benedictâ. Denique per eosdem maledixit importunis, humanóque generi infestis animantibus. Probauit Deus ingeniosam Præsulis pietatem. Mures seu aliò delati, seu terrâ sepulti fuerint (hoc enim obscurū est) clam omnibus repentè desierunt. Hoc Dei erga Ludouicum amoris fuerit argumentum. Sed ego quidem supplicibus; accuratísque viri religionibus redditum puto. Quid alia afferam? Sua pro Deo & Ecclesia opera viuenti ingerenda non sunt.

Superiore anno Canonici vnum aliquid susceperant, in cujus commemoratione placet operi finem imponere. Anno sæculi tricesimoquarto sta- 51
tua B. Virginis ab eremitâ, pio viro, vel inuenta, vel excisa cepit inclarescere Rupeforti, pago inferioris Occitaniæ non multùm ab Auenione ciuitate, & ædem eidem virgini sacram nobilibus prodigiis illustrare. Celeberrimum, & ad populorum famam clarissimum fuit, quòd Ioannis Sicardi filia, septem mensium infans, perpetuo capitis motu repentè sub sacrum curata est die vicesimâ quintâ Martij. Canonici Viuarienses, vt sunt pij, & ad omne virtutis publicæ genus populo duces, decreuerunt ad imaginem Virginis ire supplices. Igitur anno tricesimo quinto die quartâ Septembris, se Rhodano frequentissimi committunt: suum Clerum sequitur de ciuitate & pluribus circùm pagis innumera hominum vis. Rupemauræ exscensionem faciunt omnes, & singula vrbis templa, vniuersámque ab vrbe viam Rupemfortem vsque, bini, sequentibus tota regione populis, piissimo simul & suauissimo concentu implent. Sed Rupefortianam ædem ingressi, Marianam imaginem tam concinnâ & ad veram pietatem, per Alamelli scilicet sui modulos, factâ prece salutant, vt omnium adstantium animos vehementer commoueant, & in vberes lacrymas soluant. Iacobus à saltu Præcentor Viuariensis rem sacram ceteris succinentibus fecit. Neque minor in suam ciuitatem redeuntium pietas fuit. Omnes ibant pedites; quàcumque incedebant, omnia castis complebant precibus, agros, compita, pagos, vrbes, obstupescentibus ad sinceram, & parem antiquæ pietatem Canonicorum Viuariensium per omnes regiones mortalibus.

DE REBVS GESTIS

EPISCOPORVM VALENTINORVM ET DIENSIVM

LIBRI QVATVOR.

Illuſtr^{mis} & Reuerend^{mis} Patribus

ARCHIEPISCOPIS, ET EPISCOPIS

Eccleſiæ Gallicanæ.

IACOBVS CAROLVS GELASIVS LEBERON.

Epiſc. Valent. & Dienſ.

IAM eſt diu, illuſtriſſimi Præſules, quod apud vos, & in publicis Cleri Gallicani comitiis & in priuatis cœtibus querelas meas depono. Non ſemel audiuiſtis referentem longis ſermonibus, & non ſine grauibus lamentis recitantem damna mearum eccleſiarum Valentinæ & Dienſis. Quod integerrimorum antiſtitum erat, doluiſtis & vos mecum, bonámque etiam manum adhibere malo tentaſtis. Sed omnia ſcilicet veſtra, meaque irrito conatu ceciderunt. Igitur denique cogitaui rem, vt eſt, omnibus non Galliarum, non Europæ, ſed vniuerſalis Eccleſiæ populis, palam facere per recitationem bene longam, neque inaccuratam de rebus geſtis & meis, & eorum qui ante me, ſeu Valentiæ, ſeu Diæ fuerunt Epiſcopi. Ex ipſa intelligent vniuerſi florentiſſi

florentissimarũ quondam Ecclesiarũ Antistes summum gessisse principatũ Valentiæ, Diæque, ambarum citatum possedisse comitatus, omnia vtroque episcopatu & loca tẽperasse judiciis, & regalia sibi habuisse jura, pagos demum ditione plurimos, clientelâ plures ducentis tenuisse. De tantis siue opibus, siue honoribus, solum penè Comitis nomen vix mihi reliquum est. Atque summum quidem principatum Ludouicus Pictauiensis Episcopus concessit Ludouico primùm Delphino, deinde Francorum regi vndecimo, non omnino malis conditionibus. Sed hæ pene omnes paucis pòst annis euersæ sunt, neque tamen Episcopo suus redditus principatus. Quid? quòd quæ restabat & mihi clientum turba, & meis judicibus potestas, magnam partem accisa nuper est. Vt non fallar, si dicam viuidam illam & robustam, ac veluti masculam, succíque plenam, Ecclesiarum mearum speciem omnino concidisse; quod ejus superest formæ, suo nomini par non esse; antiquarum exsucca potiùs, vt ita loquar, cadauera videri, quàm vera viuáque corpora. Ecce materiem voluminis, quod fideli veráque manu Ioannis Columbi è Societate IESV Professoris Theologiæ conscriptum, publicam do in lucem. Id autem ad vos defero, Christianissimi Præsules, vt videatis cùm cetera restituendis meis Ecclesiis opportuna animosè & fortiter susceperim hactenus, quod publicarum aperta malorum in vulgus propositione vnicum supererat querelarum, hoc etiam vehementer ac magnis viribus præstare.

AVCTOR LECTORI SVO.

De rebus gestis Valentinorum, & Diensium Episcoporum tibi scribo, mi Lector. Cur te hic sistam, & priùs appellem, quàm ad legendum Opus accedas, faciunt eius ab illis hinc nobilitas, inde obscuritas, non tacendæ hoc ipso in limine. Antiquissimarum Ecclesiarum Episcopos tibi repræsento, maximam partem gente illustres, sapientiâ claros, sanctitate venerandos. Videbis Sabaudos, Lotharingos, Geneuenses, Salassos, Pictauienses, Turnonios, Crussolios, magna Nomina; & de Innico Bearnio Castellanorum, Aragonum, Nauarræorum Regum parente Nepotes Monlucios, ac Leberonios, vt taceam fratrem Bosonis, Arelatensium Regis, Ratbertum, et filium Isicij Senatoris Apollinarem. Miraberis Ragnoaldum, Aredium, Vldricum, Espinaïum, certos

profligatores hæreſeon, & fidei curatores attentos. Quam animi firmitatē præſtitit Hugo per Gallias Legatus Sedis apoſtolicæ? De Gallicanis vnus Nicaſius fuit in priore Nicena Synodo. Venerabere Saturninum, Vlphinum, Petronium, Marcellum, Stephanum, Ioannem, alióſque plures, ita Deogratos, vt Apollinari fontem aperuerit leuandæ ſiti; ita ſuorum præſtites, vt Iſmidonis mortuum corpus tactu excitauerit ad vitam alienum cadauer. Debuerant profectò Majores noſtri tantorum Virorum ſingula decora literis commendare; & quorum voce ac exemplo informati ſunt ad omne vitæ officium, eorum fortiter geſta ad poſteros deducere. An fecère illi quidem grati ac memores; verùm aliæ aliis temporibus barbararum gentium incurſiones, importunus variarum hæreſeon furor, ipſum tempus rerum edax, & ignauia atque inſcitia identidem temporum comites, omnia perdiderunt? Certè laborandum mihi fuit in eruendis è puluere ac ſordibus, & in vnum colligendis, ex infinitis aliud agentium chartis, quæ affero. E tabulariis Caroli Iacobi Leberonij penè omnia deſumpſi. Qualiacunque ſunt, tanta firmitate conſtare inueni, vt quibus temporibus geſta ſunt, iis conſcripta fuerint manu publica ferè omnia, & ſummorum Virorum ſigillis munita. Atque tam vera fide refero, vt nihil reponam non meis luſtratum oculis, meáque manu diligenter verſatum. Sed in Tabulariis illius Epiſcopi non omnia habentur: deſiderantur nonnulla, quæ in aliorum Bibliothecis latere non dubito. Sicuti enim Chartis, quas innumeras volutaui, multa pro temporum, officij, negotiorum varietate ſunt immixta aliena; ita extraneis puto aliqua noſtrorum Epiſcoporum inſita. Alia omninò amant ad alia adhæreſcere, imo ad diuerſa & pugnantia quoque, non in rerum modò corporearum, mundíque adeò ipſius ſerie; ſed in omni etiam Hiſtoriarum genere. Hiſpanus in Galliarum monumentis legit Luſitanorum Regum origines, & prima Maurorum in Celtiberis excidia; Anglus natales ſuorum regum; Italus perfugia Summorum Pontificum; Siculus, Hungarus, Syrus, Sarmata Principes ſuos. Et nos viciſſim miramur in antiquis Romanorum, & Græcorum Annalibus, Maiores noſtros iam tum olim, etſi in media barbarie natos & educatos, tantùm non cepiſſe Romam, & ſuum nomen dediſſe Galatis. Hiant alicubi, neque ſibi aptè cohærent Epiſcoporum tempora præcedentium cum ſequentibus: aliqui de Valentinis circunferuntur incerti, plures Dienſium omninò exciderunt. Tu, mi Lector, ſi potes hos excitare, illos aſſerere, omnes alios aliis ex vero admouere, facies, vt quæ non ingrata tibi fortaſſis erit de Valentinis, & Dienſibus Epiſcopis mea Tractatio, ſit etiam integra, ſuique ſucci, & ſui roboris per omnes artus plena.

DE REBVS GESTIS
EPISCOPORVM
VALENTINORVM
LIBER PRIMVS.

VALENTIA, prænomine Iulia; Ῥώμη Græcis, magnum apud omnes historicos nomen; Segalaunorum ciuitas, colonia Romanorum; amœna situ, irrigua fontibus, studiis legum humanarum nobilis, potens arce, Rhodano flumini post Isaræ amnis confluentem imposita est. A quo fidem Christianam acceperit non facile dixerim. Sanjulianus in Antiquitatibus Matisconis paginâ 269. ex antiquissimo Lugdunensium ad S. Irenæi canonicorum de charta pergamena libro, recitat beatum Paulum, cùm tenderet in Hispaniam Lugduno descendisse Valentiam, *& in ea reliquisse Rufum filium Simonis Cyrenæi.* Vtcunque habeant cetera illius libri, neque enim ea singula placet excutere, hoc de Rufo magnam habet similitudinem veri. Ado ante annos octingentos scripsit sequentia in Chronico. *Creditur Paulus ad Hispanias peruenisse, & Arelate Trophimum, Viennæ Crescentem discipulos suos ad prædicandum reliquisse.* Iam cur negabis, cùm iret Arelatem Viennâ, exscendisse Valentiæ, vt consueuerunt nauicularij; & ferendæ fidei Christianæ discipulum in florentissima &c, vti Prosper anno 19. Arcadij & Honorij loquitur, *nobilissimâ Galliarum ciuitate reliquisse*, sicuti Crescentem reliquerat Viennæ, & cogitabat Trophimum Arelate relinquere? Ista si non negaueris, propè est vt fatearis Rufum Simonis Cyrenæi filium esse, quem ei doctorem imposuit, qui scilicet post aliquot annos Auenionem (primo illa gloriatur antistite) profectus fuerit relictâ Valentiâ, quemadmodum Crescens relictâ ex eodem Adone Viennâ rediit in Galatiam. Neque nihil ad hoc facit, quòd Irenæus libro 1. cap. 9. autor est fuisse Christianos in regionibus ad Rhodanum non longè à Lugduno positis ante Marcum Valentini Gnosticorum principis discipulum, ac proinde sub tempora S. Rufi. Nam cur in illarum vna non reponemus Valentiam, & scriptori illius antiquissimæ apud Sanjullianum chartæ negabimus eam à S. Rufo edoctam fuisse? verùm istud quisque, vt visum fuerit, æstimet, certè ipse idem Irenæus Polycarpi quem Ioannes Apostolus erudierat discipulus, Lugduno Valentiam misit Felicem, Fortunatum, & Achilleum, qui fidem Christianam ciues edocerent vt mirari non debeas quæcunque à Caluinistis per seditionem & turbas (bella quippe non dixerim contra Deum gesta & regem) procellæ fuerint

excitatæ, ruentibus in hæreſim vicinis populis, Valentinos ſtetiſſe immotos in Chriſti fide: Irenæi diſcipulos audiuerunt, & per eos à ſanctiſſimo viro odium hæreticorum hauſerunt. Chenutius aſſeruit fuiſſe Valentinos epiſcopos aduerſus Bedam, Vſuardum, & omnes alios ante ipſum ſcriptores. Eodem anno, eadem die in carcerem miſſi, & poſt vincula perempti, quomodo alius ab alio epiſcopatum gerere potuerunt? Ado in Martyrologio tradit Felicem fuiſſe preſbyterum, & Fortunatum atque Achilleum diaconos, additque ſequentia, *qui à beato Irenæo Lugdunenſi epiſcopo & martyre ad prædicandum verbum Dei miſſi, cùm maximam partem ſupradictæ vrbis ad fidem Chriſti conuertiſſent, à Duce Cornelio in carcerem truſi: dein duriſſima neruorum flagellatione diutiſſimè verberati: poſt etiam reuinctis poſt terga manibus, cruribúſque contractis, circa rotarum vertiginem adſtricti, fumi quoque amaritudine ſuppoſitâ, die ac nocte continuatâ equulei extenſione ſuſpenſi, ad*
3 *extremum gladio conſummati ſunt.* Feruntur humata cæſorum corpora, vbi poſtea fuit Prioratus ſancti Felicis, vnde Remegarius epiſcopus transtulerit in templum olim Cornelio & Cypriano, nunc Apollinari epiſcopo dicatum. Eſt princeps vrbis eccleſia; habet collegium nouen canonicorum ſupra Decanum, Præpoſitum, Abbatem S. Felicis, Archidiaconum, Theologum. Adjunctam regit parœciam S. Stephani; & ante centum annos, quam à figurâ vocabant Rotundam, ædem Virgini ſacram, habebat in propinquo. Euerterunt hæretici. Eccleſia S. Ioannis vetuſtiſſimo epiſcoporum Concilio nobilis, à canonicorum, quod memoraui, collegio accipit curiones duos. Erat etiam olim in ciuitate parœcia S. Martini: nomen à Caluinianis euerſæ hæret nunc quoque in aliquot vrbis regionibus. Hæ ſunt quatuor Valentinorum parœciæ, niſi quòd Rotundæ & Martinianæ onus, ex quo deſierunt, incubuit in Sacerdotes S. Stephani. Ad illas quondam accedebat extra vrbem ad Turdeonis portā quinta. A S. Vincentio nomen acceperat. Euer-
4 tere Caluiniani. Cùm ſtaret, habebant Hoſpitalarij. Burgum, vt loquuntur, Valentiæ impoſitum eſt Rhodano ad Septentrionem vrbis. In eo præterea viſitur ædes Petro ſacra, canonicorum collegio nobilis, quibus trans fluuium eccleſiæ Marcelli, Bartolomæi, & Apollinaris ſubjacent. Reſtituerunt ſuper ruderibus Catharinææ parœciæ cum ipſa ab hæreticis dejectæ. Ad ejuſdem vrbis meridiem ſtabat olim ad Rhodanum abbatia S. Rufi. Antiquiſſimam & ſanctiſſimam domum ſuſque deque verterunt Hugonotti. Erecta fuerat poſt annum milleſimum centeſimum quinquageſimum octauum, quo Raimundus abbas ei conſtruendæ coëmit aream ab Odone epiſcopo. Poſt ejus excidium abbas in vrbem deportauit ſuos canonicos, cum omnibus, vt appellant, Officiis, Sacriſta, Priore clauſtrali, Eleemoſynario, Camerario, Correario, Infirmario, Operario, Præceptore, Subſacriſta, Priore collegij ſanctæ Mariæ Magdalenæ. Sedet in vrbanâ domo prioratus S. Iacobi. Ad colligendos peregrinos conſtructa fuerat. Ante Caluiniſmum, ciuitas habuit quoque extra muros, prioratum S. Felicis ex eodem S. Rufi canonicorum ordine: habet verò noſtris quoque temporibus, Dominicanos, Franciſcanos conuentuales, Minimos, Capucinos, Recollectos; & de ſacris Virginibus, illas quæ, ſeu à Viſitatione B. Mariæ, ſeu à S. Vrſulâ ſibi nomen fecerunt. Petrus Andreas Leberonius antiquæ pietatis antiſtes, deduxit in vrbem mo-
5 niales, Benedictinas quidem Subdione, Bernardinas autem Vereeſone. Sed

vt

vt ad felicem presbyterum, Fortunatum & Achilleum diaconos aliquando redeam, veneritne Valentiam cum illis episcopus, non inuenio. Certè cùm *maximam partem* florentissimæ *vrbis ad fidem Christi conuerterint*, omnino asseramus oportet, si non venerunt subsidio episcopi post Rufum, Rufique successores, laborantis, non multo post ipsorum mortem tempore Valentiam episcopum venisse qui recomponeret Ecclesiam, furore Cornelij Ducis turbatam. Quicunque is fuerit, & post ipsum alij, Æmilianus tum sedebat Valentiæ, cùm Eusebius Vercellensem gerebat episcopatum; hujus enim mandato Marcellinus Æmilianum ad sui in episcopū Ebredunensem vnctionem adhibuit, vt tradit qui de ejus vita scripsit. Saussaius in episcopis Aurelianensibus pagina 70. docet Nicetium qui anno 374. interfuit Concilio Valentino, fuisse Valentinum antistitem. Chorerius 7. historiæ Delphinatus sectione 7. Æmilianum vocat, qui ei Valentinus interfuit. Maximus anno 419. gerebat episcopatum Valentiæ, & cùm accusatus fuisset manichæismi à suis clericis, Bonifacius Pontifex noluit causam cognosci ab episcopis septem prouinciarum, vt habetur in illius epistolâ 2. Putabam absolutum in amplissimo Concilio: tanti enim Præsulis damnatio reliquisset alioqui fœda vestigia in scriptoris alicujus volumine impressa. Septem illæ Prouinciæ sunt Viennensis, Aquitania prima & secunda, Nouempopulania, Narbonensis prima & secunda, Alpes Maritimæ. *Æmilianus.* *Nicetius.* *Maximus.*

Post Maximum annis incertis beatus Apollinaris vniuersâ Gallia celeberrimus sedit Valentiæ. Hic vir Isicio primùm Senatore, postea Viennensi Archiepiscopo, ex Audentia conjuge natus, fratrem habuit sanctum Auitum Viennensem quoque Archiepiscopum & Fuscinam sororem, ad quam Auitus frater ita de laude castitatis scribens cecinit. *S. Apollinaris.*

Edidit vt quartam genitrix Audentia prolem,
Téque dedit generi partu fœcunda supremo,
Confestim parcam promittit ducere vitam,
Ac deinceps paribus castum seruare cubile,
Constituit votis carorum cura parentum.

Post multa addidit, cùm Fuscina soror virginitatem Deo vouisset, se & Apollinarem fratrem, illius ad exemplum sæculo renuntiasse.

Iunior ortu,
Religione prior viuendi jura dicasti.
Conuersio fratrum
Exemplo debenda pio.

Fratribus deinde Isicium patrem addidit, & ipsorum trium insulas episcopales memorauit:

Te meruit primam cognatio tota patronam,
Iam te signiferam sequimur.
Pontificem sacris assumptum respice patrem.
Suscipe quos humiles patrum ad consortia fratres,
Officio similes nectens Ecclesia junxit.

Apollinaris anno quadringentesimo nonagesimo tertio postulatus est à Valentinis in Episcopum. Subdione quippe, quam ex hæreditate paterna dominus tenebat, cùm degeret, monachumque ageret, atque suas opes vel profunderet in pauperes, vel construendo sacras ædes refunderet Deo, venerationi 7

tationi omnibus erat; & præsule mortuo visus est, non sine volente Deo, propositus illis proximè vrbem, qui legeretur in episcopum. Domi suæ templum erexerat Geruasio & Protasio martyribus; atque vt secuturis Præsulibus daret exemplum amplificandæ Ecclesiæ, Subdionem illi episcopatum iniens dedit. Ea per plurimos annos fuit in Antistitis ditione, cùm autem aliquando ad moniales peruenisset, anno millesimo ducentesimo quadragesimo quinto rediit ad episcopum. Anno quingentesimo nono, interfuit Concilio Epaunensi. Infracti antistes animi, regem quoque cùm de diuinis legibus agebatur, non dubitauit offendere. Stephanus vir opibus potens, regnóque necessarius, duxerat sororem conjugis mortuæ, & Apollinaris autor fuit episcopis in Synodum coactis arcendi hominem sacris; neque imperato exilio potuit à sententiâ dimoueri. Longè à suis ouibus deportabatur, & febris regem inuasit. Iram Dei vindicis interpretata regina, cucullam episcopi Valentini ægro imposuit: fugatus est morbus; reuocatus est exul. Aliis etiam prodigiis, ipsisque innumeris, sanctitatem viri testatus est Deus. Sitienti per immodicos æstus, fons erupit juxta Lugdunum. Et plures curauit ægros, & ex Aliphij corpore dœmonem pepulit. Denique sic locutus est Agobardus Lugdunensis Archiepiscopus Ludouico Pio Imperatori, trecentis post ipsum annis. *S. Apollinaris Ecclesiæ Valentinæ, quantus fuerit & sit, non solùm gesta de eo, sed & crebra ejus miracula vsque hodie sublimiter testantur.* Post Agobardum Ado Archiepiscopus Viennensis sequentia scripsit in chronico. *Auitus quoque Viennensis episcopus, eloquentia & sanctitate præcipuus, & ejus frater Apollinaris Valentiæ episcopus, miraculis insignis, Isicij primùm Senatoris, tum Viennensis episcopi, duo lumina, clarissimi filij.*

8 Post S. Appollinarem Chenutius ordine ponit Æmilianum, Saluium, Antonium; eos Robertus post Ingildum constituit: neuter habet antiquum sententiæ suæ autorem. In musæo Salignonis olim Sacristæ Diensis, inuentus est catalogus Valentinorum antistitum, ab innominato scriptore concinnatus. Quia non omnino ineptè conditus est, nonnulláque habet ceteris autoribus ignota, eum ego testem aliquando afferam rerum propositarum, & quidem sub nomine Salignonis quando ipse vnus, quod sciam, illum habuit. Saligno igitur longè alia à Chenutio & Roberto affert. *Beato Apollinari successit Maximus sanctitate ac virtutibus pollens. Inde Æmilianus vir sanctissimus. Post hunc Saluius nimiæ sanctitatis episcopus, quem secuti sunt Antonius, Antoninus, Gallus, Rainaldus, & Elephas.* Ego autem in Conciliis Galliæ, post Apollinaris mortem habitis ante annum sexcentesimum, lego Gallum, Maximum, Ragnoaldum episcopos Valentiæ, ceteros seu à Salignone, seu ab alio allatos, nullis in libris, seu typo, seu manu scriptis, lego. Sunt

Gallus. ergo mihi certa quæ sequuntur, pono alia omnia in incertis. Gallus anno quingentesimo quinquagesimo secundo, interfuit Concilio Aurelianensi quinto: Maximus (secundum appellabimus, vtpote posteriorem illo, quem

Maximus 2. vidimus anno quadringentesimo nono) subscripsit Lugdunensi primo per

Ragnoaldus. Astemium diaconum, anno quingentesimo septuagesimo: Ragnoaldus sedit anno octogesimo secundo in Matisconensi primo, octogesimo septimo in Lugdunensi secundo, octogesimo octauo in Matisconensi secundo, octogesimo nono in Valentino secundo.

Ab anno sexcentesimo vsque ad septingentesimum tres tantùm inuenio

uenio episcopos, Agilulfum, Ingildum, & Bobonem. Agilulphus, nonnullis Aigulphus, sedebat Valentiæ anno quarto Clodouei secundi Francorum regis, autore Aimoino libro 4. historiæ Francorum capite 40. cùm enim adhæreret Vvilelbaldo Vltrajuranæ Burgundiæ patritio & is cum Flaucato, quem Nantildis regina præfecerat palatio Burgundię, contenderet, ait Augustodunum perrexisse, *vt quæ in regiâ aulâ agerentur cognosceret, atque ad Willebaldum referret.* Idem Aimoinus sequenti capite scripsit sequentia. Clodoueus anno regni quarto & decimo *argentum quo genitor suus absidem supra sepulcra martyrum Dionysij, Rustici, & Eleutherij prominentem operuerat, auferri mandauit, & Aigulpho loci illius abbati tradi, vt ipse illud egenis & necessitatem patientibus (quia fames eo tempore totam pene occupauerat Franciam) dispartiretur.* Annus Clodouei decimus quartus est Christi nonus & quinquagesimus: si Aigulphus hic abbas Sancti Dionysij est idem cum Agilulfo Valentiæ episcopo, asseramus oportet illum eo anno sedisse Valentiæ. Hoc ego secutus sum in editione secunda istius libri, nunc aduerto Aigulfum ab Aimoino dici abbatem, & non multis ante lineis agentem de episcopo Valentiæ appellasse Agilulphum, eô igitur inclinat animus, vt abbatem diuersum ab episcopo fuisse putem. Vtcunque hoc habeat, Ingildus episcopus Valentiæ sedit in Concilio Cabilonensi, cujus annus incertus est. Sunt qui velint habitum circa quinquagesimum à sexentesimo, alij octauo & quinquagesimo post sexcentesimum, ego in prioribus istius libri editionibus illos secutus sum qui ad sexcentesimum sexagesimum secundum referunt, Bobo post septuagesimum hujus sæculi fuit episcopus & à sede suâ dejectus est post annum sextum & septuagesimum. Homo malæ fidei, ac militaris ingenij, & alia grauiter peccauit, & Ebroino ad omne scelus projecto sese adjunxit, & Sanctum Leodegarium Augustodunensem episcopum vehementer insecutus est, afflixitque. Hic in vita sancti Leodegarij Augustodunensis episcopis dicitur occupasse Valentiam, vt sui juris. Sequuntur Saluius secundus, Lambertus, Bonitus, apud Scriptores nouitios de episcopis Valentinis. Eos ego apud antiquos non inuenio, si Bonitum excipias. Hic interfuit Concilio Narbonensi anno septingentesimo octogesimo octauo, ex actis ipsius Concilij, quæ recitat Balusius ad caput vigesimum quintum libri sexti, de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ, autore Petro de Marca Archiepiscopo Parisiensi. Lupicinum ego in editione secunda libri istius subjunxi Bonito, & de eo hæc addidi: *subscripsit indicto Caroli Magni, super Sanctorum reliquiis Aquisgrani repositis ab imperatore, cùm Felice presbytero & Fortunato diacono, ex Doubleto in Antiquitatibus Sandionysianis*; Sed è quo ea acceperim non inuenio. Ex aliquo habuisse me non dubito, sed quis ille fuerit nunquam occurrit diligenter & occuratè quæritanti. Certè Doubletus ipse in Antiquitatibus Sandionysianis ipsa non scripsit.

9 *Agilulphus.* — *Ingildus.* — *Bobo.* — 10 *Bonitus.*

11 Placet hîc afferre Salignonem. *Vvaldus familiaris fuit Carolo Magno imperatori, manifestans ei primordia religionis Christianæ in vrbe & diœcesi Valentiæ. Quapropter religiosus imperator inter cetera dona dedit ei in episcopatu Regensi ecclesiam vnam cum appenditiis suis, in qua beati confessores Maximus Regensis episcopus & Apollinaris conuenire solebant de rebus diuinis tractaturi. Eo tempore legati prædicti imperatoris diuinâ prouidentiâ ossa*

Beati Cypriani epiſcopi Carthaginenſi & martyris ab Africa ſecum detulerunt vſque ad vrbem Arelatenſium, quæ à præfato imperatore Laidrado Archiepiſcopo Lugdunenſi data fuerunt in cuſtodiam, quoadvſque reliquias beati Cornelij Romani Pontificis & martyris coadunaſſet, & templum SS. martyribus condignum ædificaſſet. Cùmque in hoc ſancto propoſito intenderet, Aquiſgrani in Domino obdormiuit: cujus piam voluntatem ſequentes epiſcopi Siluius & Lambertus executioni mandare curauerunt. Hæc Saligno. Vvaldum Bonito ſubjungit. Vt cetera veritatem habeant, certè quod de Sanctis Maximo & Apollinari falſum eſt, niſi dicamus hunc in adoleſcentia, aut juuentute poſitum, acceſſiſſe ad illum jam ætate grauem, vt ab eo virtutis omne genus diſceret, cujus nomine, ex monaſterij Lerinenſis præfectura collecto, clariſſimus erat totâ Galliâ.

12 *Drunctanus.* Ægidius Lacarry Societatis noſtræ anno 1665. die 30. menſis Augusti ad me ſcripſit ſequentia. *Drunctanus fuit epiſcopus Valentiæ.* Poſtea multis aſſerit fuiſſe etiam abbatem ſancti Theofredi annis octingenteſimo trigeſimo nono, & octingenteſimo quadrageſimo nono, ante epiſcopatum: ſed non affert annum, quo ex abbate euaſit in epiſcopum, neque tempus quod in epiſcopatu poſuit. Cùm tamen addat Galterum, qui abbas erat anno 863. ei ſucceſſiſſe in monaſterij præfectura, intelligis epiſcopatum adiiſſe ante illum annum: ſed abs dubio illum addit ante quinquageſimum octauum; *Ratherus.* Ratherus enim apud Claudium Perry in hiſtoria Cabilonis legitur ſediſſe Valentiæ anno decimo octauo Caroli Calui, qui fuit Chriſti octauus & quinquageſimus ſupra octingenteſimum. Charta eſt in illius hiſtoriç probationibus pag. 31. quâ Ionas Æduenſis epiſcopus dat canonicis ſuæ eccleſiæ Simponiacum villam. Scripta eſt illa in epiſcoporum Synodo, & his verbis concluditur. *Teſtes adfuerunt infraſcripti, quos Synodalis celebritas conuocarat. Remigius Gratianopolttanus* &c. *Remigius Dienſis, Ratherus Valentinenſis.*

13 *Ratbertus.* Rathero ſucceſſit Ratbertus, Raſpertum etiam & Robertum vocant. Fortaſſis erit qui neget ei ſucceſſiſſe, ac eundem faciat cum Rathero. Donec aliquid occurrat quo euincatur non eſſe ab illo alius, ego quidem exiſtimo diuersũ ab eo eſſe. Ratbertus ego fuit anno octingenteſimo quinquageſimo nono in Concilio Tullenſi, & ſequente, atque in Pontigonenſi octingenteſimo ſeptuageſimo ſexto, & in Mantalenſi octingenteſimo ſeptuageſimo nono. Vir ſanguine ſummus ac virtute, anno octingenteſimo ſeptuageſimo ſexto, Cariloci conſtituit abbatiam, probante Concilio Pontigonenſi, & in ea Gauſmarum abbatem. Nunc eſt prioratus Ordinis Cluniacenſis. Charta quâ ipſum Eudrado (Eduardum nonnulli vocant) cum fratre jam mortuo ſe erigere ait, recitatur verbatim à Seuertio in Aureliano epiſcopo Lugdunenſi, qui Concilio præfuit pag. 186 Patre Boſone, ſeu Boue. Ac Buuino Ardennarum Comite natus, Boſonem Mantalæ anno 879. electum in regem habuit fratrem. Et Thietbergam Caroli Calui vxorem ſororem. Hic ipſe Ratbertus anno 875. confirmat bona & jura monaſterij Trenorchienſis, in S. Marcelli Cabilonenſis, cum aliis epiſcopis, teſte Chiffletio in probationibus hiſtoriæ Trenorchienſis pag. 217.

14 *Iſaac.* Iſaac anno octingenteſimo octogeſimo ſeptimo, interfuit Concilio Cabilonenſi, & poſt nonageſimum ſecundum Viennenſi. Fertur Eilardus eum præceſſiſſe, & poſt ipſum ſediſſe Aimarus, Ado, Brocardus, Archimbertus,

bertus, siue Archimbaldus, Agildus seu Ainus, Robertus, Isaac secundus; Saligno istis addit Nicolaum secundum. Sed nullum ego istorum episcoporum lego, seu in antiquioribus chartis, seu in libris qui peruenerunt ad meas manus.

Remegarius accepit à Ludouico quarto Imperatore Saxiacum, Adgentiolum, & Saonem ex charta sincera ab ipso Ludouico subscripta sine anno & die; quæ habetur in episcopio Valentino. Ludouicus autem cepit imperare anno nongentesimo, & quadriennio pòst oculis & imperio priuatus est à Berengario Forojulij Duce. Pius Imperator ait se pro animabus Bosonis & Hermingardis parentum dare ea castra Sancto Cypriano martyri & S. Apollinari confessori, quibus scilicet princeps ecclesia Valentiæ sacra erat illis temporibus Charta sic habet. 15 *Remegarius.*

In nomine Domini æterni & Saluatoris nostri Iesu Christi. Hludouicus diuinæ ordinatione prouidentiæ Imperator Augustus. Sacris locis emolumentum nostræ imperialis celsitudinis exhibemus, profuturum nobis id ad præsentem vitam faciliùs transeundam, & ad æternam facilius obtinemdam confidimus. Grande comperiat omnium fidelium nostrorum, præsentium scilicet & futurorum solertia, quam quidem nos pro remedio animæ genitoris nostri Bosonis, ac piissimæ genitricis nostræ Hermingardis, atque ad deprecationem inclyti Ducis, ac Marchionis nostri Hugonis, videlicet propinqui nostri, comperimus Deo, & Sancto Cypriano gloriosissimo martyre, ac Sancto Apollinare eximio Confessore, atque Pontifice Valentinensis Ecclesiæ, vbi Remengarius reuerendus noster, atque fidelis Præsul esse dignoscitur, res sitas in Comitatu Deensi, villam scilicet quæ vocatnr Saxiacum, cum castro desuper similiter nominato, cum Adgentiolo, atque Saone. Hæc itaque omnia cum ecclesiis, vnâ in honore Sanctæ Dei genitricis Mariæ dicata; aliâ in honore sancti Ioannis; tertiâ quoque in honore sancti Tertij martyris, cum familiâ vtriusque sexus, cum vineis, pratis, syluis, pascuis, molendinis, aquis, aquarúmque decursibus, & cum omnibus ad prædictam villam, Saxiacum videlicet, pertinentibus, totum Deo, sanctisque jam dictis donamus: vt faciat exinde Remegarius Præsul, suique successores ab hodie & deinceps, sicut ex aliis rebus à piissimis Regibus & Imperatoribus inibi (idest abs dubio in Comitatu Deensi seu Diensi) collatis. Vt autem hæc nostra largitio, nostris futurisque temporibus, inuiolabilem in Christi nomine obtineat firmitatem, manu nostra subter firmauimus, & de annulo nostro sigillari jussimus.

Signum Hludouici serenissimi Imperatoris Augusti.

Non hic est ille Remegarius, sed secundus, qui anno nongentesimo duodecimo recepit ab ipso Hugone qui postea fuit rex, Villanouam, quam à Carolo Magno concessam, & à Bosone ac Hermengarde regibus confirmatam eripuerat Ecclesiæ Valentinæ, vt ex ipsa restitutionis ab Hugone factæ charta docet Chorerius libro decimo historiæ Delphinatus sectione 13. 16

Aimo fuit Archicancellarius Conradi Pacifici, interest donationi, aut potiùs restitutioni quorundam prædiorum Viennensi monasterio sancti Petri à Ratburno Conradi genero & Vicecomite Viennæ, vt autor est Chorerius libro citato sectione 18. ex ipsa restitutionis charta scripta anno 975. 17 *Aimo.*

Guido. Guido Valentinus epiſcopus, & præpoſitus Anicienſis anno nongenteſimo nonageſimo tertio interfuit fundationi eccleſiæ S. Petri Monaſterienſis in vrbe Anicienſi à Guidone Anicienſi Epiſcopo, vt legitur in Bibliotheca M S. Philippi Labbé tom 2.

18 *Hubertus.* Humbertos duos lego apud Guichenonum in hiſtoria Sabaudiæ pag. 1159. Guigonis ſecundi Comitis Albonenſis fratrem alterum, alterum filium. Hic anno 991. dicitur interfuiſſe donationi Vizilæ &c. Cluniacenſibus ab Humberto patruo epiſcopo Gratianopolitano: ille anno 27. interfuiſſe conſenſui Summi Pontificis in donationem prædiorum ruſticorum Campiſauri à Guigone auo iiſdem. Chorerius libro 1. hiſtoriæ Delphinatus libro 11. paginâ 795. poſt Ducheſnium libro 4. hiſtoriæ Burgundionum cap. 54. memorat Humbertum epiſcopum Valentiæ & ait ipſum anno 1025. interfuiſſe conceſſioni prioratus Burgeti Cluniacenſibus ab Amedeo Comite Maurianenſi, addit fuiſſe nepotem Humberti epiſcopi Gratianopolitani ex Guigone II. Albonenſi Comite fratre. Scio Chorerium nihil ſcripſiſſe de Gratianopolitanis epiſcopis, quod ex veris chartis non acceperit, in eam igitur venio ſententiam vt Humbertus Guigonis illius ſecundi filius ſederit Valentiæ anno 1025. & qui ſedebat ex Guichenono anno 1127. non fratrem, ſed filium quoque ejuſdem ſecundi fuiſſe. Si quis Humbertus fuit epiſcopus Valentiæ anno 991. putauerim fuiſſe fratrem Humberti epiſcopi Gratianopolitani, non nepotem ex fratre. Certè qui ſedebat Valentiæ Humbertus Guigonis ſecundi filius annis 1025. & 1027. non ſederat anno 991. quandoquidem anno 993. ſedebat Guido vt vidimus, non Humbertus. Ad-

Lambertus. de quòd Lambertus frater Aimari Pictauienſis, qui Valentiæ Comes erat, ſedebat anno 1011. vt Ægidius Lacarry ex S. Theofredi tabulario ad me ſcripſit, eo quippe anno tradidit monachis S. Theofredi eccleſiam S. Victoris ad Valentiæ muros tum poſitam, nunc euerſam, *pridie idus Martij anno* 1011. *regnante Rodulfo*, quemadmodum habetur in chartâ ab eo ſubſcripta.

19 *Remegarius.* Illo ipſo vndecimo poſt milleſimum Lamberto ſucceſſit Remegarius ſecundus, ſic enim legitur in breuiario Valentino. *Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo vndecimo, defuncto ſanctæ Valentinenſis Eccleſiæ epiſcopo, Remegarius natione Francus in eàdem Eccleſiâ ſubrogatur Epiſcopus.* His verbis ſubjunguntur miracula duo S. Apollinaris quondam epiſcopi. *Hic dum in jam dictam Eccleſiam aduentaret, accidit vt ad oſtium B. Apollinaris puella nomine Richildis jaceret, quæ multis annis contracta jacebat, nec omnino ambulare poterat. Neceſſitate autem Agarenorum inſtante, præfata baſilica, in quâ beatus Pontifex jacebat, plena erat vaſculis, in quibus vinum atque annona recondebatur. Eliminatâ autem omni ſpurcitiâ eccleſiæ à præfato Præſule, ſtatim prædicta puella laudans Deum erecta, & ſic incolumis facta eſt, quaſi nunquam renum ac crurium dolorem ſenſiſſet. Eodem namque tempore puella quædam nomine Ermengardis ex patre Ragebarto malè à dæmonio vexabatur. Hanc eccleſiam intrare ſpiritus malignus nullatenus ſinebat* &c. Curata eſt voto facto; quod cùm frater non impleret, rurſum à dæmone arrepta eſt, ad lectúmque glorioſi Pontificis ductam in catenis ferreis, omnino deſeruit dæmon.

20 *Guigo.* Remegario ſecundo ſucceſſiſſe videtur Guigo ſiue Vvigo. Robertus enim illum legit in literis à Benedicto octauo datis anno milleſimo decimoquinto, & attigit annum milleſimum quintum, quo fuit in Anſana Synodo;

&

& eo ipso anno Guigoni successit Humbertus Guigonis secundi Comitis Albonensis filius, Chorerius enim vt in superioribus domi vidit eum in tabulis anno 1025. scriptis. Erat is Romæ anno 1027. vt etiam suprà ex Guichenono retuli. *Hübertus.2.*

21 *Pontius.* Pontius anno millesimo quadragesimo, interfuit vnctioni basilicæ Sanuictorinæ ad Massilliam per Benedictum vndecimum, eo ipso Pontifice teste, in chartâ quam de ea vnctione edidit. Peruenit ad annum quartum à millesimo quadragesimo ex Roberto. Interfuit Victore secundo Pontifice restitutioni quorumdam prædiorum monasterio S. Petri Viennæ, vt docent tabulæ de ipsa scriptæ: Victor autem pontificatum adiit anno millesimo quinquagesimo quinto, mortuus est 1057. Incerto inter vigesimum septimum & trigesimum secundnm à millesimo interfuit fundationi Taluuriarum monasterij (vulgò dicimus Taloire) in Geneuensi comitatu à Rodulpho tertio & Hermengarde Regibus Alemanniæ, Burgundiæ, & Prouinciæ ex Guichenono in historiâ Sabaudiæ paginâ 189. Incertum dico annum, quoniam fundationis tabulæ illum non habent, neque potuit, aut Pontius ante annum vigesimum septimum esse episcopus, quandoquidem illo anno sedebat Humbertus, aut Rodulfus post trigesimum secundum fundare monasterium, qui trigesimo secundo mortuus est.

22 *Gontardus.* Quis Pontio successerit non inuenio. Audio chartam esse in tabulario canonicorum Romanensium in Delphinatu, quæ docet Gontardum fuisse episcopum Valentiæ anno millesimo octogesimo secundo. Legi ego in chartâ episcopij Valētini sedisse Valentiæ, & excepisse domi suæ anno nonagesimo quinto Vrbanum II. euntem ad Concilium Claromontem. Saligno addit vnxisse principem vrbis ecclesiam recenter ædificatam & *martyrum Cornelij ac Cypriani ossa supra majus altare collocasse, vnà cum corporibus martyrum Felicis, Fortunati, & Achillei, ac Apollinaris episcopi.* Liceat mihi vnum hîc adjungere. Gontardi tempore viuebat ille Bernardus Valentiæ natus, qui post Claromontanum Concilium, secutus est in Syriam episcopum Aniciensem. Vir profectò magnus, quo ciue glorietur Valentia: fuit principio Artasiensis episcopus, postea primus Latinorum Antiochiæ Patriarcha, ex Guilelmo Tyrio libro sexto belli sacri capite vltimo.

23 *Eustachius.* Eustachius de Aniciensi canonico episcopus Valentiæ, sedebat anno millesimo centesimo vndecimo ex Odone Gissey in Virgine Aniciensi libro decimo capite decimotertio, & trigesimo quarto ex chartulario Sancti Bernardi Romanensis ac centesimo trigesimo septimo, vt videbimus n. 38. Post illum Eustachius alter occupauit episcopatum, & Ioannes Abbas Bonauallis prope Viennam eo pulso electus est in episcopum anno millesimo centesimo octauo; vt tradit Manriquez tomo 1. annalium Cisterciensium. Non placuit, Eustachio præmittere Henricum qui in libro rituali Ecclesiæ Viuariensis dicitur Valentinus episcopus anno 1107. ministrasse Paschali secundo, vngenti principem ecclesiam Viuarij cum Ioanne Viuariensi & Petro Diensi episcopis. Scriptor hujus libri errat in episcopis Viuariensi & Diensi; illo enim anno sedebat Viuarij Leodegarius, & S. Ismido Diæ: fortassis etiam errauisse putandus est, in episcopo Valentino. Certè nemo negabit fidem in episcopi Valentini nomine non mereri.

24 *S. Ioan.* S. Ioannes ex primo Bonæuallis prope Viennam abbate electus est in episcopum

ſcopum Valentinum. Habet hic vir magnum nomen apud monachos Ci-
ſtercienſes, quorum inſtituta ſecutus eſt à prima juuentute. Gaufridus S. Ber-
nardi diſcipulus, & Ioannis ſocius, ſcribit de viro in ſuis ad Apocalypſim
commentariis. *Cùm prima*, inquit, *noſtri Ordinis Ciſtercienſis jacerentur funda-
menta, erat in eccleſia Lugdunenſi quidam clericus honeſtus & honorabilis Ioan-
nes, qui rumore celebri noſtri Ordinis compunctus, tacitus ſecum propoſuit in no-
ſtro ſe collegio ſociandum. Quod propoſitum poſt paucos dies, ſubeunte aliâ cogitatio-
ne mutauit, & pro recompenſatione talis propoſiti peregrinationem S. Iacobi aggreſ-
ſus eſt: quâ deuotè completâ rediens, à domeſticis gratulabundè ſuſceptus eſt, &
fatigatus ex itinere in cubiculum ſe recepit; quieſcentique mox affuit in viſo Deus
Ieſus Chriſtus, cum duobus Apoſtolis, beatis Petro & Iacobo, quorum Petrus in manu
librum tenebat, quem præcepit Dominus aperiri. Erat autem ſcriptus aureis literis,
continens nomina prædeſtinatorum. Iuſſus ergo Apoſtolus cepit legere: & cùm ibi
legeret nomen Ioannis illius; Tolle, ait Dominus, tolle, dele eum, dele, quia meum ſe
futurum promiſerat, & reſiliit à promiſſo. Accedens autem propiùs beatus Iacobus,
& obſecrans, dicebat: Nomine, meus eſt peregrinus; ne deleas, obſecro, nomen ejus.
Cui Dominus; Meus, inquit, non peregrinus, ſed ciuis eſſe debuerat. Nonne melius
eſt ciuem eſſe meum, quàm tuum peregrinum? Apoſtolus autem Iacobus perſiſtens in
ſupplicatione, ne deleas, inquit, Domine piiſſime, ne deleas eum, obſecro; ego tibi pro
eo fidejubeo; faciet, quod propoſuerat. Et Dominus ad eum: Quando faciet? Apo-
ſtolus autem: Infra quindecim dies. Excitatus ad hæc verba Ioannes ſolo proſter-
nitur, & fidejuſſori ſuo cum vberrima lacrymarum effuſione gratias egit dicens,
Faciam proſus Apoſtole, faciam quod tam miſericorditer pro me pollicitus es. Non
multò poſt fletum magnum, iterum obdormiuit: iterumque Dominus cum duobus
Apoſtolis prædictis affuit, juſſitque iterum librum aperiri, in quo audiuit idem Ioan-
nes ſanctum Petrum legentem, Murænulas aureas faciemus tibi vermiculatas ar-
gento. Mox Ioannes ſurgens, & præfixum diem præueniens, adimpleuit votum.*
25 *Hic fuit primus abbas Bonæuallis, & pòſt Eccleſiæ Valentinæ, antiſtes, cujus vita &
mors multis meritis & miraculis claruit.* Hactenus Gaufredus. S. Ioannes fuit
Abbas Bonævallis ab anno milleſimo centeſimo decimo ſeptimo, ad octa-
uum & trigeſimum illius ſæculi: fuit epiſcopus Valentiæ à trigeſimo octa-
uo ad quadrageſimum quintum, quo mortuus eſt, quia verò mortuus eſt
eſt die prima, & vigeſima menſis Martij, & Conradus ſecundus con-
firmauit jura Eccleſiæ Viennenſis ante diem quintum, & vigeſimum
menſis illius, Boucheus tomo 1. hiſtoriæ Prouinciæ libro ſeptimo, paginâ
820. dicit mortuum anno quadrageſimo ſexto poſt milleſimum centeſi-
mum. Scilicet annus tempore ſancti Ioannis epiſcopi incipiebat à die vi-
geſimâ quintâ Martij, qui nunc incipit à die primâ Ianuarij. In Bonavalle
hoc vtiliſſimum Eccleſiæ fecit abbas, quòd Petrum Ciſtercienſibus ſuis ad-
junxit, & poſtea anno milleſimo centeſimo vigeſimo ſeptimo dedit abba-
tem Stamedio quod erigebat, qui ad Tarentaſienſes infulas euectus grauiſ-
ſimas ex Iſdraëlis Pſeudoëpiſcopi fraude víque, totâ regione turbas compo-
ſuit. Dicunt jam epiſcopum multa paſſum Valentiæ; multa egiſſe; pulſatum
etiam fuiſſe pro pietate. Manriques tomo 1. annalium Ciſtercienſium pa-
ginâ 73. non pauca refert ex libro de ejus vita, quem ſcripſit Anonymus co-
ætaneus & habetur Bonavalle: & tomo 2. paginâ 14. *Hujus epiſcopi vitam
ſanctiſſimam miracula crebra teſtantur, quæ per ipſum & cum ipſo ad tumulum ejus*

omnipo

omnipotens operatur. Inquit scriptor vitæ S. Amedei apud Manriquem tom. 2. annalium Cisterciensium pag. 76. Anno quarto & quadragesimo sæculi conuênit cum Siluione Clariacensi, agentibus Stephano Viennensi & Hugone Diensi Præsulibus. Alexiacum, de quo lis erat, ei stetit. Nobilissimæ Clariacensium gentis arma habes in alterius Siluionis sigillo addito ad tabulas anno millesimo ducentesimo quinquagesimo octauo scriptas. Equum gerebat, & ab vtráque scuti parte extra ipsum clauem erectam.

S. Ioanne episcopo mortuus est Guigo de Castro, siue vt alij volũt, de Pinu, quintus Cartusiæ Prior, *quinquagesimum agens annum*, vt loquitur Sutor lib. 2. de vita Cartusiana cap. 5. *conuersionis verò tricesimum, prioratus sui vicesimum septimum vel circiter, non sine sanctitatis opinione, anno Domini tricesimo septimo suprà millesimum centesimum, ab inchoatione verò Ordinis quinquagesimo quarto.* Hic vir natus Valentiæ à me prætermitti non debuit. Scripsit vitam sancti Hugonis episcopi Gratianopolatani; meditationes de sacris rebus, apud Petrum Cluniacensem epistolas, libros de contemplatione, de laude vitæ solitariæ, de quatuor gradibus spiritualibus, de veritate & pace. Sed audi Dorlandum in Chronico Cartus. libro 4. cap. 3. *Guido clarus quidem fuit genere, clarus ingenio, eloquio, sed longè clariore scientiâ & sanctitate. Hujus memoria tenax, sermo dulcis, efficax adhortatio erat. Sub hoc patre domus Portarum, Excubiarum, Durbonis, Siluæ benedictæ, Majoreui, Arueriæ, Montis Dei ortum & progressum sumpsere conspicuum. Hic post magnum in temporalibus fructum, libris perquirendis, describendis, emendandísque operam multam adhibuit. Hic beatissimi Hieronymi epistolas, scriptorum vitio corruptas, ad primam veritatis lineam reuocauit.* Audi quoque autorem vitæ beati Antelmi episcopi Bellicensis capite 5. *Guido hanc obtinet prærogatiuam, vt bonus prior vocetur ab illis qui de eo loquuntur. Is Cartusiensi instituto modum, certósque limites statuit: regulam enim ipse conscripsit, quam consuetudines voluit appellari.* 26

Orilbertus sedebat anno decimo Conradi regis, vt habent sinceræ tabulæ 27 episcopij Valentini, quibus octauo Maij dedit rerum ignotarum mihi præ- *Orilbertus.* stariam Giborno de Auriolo, *viro*, sicuti loquitur, *inclyto*, & facultatem ædificandi castrum in pago Valentino. Pagus illis temporibus fere semper pro episcopatu scribebatur. Tamen cùm aliquando tribuatur vrbi, etiam in qua non sedebat episcopus; existimo nunquam non scriptum esse pro regione subjecta vrbi cui tribuitur, ac proinde pro Comitatu aut Ducatu. Pagus ergo Valentinus est comitatus Valentiæ. Præstaria principio erat charta qua vsusfructus alicujus rei dabatur, postea dicta est ipse illius vsusfructus. *Karolus Pipini filius*, inquit Flodoardus libro 3. cap. 20. *Deduciacum villam apud Tilpinam episcopum obtinuit in præstariam.* Illi opponitur precaria seu precatoria: igitur Flodoardus libro 2. cap. 1. sic loquitur; *Mapimius Remensis Præsul Theudechildi Suauegottæ reginæ filiæ tertiam partem villæ Virisiaci vsufructuario, per precariam, saluo ecclesiæ jure concessit.* De precaria vide Marculphum libro 2. cap. 41. & de præstaria cap. 40. Hic Conradus est secundus, qui creatus est anno millesimo centesimo trigesimo nono, mortuus est quinquagesimo secundo: non potest dici primus, anno enim decimo primi, qui fuit Christi millesimus trigesimus septimus, Pontius erat episcopus, vt vidimus. Orilbertus demum anno Conradi secundi decimo episcopus, videtur ille esse, quem S. Bernardus epistola 248. restatur electum ex priore Casæ Dei circa annum

sæculi

sæculi quadragesimum sextum, & de quo sic loquitur Eugenio Pontifici epistola 270. *Dominus Valentinus conualet, & vbi valet operatur bona: propterea amatores boni diligunt eum, & ipse diligit bonos; in hoc apparet, quia bonus est. Vestrum est tales diligere & fouere.*

28 Bernardus. Bernardus erat episcopus Valentinus anno millesimo centesimo quinquagesimo quarto, vt intelligitur ex chartâ Guilelmi Viuariensis episcopi eo anno scripta. Sic habet. *In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Ego G. Viuariensis episcopus & minister indignus, rogatu domini Hugonis bonæ memoriæ Viennensis archiepiscopi, & Bernardi Valentinensis episcopi, & aliorum quàm plurimorum, concessi & laudaui ecclesiæ Sancti Andreæ Viennæ, & Elizabeth abbatissæ Sanctimonialium supradictæ ecclesiæ, & successoribus ejus, omnia beneficia quæ sub ditione episcopatus nostri possident* &c. *Acta ab incarnatione Domini anno millesimo centesimo quinquagesimo quarto.* Anno incerto confirmauit quod Eustachius & Ioannes, ante ipsum episcopi concesserant Cistercienfibus fontis Leonciæ seu Lioncelli. Tabulæ ita habent. *Notum sit omnibus præsentibus & futuris, quòd Eustachius episcopus & Comes Valentinensis dedit jure perpetuo Deo & B. Mariæ fontis Leonciæ & fratribus ibidem commorantibus in manu Falconis pedagium & leidam suarum rerum apud Valentiam: quod etiam domnus Ioannes, qui post eum in episcopatu successit, laudauit: & domnus Bernardus, qui post eos Valentinensem rexit Ecclesiam, vt ratum in postmodum maneret, suo scripto & sigillo in præsentia domni P. Abbatis confirmauit.* Porro ex istis tabulis intelligis duo. Primum est Eustachium, sanctum Ioannem, & Bernardum sedisse deinceps Valentiæ. Secundum est Eustachium sedisse anno sæculi trigesimo septimo. Eo anno cepit monasterium Lioncelli ad illud Bonavalle deductis Cistercienfibus ex Manrique tomo 1. Annalium Cisterciensium: igitur qui dedisse ei dicitur Eustachius, illo ipso dedit, atque adeò sedit; nam, vt suò loco docui, Ioannes fuit episcopus anno trigesimo octauo.

29 Odo. Odo gente nobilis, nobilior moribus, de cujus laudibus nunquam conticescet Ecclesia Valentina, factus est episcopus ex decano. Patrem habuit Guidonem de Chaponay, vt Humbertus de Chaponay qui ab Hectore Odonis fratre quintus & decimus rectâ gradatim linea descendit, mihi ex chartis domesticis asseruit. Quoniam vir hic pro magistratibus, quos à primâ juuentute sapienter ac sanctè gessit, magisterio maximè libellorum supplicum, & pro perpetuo veritatis amore is est, cui nemo prudens negare fidem possit, placet de ejus gente hic sparsim dicere quæ ab vltimis initiis ex fidelibus tabulis repetita ad me detulit. Igitur Guido Odonis episcopi pater per Leonardum descendebat à Guilelmo Chaponaij, Mareniarum, Aueniarum & Brangonis domino, matrem verò habebat Annam de Bellomonte Fretæ, sanguinéque proximus erat Berengariis & Groleis, nobilissimis etiam nunc in Delphinatu gentibus. Leonardus enim auus anno sexagesimo sexto supra nongentesimum duxerat Catarinam Geraldi Berengarij & Ainardæ Rossilionææ filiam, Guilelmus autem Alanus Luciam de Grolea. Odo episcopus is ille est, qui post S. Apollinarem, auxit ecclesiam Valentinam plurimùm, opibus propriis, & alienis. Anno sæculi quinquagesimo septimo accepit à Fiderico primo *Valentinam ciuitatem, & quidquid intra ambitum ejus continetur, vel extra comitatum, videlicet ecclesias, abbatias, monasteria, cum*

omnibus

omnibus possessionibus eorum, forum, mercatum, duella, monetam, naulos, telonia, pedagia, castra castella, villas, (sunt verba Imperatoris,) *vicos, areas, seruos, ancillas, tributarios, decimas, foresta, syluas, venationes, molas, molendina, aquas, aquarum decursus, campos, prata, pascua, terras cultas & incultas; & commune forum agentium & sustinentium causas, tam ciuiliter, quàm criminaliter; & possessiones sequentes, castrum Alexiani, Montilisij, Montilij, Balmae, Finciacij, Liberonis, Aureoli, Castrumnovum, Castrumduplum, Montis-Veneris, de Stella, Alisij, Saonis: in supradictis verò omnibus, & in toto Episcopatu ordinariam jurisdictionem.* Hactenus sunt Friderici verba, in litteris datis Bisuntij, octauo Calendas Decembris, qui addit sequentia: *Ne quis à flumine Isarae ad castrum Montilij, & à castro Cresci ad villam de Subdione, & in Episcopatu Valentino pedatiuum accipere praesumat: ne quis baronum Valentini episcopatus habeat facultatem beneficium regni,* (id est, res, quae regni erant, & datae sunt episcopo,) *vel Ecclesiae alienare: nullus Comes, aut Iudex legem in iis facere praesumat.* Cùm legis imperatorem ea quae retuli concessisse Odoni, ne cogita dedisse quibus antè carebat episcopus: edicto firmauit pridem possessa. Et verò ante annos tredecim Alexianum, ante ducentos & septuaginta Sao erant in episcopi ditione superioribus; ante nouem facultas episcopi necessaria erat nobilibus viris ad extruenda castra demum comitatus, pedagium seu portorium & leida Valentiae erant episcopi igitur Fredericus secundus primi hujus nepos ex filio, post vnum & septuaginta annos scitè annotauit auum ista ponentem in suo edicto, secutum alios ante ipsum reges & imperatores. Ad Odonem episcopum redeamus. Eodem anno cal. Decembris interfuit donationi plurium rerum episcopo Auenionensi Gaufredo à Friderico I. ex Noguerio libro de episcopis Auenionensibus pag. 48. & 49.

Sequente anno siue octauo & quinquagesimo post millesimum centesimum Odo vendidit Esparueriam insulam Raimundo abbati S. Rufi Regio est agri, Rhodano adjacens; & per latè fusam planiciem porrigitur meridiem inter & Occidentem, distincta riuulis, laeta situ, opima pascuis. Insula dicitur, quia per fontanos riuos à reliquo agro distinguitur, quà Rhodanus non alluit. Ducentis argenti marcis eam Odo vendidit. Venditionem probauere Adrianus IV. Pontifex, olim abbas, & Carolus etiam IV. Germanorum imperator. Conuenerant ad Raimundum abbatem priores frequentissimi emptioni faciendae, Isoardus Viennae, Andreas Combae, Raimundus Pairaudi, Guilelmus Annoniaci, Petrus Diae, Guilelmus Claëllarum, Ademarus Voluentae, Stephanus Valentiae, Guigo Lugduni, Vicardus Buxi & alij. Hos recensere volui, vt videas jam tum latè sparsos fuisse canonicos. Odo ad magnum pondus fecit vt res coram Legato Pontificis gereretur. Stephanus erat Viennensis archiepiscopus: virum comitabatur Hugo Praesul Diensis. Illa in insula sedem posuit abbas. Canonicorũ regularium per Gallias, & reliquum orbem Christianum moderator generalis. Anno 1488. regebat monasteria centum octoginta nouem ex Innocentij octaui literis. Sunt qui asserant Odalgerium istis canonicis primum abbatem praefuisse, & iis ego etiam olim assensus sum; nunc autem assentiri non possum, qui lego Odalgerium seu Oldegarium ex abbate S. Rufi episcopum Barcinonensem principio, deinde archiepiscopum Tarraconensem primum, admissum fuisse in

Kk Ordi

Ordinem canonicorum S.Rufi à Bertrando poſtea epiſcopo Barcinonenſi. Ex abbate epiſcopus anno 1116.juſſu Paſchalis ſecundi, moritur *Barcinone*, ex Tarrapha libro de regibus Hiſpaniæ in Alphonſo octauo, *anno Chriſti milleſimo centeſimo trigeſimo ſexto die quarta Martij*.Hîc vnum miror.Vincentius Domeneccus libro 2.de ſanctis Cataloniæ fol.75.ait Oldegarij tempore abbatiam canonicorum Sanrufenſium fuiſſe *in Magalonenſi non procul à Montepeſſulano ditione*.Hoc apud alium ſcriptorem non lego.Abs dubio cœpit iſte canonicorum Ordo Auenione anno milleſimo trigeſimo nono, vt ſingulari de ea ipſa re libro docui; videtur ergo abbas principio ſediſſe in Auenionis agro ad Druentiam fluuium,vbi nunc etiam ſunt monaſterij rudera: quo autem tempore ſedem mutauerit,aut quem in locum eam ex illo deportauerit non inuenio.

31 Anno 1573. Odo conceſſit nonnulla Ciſtercienſibus Lioncelli, quæ ipſe enumerat in tabulis ejuſdem anni,quas placet hîc recitare. *Ego Odo Valentinenſis epiſcopus, dilectis filiis & fratribus abbatiæ Lioncelli in epiſcopatu noſtro ſitæ,Pontióque ejuſdem loci abbati, quem ſicut proprij pupillam oculi veneror ſimul ac diligo,& omnibus ibidem Deo ſeruientibus* &c. *dono conſilio totius capituli Valentini,quidquid ad Eccleſiam Valentinam pertinens poſſident, de quibus in præſentiarum, anno videlicet ab Incarnatione Domini milleſimo centeſimo ſeptuageſimo tertio inueſtiti fore noſcuntur,ideſt grangiam de Blanchia, vtrumque Cognerium,grangiam de Palaranges, grangiam de Baceia; necnon & omnia quæ ad eccleſias de Burgo,ſanctique Felicis pertinentiâ poſſident* &c. *vſus rerum ab eis apud Valentiam emptarum vel venditarum,vt ſicut à peccati jugo ſæcularium comparatione liberi creduntur exiſtere, ita ab exactione fiſci præter morem ſæcularium immunes valeant permanere* &c.

32 Poſt annum milleſimum centeſimum ſeptuageſimum lis plurima,& apud Fridericum multiplex Valentinorum de Odone epiſcopo fuit querela. Anno ſeptuageſimo octauo, vigeſimo calendas Auguſti, ſequentia Imperator conſtituit, è quibus peruenies ad totius contentionis fontes. *Mortui ſine teſtamento,& hæredibus bona,tam mobilia quàm immobilia ſint epiſcopi.Proditores, homicidæ,adulteri,fures, & omnes qui ſunt conuicti criminis alicujus, ſacrilegi,& falſarij puniantur, tam corporaliter, quàm pecunialiter pro arbitrio epiſcopi Valentini:non faciant juramentum,neque ſocietatem jurent, ſine arbitrio & conſenſu epiſcopi ſub pœna centum librarum,mediam partem dandarum epiſcopo,mediam fiſco imperatoris, Exactionem non faciat epiſcopus neque in ciuitate,neque in aliis regalibus,niſi quando vadit ad curiam, vel facit manifeſtum imperij ſeruitium.Epiſcopus non accipiat vltra ſexaginta ſolidos pro mulcta,ab homine damnato in cauſa pecuniaria: nihil accipiat de mutuata pecunia, ſi mutuatarius fuerit damnatus in lite mota inter ipſum & mutuatorem. Viduis liceat nubere,neque cogantur inde dare pecuniam.*Hæc Fridericus.Non placuerunt Odoni conditiones,jura regia minuũt,quæ non reſtricta nõ truncata jam olim habebat, & non ante plures annos ei firmauerat imperator.Neque bene ominatum antiſtiti in conſequentia tẽpora duxit,quòd ad primam cum Valentinis contentionem,deciſum fuerat aliquid de illius dignitate.Vt ſummo erat ingenio,intellexit reſarciendum damnum; ruituram alioqui partem autoritatis aliam alio tempore.donec vniuerſa deficeret.Hoc in ædibus,hoc in familiis,hoc in imperio videmus: vbi ſemel fatiſcunt, niſi ſuſtentas tota peſſum

eunt

eunt Nont ſtat, quod ſui parte jam cecidit. Igitur reliquam vitam in eo al-laborauit, vt rem inſtauraret. An ipſe reſtituit, an poſt ipſum ante Falconem alius? Certè Innominatus anno milleſimo centeſimo octogeſimo octauo perfecit apud Henricum ſextum: niſi quò tributum viduis imponi vetuit pro repetitis nuptiis. Humbertus poſt Falconem antiſtes, ab Henrico imperatore facta probauit Philippo II. vt omnia majore firmitate conſtarent.

Eodem anno octauo & ſeptuageſimo poſt milleſimum Odo epiſco- 33
pus dedit eccleſiæ Valentinæ Bellum-caſtrum. Gentilis trans Rhodanum fluuium pagus, de patena hereditate portio ad eum peruenerat. Annus quem iniquum Antiſtes ex Friderici edicto patiebatur, facit vt cogitem, dediſſe hoc caſtrum Eccleſiæ ſuæ, aut teſtimonium non malè geſtæ rei, aut ſolatium epiſcopis poſt eum futuris. Monumentum certè ac pignus veræ æternæque caritatis hoc fuit. Atque igitur fortaſſe hoc illud eſt, quòd Deum commouit, vt ab eo ad noſtra vſque tempora gentem illuſtriſſimi Præſulis per viros pietate, opibus, militari virtute claros perduceret, quos per capita cenſere nunc placet. Humbertus de Chaponay Libellorum ſupplicum magiſter. Ex domeſticis tabulis illam à Guilelmo de Chaponay domino Caponaij, Mareniarum, Aueniarum, Brangonis & Lucia de Grolea repetit. In ſuperioribus ab Humberto ad Odonem epiſcopum vſque deduxi, accipe reliquam ab eodem Odone ad nos vſque. Hector Odonis epiſcopi frater, Bartholomeum ex Magdalena Allemanda ſeu Allemanna genuit, qui à vuluere in obſidione Damaſci accepto claudus, de Bernardina Poiſiaca dedit Gaſparem Clementiæ Bellouiſanæ conjugem. Hic conſiliis & manu potens Ludouicum poſtea Francorum eo nomine octauum regem in Angliam ſecutus, cepit Viceſtram. Ab eo natus Bartholomeus ſecundus de Huguetta Rufa ſuſtulit Phillippum, ex Maria de Bonne Patrem Petri, qui ſub Guigone Luſignano in Hiſpania pugnans anno milleſimo ducenteſimo octogeſimo quinto, ingentes præ ſe animos tulit in obſidione Gerundæ. Iſte Guigonam Portæam duxit è Roſſelino deſcendentem, qui poſt annum milleſimum ſibi Caponaium pagum, vnde genti nomen, acceperat in dotem Helenæ conjugis amitæ Odonis epiſcopi. Humbertus Petri filius habuit in matrimonio 34
Beatricem de Sachenay. Natus ex ea Bernardus anno milleſimo treceteſimo quinquageſimo tertio fortiter egit aduerſus Anglos; & cùm ingens in oculo dextero vulnus accepiſſet, reliquit Antonio filio hereditatem virtutis. Nam hic auis atauiſque non minor, adhæſit Pothoni Hiræo heroi totâ Galliâ celeberrimo, diuque pro rege aduerſus eoſdem pugnauit; & cùm ab ipſis anno milleſimo quadringenteſimo viceſimo quarto, captus fuiſſet in obſidione Vernulij, maluit Ponſonatium majorum à Petro abauo hereditarium vendere, quàm in Anglicano pro rege cæcere inglorius perdurare. Patrem æmulatus Ioannes ex Catarina Villanovana filius, contra Burgundiones chiliarca Ludouico vndecimo rege decertans *Validi* cognomine donatus eſt. Ex Catarina verò Pompetrana genuit Philibertum Faiſini dominum, & Franciſcæ Villariæ conjugem qui ex eâ ſuſtulit Ioannem ſecundum. Hic Ioannes ille præſes computorum apud Gratianopolitanos curiæ primus, ad

 bellicam

bellicam maiorum ante omnem memoriam fortitudinem adiungens, ſcientiarum decora, magnum vnus poſt Carolum Hectoris filium, & Delphini ſub annum milleſimum trecenteſimum cancellarium, poſteris exemplum ad omne virtutis genus reliquit. Ab eo ſtirps in duo ſciſſa eſt per Soffredum & Nicolaum filios. Nam ille Aibeni & Breſſonis dominus per Laurentium, Petrum, Bernardum dedit Octauianum, qui ex Ludouica de Loras Chamanieu Gaſparem, alióſque liberos edidit. Nicolaus verò, per Ioannem & Nicolaum ſecundum rurſus in duo capita gentem partitus eſt. Ioannes enim ex Anna Torueona Franciſcum habuit, qui cum de Ioanna Gaultia Nerium & Eleneorum Alexandrum genuerit, pro rerum humanarum vicibus, illum præproperâ morte dolet extinctum, hunc curiæ Gratianopolitanæ ſenato-
35 rem in omnium oculis eſſe lætatur. Nicolaus autem ſecundus Humbertum reliquit filium. Hic & aliarum, & Meanni ad Faſianum inſularum Rhodani dominus, fuit ſupplicium libellorum magiſter, & apud Lugdunenſes primùm, deinde Boios rei forenſis, politicæ, & ærariæ præfecturam per difficilia tempora ſapienter geſſit. Cúmque meminiſſet Philibertum Atauum, Franciſcam è nobiliſſimo Villariorum genere, ſibi ſupra centum quinquaginta annos vxorem accepiſſe, & ipſe de ea Eleonoram plurium Viennæ archiepiſcoporum cognatam duxit, deque ipſa Baltaſarem Metenſis curiæ ſenatorem, & aliam ſobolem numeroſam dedit. Vides quàm frequens illuſtribus viris gens, ad nos ab Hectore Odonis epiſcopi fratre, per quingentos annos deſcenderit. Neque opulenta minùs fuit. Caponaium, vnde viris nomen, ante annos ſeptingentos ditione tenebat: an erexit ipſa fundauítque? Ad illum pagum alios aliis temporibus, qui per filias parentum heredes in varias familias enubentes plurimi ſparſi ſunt, adiunxiſſe ſcimus, Marenias, Auenias, Brangonem, Leſſinum, Auguſtam, Ponſonatium, Faſianum, Aibenum, Bellam-Gardam, Breſſonem, Fanum Vincentij, Meani demum, & alias ad Faſianum rhodaninas inſulas. Sed iis longè plures tenuiſſe ex eo intelligis, quòd Odo epiſcopus Bellum-Caſtrum, vt ſuprà memorabam, ex hereditate paterna pagum conceſſit Eccleſiæ Valentinæ.
36 Nam cetera generis decora tacere iuuat. Quid enim memorem magiſtratus, ſeu militares, ſeu politicos; quid affinitates cum Artaldis, Anceduniis, Montainardis? Iam ſupra quadringentos annos iunxit connubia cum Balmanis de Suza, Vrræis, Podiis, Claromontanis, Andelotiis: ante annum etiam milleſimum cum illis totâ Prouinciâ potentiſſimis Agoutiis. Addam tamen, quod hereditariæ Caponaiorum pietatis non vltimum argumentum eſt, Sofredum antiſtitem Gratianopolitanum, quem libro ſecundo afferam, Odonis pronepotem fuiſſe, & Guilelmum Humberti quidem filium, Bernardi verò, nepotem, ſancti Nicolai apud Andegauenſes Abbatem. At Rhodios ſeu Melitenſes Equites profectò non poſſum prætermittere. Nobiliſſima gens omnino quatuor dedit, cunctos ab hoſtibus Chriſtianæ fidei cæſos in prælio. Hugo enim anno milleſimo trecinteſimo octauo à Saracenis, Philibertus anno milleſimo trecenteſimo quadrageſimo ſexto, & Humbertus anno milleſimo quadringenteſimo quadrageſimo ſexto à Turcis, omnes Rhodi, ac denique Robertus magnæ ſpei

iuuenis anno milleſimo quingenteſimo ſexageſimo ſecundo, ab Hugonottis contra Eccleſiam & regem agentibus Mallij ad Antiſiodorum perempti ſunt. Verum iſta de Odonis epiſcopi gente hactenus dicta ſint; ad ipſum orationem referamus.

Quid non poſſunt exempla præſulis? Lumen eſt in ſublimi loco accenſum: quà ſpargit radios, eunt greges Chriſtianorum illo perfuſi. Aliena quidem virtus ſpectatores adducit ad æmulationem ſui; quæ ab antiſtite proficiſcetur, rapit victrice illecebra: paterna eſt, cum ſanguine vitáque deſcendit ad filios. Quos, putas, mortus excitauit totâ Valentinâ diœceſi donatio Bellicaſtri Eccleſiæ ab Odone. Mirata nobilitas vniuerſa eſt: ad ſuppar aliquid agendum excitati non pauci. Anno ſæculi octogeſimo Guilelmus Pictauienſis Valentinus Comes dedit Eccleſiæ Monmerani decimas, & autore Chorerio lib. 11. hiſtoriæ Delphinatus numero 17. confirmauit datas Odo. Humbertus autem de Monteueneris anno tertio & octogeſimo, dedit pagos epiſcopo Montemueneris, vnde genti nomen, ac Bellimontem cum omni iure fructuque. 37

Falco ſederere cepit Valentiæ anno milleſimo centeſimo octogeſimo nono, deſiit viuere nonageſimo nono *quarto nonas*, vt habet funeralis Sanruſenſium liber. *Ianuarij*: Hoc vtrumque lego in tabulis, quas ſtatim referam: medios quoque nonageſimum, nonageſimum tertium, nonageſimum ſextum, inuenio ſcribam aliena ferentem notaſſe. Res per ſe modica, non parum ſæpenumero facit ad ſummi viri ætatem oſtendendam. Anno ſæculi nonageſimo Vvilelmus Antonius emit ab Hugone de Petragorda ſeniore, & Vvilelmo fratre quidquid poſſidebant Mottæ, iis libris Valentinis quas dederat Hugoni iuniori, in apparatu itineris Ieroſolimitani patre Hugone ſeniore probante. Iacobus epiſcopi notarius tradit ſe rem ſcripſiſſe coram Falcone. Anno ſecundo & nongeſimo Falco dat Ciſtercienſibus Lioncelli & alia, & Valentiæ paſcua. Anno nonageſimo tertio Iarentus Dienſis antiſtes conuenit de Aurello pago cum Ademaro Pictauienſi, vt lego in veris ac probis tabulis, ex quæ docent Falconem rei præfuiſſe. Anno ſexto & nonageſimo Falco firmauit ſigillo ſuo ſententiam Bernardi Cardinalis ſancti Petri ad vincula Legati ſedis apoſtolicæ, ſuper contentione Dienſis epiſcopi & prioris ſancti Medardi cum epiſcopo Anicienſi & Abbate S. Rufi de eccleſiis Criſtæ. Iſte annus dicitur octauus Falconis in chartis Ciſterienſium Lioncelli. Demum anno nonageſimo nono ipſe Falco fatetur ſe accepiſſe mille ſolidos à canonicis Valentinis Placuit minuta hæc ſequi ad tempora Falconis aperienda tendenti. Et quidem probaui ego ſemper atque ſuſpexi viros, illos, qui res bello paceue ſapienter ac fortiter geſtas literis mandant. Ætati conſulunt futuræ, præſentique. Cùm viuos laudant, condunt victuris exempla præceptáque. Sed nunquam tamen exiſtimaui humile opus abiectumque ſuſcipere, qui temporibus notandis allaborant, & quis quo anno vixerit docent. Semina iaciunt fusè dicendorum ab aliis; & præterea dant hiſtoriis artus oſſaque, alioqui iacentibus ac neſciis conſiſtere. Viri principes ſunt in republica ſeu ſacra, ſeu profana, quod ſidera in cælo, tellure fontes fluuiique, vt aliud non agant, ortu curſuque ſuo diſpenſant orbem. Spiritus quoque ſanctus multus fuit in cenſendis illorum virorum annis, per quos ab Adamo ad Chriſtum tempora peruenerunt. Igitur neque ego indecora pu-

38 (margin at "Falco ſederere…")

39 (margin at "Demum anno…")

taui operæ eſſe Falconis, & aliorum epiſcoporum aperire dies, & è veterum ſcriptorum monimentis eruere. In illa cautione pecuniæ à canonicis numerata adiungitur fieri anno epiſcopi nono: ſed perfectum intellige; decimus enim iam ceptus erat, & nono ac quinquageſimo Falco iam erat epiſcopus, cùm Vvilelmus Beldiſnarius ad æmulationem Humberti Monuenerij conceſſit epiſcopo Caſtrumbucum, Balfram, & omnia prædia quæ Noſo & Ereone modicis amnibus concluduntur. Felices profectò viri, qui rerum conſcij futurarum præſentibus non adhæſerunt, & pro cœleſtium deſiderio non duxere terrenas amore dignas. Alij maria, terram, aëra fatigant opibus, vt auaræ libidini per malè ſana imperia famulentur; aut congeſtâ pecuniâ faciunt ſibi gradus ad honores immeritos. Quod facinus adeò inſolens eſt, quod crimen adeò importunum, vt auro vel affuſum illice non blandiatur etiam aſperæ ſeueræque virtuti, vel victrice tentandum, non habeat viam facilem cupiditati effræni ac duræ? Pauci opibus & fortunis conantur ad virtutem. Dum erit Eccleſia Valentina, præconiis omnibus efferet Monuenerios & Beldinarios. Ambitioſi virtutis amatores, cùm prædia, caſtra, & à maioribus cumulatas opes Eccleſiæ tradiderunt, ciſiis veluti aureis perrexerunt ad Deum.

B. Hũbertus de Mirabello.

40 Beatus Humbertus de Mirabello epiſcopatum adiit anno milleſimo ducenteſimo, vt intelligitur ex charta quæ fert Euſtachium de Saone & Iarentonam ſororem, vendidiſſe anno milleſimo ducenteſimo decimo tertio prædia Valentina, & Caſtronouenſia Romano de Monte-mirato. Nam ſcriba addidit rem geſtam fuiſſe quarto & decimo epiſcopatus Humberti. Hinc vides, quod ſuprà dixi Falconem deſiiſſe anno nono & nonageſimo poſt milleſimum centeſimum. Humbertus de Priore Cartuſianorum ſiluæ Benedictæ aſſumptus, intrauit epiſcopatum. Tumultu turbiſque ac bellis, & ſubditorum rebellione impeditum: tympanis omnia perſonabant, & lituis, totis campis pagiſque errabat miles. Vir ſapiens non erubuit militarem Eccleſiæ ſuæ faciem, memor in Sulamite choros caſtrorum eſſe; & ſacerdotes fuiſſe qui clangerent olim tubis in Hebræorum exercitu. Audierat Auguſtinum dicentem libro vigeſimo ſecundo contra Fauſtum cap. 74. *quid enim culpatur in bello? an quia moriuntur quandóque morituri, vt domentur in pace victuri; hoc reprehendere, timidorum eſt non religioſorum.* Non pugnauit ille quidem manu, neque criſpauit enſem, aut torſit lanceam, militibus ſua arma ceſſit, ipſe cum Moyſe pro pugnam agentibus orabat: non dubitauit tamen quantum ſatis fuit pecuniæ profundere legendo ſeruandóque militi, ſentiens ſe principem eſſe, cui, vt docet idem Auguſtinus loco citato, *ad hoc tributa præſtantur, vt propter bella neceſſario militi ſtipendium præbeatur.* Sed nominibus hoſtium pepeccerunt maiores. Et verò quid honoris viro gentiue nobili à bello in ſuum præſulem? domiti illi ſunt, Humbertus anno 1202. rationes bellicas poſuit cum canonicis ſuis Euſtachio Præpoſito, & Lamberto Decano.

41 Quæ verò ſeditionis, turbarum, ac belli cauſæ? omnino quæ alibi gentium atque locorum, dominatio aliena, Epiſcopi iura partem, vt vidimus, corrupta reſtitueras Odo: Labefactare iterum conati non Valentiæ tantùm ciues, ſed tota regione viri etiam nobiles: Fridericus quæ quondam conceſſa fuiſſent

fuissent confirmauerat episcopis, vt in ciuitate quidem juribus regiis fruerentur, in agro autem summi viri essent in eorum clientela; nullus præter antistitem jus indicendi vectigalis haberet. Sic constituta conuellere ausi plures vi, dolóque. Neque semel victi destiterunt: instaurauere fraudes, & pugnam identidem alij alio tempore. Summo ingenio fecit Humbertus vt Philipus Imperator suo firmaret assensu concessa à Friderico, eludendis omnibus aduersariorum artibus. Contra vim parauit socios belli, & instruxit exercitum. Philippus anno quinto supra millesimum ducentesimum, octauo cal. Februar. jussit literas Friderici anno millesimo centesimo quinquagesimo septimo scriptas Vesontione, suam habere vim, & suprà castra in illis enumerata addidit episcopo Vrram, Pelafollum, Copium, Agustidinum, mediam Vpiani partem. Edixit quoque sigillatim querelis omnibus exscindendis de jumentis clitellariis, quid è singulis antistiti cederet in vectigal. *Demum*, inquit, *prohibemus ne aliqua occasione ciuibus Valentinis licitum sit inter se aliquam communiter jurare societatem, vel aliquando contra aliquem vel aliquos ordinare conspirationem, nisi id specialiter de arbitrio & consensu ipsius episcopi.* Anno millesimo ducentesimo octauo, repetiit sexto idus Ianuarij & rursus confirmauit illam edicti partem quæ est de vectigali pecunia; & insuper eam ipsam tulit, sanciuitque anno sequente calendis Ianuarij, atque adjunxit vt vni episcopo liceret probare aurum argentúmque Valentiæ: absque ejus consensu probanti pœna fuit centum auri pondo. Hæ Philippi leges valuerunt illæ quidem, vt Valentini semel atque iterum quiescerent à turbis, facere tamen non potuerunt vt viri nobiles cessarent totâ diœcesi à turbis.

Anno millesimo ducentesimo nono Christi, & (vt legitur in Cisterciensium Lioncelli chartulario) decimo episcopatus, quinto calendas Februarij, 42
denique conuênit Humbertus cũ Valentinis pro vectigali, agentibus Humberto Archiepiscopo Viennensi, V. ideſt Vmberto siue Humberto Diensi, & V. seu Vurnone ac Burnone Viuariensi episcopis, quos ambos esse quoque canonicos Valentinos scriba aduertit. Habebat noster Humbertus in consilio Priores Cartusianos A. Syluæ benedictæ & P. Vallis S. Mariæ, atque Arnaldum Priorem S. Rufi. Hoc aduerto, vt non mireris contentionem longam & difficilem habuisse bonos & faciles exitus. Viri pij omnia quiete moderati sunt. Neque parum virtute regularíque disciplina tum florebant canonici Sanrufenses, ex quibus accepit episcopus, quem non inferiores Cartusianis diceres.

Cum viris per agrum nobilibus diuturna magis fuit contentio, neque 43
vllo fœdere componi potuit, nunc his, nunc illis, vt ferre tempora videbantur, pugnam cientibus. Igitur Humbertus belli socios asciuit & alios, & Bernardum Aniciensem episcopum, atque Guigonem Turnonis dominum, & Giraudum Bastetum pollentes opibus, & clientum magna vi. Certa putauit auxilia quæ de regione trans Rhodanum posita peterentur: laborare duxit accepta de Valentino cis fluuium tractu, quem vniuersum non leuiter offendebant jura à Friderico & Philippo imperatoribus accepta. Cum Bernardo episcopo conuênit in has leges. Alterum injuriâ pulsatum (erãt illi etiã hostes sui) alter juuabit milite propriis sumptibus cõducto; & quidẽ per obsidionẽ castri, aut vincula canonici, quàm multũ succẽturiare poterit. Guigonẽ dynastam

dynaſtam ſibi adjunxit conceſſione Drunſtallij pagi anno ſeptimo & decimo ſupra milleſimum ducenteſimum: Beldiſnario Charmium dedit Baſteto cedendum, vt Giraudus intelligeret cum pago accipiendam in epiſcopum, charitatem, quam à multis annis præſtaret Beldiſnarius. Taceo prælia cum ceteris. Memorabilis fuit pugna cum Guntardo Cabeoli domino. Vir gente illuſtris, potens opibus, auxiliis ferox, Cabeoli vectigal imperabat, Copij & Vopilleriarum clientelam negabat Humberto. Faciebant animos dynaſtæ Roſſilionæus, Briſſiacus Boſſerellus, Oſeſerra, Durantius. Certatum eſt ad Cabeolum. Captus in Prælio Guntardus, & in carcerem actus Valentiæ, luiturus pœnas rebellionis atque turbarum, ſi Monfortius Comes Simon
44 & Delphinus non fuiſſent epiſcopo autores veniæ, paciſque. Carcere ſolutum compellauit his verbis coram multis proceribus & magna clientum turba. Quod liber es, Guntarde, Monfortio debes atque Delphino. Plus valuit apud me illorum ſanctitas, quàm tua perfidia. Debueram certè pro clientelâ violatâ mihi habere Copium & Vopillerias: volo hoc quoque illis dare, vt maneant tibi æternum meæ benignitatis exemplum. Vide vt tuâ modeſtiâ ſerues, quod alienâ facilitate tenes. Non eſt quòd vltrà, vel exultes juuentute; vel copiis, gente, auxiliis ferocias. Quoties Valentiæ recordaberis; & in conſpectu Cabeoli eſt; toties carcerem in ea, ſi quid præterea moueris, eſſe intelliges. Vectigal Cabeoli poſthac non imperabis. Caſtro Copio quæſitus cedes mihi cliens. Super Vopilleriis pago ſatisfacies foro meo. Meis omnibus rependes damna per bellum illata. Noli pœnam criminis interpretari quæ impero. Illa debebas ante ſeditionem tuã; atque vt non penderes, bello, turbiſque facere cogitaſti: iſta immeritis abſtuliſti. Dicenti applauſere omnes. Guntardus juſſis ſtaturum pollicitus eſt. Si mandata violaret, ad carceres reditum ſanctè jurauit. Et Durantius addidit ſe in carcere ſocium Guntardo futurum: Roſſillionæus autem Briſſiacus, Boſerellus, Oſeſerra hoſtes perfido, atque aduerſus eum vel pugnaturos cum Humberto, vel militi legendo pecuniam daturos. Hęc ipſa Monfortius & Delphinus appromiſere. Ceterùm (vt hoc non taceam) Guido Turnonius à Guichenono in Bugiacenſium nobilibus familiis pag. 117. tacitus, fuit filius Odonis primi, qui ſe dixerat clientem Philippi Auguſti anno milleſimo centeſimo octogeſimo octauo, & pater Guilelmi I. anno milleſimo ducenteſimo ſeptuageſimo mortui. Nolo etiam prætermittere B. Humberto Præſule plures longè pagos fuiſſe in antiſtitis Valentini ditione, quàm nunc ſunt. Dominabatur is tum Charmio & Drunſtallio, vt vides, Vrræ, Pelafollo, Copio, Aguſtodino Saoni, Adgentiolo, Saxiaco ſuperioribus. An graues cauſæ fecerunt vt, ſicuti Drunſtallium Humbertus donauit Guinoni Turnonio, & Charmium Baſteto, ita alij epiſcopi aliis temporibus cõcederent aliquos pagos nobilibus viris?

45 Canonici quoque Valentini (hoc vnum fortiſſimo antiſtiti reliquum erat ad gloriam) nonnihil turbauerunt. Sunt in eorum collegio præcipui quatuor; vocant Dignitates: Decanus, Præpoſitus, Abbas S. Felicis, Archidiaconus. Voluerunt ipſi illos per ſe conſtituere. Neque injuriâ ſibi videbantur ita ſentire. Ipſi (aiebant) Præſulem nobis eligimus; Præpoſitum, Decanum, aut etiam ipſis inferiores alius nobis imponet? Qui antiſtitem ſoli, & nobis, & Eccleſiæ Valentinæ damus, non ij ſumus qui Archidiaconum conſtituamus? Canonici ſunt Decanus, Præpoſitus, Abbas, Archidiaconus: qui nullum alium

alium creat, cur istis collegij principibus faciendis sese immiscebit? Hi si aliquando accipiunt sedes suas ab episcopo, vt gratias ei referre debebunt, totum collegium pro autoritate sua ad ipsius nutum moderabuntur & dispensabunt. Vacillabunt igitur res nostræ, neque nostris singulorum vsibus commodíque, sed episcoporum libidini seruient: qui si, vt in summa dignitate pronum est, vel familiam suam augere, vel suo genio indulgere amauerint, sua pessum omnia, nostráque dabunt. Obsistent autem, & murum pro domo Dei opponent se Præpositus. Decanus, Abbas, Archidiaconus, si nihil ab eo vel habeant, vel sperent. Hæc illi, vt ferebant, ex amore rerum seu episcopi, seu sui collegij; vt plures interpretabantur, & sentiebat episcopus, ab hostium Ecclesiæ suorúmque consiliis. Nam seu cognatione sanguinis, seu affinitate malum serpebat ad canonicos & ad nobilissimas tota regione gentes. Humbertus quâ erat prudentiâ compescuit omnem motum. Abbatem (edixit) & Archidiaconum Antistes ipse constituet per se vnus, Præpositum & decanum electos à collegio. Creati dicent se & hi, & illi Præsulis clientes: cùm sedes vacabunt, & ipsæ, & earum jura vniuersa erunt episcopi. Annus erat 1216. cùm hoc egit. Diune postea vixerit haud scio. Viuebat ille quidem anno consequente, sed magnum de ipso deinde silentium Cartusianorum tabulæ habent mortuum anno 1220. Necrologium Sanrufense 3. cal. Maij.

Gerondus, nonnullis Giraldus, de Abbate, antea Molismensi, tum Cluniacensi episcopus anno 1222. cum Hugone Lingonensi antistite quæsiuit de vita & sanctitate Roberti Molismensis olim abbatis. Visus est Honorio III. Pontifici is esse, qui omnium certissimè posset rem cognoscere, quando monasterium rexerat vbi ille vixisset. Placet hîc partem literam Honorij recitare. *Cùm ad id vt aliquis habeatur vt sanctus in Ecclesia militanti*, inquit Pontifex Molismensibus monachis, *necesse sit vt veræ fidei quæ per dilectionem operatur, merita cũ perseuerantia finali præcedant, & clara etiam miracula subsequantur, neque alia sine aliis plenè sufficiant ad judicium sanctitatis, eò quòd nonnulli faciunt opera sua vt videantur ab hominibus, & nonnunquam angelus Satanæ transfigurans se in angelum lucis hominibus frequenter illudit, sicut de magis legitur Pharaonis. Cùm itaq; inquisitores prædicti*, Gerondus & Hugo, *nobis super his plenius rescripserint veritatem*, &c. *quia licèt nobis quædam miracula quæ post mortem fecerat intimarunt, de his tamen quæ in vita fecisse dicitur fidem plenariam non fecerunt, nos ne precibus vestris videremur omnino deesse, concedimus vobis vt eum tanquam sanctum in vestra ecclesia veneranter, ejus apud Deum sufragia fiducialiter imploretis.* Hæc attuli, vt videas beatificationem, quam dicimus, illis temporibus à canonisatione distinctam fuisse.

46 *Gerõdus*

Ann. 1224. Gerondus accepit à Guidone Ademaro Mirmandam pagum. Guido noluit Ademaros inferiores esse Monueneriis & Beldisnariis, duxítq; si Montilium, plures pagos, castráque & prædia non pauca in spes hujus vitæ relinqueret suis heredibus, è re sua futurum si certè Mirmandam pagum parandæ æternitati daret suo antistiti. Guidonis exemplum secutus est de Ademaris Guigo cognatus 80. pòst anno, qui Montilij suam, idest quartam partem, Montem-Bocharium, Sauassiam, Clesensaïcum, Rossacium, & Montem-Pausium posuit in episcopi clientela. 47

Gerondum excepit Guilelmus, Thomæ Comitis Sabaudiæ filius, ante episcopatum monachus, vt ipse scribit in omnibus tabulis quæ ab ipso obsignatæ peruenerunt ad manus meas. Vbi monachum professus fuerit non lego. 48

Guil. de Sabaudia.

Ll

lego. Robertus addit adjunxisse Leodienses infulas Valentinis. Se dicit in tabulis anni 1126. ministrum Ecclesiæ Valentinæ, electum Valentinum ceteræ vocant. Quo anno ceperit sedere Valentiæ non inuenio. Guichenonus ait cepisse anno 1224.

49 An. 1226. accepit à Siluione de Crista decano partem castri de Crista, Augustam & Diuaiuam castra. Tabulæ 3. idus Martij de rescriptæ sic habent. *Ego Siluio de Crista, decanus Valentinæ Ecclesiæ, donatione inter viuos donaui, & cõcessi & tradidi, me deuestiendo & te inuestiendo, vsumfructũ mihi retinendo, tibi Guilelmo ministro Ecclesiæ Valentinæ, & successoribus tuis episcopis Valentinis, in perpetuum meam partem castri de Crista, & castrum de Augusta, & castrum de Deuaiua, & quidquid juris habeo vel habere debeo in prædictis castris, & mandamentis, & pertinentiis ipsorũ, videl. munitiones* &c. *Ego verò Vvilelmus minister Ecclesiæ Valentinæ, attendens liberalitatem & deuotionẽ prædicti Siluionis de Crista, decani Valẽtini, in recompensationem prædictæ donationis donaui, & concessi eidem in beneficiũ personale castrum Montis-Veneris cum mandamento & pertinentiis suis, & villam Bellimontis cum mandamento & pertinentiis, & obuentionibus eorumdem, si fortè aliquæ processu temporis obuenirent, & centum libras in pedagio Valentino, singulis annis quoad vixerit, percipiendas* &c. *Iuraui etiam prædicto Siluioni, quòd debita sua persoluam, de clamoribus satisfaciam, eleemosynas quas erogauit reddam vsque ad summam* 32000. *solidorum. Acta sunt hæc Valentiæ in domo episcopi*, &c. *anno* 1226. *mense Martij*, 3. *idus ejusdem, domino Papa Honorio præsidente, & Frederico Romanorum Imperatore regnante.* Hactenus tabulæ profectò memorabiles.

50 Majoréne Guilelmi episcopi, quàm Siluionis decani laude conscriptas dixerim? Decanum episcopus eò adduxit, etiam labantem & mentis incertum oratione adegit, vt Cristæ mediam partem (alteram ditione tenebat Guilelmus Pictauiensis) Augustam, & Diuaiuam donaret Ecclesiæ. Quid enim, aiebat, vel ad gloriam illustrius, vel ad beatitatem opportunius facias Siluio? Qui clero nomen dedimus, vt censemur in hæredibus sortéque Domini, ita Deum scribere debemus hæredem, & ponere in sorte nostra. Nihil nobis cum gentilibus nostris, ex quo censemur in Ecclesiæ familia. Non ille videtur tibi abdicare se pietate, & Cristum abjicere, qui prædia & castra, quibus per vitam clericum gessit, dat fruenda post mortem suam hominibus sæculi? Omni sermone apertioribus factis clamat se, si post mortem superstes foret, non Deo, sed carni & sæculo stipendiis suis militaturum. Non quidem gloriæ quidquam, aut honoris ab hominibus sperare debemus ex rebus pro Deo gestis; tamen si suam partem Cristæ, Augustam, Diuaiuam Cristo das in episcopis Ecclesiæ tuæ, parabis tibi immortale decus. Cognati & affines, vbi per aliquot annos in hæreditate fuerunt, fere obliuiscuntur eorum per quos profecerunt. Quis nostrum meminit illius viri, qui in nostram familiam contulit quam omnes suspiciunt, opum vim ante centum, vel etiam pauciores annos? Si quod suadeo facias, post me episcopi, atque adeò Valentina Ecclesia nomen tuum cum omni posteritate coæquabit: Et ego quidem, si hæc placent, dabo tibi Montem-Veneri, & Bellimontem castra per vitam habenda: addam de vectigali Valentino centum libras annuas; ac demum te omni ære alieno expediam, & quæ in pauperes erogasti reponam tibi ad duo solidorum millia

&

& triginta, vt videas non meis commodis, ſed tuæ meæque in cœlis beatitati ſeruire cùm hæc loquor. Siluionem commouerunt hæc verba, & fecerunt vt in pacta cum Guilelmo deſcenderet.

Anno 1227. pugnauit cum Aimaro Pictauienſi ſeniore. Qui Pictauienſes jam moleſti erant diu epiſcopis Dienſibus, neque dubitauerant exercitum in eos ducere, non aggreſſi hactenus Valentinos, ceperunt turbare Guilelmo epiſcopo. Aimarus auus multa caſtra ſuſtulerat ab Aimaro nepote. Illa in epiſcopi clientela erant, ipſo tamen inſcio ea ſuſtulerat. Igitur Flotta pueri mater Ademaro Briſſaco & Eraclio Monlaurio tutoribus juncta, implorauit opem Guilelmi patroni. Voluit ſapiens antiſtes, vt junior Aimarus ſacramento diceret, Vpiam & Montaiſonem habere ſe ab ipſo beneficiaria, adderétque quadraginta quinque millia ſolidorum Viennenſium aut Valentinorum olim debita. His conditionibus pugnauit in Aimarum ſeniorem, armíſque reddidit officio ſuo. Sed Præſulis caritati junior non reſpondit; poſt annos octo mouit aduerſus ipſum in magnam ſuorum perniciem, ſi certæ victoriæ Guilelmus non prætuliſſet arbitrorum judicium.

Longè alium exitum habuit ſeditio Valentina. Ciues poſt pacem ab 52
Humberto epiſcopo factam multa querebantur, hoc maximè quòd omni clam epiſcopo ſocietate, publicóque conuentu prohibuerant tum Fridericus, tum Philippus ſecundus imperatores. Indigna res, inquiebant, ciuibus Valentinis. Sua quiſque prædia moderatur proprio nutu, domos, familias; neque iis conſtituendis præeſſe vult epiſcopum, niſi vecors & malè ſanus. Valentina ciuitas id non præſtet quod ſinguli facimus, neque ſuarum quidquam rerum ſine Præſule poterit moderari? Imponunt ego ſibi rectorem, & judicem, quibus adjungunt conſiliarios; hunc cognoſcendis cauſis, illum curandæ publicæ rei. Additus eſt præco pronuntiandis vtriuſque edictis. Inſolentia facti aduertit omnium circà mortalium animos. Epiſcopus, clerus, regularium vniuerſæ familiæ, quiſque pro ſua virili occurrere malo, ponere ob ciuium oculos literas imperatorum. Furor, potiſſimùm qui publicus eſt, ſemel conceptus ſuſtineri nunquam poteſt: cæco impetu prorumpit in effrænem licentiam. Pellunt vrbe epiſcopum, clerum pulſant, & regulares, poſt eorum direptas domos. Giraudi Baſteti antiqua in antiſtitem pietas juueneſcere viſa eſt, & ſuprà quàm dici poteſt enituit. Quid non ille conſilio? plurimùm enim mente poterat; quid non manu armíſque tum ſuis, tum affinium & cognatorum auſus eſt, geſſitve? Sed vicit malum omni remedio majus. Domum excitant habendis conuentibus publicis, Confratriæque nomine vocant; vt doceant rem communibus ceptam animis, fraternâ à ſingulis pietate ſeruandam eſſe. Cogunt frequens concilium. At enimvero populorum ſeditio, torrentis in morem aut turbinis ſæuit, non diu datura ſtrages. Hoc habet omnis impetus; quando vehementiſſimum putas, deficere incipit. Et hoc cogitauerat multò antè Guilelmus. Ceſſit furori lecturus in agro militem, & auxilia non contemnenda de fœderatis ad Valentiam populis coacturus. Iamque inſtructo exercitu imminebat vrbi, cùm reſides ciuium animos componit ſpecies præſentis periculi, obſidio, & poſt mœnium expugnationem deprædatio domuum, proſcriptio capitum ſeditionis, aut

cædes, aliæque id genus pœnæ. Hoc ſapienter denique conſtituerunt, vt veniam ab epiſcopo peterent infimis precibus, & dicerent prudentes viros, quorum arbitrio ſtarent de omni controuerſia & crimine. Hîc benignitatem ſuam Guilelmus aperuit; injuriarum oblitus, fremente nequidquam milite prædam ſibi eripi, vota Valentinorum audiit. Volumus Comes Geneuenſis, Raimundus Berengarij, Rogerius Clariacenſis, Petrus de Bucione, Pontius Duranti dixerunt ſententiam Rupe de Glues decimo calendas Nouembris, diſtinctam in plures articulos: confrariæ domum euertêre; prohiberunt omni clam epiſcopo conuentu ciues; iiſdem impoſuerunt marcas argenti ſex mille. Geſta res eſt anno milleſimo ducenteſimo vigeſimo nono. Cúmque Valentini non eſſent ſoluendo, Guilelmus ſequente anno, mutauit pro arbitrio Petri Dominicanorum Anicienſium prioris, marcas argenti libris Viennenſibus.

53 Anno milleſimo ducenteſimo trigeſimo octauo, Comites Prouinciæ & Toloſæ mittunt auxiliarem militem ad Fridericum ſecundum in Italiam, duce Guilelm. Imperator Mediolanum obſidebat, & nobilem chartam ſcripſit menſe Nouembri Cremonæ de juribus Eccleſiæ Valentinæ in hæc verba. *In nomine ſanctæ & indiuiduæ Trinitatis. Fridericus II. diuinâ fauente clementiâ Romanorum Imperator ſemper auguſtus, Ieruſalem & Siciliæ rex. Si bene meritis ac expertis fidelibus retributio redditur juxta votum, ſalubriter ex hoc conſulitur profectibus largientis; quoniam eò fortiùs virtus roboratur principis, quò pleniùs per eũdem ſubjectis prouidetur. Venientem itaque ad curiam noſtram Guilelmum, Valentinenſis Eccleſiæ venerabilem procuratorem, ſeu electum, debitâ honorificentiâ ſuſcepimuſs, & conſuetâ benignitate tractauimus, ipſumque de omnibus regalibus, caſtris, munitionibus, & vniuerſis poſſeſſionibus ciuitatis Valentinæ, & totius epiſcopatus pleniſſimè inueſtiuimus. Cùm per priuilegium inclytæ recordationis Friderici aui noſtri plenè conſtiterit, hæc eadem ab ipſo prædeceſſorum ſuorum veſtigiis inhærente conceſſa fuiſſe prædeceſſoribus ipſius electi, epiſcopis ſcilicet Valentinis apud Biſuntium nono calendas Decembris indictione quinta anno Domini* 1157. *regnante Domino Friderico Romanorum imperatore glorioſiſſimo, anno regni ejus ſexto, imperij verò tertio. Quam conceſſionem ratam habentes, & etiam innouantes, conceſſimus præfato Electo, & per eum omnibus ſucceſſoribus ſuis epiſcopis Valentinis, in perpetuum ciuitatem Valentinam cum ſuis ſuburbiis, & territorio, & quidquid infra ejus ambitum, & extra in toto epiſcopatu Valentino continetur, comitatum videlicet, abbatias, monaſteria cum omnibus poſſeſſionibus eorum, forum, mercatum, duella, monetam, ſtratas, naulos, telonia, pedagia, caſtra, caſtella, villas, vicos, areas, ſeruos, ancillas, tributarios, decimas, foreſta, ſyluas, venationes, furna, molas, molendina, aquas, aquarum decurſus, campos, prata, paſcua, terras cultas & incultas, & commune forum agentium & ſuſtinentium cauſas tam ciuiliter, quàm criminaliter. Quaſdam etiam poſſeſſiones duximus exprimendas, caſtrum videlicet Alexiani cum appenditiis ſuis, caſtrum Montiliſij cum appenditiis ſuis, caſtrum Montislagerij cum appenditiis ſuis, caſtrum Balmæ cum appenditiis ſuis, caſtrum Faiciaci cum appenditiis ſuis, caſtrum Leberonis cum appenditiis ſuis, caſtrum Aurioli cum appenditiis ſuis, Caſtrum-nouum cum appenditiis ſuis, Caſtrum-duplum cum appenditiis ſuis, caſtrum de Stella, caſtrum Aliſij, caſtrum Saonis, caſtrum de Vrre cum appenditiis ſuis, caſtrum Vpiani cum appenditiis ſuis, caſtrum Coperij cum appenditiis ſuis, caſtrum Aguſtudini cum appenditiis ſuis, caſtrum*

Marmandæ

Marmandæ cum appenditiis suis, Bastiam de Confluenci cum appenditiis suis, Bastiam de Lisigniaco cum appenditiis suis. In supradictis verò omnibus, & in toto 54
to episcopatu Valentino ordinariam præfato Electo, & per eum omnibus successobus suis electis vel episcopis Valentinis concessimus jurisdictionem; scilicet vt tam in ciuitate, & suburbiis, quàm in castris & villis propriis Ecclesiæ, causas tam ciuiles, quàm criminales, per se vel per officiales suos audire, proditores, homicidas, adulteros, fures, latrones, perjuros, & quoscunque in criminali causa conuictos, vel confessos, & quoscumque falsarios, inter quos censemus omnes illos, qui non legitimo pondere, vel mensurâ, vel cannâ vtuntur, tam corporaliter, quàm pecunialiter punire possit; & banna ponere, & à transgressoribus pœnas exigere, & omnia quæ ad ordinariam jurisdictionem pertinent exercere; hæc etiam omnia possint idem Electus & ejus successores per omnia alia loca episcopatus Valentini, exercere per appellationem ad ipsum factam, vel in defectu dominorum. Decernimúsque & omnimodo mandamus obseruandum, ne quis hominum præter Electum, vel episcopum Valentinum à flumine Isaræ vsque ad castrum Montilij, à castro Cristæ vsque ad villam de Subdione, & in toto episcopatu suo pedagium vel quidagium accipere, seu stratam publicam diuertere, vel aliquomodo impedire præsumat. Concedimus quoque, & imperialis majestatis 55
donatione sancimus, vt memoratus Electus, ejusque in perpetuum successores Electi vel Episcopi apud Valentiam, vel Liberonem, vel alibi in episcopatu habeant accipiendi facultatem liberam, in onere cujuslibet equi, siue muli per terram, vel aquam deportato duodecim denarios: similiter in onere verò asini quod est in sale, vel in ferro, vel in ejusmodi, quatuor denarios. Ad honorem quoque supradicti Electi, omniúmque successorum ejus communem vtilitatem, imperiali districtu inhibemus, ne aliquâ occasione ciuibus Valentinis, vel aliquibus aliis de toto episcopatu Valentino licitum sit inter se communem aliquam jurare societatem, vel aliquando contra aliquem vel aliquos ordinare conspirationem, nisi id specialiter de arbitrio vel consensu ipsius Electi vel episcopi, qui pro tempore illic præsidebit, fiat. Ceterùm vt prauas consuetudines ratio vincat, & illicitos vsus legum soluat autoritas, imperiali autoritate in posterum interdicimus, ne aliquis baronum vel alius Valentini Episcopatus habeat facultatem, beneficium, seu feudum imperij, regni, vel ecclesiæ alienare, vel in alterius dominium sine ipsius speciali mandato transferre. Quod si factum est aliquo tempore, illud irritum reuocamus: & si deinceps factum fuerit, legis vigore carebit. Castra igitur seu possessiones sic alienatas, dictus Electus & ejus successores, tanquam eis commissas, valeant vendicare. Interdicimus quoque ne ali- 56
qua persona ciuitatis vel episcopatus Valentini, alta vel humilis, ecclesiastica vel secularis, castellum nouum, bastiam siue munitionem aliquam facere præsumat. Castra etiam vel munitiones, quæ intra limites episcopatus Valentini sine speciali mandato nostro, vel prædecessorum nostrorum, à tempore coronationis Diui Augusti Friderici aui nostri constructa fuerunt, ad requisitionem ipsius episcopi, tanquam constructa contra prædicta Ecclesiæ priuilegia, destruantur: quod si castrorum vel munitionem domini ad mandatum ipsius Electi vel successorum ejus facere recusauerint, ipsa castra, seu munitiones, eidem Electo & successoribus suis incidant in commissum. Concedimus etiam supradicto Valentino Electo & successoribus ejus, vt si quando ipsos cum armis, vel sine armis, ad præsentiam vel exercitum nostrum, de mandato nostro, seu

 pro

pro negotiis nostris vel Ecclesiæ venire cōtigerit, pro expensis ab eis in aduentu vel in seruitio nostro factis subuentionem omnes homines episcopatus, tam feudatarij, quàm alij, secundum quantitatem & qualitatem expensarum, & facultates hominum
57 *prædictorum præstare teneantur. Ne verò prædicta omnia aliquâ valeant refragatione conuelli, sed debitâ stabilitate Ecclesiæ Valentinæ debeant inconcussâ manere, omne authoritatis nostræ robur accommodamus, & præsentis priuilegij munimine sæpedictæ Ecclesiæ confirmamus, saluâ per omnia imperiali justitiâ. Nulla igitur in supradictis omnibus infestatio sæuiat Tyrannorum, nulla potestas ibi per violentiam irruat, nullus Comes aut judex legem in his facere præsumat præter episcopum Valentinum, cui soli volumus hoc licere. Sit illa ciuitas Valentina, totus & episcopatus liber ab omni alia potestate. Statuimus insuper, & imperiali sancimus edicto, quòd nulla persona, alta vel humilis, ecclesiastica vel sæcularis, prædictum Electum, vel successores suos contra præsentis priuilegij nostri tenorem ausu temerario impedire vel molestare, seu in aliquo contrauenire vel perturbare præsumat. Quòd si præsumpserit, indignationem nostram se nouerit incursurum, & centum libras auri....... pro pœnâ, quoties in toto, vel in parte contrauenerit, accompositurum; medietatem scilicet cameræ nostræ, & reliquam medietatem dicto Electo, vel ejus successoribus persoluendam. Ad hujus autem concessionis, ratihabitionis, innouationis nostræ memoriam & robur perpetuò valiturum, præsens priuilegium fieri, & bullâ aureâ........ nostræ majestatis impressâ jussimus communiri. Hujus rei testes sunt Herbipolensis, Wormatiensis, Vercellensis episcopi, dilecti principes nostri* &c. *Acta sunt hæc apud Cremonam, anno Dominicæ incarnationis millesimo ducentesimo trigesimo octauo mense Nouembri* &c.

58 Eodem anno Guillelmus ab Honorio tertio Pontifice legatus est in Galliam, & euectus in gubernatorem patrimonij sancti Petri, autore Guichenono in historia Sabaudiæ paginâ 256. qui, repugnante Matthæo Parisiensi, addit Guilelmum hoc eodem anno electum fuisse in episcopum Leodiensem; est consequente captus ab hostibus Ecclesiæ, venenóque mortuus Assisij in carcere. Corpus in Sabaudiam delatum jacet in monasterio Altæcombæ cum hoc epitaphio. *Anno millesimo ducentesimo trigesimo nono, tertiâ nonas Maij, delatus fuit de curia Romana illustrissimus vir dominus Vvillelmus de Sabaudia Electus Valentiæ........*

59 *Bonif. de Sabaudia.* Anno millesimo ducentesimo quadragesimo primo, Bonifacius de Sabaudia Guilelmo fratri datus est successor ab Innocentio quarto, sub administratoris nomine, scilicet Bellicensis erat episcopus: administratoris verò nomen reliquit Philippo fratri anno quinto & quadragesimo, cùm Archiepiscopus Cantuariensis electus est. Moritur anno septuagesimo in Sabaudia; die decima quarta mensis Iulij, jacet Albæ-combæ cum hoc elogio *Hîc jacet Bonifacius de Sabaudia Cantuariensis Archiepiscopus, operibus bonis & virtutibus plenus.* Ante episcopatum fuerat Cartusianus, vt intelligitur ex literis Hugonis secundi Cartusiæ Prioris, quas Guichenonus recitat in probationibus historiæ Sabaudiæ. Ex eodem certum est Amedeum fratrem fuisse quoque Cartusianum, qui postea Mauriennensem gessit episcopatum.

60 *Philip. à Sabaudia.* Philippus à Sabaudia Archiepiscopatum Lugdunensem adjunxit ad episcopatum Valentinum, anno millesimo ducentesimo quadragesimo sexto, & vtrumque rexit vsque ad septimum & sexagesimum, quo iis abdicatis,

cùm

cùm sacros Ordines non suscepisset, duxit Alissam seu Adelaidem Hugonis Comitis Cabilonensis viduam ex hæreditate paterna Comitem palatinum Burgundiæ. Anno quinto & quadragesimo accepit Subdionem, à Bernarda abbatissa cum arce, & ceteris præter portorij tertiam partem, & jura venandi, piscandi, aliaque paucula. Anno secundo & sexagesimo mutauit hemina sextarium frumenti, quem Subdionis incolæ pondebant abbatissæ pro agrorum cultura.

Huic Episcopo perpetuum fuit cum Aimaro Pictauiensi bellum. Guilelmus Philippi frater, viderat non fida pangi anno trigesimo quinto, neque certa & duratura fœdera cum viro vehementis ingenij, & insanæ cupiditatis. Igitur pro suâ prudentiâ addiderat tribus pòst annis vt Fridericus secundus Imperator probaret literas, quibus ante ipsum Imperatores Valentiam & plurima castra, juráque in ipsis regia concesserant Episcopis; vt paulò antè vidimus in ejus tabulis. Imperatoris jura Aimarum commouerunt, fecerúntque vt per aliquot annos cessaret à turbis. Decimo pòst duxit exercitum, & prædas egit per regionem Episcopi. Sed Philippus virum ætate, armísque ferocem voluit frangere patientiâ suâ, dictitans Christianâ modestiâ, non ense, hastáque, dum liceat, pugnandum Episcopo; ac juribus nonnullis cedendum potiùs quàm pugnandum, quando in subditorum maximè commoda peruenerint ea ad Præsules: atque longè major vis auri profundatur alendo militi ac instruendo, quàm illa æstimentur. Ipse cum Aimaro conuenit die quinta Octobris, anno incerto, de Cristâ, Alesio, Lesignano causis belli. Episcopus eam Cristæ partem habebat, quæ fuerat Siluionis Cristensis; alteram tenebat Aimarus: sed tanta non erat tum Crista, vt satis ad dominium esset duobus potentissimis viris, iisque non omninò amicis. Philippus ergo constituit, vt ciues quidem essent illius in potestate, in cujus parte habitarent, neque vlli ab alterâ in alteram migrare liceret; in aduenas verò ei jus esset, in cujus ditione hospitarentur: in quo peccaret quis loco, reus sisteretur domino loci: terræ prouentus, quisque peteret, ex ea regione quam coleret. Hactenus super Crista conuenerunt: trifariam verò dimiserunt Alesium; tertiam partem jusserunt esse Episcopi, ceteras duas Aimari. Totum Lesignanum addixerunt Philippo. Miror quod Antistes adjunxit (sed tanti erat quies) sibi non vltrà licitum exædificare arcem Valentiâ Liberonem vsque, quâ viam inter publicam & Liberonem jacent campi. In hæc fœdera jurauit tum Aimarus, postmodum abjuranda: nam per episcopatum Philippi pugnare perrexit homo inquietus & pactorum infidus. Intercessere pugnantibus sæpenumero Baucius, Brissacus, & alij dynastæ, cum Ioanne Archiepiscopo Viennensi; sed irrito conatu. Fuit tamen, cùm in pignus certæ pacis daret Poussinum castum; fuit, cùm adderet Gigortium, & Pontaisium pagos, Philippo concedente Fanum Marcelli, & Castrum-nouum Isaræ impositum. Detestabantur omnes circùm dynastæ perfidiam Aimari, & obstinatum bellare animum, nisi fortè si quos conjunctio sanguinis, aut rei domesticæ difficultas ad eum admoueret. Plures Philippo se adjunxerunt. Insignis fuit pietas Rogerij Andusiani: Voutam quoque dedit episcopo. Munus illustre! sed Antistes clientelæ professione contentus, restituit castrum Rogerio. Non omittendas à me voces voluit adscribi tabulis: se ductum pietate in Deum, & non immemorem beneficiorum

rum à Præsule acceptorum, dare Philippo Voutam. Modesta nobilissimi viri oratio auxit munus magnum per se.

Philippo episcopatum abdicante cura belli canonicos vrgebat, Aimarus enim omnia rapinis peragrabat & cædibus. Putauerant olim opponendos viro Antistites gente clarissimos, si fortè ab alto ductum genus vereretur, qui tot Præsulum virtutem & sapientiam offendere hactenus non dubitauerat. Verùm nulla eum tetigerat reuerentia Guilelmi & Philippi Principum Sabaudorum, gentis claritate superiorum & opibus.

Guido de Montelauro de Aniciensi canonico, & Bertrandus de Auenionensi Episcopo fiunt antistites Valentini anno septimo sæculi & sexagesimo, malè pacatis canonicorū comitiis. Laborabant scilicet viri sapientes pro difficultate temporis, neque satis cogitare poterant, quem Aimaro darent aduersarium animis, prudentia, gente illustrem. G. Præpositus, & aliqui de Canonicis, Guidoni palam aduersantes, prouocauerunt ad Sedem apostolicam ab cæterorum in eum consensione: ipse 9. Calendas Februarij, Romam misit Yctерum de Rupeforti, & Iordanum Frollum, rerum curatores & causarum, ac præsertim quæ erat de electione in Episcopum Valentinum.
63 Sed Clemens IV. pro Bertrando tulit sententiam; hoc maximè sapienter, &
Bertrādus. ad publicam quietem opportunè, quòd sanguine junctus erat Pictauiensibus, jamdiu certis Episcoporum hostibus. Ita scribit Aimaro de Bertrando, vt ex epistolarum pontificiarum codice accepit Polycarpus de la Riuiere; non Guidoni, vt alij voluerunt: *Ecce jam, ni fallimur, tuo laudabili desiderio satisfecimus, dum Ecclesiæ Valentinensi prouidimus de persona prouida, & discreta, & tibi sanguinis proximitate conjuncta.* Sed fefellit Pontificem sua spes. Aimarus bellum indicit, post paucos annos ab eo in episcopatu gestos, vt videas cæcam esse dominandi cupiditatem, & inuerecundam; neque vllâ, seu virtutis & sapientiæ, seu sanguinis gentísve reuerentiâ cohiberi ab procaci-
64 bus cœptis. Crista, Augusta, Deuaiua belli causæ. Iam olim Siluio dederat ea castra Episcopis: & cum Philippo Antistite conuenerat de Crista etiam ipse Aimarus. Sed homini inquieto, & rei alienæ appetenti, nulla pax fida, nullum jus certum. Occupare quoque tentauerat Lesignanum, & Alesium. Vrebat maximè virum principem, & ingentis spei dynastam, totámque supra centum annos gentem ejus malè habuerat vectigalis per diœcesim prohibitio, Comitatus Valentini nomen datum Episcopo, & scilicet solemnis professio obsequij, & clientelæ eidem faciendæ. Igitur alia ex aliis bella serebat. Res Bertrando visa est importuna. An Episcopo semper pugnandum
65 erit? Igitur pedum ense, templum castris, Clerus milite mutabitur? Deo populis, sibíque placando, non Pictauiensibus debellandis Ludouici, Friderici, Henrici ac Philippi Imperatores; Monuenerij, Beldisnarij, Ademari potentes viri ac nobiles; Apollinares, Odones, Guilelmi Episcopi, hanc opum vim Ecclesiæ concesserunt. Quid? Siluio ipse Cristensis, castra hæc Decanus ab affinium numerosa gente, suáque illustri, & militares animos spirante familia abstulerit, vt nos militiam geramus sacerdotes? Ergo Aimarum priuat Christianorum sacris, omnémque illius tota regione ditionem. Hominem impium dementarunt. Ecclesiæ fulmina, non sanitati reddiderunt. Sacra miscet profanis, Præsulémque ipse agit: clericos prohibet crucibus, & ære campano, concionatores ambonibus, archipresbyteros visitatione templorum.

plorum. Tanta rerum omnium conuerſio, in regione ad Italiam poſita, non potuit latere diu Pontificem Romanum: mittit V. Præneſtinum, & B. Sabinenſem, Epiſcopos Cardinales qui æqui boníque, & arbitarij Iudices, nonis Iulij tulere ſententiam Lugduni pro Bertrando, omnibus in Aimarum occlamantibus, vímque, & perfidiam, ac immenſam ambitionem homini exprobrantibus: & ſanguini tamen iuncto dedit pacem Bertrandus, meliorem precatus animum in res ſacras, & profanas, mortuúſque fecit locum Guidoni de Montelauro, qui anno milleſimo ducenteſimo ſeptuageſimo quarto, electus rurſus in antiſtitem, cùm eſſet in comitatu Romani pontificis, obiit extremum diem Taraſcone, vt ſcribit autor vitæ Amedei Roſſilionæi poſt Guidonem epiſcopi; quo vehementer annitente, Gregorius decimus videns agi rem cum animi impotente viro, fideíque malè certo, & bella per Epiſcopatus Valentinum, & Dienſem ſingulis penè annis ciente, ducentéque, cogitauit aliquando antiſtiti vtrámque Sedem concedere, quod in Concilio generali propoſitum fuerat, & ab Gregorio IX. quondam tentatum, vt maioribus ei viribus obſiſteretur, quâcúmque auderet facere impetum. Igitur anno 1275. Viennæ 7. calendas Octobris, vniuit ambos Epiſcopatus & voluit, vt de duobus Præſulibus, alteri ſuperſtes haberet vtrumque: quo mortuo Valentiam alternâ vice, Diámque canonici Dienſes ſimul & Valentini, qui intra prouinciam Viennenſem eſſent, conuenirent electuri Epiſcopum; exordio tamen ab ciuitate Valentia facto. Literæ Summi Pontificis ita habent.

Guido de Montelauro.

67

GREGORIVS EPISCOPVS, SERVVS ſeruorum Dei. 68

Ad futuram rei memoriam.

VAlentinenſem, & Dienſem Eccleſias, in eadem, Viennenſi videlicet, prouincia conſtitutas, & non abſque diœceſium contiguitate vicinas, ſubiectóſque ipſarum, iamdudum adeò grauis tyrannis oppreſſit, & ab olim infeſta continuatur oppreſſio, vt ad felicis recordationis Gregorij Papæ IX. prædeceſſoris noſtri aures vehemens illarum clamor aſcendens, ad eum lacrymabili conqueſtione detulerit, quòd ſic nobilium, & populorum ipſis ſubditorum malitia ebullierit in eaſdem, vt non erubuerint inſurgere in parentes, multiplicato frequenter Patris exilio, & per direptionem bonorum, ac alias perſecutiones innumeras in Matris excidio frequentato. Adiecit præmiſſis dictarum Eccleſiarum miſeranda conditio humilis ſupplicationis inſtantiam, vt cùm hoſtilis eorumdem ſubditorum inſania, contra ipſas non deſiſteret ab inceptis, nec ad ſui defenſionem earum aliqua ſufficeret per ſeipſam, illas, cùm id exigeret vrgens neceſſitas, & euidens ſuaderet vtilitas, dictus prædeceſſor vniret quatenus ipſarum ſub vnius & eiuſdem Rectoris moderamine vnita potentia, ſufficientiùs reſiſteret dictorum perſecutorum inſultibus, & commodiùs eorum violentas moleſtias, & moleſtas violentias propulſaret. Iam verò prædeceſſor horum conſideratione commonitus, certis perſonis ſuis, ſub certa forma dedit literas in mandatis, vt de neceſſitate, ac vtiltate prædictis ſollicitè inquirentes, ſi expedire ipſis Eccleſiis inuenirent, illas eius autoritate vnire curarent contradictores per

censuram ecclesiasticam appellatione postposita compescerent, sicut in ipsius præ-
69 *decessoris literis perspeximus plenius contineri. Licèt igitur eodem prædecesso-re morte prauento, & propter alios incidentes euentus, ad id non fuerit ipsius authoritate processum; quia tamen super his, quæ idem prædecessor per alios inuestigari mandauit, & nos iamdudum, maximè circa Valentinensem Ecclesiam, dum nos minor status haberet, & Fratres nostros, qui vnà nobiscum nuper circa partes illas aliquamdiu conuersati, eadem quasi manibus tractauerunt, & euidentiùs notitia experimentalis instruxit, quò huiusmodi persecutionis diuturnitas, in hæc vsque producta tempora, ea magis reddidit manifesta, cum eisdem Fratribus nostris perpensa deliberatione præhabita, memoratas Valentinensem, & Diensem Ecclesias propter vrgentem necessitatem, & euidentem vtilitatem ipsarum, de quibus nobis & eisdem Fratribus nostris constitit euidenter, de ipsorum Fratrum consilio, præsertim cùm ad hoc etiam vicinitas locorum inuitet, & de apostolicæ plenitudine potestatis vnimus autho-*
70 *ritate præsentium. Statuentes, vt statu Præsulum, qui nunc præsunt eisdem, sine immutatione aliqua remanente integro, tandem quouis ipsorum cedente, seu etiam decedente, sic vna sit earumdem Ecclesiarum episcopalis dignitas, quòd superstes sit Episcopus vtriúsque, Valentinensis, & Diensis Episcopus nominandus, ac deinceps Ecclesiæ: ipsas vno & eodem Antistite simili, quin potiùs eadem intitulatione vsuro, perpetuis temporibus gubernante. Cuius electionem in ipsis Ecclesiis alternis vicibus, sed in Valentinensi primò ab vtriúsque Canonicis, vocem in eadem electione quasi corpus vnum, seu Collegium pariter habi-*
71 *turis, decernimus celebrandum. Quoties autem noui Pastoris creatio imminebit, illorum sit eorundem Canonicorum vtriúsque Ecclesiæ vocatio, quibus in ea Ecclesia, ab ea vice, sortem electionis huiúsmodi vicissitudo concesserit, ius vocationis eiúsdem anteà competebat; & Canonici alterutrius Ecclesiæ, dum in illa, in qua tunc est electio facienda, propter hoc præsentes fuerint, distributiones in ea quotidianas percipiant, & in omnibus aliis pro ipsius Canonicis admittantur. Sed aliàs quoad Canonicatus, præbendas, & obuentiones quaslibet, Canonici earumdem Ecclesiarum in discretione, seu diuisione remaneant consueta. Cæterùm, ne consuetudinum in eorundem Canonicorum vocatione diuersitas, occasionem aliqam inter eos altercationis inducat, illos tantummodò Canonicos ad electionem vocari*
72 *statuimus, qui tunc temporis fuerint in eadem prouincia Viennensi. Per hæc autem venerabili Fratri nostro Viennensi Archiepiscopo ipsarum Ecclesiarum Metropolitano, eiúsque successoribus, seu etiam Viennensi Ecclesiæ, nullum præiudicium generetur, quominùs in eisdem Valentinensi, & Diensi Ecclesiis habeant aliàs omnia, & percipiant sicut priùs. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ vnionis, & constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri ac Pauli Apostolorum eius, se nouerit incursurum. Datum Viennæ, 7. Calendas Octobris, Pontificatus nostri anno 4.*

DE REBVS GESTIS
EPISCOPORVM DIENSIVM
LIBER SECVNDVS.

DIA, siue Deia, vrbs est in Alpium radicibus, non procul à Droma fluuio, secundo & vigesimo lapide ab ejus fontibus. E castello quondam nobili, & muris valido, quod saxeus collis habet, descendit orbiculatim in planitiem, situ firma, frequens incolis, agro potens, amœnaque, vt non immeritò primùm Vocontij vrbem suam esse voluerint, tum Romani coloniam, ac demum sedem Comites, latè dominantes à Valentinis ad Treuienses. Cingitur illa montibus prætaltis omni parte, nisi quâ Dromam flumen agro accipit, emittítque. Diceres se, suósque campos diuites pingui glebâ, ad inuidiam ostentare posito circùm theatro. Sunt illi ferè prærupti, niuosique; sed rigorem sustinent tamen, neque ad rura demittunt jacentia: potiùs non vno in Septentrionem & meridiem flexu, auras, & solem ita dispensant, vt hominum, & frugum vni salubritati seruiant. Tellus itaque ferax frumenti, ac vini, pomo- 2
rúmque varij generis, & aliarum fere omnium rerum, quibus vita non tantùm honestè, sed etiam cũ voluptate agitur. Has illa opes ad speciem quoque, veluti exultabunda proponit: fluuiis enim, & riuis passim distinguitur, atque tota pene in tumulos colliculósque protuberat, si partem excipias, quam Droma fluuius curuat in plures sinus. In paucis opima est vallis, quam intersecat Meirossa amnis salutari memorabilis latice. Primùm hortis, ad vrbem scilicet, tum pratis, vitibus, omníque segetum genere pro situ nitet. Morbos etiam vulgò nesciunt, seu rure coloni, seu ciues in vrbe; & ad effœtam ferme senectutem perueniunt, sine omni langore. Numerant 3
familias supra mille: neque multi sunt anni, cùm longè plures censebant: inuenio quippe tria fuisse suburbia, Sanmauritianum, Pilosum (ita vocabant à gente nobili & inclytâ) & Sanmarcellinum; eáque pluribus distincta vicis, ac summorum virorum ædibus ornata, vt affirmant quæ de domo sua professus est anno millesimo trecentesimo primo Petrus Moterius vir clarus & diues. Sanmarcellinum paucis domunculis indecorè aggestum vix sustinet nunc nomen suum, duo alia omnino desiere. Ferunt euersa latrocinio, à nescio quibus hominibus ante aliquot centenos annos, vagis quidem, sed specie militari per malè certos ordines grassantibus. Omnino tamen ignota est res, neque barbari nomen ac effrœnis exercitus ad nos peruênit. Excitata profectò fuerant post extinctum totâ Galliâ nomen Romanum, ciuitate scilicet jam quietâ, post multiplicem ac immanem Vandalorum, Gothorum, Saracenorum, Hunnorum depopulationem, & restituente sibi, atque pro antiqua magnitudine modicam; è ruderibus reficiente vrbem murísque concludente. Romanis quippe totâ Galliâ vigentibus Dia excreuerat in am- 4
plitudinem visendam, & coloniâ dignam. Dabat illa sedes fidas, & opportunas venientibus ex Italiâ in Galliam Ebreduno. Atque nisi rupes ingens, terræ motu excussa de summo monte, viam intercluderet ad

Lucum pagum, facto lacu de Fontanis & torrentibus aquis, nunc quoque frequens esset populis ex omni Gallia Romam euntibus. Quæ vrbis porta à S. Marcello nomen accepit, floribus inscripta, capútque bouis gerens in medio coronicis, habet speciem arcus triumphalis, ab imperatore exercitus profectò erecti, qui vrbem incoleret, aut eâ non procul vicisset hostem. Et agrum ciues duobus, Pedonis scilicet, ac Iustini, castellis munierunt: sed illius quidem etiam locus ignoratur nunc, hujus verò ingentes ruinæ visuntur in confragosi montis saxeo vertice.

5 Religionibus quoque sacram esse vrbem jusserunt; & quam Vocontij Diam vocabant, appellauerunt Deam, vt legitur in Antonini Itinerario (Deam Fortunam interpretatur Massonus in notitia episcopatuum Galliæ) vt ne patriam quidem sine sensu pietatis memorare, aut meminisse possent. Diuam non pauci deinde dixerunt ex vocis affinitate, ac Diuiam. Diniam quoque appellauit autor Bibliothecæ Cluniacensis colum. 1732. *Prioratus, S. Marcelli Diniẽsis:* & postea, *Prioratus de Tribus mœriis diœcesis Diniẽsis:* & infrà, *Prioratus de Persico Diniensis.* Scimus quippe Tria mœnia, & Persicum esse pagos in regione Treuiensi diœcesis Diensis, Sanmarcellinum verò monasterium in vrbe Dia. Tantis demum honoribus ceteras circà colonias antecellere rati sunt, vrbis situ, multitudine ciuium, agrorum vbertate, sanctitate sacrorum, vt Deam Augustam nominauerint, sicuti habent antiqui lapides; atque adeò auxerint Comitatus dignitate; Deensem appellauit Ludouicus 4. Imperator sub annum nongentesimum. Post regni Arelatensis in varias partes diuisionem, is Bosone mortuo fuit pars Prouinciæ, Mediterraneo mari, Rhodano, Isara, & Alpibus comprehensæ. Raimundus Tolosæ Comes sub annum millesimum octogesimum nonum, petente Ademaro auulsit ab ea Prouinciæ parte, quam Faïda in Alfonsum Tolosanum enubens acceperat à Guilberto & Tyburga parentibus. Anno demum quadringentesimo circiter suprà millesimum Ludouicus Caroli VII. Francorum regis filius addidit Delphinatui suo.

6 Quo potissimùm sæculo fides Christiana Diam peruenerit, quo Episcopus habere ceperit, non liquet. Princeps ecclesia dicitur à Virgine Dei parente: scilicet in Assumptæ honorem dicata est. Decani Sede, pluriumque canonicorum collegio nobilis, tantam præterea presbyterorum vim ante Hugonotorum hæresim habebat, vt Deo laudes eâdem horâ, junctis tamen à canonicis diuisi ædibus canerent, ex quo aucta fuerat prioratu S. Mauritij. Eâ porro tunc mole surgebat è quadro lapide, vt seu longitudinem, seu latitudinem spectares, visenda omnino esset, vixque ampliorem toto Delphinatu haberet. Sed omnia ornamenta dejecerunt hæretici tantâ, seu cæcitate, seu impudentiâ, vt decusso fornice, euerso odæo, parietes interiore parte decrustauerint. Itaque hiant vndique fracturæ, cæmentáque horrentia vix se sustentant.

7 In extremâ æde, ad templi fores læuâ ingresso portâ occurrit. Ducebat olim ad ecclesiam infantium, seu baptismalem. Vtrâque voce appellant chartæ veteres, quòd eam infantibus & baptizandis, & sepeliendis curaret suus Sacerdos. Vide singularem Diensium quondam pietatem. Nolebant innocentium puellorum sancta de baptismo corpora, miscere post mortem corporibus, quæ per majorem ætatem seruire potuerant immunditiæ & iniquita

quitati ad iniquitatem. Dicata erat Ioanni Baptiſtæ. Quatuor aris ſurgebat. Nunc omnino jacet, vixque illius etiam ruderum aliquid ſupereſt. Quinque inſuper ſacras ædes in antiquis tabulis lego, quarum omnis memoria excidit, S. Vincentij, S. Magni intra vrbis muros; S. Laurentij, S.Saturnini, S. Ferreoli in agro. Ad portam cognominem Sanuincentiana ſtabat: ædes S. Magni erat parochia. Hanc, impietate duce, furore comite, non exciderunt modò Caluiniani; ſed ſuper exciſæ ruinis, in ſanctiſſimo fano, ſynagogam Satanæ (templum vocant) excitarunt, trophæum hæreſi de fide; & excitatum, proh dolor! ſeruant ſuſtinántque. Demum in ipſo ferme vrbis pomœrio, extra portam S. Petri, fuit domus, quam vocabant recluſoriam. Incluſia dicitur à Foguardo in libro ſtatutorum & conſuetudinum eccleſiæ S.Pauli Lugdunenſis, vbi etiam fusè recitat ritum, quo includebatur olim Incluſus ſanctorum Bartholomæi & Epipodij ab Obedientiario. Recluſoriæ juncta erat olim ædicula, ſacra B. Mariæ de eleemoſyna. Habebat ea ſuum Sacerdotem. Quondam erant etiam Diæ plures & variæ Regularium domus, ſcilicet canonicorum Sancti Rufi, Hoſpitalariorum Sancti Antonij, monachorum & ſancti Mauritij, & ſancti Marcelli, Mendicantium ſancti Dominici & ſancti Franciſci, Militum templi. Horum Militum ædem lego fuiſſe juxta S. Vincentij. Ne nomen quidem ejus nunc extat. Quid? quòd cæteræ vi, & veſaniâ Hugonottorum dirutæ ſunt. Antonianorum fundamenta quoque eruta, nomenque ſepultum æternâ obliuione. Putatur horum domus ad arcem fuiſſe: vocabatur eccleſia de caſtello, & Sanctæ Agathæ, ac ſancti Marcelli: fuit parœcia ad annum vſque nonum & ſexageſimum ſupra milleſimum quadringenteſimum. Canonici ſancti Rufi, quos à ſancto Petro appellant, & monachi tum ſancti Mauritij, tum ſancti Marcelli, habitabant extra vrbem. Deſiere Mauritiani anno milleſimo quadringenteſimo quinquageſimo, quo illorum omnia ceſſerunt collegio ſanctæ Mariæ: Cluniacenſes de ſancto Marcello Dienſium epiſcopo, domo in vna vrbana omnes incolunt. Dominicanorum nemo in vrbe eſt. Vnus Franciſcanorum & alter in magnarum quondam ædium ruderibus incolunt. An Ciſtercienſium abbatiam, quæ à ſitu loci appellatur Valliſcreſcentis, cenſere debeam, animi pendeo. Sanè in agri finibus eſt, & qui eam habent coloni, ſacramenta petunt ab vrbe. Olim quoque pro ſepeliendis fidelibus egit certâ lege, conuenítque Abbas cum canonicis ſanctæ Mariæ. Sed ſacris ædibus cur Hoſpitales non adjungam, in quibus maximè ſacrum opus, ſalutis noſtræ cardo, ſanctæ mentis fundatiſſimum argumentum, eleemoſyna, & eleemoſynę pręcipua pars, ægrorum pauperúmque cura ſedem habet? Vt ergo pręteream duas leproſorum ędes, ſeptem fuerunt Dię ante coortam Caluini hęreſim, numeroſę plebis non leue argumentum, S. Petri, S. Iacobi, S. Marcelli, S. Magni, ſanctæ Crucis, Sacriſtæ, Poſorij, ſeu Poſoni, aut Poſerij. Et hanc quoque pietatis partem afflixerunt Caluiniani, vixque vnam de tot ſacris pauperum domibus nobis reliquerunt. Erit fortaſſe aliquando illa dies, cùm redibit in ſuam ciuitatem ſincera fides, ſuúmque templi cultum reſtituet, ſua pauperibus tecta, ſuas regularibus ſedes. Vtcunque id eueniat, fuit olim profectò Dia, ſicut populo grauis, & origine vetus; ita religionibus ſancta, vt Auguſtam jure cognominent antiqui lapides.

12 Episcopum nunc habet eumdem cum Valentiâ; quondam habebat proprium. Quo anno, quibus ex causis, ea mutatio per summum Pontificem inducta sit referam suo loco. Nicasium Diuionensem, aut Diuiensem de prouincia Galliarum Episcopum, interfuisse Nicenæ Synodo, testantur hujus Concilij tabulæ. Diensem fuisse docet Vlphinus, Diensis & ipse antistes, in vitâ S. Marcelli. Diam enim vti Deam, ita Diuam, antiqui appellauerunt, & Diuiam, aut Diuionam quoque, vt ex hoc loco intelligis. Vixit circa annum trecentesimum vigesimum, & quinto pòst anno se contulit Niceam Bithyniæ, Gallorum vnus Pontificum. Magna laus illa ætate! scilicet de Gallra primus in Orientem penetrauit, pro Christianâ fide tuendâ, nouo ausu, magno exemplo. Scio esse, qui Nicasium velint fuisse Diniensem episcopum: & verò in quibusdam Concilij Niceni codicibus, Nicasius *Diniensis* subscriptus legitur. Sed in ea subscriptione *Diniensis* positus est pro Diensi, non aliter quàm in Bibliotheca Cluniacensi, vt annotaui numero quinto. Certè si Nicasius eripiendus erat Diensibus, & Diniensibus concedendus, quis hoc facere magis, & pro eruditione potuit, & pro ecclesiæ suæ amore debuit, Gassendo Diniensis ecclesiæ Præposito? ipse tamen, & Nicasium fatetur Diæ sedisse, non Diniæ, in notitia Diniensis ecclesiæ capite 8. & id comprobat ex epistola Gregorij septimi ad Hugonem episcopum Diensem anno 1076.

13 Ante Nicasium Polycarpus Lariuierius sedisse Diæ S. Martium, Higerium, Leonem, Seruilium, ad me scripsit anno hujus sæculi septimo & trigesimo. Quoniam iisdem literis etiam recitat plures post Nicasium, placet omnem epistolam hîc exscribere. Ea sic habet. *Cùm ex Prouinciali omnium ecclesiarum, in quo à B. Dionysio Papa, anno à sede Petri Romæ conditâ ducentesimo vigesimo primo* (ducentesimum sexagesimum sextum Christi intelligit, & sextum Dionysij, cùm Petrus fixerit sedem Romæ anno Christi quadragesimo quinto) *singulæ metropoles & diœceses Galliarum describuntur, constet Deam, siue Diam Viennensis prouinciæ ciuitatem, jam à multis annis habuisse episcopum frustra dubitari posse videtur, S. Martium, qui primus ejus sedis antistes recensetur, ante conscriptum illud Prouinciale Dionysianum, quinquaginta saltem annis resedisse in eâ. Itaque conjecturâ haud inani, sed quam facile erit mihi æquo probare judici, ductus, circà annum 220. beati illius statuo pontificatum Diensem; & exin successores quos nancisci licuit, enuntio. In ordine ergo ordine sunt isti.*

14
1. *S. Martius circa annum Christi* 220.		*Quatuor hi ex vitâ S. Marcelli episcopi Diensis, carmine editâ.*
2. *Higerius.*		
3. *Leo.*		
4. *Seruilius.*		
Nicasius	325.	
Celsus	356.	*in annalibus nostris Ecclesiæ & ciuitatis Auenionensis, cum Nectario Viennensi, Metiano Auenionensi, Eradio Arausiensi, & aliis magnis Viennensis prouinciæ episcopis aduersus Saturninum Arelatensem.*
Constantinus	419.	
Projectus	440.	

S. Petro

S.Petronius, cui fatalis annus 463. *contigit.*
S. Marcellus ejus frater.
Saeculatius *anno* 517.
Praestantius 739. *in diplomate Caroli Martelli,*
Aramandus 776. *in Valesiorum historiâ.*
Desideratus 788.
Vlfinus 800.
Emico 876.
Gisenodus 943. *in Octodorensibus nostris cum Sabone Viennensi, Bosone Ebredunensi, & aliis Archiepiscopis & Episcopis regni Burgundiae.*
Isardus, vel Isarnus 981.
Petrus 1037.
Hugo 1076.
Ismio 1103.

Et ceteri, de quibus nihil non lectum reuerentiae vestrae nuper animaduerti. Porro ex fide omnia, & ex animo voueo testatissimis veterum auctorum, vel tabularum monumentis explorata & probata.

Iesus amor noster, doctrina, virtus, salus, & gloria nostra.
Atque in eo humillimus seruus, & frater
Polycarpus de la Riuiere
Cartusianus.
20. *Iulij* 1637.

Quod prouinciale Dionysianum memorat Polycarpus, jam expectamus 15
diu: quam enim lucem non dabit omnium gentium, & locorum historiis, notitia adeò antiqua vniuersorum totius Christiani orbis episcopatuum? Vitam S.Marcelli vtrâque oratione in vetustissima membrana conscriptam habuit Parisiis. Vlfinus Marcelli successor, auctor est solutae numeris. Seruat etiam Polycarpus nomina martyrum & confessorum, qui sub Eurrico Gothorum rege passi sunt in Gallia Narbonensi. Haec omnia typis aliquando mandabit, & à se recensitos episcopos suis firmabit auctoribus, redeamus ad episcopos Dienses.

S.Martius ergo sit eorum primus ex Polycarpo. Hic ex eodem sederit 16
circa annum 220. Post Martium sederunt deinceps Higerius, Leo, Seruilius [*S.Martius.*]
teste S.Vlphino episcopo Diensi, in vita S.Marcelli. Nicasius interfuit Con- [*Higerius.*]
cilio Niceno an. 325. Æmilianus anno 374. Valentino, vt ex Polycarpo La- [*Leo.*]
riuierio aduertit Gassendus in notitia Ecclesiae Diniensis capite 2. Constanti- [*Seruilius.*]
nus sedit anno 419. & Projectus 440. vt vidimus in epist. Lariuierij. Innomi- [*Nicasius.*]
natus anno post quadringentesimum sexagesimum incerto, vnctus est à [*Æmilianus*]
S. Mamerto archiepiscopo Viennensi in episcopum Diensem Hilaro Papâ, [*Constantinus.*]
vt ipsemet Hilarus docet epistolâ 9. & 11. [*Proiectus.*]

Sancti Petronius & Marcellus post eum gesserunt episcopatum. Fratres Auenione nati apud breuiarium Diense, & ante Sacerdotales infulas monachi loco ignoto; fortassis Lerone ad extremam Prouinciam, vbi post Ho- 17
noratum florebant scientiâ & virtute insignes Vincentius, Hilarius, Caesa- [*Petronius.*]
rius? Lego Petronium per vitam, & post mortem inclaruisse miraculis. Diuinarum

narum rerum cognitione, & dicendi vi etiam illustrem fuisse docent ista verba, quæ canit Ecclesia Diensis: *Diam dies illustrauit, per verbum quod prædicaui in eâ Petronius.* Addit in breuiario mortuum die morbi septimâ, vt prædixerat; *Exitum suum Christo reuelante prædixit*; &, *ægrimonia membra carpit languida, diéque septimâ cœlum felix conscendit anima.* Mortuus est autem anno quadringentesimo sexagesimo tertio vt vidimus, ex Lariuierio. Altare, in quo faciebat, seruauere canonici, vsque ad sacræ ædis per Caluinistas excidium. Episcopi, primùm vrbem ingressi, jurabant ad illud in exemptiones ciuitatis, & cleri. Lego id sacramenti dixisse anno octauo & sexagesimo supra millesimum quadringentesimum, 14. calendas Octobris Geraldum de Crusseolo, & quadragesimo quarto supra millesimum quin-
18 gentesimum 7. calendas Augusti Iacobum Turnonium. Marcellus Petro- *Marcellus.* nio fratre mortuo electus est in episcopum ex diacono. Cùm eligebatur in Præsulem, fugit vltra Dromam fluuium, & superato monte, qui Dromæ imminet, latuit dies 12. in tugurio *Mellis* dicto, *vt probaretur* (sunt verba breuiarij Diensis) *esse dulce quod saperet, quibus semper de corde puro diuina eloquia, super mel & fauum dulcia, de ore proferens, fidelium transmissa faucibus inferebat. Interea prehensabat episcopatum* alius nescio quis, *vt illius ambitio calcaretur, & Marcellum eligeret fuga nobilior. Igitur vicit non caterua numerosior, sed illa quæ melior*, & demum Marcellus electus est, secundum præcedentes in ipso prophetias: columba quippe eligendum monstrauit, & electum secuta est vsque ad sedem pontificiam. Rex Burgundionum Arianus, misit episcopum in exilium (Dia quippe tum suberat illi genti) neque ab exilio reuocauit, nisi post filium letali morbo curatum. Anno sæculi quinquagesimo sexto interfuit Concilio Agathensi. Iterum postea exul, mortuus est in Prouinciâ, non longè Barjolis oppidulo, & corpus incorruptum ad eas delatum, anno millesimo quingentesimo quinquagesimo sexto, datum est ignibus à Caluinistis. Ossiculum modò pollicis, nunc è busto reliquum seruant. Fama est non arboris, non fruticis, non herbæ vllum genus in loco nasci, in quo crematum est. De illâ beati corporis translatione sic habetur in Missâ, quam Massiliensis Ecclesia in suo missali quondam reposuit. *Sanctus Marcellus peracto tempore, cuidam presbytero, qui assiduus erat in basilica S. Mauritij*, tribus, aut circiter, leucis à Bariolis, *nocte in pontificali apparuit. His auditis presbyter in loco Bariolarum peruenit, nuntians visionem* de transferendo sancti viri corpore in celebriorem locum. *Quo audito* à presbytero, petente vt reciperetur Bariolis, *& facto jejunio triduano, verè Bariolenses ierunt festinanter ad locum, vbi in ecclesia Sancti Mauritij corpus erat*;
19 *& honorabiliter eum deduxerunt.* De sancto Marcello denique ita scripsit Gregorius Turonensis libro de gloria Confessorum capite 70. *Fuit autem & Marcellus Diensis vrbis episcopus, vir magnificæ sanctitatis, ad cujus nihilominus tumulum*, abs dubio in illa S. Mauritij basilica, *Lychnus accensus diuturno spatio lucere solet. Præstat ex eo oleo virtus Domini medicinam infirmis.* Hæc Turonensis. Vlphinus & ipse Diensis antistes scripsit de vita sancti viri. Habet librum Polycarpus Lariuierius; additque in eo, & alia præclara conteri, & legationem Nicasij Diensis ad Concilium Nicenum, atque Nicenorum Pa- *Auentinus.* trum responsa Gallis episcopis per Nicasium data. Auentinus, Roberto Antonius anno quingentesimo septimo interfuit Synodo Aurelianensi primę.

Se

Se metropolitanum in ea scripsit: an error potiùs est hic typographi? Qui idcirco negauerit fuisse episcopum Diensem, næ ille significabit ignorare se datum aliquando episcopis metropolitani nomen. Tolosanus episcopus in eâdem Synodo accepit illud, qui pluribus pôst sæculis adeptus est à Ioanne XXII. Pontifice nomen archiepiscopi. An quod Proculo Massiliensi concessum fuerat in Taurinensi Concilio circa annum 400. vt in prouincia secundâ Narbonensi haberet per vitam nomen metropolitani, hoc Auentino datum est? An metropolitani nomen accepit, & jura, per Romani Pontificis sententiam in episcopum metropoleos, vt Constantius Vticensis ab Hilaro contra Hermem Narbonensem dicente, & antiquissimus prouinciæ à Leone, aduersus cedentem alteri jure suo?

Seculatius post Auentinum episcopus interfuit Epaunensi Concilio anno 509. Quæ fuerit Epauna prorsus ignotum est. Qui ponunt ad Auregeram fluuium in diœcesi Tolosanâ, multùm errant. Fuit istud episcoporum prouinciæ Viennensis Concilium, vt docet ipse Auitus archiepiscopus Viennensis epist. 80. quâ illos vocat ad Synodum: *Supplicat per me, si dignamini, Ecclesia Viennensis* &c. *Cunctos simul poscimus fratres, vt Deo fauente, 8. iduum Septembrium in parochiâ Eponensi adesse dignemini.* Quis autem animum inducat antistites illius prouinciæ, vltra Tolosam, ad montes Pyrenæos conuenire voluisse? atque, vt cogitassent, profectò Sigismundus Burgundionum rex, non passus fuisset extra regnum coïre, in vrbe Gotho principi tum & Ariano subjectâ. Synodum Epaunensem pro Agaunensi vocatam existimauit Papirius Massonus, & tantùm non docent Aimoinus, & Fredegarius. Ille sic loquitur libro 3. cap. 50. *Synodum 40. episcoporum aggregari præcipiens, vt ordo psallendi, qui in loco sanctorum Agaunensium temporibus Sigismundi regis ab Auito, & ceteris episcopis illius temporis institutus fuerat, in cœnobio quod ipse fabricarat, teneretur, efficeret.* Hic autem habet ista in Chronico. *Synodum 40. episcoporum fieri præcepit, & ad instar institutionis monasterij SS. Agaunensium, quæ temporibus Sigismundi regis ab Auito & ceteris episcopis, ipso jubente principe, fuerat firmata, idemque & hujus Synodi conjunctione, monasterij Sancti Marcelli Guntramnus institutionem firmandam curauit.* Lariuierius vidit Iennæ in Sabaudiâ non procul Rhodano lapides inscriptos Deæ Eponæ, quia verò ab Eponâ ad Epienam facilis est deflexio, facilior etiam deformatio Iennæ ex Epiena, priorem syllabam, vt fere cetera, deterentibus sæculis, eò cogitatione, neque immeritò, deuênit, ex Dea quam colleret, loco fuisse nomen Eponæ, & in eo Synodum habitam Eponensem, seu Epaonensem. Profectò ab ingentibus magnâ agri parte domorum ruinis intelligere est, vrbem olim non contemnendæ magnitudinis fuisse, qui modicus nunc est pagus. Vtcumque tamen hoc de Epaunâ habeat, Seculatius qui anno 509. fuit in Epaunensi Concilio, sedebat Diæ anno etiam 517. ex Lariuierio, vt ex ejus ad me epistolâ in superioribus retuli. 20 *Seculatius.*

Aredius anno 552. fuit in Synodo Aurelianensi quintâ, & anno 559. in Parisiensi secundâ. Cùm autem in Aurelianensi dicatur Diuiensis episcopus, ex in Parisiensi Diensis, vides eamdem vrbem tum passim vocitatam esse Diam, & Diuiam. Lucretius anno 570. per Vincentium presbyterum fuit in Concilio Lugdunensi primo, & an. 573. per se ipse in Parisiẽsi quarto? Heraclius an. 582. in Matisconensi primo, Paulus an. 588. in Matisconensi secundo. 21 *Aredius. Lucretius. Heraclius. Paulus.*

22 *Præſtantius.* Pręſtantius habetur in diplomate Caroli Martelli ex Lariuierij in epiſtolâ ad me datâ, quam in ſuperioribus recitaui; & ſedebat Diæ anno 189. & *Aramandus.* Aramandus anno 788. ex eadem epiſtola. Deſideratus eodem anno ſedebat ex Concilio Narbonenſi, cuius acta recitat Baluſius ad librum 6. Marcæ de *Deſideratus.* libertatibus Eccleſiæ Gallicanæ cap. 25. Igitur illo amborum alter cepit, deſiit alter ſedere: quis autem eorum ceperit, deſierit quis, non poſſum dicere. Nam Concilium quidem illud inchoatum eſt quinto calendas Iulias ignotum verò mihi eſt an Aramandus ante illum diem geſſerit epiſcopatum.

23 *S. Vlphinus.* S. Vlſinum Lariuierius ſediſſe vult anno octingenteſimo. Eodem nono ſæculo ſediſſe lego Diæ Remigium, Aurelium, Emiconem. *Remigius.* Remigius octauo illius & quinquageſimo, menſe & die ignotis, interfuit inſtaurationi monaſterij Sancti Andochij Heduenſis, & Concilio Lingonenſi 13. calendas Maias, quo die Ionas Heduenſis antiſtes in eo dedit Simponiacum villam *Aurelius.* ſuis canonicis. Aurelius anno quinto & ſeptuageſimo in S. Marcelli Cabilonenſis, cum aliis epiſcopis in Concilium coactis confirmat omnia jura, & bona cœnobij Trenorchienſis, vt autor eſt Chiffletius in probationibus hi*Emico.* ſtoriæ Trenorchienſis pag. 218. Emico anno ſexto & ſeptuageſimo ſedet in Pontigonenſi, & tertio pòſt anno in Mantalenſi.

24 *Giſenodus.* Giſenodum vidimus in ſuperioribus ſediſſe Diæ anno 943. ex Lariuierio. Eo ipſo ſæculo 10. Achideus, Vvlfadus, & Iſardus fuerunt epiſcopi. *Achideus.* Achideus *menſe Maio, anno 20. regnante Conrado* conceſſit eccleſiam *de Carauols* cœnobio ſancti Theofredi, ſeu Monaſterij, vt Ægidius Lacarry è noſtra Societate ſcripſit anno 1665. die 30. Auguſti ſe legiſſe in tabulis autenticis. Annus autem Conradi vigeſimus fuit Chriſti nongenteſimus ſexageſimus, vt intelligitur ex iis quæ docui de annis ejuſdem Conradi libro ſe*Vvlfad.* cundo de epiſcopis Siſtaricenſibus numero 1. Vvlfadus ſiue Golfadus ex abbate monaſterij S. Theofredi, quod rexerat annis 955. 960. 970. Epiſcopus, autore eodem Ægidio Lacarry fuit. Addidit autem ſe id accepiſſe ex *Iſardus.* libro ante annos 500. ſcripto qui in eo habetur monaſterio. Iſardus demum, ſiue Iſarnus ſcribitur in illâ ad me epiſtolâ ſediſſe anno nongenteſimo octogeſimo primo.

25 *Petrus.* Petrus annis 1012. & 1023. geſſit epiſcopatum, ex tabulario S. Barnardi Romanenſis. Geſſit quoque anno milleſimo trigeſimo ſeptimo ex illâ Lariuierij epiſtolâ & Roberto in Gallia Chriſtianâ? Geſſit demum Petrus anno 1036. ex Romanenſi tabulario, & 1059. ex Roberto. Si vnus & idem Petrus illis omnibus eum geſſit, dicendus eſt ſediſſe annos certè 50. quod cur aſſeram, aut rejiciam non occurrit.

26 *Hugo.* Hugo ingentium vir animorum, & infractæ virtutis; *religione* etiam, vt loquitur Iuo Carnotenſis, *prudentiâ, & autoritate mirabilis*, anno Chriſti milleſimo ſeptuageſimo quarto fit Epiſcopus non ſine prodigiis teſtantibus vim præſentis, ac veluti ſuffragium ferentis Dei. Videtur natus in Viennenſi diœceſi! cur enim alioqui jam epiſcopus Dienſis, dictus eſt filius Eccleſiæ Viennenſis? Romani vrbe poſitâ in ejus prouincia fortaſſis natus fuerat, qui ab eodem Pontifice Romanus appellatur, & negatur tamen Romæ natus, & educatus. De viri in epiſcopum electione ne, ita loquitur Paulus Bernriedenſis. *In electione tantum lumen cœlitus deſcendit, vt diem vinceret, & corda omnium qui aderant adueniſſe*

Spiritū-

Spiritum sanctum non dubitarent. Guilelmus Comes Diensis vnctionem Præsulis electi turbare cogitauit, & ipso, longè ab hominis irâ vi, Romam profecto, prædas egit de ciuibus contrà nitentibus: commouerat scilicet populum quoque Diensem cœleste portentum. Clericum etiam misit in carcerem. Probauerat ipse tamen Hugonis electionem; vt quid enim lumen illud, & alterum veluti solem dicere falsum ausus fuisset? eique *fidelitatem fecerat* (vt verbis vtar Gregorij Pontificis) quæ profectò dicenda est professio clientelæ. Res importuna visa est Romæ. Igitur Pontifex vngit Hugonem in Episcopum; castigat verbis Guilelmum Comitem, sique pergat in scelere, intentat resectionem à sacris Ecclesiæ Christianæ. Sed cùm Hugo 27
Flauiniacensis abbas, Hugoni Episcopo coæuus & carus, dixerit fusè de illius electione in chronoco Virdunensi, non contemnendum erit operę pretium, si illam ex eo referam. *Anno,* inquit, *ab Incarnatione Domini millesimo septuagesimo quarto, præsidente Romanæ Ecclesiæ Papa Alexandro, Giraldus Ostiensis Episcopus, Romanæ sedis Legatus in Galliis, Concilio habito Romam rediens, & apud vrbem Diensem hospitatus, cum clericis in Ecclesia de vtilitate Ecclesiæ loquebatur. Erat enim in eâdem vrbe Lancelinus Simoniacus, dictus Episcopus, qui vocatus ad audientiam, cùm venire recusaret, & se in domo episcopali manu militari defenderet, & episcopatum retinere tentaret, tractabat Legatus cum ciuibus, canonicis scilicet, & plebis majoribus, quid de episcopo agerent,* &c. *Cùm ergo de his inter eos tractaretur* &c. *ecce personuit ad aures eorum, aduenisse illuc, & ecclesiam quâ tenebantur, intrasse dominum Hugonem Lugdunensem Camerarium, præcinctum, & paratum ad equitandum; ibat enim Romæ ad sanctum Petrum. Nec mora, Spiritus sancti gratiâ corda suorum illustrante, fit clamor, & concursus fidelium; ocreatus cum calcaribus inuenitur, rapitur, tenetur in conspectu Apostolicæ sedis vicarij, summo omnium fauore & gratiâ deducitur, quòd dignus sit qui possit Ecclesiæ præesse, & prodesse acclamatur. Reclamabat ille, & votis populi parabat obsistere, quasi qui non posset, nec deberet, sponso legitimo viuente castitatem Ecclesiæ fœdâ scissione corrumpere. In hac deuotâ contentione, placuit diuinitati beneplacitam suæ præsentiæ voluntatem, in ostensione lucis suæ fidelibus declarare. Nam cùm esset nubilus dies, lux in modum sphæræ per aliquot horas in gremio, & facie splenduit ecclesiæ, quæ sic accendit cunctos qui aderant & viderant, ad laudandam propitiationem diuinæ clementiæ, vt clamaretur ab omnibus, Benedictus Dominus Deus respexit defectionem Ecclesiæ suæ, vt visitaret eam, & illuminaret tali Pontifice. Sic clamores & vota omnium, judicium probauit cœleste, & electus ille, qui nec valuit, nec voluit tot præcurrentibus judiciis voluntati Diuinæ contraire. Compulsus est autoritate Apostolicâ remorari, & confirmata est super eum electio cleri, & populi. Quo audito, ipse qui Ecclesiam per simoniam inuaserat, & armis retinere tentabat, dolens vnanimem esse assensum ciuium, & timens populi gaudentis, & ad pia vota incalescentis animo, si intumesceret, impetum ferocissimum, demum episcopatum deseruit, & recessit* &c. *sublimatus est electus noster* &c. *Inuenit itaque ciuitatem angoris plenam, tribulationibus circumseptam, vigilantiâ multâ egentem, resque episcopij direptas, ita vt non inuenerit, vnde vel vno die de reditibus domus episcopalis viuere potuerit. Ita omnia attriuerant, qui ante eum fuerant, adeò vt de omnibus totius episcopatus ecclesiis, vix vnam haberet domus episcopa-*

lis, aut mater ecclesia, cùm fere omnes possiderentur à militibus, & à quibuslibet sæcularibus &c. *Obierat ipso anno Papa Alexander in ipso Apostolorum Petri & Pauli natalitio, & sustitutus erat vnanimi electione cleri & populi Gregorius septimus* &c. *Hugo solam clericatus tonsuram habebat, detestabatur enim simoniacorum ordinationes. In mense Decembrio, per manum eius* (scilicet Gregorij septimi) *vsque ad presbyteratus gradum promotus est*, &c. *in quadragesima verò Sabbato in presbyterum, & sequenti Dominicâ ad Missam in Episcopum consecratus est. Sic post octonos consecrationis dies affatim imbutus diuinis dogmatibus, & vbertim roboratus ecclesiasticis sanctionibus, benedictione perceptâ dimissus est ad regendos filios* &c. *Post ipsam suam electionem, quæ facta est mense Octobrio die decimâ nonâ ad suscipiendos ordines Romam mense Decembris venisset* &c. Gregorius VII. *commisit ei suas vices in Gallia* &c. *quia perrari illic erant, qui non essent aut simoniaci, aut à simoniacis ordinati, aut*
28 *per manum laicam inuestiti* &c. Hactenus Hugo Flauiniacensis abbas in Virdunensi chronico de electione, vnctione, & per Gallias legatione Hugonis Episcopi Diensis. Hîc placet addere, non esse nihil, cur miremur Hugonem ab eo semper appellatum, etiam cùm Lugdunensis Camerarius erat, Diámque vênit, si ante episcopatum dicebatur Rollandus Humbaldus, vtì voluit scriptor chronici Malleacensis ad annum 1083. Certè hoc nominis Hugo monachus ignorare non poterat, de quo ipse jam è Diensi Lugdunensis antistes, cùm Flauiniacensibus dedisset abbatem, scripsit Haganoni episcopo Heduensi, *quem nobis assumpseramus, cujus nos sedulitati credebamus imo cujus lingua vox nostra erat.* Vnum aliud non tacebo. Sanmarthani de Hugone Diensi agentes, habent sequentia. *Columbus libro 2. episcoporum Diensium, ex genere principum Burgundionum procreatum affirmat, nepotem scilic. Hugonis filij Odonis primi ducis: sed nihil de eo reperies in stemmate regio principum Burgundionum.* Ego Petri Frizonis fidem secutus sum, qui libro 2. Galliæ Purpuratæ ita scripserat, Hugo Diensis episcopus, *nepos Hugonis filij Odonis primi Burgundionum ducis.* Neque Sanmarthani videntur non legisse clarissimi viri verba. Non addidi tamen ex eo rem accepisse me: scilicet non solemus addere, nos ex autoribus repetere quæ gentis sunt; & ipsi, puto, Sanmarthani fere non addunt. Erit fortasse, qui, post Frizonem, ex veris tabulis addat stemmati regio principum Burgundionum Hugonem episcopum Diensem, Sanmarthanos imitatus, qui & illi ipsi stemmati, & ceteris quæ Francorum reges attingunt, secundis, & tertiis lucubrationibus plurimos ex vero inseruere. Vtcunque hoc habeat, an. 1109. *obiit Hugo archiepiscopus de Diis*, ex chronico Malleacensi. Sed ad illa accedamus, quæ ante archiepiscopatum Lugdunensem peregit cùm episcopus sedebat Diæ.

29 Anno 1075. renuntiatus est Legatus Gregorij septimi Pontificis per Gallias. Magna per se dignitas, sed plena inuidiæ illis temporibus, & periculi. Plures Gallorum antistites tum simoniâ laborabant, aliísque criminibus; neque illi contemnendæ authoritatis, vt quos supra decus antiquissimarum sedium, admouebat summis Comitibus, Ducibus, Regibus, vel amor & voluntatum conjunctio, vel sanguis & familiarum nobilitas. Tantorum virorum scelera quis aduerteret certus opum, honorum, vitæ; dissimularet securus æternæ salutis & Dei? Hîc igitur Hugo se probauit fortem virum, & judicem mentis inconcussæ. Suspendit Hugonem Bisuntinum, Richerium

Senonenſem, Rodulphum Turonenſem Archiepiſcopos: depoſuit Stephanum Anicienſem, Rainerium Aurelianenſem, Gotfredum Carnotenſem epiſcopos. Animaduertit in epiſcopum Teruanenſem, nequidquam contrà agente Roberto Comite Flandriæ: & in Dolenſem Archiepiſcopum qui ſe tuebatur autoritate & opibus Guilelmi regis Anglorum. In Humberto Teruanenſi hoc ſingulare fuit, quòd ad ſimoniam adjunxerat hæreſim (agebatur annus milleſimus ſeptuageſimus nonus) Berengarianam profectò, quam enim illis temporibus, aliam? Manichæiſmus ex Italiâ in Galliam Aurelias deportatus per inſanam mulierem, & agentibus Heriberto ac Liſoio propagatus, jam ceciderat manu Roberti regis anno milleſimo vigeſimo. Nondum excitauerat Sabellianiſmum ille apud Anſelmum, qui ex magnâ rerum ſacrarum ignoratione dicebat vnam non eſſe naturam trium diuinarum perſonarum, ſi prima & tertia carnem non acceperunt humanam cum ſecunda: cepit enim homo impius errare anno milleſimo nonageſimo quarto; Berengarius autem anno milleſimo ſeptuageſimo nono damnauit vltimùm ſuam hæreſim. Tum agebatur moderatè in hominis ſequaces, vt non mirere Hubertum, de illis vnum aſpiraſſe ad epiſcopatum. Rupertus poſt annum milleſimum centeſimum decimum ſeptimum, libro ſeptimo in Ioannem aſſerit toleratos ab Eccleſiâ ſed in pontificia ſede ferre non potuit noſter Hugo. Cauſa Manaſſis archiepiſcopi 30
Remenſis tenuit plures annos Legatum ſummi Pontificis. Ea eſt, vt videatur res alicujus operæ totam fuſiùs exequi, ad aperiendam Hugonis patriam, autoritatem, vim mentis atque prudentiam. Manaſſes malè audiit apud Gregorium ſummum Pontificem: cúmque aliæ ab aliis querelæ, tum ab ipſo, tum contra ipſum contentiosè conſurgerent in dies, neque Hugoni Legato juſſus ſe ſiſteret, denique damnatus eſt anathemate, ſuáque ſede pulſus magno diſciplinæ eccleſiaſticæ bono, & grauiſſimo pontificij vigoris argumento. Prima ſeges malorum fuit vexatio monachorum ſancti Remigij. Obierat abbas nobiliſſimi monaſterij: cúmque Manaſſes alium, vt in mandatis habuerat, non ſufficeret; potiùs ejus facultatibus immineret, ac turbaret quietem, & pietatis officia; atque monachi Romam profecti vehementer expoſtularent apud Pontificem, indoluit ſcilicet Gregorius inde mala monachorum & diſciplinæ regularis damna oriri, vnde virtutis omnia decora ſanctitatíſque petere debuiſſent; & quam domum Remigius optimis legibus conſtituiſſet, à ſancti viri ſucceſſore illam diripi & euerti. Iubet igitur præficere abbatem, atque vt hominem vrgeat, acerrimóſque ſtimulos ægrè agenti adhibeat, intentat excommunicationem gerenti ſegniùs rem, & literas ad ipſum pontificias ad Hugonem Cluniacenſem abbatem mittit, qui reddat Manaſſi, déque viri, vel morâ in parendo, vel diligentiâ referat ad Pontificem. Præcepta Gregorij pupugere homi- 31
nem. Metis euocat abbatem ſancti Arnulfi, virum præſtantem literis, & inſignem virtute, eúmque præficit monaſterio Remenſi, vt videas metum eſſe non leuem officij magiſtrum. Sed qui abbas ſcientiâ, & pietate valebat, neque alterum, ſcilicet Merenſe, Monaſterium regere fugiebat, vtrique regendo parem ſe omnino diffitebatur: atque vbi Romam veniſſet, probauit Gregorio mentem ſuam. Alium

ergo iuſſus eſt Manaſſes dare abbatem Sanremigianis monachis eumque ad Beati Benedicti leges priùs exigere. Hic arbitratus eſt iam ſe Pontifici feciſſe ſatis, & abbatis Metenſis euocatione tantum nomen pietatis ac obedientiæ collegiſſe, vt ſi nunc indulgeret ſibi aliquid, minúſque probum monachis daret Præpoſitum, non vltrà querelis eorum atque criminationibus aurem Gregorius præberet. Præficit abbatem ſine literis, ſine pietate hominem: nihil ex legibus S. Benedicti; affectu omnia proprio, impetúque diſpenſat. Quod temerario auſu perfecerat, in eo tuendo ferociter obſtinauit.
32 Neque enimuero monachi piis & ſapientibus præpoſitis aſſueti, ferre potuerunt hominem literarum omnium rudem, & totius virtutis indigum. Alium abbatem poſtulant: negatur ipſis: queritantur creatum contra monachorum leges; vis reponitur pro querelis, excommunicationem intentat, inferítque demum Manaſſes, etiam prouocantibus ad ſedem apoſtolicam Roberto & Lamberto monachis, atque fratri cuipiam laico, eíque cæco. Dignus hic profectò erat, cuius non taceretur nomen, vir oculatiſſimus mente. Res tanta non potuit latêre diu Gregorium. Iubetur ab illo Ioffredus epiſcopus Pariſienſis rem è propinquo cognoſcere, ne contentio latiùs ſerpat, atque totum negotium ad Hugonem epiſcopum Dienſem deferre conficiendo iudicio, & accipiendæ ſuper graui controuerſiâ ſententiæ. Neque ſolos Remenſes monachos vexabat Manaſſes, de clericis quóque ſuis nonnullis abegit in exilium; & tamen multa ſuper Laudunenſi, & Sueſſionenſi epiſcopis, multa ſuper Vvormundo archiepiſcopo Viennenſi queritabatur apud Pontificem: illos ipſo metropolitano inconſulto impoſuiſſe manus aiebat Ambianenſi epiſcopo, quem de manu laica ſedem accepiſſe addebat. Iactabat Vvormundum deieciſſe gradu preſbyteros in diœceſi Remenſi, & ordini ſuo poſtea reſtituiſſe. Hæc aliáque id genus memorantem, ſiſtere ſe Hugoni Legato Pontifex imperat, qui dirimat vniuerſam litem. Vide faſtum hominis: reponit ſibi archiepiſcopo Remenſi iudicem vnum illum eſſe, qui Petro Apoſtolo ſucceſſiſſet, aut à Petri ſucceſſore Româ Legatus adeſſet, qualis in media Gallia natus Hugo dici non poſſit. Quaſi Legatus, qui Romanus appellatur, non à Romano Pontifice, qui eum delegat id nominis, ſed ab origine patriáque ſortiatur. Epiſcopum Dienſem non morantur inanes tricæ, Lugduni cogit ampliſſimum epiſcoporum concilium: vocat ad illud Manaſſem: non venire obſtinantem damnat de communiſſimo aſſenſu omnium Gallicanorum antiſtitum. Nam & alia prudenter, & hoc fecit excelſo ingenio, vt neminem damnaret, aut abſolueret, niſi in magno Patrum conceſſu; vt non ab ipſo vno, ſed ab omnibus Galliarum præſulibus ageretur quod ſuſceperat, atque ſcilicet communis abs re iudicatâ, non eius eſſet ſingularis vel acerbitas, vel inuidia.

33 Quid eam per cetera viri facta? nihil fuit in vniuersâ Galliâ, quod non exigeret ad Eccleſiæ leges. Atque putauerim ego viſum Gregorio, è Dienſi ſede ad Lugdunenſem euehere virum excelſi animi, & virtutis in omnem partem accuratæ anno 1082. ex Chronico Virdunenſi, vt quò altius emineret faſtigio dignitatis, eò latiùs panderet exempla ſapientiæ. An potiùs nobili, & facto ad ſumma quæque ingenio vir Lugdunum appetiit, neglectâ Diâ? Certè accuſatur ſummi etiam pontificatus prehenſati poſt Gregorium, & Victorem. Neque illo fuit indignus, quem ceteris poſt Deſiderium

Abbatem

Abbatem Cassinensem, qui fuit Victor tertius, præferendum iudicauerat ipse Gregorius. Diu vixit in archiepiscopatu Lugdunensi. Iterum fuit Legatus Apostolicus Vrbano secundo Pontifice. Pro Galliarum primatu, & legatione pontificiâ longam habuit, eamque difficillimam contentionem cum Iuone Carnotensi, & aliis episcopis. Hæc, quia non sunt instituti mei, prætermitto : volui attingere suscepta ab episcopo quondam Diensi.

Quis Hugoni successerit Diæ non inuenio. Pontius fortasse successit: is 34 *Pontius.*
Diæ sedebat anno 1088. ex charta donationis nescio cuius ecclesiæ pagi, cui nomen *Tuech*, in Viuariensi prouinciâ. Ea definit in istas voces : *Factum est hoc pactum, cum autoritate Geraldi episcopi Viuariensis, & Pontij nepotis eius, episcopi Diensis.....anno* 1088. *mense Iulio feriâ* 5. *Lunâ* 4. *Vrbano Papa, regnante Philippo rege.*

Sancto Ismido (Ismeonem, & Ismionem etiam vocant) canonicus 35 *S. Ismido.*
Lugdunensis, vehementer renitens ante millesimum centesimum anno ignoto datus est adiutor episcopo Diensi, plurimum ex ignoto mihi morbo laboranti. Gente nobilis primam ætatem per omne virtutis & scientiæ genus egerat Valentiæ in patrui (cuius nomen excidit) domo. Hic ille episcopus est, qui bis adiit Ierosolymam, & ex ea sanctorum reliquias deportauit, annuâ Diensium veneratione celebres. Robertus in Galliâ Christianâ autor est sedisse anno millesimo centensimo decimo tertio; Vrbanus verò Pontifex anno 1099. 7. cal. Maij, eius meminit scribens ad Hugonem archiepiscopum Lugdunensem his verbis: *Cùm ad Apostolorum limina* &c. *præsentibus Legatis tuis Ismeone Diensi episcopo, Girino decano* &c. istam epistolam fere omnem verbatim recitat Petrus Bulliodus in historiâ Lugduni M. S. Multa Deus per virum fecit prodigia. Puerum vocabat lupus, & Ismido bestiam imperio fugauit illæso puero. Fur episcopi rem clam omnibus rapiebat, & peremit hominem è cœlo Deus. Corpus quoque Ismidonis mortuum, animam eius in cœlo viuere docuit, excitato à mortuis alieno, quo contingebatur, cadauere. Neque immerentem igitur ornauit laudibus auctor libri de vita Sancti Petri Tarentasiensis cap. 19.

Stephanus anno millesimo centesimo vigesimo primo interfuit vnctioni 36 *Stephanus.*
Ecclesiæ Cartusianorum Durbonis à Leodegario Viuariensi Episcopo, ex Sanmarthanis tomo 3. pag. 126. Sedebat quarto & vigesimo illius sæculi, ex tabulario Ecclesiæ Romanensis: vigesimo septimo literas dedit ad Seuerum abbatem sancti Rufi, quibus firmabat donationem quarumdam Ecclesiarum monasterio, ab Hugone, & Ismidone episcopis. In illis memorat ecclesias Calorconis, Voluenti, Tauliniaci, Arnaionis. Tauliniacensem lego concessam ab Ismidone. Stephanus addidit se scribere anno episcopatus sexto, & Ismidonem paucis antè annis mortuum appellauit sanctum.

B. Vldricus, siue Odolricus ex decanatu Gratianopolitano peruênit ad 37 *Vldricus.*
insulas Dienses anno incerto. Iam episcopus vestem Cartusianam induit anno 1132. ex tabulario S. Barnardi Romanensis. Vldrico successisse videtur Bosaranus, & Bosarano Cusno, siue Cuno: lego enim in tabulis Romanensis Ecclesiæ sedisse Diæ illum anno hujus sæculi trigesimo quarto, istum 37.

Vldricus

Vldricus autem traditur apud Cartuſianos mortuus quinto & quadrageſimo. Petrus venerabilis ad eum epiſcopum Dienſem ſcripſit nobile contra Petrobruſianos opus.

38 Hugo 2. Hugo II. ſedebat Diæ 1144. ex conuentionibus S. Ioannis epiſcopi Valentini cum Siluione Clariacenſi, quibus eo ipſo præerat, & quas ſuo ſigillo firmauit. Sexto & quadrageſimo iſtius ſæculi interfuit confirmationi jurium Eccleſiæ Viennenſis apud Boucheum in hiſtoria Prouinciæ tomo 1. pag. 820. Eodem anno Arnaudus de Criſtâ, vir gente nobilis, & potens opibus, ſe ſuáque omnia volens tradidit Hugoni. Grande pietatis facinus, & in omnem partem illuſtre! Epiſcopus laudatâ viri mente, reſtituit Arnaudo vniuerſa quæ dederat, ſeruato ſibi (vt vocant) majore dominio; addidítque vexillum ſuum, in ſingulare grati animi argumentum. Dominabatur Arnaudus Criſtæ, Auguſtæ, Vaneæ, Betonæ, Fano Medardi, Fano Benedicti, & aliis pagis. Quæ cauſæ fecerint, vt Hugo ad Fridericum imperatorem iret non inuenio. Illum adiit anno 52. ſæculi, & interfuit ſententiæ per ipſum latæ contra Guigonem de Baucio pro Berengario juniore, ſuper contentione de Comitatu Prouinciæ. Demum octauo & quinquageſimo ſubſcripſit venditioni Eſparueriæ, vt vocant, inſulæ in agro Valentino, non procul Rhodano fluuio, Raimundo abbati Sanrufenſi per Odonem epiſcopum Valentinum. Petrus Craſſus Prior S. Petri ad Diam aderat abbati ſuo. Vide quàm antiqua ſit ea Sanrufenſium Diæ domus.

39 Petr. 3. Petrus III. anno 1167. accepit (vt loquuntur) homagium Luci caſtri per Iſoardum id habes in tabulario epiſcopij Dienſis, elegantiſſimis characteribus exaratum. Hîc placet exſcribere chartam vetuſtate nobilem. Habebis veluti formulam, ex qua illius ſæculi homagia concepta intelligas.

AVDI PETRE DIENSIS EPISCOPE.

EGo Iſoardus filius Iaucerandi & Beatricis, non te decipiam, nec Eccleſiam tuam, de munitionibus, vel firmitatibus veſtris: te, vel clericum tuum non capiam, nec capi faciam: & ſi quis hoc facere attentauerit, ego omnibus viribus meis vindicabo. Ciuitatem Diam, nec poſſeſſiones ejus, conſuetudines, vel jura, ſiue regalia, ſiue ſacerdotalia, caſtella, villas, poſſeſſiones, quas tu vel Eccleſia tua impreſentiarum habetis, vel alius nomine veſtro in antea juſto titulo acquirere poteritis, ego non auferam, nec auferri permittam: & ſi quis hæc auferre, vel aliquo modo infeſtare præſumpſerit, ego tibi, & ſucceſſoribus tuis, & Eccleſiæ tuæ pro viribus meis fidelis adjutor & defenſor ero: & ſi qua vobis vel ſucceſſoribus veſtris ablata fuerint, & ea aliquando recuperare potero, vobis ſine omni contradictione reddam. Caſtrum de Luco quoties tu, vel ſucceſſores tui, vel nuntij tui quæſierint, ego cum munitionibus, quæ in eo modò ſunt, vel in antea ædificatæ fuerint, ſine omni contradictione reddam: & dum illud tenueris, non auferam, nec auferri faciam; & ſi quis illud tibi abſtulerit, ego fidelis adjutor, donec recuperetur, ero. Hæc, inquam, omnia tibi, & ſucceſſoribus tuis, & Eccleſiæ tuæ, ſi quando paſtore vacauerit, fideliter per hæc ſacramenta obſeruabo. Et hoc quidem faciendum ad omnes poſteros meos tranſmitto, & ad hoc ſacramentum præſtandum omnes heredes meos obligo. Et tibi, & ſucceſſoribus tuis in omnibus, & per omnia fidelis ero ſecundum juſtitiam. Et per te, & per Eccleſiam tuam, me in feudum tenere confiteor, quidquid in ciuitate Dienſi, & in mandamento ejus habeo, vel alius nomine meo, & caſtrum de Luco

cum mandamento suo. Huius pacti & sacramenti obsides & fideiussores dedi Hugonem D'Ais, Escaffinum, V. de Gusans V. de Luzerans, Gerardum, & Odonem, & Vmbertum de Quinto, Gau. de Verona, Armariculum de Aucelone, Le. Ramerij de ora, Arbertum de Monteclaro, Lon. de Romeier, Petrum Monachi, Vgonem Ramerij, Isoardum Mearie, Fideiussores tantùm & testes; Nicolaus Diensis decanus, & Jarentus de Quinto. Testes solummodo Berengarius de Borna, Stephanus sacrista, Ar. de Busti, Le. Pineti, Le. de Borna, Guigo Lumbardi, Philippus Elisiardus, W. Arberti Prior S. Marcelli, Acelenus, Stephanus Vicarij, Vgo Vicarius, Saramannus de Borna, Vv. Perdrix, Vv. Longauilla, Siluio de Mirabello, Vv. Ramerij, Vv. Mauris, & G. filius eius, Be. Lantelmus &c. Factum est autem hoc pactum & sacramentum, anno ab incarnatione Domini 1167. *Alexandro summo pontifice in sua sede quietè viuente, Friderico Romanorum imperatore regnante, idibus Januarij, anno 4. episcopatus Petri Diensis episcopi.*

Quos Isoardus scripsit obsides, si contra fidem egisset, debuerunt permittere se Petro, fideiussores præstare damna episcopi. Vide autem quam multæ nobilium virorum familiæ illis temporibus erant in vrbe finibúsue Diæ. Perierunt ferme omnes: ad nos peruenere vna & altera, Aisiensis siue Artauda, & Perdricencis. A paucis annis vrbem ista deseruit, procul in pago degit. De Hugone Aisiensi loquar ad annum 1212. sub Longueuillio Priore canonicum regularem in S. Marcelli professus est, consanguineo fortassis Vvilelmi. Nomen Escafini in Diensibus magnum erat; neque Aisiensibus, Gotis, Pictauiensibus minor ipse erat: simul cum ipsis recitauit Henricus imperator, cùm sustulit vectigalia per diœcesim Diensem à dynastis imposita. Memoria Sacristarum maneret in Hospitali, vt vulgò loquimur, domo, quod ptochotrophion Græci dicunt, si Hugonotorum furor sancta omnia non violasset. Sacristanam inuenio vxorem Fromundi Berengarij anno 1284. qui dominabatur Morgiis, Tribus-mœnibus, Trafortio, Fano Martini, aliisque pluribus pagis. Quis verò est Isoardus, qui Petro præstat homagium? An viri proprium nomen fuit, an commune genti? Fridericus 2. in literis ad Desiderium episcopum datis anno 1214. memorat nobilem feminam Isoardam, & eius filios. Putabam esse matrem Isoardi Crepiasij, & Gaufredi Bordellensis fratrum. Gaufredus genuit Isoardum, Remundum, Albertum, Amphilisam, Fyam, & Gaufridam ex Ryssendice Cornelia. Gens Isoarda habuit in armis tres ad sacra loca peregrinantium scipiones, suis pro more instructos globis, & illos gerebant Crespiasius ac Bordellensis fratres, post Iaucerandi filium dominatorem Luci, cuius homagium Petro antistiti præstitum modò vidimus, vt non hominis, sed gentis nomen Isoardum fuisse hinc etiam intelligas. 40

Bernardus ex Cartusiæ Portarum priore episcopus Diensis Alexandro tertio Pontifice, sedit incertis annis. In aliis editionibus istius libri Bernardum Priorem Portarum negaui successisse Vldrico episcopo Diensi: id nunc etiam nego. In illis ipsis addidi nusquam episcopum fuisse: nunc contraria sentio. Vt sentiam sedisse Diæ Alexandro tertio Pontifice faciunt hæc codicis M. S. Portarum verba, quæ mihi ad hanc diem ignota fuerunt. *Sub Pontifice Alexandro tertio nobis ereptus est Bernardus, Prior quondam noster, verè vir Dei, & sanctus, & episcopus Diensis.* Sed ego quidem non facilè dixerim annum, quo Alexander eum Diensibus dedit antistitem. Sequentia tamen 41

Bernardus.

Oo

men afferre mihi viſum eſt, vt non omnino taceam in re vehementer obſcurâ. Alexander præfuit Eccleſiæ ab anno 1159. ad 1181. Iam lego Petrum ſediſſe Diæ anno 1164. ad annum 1167. & Robertum anno 1178. atque ſequentibus; non lego qui per ceteros huius pontificis annos ſederint. An ergo Bernardus dictus eſt ab Alexandro epiſcopus, vno aliquo eorum, qui ab an-
42 no 1167. fluxerunt vſque ad 1178. Hic vnum mihi certum eſt. Bernardus non fuit epiſcopus Diæ ante annum 1164. fuit poſt annum 1173. Nomenclatura Priorum Cartuſiæ, antiquis ſtatutis & ſcriptis manu, & typo editis annexa, quæ ad iſtam vſque diem me latuerat, hoc euincit. Ea ſic habet. *Sub Guigone ſecundo priore Cartuſiæ circa annum milleſimum centeſimum ſeptuageſimum ſextum, floruit Bernardus olim prior Portarum, poſtea epiſcopus Dienſis.* Iam Guigo ſecundus iniit prioratum Cartuſiæ anno 1174. deſiit eum gerere, mortuus anno 1177. qui ergo floruit ipſo Priore circa annum milleſimum centeſimum ſeptuageſimum ſextum, videtur fuiſſe epiſcopus Dienſis poſt annum 1173. non autem ante annum 1164. Sed non poſſum dicere quo anno inter 1174. & 1177. euaſerit in epiſcopum, ſi quid tamen ſuſpicari licet, ad hoc inclinat animus, vt anno ipſo milleſimo centeſimo ſeptuageſimo ſexto, circa quem floruiſſe fertur, fuerit ereptus Cartuſianis à pontifice, impoſitúſque Dienſibus antiſtes. Commouet ceterà minùs certum animi, ſanctus Stephanus, qui è priore Portarum fuit etiam epiſcopus Diæ. Clariſſimus inuenis natus anno 1150. acceſſit ad Cartuſianos Portarum anno ætatis ſexto & vigeſimo, ac proinde Chriſti milleſimo centeſimo ſeptuageſimo ſexto. Vt Portarum cœnobium adiret, fecit eximia virtus duorum virorum, qui in illo vixerant, Bernardi monachi, & Antelmi ex monacho epiſcopi Bellicenſis, vt traditur in eius vitâ. Illorum duorum virtus adeò illuſtrem totis circùm religionibus claritudinem habebat, vt in hanc cogitationem venerit, futurum quoque, vt aliquando ſinceram ipſe virtutem in Portarum monaſterio coleret, quam illi communiſſimis omnium mortalium ſermonibus in eo ſecuti fuerant. Iam peto ſi Bernardus noſter ereptus eſt Cartuſianis Portarum ab Alexandro pontifice, cùm iſta Stephanus fouebat animo, cur ipſius quoque nomen quod Portis Diam vſque celeberrimum volitabat, non venit in mentem optimi inuenis, vt ad cœnobium currentem incitaret? an virtutis exempla præſentia, & veris ob ipſos oculos veſtigiis impreſſa, non potuerunt, quod antiqua, & à pluribus ante ipſius ortum annis data, fecerunt apud attentum & æquum æſtimatorem rerum. Donec ergo aliud quid ex veteribus tabulis & vtrum afferatur, placet, neque omnino, mihi quidem videtur, iniuriâ dicere Bernardum, paucis poſt acceptum domo Stephanum diebus, à Portarum Cartuſianis ad Dienſes abiiſſe epiſcopum anno milleſimo centeſimo ſeptuageſimo ſexto.

43 *Robertus.* Robertum lego ſediſſe annis 78. 79. 80. iſtius ſæculi: vt Bernardus vix duos in epiſcopatu annos poſuiſſe dicendus ſit. Robertus igitur anno 1178. imperatorem adiit Arelate, & apud eum fecit, vt antiſtes Diæ diceretur princeps imperij, coméſque Dienſis quarto calendas Auguſti, acciperétque *Diam ciuitatem, cum ſuâ propriâ monetâ, mercatu, plateis, furnis, molendinis, & huiuſmodi omnibus, quæ ad imperialem ſpecialiter coronam pertinere noſcuntur, ſtratam publicam in omni epiſcopatu; & vt nullus pedagium*

in

in eo accipiat, medietatem Cristæ, & mandamenta, & domaria; & Augustam, & castrum S. Medardi cum mandamentis suis; & quidquid Guilelmus de Pictauia habet in episcopatu, excepto castro quod dicitur Quintum; & insuper Aupegne, Mirabel, Marinhac, Iusti, Romerei Montem-maiorem, Menglo, Rocafuram, Auribel, Luc, Foilas, Parabois, cum omnibus mandamentis suis; Vallem quæ dicitur Tresmenich cum suis munitionibus, medietatem Toranæ, Bellimontis, & Leo, cum medio mandamentorum eorumdem, tertiam denique partem Aisij. Anno 1179. interfuit concilio Lateranensi sub Alexandro tertio; 1185. fecit vt Lucius 3. non seiungeret ab episcopatu præposituram Diensem, quam Alexander 3. cum illâ vniuerat. Hîc tacere non possum duo. Quod Fridericus asseruit anno millesimo centesimo septuagesimo octauo, se dare Lucum antistiti, suadet non accepisse pagos omnes alios Robertum ab illo, quos in imperialibus literis enumeratos vidimus. Hoc primum est, Enimuero Lucus anno 1167. erat in episcopi potestate, vt intelligitur ex Isoardi homagio, quod non multò antè recitaui. Quos dederit pagos, quæ seu castra, seu prædia, non priùs ab antistite possessa; quæ dare se dixerit quod gratam haberet in ea dominationem episcopi, nemo asseueret in tantâ illorum temporum antiquitate. De Dia ciuitate lis est. Verum si episcopus non ei ante Fridericum dominabatur, quid ille ipse Isoardus aiebat, se à Petro episcopo tenere in feudum illa omnia, quæ *in ciuitate Diensi, & in mandamento eius* habebat? cur anno 1073. Guilelmus comes Diensis *fidelitatem*, vt Gregorius VII. loquitur, *fecit* Hugoni in Præsulem electo? Alterum etiam in Friderici literis aduerto. In iis primùm occurrit nomen Pictauiensis, nonnulla imperio in episcopatu tenentis Duchesnius existimauit primum de illa apud Dienses gente, fuisse Aimarum anno 1189. qui aliunde ad eos venerit. Sed vides Guilelmum Friderico teste apud illos ipsos latè dominatum fuisse anno 1178. lego etiam eumdem anno 1168. accepisse Taurini die decima Ianuarij, potestatem imponendi vectigalia per suum omnem agrum, quam postea & iste, & anno 1239. Fridericus II. reuocauit. 44

Ann. 1085. aut mortuo, aut cedente Roberto, Petrus Diæ sedit episcopus. 45
Scil. Fornerius in historiâ MS. Ebreduni sic loquitur. *Secunda contentio Præpositi Ebredunensis & canonicorum, cum Raimundo archiepiscopo, de argentariis Curegi, & Farauelli, fuit Lucio Pontifice. Hic Petrum episcopum Diæ, & Guigonem Reuellum abbatem Boscaudoni, qui postea Diniæ fuit episcopus, rei cognoscendæ præfecit; & eorum sententiam suo corroborauit judicio; excommunicationem quoque intentauit illi ex contendentibus, qui ipsam violasset.* Cùm ergo Robertus, sederit Diæ anno quinto & octogesimo sæculi, atque Lucius Pontifex eo ipso mortuus fuerit, profectò qui Petrus episcopus Diensis, datus fuit à Lucio judex, illi canonicorum & Præpositi cum Archiepiscopo suo liti, non potuit ante annum quintum & octogesimum, non potuit post annum quintum & octogesimum sæculi, ponere sui episcopatus initia. Petr. 3.

Inuenio præterea Petrum episcopum conuenisse de decimis cum priore Sancti Mauritij, annum quo conuenit non lego. Sed fueritne is tertius, aut qui ante Robertum sedit secundus non possum dicere. Conuentorum tabulæ ita habent. *Contentio super decimas orta est inter episcopum Petrum Diensem, & sancti Mauritij priorem A. nomine, quæ sapientum virorum maturiori consilio terminata est fine optato hoc modo: vt episcopus* 46

habeat decimam à riuo S.Ferreoli vſque ad ſeirum de cruce ſuper ſtratam publicam; monachi à jam dicto riuo infrà vſque ad ciuitatem. Hujus concordiæ teſtes ſunt ij ſubſcripti, Petrus Pineti, Aubertus de Pellafol, Vmbertus procurator, canonici; Girardus Perdicis, Vv. Pagani, G. Monachi, Falco capellanus, Pontius capellanus Sancti Petri: Vv. Chabaudi. Arnulphus capellanus S.Ferreoli.

47 Vnum aliud lego factum ignoto mihi antiſtite, quod tamen factum videtur, vel Petro, ſeu tertio, ſeu ſecundo, vel Roberto epiſcopo, vtpote cui pro ſuo collegio interfuerunt Petrus Pineti & Aubertus de Pellafol canonici, teſtes memoratæ Ebredunenſi à Petro III. concordiæ. Raimundus Berengarius, clericus Dienſis, epiſcopo ſimul & canonicorum collegio dederat Praboiſium, Toronam, Treſmenios, Foilas, Treuienſes pagos epiſcopalis feudi. Euellendis contentionum radicibus, & ſinceræ paci ſeruandæ procul ſuſpicione ac dolo, viſum eſt è re futurum vt inter ſe ſortirentur. Foilaſum epiſcopo & canonicis commune tamen manſit, peræquandis aliis partibus: Praboiſium ceſſit in partem epiſcopi: cetera fuerunt canonicorum collegij. Res acta eſt in templo B. Mariæ, intra chorum, ante majus altare. Pro collegio ſuo aderant Iarentus decanus, Arbertus Sacriſta, Petrus Pineti, Petrus Rainaudi, Humbertus de S.Boneto, Philippus & Arbertus de Pellafollo, Aimo, & Petrus Durre canonici.

48 *Iarëtus.* Iarentus ex decano epiſcopus poſt Petrum III. fuit. Quo anno ceperit, non liquet. Sedebat anno 1193. quo per Robertum archiepiſcopum Vienneniem, Falconem Valentinum, Ioannem Gratianopolitanum epiſcopos, & Fr. Berengarium arbitros diuiſit Aurellum pagum cum Aimaro Pictauienſi. Partem ſuam is emerat à Vvillelmo de Aurello. Celeſtinus III. eodem anno 8. idus Nouembris epiſcopum Iarentum, monet, vt Artaldos duos, & illum ipſum Aimarum prohibeat impoſitione vectigalium per diœceſim, juxta conſtitutiones Concilij Lateranenſis ſub Alexandro tertio. Vide quàm tum illuſtris erat Artalda gens: Artaldos memorat duos, ante Aimarum Pictauienſem. Nobiliſſima gens imperabat Aiſio, Caſtellioni, Tribus canutis, Noneriis, Archianæ, Bellagardæ, Eſtableto, Bornæ, Glandagio, Moleriis, Reuello, aliiſque pluribus pagis. Etiã nomine Comitatus erat inſignis ex rubri-

49 cis archiui canonicorum Dienſium *litera C.* Diuturna & grauis contentio de eccleſiis Criſtæ fuerat epiſcopo Dienſi & canonicis S.Medardi, cum epiſcopo Anicienſi, & canonicis S.Rufi. Illam denique compoſuit Bernardus, Cardinalis S.Petri ad vincula anno 1196. Criſtæ tum erant hæ ſacræ ædes, S.Saluatoris, S. Andreæ, S. Iacobi, Creſcelonis, Briſanorum; & in agro ad vrbis muros parœcia. Bernardus ita edixit. Abbas S.Rufi habeat in eccle-S.Saluatoris, quod ante hæc tempora poſſidebat epiſcopus Anicienſis, præter tertiam partem decimarum, & jus omne diœceſanum, cenſumque annum, & ædiculam: hæc enim erit canonicorum S.Medardi, cetera Dienſis epiſcopi; curio tamen non ſit canonicus regularis, & epiſcopo ſiſtatur ab abbate. Ecclеæ Sancti Andreæ & & Sancti Iacobi, atque parœcia in agro poſita, ſint epiſcopi Dienſis; Creſceloniam ille idem partiatur cum abbate Sancti Rufi. Briſanorum clerus nulli decimas pendat, & ſibi habeat oblationes fidelium pro mortuis, niſi quòd abbati dabitur canonica portio pro ſepultura. Hæc Legatus ſummi Pontificis. Aduerto canonicam portionem pro ſepultura defunctorum dicere, non vnam aliquam, ſed tertiam eorum

quæ

quæ ponis in tumulando primo de familia; quartam illorum quæ in sepeliendo secundo impendis; atque ita deinceps : & tacere nomen episcopi tum Diensis. Anno 1197. Iarentus composuit litem Nicolai episcopi Viuariensis super decimis argenti effossi *in toto episcopatu*, vt annotaui libro 3. de Viuariensibus episcopis numero 11. obiit autem anno incerto, & illius vt amici & benefactoris memoriam seruat necrologium S. Victoris ad Lutetiam Parisiorum, ex tomo 1. libro 2. pag. 447. Antiquitatum Parisiensium.

Humbertus anno 1197. illi successisse videtur, eo enim sedisse memorant 50 *Hubertus.*
tabulæ Lioncellensis monasterij. Anno 1201. concedit Siluioni de Cristâ, vt homagium Andreæ Delphino faciat eorum castrorum, quæ ab episcopo cliens habet, ex Iustello in historiâ gentis Aruernæ, pag. 167. probationum. Peruênit ad annum 1202. quo Lambertus de Egleu firmauit assensu signóque suo, à parentibus concessa monasterio Lioncelli (appellatum quoque inuenio monasterium Fontis Leonciæ) ipsius consiliis.

S. Stephanus patre natus Berardo (Hugonem dicere maluit Guichenonus 51 *S. Stephanus.*
de Sebusianorum historia parte 3. pag. 119.) Castellionis prope Lugdunum domino, dicitur apud Surium de priore Portarum, sub Iocelino priore Cartusiæ factus episcopus, & post sextum episcopatus annum mortuus anno 1213. errore insigni. Nam ex sinceris tabulis Humbertus II. gerebat episcopatum annis 1109. 1110. 1112. Putabam vtrique Humberto medium sedere cepisse anno secundo, desiisse octauo sæculi. Atque id voluit scriptor de illius vita, sibi contrarius hac in parte, cùm addidit assumptum in episcopum Diensem duobus fere annis post mortem S. Hugonis Lincolniensis, quem constat mortuum esse anno 1200. atque euidenter docuit scriptor miraculorum ejus, quæ archiepiscopus Viennensis & ipsius suffraganei, miserunt ad Gregorium IX. anno 1231. his verbis. *Anno ab incarnatione Domini 1208. octauo idus Septembris, Stephanus Cartusiensis monachus & prior Portarum Cartusiensis ordinis & diuinâ gratiâ Diensis episcopus, transiens ab hoc sæculo migrauit ad Dominum.* Quid referam viri pietatem, integritatem morum, 52
modestiam, aliásque virtutes, siue in domo paternâ ante regularem vitam exercitas, siue in eremo cum Cartusianis, siue in episcopatu? Ab ipso vtero infans nutricis vbera nunquam duxit feriâ sextâ, vt cum Christo jam tum pateretur, & tantùm non doceret, se illâ die non posse viuere, quâ Dominus est mortuus. Cùm pueritiam exuisset, studiis literarum, orationibus, & omni virtutum genere castigabat corpus suum, & in seruitutem redigebat: atque vt intelligeres, non suo, sed Dei spiritu agi, carne omnino abstinebat, in Cartusianæ vitæ magnum rudimentum; nam vt eam primùm inaudiit, annum ætatis sextum & vigesimum agens, eam iniit in Portarum domo. Sex autem & viginti totos annos in solitudine posuit, ne pauciores in Dei, quàm in parentum familiâ exegisse videretur. Anno ætatis quinquagesimo secundo postulatus est in episcopum à canonicis Diensibus tanto suo dolore, vt iteratis Innocentij III. literis auelli ab eremo non potuerit. Dedit priori Cartusiæ Iocelino, vt se pateretur episcopum. Et alia antistes, & hoc singulare, 53
ac in omnem partem insigne fecit Diæ, vt teterrimâ specie dœmonum, quos videndos præbuit, populum deterreret à violatione festarum dierum. Surius ita loquitur in viri vitâ à se castigatâ. *Inuênit gentem illam miseram, & exécrabili consuetudine cæcam, non honorare diem dominicum; immo verò contra*

Dei præceptum diabolo illum dedicare, quòd illo ſolo die exercerentur nundinæ, tabernæ, choreæ, ludi, luxus, & perniciosa ſpectacula. Quamobrem ad populum concionatus, blandis & mellitis verbis apertiſſimiſque rationibus, oſtendit eis peccati illius enormitatem, diuinæque majeſtatis offenſionem & contemptum; ſed gens belluina & cæca, non ſolùm non admiſit ſermones ejus, ſed etiam per contemptum eos audire recuſauit. Dolens autem ſeruus Dei tam proteruos illos ad corrigendos mores, ad ritus impios tam plenè barbaros, tam erga Chriſtianam religionem inſolentes, tam vitâ profanos, acriùs inſiſtendum exiſtimauit. Itaque intelligens ſe non mercenarium eſſe, ſed paſtorem, conſtituit opportunè prædicationi incumbere, ſi fortaſſis poſſent reſipiſcere à diaboli laqueis, à quo captiui tenebantur. At ſurdas illorum aures ſermo diuinus minimè penetrabat: tum verò magno animi dolore concepto, apoſtolicum virum referens, & ſui apoſtolatus ſigna euidenter oſtendens, præcepit dæmonibus, qui ad ea quæ diximus, facinora illos incitabant, & quorum voluntati parebant, vt ſine vlla cujuſquam læſione ſe eis videndos exhiberent. Mox parent illi dæmones, quem homines peruicaces audire nolebant. Videre tum licebat horrendum & terribile ſpectaculum, dæmones procerâ ſtaturâ & immani, nigerrimos, cornutos, fœtorem & flammas ſpirantes, ad viri imperiū apparere cunctis, rurſumque recedere, nec quemquam lædere poſſe. Cepit ergo occæcata gens aperire oculos,
54 *los, vitam & mores corrigere.* Per cetera ſancti ſacerdotis ire non placet. Ita Deo gratam & virtute nobilem vitam egit, vt variis tota regione prodigiis, etiam poſt mortem inclaruerit. Aurea fuerunt, neque prodigio minora verba, quæ proximus morti dixit. *Vrgentibus autem* (inquit Surius) *Eccleſiæ ſuæ filiis, vt teſtamentum faceret; non eſt, inquit, neceſſe, cùm omnia ſint ſponſæ meæ, quam gubernandam ſuſcepi.* Sed vnum tacere non poſſum, quod publicus ſcriba poſuit in ſuo chartulario. Iſtius antiſtitis corpus, plures centenos annos adeò frequentibus illuſtre fuit miraculis, tantáque populorum & cleri veneratione celebritatem habuit, vt in epiſcopum electus deduceretur antè ad preces ſub ejus tumulum fundendas, quàm Præſulis ſedem occuparet. Iacobus de Baternay anno 1472. die 11. Decembris, viam monſtrante Petro Richerij decano, ad Stephani ſepulcrum acceſſit orationis causâ: tum ad altare S. Petronij jurauit in exemptiones ciuitatis & canonicorum collegij; denique ſedit in cathedrâ pontificiâ. Marmoream lego fuiſſe, & retro al-
55 tare poſitam. Sed, vt fit, deficientem ſenſim aliquando viri memoriam reuocauit, quod tumulus apertus eſt anno 1557. Serpebat hæreſis, & per incrementa latentia occupabat Diam, neque ſolitus honor habebatur exuuiis Stephani; potiùs, vt proteruus eſt Caluiniſmus & procax, non longè contemptu erant cilicium, ſcapulare, calcei, zona, eremiticus ſcipio, monimenta & pignora ſanctæ inter Cartuſianos vitæ, ac in auiis locis procul mortalibus quondam actæ, quæ majorum pietas ſepulcro educta propoſuerat ſpectanda plebi. Tetigit altè Monlucium epiſcopum effrœnis & importuna licentia: quâ erat prudentiâ, & in res ſacras veneratione, duxit ſancta viri ſpolia non diutiùs *permittenda eſſe degenerum filiorum oculis ſubſannantibus patrem. Iubet corpori ſuo reddi*, & rurſum condi ſepulcro. Dies erat octaua Iulij. Humbertus Faucher canonicus juſſa Præſulis deferebat. Spectante frequentiſſimo populo ſepulchralis tollitur lapis: de vrbe principes viri caueam intrant: vident inſolentis portenti rem, tractántque corpus in mediâ calce integrum, ſuccíque plenum: Pontificia veſtis videtur, tractatúrque

omnis

omnis sincera & incorrupta, alba quoque, casula, mitra, sandalia, post annos à morte Stephani nouem & quadraginta supra trecentos. Sed quarto pòst anno, scilicet Christi primo & sexagesimo post millesimum quinquagesimum, busto in mediâ plateâ structo imposuerunt hæretici, cremauerúntque; impius, & Hugonottorum furor desæuiit in sacrum corpus flammis edacibus, quod absumere tot sæcula non potuerant. Iuuat eruere ista omnia ex publicis tabulis, quæ tum scripta sunt, cùm ipsa gerebantur. 56 Primò spiritus Dermenon tabellio regius ita scripsit de apertione tumuli quam videbat. *Anno millesimo quingentesimo quinquagesimo septimo, die tertia mensis Iulij &c. Iacobus Vacherius, & Ioannes de Croux jussi, aperuerunt conditorium domini Stephani quondam Diensis episcopi.* Secundò idem tabellio addit sequentia de corpore S. Stephani, quod in aperto tumulo inuentum est. *Aperto tumulo occurrit omnium oculis corpus albâ indutum, & casulâ. Sub hac vtrimque pendebat. Capiti, cui hærebant sui capilli, sacerdotali coronâ distincti, imposita erat mitra. Brachiorum alterum alteri superimpositum jacebat, Manus chirothecis opertæ erant. Tertium seu medium dexteræ digitum ornabat annulus aureus, cujus splendentis palæ insita erat insignis gemma. Pedes atque tibias muniebant caligæ episcopales.* Tertiò pedes, tibias, manus, brachia, pectus, caput, totum denique corpus suis ossibus stetisse, suáque viguisse carne, hinc intelligis, quòd carne sua, suísque ossibus constabat, cùm post annos quatuor combusserunt, vt statim referam. Quartò B. Stephani corpus in mediâ calce repertum est. Dormedon enim scriba regius hæc adjungit: *Toto conditorio quàm longum & latum erat, vim maximam calcis, & subjecerant, & superposuerant corpori, pontificalibus induto vestibus.* Quintò denique idem corpus, quod calx plurima non potuerat annis omnino 360. & quod excurrit absumere, impositum busto, & crematum est anno 1561. in mediâ Diæ vrbis plateâ, vt quæsitori de sacrarum omnium rerum euersione, quem Gratianopolitanum dederat parlamentum, responsum est anno 1573. Ceteris enim facinus quidem referentibus, sed de tempore tacentibus, vnus in hæc verba testatus est cum sacramento: *Anno 1561. incredibilem chartarum ecclesiasticarum vim in bustum, media platea erectum dejecerunt; cum S. Stephani corpore, quod carne suâ, ossibúsque constabat.* Cùm publicæ tabulæ sic habeant, doceántque corpus S. Stephani crematum esse an. 1561. & eo ipso anno episcopus Diensis, se ad Concil. Trident. viæ cum aliis Francorum episcopis & Cardinale Lotharingo, Caroli regis jussu commiserit, vt Carolus rex ipse scripsit anno 1567. qua veritate scriptor Indiculi Sanctorum Lugdunensium, homo alioqui eruditus, sine teste, sine tabulis, vnus in quibusdam illius exemplaribus nuper asseruit corpus S. Stephani crematum fuisse episcopo in lupum verso? sed ad vnum aliud de sancto viro referendum accedamus. Ad meas manus peruenit epistola Episcoporum prouinciæ Viennensis de canonizatione S. Stephani scripta ad summum Pontificem anno 1231. eam, quia longior est, postea in appendice recitabo.

Humbertus II. post S. Stephanum episcopus, anno 1209. interfuit conuentionibus Humberti episcopi Valentini cum suis ciuibus, vt libro superiore 57 *Hubertus 2.* scripsi num. 52. Anno millesimo ducentesimo decimo, die 12. Martij composuit litem quæ diuturna fuerat Eliæ hospitalario præceptori Ricobelli, cum Bertrando Misonio & Luzerana Bertrandi vxore. Eodem anno mense Iunio, agente B. episcopo Viuariensi conuênit ipse cum Aimaro

Picta

Pictauiensi de Aurello, Bastidâ Vvilelmi Pilosi, ædificatione Villæ Paoneti per Guidonem Ademarum defructæ, Fano Ferreoli, Mota Bordellorum, Turri quam Saramannus habebat Spennæ, & iis quæ Almaricus de Vaesco Cumsiis possidebat. Hic primum occurrit episcopo Diensi cum Pictauiensibus bellum. Ceperat sub Hugone contentio, lis diu concepta eruperat in apertum dissidium Iarento antistite, nunc denique pugna aduersus Humbertum fuit. Dia, Aurellum, alij plures pagi, vectigalis per diœcesim prohibitio; sed enimvero maximè homagium, sedes magna bellorum. Dolebant se sub episcopi dominio viros principes, deque Tolosano, & Pictauiensi comitibus, archiepiscoporum dominis, ducentes originem. Durauit malum ducentos aut plures etiam annos. Pugnæ dux & auctor Guido tenebat ditione Montilium, Sozas, Condiliacum, Lachanum, Turretas, & alia loca. Neque parum amabat Ecclesiam qui Valentino antistiti possidend... n dedit Mirmandam, ad æternum decus Ademarorum. An quid fuerat, vnde læsum se à præsule Diensi quereretur! an potiùs fecit affinitas sanguinis, vt staret pro Aimaro?
58 Anno millesimo ducentesimo duodecimo, quarto idus Februarij, Humbertus episcopus dedit priori sancti Marcelli ecclesiam sancti Bartolomei de Gressa, cum decimis, primitiis, oblationibus; & decimas Bastidæ Grassi, ac totius Gressæ quas, iure suas querebatur ab alio possessas. Seruauit in illâ ecclesiâ *episcopalem* (vt ferunt tabulæ *reuerentiam* in omnibus, & jus *diœcesani*; atque de prouentibus ejus aliquam vim auri ac frumenti. Hugo de Aisio possessor decimarum Bastidæ, & Gressæ, illas eidem priori jam dederat anno 1211. mense Septembri, quâ die canonicum regularem in S. Marcelli professus fuerat, Hugone Longueuillio priore, magno in omnem partem exemplo. Neque enim Cluniacensium. vti nunc, monachorum, sed canonicorum regularium erat tum ea domus, Anno etiam 1232. secundo calendas Martij obiisse legitur in lapide sepulcrali Guigo Virgiliis, sacerdos & canonicus S. Marcelli. Habes lapidem affixum muro vrbis, non procul portâ S. Vincentij, quâ itur ad S. Petri. Hugo autem Aisius de gente Artalda, ante religionis ingressum sustulerat ex vxore Guigonem & Guilelmum: Guigo ex Dalmide genuit Hugonem; Guilelmus ex innominatâ vxore Isoardum. Guigo jam obierat: Guilelmus, Hugo, & Isoardus firmauernut assensu, sigilláque donationem illarum decimarum ab Humberto episcopo.
59 Mirari autem sæpenumero venit in mentem, quid excisæ fuerint ab imâ stirpe tam multæ, ac fere omnes virorum nobilium familiæ, quas in agro Diensi ea ætate fuisse lego; & Artaldorum gens ad hanc diem perduret vigeátque. Pilosi, Quintenses, Veronenses, Sacristæ perierunt; Isoardi etiam dynastæ, Montalbani, ac Pictauienses, desierunt à multis annis aut omnino, aut certè vniuersis per Delphinatum, proximásque prouincias, regionibus. Arbitrabar Hugonis Aisij pietati hoc datum esse. Voluerat latere inter canonicos vir sanguine rebusque gestis clarissimus; fecit Deus, vt posteris ad quingentos vsque annos & nostra tempora, innotesceret piissimi viri, ac illustrissimæ gentis decus & splendor. Nam Isoardus Hugonis ex Guilelmo filio nepos fratrem habuit Petrum Isoardi, qui Guilelmum progenuit, Guilelmus autem Petrum Isoardi secundum, & Hugonem secundum. Ab hoc Hugone gens ad nos propagata peruenit. Scilicet Guilelmum secundum anno millesimo trecentesimo no-

nagesimo

nageſimo ſeptimo, ſcripſit heredem. Guigo ex vxore ſuſtulit Guilelmum
tertium, cui fuerunt filij duo, dicti ambo Ioannis ndmine. Iſtorum primo-
genitus ex filia Atnaldi Montalbani ſuſtulit Iuſtinam conjugem ſupraru-
penſis toparchæ, & Lucretiam vxorem Pompeij Eſparronij ſorores ex
Rainaudo Montalbano patre. Secundogenitus reliquit Spiritum, & Lau-
rentium Artaldos, fratrum filios, qui viuebant anno milleſimo ducenteſi-
mo tertio. Ille per Gaſparem filium, & Guichardum nepotem, habuit Lu-
douicum patrem Renaudi; hic ex Guilelmo filio ſuſtulit Claudium patrem
Nicolai & Franciſci; Nicolaus genuit Spiritum, & Franciſcus Laurentium.
Scutum antiquiſſimæ gentis gerit caſtella tria, quæ ſingula ſurgunt in tur-
res tres; duobus ſubjunctum eſt tertium: Petrus Iſoardi tamen vnum in ſcu-
to caſtellum habebat, non tria.

B. Deſiderius Comitis Forcalquerij filius, ex Cartuſiano epiſcopus, poſt 60
Humbertum II. ſedit. Cujus Comitis filius fuerit non inuenio. Si ex Ade-
laide, Guilelmíque junioris & vltimi de Forcalquerienſium gente Comitis
ſorore, non eſt progenitus (ejus enim & conjugem, & filios, ac ne-
potes ſcimus ſe Forcalquerij Comites appellitaſſe) abs dubio nepos fuit
Guigonis, qui Manuaſcam vallem Hoſpitalariis dedit anno milleſimo
centeſimo quadrageſimo nono, frater Bertandi, patruúſque Guilelmi ju-
nioris illius. De Guigonis hujus filio, qui fortaſſe Beati Deſiderij epiſcopi
pater fuit nonnihil ſcripſi in Guilelmo juniore numero tertio & quarto.
Vtcumque hæc habeant, Beatum Deſiderium ſediſſe Diæ legó annis ſæculi
14. 16. 20. Anno milleſimo ducenteſimo decimo quarto Baſileam iuit ad 61
Fridericum ſecundum imperatorem, & in eâ peregit ſequentia. Primò fe-
cit vt Fridericus Aimarum Pictauienſem prohiberet exactione vectigalis
per diœceſem Diæ. Secundò obſignauit tabulas teſtis, quibus imperator
plurima donabat Humberto Viennenſi ex Cartuſiano præſuli, vt videre eſt
in Bibliotheca Floriacenſi xyſto læuo paginâ nonageſimâ primâ. Tertiò ob-
tinuit à Friderico, vt poſſet *caſtrum in monte Pedonis ædificare, munire, & ha-
bere*, accepítque Quintum caſtrum ſupra illa omnia, quæ Fridericus I. Rober-
tos epiſcopo ante annos 36. conceſſerat. Sedes opportuna Aimaro ad exci-
tandos tumultus & prædas agendas ſeruandáſque, debuit eſſe in epiſcopi fi-
de. Mons eſt in finibus agri Dienſis, aduerſus inuiis rupibus, quas ſibi con-
tinuas apperuiſſe videtur ad accipiendam ſinu Dromam vnam: iter quippe
quod viatoribus præterea ſuſpendit medius, modico & infido calce tenditur
per ſaxa lubrica, humúmque fatiſcentem. Monti caſtellum inpoſuerant in-
ſana turrium mole viſendum; Quintum vocabant: tenebat Aimarus: non
ita pridem juſſu regis euerſum eſt. Imperator ſuis in literis addit ſequen-
tia. *Concedimus præterea vt nulli hominum liceat acquirere feuda tua, &
Eccleſiæ tuæ, niſi conſilio & permiſſione tuâ* &c. *Concedimus tibi, vt in toto menſe
Auguſti, in Dienſi ciuitate nulli liceat vinum vendere, niſi tibi ſoli, & ſucceſſo-
ribus tuis, vel illi cui mandaueris, diſtrahendum* &c. *Præterea vallem de Torena, &
quidquid nobilis mulier Iſoarda in epiſcopatu tuo tenebat, & quidquid filij ejus in
eodem adipiſci poterunt, ſicut ipſa coram prædeceſſore tuo Humberto recognouit* &c.
de dominio tuo eſſe volumus & concedimus. Anno 1216. conuênit cum Rai-
mundo Berengario, qui turbabat nônihil ſuper pagis à Raimundo Berenga-
rio fratre conceſſis epiſcopo & eccleſiæ, vt vidimus nu. 47. Deſiderius ad cer-

tam rei firmitatem voluit conuentiones comprobari à Bertramo archiepiscopo Viennensi. Anno millesimo ducentesimo vigesimo Desiderius concessit Ricobellum Roberto Misonio in feudum; neque postea diu vixit. Ferunt mortuum anno 1221.

62 B. Desiderij successor ignotus est. Quicunque fuerit, omnino videtur alienâ manu cecidisse. Charta est in episcopij Diensis tabulario antiqua quidem, sed priuata, neque manu publicâ, sigillóve munita. Memorat occisum episcopum tanto canonicorum dolore, vt anno millesimo ducentesimo vigesimo tertio, die tertiâ Septembris decreuerint magno consensu, nullum ad quartam vsque progeniem, de illorum gente qui præsulem peremissent, admittendum totâ diœcesi ad beneficium ecclesiasticum. Omnino sede vacante ita constituerunt: neque diu antè ceciderat episcopus. Scilicet videtur pœna recentissimi facinoris. Digni laude canonci! Cùm pro Christianâ modestiâ nolint fundere parricidarum sanguinem, aue tamen illis dicere fugiunt ex præcepto Apostoli, & de Domini disciplinâ excludunt domo, gentéque suâ filios impiorum, ad quartam vsque generationem. Et incautum profectò antistitem superauerunt ferro, vti à majoribus traditum est, ad lateralem portam Sanctæ Mariæ. Si egrediebatur sacra æde Sacerdos, exemplo Christi extra portam passus est, vt populum sanctificaret per suum sanguinem: sin templum ingrediebatur, cecidit Deo victima, & Christo sanguinem reddidit. An hic ille Humbertus est episcopus, quem in veteribus tabulis lego *pulsatum* à Diensibus *per seditionem*? annum quo pulsatus est; causas irarum & furoris in eum; nomina denique sicariorum non inuenio. Igitur donec occurrat aliquid ex veteribus chartis certius, dicatur Humbertus III. successisse Desiderio, & cecidisse per populi seditionem ad lateralem portam S. Mariæ anno 1222. circa Septembris initium.

Hūbertus 3.

63 Bertrandus, vt tempora videntur significare, Humberti à Diensibus perempti successor sedebat annis 23. 24. 26. 35. post millesimum ducentesimum. Anno millesimo ducentesimo vigesimo tertio, cùm Guilelmus Artaudus negaret homagium vt loquuntur, res arbitrariis judicibus commissa est. Vvilelmus de Bordellis decanus Diensis & Rambaldus Osasicca Guilelmum damnauerunt. Agebatur de Glandagia, Borna, Moleriis, Reuello, Lunis, & Aisij parte mediâ. Hugo Aisius, Arnaudum de Cristâ secutus posuerat illos omnes pagos in episcopi fide. Guilelmus Hugonis filius negabat jure positos, sed an. 1224. clientē se dixit episcopi, qui hoc sapienter addidit, vt Isoardus Guilelmi filius (ne quid aliquando post mortem patris moueret) comprobaret clientelæ professionem à patre factam. Frequens quoque canonicorum collegium, & viri nobiles plurimi, interfuerunt dicenti se clientem episcopi, ad majorem rei celebritatem ac firmitatem. In canonicis censetur *Magister Artaudus*, sanguine & sapientiâ illustris, cujus & Iacobi de Monte canuto Cantoris Viennensis consilio, Soffredus episcopus Gratianopolitanus, transtulit Gratianopolim Præpositum & canonicos Campaniaci positos, à Delfino, in templum S. Andreæ, quod Eustachius prior S. Martini illis donabat anno millesimo ducentesimo octauo, calendis Februarij, ad petitionem Andreæ de Burgundiâ successoris Delphini, & primi secundæ Delphinorum gentis. Neque verò vlla diuitiarum, aut honoris

Bertrādus.

cupidi

cupidine adductus Bertrandus, Artaudum adegit ad professionem clientelæ: 64
jura episcopi neglecta noluit. Quàm non parcus opum esset, non appetens honorum, affirmant quæ cum Hospitalariis, & S. Mariæ canonicis peregit. Anno 1226. donauit Hospitalariis ecclesias, prædia, census, & quidquid rei habebat Valle Dromæ: seruauit tamen sibi *sextarios centum frumenti, & centum bladi;* solidos seu Viennenses seu Valentinos annuos octo; & jura episcopi, scilicet (vt ipse in tabulis exponit) *visitationis, procurationis, altarium consecrationis, collationis Ordinum Ecclesiæ.* Hinc intelligis antistitem latè dominatum in Dromæ valle, qui sub grauissimo censu annuo daret sua Hospitali sancti Ioannis, in prouentus abs dubio non contemnendos. Pro Magistro Hospitalis rem gesserunt Pontius de la Montagna, & Giraudus Auricula Hospitalarij, Girardus Vallis-dromæ clericus & Giraudus prior sancti Ægidij. Tabulas publicas scripserunt Diæ decimâ sextâ Iulij in domo episcopi, juxta ecclesiam Sancti Nicolai. Ecclesiam appellat scriba sacellum episcopij, quod sancto Nicolao (fuerat cum eo Nicasius in Concilio Niceno) sacrum esse tradunt chartæ vetustissimæ. Anno 65
millesimo ducentesimo trigesimo quinto finem dedit tertiâ idus Maij, diuturnæ contentioni cum collegio canonicorum sanctæ Mariæ de juribus episcopi; an potiùs sub pacis specie longam contentionem induxit? Certè ab illo ad nos vsque vix aliquando conuênit bene canonicis tum episcopo; illis aientibus se non esse in episcopi jure, hoc nitente canonicos subjicere suo vtrique foro. Et non raró in apertum dissidium, neque occulta odia, res erupit sub Guilelmo Rossilionæo, Ioanne Iofeurio, Amedeo Cardinali de Saluciis, Ioanne Monlucio. Nuper etiam canonici cum Carolo Iacobo Leberonio contenderunt. Quoniam causa peruenit ad iudices, non est meum super ipsa pronuntiare: neque igitur referam seu Bertrandi literas, seu conuentiones Guilelmi Rossilionei, aut Amedei Salassi cum canonicis; seu in canonici crimine vel reciprocam missionem rei ad Iofeurium, & collegium, vel edicta senatus Gratianopolitani pro Monlucio, & Petro Andrea Leberonio. Certè quieti suæ consulere voluisse Bertrandum, questi sunt ex eo præsules, & dignitatem antistitis nimiâ facilitate corrupisse; canonicis ex aduerso laudantibus benignitatem parentis, & erga filios æquitatem interpretatis.

Humbertus IV. post Bertrandum episcopus, attigit annum sæculi quinquagesimum. Nobilis & clarus est ab homagiis illustrium virorum, Isoardorum maximè, & Artaudorum. Res cuipiam fortasse videbitur tenuis, neque commemoranda: sed non modicum quid honoris confert in Ecclesiam Dei, qui subjectos illi docet, quos ceteri mortales venerantur. Ioannes tacere noluit principes christianarum tribuum deponere diadema de capite, & illud abjicere ante thronum Dei, & Agni. Anno millesimo ducentesimo trigesimo septimo, mense Aprili, Gaufridus de Bordellis, ex gente Isoarda, se dixit clientem Humberti pro Chalancone, Podio acuto, Villaperdrice, Crepiasio, Leone, Mota, Fano Ferreoli: anno millesimo ducentesimo trigesimo octauo, 9. cal. Martij Vvilelmus Artaudus pro Tribus-canutis, Noueriis, Archiaua; & anno millesimo ducentesimo trigesimo nono, pro Castellione. Gaufridus in homagij tabulis profitetur 66 *Hübertus 4.*

Iſoardum patrem accepiſſe ab epiſcopo Crepiaſium, Leonem, Motam, & Fanum Ferreoli. An hic ille eſt Iſoardus, de quo dixi ad annum 1167. Idem Gaufridus ad tabulas adjunxit ſigillum, & (quod nuſquam aliàs factum inuenio) ſcutum poſuit in ſigillo tranſuerſum. In ſcuto viſuntur Iſoardorum ſcipiones tres æquè alti, ſub capite reticulato. Iſoardus Chalanconius, Gaufridi filius, medium ſcipionem tulit ceteris altiorem, & in capite
67 reticulato faſciam. Rem verò ſuam Humbertus feliciter, & pro epiſcopatu ſapienter, egit apud Fridericum nomine ſecundum imperatorem. Tres ab ipſo literas habuit anno 1238. Primis imperator comprobat, & corroborat tabulas, quibus tum ipſe Deſiderio antiſtiti anno 1214. tum Fridericus, Roberto plures pagos donauit anno 1178. & varias exemptiones. Secundis tollit à Dia vrbe omne jus publici clam epiſcopo concilij; addítque Humberto ſequentia. *Mandamus quatenus in ciuitate Dienſi legales menſuras & iuſtas, & legalia ac juſtà pondera ſtatuas firmiter ordinari, vt vendatur, menſuretur, & ponderetur ipſis ponderibus & menſuris.* Tertiis imponit Dienſibus octo millia ſolidorum pro militibus per Ioachimum Spinolam mandato epiſcopi ductis in Longobardiam. Fridericus Brixiam obſidione cinxerat: Spinola erat Vicarius imperatoris per *regnum Arelatenſe*, &(ſicut ferunt literæ) *Viennenſe*. Hoc regnum Viennenſe ab Arelatenſi omnino diuerſum, excitare contendit Humbertus II. Delphinus, eo teſte qui gallicè ſcripſit de toparcharum per Delphinatum juribus; & anno 1335. accepit literas à Ludouico Comite d'Okiegen, quibus nomine Ludouici Bauari imperatoris euehebatur in regem Viennenſem. Harum literarum exemplaria duo autentica ſunt in tabulario regio Delphinatus, vt addit idem ſcriptor, qui etiam ad-
68 uertit Humbertum nunquam tamen ſibi accepiſſe nomen regis. Quid fuerit cur Veronam, & Aquabellæ Baſtidam Humbertus venderet, nullibi chartarum inuenio. Dederat epiſcopo vtrumque caſtrum Petrus de Verona. Omnino pietas commouit ſapientem antiſtitem vna. Dedit illa Petro de Cigoterio Priori Salientis: & venditionis tabulæ ad ſolam ſpeciem ſunt factæ. Et verò quis putet ambo venire potuiſſe libris tantùm 80. Viennenſibus, aut Valentinis, quot libris ab Humberto emiſſe recitatur Petrus? Optimus Præſul noluit videri pietate & liberalitate inferior ante ipſum epiſcopis. Deſiderius dederat Miſonio Ricobellum; Humbertus II. Sanmarcellinis canonis eccleſias Greſſanas; Bertrandus Hoſpitalariis eccleſias, agros, & cenſus Valliſdromæ; Hugo I. Iſmido, Stephanus I. Sanrufenſibus eccleſias Calorconis, Volventi, Tauliniaci, Arnaionis. Amabat ipſe monachos Salientis, igitur conceſſit, illis Veronam, & Baſtidam Aquæbellæ. Nobile munus! nequis dilapidationem rerum epiſcopalium queritaretur, donationem
69 obuelauit nomine venditionis. Hoc pietatis fuerit, & largitatis. Vt pacem amauerit, & quàm ſollicitâ ſeduláque prudentia quæſiuerit, & ſeruauerit, docent quæ cum epiſcopo Siſtaricenſi, & Aimaro Pictauienſi geſſit. Monaſterium S. Marij eſt in finibus Siſtaricenſis diœceſis, quà Dienſem attingit. Humbertus aſſerebat eſſe in ſua, non infirmis neque leuibus exemplis: ſed vicit quieta caritas, vt ad inſulam Barbaram, Sanmarianorum caput monachorum adiret, cum Siſtaricenſi Præſule. Prior Inſulanus ex publicis fidelibúſque chartis docuit, monaſterium eſſe in diœceſi Siſtaricenſi. Humbertus acquieuit Priori, & omni in Sanmarianos jure ceſſit. Res geſta eſt anno 1247.

Aurellum

Aurellum Humberto II. præbuerat cauſam belli cum Pictauienſibus: grauioris quoque mali cauſa huic quarto fuiſſet, ſi Aimarum ipſe non adduxiſſet in vera (vt tum videbatur) & duratura fœdera anno 1250.

Amedeus de Geneua (appellabant *de Gebenna*) vltimus eſt epiſcoporum, 70
qui ante vnionem epiſcopatuum Dienſis cum Valentino ſederunt Diæ. Patrem habuit Vvilelmum Comitem Geneuenſem, & matrem Aleſiam Alberti domini Turriſpini & Mariæ Aruernæ filiam. Sedebat anno 1252. ex tabulis, quibus eo anno Vvilelmus pater *confirmauit* & *ampliauit* fundationem Cartuſiæ Pomerij. In illis ita legitur apud Guichenonum in Bibliothecâ Sebuſianâ, centuriâ 2. cap. 14. *Nos Vvilelmus Comes Gebennenſis, & Aleſia Comitiſſa vxor mea, & Rodulphus filius noſter primogenitus, cum ceteris filiis noſtris, ſcilicet Amedeo venerabili viro, epiſcopo Dienſi, Aimone Cantore Gebennenſi,*
Henrico-Roberto canonico Viennenſi, Vvilelmo, Guigone &c. *confirmamus.* De 71
Geneuæ Comitibus natus antiſtes ſanguinem probauit virtute, auxitque. Cum Guigone Delphino contendebat de Riuo-Sicco, Reuello, Rancurello, Orma Baſtidâ, Caſtelutio; Anno 1253. decimo ſeptimo calendas Nouembris, agentibus archiepiſcopis Ioanne Viennenſi, & Philippo Lugdunenſi, cum eo conuênit in hæc pacta. Riuus-Siccus, Reuellum, Baſtida Ormæ ſint epiſcopi: Guigonis ſint Rancurellum & Caſtelutium, ſed beneficiario jure ab epiſcopo; nihil præterea poſſidere poſſit in illis tribus pagis. Anno incerto Bertrandus de Medullione dedit Amedeo ea omnia quæ poſſidebat in valle Dromæ. Quæ fuerint illa, tacuit ſcriba publicus. Dignum certè Bertrando cenſebam munus, claro dynaſta. Scilicet noluit Medullionenſes debere quidquam Iſoardis, Artaudis, Berengariis, Veronenſibus, quos
largitionibus in antiſtitem ſuum inſignes extitiſſe retuli ſuis locis. Iſoardus 72
quoque Chalanconius conceſſit Motam, ſed Nilleto mutatam voluit Amedeus. Gaufredi Bordellenſis filius is erat. Literæ permutationis finiunt in iſtas voces. *Nos dictus epiſcopus, & ego dictus Iſoardus, ſigilla noſtra appoſuimus, & rogatu noſtro & mandato, Dienſis Eccleſiæ, & S. Mauritij Capitula, ſigilla ſua appoſuerunt in veritatis teſtimonium in hac chartâ.* Eæ verò literæ ſcriptæ ſunt anno 1255. Sanmauritianorum monachorum pietati hoc datum eſt. Neque tacuerim emiſſe clientelam Iſoardi libris 18. & Gaufredi patris 40. Laude dignus antiſtes, qui firmandæ ad ſacrarum rerum venerationem autoritati, non exaturãdæ libidini in Sacerdotum probra & dedecus, impendit ſuas opes. Iſta feciſſe recitatur in homagio Iſoardi pro Crepiaſio, Villaperdrice, Fano Ferreoli. Scriba addidit præſtitum id in domo Guiniaſiæ, olim. Fratum Minorum Dienſes domum nunc ignorant, commemorare tamen volui, vt intelligas fuiſſe tũ in vrbe Fratres Minores, etiam à nonnullis annis; vtpote qui ſedes jam mutaſſent. Cùm hęc res geſta eſt, erat annus 1267. Quãdo locus patitur, adjungam iſtud etiam, apud ipſos fuiſſe poſtea ſanctiſſimum virum, nomine Electum, referente Bartolomeo Piſano: *In conuentu Dienſi,* inquit, *jacet F. Electus, homo ſanctiſſimus valde.* Quid egerit Amedeus ex illo tempore non in- 73
uenio, niſi quòd anno 1268. cepit 16. calendas Septembres homagium Raimundi de Agouto, & Iacobi de Entrauenis fratrum pro Luco. Cetera vel majores non ſcripſere, vel ſibi tradita poſteri neglexerunt. Mortuus eſt anno 1276. die 22. Ianuarij. *Eodem anno* ideſt 1276. *menſe Iaunario, in feſto S. Vincentij* (inquit ſcriptor vitæ Amedei Roſſilionæi qui tum erat epiſcopus Valen-

Amedeus de Geneua.

tinus) *venerabilis pater Amedeus de Gebenna, Dienſis epiſcopus, vir pius & pacificus migrauit ad Dominum, & in ejus tranſitum adfuit Amedeus de Roſſilione Valentinus epiſcopus, qui & ſepulturæ exequiis miniſtrauit. Vnde accidit illud rarò contingens, quòd filiolus patrem, nepos auunculum*, *Amedeus Dienſem epiſcopum ſepeliuit.*

74 Anno 1275. ſeptimo calendas Octobris, Amedeus Valentinus epiſcopus, vt in ejus vita legitur, *de conſenſu omnium Cardinalium obtinuit Viennæ à Papa Gregorio X. priuilegium vnionis* epiſcopatuum Valentini & Dienſis, quod recitaui in fine libri primi, menſibus fere quatuor ante mortem Amedei epiſcopi Dienſis. Certè adeò multa grauiáque nunc Valentino, nunc Dienſi antiſtiti damna, à pluribus annis intulerant Pictauienſes, latiſſimè per vtramque diœceſim domini, pergebántque inferre, vt non aliud viſum ſit opportunius tantæ eccleſiarum cladi remedium. Et verò cùm in omni contentione belloque vires ſpectentur, & opes pugnantium, non eæ Pictauienſium erant, vt qui Valentinus ſimul & Dienſis foret epiſcopus, ſuppar, aut etiam par non eſſet. Cùm latiſſimè omnium de illa gente dominabatur Aimarus III. tenuit caſtra 82. vti habent tabulæ profeſſionis clientelæ, quam fecit Ademaro Voutenſi epiſcopo, ſpectante Ioanne XXII. Pontifice anno 1332. tenuia fere omnia & ignobilia; nullum oppidum nobile, nullum inſigne. Eorum prouentibus gloriabatur cæca dominandi gens, eorum armis terrebat, premebátque nunc Valentinum, nunc Dienſem epiſcopum, vt mage imparatus ab auxiliis & militibus, alter, vt irruptioni magis obnoxius videbatur. Præſul autem vtrique diœceſi præpoſitus, habiturus erat in ſua poteſtate oppida, ſeu pagos, & caſtra ad 40. & in iis Valentiam, atque Diam vrbes, eo tempore graues opibus, frequentes incolis, opere firmas, & tantæ totis regionibus dignitatis, vt ſi opponeres aduerſarij pagos, mapalia diceres, aut Valentinorum prædia, vel Dienſium: neque milites militibus objecturus Pictauienſis putaretur, ſed colonos dominis, & ſeruitia ciuibus. Nam quid paganis illis fieret, vtrâque ciuitate ad arma ruente? Vbi primùm amburerentur ſegetes, vites euellerentur, exſcinderentur arbores, agri latè vaſtarentur, vicatim gemere, armáque indignari: neque jam cogitare læti victoriam, ſed perditos labores, vitámque afflictam miſerabiliter plangere. Iam ſi ſpectes auxilia, vt Pictauienſis affinitate teneret vicinis quoque regionibus nobiliſſimas gentes, non par, ſed fere ſuperior foret epiſcopus. Quando enim haberet ille, quos opponeret hujus clientibus? Vt enim Valentinum taceam, Dienſi Præſuli pagi omnino ad 5. & 90. ſunt beneficiarij. Iam canonicorum collegia duo, jam clariſſima vtrâque diœceſi monaſteria, jam frequentiſſimus clerus, quas non familias ſanguine, opibus claritate non cieret per proximas diœceſes ad arma, cogerétque ad epiſcopi ſigna?

DE

DE REBVS GESTIS VALENTINORVM, ET DIENSIVM EPISCOPORVM

LIBER TERTIVS.

HACTENVS Valentinos, & Dienses Episcopos diuisim persecutus sum: res operis non parui. Antiquitas obliuione deleuerat penè omnia eorum fortiter & sanctè gesta, non paucorum etiam nomina. Operæ duxi alicujus vendicare nonnullos, & eorum saltem tempora annuatim notare, per quorum facta ire non licebat. Igitur alioqui minuta retuli: satis erat sæpenumerò ætatem digerere, aut signare. Nunç ad Valentinos simul & Dienses aggredior. Nullus eorum mihi excidit. 1

Valentina, & Diensis Ecclesiæ, armis jamdiu fatigatæ, pressæque, respirare sunt visæ per conjunctionem in vnum Episcopum, factam à Gregorio X. Et perculit Aimarum ea res: sed enim verò Regulus malè sanus, quod ausu temerario cœperat bellum, in eo vi obdurauit; maximè, quia duxit, ex imbecillitate animi factum interpretaturos omnes, si tum cessaret ab armis. Guidone Monlaurio factam Sedium vnionem, ait Robertus. Tu in re multùm antiqua & per se obscura, sequere innominatum autorem vitæ Amedei Rossilionæi. Is tradit Guidonem de Montelauro, cùm Belliquadri creatus fuisset episcopus Valentinus à Gregorio decimo, Tarascone mortuum esse anno 1274. & Amedeum inuitum atque vehementer obsistentem factum pro eo antistitem, ab ipsóque Pontifice vnctum Viennæ, priùs Valentiam quàm adiret, obtinuisse literas vnionis episcopatus Diensis cum Valentino à me recitatas libro primo. Amedeus autem patria Delphinas, gente Rossilionæus, Abbas tum erat Sauigniacensis seu Sapiniacensis monasterij, ita dicti, vt volunt, à sapinis quibus regio abundat, per Adalbertum sub Carolo magno Abbatem primum. Et alia fortiter egerat Abbas, & hoc præcipuè quòd regulum Belliocensem pepulerat nescio quo castro sui monasterij per vim occupato, & monachos regulari disciplinæ reddiderat. Itaque Gregorius cùm reluctantem cogeret ad episcopatum, spiritu diuino actus prænuntiauit restituturum ecclesiam Valentinam pristinæ gloriæ. Vt Valentiam intrauit Antistes, vt Amedeus Geneuensis episcopus mortuus est Diæ anno millesimo ducentesimo septuagesimo sexto, mense Ianuario; igitur Rossilionæus ex literis pontificiis à me relatis libro primo Diensem adiit episcopatum, Valentinóque primus vnitum tenuit. Vnionem verò episcopatuum minùs decoram certámque arbitratus, quamdiu canonici eorum diuisi ab inuicem essent, vniuit eorum collegia, & fecit vt ipsorum singuli seu Diæ, seu Valentiæ ministrarent, essent Valentini simul & Dienses canonici. Inuenit etiam vnum quid aliud seruandæ eorum concordiæ. Crista oppidum inter Valentiam, & Diam medium est: in ea collegium instituit de Valentinis & Diensibus canonicis. Illa collegiorum vnio diuturna non fuit, desiit

(margin: 2 — beside "Valentina, & Diensis Ecclesiæ"; Amedeus — beside "anno 1274."; 3 — beside "à me recitatas libro primo"; 4 — beside "patum, Valentinóque primus")

deſiit quippe anno nonageſimo octauo ſupra milleſimum ducenteſimum: tertium iſtud collegium ſtabat anno eum conſequente ſub Petro Galberti Præpoſito, & vigeſimo nono ſupra milleſimum quadringenteſimnm Gui-
5 lelmo de Pictauia filio Ludouici Chalanconij etiam Præpoſito. Roſſilionæus gerebat vtrumque epiſcopatum anno 76. & 77. ex tabulis, quibus ſcribitur fuiſſe Saliente, pago per bellum cum Aimaro Pictauienſi cœptum fido, & opportuno: multáque ciuibus, multa Ainardo Priori, conceſſiſſe. Probauit venditionem Veronæ, & Baſtidæ Aquæbellæ, Petro de Cigoterio Priori ab Humberto III. an IV. Dienſe Epiſcopo anno 1244. Addidit velle ſe, vt incolis Salientis liceat vti ſyluis, paſcuis, aquis, tum Veronæ Priori venditæ, tum Mirabelli ſpectantis ad Epiſcopum. Pollicitus quoque eſt, non venturum ſe ad pacis fœdera cum Aimaro, priùs toti Selienti, quàm præſtitiſſet ille omne damnum ab proximo bello: nam alioqui de ſuo repenſu-
6 rum, quod contra eum pro ipſo pugnantes amiſiſſent. Denique adiunxit, fateri ſe Priorem habere Saliente *ius omne, merum & mixtum imperium, altum & baſſum dominium.* Hactenus Amedeus anno ſeptuageſimo ſeptimo, decimo ſeptimo Calendas Februarij. Rigaldus Prior Druciaci, & Guilelmus Rector Eccleſiæ abbatialis, III. Cal. Apriles Diæ iurarunt, Abbatem Auraliacenſem (ab eo pendet Prioratus Salientis) firmaturum ſuo aſſenſu acta Saliente ab Epiſcopo: & omninò rata habuit 13. Cal. Iunij. Res tentata fuerat anno LXXVI. & Guilelmus Abbas III. Cal. Aprilis commiſerat vni Rigaldo ſuas vices: ſed (qua ex cauſa non inuenio) dilata eſt in annum ſequentem.
7 eòque perfecta, & Rigaldo additus Guilelmus Abbatiæ Curio. Eo ipſo anno, Amedeus Epiſcopus accipit ab Iſoardo, ſolemne obſequium clientelæ, pro Crepiaſio, Villaperdrice, fano Ferreoli. Rem exiguam prætermittere nolui: quia, quę tabulæ illud habent, addunt emptum ab Humberto Dienſi Præſule libris XL. pro Crepiaſio, & Chalancone: atque Crepiaſium ab Amedeo Geneuenſi occupatum quia Iſoardus patronum adſciuerat Aimarum pro ea parte, quæ fuerat Caſtronouenſium. Noſter quoque Amedeus Foilanis pepulit Guigonem Berengarium IV. Nonas Ianuarij, anno 1278. An ſe negabat clientem eius? Sed pro Foilanis iam aſſeruerant Berengarij; Raimun-
8 dus anno huius ſæculi LIX. & alter Guigo XVIII. An ſtabat ab partibus Aimari? tanta quippe tum contentione pugnabat cũ Amedeo, vt Philippus Rex Francorum paternæ pietatis hæres, miſerit, qui res eorum componerent. Monarcha ſapientiſſimus dolebat bellandum Epiſcopo tam longa tempora, nullàmque malo medicinam ab vicinis circà Dynaſtis, Summo etiam Pontifice, tota vi allaborantibus, afferri potuiſſe. Archiepiſcopus Narbonenſis, & Rodulfus Salaſſus Franciæ Mareſcallus, ab Rege Legati fecerunt, vt de omni controuerſia ſtarent ſententiæ Guilelmi Epiſcopi Lingonenſis, & Humberti de Belloioco Coneſtabilis. Quid ſecutum ſit, tacent antiquæ tabulæ: nihil certi ab illis conſtitutum putabam: vt quid enim quatuor pòſt annis, ite-
9 rum ad iudices arbitrarios deducta fuiſſet tota cauſa? Nullâ tamen armorum cogitatione, nullâ turbarum, potuit Amedeus ab eo diuelli, vt iura Eccleſiæ illibata non ſeruaret, ducens, quod eſt, firmitate animi res geri, imbecillitate corrumpi. Neque nobilibus viris diſcerpenda dedit, vt non accederent ad Aimarum. Giraudus, vir gente clarus & potens, neſcio quid tricabatur ſuper profeſſione clientelæ: Epiſcopus quà minis, quà blandò ſermone fecit, vt

arbitra

arbitrario iudicio tota controuerſia ſolueretur. Ipſe Giraudus Montilij, quod ditione tenebat voluit, arbitros, eóſque indigenas Franciſcanos, Guichardum, & Aimarum. Hi Giraudum damnauerunt ſolemnis obſequij Amedeo, & Amedeum Giraudo quinque millibus ſolidorum Viennenſium. Solidum 10
eundem fuiſſe groſſo, affirmatur in teſtamento Chriſtophori de Saliente Præpoſiti Valentini per Cluſetum, Valentiæ anno 1510. die 15. Septembris: anno tamen 1478. florenus capiebat ſolidos 24. ex tabulis, quibus recitatur venditio penſionis pecuniariæ, Collegio ſancti Nicolai de Anneſſiaco apud Auenionem, per Antonium Armandi, & XII. tantùm groſſos anno MCCCCLXXXII. ex iis, quibus Antonius de Balſaco Epiſcopus recitatur emiſſe Diæ prædium auroræ, ab Iacobo Albenaci. Tabulæ venditionis illius habentur Valentiæ, iſtius emptionis Diæ; ambæ in Archiuo Antiſtitis. Anno etiam 1417. conſtabat groſſis 12. ex conuentionibus Ioannis Botarin Antoniani Curionis Pontaiſij, cum Iacobo Maſſardi Theſaurario Ioannis de Pictauia Epiſcopi. Quod arbitri edixerant, fecit Giraudus anno proximo: 11
dicit ſe clientem Antiſtitis pro ſua parte Montilij, & caſtis Soz, Condiliaco, Lachano, Turretis, Deuaiüa, quæ Guigo Ademari quondam poſuerat in patrocinio Præſulis Valentini: non præſtitit Amedeus morte præuentus; ſed pro Amedeo, Ioannes Geneuenſis anno 1285. Epiſcopus numerauit Giraudo quinque millia ſolidorum. Fuit etiam Amedeo pugnandum cum Auguſta, Eſpeuello, & Pontaiſio: fuit & arx imponenda Criſtæ. Deníque addidit, vt cum Artaudo Abbate S. Rufi conueniet de Abbatia S. Medardi, ſede ad Criſtam oppidum opportuna Antiſtiti per bella cum Pictauienſibus, pro Criſta ipſa, & Auguſta ac Deuaiüa caſtris non multùm remotis. Artaudo conceſſit omnes Eccleſias, quæ ſuberent Prioratui S. Marcelli ad Diam, & S. Medardi non procul Criſta: accepit ab Artaudo Abbatiam cum onere librarum C. pro cenſu Anicienſis Epiſcopi. Quòd de Prioratu S. Marcelli ſuſtulit Eccleſias inferiores, & tradidit Sanrufenſibus, facit, vt putem, monachos Cluniacenſes nondum eius temporibus in illum immigraſſe; atque vt canonicis regularibus non dicatur peperiſſe damnum, fuiſſe ipſorum ædem in Epiſcopi poteſtate. An Præſul Dienſis fundauit Monaſterium, quod anno 1212. Humbertus II. appellabat filiam ſuam ſpiritualem? Epiſcopo dignum profectò opus; nónne alius alio tempore Præſul Diæ, multa & infinita penè incredibili ſua laude conceſſit Hoſpitalariis, Sanrufenſibus, Sanmarcellinis, Auraliacenſibus? Neque prędia ſolum donabant ſancti Antiſtes, aut Eccleſias; 12
ſed caſtra, ac pagos Veronam, & Baſtidam Aquæbellæ: quid magnum eſt, ſi quis eorum dicitur canonicis regularibus ex ædificaſſe monaſterium Sanmarcellinum? Atque hactenus dicta ſint, quæ Amedeus Roſſilioneus pro ſuis præclarè geſſit. Non minora ſuſcepit pro alienis. Guidone Archiepiſcopo turbatum eſt aliquid Viennæ. Amedeus occurrit naſcenti malo, & arces latrocinio occupatas recepit. Compoſuit æquus arbiter litem Lamberti Montilienſis cùm epiſcopo Viuarienſi erupturam in bellum de Caſtronouo Montiſpenſerij ad Rhodanum: Marchionem Monferratenſem cepit, & in carcere tenuit, donec reſtitueret Taurinum Comiti Sabaudiæ, neglectis Archiepiſcopis Aquenſi & Ebredunenſi, à ſummo pontifice legatis qui neptem Monferratenſi coniugem dederat: denique pro canonicis Romanenſibus duxit exercitum anno milleſimo ducenteſimo octogeſimo

primo & è bello redux obiit diem extremum Diæ ex tertiana febri decimo ſexto die menſis Semtembris.

13 Placet vnum addere. Iſto anno die quintâ idus Iulius *Ludouicus de Sabaudia, & Aimarus de Pictauia Comes Valentinenſis iurant ſe iuuare mutuò in placito, & in guerra, contra Aimarum de Roſſilione archiepiſcopum Lugdunenſem, Amedeum Roſſilionæum epiſcopum Valentinum & Dienſem, ac Artaudum dominum Roſſilionis Viennenſis diœceſis, & omnes de genere ipſorum deſcendentes*, vt habet charta illo die ſcripta apud Iuſtellum; Ex qua intelligis Roſſilionem è qua & Amedeus epiſcopus & eius gens nomen duxerunt poſitam eſſe in epiſcopatu Viennenſi.

Quis Amedeo ſucceſſerit, aſſeuerare non poſſum. Non inuenio qui Valentiæ, Diæque ſederit reliquo anno 1281. à die 17. Sept. ad finem vſque, qui anno toto 1281. Anno 1282 ſedes vacabat, & pugnabatur tamen cum Aimaro Pictauienſi: quare putauerim contentionis aliquid tum fuiſſe de electione Epiſcopi. Pridie Calendas Octobris G. de Chaſta Decanus Valentinus, P. Roſtagni Præpoſitus item Valentinus, G. de.......eſio Præpoſitus Criſtæ, & P. de Quinto Sacriſta Dienſis Curatores Eccleſiarum, atque Aimarus conueniunt in arbitros Rogerium de Clariaco, & Arnaudum de Aſſeduno, ignoto exitu. Vacante profectò Sede conueniunt, idque in tempus incertum; ſcilicet, per litem ſuper Antiſtite electo: qui enim Canonici conuenerunt creandis Eccleſiarum curatoribus, nunquid potiùs eligendo Præſuli coiiſſent? Quem Præpoſitum Criſtæ lego, arbitrabar fuiſſe quoque Decanum Dienſem: vt quid enim alioqui præcederet Sacriſtam S. Mariæ, & cum eo regeret Epiſcopatum? Omninò vt Valentini Collegij Principes, Decanus, & Præpoſitus; ita etiam Dienſis ad eam curam vocati dicendi ſunt. Petrus Galberti, Criſtæ quoque Præpoſitus, fuit Canonicus Valentinus anno 1299. Porrò non contemnendam fuiſſe Præpoſituram ex eo intelligis, quòd anno 1429. Guilelmus de Pictauia, filius Ludouici Chalanconij, & cognatus Ioannis tum Epiſcopi, eam gerebat.

14 Anno 1283. Ioannes Geneuenſis Epiſcopus, ingentium vir animorum, vocauit ad profeſſionem clientelæ Rogerium de Vouta Anduſianum, Guigonem Ademari, Giraudum de Guiſandis, Percellanum de Roſanis, & alios vtráque diœceſi proceres. Chartas de re feliciter geſta integras, & illibatas, nobile opus venerandæ antiquitatis, videre eſt in tabulario epiſcopij Valentini. Membrana eſt pergamena, pluribus foliis diſtincta, ſcripta ſynceris & venuſtis chararacteribus. Ante ſacerdotales infulas profeſſus fuerat monachum; ſeſe ipſe Cœnobitam ſcribit. Quo in monaſterio vixerit, quàm caſtè virtutem coluerit atque vt excelsâ animi vi ſpes rerum humanarum omnes cœnobio mutauerit, præcideritue, nullus memorat. Omninò malè poſteris conſultum voluêre antiquis illis temporibus Scriptores, qui (vt alios taceam) de Valentinis, & Dienſibus Epiſcopis, tam pauca, & penè nulla dixere. Omnibus ſæculis memoranda ſuſceperant, perfecerántque Apollinaris, Remegarius, Ioannes Mirabellius Valẽtini; Vlfinus, Exuperius, Saturninus, Vldricus Diẽſes. Ante annũ milleſimum pauci noti, dubij multi ferũtur. Quanto in omnem partem exẽplo, Ratbertus, Boſonis Arelatenſium Regis frater, calcatâ purpurâ ſacerdotem egit Valentiæ; quanto Deſiderius, Reguli Forcalquerienſis filius, Carthuſianam eremum adiit, è qua vocatus eſt ad infuſus Dienſes? ſilẽt iſta literæ

Ioannes Geneuẽſis.

omnes,

omnes, commemoranda ſermonibus omnium populorum. Igitur ſæpenumerò venit in mentem cogitare, non paucos ignorari Antiſtites, qui & ſanguine, & rebus geſtis, & integritate vitæ conſpicui, debuiſſent cum omni poſteritate coæquare memoriam. Dia decem omninò numerat in Cœlitibus, Martium, Higerium, Petronium, Marcellum, Vlfinum, Exuperium, Saturninum, Vldricum, Stephanum, Deſiderium: quàm multò plures poſitura tibi videtur, ſi poſſet omnes cenſere, & per ſingulorum facta ire? Monachum egerat Ioannes filius Reguli Geneuenſis, magno exemplo. Vt alia tacita ſint, hoc certè inuida ætas condere non potuit, è Cœnobio ad Epiſcopatum detuliſſe inſignem pietatem, modeſtiam, æquitatem. Fortaſſe monachum profeſſus eſt Nantuaci, cujus prior tricesimus octauus renuntiatus eſt anno 1276. Ex Amedei olim Dienſis Epiſcopi fratre genitus, Amedeum Roſſilioneum, vtriuſque Sedis primum Epiſcopum ſanguine contingebat. Supra viri ſanctitatem, fecit fortaſſis vtriuſque Antiſtitis memoria, vt à canonicis expeteretur, & à Monaſterij latebris educeretur in tanti ſacerdotij lucem anno 1283. Ille ipſe annus nobilis eſt à fine belli cum Aimaro 16
Pictauienſi per nouem annos geſti: tædióne turbarum, an ſceleris conſcientiâ? ceſſit ille Ioanni, jure omni in partem Criſtæ oppidi, quæ fuerat Siluionis Decani Valentini, Auguſtam, & Deuaiiiam; atque vergebat in ſenectam. Sed malè certa, neque diuturna fuit quies. Multa poſteri mouerunt, neque ab armis, tumultúque ceſſarum omninò fuit, donec Bordellis, ac Beſauduno, & ducentis in ſingulos annos florenis aureis, Criſtæ ſuam partem mutauit Epiſcopus ex mandato Summi Pontificis. Vt mirari ſubeat animum conſtantiam noſtrorum Antiſtitum, animóſque, & certiſſimam virtutem, qui per magna vitæ diſcrimina, majorémque in cogendos, & ſuſtinendos exercitus profuſionem pecuniarum, amauerunt bellare potiùs ducentos, aut etiam ampliùs annos, quàm permittere, vt pars Criſtæ, totius mali ſeminarium auelleretur ab Epiſcopatu. Digniſſimi profectò 17
æternâ laude viri, & ij quibus ſua Chriſtus commiſſa vellet. Atque ſummo conſilio fecit Ioannes, vt in vera tum fœdera cum Aimaro conueniret, cæteram quippe vitam ingenij quidem mitiſſimi vir, ſed infractæ conſtantiæ, egit in turbis Valentiæ, Dieque. Si Aimarus ſe addidiſſet hoſtibus, næ importuna, & incredibilis fuiſſet vexatio, neque tumultui par eſſe, aut tot aduerſariis occurrere, tantus potuiſſet Antiſtes. Primùm canonicis cum Valentinis fuit negotium. Tribunal epiſcopi jam fugiebant diu, & ante omnem memoriam, atque forum vtrumque: neque hoc tantum, id juris ad familiam ſuam, imò ad totam gentem protendebant. Durauit aliquod tempus contentio: agente Guilelmo, Archiepiſcopo Viennenſi, hoc indulſit Ioannes; & voluit haberent ſibi Iudicem, præterquàm in cauſa hæreſeos, falſæ monetæ, machinationis contra Epiſcopum, & ejus facultates. Seruauit ſibi jus prouocationis, & diligentiâ in coërcendis criminibus imperauit: alioqui ſe, per eorum negligentiam, illa caſtigaturũ ſanctè jurauit. Quod de gente addiderant, non omninò negauit: fratres, fratrum filios, conſanguineos Canonicorum fecit ejuſdem juris. Hoc ipſum dedit familiæ tum collegij, tum ſingulorum: familiæ verò nomine complecti ſe dixit Clericos, Scutiferos, Notarios, Scriptores, ſeruos, ancillas, & eos omnes, quos propriis ſumptibus alerent. Quia ve- 18
rò Dienſis Epiſcopatus nuper additus fuerat Valentino, eam immunita-

tem conceſſit vbicumque locorum vtriuſque peccarent. Cum Guilelmo Archiepiſcopo laborauerant Artaudus Abbas S. Rufi, & Guilelmus Firmini
19 Canonicus Valentinus;arbitrarij cognitores totius cauſæ. Neque à ſolis Canonicis turbas patiebatur epiſcopus ſed toto tractu Valentino naſcentibus occurrit benignitate ſua: Giraudo Ademari numerat quinque millia ſolidorum, pro clientelæ profeſſione, olim promiſſa ab Amedeo Præſule: componit diuturnam cum Montilienſibus litem de decimis, & quarta parte omnium terræ prouentuum: Montelerium mutat Caſtro nouo ad Iſaram, cum Gumiſio Caſtronouenſi: alia id genus non pauca (quid enim eam per ſingula?) ſuſcipit perficítque, conciliandis ſibi omnium animis, & litibus quà ſopiendis, quà interuertendis. Nolo vnum tacere, quoniam poſteà tetendit ad judicium, & peruenit ad Imperatorem. Vendit baliuiam Valentinam Ioanni Macellario libris D. Tabulas venditionis probauit poſt annos 80. Carolus IV. Imperator, agente Iacobo Arthodo hærede Macellarij;extinguendæ profectò contentioni, quam interceſſiſſe putabam cum iis, quibus illam vendiderat Guilelmus, Ioannis in Epiſcopatu ſucceſſor, pro ſumptibus faciendis in aduentus Clementis V. Summi Pontificis. Coquebat iſta gerentem Epiſcopum cura Dienſis Eccleſiæ ac ciuitatis, & grauior longè tempeſtas inde minabatur, atque dubium habebat, quâ vi vel orienti occurreret, vel certè coortam cohiberet, extingueretve. Stetit animo Imperatorem adire, vt inde firmaretur, & refloreſceret autoritas in Dienſes, ac dominatio, vnde ad Robertum Epiſcopum ante 100. annos peruenerat. Ita B. Deſiderium, ita Humbertum IV. quondam Antiſtes feciſſe, labantémque injuriâ temporum, & penè fatiſcentem dignitatem ſuſtentaſſe. Valentinorum quoque tumultui, ſeu ciuium in vrbe, ſeu procerum in agro, ſi quis aliquando reſurgeret aptiſſimam fore medicinam, & olim vtilem B. Humberto, Guilelmóque Præſulibus Valentinis. Quàm gratus Imperatori fuerit Ioannis aduentus,quàm probata Epiſcopi jura in Valentinos,Dienſéſque, teſtantur illius literæ, (Rodulphus is erat,) Moreti datæ 6. Nonas Maij, anno ſæculi 91. *Nos ipſum (* loquitur Rodulfus *) tanquàm noſtrum, & Imperij Principem, ad beneuolos applauſiuæ ducedinis admittentes amplexus, regalia feuda Principalis Pontificatus, quem obtinet, ſibi de regia liberalitate conceſſimus, & eundem Epiſcopum inueſtiuimus de eiſdem; adminiſtrationem temporalium, iuriſdictionem plenariam Principatus eiuſdem, præuocato Epiſcopo præſentium ſerie*
20 *committentes.* Hæc imperator de Ioanne. Sed enim verò tam certæ ſunt aliquando mali cauſæ, atque ita in impetu, vt ſuſtineri nulla vi queant: erumpat illud firmatis omni parte, validíſque radicibus, neceſſe eſt: proficit etiam non rarò, vnde putaueras exſcindendum, ac veluti probatis contentione ſuccenſiſque viribus, fit ſe maius. Canonici, Clerici, ciues Diæ, coniurant in Epiſcopum ex aula Rodulfi reducem: communis omninò cauſa tanti tumultus. Tetigit altè Ioannem iniquitas rei: primùm ira cœpit, tum indignatio: occurrebat, & ſuadebant vulgò, furore occæcatos & præcipites prorſum impellere perderéque: nam, quid ab eis aliquando ſperes boni, quos virtutis indociles non tenet veneratio Sacerdotis; maieſtas, víſque Imperatoris non terret? Sed vicit optimum Antiſtitem ſua mens, curáque gregis, & amor, atque, ſcilicet, Chriſti Summi Paſtoris exemplum. Naſcenti malo mederi voluit benignâ manu; & ſupra veniam, tum alia, tum hæc maximè

dedit,

dedit, è quibus ad fontes seditionis peruenias. Iurauit in exemptiones canonicorum, cleri, ciuitatis ab anterioribus Episcopis concessas, siue scripto, siue solo vsu eæ constarent. Sanctè pollicitus est, nihil se super decimis tentaturum vltrà consuetudinem. Donauit Ecclesiæ, & ciuitati omnem illam pecuniæ vim, quæ ipsi deberetur ex profectione ad Imperatoris curiam Res acta est 8. Idus Iunij, anno 1292. Tabulis addidit sigillum; illud quidem non insolens, neque inassuetum; sed in quo videas hoc non tacendum. In postica parte habet Virginem, cum filio herente pectori, positam in mediâ figura non vulgari. Triangulus est angulo insidens, nisi quòd non clauditur supernè lineâ, ex angulis quippe superioribus, non vna ab altero ad alterum recta, sed duplex inferiùs descendit in Sanctandreanam crucem, à singulis singulæ: eæ illos non superant, clausæ in alterum triangulum lineâ rectâ, veluti ad sedem B. Mariæ: scilicet, Virginem esse docet inscriptio: *Genuit puerpera Regem.* Arbitrabar, hoc symbolo ad sigillum addito, docuisse, Virginis, Christíque benignitate, in mortales alioqui scelere perditos, adactum ad scribenda superiora capita. Et fecerunt illa quidem, vt ciuitas tum quiesceret, & recomponeretur ad pacem: sed, quia suæ sunt rebus periodi, morbis potissimùm, & furori, quas nisi totas explicent, reuocant identidem, repetúntque; rediêre ad seditionem cruda ingenia, nondum matura certæ valetudini. Post annum tumultus iterum Diæ à canonicis, clero, ciuibus. Direptæ Ædes Ministrorum Episcopi, pulsata etiam corpora. Hîc Ioannes vehementer, scilicet pro re, commoueri; rescindere etiam ipse capita veniæ, pacísque non ita pridem datæ; velle causas canonicorum cognoscere. Impetus is erat, mentísque contra idolem motio. Neque igitur diu stetit. Non dubitauit pro innata facilitate pius Antistes concedere pluribus dynastis, vt Principis Arausicani judicium sequeretur, (Bertrandus de Baucio erat, latissimè ad Diam in montibus imperabat) & viro totius causæ cognitionem permitteret. Id appromiserunt aduersarij, sed infida voce: acceptâ quippe sententiâ turbas agere perrexerunt. Isoardus de Aquis, Suremandus de Valleserra, Guilelmus Iordanus, Guilelmus de S. Laurentio, Guilelmus de Maissenas, & Isnardus canonici S. Mariæ, misti ciuibus, obstinant in seditione, & Raimundum de Medullione oblitum fidei ante annos 4. datæ sequuntur in armis, suúmque, ac ciuitatis dominum profitentur. Nunc ad Delfinos nunc ad Pictauienses inclinabat Medullionensium gens: Ioannes ei ad se, adjungendæ emerat Raimundi clientelam, & dominium (quod vocant) directum Medullionis, Buxi, Villæfrancæ, Mollanorum, Sadaronis, Rupis, Petrælongæ, Aguilleriarum, Plaziani, Costæ, Bastidæ collis de Sebayrano, Bellivicini, Beninaij, Perasij, Pennæ, Pogeti de percipia, Alansoni, Rochetæ, Gouuerneti, Boisseri, S. Saluatoris Villarij, Pogeti segelarij, Besignaci, Cornerij, aliorúmque pagorum, quibus dominabatur omninò ad 5. & 30. Cur contra datam fidem egerit, non inuenio. Magis miror, quòd Diæ ciuitatis dominationem ambierit, quàm non ignorabat primùm à Friderico I. tum ab Henrico, Friderico II. Philippo, Rodulfo Imperatoribus concessam vni Episcopo, cæteris dominatoribus prohibitis. Et ante Fridericum I. habuisse Petrum Episcopum intelligitur ex verbis obsequij ab Isoardo præstiti: atque Hugonem, ex fide ipsi data, à Guilelmo Comite Diensi. Quid verò mentis erat illis Canonicis Collegio suo indignis, se suáque subjicere Raimundo,

Qq 3 Cleri

Clericos militi, posthabito Episcopo? Vesana quidem ausa: sed tantum erant Ioannis odium. Ceteri canonici importunum furorem execrati, reos agunt apud Archiepiscopum Viennensem,& Summum Pontificem. Atque Ioannem aliquando puduit suæ modestiæ. Contemni benignitatem suam videns,descendit ad seueriora consilia. Dat Guigoni Alemanni Foilanos, à Guigone Berengario ex rebellione quondam ereptos, Alemannæ genti viris & opibus potentissimæ in belli societatem vocandæ.Ipse Guigo rependit sexdecim millia solidorum; quantis; scilicet,impensis Amedeus abstulerat Foilanos à Berengario: pecunia militi ad signa vocando non contemnenda illis temporibus. Porrò episcopus adjungit sibi Humbertum Delfinum,per Guilelmum Archiepiscopum Viennensem, & Guidonem Toparcham S.Treuerij in Dumbis Iudices arbitrarios. Fœdus scripsêre Romani. Humbertus militem pollicitus est contra Dienses:cessit jure omni in partem Cristæ,quæ fuerat Siluionis,Augustam,& Deuaiüam: professus est, Medullionem,& alia,quæ Raimundus ab ipso haberet, se à Ioanne in retrofeudum (quod vocant) tenere. Quò euaserit bellicus iste apparatus, non dixere majores. Nihil vltrà turbatum lego: sed neque,vt in pace conuentum fuerit.
24 Quòd audis,Humbertum cedere Augustâ,Deuaiüâ,& mediâ parte Cristæ,res operæ magnæ fuit. Aimarus Pictauiensis certus Valentinorum, & Diensium Episcoporum hostis, anno 1267. mutauerat illis Clariacum, Chantamerlam, Bosternaium, Montemcanutum, Laruagium, Monasium, Clauaisonum,& mediam partem vectigalium veteris Rupis de Gluey, ac recentis Rupis cum Guigone tum Delfino.Iniqua pacta:sed agebant hominem odium,ac furor.Dominari auebat locis, & (si posset) Episcopos pellere. Nullum Delfinis in ea jus erat: vicit tamen imperandi libido. Verùm Guido moriturus, jussit Aimarum acta conuellere: vrgebat quippe Christianum Regulum conscientia sceleris. Et post conjugis mortem, B. olim vxor mandata Guigonis ad virum detulit 1271. 14. cal. Martij: Aimarus paruit tantùm post annos 12.intereà temporum conatus vi,& armis seruare,quod fraude parauerat. Ioannes, ad veram firmitatem rei, voluit Humbertum firmare suo assensu mandata Guigonis, & jus omne in ea loca ipsum quoque abjicere. Gesta sunt hæc anno sæculi 95. Sabbato post diem B. Magdalenæ sacrum,vt tabulæ ferunt. Biennio pòst mortuus est Episcopus gente,animis,sapientiâ,integritate vitæ magnus. Anno ipso 97. quo mortuus est, permisit Iacobo,& Geraldo Balbis, exercere Valentiæ mercaturam, *quæ* (addit) *licita sit*,& omni fœnore procul. Rem per se leuem afferre placuit,ad graue argumentum authoritatis,& dignitatis Episcopi.

25 *Guilel. Rossilionæus.* Guilelmus Rossilionæus,ex fratre Amedei cognominis Episcopi natus, successit Ioanni Geneuensi consanguineo. Multa ille præclara bello, pacéque gessit,& totus fuit in Sedibus suis ornandis,ditandísque. Bordellos, Auribellum Podiolos,Castellionem Diensium intrauit, ditionéque primus tenuit. Anno 1300. cum Ryssendice Corneliana, vxore quondam Gaufredi Bordellensis,& ejus liberis,mutat ipsorum totis Bordellis valle amœnâ,diuitéque juribus,census Aurioli, nemus, furnum,ac molendinum Mirmandæ; additque insuper quinq; millia solidorum rei peræquandæ.Sextò post anno emit ab Armando Ruffi,& Blaccosia vxore partem Auribelli: sæculi autem duodecimo conuenit de Podiolis cum Guilelma olim conjuge Bettrandi

Podiolen

Podiolensis, quos deinde post annos IV. diuidit cum Saladino Artaudo anno 1318. regens ecclesiam Viennensem Archiepiscopo mortuo, vt solet episcopus Valentinus antè omnem sæculorum memoriam 26 Februarij vniuit prioratum de Bogies pitanciæ S. Petri Viennensis, Abbate Iosserando de capella. Anno 1319. Durandus de S. Saluatore officialis Valentiæ, & Vicarius Guilelmi *sigillat transactionem* inter Priorem Transæ, & Curionem S. Andreæ 26
des Essangats. Insigne verò ad memoriã est, quod anno sæculi 21. Castellionem, ingentem pagum, ac Diæ ciuitati peropportunum, emit ab Arausicano Regulo, prouentibus, & pecuniis, fructibúsque illis omnibus, quos Valentina ciuitas faceret Episcopo per annos 11. hoc meritò probantè, laudantéque Summo Pontifice: is erat Ioannes XXII. Conuenit quoque cum Liberonensibus. Guil. pacti sunt 34. libras annuas pro furnis & ligno. Multa insuper alia id genus suscepit nobilissimus Antistes: satius quippe ducebat, & Præsule dignius, in Ecclesiam suam refundere, quas ab illa opes acciperet, quàm ex ipsis seruire suæ libidini, genióque. Sentiẽs videlicet ornari tum maximè Episcopum & honestum esse, cum ornat, honestátque suam Sedem.

Cum canonicis quoque suis per vtrámque diœcesim ita egit, vt dignitati 27
suæ consuleret; neque tamem cresceret ex eorum detrimento. Diuturna illi fuit, & impedita contentio cum Diensibus. Iurisdictio causa litis atque turbarum. Atque profectò vergebat res in apertum dissidium: tandem vicit benignitas, vt totam commissam vellet triumviris arbitris. Hi tulere sententiam Liberone, vltimo Decembris, Andreas Balduini Decanus Diensis, Guilelmus de Iuriaco miles, Ioannes Guibundi Præpositus Cristæ: eámque finierunt in verba: *Qualibet pars* (Antistitem intellige, & Canonicos (*prædicta omnia ratificet emologet, approbet, & confirmet; & ratificare, emologare, & confirmare debeat, ac etiam teneatur & requirere R. in Christo P. ac Dominum Archiepiscopum S. Viennensis Ecclesiæ, & eidem cum affectu supplicare, quatenus prædicta ratificet.* Sed capita, seu contentionis, seu pacis non affero: cur ita faciam, dixi cùm agebam de Bertrando Fpiscopo Diensi. Iam tum olim, cùm intrauit Episcopatum Guilelmus, ostenderat, quàm facilis & bonus foret suis omnibus, seu Diensibus, seu Valentinis canonicis. Rem paulò altius repetamus. Tanta Cleri totius approbatione facta est coniunctio Ecclesiarum Valentinæ, & Diensis in vnum Episcopum per Gregorium X. vt, quod Pontifex non cogitauerat, voluerint vtriúsque canonici, coïre in vnum quoque Collegium, quod Valentinũ simul, & Diense vocaretur: suos haberent Valentini reditus, suos Dienses: nomen cõmune esset, Conciliúmque. Amedeus tum Episcopus probauit virorũ mentem: vnum de duobus fecit Collegiũ; atque ita volentes adegit in sacramentum seruandæ vnionis illius, & nunquam volandæ. Paucis ab inde annis pœnituit facti canonicos, 28
nomen alterũ inane querebantur: non posse vnum eorum esse Collegiũ, qui nunquã in vnum conuenirent proædium, ciuitatúmque distantia, aut in commune consulerent. Visum etiã fuerat graue, durúmque Diensibus, quod Valentini deseruerant armísque prohibuerãt per bellum cum Ioanne Episcopo. Igitur conspirantibus animis suspirabãt diuisionem Collegiorũ, petebántque. Noluit concedere postulantibus ante Guilelmũ Geneuensis; seu religone sacramenti perterritus, seu quapiam alia ex causa. Mortuo Ioanne, qui pro Episcpo erat Diæ, soluit suos iuramẽto; sed irrito conatu, Valentini quippe simul erant canonici Guilelmus anno MCCLXXXXVIII. dixit duumviros totius rei

cogni

cognitores, eosque Canonicos, Alterum Valentinum, Diensem alterum: iis fecit potestatem exsoluendi singulos sacramento; Collegium in duas
29 (vt olim fuerat) omninò partes diuidendi. Vidi ego tabulas, tractauique datę hujus facultatis: munitæ olim erant sigillis Guilelmi episcopi, & vtriusque canonicorum Ecclesiæ. Petentibus quippe hoc indulgebat Guilelmus. Alia duo vetustate perierunt: syncerum omninò est sigillum Diensium.

30 Non dubitauit etiam cum Regularibus pro innata facilitate rem placidè gere, procúlque omni contentione, ac lite descendere ad fœdera. Anno sęculi 99. 12. cal. Decembris conuenit cum Pontio Chailati, Priore Salientis, agentibus pro Abbate Aureliacensi Guidone Camerario Abbatię, Guilelmo de Clamis Priore Burgi in Caturicensibus, & Guilelmo de Vayriaco Priore Podij celsi apud Albienses. Gesta per Amedeum Guilelmi patruum cum Ainardo Priore, semina dissensionis fuerant: iis quippe nixus Pontius se gerebat Toparcham Salientis; Espenelli etiam, (qua ex causa, incertum est,) Bairij, & Arnaudi: atque porrò sibi postulabat ab Episcopo libras D. argenti, pro damnis per bellum cum Aimaro Pictauiensi illatis Salienti. Sed Salientis quidem pagus, Diam ituris Valentia necessarius est ad viam, aperit quippe vallem, in quam fert Crista, præruptis ferè cautibus vtraque parte clausam, & vnicum per hyemem Diam iter. Igitur Guilelmus eo sibi accepto dat Pontio libras Viennenses annuas L. In Espenellum, Bairium, & Arnaudum non erat Priori jus. Salientem fore indemnem promisit Episcopus. Pontius agri Barnauensis, pagíque fructus, prætulit pecuniariis pensionibus: dedit Barnauam Guilelmus cum omni prouentu, addidítque ex Montemajore, vel Gentsiaco id repetendum annuatim, quod Barnauæ deesset ad D. eas libras Viennenses. In ista præcipuè jurauerunt Episcopus & Prior, cætera pacta minutiora sunt. Nolim prætermittere, quòd Pontius voluit sibi, suísque successoribus dari ab Antistite Canonicatum Panaterium idest solis distributionibus (vt loquuntur) gaudentem Valentiæ, Diæque. Inuenio Guilelmum Martellum, canonicum Panaterium Valentinum anno 1438. 27. Ianuarij. Acta cum Priore probarunt; Diæ, Collegium S. Mariæ, 8. cal. Decembris; Romani, Guilelmus Archiepiscopus Viennensis, 7. Valentię, collegium S. Apollinaris, 6. Canonicatus autem ille Panaterius non ignobile profectò quid in collegiis tum fuit, neque contemnendum, quod Prior diues, & honoratus non dubitauit sibi accipere, postularéque; & in nutu Episcopi erat, probantibus etiam canonicis vtriusque collegij. Atque
31 ita cum Monachis Salientis rem egit Guilelmus. Cum Cistercienfibus Lioncelli non fuit contentio: agebant greges & armenta ad pastum per syluas Castri noui: concessum ab anterioribus Episcopis noluit negare. Descendit in pacta cum Antonianis, etsi aliquantùm ęgriùs. Anno 1304. 16. calendas Maij Benedictus XI transfert Prioratum S. Medardi à canonicis Sanrufensibus ad Antonianos, ita volentibus, qui canonicos in eo tùm profitebantur. Ante annos circiter 40. Summi Pontifices, probantibus Imperatoribus, abbatiam ejusdem prioratus adjunxerant ad Episcopatum Diensem; hoc ipsum signatè scribentes in suis literis, quòd animo laxando posset Episcopus in Abbatis ædibus diuersari. Quieti suæ intercedere hoc Antonianis visum est. Igitur egerunt cum Guilelmo diu contrà nitente, vt abbatiâ cederet, ejúsque prouentus (perueniebant ad 100 libras) mutare omni ipsorum re-

ditu

ditu S. Martini, & S. Iuliani in Vercorciis. Porrò tamen voluit Guilelmus, vt Episcopo sua jura perdurarent in Abbatia, eique subjectis ædibus sacris: & Prioratus Brisanorum, ac Veronæ nunquam peruenirent ad Pictauienses, ipsorúmve sequaces. Res gesta est cum Aimone abbate Antoniano, & Abbatiæ curatoribus Gaufrido Vapincensi præceptore, Guilelmo Arume, Girardo de Marnanto, Petro Gratianopolitano præceptore. Corrupit ferè negotium, quòd post annum Antoniani dederant quidem Guilelmo prouentus Vercorcios; sed obstinabant habere Sanmartinianam ædem. Aimo Abbas per Gaufridum Vapincensem, & Petrum Gratianopolitanum præceptores, denique suos inde Hospitalarios euocauit, vrgente vehementer Episcopo. Addidit bonus Antistes, vt cum eodem abbate de Pontaisio conueniret. Omnia turbabant decimæ trifariam diuisæ, in Episcopum, Monasterium S. Crucis, & Curionem. Ioannes Geneuensis concesserat Antonianis hoc Monasterium: Guilelmus ad illud adjunxit sacras ædes Pontasij, iúsque suum ad decimas æstimauit certis pensionibus frumenti, vt soli Antoniani rem agerent in pago. Quòd Brisanos, & Veronam nullo vnquam 40
tempore voluit, haberentur à Pictauiensibus, in causa est locorum per bellum de Crista, opportunitas: atque id etiam fuerat, cur Amedeus Guilelmi patruus sibi Abbatiam S. Medardi acciperet: qui enim Aimarus quieuerat per vitam Ioannis, sub Guilelmo denique bella mouit, vbi diu grauis imminere visus fuisset. Nihil non quidem tentauit Episcopus, vt quietem non indecoram, minúsque tamen vtilem seruaret, pugnæque præferret: verùm, vbi sustentare ampliùs pacem non potuit, non refugit bellare. Vnum ante inuenit summo ingenio, vt Albertum de Cassenatico faceret ducem exercitus, & diceret assertorem Ecclesiarum suarum. Quid enim (aiebat) Episcopus 41
veniat in curam, & veluti partem pugnæ? Nos Aimarus, senes juuenis, prȩliis assuetus inermes contemnit: minimè verò decet sacerdotem prælia cogitare, & pacis discipulum meditari pugnam, & exercitũ cogere, ducere've. Ea est Cassenaticorum gens, vt non multùm Pictauiensi debeat, aut verò superet, è Lusignanis Cypriorum Regibus oriunda: certè vtraque ex magno Hugone descendit, qui anno 900. Mariam Meslȩam duxit vxorem. Albertus autem omninò Aimarum anteest consilio, manúque. Varaici apud Bugiacos fortiter egit pro Delfino: Aigreuillium, magnum Franciæ Magistrum, occidit Parisiis, cùm Isabellam Regis filiam Delfino conjugem peteret. Placuit viris nobilibus, placuit Canonicorum collegiis, placuit ciuibus Valentinis, & Diensibus mens Guilelmi. Neque Albertus gerere pro Episcopo bella recusauit: ducens, quod erat, honestissimum sibi, gentique suæ, quòd præ summis vtraque diœcesi dynastis, vnus fuisset vocatus in societatem militiæ, & 42
custodiam ac protectionem Ecclesiarum Valentinæ, Diensisque. Nulli quippe inferior gente, ita superiorem quoque futurum cæteris se cogitabat: Aimarum, & Ioannem Berengarios, illum Pontis Roiani, hunc Morgiarum dynastas affinitate junctos habebat, in istius quippe conjugio posuerat Eleonoram, in ejus Beatricem sorores: Artaudos autem, & Alemannos, ceteróśque tota vtraque Episcopi regione proceres à parentibus contingebat. Ipse Francisci ex Agnete filius per Desiderium, Aimarum, & Guidonem à magno Guidone descendebat, qui Templariis Iseronem vocatis dederat latè acentes in S. Saluatoris campos. Venit in pacta cum Guilelmo. Placet ea

 verbatim

verbatim recitare, æternum exemplum ſacerdotalis prudentiæ, magnúmque Caſſenaticæ gentis ornamentum.

35 *NOs Guilelmus de Roſſilione, permiſſione diuina Valentinenſis, & Dienſis*
Epiſcopus, & Comes, notum facimus vniuerſis, has præſentes literas inſpectu-
ris, & audituris, tam præſentibus, quàm futuris, quòd cùm Eccleſiæ noſtræ, Valenti-
nẽſis, & Dienſis, perſecutiones grauiſſimas patiantur in mortibus hominum, occupa-
tionibus & deprædationibus rerum ſuarum illatis dictis Eccleſiis, rebus, & ſubditis
ſuis per D. Ademarum de Pictauia, & per ſubditos, & vaſſallos, & valitores, ac
ſequentes dicti D. Ademari, nos ad protectionem & defenſionem dictarum Eccle-
ſiarum, hominum, & ſubditorum, & conſeruationem jurium earumdem Eccleſia-
rum, auxilium & juuamen, de conſilio, & conſenſu, & inſtantia nobilium, Canoni-
corum, burgenſium noſtrorum, inuocauimus nobilem, & ſtrenuum virum D. Alber-
tum de Caſſenatico militem. Idem verò miles libenti animo pro præmiſſis venit ad
36 *nos perſonaliter in ciuitate noſtra Valentinenſi. Nos autem ſuper præmiſſis, & in-*
frà ſcriptis, tractatu, & deliberatione cum eis habita diligenti, ipſum nobilem re-
munerare volumus, & ſic alligare nobis, & ſucceſſoribus noſtris, & dictis Eccleſiis,
quòd dictæ Eccleſiæ eumdem habeant perpetuum defenſorem & adjutorem. Vnde
ex cauſis præmiſſis eidem D. Alberto donamus, & concedimus pro nobis, & ſucceſſo-
ribus noſtris, in dictis Eccleſiis libras annuas 200. computato vno Turonenſi argenti
cum........pro 20. denariis in dicta ſumma, ſoluendis eidem D. Alberto annis ſingu-
lis, & quandiu fuerit in humanis, per caſtellanum noſtrum; qui nunc eſt, & fuerit
pro tempore caſtri & mandamenti Baſtidæ noſtræ de Vercors, & de Riuoſicco; vi-
delicet, in feſto omnium Sanctorum, 100. libras dictæ monetæ, & alias 100. libras, in
feſto Paſchæ. Et pro hujuſmodi penſione eidem D. Alberto ſoluenda annis ſingulis,
prædictis terminis, reditus & prouentus prædicti caſtri, & mandamenti, nomine no-
ſtro, & dictarum Eccleſiarũ obligamus, & reditus & prouentus prædictos pro præ-
dicta penſione volumus eſſe obligatos eidem, & affectatos. Concedimus etiam eidem
D. Alberto, quòd ſi fortè contingeret eumdem emere caſtra, terras, vel poſſeſſiones
alias, quæ eſſent de feudo noſtro, & Eccleſiarum noſtrarum prædictarum, quòd eum
de hujuſmodi feudo retineamus, & eumdem inueſtiamus. Et quod in ejuſmodi
acquirimentis faciendis per eum, in feudis dictarum Eccleſiarum, debeamus eum ju-
uare de 1000. libris dictæ monetæ: vbi verò nos, vel Eccleſiæ noſtræ juuauerimus
eum de dictis 1000. libris, & eas ſoluerimus pro hujuſmodi acquirimento, vel ac-
quirimentis per eum faciendis, ex tunc nos, & ſucceſſores noſtri ad penſionem an-
37 *nuam 100. librarum, eidem D. Alberto, quandiu vixerit, tantùm teneamur. Et*
inſuper vltrà dictas 1000. libras ſi contingat dictum D. Albertum acquirere redi-
tus de feudo noſtro, & Eccleſiarum noſtrarum prædictarũ, laudimia, ſeu placitamen-
ta nobis competentia librarum 200. in reditibus acquirendarum per ipſum D. Al-
bertum, eidem D. Alberto per nos, & ſucceſſores noſtros in dictis Eccleſiis, ex nunc,
provt ex tunc, donamus, & remittimus per præſentes. Pro iis autem idem D. Alber-
tus nobis recipientibus nomine noſtro, & Eccleſiarum noſtrarum prædictarum, fecit
homagium, & jurauit nobis, & dictis Eccleſiis fidelitatem obſeruare, & alia ca-
pitula, quæ ſub juramento fidelitatis includuntur; ſaluo tamen & retento homagio,
& fidelitate illuſtris Principis D. Delfini Viennenſis, cui ante omnes alios ad fide-
litatem & homagium eſt obligatus, ac promiſit per juramentum ſuum, nos, & ſuc-
ceſſores noſtros, & Eccleſias prædictas, vaſſallos, & ſubditos earumdem perſonaliter
ſequi,

sequi, protegere, & defendere toto suo posse, contra quoscunque, cuiuscunque conditionis existant, excepto prædicto D. Delphino Viennensi, cui idem D. Albertus primò & principaliter est adstrictus. Nos verò vicem mutuam eidem reddere volentes, pro nobis, & successoribus nostris, & dictis Ecclesiis, promittimus eidem D. Alberto personam eiusdem, homines & subditos suos, ac eius terram, & res suas, & subditorum suorum contra quoscunque iuuare, protegere, & defendere, maximè contra D. Aimarum de Pictauia, & eius subditos, & sequaces, exceptis tantùm superioribus nostris, & dominis, & vassallis aliis antiquioribus nostris, & Ecclesiarum nostrarum, qui, tanquam vassalli, fidelitatem debitam nobis, & dictis Ecclesiis seruant, & olim etiam seruauerunt. Et volumus, quòd iuuemus nos, & defendamus ad inuicem, prout inter vassallos, & dominos est fieri consuetum, &c. Acta fuerunt hæc Valentiæ, in hospitio nostro episcopali, 4. die mensis Septembris, anno Domini 1329. præsentibus testibus dilectis & fidelibus nostris, Ioanne Bastet domino Cruceoli, Iacobo Vaguardi, & Durando de S. Saluatore, canonicis Valentinis.

Has Guilelmi cum Alberto conuentiones, probauerunt Collegia Valentinorum, & Diensium canonicorum, tanto consensu, vt Dienses in concilio fuerint omninò XVII. Ioannes Pomey Decanus, Albertus de Folhanis Sacrista, Guigo Alhumacij, Iacobus de S. Laurentio, Humbertus Ganidius, Aimo........, Thomas Milonis, Ioannes de Folhanis, Iuuenis Pertuseti, Petrus de Riuosicco, Petrus Banelli, Guilelmus de Folhanis, Ioannes Vincentij, Guilelmus Guersi, Petrus Albanelli, Hugo Pilosi, Ioannes Guibondi. Scripsêre 1331. in frequentissimo concilio Commemorationis mortuorum. Quid hæc pacta secutum fuerit, non habent episcopales tabulæ: putabam Aimarum cessasse ab armis: an tum in eo rerum erat articulo, vt Alberti animis, vsque militari terreretur Sunt, qui dicant, ab Alberto armis compressum; & in Cassenaticæ gentis chartulario descriptum esse numerum cognatorum, affinitum, & amicorum omnium, quos in societatem belli vocauit. Certè anno sæculi XXX. Guilelmus Episcopus dedit Subdionem canonicis Valentinis, pro auxiliaribus copiis, per bella cum Aimaro datis. Sed, quæ ista fuerint, vbi, quibusve causis cœperint, & quo, vel Episcopi damno, vel Aimari, nemo refert. Post Subdionem canonicis concessam moritur Antistes omni memoriâ dignus, & cui paucos reperias pares sapientiâ, & sedium suarum studiis, bello, pacéque augendarum. Ille est, qui suam firmitatem, & speciem, decúsque, addidit Præsuli vtranque diœcesim habenti; & veris exemplis docuit, earundem coniunctionem in vnum Præsulem, perutilem eam ac necessariam, singulari, & penè diuino concilio inuentam à Gregorio X. 37

Canonici multum laborauêre in legendo viro, qui Guilelmo par esset, ipsúmque virtutibus repræsentaret, ac factis. Anno ipso XXXI. cùm Guilelmus diem vltimam obiisset, consenserunt in Ademarum à Vouta, canonicum Valentinum, & Viennensem, filium Bermundi de Andusia, & Eleonore filiæ Aimari III. Pictauiensis. Bermundus inperitabat Voutæ, aliísque pluribus pagis. Nobilissima gens Andusianorum Voutana tulit scutum trifariam diuisum: priore parte crucem Tolosanam supernè, fluctus erectos infernè; posteriore leonem pardicum & inuersum. Ademarus peruenit ad annum 36. vt videas falli Posseuinum *in Apparatu*, cum ait, Richardum sedisse Valentię Segalaunorum anno 33. Hoc Episcopo dissidium de dignitate, 38

Ademarus de Vouta.

quod cum Delphino imminebat, in ipſo ortu extinctum eſt. Is quippe (Guigo erat) viſis literis vtriuſque Friderici, Rodulfi, & Philippi Imperatorum, voluit Ademaro ſua jura eſſe inconcuſſa, edicto poſito, ne quis Delphinalium miniſtrorum jus diceret in illius vtraque diœceſi, aut vectigal imperaret, vel arma Delphini, ſignáque poneret, prꝏterquàm ſicubi locus ad ipſum ſpectaret primario, aut ſecundario jure clientelæ. Hi poſt 4. & 20. annos, cùm Delphinatus perueniſſet ad primogenitum Regis Francorum, tanti nominis majeſtate elati, edictum infringere conati ſunt, fictum ab Epiſcopis jactitantes: ſed Gratianopoli quæſitum mandato Caroli Delphini (fuit poſteà Rex eo nomine quintus,) & inuentum ſeruauit ſuam vim. Agebatur tum ſæculi annus 32. Longè major, de bello cum Pictauienſibus, coquebat cura, non Antiſtitem modò Valentinum, totámque per Dienſes, ac Valentinos regionem, ſed Summum etiam Pontificem: omnia illo turbari ſacra, profanáque, infeſtum agrum, vrbes inhoſpitas, vaſtáſque jam eſſe, & peſſimo, damnandóque exemplo Sacerdotes aſſueſcere armis, ac pugnæ. Igitur Ioannes XXII. conſtituit finem ei aliquando per ſe ipſe ponere, & cauſas illius omnes ab ima radice auellere, quando neque Principum circum virorum conſilia, neque Eccleſiarum per Gregorium X. vnio, neque Francorum Pares, Epiſcopi, Coneſtabilis, & Mareſcallus à Rege Legati, potuerant certum illi hactenus

40 modum ſtatuere, jam per 200. annos contentioſè geſto. Auenionem (in ea vrbe ſedebat) vocat Ademarum Epiſcopum, & Aimarum III. Pictauienſem. Fauebat, quòd Ademarus Aimari nepos erat ex filia. Rem committit Petro Epiſcopo Præneſtino, & Petro Stephani in Cœlio monte Preſbytero Cardinalibus. Hi cenſuêre in hunc modum. Criſta oppidum, antiqua bellorum cauſa, ne ſit diuiſa in duas partes, alteram Epiſcopi, Pictauienſis alteram; tota in vtriuſque vt vnius toparchæ jure ſit. Ademarus Monteclaro diœceſis Dienſis, 100. libris annuis de vectigali Valentino, & 20000. florenorum auri emat clientelam Aimari, omniúmque cis Rhodanum, quàm latè dominatur, pagorum, exceptis fano Valerij, & Viuaio: ſitque Pictauienſis cliens Epiſcopi hac mercede. Pontifex probauit ſententiam Cardinalium. Epiſcopus Aimaro certis penſionibus eam vim auri numerauit, 100. libras in ſingulos annos de vectigali Valentino ſanctè pollicitus eſt: ceſſit denique Monteclaro. Pictauienſis contrà ſe, ſuáque omnia cis Rhodanum poſita, præter duo caſtra recenſita, poſuit in Epiſcopi patrocinio: tabulæ referunt omninò ad 80. Exiſtimabat optimus Pontifex Aimarum, & vi illâ auri, & annuo vectigali, atque potiſſimùm fide datâ, futurum in officio; neque Criſtæ turbarum quidpiam cieri poſſe, ſub vno imperio: ſed fefellit eum ſpes ſua: neque fuit

41 vera quies, donec ſecedente Antiſtite, vni Aimaro Criſta obueniret. Si cui autem placet ſcire villas, pagos, & caſtra Aimari, quorum clientelam emit Ademarus, ea accipiat. Sunt omnino ad 78. Quintum, Pontaiſium, Eugleu, Bannum Dienſium, Bigortium, Caſtrum Arnaudi, Podium groſſum, Criſta, Cabrilianum, Auripleum, Sao, Soianum, Marſana, medietas Sauaſiæ, duæ partes Caſtrinoui Dalmaſeni, Perdicum giro, medietas Audefræ, Charpeium, Caſtrumduplex, Vpianum, Monmeiranum, Vannaveſium, Vacha, Grana, medietas Belregardi, Rupesfortis, Barberia, Marcæ, Barcilona, Balma cornilana, Orca, Recheta, Montaiſum, Rocha prope Granam, Autichanum, Cobona, Suſa vetus, Suſa noua Challariũ, Baſtidæ mandamentum,

tum, Caſtrum Barræ, Eſpenellum, Albenacum Mornaum, Bordelli, Beſau-
dunum, Coniſum, Baſtida ad Beſaudunum, Popetum ſelare, Roynachum,
Podium S. Martini, Pons Bareti, Rocabaudum, Felinas Cleou, Sangerua-
ſius, mons Bocherius, medietas Sauſelæ, Baſtida Rocani, Laupia, Conca,
Rupes fortis Vaudaniæ, Portæ, Rupes Sanſegreti, Balma Beconæ, Alanſos,
Vpeguæ, Eſpeluca, Poietum vallis, Deus fecit, Sub peyra, Manas, Carauol-
ſium, Blatos, Feudus Vacij, Sangeneſius, Sinſaiſium, Mandamentum Ru-
pisfortis.

Ademarus de Vouta Valentinum & Dienſem epiſcopatus Viuarienſi 42
mutauit cum Henrico de Villars. Hunc aliqui Vaurenſem fuiſſe volunt: ſed *Henricus de*
quotidianæ viri rationes Viuarij ab anno 1330. quas ingenti volumine com- *Villars.*
prehenſas habet tabularium Epiſcopi Valentini iis aduerſatur. Cœpit homa-
gia nobilium vtroque epiſcopatu virorum, Vvilelmi de Vaeſco, Petri Rai-
naudi, Petri de Viriaco, Bertrandi de Agouto, Guilelmi de Caſtronouo, Al-
berti de Vrre, Odoberti Chanabeti pro parte montis Lagerij & aliorum plu-
rium. Henricus verò ſedebat Valentiæ anno 1340. ex charta quæ recitat
clientelæ profeſſionem Paſtori de Albenaco Ebredunenſi archiepiſcopo ab
Humberto Delphino Auenione. Peruenit ad archiepiſcopatum Lugdu-
nenſem, & Delphinatus ad regnum Francorum additi moderator fuit. In
eius locum ſuffectus eſt Petrus de Caſtrolucij, ex Abbate Cluniacenſi epiſco- *Petrus*
pus, de quo magnum ſilentium poſt annum L. Neuter alia re quàm pace *de Caſtrolucij.*
memorabilior eſt, atque ſummâ vtraque diœceſi quiete. Petrũ excepit Ioan- *Ioannes*
nes Ioſeuri: Ioſencum, & Ioſencium vocat Robertus: Ioſencum etiam Odo *Ioſeuri.*
Giſſæus, Iauſſent rubricæ archiui canonicorum Dienſium, & de Gauſſens. Vir
doctus, & ante pontificales infulas Profeſſor Iuris vtriúſque. Robertus autor
eſt fuiſſe poſteà Anicienſem Antiſtitem 63. Me latent eius initia: nihil reperio
de illo ante annum 54. Viuebat 52. ex recognitionibus Montiſmainris.

Ludouicus de Villars, poſt Ioannem fuit Epiſcopus ipſo anno ſæculi 52. 43
peruenit ad finem ſeptuageſimi ſeptimi, frater Henrici Villarij, & conſangui- *Ludouicus de*
neus Guilelmi Roſſilionæi, ante ipſum Antiſtitum. Veteres chartæ teſtantur *Villars.*
fuiſſe quoque Abbatem S. Rufi, & S. Bernardi Romanenſis, ac S. Theude-
rij. Sunt etiam qui & ipſum, & Henricum fratrem faciant cardinales. Villa-
riorum verò gens habuit pro inſigni, tres faſcias rubeas obliquas, in campo
argenteo, & ſe principem tum gerebat omni ea regione quam inter Ararim
& Rhodanum tenebat, vrbibus aut pagis centum minùs duobus imperitans.
Poſt mortem Amedei ſeptimi & de genere vltimi, anno milleſimo quadrin-
genteſimo decimo octauo Ioanna & Beatrix ſorores hæreditatem inter ſe
diuiſere: Villarium tamen ipſum, vnde nomen familiæ, ante annos ſedecim
vænierat Amedeo comiti Sabaudiæ. Ioanna nupſerat Ioanni de Balma
poſteà comiti Montis reuelli, Beatrix Guidoni de Monbel domino Inter-
montium. Sed hactenus de Gente Ludouici epiſcopi non omnino impor-
tunè dictum ſit. Anno 1356. cùm Delphinatus regno Francorum redditus 44
perueniſſet ad primogenitum regis, Ludouicus recens epiſcopus querreba-
tur propinquos ſuis populos tantæ maieſtatis potentiâ & autoritate ſub-
nixos inſoleſcere, plura ſibi aſſumere, deque antiquiſſimis totâ diœceſi Va-
lentinâ, totâ Dienſi iuribus Epiſcopi Comitis detrahere: & Carolus Del-
phinus Ioannis regis filius pro innata ſibi ſepientia, quæ regi poſteà nomen

ad immortalem gloriam peperit, nascentibus malis occurrit, & Antistiti satisfecit. Audi quæ edixerit vigesimo quinto Octobris, ex iis singulas querelarum Ludouici episcopi causas intelliges. Firmauit à Guigone quondam Delphino decreta, *& remisit episcopo gardas, guidagia, & impositiones penicellorum, seu quorumcunque aliorum signorum in terris vel hominibus episcopi, siue omnia penitus reuocauit & amouit. Item solemni stipulatione promisit, quòd extra terram suam ipse Delphinus, seu gentes suæ, infra terram episcopi & hominum subditorum seu vassallorum suorum processus & executiones aliquot & aliquas non facerent.* Hæc autem Carolus promisit, visis quas recitauerat tabulis à Guigone obsignatis Pisanciani anno millesimo trecentesimo sexto, die decima nona Septembris. Anno 1357. edictæ sunt vltimæ Episcoporum conuentiones cum Pictauiensibus de Crista. Ioannes XXII. Pontifex voluerat Præsulem, & Aimarum toti Cristæ dominari, ambos ex æquo. Rem attuli ad annum 1332. Malè fida concordia. Vrbs ea nunquam ceperat duos dynastas: in vnum quando illi coëant, qui per 200. & plures quoque annos, animis certauêre magis, quàm armis? Igitur Innocentius VI. jussit Talayrando Cardinali Albanensi, certius aliquid ad æternam pacem procudere. Voluit, vt Ludouicus partem suam Cristæ Bordellis, ac Besoduno mutaret. Parum æqua mutatio. Addidit daturum Episcopo Aimarum Pictauiensem, aliquid supra duo castra, pro sentẽtia Cardinalium Petragoricensis, & Vrgellensis, vel Magalonensis. Facturum se negauit Aimarus Pontifici. Visa est importuna negatio. Auenionem euocat Ludouicum, & Pictauiensem: séque coram agi jubet (Lugduni edixerat Talayrandus) per Cardinales Petrum Prænestinum, Guidonem Portuensem, Audoinum SS. Ioannis & Pauli, Eliam S. Stephani in Cœlio monte, qui 200. florenos auri annuos supra Bordellos, & Besaudunum addicunt Episcopo. Cardinalium sententiam probauit Innocentius, & mandato Innocentij acquieuerunt Ludouicus, & Aimarus, majoréne Pontificis, an sua laude? Lego in tabulis clientelæ, quam Guilelmus de Austeduno professus est Episcopo anno 1395. Aimarum pro 200. florenis auri, dedisse Antistiti, quæ habebat in montibus Vercorciis, Vaciuis, & Riuisicci.

45 In minore causa majus tranquilli, benignique animi nomen habuit Ludouicus. Anno 1359. fuit contentio curatoribus episcopalis rei apud Dienses, cum Guilelmo Artaudi, de finibus Diæ, & Moleriarum. Ipse Præsul auditis prudentibus viris, & suadentibus, totam composuit 14. Nouembris, nouo, & magno exemplo. Erant in Episcopi consilio Petrus de Bosanis, Laurentius Guilliendi; ille Valentinus, hic Viennensis Archidiaconus; Humbertus Dars Canonicus Lugdunensis, Guilelmus Talonis Decanus Diensis, Ioannes toparcha Montiscaui, & Corbeilonus de Suyriaco milites, ac Ioannes de Bouenco. Debui eorum nomina scribere. Digni æternâ memoriâ viri, qui ad magni Antistitis consilia vocati, quietè negotia moderati sunt, non vi turbauerũt. Iussit autẽ Episcopus in hæc verba. Quidquid jurisdictionis, meri, & mixti imperij, est à castro de Moleriis; vsque ad riuum de Auricula; videlicet, à fluuio Dromæ, vbi intrat dictus riuus, ascendendo vsque ad fontem vocatum, *Nidus de vrsa*, vbi vnus terminus diuidens mandamenta & & territoria ciuitatis Diensis, & castrorum de Aisio, & de Moleriis ponetur: & à dicto fonte ascendendo vsque ad verticem montis, in loco,

vbi

vbi ſolebat eſſe quidam furnus calcis & à dicto loco aſcendendo rectà, prout aqua pendet à parte ciuitatis vſque ad cacumen rupis de Milaura, vbi ponetur crux ferrea, ſiue meta alia in ſignum diuiſionis, & limitationis mandamentorum prædictorum. Anno 1364. Ludouicus ad petitionem ciuium Valentinorum quædam indixit vrbi muniendæ. Ea ad me articulatim peruenerunt. Modica ſunt. Afferre tamen placet, vt adeò antiquæ rei memoria non pereat.

Ludouicus Dei gratia Epiſcopus & Comes Valentinus & Dienſis, vniuerſis & ſingulis literas inſpecturis, rei geſtæ memoriam cum ſalute, &c. *Primò quòd omne bladum, frumentum, ſiligo, piſa alba, fabæ, & omnia legumina, quando exirent de ciuitate, quòd ille qui exiget, ſeu exigi faciet, ſoluere pro quolibet ſextario denarios* 12. *teneatur. Item de auena millio & caſtaneis*, &c. *Item quòd omne ſal quod adducetur per terram, ſiue per aquam, & deſcargabitur in dicta ciuitate, ſoluet adducens pro qualibet ſommata denarios* 12. &c. *Item quòd omne animal oneratum ferro, canape, brucino, vel aliis mercaturis ſimilibus, quæ non remanerent in vrbe, vnum denarium ſoluere teneantur*, &c. *Item quòd omne animal tranſiens quadrigando per mandamentum, oneratum pannis, telis, ſeu auere, & aliis ſimilibus mercaturis, ſoluere debeant pro animali duos denarios*, &c. *Item quod draperij, mercerij, apothecarij, perolerij, quirourij, cordubenarij, teleſerij, ferraterij*, &c. *exceptis reuendetricibus quæ ſoluent ſex denarios pro ſeptimana, ſoluere teneantur pro libra duos denarios*, &c. *Item omnis macellarius*, &c. *Item omnis ſabaterius*, &c. *Item omnis cordurerius*, &c. *Item omnis albergator*, &c. *Item quòd omnis notarius*, &c. *Item quòd omnis moinerius pro quolibet ſextario bladi*, &c. *Item omnis tabernarius*, &c. *Item quòd omnis perſona quæ eſt reſidens in villa, in quocumque loco in dicta ciuitate teneantur de priſiâ ſuâ, cenſibus, pẽſionibus*, &c. *pro libra duos ſolidos. Item quòd omnis peliſſerius, pellerius, chapuſius, latomus, faber, mareſcallus, ferrailerius, ſellerius, roërius, borderius, ganterius, pergamenarius, brocherius, omnis reuenditor, barbitonſor, aurifaber, poterius, pincenerius, teinturerius, taiſſerandus, remenator, qui non tenent mercaturas de eorum miniſterio, ſummam* 25. *florenorum non excedentes, ſoluere pro qualibet ſeptimana ſex denarios teneantur.*

Ludouico Epiſcopo, Menglo & Marignanum pagi, poſiti ſunt in patrocinio Summi Pontificis. Res non diſſimulanda hoc loco. Canonici Dienſes iis imperitant. Multa vtroque paſſi à nobilibus viris, cùm ſuæ rei tuendæ non eſſent, fecerunt beneficiarios Romanæ ſedis, cujus vices impleret, præſtarétque Rector pro Pontifice Venaiſſinus. Literæ Collegij Canonicorum ad Gregorium XI. & Gregorij ad Canonicos, Rectorémque Venaiſſinum, etiam nunc extant, ſimul cum homagio Rectori præſtito, per Canonicum à ſuo Collegio in id miſſum. Rector erat Guilelmus de Belloforti Vicecomes Turenæ. Habes literas in libro rubeo Canonicorum Dienſium. Diploma Pontificis publicum fecit Epiſcopus anno 70. Sed rem non habuiſſe ſuos exitus, inde intelligas, quòd annui cenſus nulla fuit ab eo memoria. Quid illam corruperit, non liquet. Longè grauius fuit, & Epiſcopo noxium, quòd Aimarus Pictauienſis voluit Comitatus, Valentinum & Dienſem, eſſe in fide Summi Pontificis. Reputabat ille cum animo ſuo, ſi tantâ authoritate fulciretur, & non jam ipſius vnius; at Romanæ quoque Sedis cauſa foret, nullum futurum Antiſtitem Valentiæ, & Dię, quem non vexaret, opprimerétque; & homagium, quod Epiſcopo prẹſtiterat (pungebat id hominem

nem gloriæ cupidissimum,) inane omninò, próque nullo habendum. Honestum verò maximè visum est Gregorio XI. Comitatus Valentinum, & Diensem adjungere ad Venaissinum. Igitur Pontifex homagium Aimari IV. pro vtraque regione emit 8.& 30.millibus florenorum auri (vt loquuntur) de camera, & quarta parte Montilij, addítque consulturum se indemnitati Episcopi. Hoc fecisse non inuenio, & pacta, in quæ ventum fuerat,
48 corrupta sunt per ignotas mihi causas. In tabulis homagij, Villanouæ ad Auenionem Gregorio præstiti, dicitur Auricus fuisse tum Episcopus (agebatur annus 1374.) errore insigni: nam Lambertus de Cliuo, Castellanus Liberonis,& Aureoli, suas rationes sub Ludouico Villario, deducit ad annum 76. Arbitrabar mortuum exeunte 77. Guichenonus mortuum dicit tertiâ die Septembris; certè Sedes vacabat 78. ineunte. Petrus de Hugoneria fuit Officialis Valentiæ, pro Canonicorum Collegio, sede vacante 22. Februarij; & vltimo tamen Aprilis regebatur Episcopatus ab Archiepiscopo Viennensi. Igitur nescio quid contentionis fuit Archipiscopum inter,& canonicos, super jurisdictione per vacationem Sedis. In mandato diuidendi collegia, Valentinum, & Diense, duobus Canonicis, alteri Valentino, Diensi alteri, per Guilelmum Rossilionæum Episcopum, dicitur, sede vacante, jam supra annum 1298. Ecclesiam Valentinam gubernatam ab Archiepiscopo Viennensi,cùm Diensis regeretur à collegio canonicorum suorum. Aliquid etiam dissidij arbitrabar canonicos inter ipsos fuisse: vt quid enim alioqui non erat vltima illa die Aprilis,qui Ludouici locum haberet?

Guil. de Vouta.

Omninò per comitia abierant illi in varias sententias: Guilelmus de Vouta primùm sedit anno 79. decisâ proculdubio lite accepítque homagia & aliorum, & Odonis de Retortorio pro Bellocastro. Hic anno 82. prouocauit à curia Gratianopolitana ad Regem Delfinum, & ad Summum Pontificem: causas prouocationis nemo recitat.Neque diu pòst hæsit in Delfinatu.Suum vtrunque Episcopatum Albiensi mutauit: Valentinorum ciuium prærogatiuas ab anterioribus Episcopis concessas,probatásque, dederat ipse quoque, & suo assensu firmauerat. Anno 80. Valentia,Diáque recedens,locum fecit Amedeo de Saluciis.

Amed. Card. de Saluciis

49 Ducebat Amedeus originem à Marchionibus Salassis,nepos Clementis dicti VII. & S.Mariæ nouæ Diaconus Cardinalis.Ciaconius, contra fidem omnium tabularum, putauit adscriptum Cardinalibus, anno 1389. 1. calendas Ianuarij: illæ affirmant fuisse Cardinalem, anno tum 88.tum 85. iísque suffragatur Author anonymus de vita Clementis dicti V. nuper typis mandatus,qui creatum refert anno 83. die 23. Decembris. Paucos annos ille quoque in episcopatu hæsit. Eò tamen habet laudem non vulgarem, quòd solenni fœdere conuenit cum suis Canonicis. Guido quippe Artaudus Aisij toparcha, Antonius Louerius, Ioannes de Palmis, Humbertus Grami, Petrus Blaini, Thomas de Auxona, Nicolaus Cortesij, Guilelmus Chalholis, Lemachonus Barletonus, fecerunt, vt cessaret à grauissima lite, cum collegio canonicorum Diensium. Scripserunt capita xv. in quæ vno animo coïerunt: quę olim, etiam hoc tempore, causa litis erat: iurisdictio in canonicos & eorum familiam. A Bertrando Episcopo Diensi proseminata contentio, per singulos penè antistites non occultis simultatibus fota, prorupit non rarò in aperta dissidia, sub Ioanne Geneuensi potissimùm, Guilelmo

lelmo Roſſilionæo, Ioanne Ioſeuri. Sed ſtat animo rem ſilentio premere: nunquam animis, opibúſve maioribus agitata eſt: in Toloſani ſenatus edicto vertitur. Difficiliùs venit Amedeus in pacta cum canonicis Valentinis. Clemens, qui ſeptimum nomine Pontificem agebat Auenione, componendo 50
negotio præfecit Petrum Cadinalem Sabinenſem. Ita ille decreuit: *In primis volumus, mandamus, & ordinamus, declaramus, & definimus quòd in canonicos, & Clericos, ceteróſque incorporatos, & beneficiatos Eccleſiæ S. Apollinaris & in familiis, ac bonis, omnimoda iuriſdictio, alta, & baſſa vbique in ciuitate Valentiæ, intus, & extrà, & in tota terra, ſeu diſtrictu D. epiſcopi Valentini & Dienſis, ſpectet, & pertineat ad Decanum, & Capitulum Valentinum: familiam verò intelligmus Clericos, Scutiferos, coquos, trotarios, ſocios, bubulcos, ancillas, fratres, nepotes, conſanguineos, & omnes alios, quos videlicet ſuis propriis expenſis tenent & tenebunt in futurum. Item, quod dictum Capitulum in ciuitate Valentina habeat, & eligat baiulos 10. & non vltrà: qui quidem baiuli eligantur, & aſſumantur de tribus ſtatibus, ſcilicet, duo de maioribus vt de draperiis, ſalateriis, vel campſoribus, & tres de mediocribus, vt de Apothecariis, Notariis, & conſimilibus; quinque de aliis, vt de ferreteribus. Item, quòd Decanus Valentinus habeat vnum baiulum mediocris ſtatus, & tres Officiales inferioris ſtatus. Item, quòd vltra præmiſſa, dictum Capitulum habeat 11. baſtonerios, & vnum platacappa, non de maiorbus, nec homines ſtatus, ſed de inferioribus; habiles tameu ad hoc. Item, quòd vltra præmiſſa, dictum Capitulum habeat vnum Iudicem ſæcularem, de extra Eceleſiam pro laïcis; & vnum Iudicem eccleſiaſticum, de Eccleſia pro Clericis; vnum Procuratorem, vnum Secretarium, vnum Notarium pro ſua Curia, vnum guachiam, & vnum ſeruientem. Item, quòd vltra præmiſſa, dictum Capitulum loco regis ribaldorum, & eius præpoſiti, habeat vnum inferioris ſtatus: de rege ribaldorum faciat D. Epiſcopus, prout ſibi videbitur expedire*, &c. Poſt aliqua excepit corruptores tam literarum Epiſcopi, & epiſcopalis Curiæ, quàm monetæ, reóſque hæreſeos, ac proditores, & authores machinationis in Antiſtitem, eiúſve caſtella, pagos, vrbes. De his non canonicorum collegio, ſed Epiſcopo cognoſcendi ius eſſe vult; atque præterea in quoſcúnque reos, ſi fortè collegij Iudex quærere de crimine negligeret. Cenſebitur autem ceſſare per ignauiam, qui tertio menſe poſt publicum, ſibíve notum crimen non aget. Addit, licere prouocationem ad Epiſcopum. Alia minoris momenti adiungit, quæ nullius operæ videtur recitare. Placuit Amedeo cardinali Petri Sabienſis edictum, placuit canonicis Valentinis: in illúdque adeò iurauerunt. Pronuntiauerat Petrus anno ſæculi octogeſimo octauo, die nona Septembris. Nono pòſt menſe Amedeus Sedem reliquit Henrico Coſtantienſi Epiſcopo; & poſt biennium Henricus Ioanni de Pictauia, qui eam temuit annos omninò 7. & 50.

Henricus.

Henrico Epiſcopo, Clemens dictus VII. Montiliſium addixit Eranciſco de Caſſenatico, Henrici filio. Ei quondam impuberi Ludouicus Antiſtes dederat Podiolos, & Mirmandam, pro 200. illis florenis aureis, quos annuatim pendere Caſſenatici dynaſtæ, Eccleſiarum ſuarum ſuarum protectori, ſanctè promiſerat Guilelmus Roſſilionæus. Cùm adoleſcentiam exuiſſet, vehementer expoſtulauit de iniuria, & reſtitutus in integrum dixit diem Henrico Epiſcopo, coram Clemente, qui Romanum Pentificem agebat. Clemens pro Franciſco iudicauit, dixit iniqua cum Ludouico pacta, reli- 51

S ſ quias

quias veterum pensionum æstimauit 700. florenis auri; Podiolos, & Mirmandam restituit Henrico; Montilisium reposuit eorum pagorum loco;& si annuo prouentu non faceret 200. florenos auri, dedit peræquatores Ludouicum de Vouta, & Guigonem de Aisio viros nobiles, & sapientes. Hi dixere: Montilisium annuo reditu non superat florenos aureos sex & octoginta: reliquos centum quatuordecim. Cassenaticus sibi sumat ex portorio Valentino. Cæterùm, Henricus Francisci pater, non veniebat ab Alberto, qui descenderat in pacta cum Guilelmo Episcopo; sed è Beatrice sorore, quam Albertus Aimaro Berengario Pontis Roiani toparchæ vxorem dederat. Genuerat illa ex Aimaro Henricum I. qui ab Hugonetta de Turre cognata Delphini, sustulit Franciscum, Aimarum, Albertum, memorabiles viros. Franciscus pugnauit in Prussia pro Equitibus Teutonicis cum Duce Borbonio, & ex Alissa Arausicani Reguli filia nullos habuit filios. Per Aimarum igitur propagata gens est, qui Henrico, patri Francisci, pro quo Clemens edixit, dederat fratres Antonium, & Albertum. Ea vero tum ditione tenebat & alios pagos, & Cassenaticum, Talartum, Montilisium, Vinaïum, Vatilium, Montis Musardi Bastidam, Fanum Andreæ, Chapeuersum: atque, quod aliàs annotaui, nihil Pictauiensi debebat, quæ Delphino, & Arausicano Regulis non multùm inferior, & ex affinitate suppar erat.

52 *Ioannes de Pictauia.* Ioannes de Pictauia creatur Episcopus ante 21. Octobris, anno 1390. natus annos II. & XX. Desiit sedere anno 1448. nam tum peruenit ad archiepiscopatum Viennensem, mortuo Godefredo Vassalli. Parentes habuit Carolum à S. Valerio, & Simonam de Mery. Hæc post mortem, frequentissimis prodigiis seruauit nomen sanctitatis, populorum communi voce per vitam acceptum. Fuit Rector Venaissini Comitatus per annos 16. posteà Vicarius Imperatoris per suam vtrânque diœcesim: & Carolo primùm Delphino, deinde Regi Francorum nomine septimo charissimus. Vir fundatissimi iudicij, & rerum forensium, ac politicarum scientissimus. Sigismundus Imperator anno 1415. fecit Comitem Palatinum cum potestate creandi, ac destituendi scribas, & tabelliones, atque censendi spurios in ingenuis, eósque faciendi ad publica officia idoneos. Hac potestate vsum lego, & aliàs, & speciatim vndecimo Septembris, anno millesimo quadringentesimo quadragesimo secundo. Ante adeptam Vicariatus dignitatem, venerat in suspicionem ambitus, & prehensati in vtrâque regione sua summi imperij. Anno sæculi 25. ciuitate pellitur ab Valentinis; etiam totis agris ab Imperij Vicario; is erat Dux Sabaudiæ. Raptim conuolat Liberonem munitissimam situ, manúque arcem. Intereà rerum adest ab Imperatore Nicolaus Chalmaistre, qui cognoscat de crimine. Hic innocentiæ Ioannis certus, reuocat Episcopum Valentiam, qui ciuibus parcit, & plura multiplicis prærogatiuæ iura elargitur in magnum summæ benignitatis argumentum. Proximo post anno Ioan-
53 nes consulturus dignitati Sedis Valentinæ, constituit ea omnia de viris nobilibus recipere, quæ per bella cum Pictauiensibus vendita, aut etiam erepta ex Episcopi rebus fuerant. Sententia summo viro digna! negotio gerendo præficit Antonium d'Ostun toparcham Balmæ, Ademarum de Viro, & duos canonicos Valentinos IV. & XX. antè annis (secundus erat sæculi) ad suam Sedem adiunxerat Prioratus de Cliuo, & sancti Martini Caprihani. Illi suberant Monasterio sancti Theofredi; sed erant excisæ ædes, neque

per

per monachos decimoquarto ab ipsis lapide considentes, cauebatur damno, quod à latronibus, qui monasterij ruderibus immorabantur, latè per totam regionem spargebatur. Ea causa fuit Eugenio Summo Pontifici, auferendi abs monachis suos prioratus, illósque tradendi Ioanni Episcopo, qui authoritate sua cohiberet grassantes sicarios. Anno 26. accidit, vt Gaufridus Boucicautius bellaret cum Pontifice. Causæ turbarum ad me non peruenerunt. Vir gente, opibus, auxiliis illa ætate potens; frater Marescalli Franciæ, (Mengræam vocabant familiam,) Pertusio, Borbono, Luco, aliísque per Prouinciam pagis & castellis imperitabat. Cœperat ille quidem initio, vt erat rei bellicæ sciens, & primo impetu ferox, Vasionem ciuitatem; atque per ditionem Pontificis, toto Comitatu Venaissino, prædas agebat. Sed tantis cœptis cetera non responderunt. Coactus denique est Liberonem arcem, à situ loci inexpugnabilem, in perfugium postulare. Dedit Ioannes Isabellæ filiæ fratris (eam Gaufridus habebat in matrimonio) dignis Episcopo conditionibus, quas fusè recitatas habes in tabulis scriptis die 10. Maij. Sed Boucicautius non diu fuit in arce: leges accepit à Ioanne Reate, qui ad rem componendam missus fuerat à Romano Pontifice.

Anno 1446. Reges Franciæ & Siciliæ petierunt, ab Episcopo territorium 54
Valentiæ, ad ferendam sententiam aduersus suos subditos, qui in eam vrbem fugerant, & potestatem in subditos episcopi participes criminis. Quia res facit ad demonstrandam antistitis summam autoritatem Valentiæ, placet verbatim exscribere responsionem Ioannis.

Requesta, per Dominum nostrum audita, idem Dominus noster Episcopus, & Comes eisdem Dominis petentibus, ad & contra subditos dictorum Dominorum regum, quæcumque acta, & explicita judiciaria infrà dictam suam Ciuitatem Valentinensem faciendi territorium, duxit concedendum, & concessit: quoad verò suos subditos, super concessione dicti territorij deliberabit. Anno 1434. omnia ciuis nesciò cujus Valentini sine hæredibus mortui bona, vt caduca, venerunt in potestatem Ioannis episcopi. Lego vniuersas quoque fortunas Iacobi Iaruelli aduenæ eâdem caduciariâ lege adjudicatas Monlucio anno sæculi præcedentis 47. & Petro Andreæ Leberonio Guigonis Cotaui antè annos 35. post edictum senatus Gratianopolitani anno 1610. latum.

Ioannes senio grauis, iniit Archiepiscopatum Viennensem. Vrgebant 55
mandata Regis Francorum. Suis Episcopatibus excedens, hoc fecit ad memoriam insigne, vt excelsi ingenij viro, & ingentium animorum, traderet gubernandos. Is fuit filius Ludouici fratris, item ipse Ludouicus, Abbas *Lud. de Pictauia*
S. Rufi. Ante 1448. annum Episcopus, obiit 148. Gerebat Præposituram Valentinam, cùm patrui sedem impleuit. Abbatia quoque Romanensis habuisse tum in canonicis gloriatur. Habebat etiam Lugdunensis ecclesia ex actis capituli anno 1450. quo ejus canonicatum canonici concesserunt Ioanni de Grolee. Ex matre Polyxena Roussa dominabatur Serignano.

DE REBVS GESTIS VALENTINORVM, ET DIENSIVM EPISCOPORVM LIBER QVARTVS.

1 AGEBATVR annus 1448. Fuit aliquid contentionis Ludouico recens episcopo, cum Ludouico Delphino. Fuit is deinde vndecimus eo nomine Francorum Rex. Habebat Episcopus in carcere Valentiæ Antonium Monclusium, & Carlotum (nomen gentilitium tacent publicæ tabulæ) reos cusæ Romani falsæ monetæ; déque nummis ipsorum asperis collegerat omninò ad 1000. & 400. An Delphinales ministri prædæ inhiabant; an sibi reddendos jure arbitrabantur reos? Valentiam veniunt Guido Chourpius, Aimarus Ponsiacus milites, Guido Papus, & Ioannes Cizerinus periti juris, à Delphino secundùm; postulant sibi dari vtrunque reum; si non concedantur, intentant pœnam quinquaginta librarum auri. Pupugêre Antistitem mandata, ac minæ: reponit Carlotum sæculi curiæ Clericum permittendum non esse. Vt neuter eorum censeretur in clero, ambos teneri Valentiæ, Præsulis non Delphini ditione. Ite igitur, addit, per Delphinatum jus dicite; meis judicibus sistentur rei: Ludouicum Delphinum sua mens regia, & Carolus pater prohibebunt Episcopi injuriâ. Prouoco ad Regem, & Regis Curias, Parisiensem, atque Tolosanam, ac maximè ad Summum Pontificem. Hæc pronuntiauit Ludouicus ardentibus oculis, voce grandi, firmo pectore, vultu habitúque corporis nescio quid humano majus spirante. Diceres de antiquis illis, & apostolicorum temporum Episcopis vnum, ante Præsides, & Reges spiritu diuino agente loqui, non coram militibus & jurisperitis agere. Gesta res est Valentiæ, in inferiore aula Episcopi illa amplissima, per Ioannem patruum Antistitem cum reliqua domo exædificata, spectante & suspiciente vniuersâ ciuitate. Quid secutum fuerit, non inuenio. Delphinum Episcopus sibi voluit socium in Comitatibus Valentiæ, ac Diæ, duobus pòst annis; ejúsque clientem se di-
2 xit verbis solemnibus Gratianopoli. Ea in Comitatibus societas ingens causa turbarum fuit proximo Ianuario. Ioannes de Fraxino misit Valentiam Perronetum de Auenis qui per cōpita pronuntiaret Ludouici Delphini mandata super armorum gestatione & hujusmodi aliis. Laurentius Dazoli Officialis Episcopi stupuit ad confidentiā viri, & de judicis aliorúmque sententia vetuit *talia facere* (sunt ipsa ejus verba) *cùm prima cognitio in talibus sit Domini nostri Episcopi, nec Delphini potestas ad præmissa se extendat.* Sed Dazoliana jussa non habuere magnam vim. Perrexerunt Delphinales ministri episcopalibus molesti esse, donec Ludouicus suorum ausa non ferens venit in noua cum Episcopo pacta anno 1456. Res in omnem partem grauis neque hîc dissimulanda. Igitur accipe tabulas eo anno sextâ die mensis Februarij confectas: *Cum ad aures ipsius Illustrissimi Domini nostri nouissimè displicenter euenerit*

euenerit certas differentias seu altercationes prætextu dicti pariagij inter suos, & dicti Domini Episcopi officiarios ortas fuisse, hinc igitur est, quòd anno ejusdem Domini millesimo quadringentesimó quinquagesimo sexto, à Natiuitate sumpto & die veneris quæ fuit sexta mensis Februarij, idem Dominus noster Princeps Christianissimus qui Ecclesias ipsas, & quascumque aliàs protegere augeréque potiùs quàm minuere consueuit: etiam vt Religiosi, & Ecclesiastici ipsarum Ecclesiarum in suis, orationibus dictum Dominum nostrum, & suos habeant perpetuò, & libentiùs commendatos, dictum pariagium eidem domino Episcopo, & suis in eisdem ecclesiis successoribus tenore præsentis publici instrumenti liberaliter remisit, saluis dumtaxat in præmissis Superioritate, & Ressorto cum homagio prædicto, etiam jure si quod sit alieno, & similiter vltrà remissionem dicti pariagij ipse dominus noster dictum locum Pisanciani cum suis prædictis pertinentiis dictæ Ecclesiæ Valentiæ ex pleniori gratia, & deuotione dimisit, & de nouo motúque proprio in augmentum dicti feudi, & contemplatione dicti homagij, cessit penitus, & donauit, & de omnibus regalibus ciuitatum Valentinensis, & Diensis, nec non castris, munitionibus, & vniuersis possessionibus suis, & ad dictum Episcopatum pertinentiis, quas Ecclesiæ ipsæ visæ sunt habere vnà cum dicto loco Pisanciani, saluis vt suprà reseruatis, ipsum Dominum Episcopum plenarie inuestiuit, cùm per priuilegia antiquissima eidem plenè constiterit hæc eadem prædecessoribus suis ipsius Domini Episcopi concessa fuisse. quam concessionem ratam habuit, innouauit, & concessit præfato Domino Episcopo, & per eum omnibus successoribus suis Episcopis Valentinensibus, & Diensibus in perpetuum ciuitates Valentiam, & Diam cum suburbiis suis, & territorio quidquid infrà ejus ciuitatum, & extrà in Episcopatibus Valentino, & Diensi continetur, Comitatum videlicet, Ecclesias, Abbatias, Monasteria cùm omnibus possessionibus eorum, forum, mercatum, duella, moneta, stratas, naulos, Toloneum, pedagia, castra, castella, villas, vicos, areas, seruos, ancillas, tributarios, decimas, foresta, syluas, venationes, furna, molas, molendina, aquas, aquarum decursus, campos, prata, pascua, terras cultas, & incultas, & commune forum agentium, & sustinentium causas tam ciuiliter quàm criminaliter, quæ ad dictas Ecclesias pertinere dignoscuntur. Quarum quidem possessionum aliquas propriis vocabulis duxit exprimendas, castrũ videlicet Alexiani, castrum Liberonis, castrum Aurioli, Castrumnouum, castrum Montis veneris, castrum Augustodini, castrum Mirmandæ, castrum Bellimontis, castrũ Mirabellis, castrum de Bordellis, castrum Decrupiis, castrũ de Besaudinio, castrũ de Varesco villam Vesc de Saliente, Castrum de Aurellis, castrum Chamolosco, castrum Bastidæ vercorcij, castrum Montismajoris, castrum Castilhonis, villam de Podiolis, castrum de Tuncheriis, castrum Vallisdromæ, & de Chanales vnà cum appenditiis suis vniuersis, castra aliâ quæ ipse Dom. Episcopus nomine suæ Ecclesiæ possidet atq; tenet, & alij tenent, & possident ab eo, quorum declarationem latiùs faciendam reseruauit in tempus faciendæ denumerationis, & in supradictis omnibus, ac toto Episcopatu Valentinensi ac Diensi ordinariam Domino Episcopo præfato, & per eum omnibus successoribus suis Episcopis concessit jurisdictionem, scilicet tam in ciuitatibus, & suburbiis quàm in castris, & villis, ac locis propriis Ecclesiæ; causas tam ciuiles quàm criminales per se vel officiarios suos audire, proditores, homicidas, adulteros, fures, latrones, perjuros, & quoscumque in criminali causa conuictos vel confessos, ac quoscumque falsarios, inter quos censuit omnes illos qui non legitimo pondere vel mensurâ seu carniâ vtuntur, tam corporaliter quàm pecunialiter punire possit, banna ponere, & à transgressoribus pœnas exigere, & omnia quæ

ad ordinariam jurisdictionem pertinent, & de quibus sui prædecessores hactenus vsi fuerunt liberè exercere; & hæc etiam, vt omnia possit idem Dominus Episcopus, & ejus successores, exercere per judicem suum appositum in causis, in quibus à judicibus suis ordinariis, & subditorum suorum, vel defectu eorumdem appellari continget, à quo quidem Iudice appellationum, & non alibi quàm ad Parlamentum Delphinatus recurri, vel appellari possit. Præfatus Illustrissimus Princeps pariter indulsit, concessit quoque, & Delphinali Authoritate sanciit, vt memoratus Dominus Episcopus, atque vniuersi in perpetuum successores Episcopi apud Valentiam, vel Liberonem, vel alibi in Episcopatu, habeant recipiendi facultatem libere jus pedagij quòd hactenus percipere est consuetum. Concessit etiam sæpedicto Domino Episcopo, & successoribus suis prælibatis, vt si quando ipsos cum armis, vel sine armis ad præsentiam, vel exercitium suum de mandato suo, seu negotiis suis, vel Ecclesiæ venire contigerit, pro expensis ab eis in aduentu vel seruitio suo factis, subuentionem omnes homines episcopatus tam feudatarij quàm alij, secundum quantitatem, & qualitatem expensarum, & facultates hominum prædictorum præstare teneantur.

3 Anno 1457. Ludouicus Episcopus vetuit nocturnas sine omni lumine progressiones per vrbem Valentiæ, post signum ære campano datum. In edicto additur correariũ ita cum Episcopo jubere, cui ad faciendas per vrbẽ excubias adduntur 4. vigiles anno millesimo quingentesimo quadragesimo secundo, ex mandato episcopalis consilij. Nihilque vltrà dignum memoriâ suscepit Ludouicus Antistites, nisi quòd 9. mense ante mortem, Cristæ in æde S. Saluatoris, fecit Collegium Canonicorum 7. sub Præposito, & Cantore, quibus ministrarent Presbyteri 10. & Clerici 8. Postulat tamen locus, vt dicam eo Episcopo constitutam esse Vniuersitatem Valentinam anno millesimo quadringentesimo quinquagesimo secundo, die 26. Iulij à Ludouico Delphino Caroli VII. regis filio, posteà Francorum rege, magnum vrbis Valentinæ decus. Ludouicus episcopus anno 1467. interfuit comitiis regni à sexto Aprilis ad decimum quartum Turonibus, & vno pòst anno mense Aprili mortuus est Ambasiæ.

4 *Gerard. de Crussolio.* Gerardus de Crussolio, seu Curceolio, vtroque enim nomine sese ipse appellat, eo ipso anno fit Episcopus Valentinus, & Diensis, jam Turonensis Archiepiscopus, & deinde Patriarcha Antiochenus. Sunt qui addant, fuisse quoque Abbatem S. Rufi decimo nono Maij. Non (vt fiebat tum temporis) per canonicos alium ab alio scribentes suffragia; sed electorum omnium in vnum repente conspirantibus animis, & vocibus, vocatur ad Episcopatum. Sic habent publicæ illius diei Chartæ: *Anno 1467. 19. Maij, Diæ Petrus Richerij Diensis Decanus, Ioannes de Grolea Valentinus Decanus, Antonius Dauid Diensis Sacrista, Ioannes Perini Canonicus Diensis & Valentinus, Laurentius Dozole Valentinus Canonicus, Guilelmus de Montemeirano Diensis Canonicus, Ioannes Saluionis Valentinus Canonicus, Huguetus Fabri Diensis Canonicus, Eugenius de Bellocastro Diensis & Valentinus Canonicus, Guilelmus Ioanini, Amedeus de Viro, & Bertinus Faucheti Dienses Canonici, & Amedeus de Luriaco Archidiaconus & Canonicus Valentinus, vnanimiter & concorditer, nemine eorum discrepante, viàque inspirationis Spiritus sancti, ipso Spiritu sancto, vt firmiter credebant, inspirante, subitò, & repentè, vna voce, & vno spiritu, vota sua dixerunt in Reuerendissimum in Christo Patrem & Dominum, D. Giraudum*

raudum de Crussoleo, Archiepiscopum Turonensem. Hic ipse est qui tertio ante mortem mense, scripsit egregias constitutiones judicibus Valentinis. Tacere non possum, quod pars ædis sacræ Antonianorum Diensium ceciderat: ei instaurandæ, neque canonici, neque ciues (curionem quippe habebat) se satis esse dicebant. Gerardus anno 69. 7. Nouembris, curam animarum ab illa transfert in templum S. Mariæ, & in certa cum Antonianis pacta conuenit. Moritur anno 1472. mense Augusti, die 28. & in ejus locum sufficitur Iacobus de Baternay, vocant etiam de Lasternay, 11 *Iacob. à Baternay.* die mensis Decembris, ex canonico S. Ioannis Lugdunensis & decano Gratianopolitano Episcopus: sed non diu is sedit. Nihil de ipso scriptum lego vltra diem 12. mensis Aprilis, anni 1473.

Iacobi successor fuit Antonius de Balsac, frater Roberti Agennensium 5 Senescalli, Prior ipse Cassiani in Biterrensibus: est domus canonicorum sancti Rufi. *Ant. de Balsac.* Autoritate vnius Regis euicit à Romano Pontifice, vt sine canonicorum comitiis eueheretur ad Episcopatum, & post eum Ioannes Espinaius electus est Diæ, Valentiæ ante ipsum electus fuerat Baternaius. Peruenit ad annum 1491. Hic ille est, qui Castrobuxo toparcham pepulit, quia nolebat dicere sacramentum clientelæ. Carolus Bouerij implebat vices Correarij Valentini. Ioannes de Genasco virum pulsauit ingenti suo damno. Etenim post fatigata tribunalia judicum penè omnium, Metropolitani, Summi Pontificis, Curiæ Gratianopolitanæ, imploranda fuit homini benignitas Antonij Episcopi, & tradendæ libræ quingentæ ad præstandum indemnem. Guilelmus Antistes Tricastinus csericos totonderat, in ædicula S. Desiderij, ad Montilium oppidum Antonio inconsulto: hic litem illi dicit, & tantâ contentione agit, vt denique Guilelmus Guillioni Abbas Antonianus, à Sede apostolica datus judex, damnauerit sumpti contra fas sibi alieno loco imperij. Denique, vt id non præteream, quod facit ad Cassenaticorum decus & 6 ornamentum, de gente antiqua & nobili Iacobus contendit cum Antonio Episcopo. Res paulò altiùs repetenda est. Ex edicto Clementis dicti septimi, Episcopus Valentinus annuatim pendit dynastæ Cassenatico 114. florenos auri: Pedemontani ex pacto erant floreni; sed redemptores episcopales jam diu faciebant Valentinos, non exiguo Cassenaticorum detrimento. Dynastæ alius ab alio (vt armis semper floruit, viguítque gens) bellis regum impliciti, domestica curare satis hactenus non potuerant, vt vel redemptores vectigalium Episcopi, vel Antistitem ipsum decreto Senatus Gratianopolitani redderent officio. Henrici duo, Aimari filius alter, alter parens, fortiter pugnãtes contra Anglos ceciderant: Franciscus Aimari ex filio nepos, totam ætatem fuerat in castris regiis. Igitur, vbi à bello respirare potuit Iacobus, Francisci filius, diem dicit Antonio Episcopo Gratianopoli. Senatores edixerunt, qui Pedemontani floreni ferebantur, æstimari 30. solidis vulgaribus, atque adeò 114 florenos eos, facere nummos aureos currentis in Gallia monetæ 7. & 50. Senatus edictum nunc etiã vim habet suam. Iacobus autem apud Ludouicum Regem eo nomine XI. gratiosus erat, vtpote cubicularius, próque eo pugnauerat in Flandria, Brabantia, Leodiensi regione: anno etiam 1485. alarum Dux Delphinati nobilitati fuerat, contra Ricardum Regem Angliæ, Henrici quondam summi Proregis ex Antonetta Salassa nepos, & Francisci sub Regis oculis, cum fortiter ageret, cæsi in monte

Heraldi

7 Heraldi filius. Ab eo placet ad nos vsque deducere nobilissimam gentem, & censere clarissimos viros, qui per auorum conjuges oriuntur ex Regulis Delphinatibus, Salassis, Arausicanis. Iacobus genuit & alios, & Ludouicum, atque Franciscum: posteri Ludouici jam diu desierunt, ipse & Ludouico Aurelianensi primùm Duci, posteà duodecimo ejus nominis Francorum Regi fidissimus semper fuit, & pro Rege pugnans captus est ad fanum Albini in Britannia. Francisco fuêre tredecim liberi: Franscicum patri cognominem, & Iacobum pugnantes mors excepit, illum ad Ticinum, istum Neapoli: Laurentius primogenitus per Antonium dedit nobis Gasparem Cassenatici Marchionem, qui, cùm scribo, Franciscum genuit: Antonius secundogenitus, Baro Montilisij & Iseronis, Valentiæ & Viennæ Gubernator, magnus terror Caluinistarum, per secundogenitum, eúmque etiam Antonium habuit Alfonsum, qui ex Ludouica Lateria de Charpey sustulit Iosephum, aliámque sobolem numerosam. Anno millesimo quadringentesimo nonagesimo primo, Claudius de Genasco Valentinus nobilitate generis clarus Claudiam filiam dedit vxorem Guilelmo de Piolenco seu Podiolenco Sanspiritensi, neque voluit soluere episcopo ferculum, quod dicitur, nuptiarum, & edicto senatus Gratianopolitani soluere coactus est. Podiolencorum gens nobilis & antiqua habet ab annis supra quadringentos oppidum S. Spiritus, seu S. Saturnini de portu. Inuenio enim Raimundum de Podiolenco anno 1231. 1251. & denique 1278. venisse in pacta cum Petro Sabranio & Hugone Turnonio de equite cataphracto quem debebant regi Francorum; alterum Raimundum anno 1369. venisse in partem meritorum Dominicani ordinis ex concessione Eliæ generalis; Adeodatum anno 1391. tenuisse quartam partem S. Iuliani de Campaneis seu Peirolis, pro qua Raimundus pater anno 1365. se dixerat clientem Caroli Francorum regis; Guilelmum accepisse ab Alano Cardinali legato Auenionensi potestatem altaris portatilis; denique Ioannem & Carolum, conuenisse cum Raimundo cognato procuratore apud Aquenses regio anno 1583. Ex hac gente fuit nuper in Societate nostra juuenis, gratiarum veluti manibus ad omnem morum suauitatem & elegantiam factus Alphonsus, quem mors præpropera nobis mœrentibus abstulit.

8 *Ioannes d'Espinay.* Ioannes d'Espinay ex nobili apud Armoricos familia, patre Ricardo, matre Beatrice Ioannis Montalbanij Franciæ admiralli sorore, fit episcopus post Antonium, frater Andreæ cardinalis Lugdunensis, & Ioannis episcopi Nannetensis. Hujus antistitis electio, quam publicus scriba obsignauerat, incidit in meas manus. Iuuat hoc loco ponere, vnde cæteros Episcopos legendi antiquam rationem intelligas. Basternaius Valentiæ creatus fuerat ante Balsacum, ab vno Summo Pontifice factum agente Rege. Igitur debuit eligi Diæ, Antonio mortuo, Episcopus. Ex literis sedium vnionis per Gregorium X. incumbebat collegio Diensi monere canonicos vtriusque ciuitatis, Diámque euocare constituendo Præsuli. Rem egerunt per Ioannem Benedicti in hæc verba: *Christophorus Artaudi Decanus, Lantelmus Fabri de Vercorcio S.S.A. Protonotarius Sacrista, Bertonus Faucheti, & Einardus Regis canonici Ecclesiæ cathedralis B. Mariæ Diensis, D. Ioanni Benedicti Presbytero & habituato dictæ Diensis Ecclesiæ salutem in Domino sempiternam. Discretioni vestræ significamus, quòd bonæ memoriæ Reuerendus in Christo Pater, & Dominus,*

nus, D. Antonius de Balsaco, quondam Episcopus Diensis & Valentinus, die 3. huius mensis Nouembris, circa 3. horam, vt fertur, post mediam noctem, viam vniuersæ carnis fuit ingressus, sicut Deo placuit, in prioratu de Amberta. Et quia in hac vacatione prouisio Pastoris debet fieri in dicta Ecclesia, seu Capitulo Diensi, secundùm transactiones initas inter dictas Ecclesias, Valentinam, & Diensem: ne igitur Ecclesiæ nostræ propter vacationem diuturnam grauem patiantur in spiritualibus, & temporalibus læsionem; diem 22. huius mensis Nouembris, cum continuatione sequentium dierum, ad tractandum de futuri electione pontificis, & ad electionem celebrandam duximus statuendum in ciuitate Diensi, ad ipsamque diem Dominos Decanum, & canonicos Ecclesiarum Valentinæ, & Diensis citari mandauimus. Quocirca vobis dicto D. Ioanni cõmitimus, præcipimus, & mandamus, quatenus citetis peremptoriè, & præcisè, præfatos dominos decanum, & canonicos Valentinos, & Dienses, si personaliter apprehendi possint: alioquin per affixionem copiæ præsentium, in valuis dictarum Ecclesiarum, Valentinæ & Diensis, quos etiam præsentium tenore citamus. Anno millesimo quadringentesimo nonagesimo primo 5. Nouembris. Hactenus illi. Venerunt Diam canonici 14. Nouembris, sacrâ trabea induti, cereis præcedentibus, ad aulam Collegij sui perrexerunt, post auditam in Æde S. Mariæ Missam de Spiritu sancto: celebrauerat Carolus de Grolea, decanus Valentinus. Ipso autem principio fecerunt suffragiorum collectores, Christophorum Artaudi decanum Diensem, Ioannem Chabrolis episcopum Aptensem, & sacristam Valentinum, Lantelmum Fabri sacristam Diensem. Posteà varios sermones inter se habuerunt de summis toto regno viris, qui iis episcopatibus regendis viderentur idonei. Denique coram scriba & suffragiorum lectoribus, singuli sententiam suam ex animi sensu, clàm omnibus scriptam dedere. Decanus Diensis primus omnium ita scripserat: *Ego Christophorus Artaudi, decanus, & canonicus Diensis, auditâ & intellectâ multiplici famâ, consideratísque negotiis Ecclesiarum, eligo in episcopum, pastorem & Ecclesiarum Diensis, & Valentinæ, canonicè vnitarum, reuerendum patrem egregiúmque virum D. Joannem d'Espinay, in presbyteratus ordine constitutum thesaurium & canonicum Rhedonensem, vtriusque iuris professorem, Consiliarium D. nostri Francorum Regis.* Hæc Christophorus. Cæteri iisdem fermè verbis, omnes ad vnum, tulêre suffragia omnino ad quindecim. Primi Ioannes & Lantelmus præfecti capiendis sententiis; tum alij, Valentini Diensibus mixti. Post data suffragia, Ioannes episcopus Aptensis publicam fecit electionem Espinaij; & primùm collegis in ipsa consessus aula, deinde populo in æde sacra recitauit. Anno millesimo quadringentesimo nonagesimo septimo magister portuum Viuariensium nitebatur naufragia & aspagia capere in litore Rhodani per mandamentum Subdionis: & episcopus intercessit, prouocauitque ad senescallum Nemausensem, sibi ea capiens ante omnem hominum memoriam. Modica quidem res hæc alicui videbitur, sed verum non modici episcopalis iuris argumentum tacere ego quidem non potui. Suppar est id quod sequitur anno millesimo quadringentesimo nonagesimo nono. Petrus Sameonis mercator ibat Rhodano, & petiit à Ioanne episcopo *facultatem non conflandi viagium salis prope turrim pro consuetudine, & ei concessum est pro illa vice propter vim aquarum quæ non patiebantur tutò accedere & conflari.* Sunt verba libri consiliorum episcopalium. Id Bernardo Rondeleti non est concessum anno millesimo quin-

genteſimo octogeſimo ſecundo. E medio Rhodano ad portam ſalis iuſſus acceſſit cum nauibus ſale onuſtis *vt conſtaret*, inquiunt tabulæ tum de re confectæ, id eſt vt fune quo naues ab equis trahebantur ſoluto, eas ligarent ad vncum ferreum turri Conſtantiæ infixum per modicam temporis partem.

9 Hæreſis Valdenſium tenuerat plures annos Cabeolum, Montem-Veneris, Barcellonam Alexianum, Caſtrumduplum, Peiruſium, alióſque pagos diœceſeos Valentinæ. Quod primùm fecit Ioannes, inito Epiſcopatu, fuit, quærere in erroris turpiſſimi ſectatores. Chriſtophorus de Saliente, vicarius epiſcopi, rem attentè geſſit, ac fortiter: adiit loca ſingula: reos indagauit: pepulit ſuis ſedibus magiſtros hæreſeos. Habebat hoc proprium ſecta, quòd ſpecie ſanctitatis blandiebatur hominibus, & vitæ exempla, ac doctrinam, ab ipſis Eccleſiæ Chriſtianæ exordiis repetebat. Querebatur multa, & infinita, ac penè omnia Chriſtianorum, ab facinoroſis ſacerdotibus inducta corradendæ pecuniæ, & exſatiandæ libidini. Miſit per regionem epiſcopus, qui populum dedocerent errores. Atque, vt omnia fierent accuratè magis, & ſanctè, hoc addidit, vt ſummus pontifex mitteret quæſitores. Sunt in archiuo epiſcopij Valentini publicæ, fideléſque tabulæ: totam cauſam habent Moneti Regis de ſancto Mamato, cognoſcente Antonio Fabri, viro docto & ſapiente: erat Canonicus Ebredunenſis, & ad id miſſus Roma. Operæ duxi alicuius eas proferre. Scripſit Vincentius Gobaudus, ſcriba epiſcopi. *Dixit, & ſponte confeſſus eſt, & ſunt* 15. *anni elapſi, vel circà, venit ad eundem loquentem quidam Telmonis Paſcallis de Belloreſpectu, eius affinis, qui ſibi notificauit, quòd in domo ipſius Telmonis erant duo boni homines, qui multa bona verba ſalutaria dicebant, dicendo ſibi quòd ſi vellet eos audire, quòd veniret ad dictam domum, vbi eos inueniret. Quo audito, dictus loquens acceſſit ad dictam domum, vbi reperit duos homines, Ipſo ingreſſo cum eis, vnus ipſorum hominum, ſcilicet antiquior legere cœpit quoſdam paruos libros, quos ſecum deferebant, in quibus aſſerebant, deſcripta eſſe* 10. *præcepta legis; & ibidem quam plurima bona verba dicebant, vt ſibi videbatur. Et inter cætera dicebant, quòd nemo alteri facere debet, quod ſibi facere nollet. Item, quòd ſolus Deus erat colendus, adorandus, & derpecandus: quia ipſe ſolus eſt, qui poteſt nos iuuare. Item, quòd iurare pro quauis occaſione, vel cauſa, ſiue pro vero, vel mendacio, aut aliud quodcunque facere iuramentum, vbi poneretur iſta locutio, per, erat magnum peccatum. Item, quòd Sacramentum Matrimonij debebat firmiter, & fideliter cuſtodiri. Item, quòd bona opera, quæ fiunt ante mortem hominis, plus proſunt, quàm quæ fiunt poſt mortem. Item, quòd homines maritati abſtinere debebant ab actu carnali, tempore menſtruoſo, & etiam diebus Veneris in honorem Dei. Item, quòd Sancti, nec Sanctæ, non erant deprecandi in noſtrum auxilium: quia non poterant nos in aliquo iuuare, niſi ſolus Deus. Item quòd dies Dominicales ſuper omnia alia feſta debebant ſolemniter coli: alia verò feſta dicebant fuiſſe per Eccleſiam inuenta, quæ non erant de neceſſitate colenda; imò poterant aliquid operari in eiſdem, exceptis feſtiuitatibus Apoſtolorum, & aliis maioribus, quas non exprimebant. Item quòd viri eccleſiaſtici nimias habebant & poſſidebant diuitias, atque bona, vltrà quàm oportebat, ob quod mala multa faciebant: quorum aliqui cauſantibus eorum ſuperfluitatibus, & bonorum abundantiis; erant fœneratores, vſurarij, ſuperbi, & auaritia pleni: alij verò nimis liberaliter, & inhoneſtè viuebant, tenendo meretrices in domibus ſuis palàm & publicè, ſic malum*

lum exemplum ostendendo in populo. Item, quòd prædicti sacedotes, eorum causante mala vitâ, non habebant maiorem potestatem absoluendi, quàm habebant ipsi prædicatores, siue huius sectæ magistri; imò ipsi magistri, siue prædicatores, licèt essent laïci, habebant tantam potestatem, sicut sacerdotes & ecclesiastici. Item quòd melius & magis meritorium erat dare eleemosynam vni pauperi leproso, aut infirmo, vel indigenti, quàm offerre in ecclesia sacerdotibus diuitibus; etiam quia non obseruabant sanctitatem, quam tenebantur. Item, quod omnes aquæ fuerant semel à Deo benedictæ, & quod non erat necesse, aquam iteratò benedicere à sacerdotibus; quia nihil plùs valebat vna, quàm alia. Item, quòd in vanum & frustrà 10
erat orare pro animabus defunctorum, ex eo, quia, quando aliquis moritur, anima eius tendit illico, & incontinenti, ad paradisum: si vero malè, ad Infernum. Item, quòd, nullum poterat fieri aliud melius ieiunium, quàm ieiunare diebus Veneris: ideò exhortabatur eos, qui ibidem erant, vt quantum possent, ieiunarent ipsis diebus in honorem Dei. Item quod frustrà erat accedere ad imagines Sanctorum, & Sanctarum, orando coram eis: quia non erant nisi res materiales factæ de nemore, aut lapide, vel depictæ, non audientes, neque intelligentes, & aliàs nihil potestatis habentes. Item, consulebant, & admonebant omnes ibidem existentes, quòd quantùm eis possibile esset, maritare & nubere studerent eorum filios, & filias, inter eos, qui scirent esse de secta huiusmodi. Item, quòd ipsi prædicatores, seu magistri, & sacerdotes, siue viri ecclesiastici vno semel processerunt, & eodem ordine siue consortio: sed, quia ipsi sacerdotes insequi voluerunt auaritiam, & voluptates mundanas; & ipsi prædicantes, siue magistri remanserunt in eorum paupertate, quàm hactenus obseruauerunt; & propterea fuerant ordinati per Deum, ad eundum per mundum, prædicando veram fidem catholicam ad instar Apostolorum: sed ne offenderentur à malis gentibus, necesse erat eis incedere cautè, & securè. Item dixit & sponte confessus fuit, quòd ex post factis prædicationibus prædeclaratis, ipse qui prædicauerat, se inclusit infra quandam cameram, dicendo sibi quòd accederet ad eum, vt eidem confiteretur. quia erat sanctus, & iustus vir, habens magnam potestatem: quod & factum fuit, & confessus est eidem genibus flexis. Demum facta confessione ipsum absoluit, ad modum sacerdotum manum ad caput imponendo. Interrogatus, quam pœnitentiam dedit sibi dictus prædicator, dixit, & respondit, quod sibi iniunxit dicere magnam quantitatem de Paters nosters, tantum quantùm dicere posset, & faceret aliquas eleemosynas infra suam possibilitatem. Post multa sequitur: *Interrogatus, quid dabat dictis confessoribus, siue prædicantibus, dixit, & respondit, quòd dabat eis aliquoties duos, aut tres grossos; & ipsi prædicatores, siue confessores dabant sibi aliquando certam quantitatem acuum, siue d'aguillas.* Hactenus 11
dixit Monetut Regis, scribente Gobaudo. Claudius Darleti anno proximè superiori, Cabeoli, quærente Officiali Valentino, adiunxerat duo ab Valdensibus asseri, quæ nolo prætermittere; exequias sibi quemque parare debere, ac facere ante mortem, quando vitâ functis non prodessent: suæ sectæ autorem esse pontificem Romanum illum, qui, cùm ab ciuibus vrbe pulsus fuisset, nescio quam regionem adierit; ex eius disciplina ortum Valdonem. Quâ vtráque sententiâ nihil incredibile magis, aut ridendum cogitari potuit, vel fingi. Ea tamen, aliáque id genus docebant viri ad grauitatem compositi, vnum Deum, & veram pietatem buccis crepitantibus resonantes, ad sacra loca peregrinantium vestem induti. Agnes Saulsa sanctè iurauit speciem illam pietatis fuisse. Rogata

Cabeoli Christophoro respondit: *Quando veniunt, oportet, quod bibant de meliore vino, quòd sit in penu: pariter, quòd habeant de melioribus caponibus, & quòd cubent in meliori lecto totius domus; & quòd mundent eorum camisias.* Iacobus Lecureus animaduertit, venire solitos Cabeolum circa dies festos Pentecostes, aut Corporis Christi. Pedemontani fermè erant, vel Longobardi, vt videas falli Perrinum, quando in Valdensium historiis dixit, è Delphinatu in Pedemõtanam regionem propagatos: nam, quòd adiungit pagos esse in comitatu Valentino, qui ab pluribus centenis annis seruauerint eorum doctrinam, vt qui Falconum dicitur, & Bellirespectus, atque ad Cristam Balma, est contra fidem totius regionis. Falconum autem villa fuit nomine Borberia, non pagus: rure habitabant Falcones agricolæ, sub vno patre plures filij, nepotésque cum rustica familia. Putauerim autem Valdenses esse, qui Petrum, & Castellanum Franciscanos peremerunt, de quibus Ieremias Bucchius ita scribit: *Valentiæ iacet F. Petrus Martyr, qui ab hæreticis propter officium inquisitionis, ipse, & cum eo F. Castellanus martyrisati sunt.* Neque enim aliàs, ab fundatione Franciscanorum, inuenias vel hæreticos ante nostrorum temporum Caluinistas, vel de hæresi. quæsitores in regione Valentina.

12 In superioribus editionibus ita scripsi. *Mortuo Ioanne tertiâ Ianuarij anno* 1503. *coorta est grauissima contentio inter canonicos, aliis Gasparem à Turnone, aliis Vrbanum de Miolano eligentibus in Episcopum.* Vnde acceperim contentionem istam euenisse mortuo Ioanne non inuenio. Apud Salignonem longè alia lego. *Ioannem d'Espinay,* inquit, *ob prudentiam Ludouicus duodecimus Francorum Rex inuitauit, vt Præsidens esset in curia Normanna, quam ex scacario senatum fecerat. Huic successit magnificus Carolus de Turnone, virtute ac nobilitate præclarus, qui si diu in episcopatu vixisset, futurus erat pater & Ecclesiæ & patriæ Valentinæ. Quo defuncto ipsum episcopatum obtinuit eius magnanimus frater Gaspar à Turnone,* &c. *is quieuit in pace anno* 1520. *mense Aprili.* Ex Salignone intelligis Carolũ Turnonium Espinaio successisse per modicum tempus, & Iacobo Gasparem fratrem, neque morte Espinaij, at cessione, episcopatum vacasse. Igitur non Espinaio, sed Carolo mortuo, grauissima contentio coorta est inter canonicos anno 1500. die 3. Ianuarij alijs Gasparem à Turnone, aliis Vrbanum de Miolano eligentibus in episcopum. Conuenerant ad quatuor & viginti, Alexiani primùm, deinde Romani, ac denique Valentiæ, vbi pestis in-
13 famiâ laborare desiisset. Cùm ad dicendas sententias ventum esset, 17. Martij sexdecim ex illis maior pars, dixere Vrbanum Antistitem; octo reliqui, portio mage sana (hoc enim nomine se iactabat) Gasparem: vtrunque absentem, illum archidiaconum Valentinum. Hîc miror, quòd Petrus Raboti decanus Diensis publicam fecit electionem Vrbani, & cùm posteà res peruenisset ad iudices, Christophorus de Saliente decanus Valentinus, Sede vacante vicarius, pro eodem Vrbano pronuntiauit: nam vterque Turnonium dixerat episcopum. Sed Petro comitiorum præsidi, & Christophoro iudici visus est tum recitandus, quem maxima pars Canonicorum elegerat. Christophori edictum probauit primo Iulij Guilelmus Palmerij ad rem cognoscendam missus ab archiepiscopo Viennensi: traxit eò inuitum quoque electorum ille numerus. Verùm archiepiscopus ipse (erat Antonius de Claromonte) posteà sub nomine primatis, tum Summus Pontifex, tum denique curia Gratianopolitana, semel atque iterum, prætulere Vrbano Gasparem.

Nocuit

Nocuit Vrbano ætas, nondum agebat annum 26. Gaspari profuit Sacerdotium, quo superabat Vrbanum. Sed vna, scilicet, Regis voluntas rem confecit, Primati, Summo Pontifici, Curiæ spectata; ad quam canonici suos sensus accommodare debuerant, sicuti Humbertus Maritan agens pro Gaspare demonstrauit: ostendit quippe mandata Regis fecisse, vt Ludouicus Pictauiensis, Gerardus Cursolius, Iacobus Baternaius, Antonius Balsacus, Ioannes Espinaius, seu à canonicis Principem suum verentibus, seu à Romano Pontifice Christianissimis Regibus hoc indulgente legerentur. Dux Sabaudiæ scripserat pro Vrbano Romam, virum esse sibi charissimum, & ex vtroque parente ducere originem de nobilissimis Comitibus: corrupit ea commendatio totum negotium; suspicionum, & inuidiæ plena res visa est, talem ac tantum virum præponere Gallo sacerdoti, orto de gente ad Valentiam ipsam latissimè imperante in certum Ecclesiæ præsidium: quod quid aliud esset, quàm in Gallicano negotio, non Regis ipsius Galliarum, sed Sabaudiæ Ducis nutum attendere? nam, si spectatetur nobilitas familiæ, Turnonia (quod paucis, aut fors nulli dynastarum concedas) suos regebat populos ante mille annos, & sanctissimum Lugdunensibus Præsulem dederat Iustum, qui cum magno Ambrosio fuit in Aquileiensi Concilio, Gallicanorum Episcoporum nomine. Vrbanus tamen ita obstinauit, & tanta vi litem duxit, vt toties damnatus, porrò voluerit anno 1205. totam causam ab ipsis initiis repeti, per Gratianopolitanos Senatores. Quid? quòd omnibus eorum calculis iterum damnatus, seruauit nomen Episcopi. Quod mirere, anno 1515. iuit ad Synodum Lateranensem, sub Leone X. cum Ioanne de Sabaudia Episcopo Geneuensi; & 4. Maij se dixit electum Valentinum, cùm in frequentissima Synodo recitarentur literæ Ducis Sabaudiæ. Verùm Concilio non subscripsit, & Gaspar egit Episcopum Valentiæ, Diæque, ab anno 1504. ad 1520. quo diem extremum obiit.

Ioannes de Lotharingia Gaspari Turnonio successit, Electus Metensis, Cardinalis S. Onufrij, & tum decanus Cardinalium. Paucos annos tenuit Sedem vtramque: Franciscus quippe Cardinalis de Claromonte, & Auenionensis Legatus, post eum sedebat anno 1524. qui septimo pòst cessit Episcopatu, sub finem Septembris, Antonio de Vaësco sororis filio. Lego ministros istius episcopi Cardinalis, suscepisse duo à me commemoranda. Anno 1530. die 24. Decembris fecerunt, vt Antonius Vialis pro non soluta clitellariorum asinorum opera, Dominicis ab omnium sanctorum festo vsque ad festum natiuitatis Christi diebus, damnaretur septem grossis: sequente autem pòst anno, concessere piscatoribus propter nimiam vim aquarum Rhodani vt non piscarentur nocte, quæ feriam sextam hebdomadis sanctæ consequitur. Vide quid ministerij debeant episcopo hi homines. Eo anno tricesimo primo Franciscus tradit Valentinum, & Diensem episcopatus Antonio de Vaësco sororis filio, ad Narbonensem Archiepiscopatum euectus; antè Valentinum habuerat Agathensem: legationem verò Auenionensem obiit vsque ad annum quadragesimum. Per eam sæculi anno vicesimo septimo fecit vt Clemens septimus Romanus Pontifex poneret in beatorum numero Petrum de Luxemburgo, & Ludouicum Allemandi Cardinales: & illius etiam corpus, ipse de humo sublatum Auenione proposuit oculis & venerationi mortalium.

14 *Ioannes Card. de Lotharingia. Francisc. Card. de Claromonte. Ant. de Vaësco.*

15 Antonius de Vaëſco fuit filius Caroli de Vaëſco & Antonettæ ſeu Antoniolæ de Claromonte; Carolus autem Stephani Seneſcalli Belliquadrenſis, quam ſibi charum in paucis Carolus VIII. Francorum rex Neapoli reuerſurus in Galliam, vbi præfeciſſet illius regni ærario, creauerat ducem Nolæ, & Antonetta Triſtandi, quem genuerant Pontius de Caſtelnau, & Antonetta de Claromonte Lodeuæ, è qua antiquiſſimum Claromontis nomen acceptum, adhæſit poſteris. Triſtandus habuit in matrimonio Catarinam Amboſianam ſorotem Georgij illius Cardinalis, qui rem Gallicanam ſapientiſſimè ſub noſtris Regibus adminiſtrauit. Antonio epiſcopo Balliuus anno triceſimo ſæculi inſpexit, parauítque vias regi Valentiam adituro. Quoniam de Balliuo dicere locus poſtulat, addo eum anno milleſimo quadringenteſimo ſexageſimo, die viceſima nona Maij edixiſſe viris nobilibus vt ſe ad bellum pro rege agendum pararent. Sed celeberrimum eſt quod ejus ſæculi anno triceſimo octauo, die 3. Nouembris fecerat, is erat Guilelmus de Pictauia. Ioanne epiſcopo monente inſpexit muros vrbis & burgi Valentiæ præſentibus nobili viro Ioanne Palmier Syndico & Ioanne de Creſt mercatore; variáque decreuit & mandauit latomo fabróque lignario ad id vocatis: curauit etiam bombardas, variáque armorum genera; atque ciuibus ad ſeptem ſupra octingentos ſua imperauit arma, & ceteris quoque 2. marcas argenti quas poſteà mutauit octo florenis monetæ currentis. In ciuibus cenſetur Petrus Filue: hoc affero quia gente nobilis dicitur. Sed vide opes Ioannis de Genaſco nobiliſſimi ciuis, cùm ipſe Balliuus aſſerat ſe tres milites inſtructurum armis, imperat ei omnino ſex militiæ paratos. Placet vnum addere ſuper Balliuo epiſcopi is anno quadrageſimo ſupra milleſimum quadringenteſimum, die decima quarta Septembris edicto prohibuit vænum proponere triticum publicè ante meridiem. Sed ad Antonium epiſcopum redeamus: dicitur ad Valentinum & Dienſem epiſcopatus adjunxiſſe Caſtrenſem. Peruenit ad annum 1537.

16 *Iacob. de Turnone* Iacobus de Turnone ſedit poſt Antonium, de fratre Gaſparis ante Lotharingum Cardinalem Antiſtitis natus. Sedere cœpit ineunte anno 1537. deſiit poſt 1553. Anno 1540. Rex voluit, vt Seneſcallus Valentinus (habet ille tribunal in oppido Montilij) cauſas beneficiorum eccleſiaſticorum cognoſceret. Is ſupra regia mandata quærebat de capitalibus, ceteríſque, etiam per diœceſes Valentinam, & Dienſem. Iacobus ſe peti videns, ſuáque jura infringi, poſtulat à Senatu Gratianopolitano Duum-viros, apud quos deponat ſuas querelas. Hi Diæ, ac Valentiæ longùm morati, & auditis poſt ſacramentum plurimis teſtibus, decreuerunt Epiſcopo eſſe Valentiæ, eſſe Diæ, qui Seneſcallum ageret per Iudicem, à quo ad ſummam Curiam, ſine mediâ vllâ prouocatione iretur. Atque igitur, qui Montilij pro Seneſcallo ſedet, juſſus eſt ceſſare à Iacobi injuria. Sequente anno cùm Correarius Valentinus de nocte ageret per vrbem excubias, occurrit neſcio quibus arma edicto vetita ferentibus; & expoſtulatione ſuâ ad judicem, fecit vt ea ipſi adjudicauerint. Hoc attuli, vt videas quæ ſint Correarij jura. Ex occaſione autem armorum & excubiarum quæ dixi, poſtulo vt mihi liceat addere ſequentia, ne non prorſus indigna ſcitu pereant. Anno milleſimo quingenteſimo ſeptuageſimo ſexto Monlucius Antiſtites arguit Dienſes per epiſtolam, quòd die viceſima tertia Nouembris arma ſe inſcio cepiſſent. Anno quadrageſimo

nono

nono suprà millesimum quadringentesimum die 13. Maij, iudex episcopi dat nescio cui facultatem tradendi armorum disciplinam: nono autem pòst anno correarius vocat ciues Valentinos ad excubias & portarum mœniúmque vrbis custodiam.

Anno 1543. Iacobus episcopus iubet instaurari vias publicas, quæ causæ suaserint hoc mandare non inuenio. An ipsas sibi subiectas esse docuit? certè anno tricesimo quarto suprà millesimum quadringentesimum, cùm consules inscio episcopo vnam earum interrupissent, deducendis Chatarro Valentiam aquis fontanis, Ioannes de Pictauia tum Antistes iusserat principio sisti, deinde post petitam à consulibus veniam perfici. Post quatuor annos Iacobus Iaruellus aduena extremum diem exhæres obierat: & caduciariâ lege omnia ipsius addicta sunt Antistiti; quòd ipsum anno decimo sexto suprà millesimum sexcentesimum factum est bonis Guigonis Cotaui, post edictum senatus Gratianopolitani antè sex annos lati. Anno quadragesimo turbarum aliquid erat in constitutione consulum Valentiæ, & ciues supplices ab episcopi absentis vicario postulauere, vt sibi liceret perficere eorum creationi comitia. Scilicet ab omni memoria vsque ad curiæ præsidialis fundationem vicarius episcopi præfuit creationi consulum, & absente vicario balliuus, istoque impeditè iudex. 17

Anno 1551. omnia turbabant hæretici per Gallias. Henricus Rex, 17. Februarij, scribit ad episcopos, videant, ne quid detrimenti patiatur Christiana fides, & vera concordia populorum. Iacobus rem accuratè gessit Diæ, ac Cristæ: quid fecerit Valentiæ, ignoratur. Diæ adegit ad sacramentum ecclesiasticos viros, & ciues nominis alicuius. Omnium communissia voce accepit homines 4. infimæ notæ, neque plures, nullum indigenam, religionis violatæ reos haberi, Iordanum Giton, Gasparem Andream, Berbeierium, & Bouriam. Digni profectò laude ciues, & à me commemorandi, qui ad æternum dedecus filiorum, vrbem nunc hæresi perditam, omni errore purgatam suis temporibus seruauerunt, Ludouicus Second, & Ioannes Plante, Consules; Antonius Peirol, Antonius Charenci, Raimundus Apays, Thomas Garcin, Ioannes Albert, Consiliarij; cum nobilibus viris, Fabris Vetcorcis, Antonio, Iordane, Gaspare Antoni j filio; Carolo Ionio Pennatum toparcha, & Antonio Perdrice. Dia Cristam iuit Episcopus: accepit concionatorem impiè locutum ex ambone de verbis Eucharisticis, & Baptismi cæremoniis; cæterà rem Christianam feliciter habere. 18

19 *Ioannes de Monluc.* Ioannes de Monluc, mortuo Iacobo, litteras de Episcopatu accipit ab Summo Pontifice anno 1553. moritur 1560. iacet Tolosæ in S. Stephani odeo. Vir excelsi animi, culti sermonis, fundatissimi iudicij. Italiam, Germaniam, Angliam, Scotiam. Poloniam, Constantinopolim, & denique vniuersam penè Europam legationibus pro Rege peragrauit. Eas obiit omninò ad 15. Ad preces Germanorum Imperatoris fecit, vt Turca cessaret ab armis: Mariâ Scotiæ Reginam Cancellarius iuuit consiliis. Celeberrima legatio fuit, & per totũ orbem notissima, qua in Polonorũ comitiis. vicit vt Henricus, Dux Andium, post ea tertius eius nominis Francorũ Rex eligeretur in regẽ, ac Moschorũ Duci, Principi Russiæ, Ernesto Maximiliani Germanorũ Imoeratoris filio, Sigismundo filio Ioannis Suecorũ regis, & nobilissimo Polonorũ Piastę, præponeretur Varsouię an. 1573. tã certo comitiorum cõsensu, vt de trigintaquinque

taquinque millibus Electorum, quingenti tantùm principiò deflexerint ad alios, qui posteà ad Henricum accesserunt die 9. Maij. Res fortiter ac feliciter gestæ, & scilicet ingenij summa decora fecerunt, vt Ioannes charissimus esset Henrico II. Francisco II. Carolo IX. Henrico III. & Catharinæ Henrici II. vxori, ceterorum Regum matri: Valentinam Ecclesiam ad mortem vsque tenuit charus Regibus, regnóque necessarius: demum in Societatis IESV manibus sinúque animam efflauit Tolosæ.

20 Carolus Leberonius è sorore Monlucij genitus, ex Abbate sancti Rufi Episcopus, moritur Patauij in Italia anno millesimo sexcentesimo secundo, Turbarum quippè seditionísque pertæsus, & rebellionis Hæreticorum totis Diensium ac Valentinorum regionibus, maluit mutare solum, & apud exteras gentes degere, ac mori, quàm videre populos suos ruentes in hæresim, fidémque efferri se coram vir rectus, & timens Deum, atque ingenij mitissimi. Fuit, cùm neque domum suam habere potuit Diæ: fuit, cùm neque pro morituro seruo facere ad priuatum altare licuit.

Carolus Leberonius.

21 Petrus Andreas de Leberon successit Carolo patruo, anno desiit viuere Præsul animi candidissimi, & antiquæ virtutis. Fidem ille Catholicam tota penè vtraque diœcesi, virtutem pluribus locis jam multos annos exulem, reuocare contendit. Per regiones suas sæpenumero pedes iit, docuit in publica platea, innocentissimùm corpus multo jejunio, crebráque maceratione castigauit. Quem ille laborem refugit, quæ pericula non adiit, quorum odia, furorémque formidauit pro re Christiana tuenda? Curioni decimas negabat toparcha Treuiensis Hæreticus, atque obstinanti petere durus imminebat, & grauis; minitabundus etiam non rarò frangebat verba, manúsque intentabat: denique aliquando seuocauit in penetralia, veluti daturus decimas importunè instanti, & domi suæ in abdita parte semotáque incautum peremit. Impium facinus non potuit latere diu plebem. Hæretici, maxima pars, risère crimen, arbitrati suorum potentiâ posse pœnam vel declinari, vel obrui. Catholici, portio minima, & contempta, ingemuère taciti: sed Petrus Andreas videns peti religionem in Sacerdote, minimè dissimulandum putauit: it Gratianopolim, Senatus fidem implorat, neque labori, neque sumptibus parcit. Quibus blanditiis, quibus minis non egerunt viri totâ Galliâ summi, vt ab actione desisteret, seu illecebra pecuniarum adductus, seu ingentis alicujus periculi, ac priuati etiam damni metu adactus? Vir constans animi, certúsque virtutis stetit inflexus: *Sanos* (inquit) *habemus Iudices: nulli sumptui parcam: superimpendam quoque sanguinem, si in latronem incidero.* Igitur constantiâ suâ, animíque firmitate perfecit, vt pœna sceleri responderet: jubente Senatu ceruices

Petrus Andr. Leberonius.

22 homini sicario fractæ sunt. Longè majores etiam animos præbuerat ante Diæ. Tota ciuitas errore cæca, Comitem Episcopum admittere dubitabat, arcis Gubernatore Hæretico sic agente: patientiâ tamen suâ vicit, vt in vrbem postliminio rediret etiam Clerus, & frendentibus Caluinistarum Ministris, publicus cultus Ecclesiæ redderetur. Ipse aliquando in veste pontificia, non dubitauit extra templi Sanctę Marię fores compellare plebem hęreticam, & docere; atque perrexisset in apostolico munere, si Caluinista turbas non excitasset. Timuit vrbi ex seditione, & suorum consilio seruauit se Catholicis, alioqui de se paratus animam ponere pro suis

ouibus

quibus bonus Pastor, & Christo cadere victima pro fide. Quid eam per reliqua integerrimi pręsulis opera? sed nolo prætermittere sūmo consilio fecisse, vt anno decimo suprà 1600. acciperet à Ludouico XIII. rege literas, quibus omnia ea firmarentur quæ Ludouicus de Pictauia pactus olim fuit cum Ludouico Delphino primùm, deinde vndecimo Francorum rege, & alij episcopi egere cū aliis regibus aut ab iis accepere. Audi Regem. *Concedimus ei & confirmamus omnia & sigula priuilegia, conuentiones, pacta, libertates, immunitates, ipsi & aliis antè ipsum episcopis concessa, &c. Neque ei aliquid detrimenti ex eo esse volumus, quòd decessores ipsius nullam eiusmodi confirmationem acceperunt à Carolo & Henricis antè me regibus, &c.* Scilicet ea fuit à Francisco II. rerum in Gallia perturbatio, vt episcopi Valentini nullam à regibus post ipsum confirmationem istiusmodi postulauerint.

Carolus Iacobus de Leberon, ex fratre Petri Andreæ genitus, ingreditur primùm Valentiam iam Episcopus anno 1624. 6. Februarij; Diam anno proximè sequente, mense Aprili, die 6. Leberonij sunt de gente Gelasia, cui nomen ab Gelasio pago olim, castelloque in Vasconibus, ruinâ ingenti, & vastis ruderibus noto. Nunc primus post decimum est, ab eo, qui Leberoniæ stirpis antiquæ vnicum germen filiam accepit. Ex eo coniugio sub nomine Leberonio (gentile Gelasium maioribus natu minimus fratrum ex connubialibus tabulis reliquerat) sobolescente progenie, per longam seriem nepotum descendit Carolus Iacobus Antistes Valentiæ, & Diæ, atque Abbas Bonæcumbæ in Ruthenensibus. Cæsis duobus fratribus, magnæ spei iuuenibus, & bello notis, reliquum vnum habebat; cùm hæc primùm scribebam Marchionem d'Ambres, qui pro rege Tolosam tenebat superiorémque Occitaniam, spectatus armis & pace; Vignoliæ, atque adeò Hiræ iam ab Carolo VII. notissimæ familiæ per coniugem hæres. Episcopus vir pectore infractus, ingens animis, quid non contra Caluinismum tentauit? Ante aliquot annos Pontaisij, & Liberone Caluinianos pepulit templo, quod diu tenuerant latrocinio Catholicis ereptum. Inerme pectus proponebat Hęreticorū furori, sine milite sine comitatu. Armatus scilicet de Apostolo lumbos virtute, pectus iustitiâ, pedes Euangelio pacis, caput salute, manus spiritu, quas non intraret hæreseon turbas, & cæderet? Vidi ipse per inhospita Treuiensium, ac Diensium loca, fugientibus ad viri nomen erronibus, & Hugonottorum Ministris, sua Christo omnia restituere, templa, prædia, Sacerdotes. 23 *Carolus Iacobus Leberonius.*

Salientem præterea, Camelotium, Plouuerium, multos ad Diam, & in Vercorciis agros, Castellionem denique, oppignerata redemit magnâ pecuniarum vi: Valentiæ Diæque domos episcopales restituit, terreúmque aggerem illum Valentinæ spectatissimum firmauit, & dimidio ampliauit: Alexiani domum situ visendam emit; & episcopis in agro sedem parauit: Amborum episcopatuum loca singula pedes adiit, accuratéque inspexit: pluribus annis aluit suis impēsis Valentię clericos duodecim, sēminarium Sacerdotum suę vtriusque Diœcesis & archiuum vtriusque episcopij spoliatum restituit, confusum distinxit ordinauítque: hospitio, vt vocant, accepit Valentiæ Recollectos; domo etiam moniales, quæ quidem à B. Mariæ visitatione nomen habet Montilij, & Cristæ; quæ autem appellantur à S. Vrsula Cristæ, Cabeoli, Diæ, Valentiæ. 24

An quæ per tribunalia judicum Gratianopoli, Tolosæ Parisiis vehemen- 25

ter & magnis animis egit, commemorare debeam, hæſi aliquamdiu. Scio futuros qui ea damnent, neque miror, cùm alia aliorum hominum ſtudia ſint; & ea maximè omnes & vituperemus & abjici velimus quæ nobis aduerſari putamus. Sed mihi ſcilicet de rebus geſtis Valentinorum & Dienſium epiſcoporum ſcribenti iſtam operis ſuſcepti partem prætermittere non licet. Quod ceteris hiſtoricis ſemper datum eſt, hoc vnum peto, vt poſſim ſine cujuſquam offenſione recitare ex vero quæ geſta ſunt. Fuit Carolo Iacobo apud judices contentio de juribus epiſcopi, in vniuerſitate, cujus eſt cancellarius; in vrbe, præſidio inſtructa, cujus Dominus & Comes eſt; in foro præſidiali curiâ aucto, cujus hactenus caput fuerat.

26 Igitur, vt ab vltimo articulo inuidioſo maximè & plurimùm impedito incipiam, res paulò altiùs repetenda eſt. Epiſcopus ante annum milleſimum Comes Valentiæ, dum in vrbe ſtetit Germanorum imperium, ſummus quoque ipſius princeps eâ fuit ratione, qua Coloniæ, Herbipoli, Moguntiæ Epiſcopus princeps eſt; habuítque *commune forum*, vt loquebatur Fridericus anno milleſimo centeſimo quinquageſimo ſeptimo, *agentium & ſuſtinentium cauſas tam ciuiliter quàm criminaliter: nullúſque Comes* præter ipſum, *aut Iudex*, niſi ab ipſo conſtitutus *legem* in eâ *facere* præſumpſit. Quam juriſdictionem exponens Fridericus ſecundus anno milleſimo ducenteſimo triceſimo octauo docet, *tam in ciuitate Valentiæ & ſuburbiis, quàm in Caſtris, & villis propriis Eccleſiæ cauſas, tam ciuiles, quàm criminales per ſe, vel officiales ſuos audiuiſſe, proditores, homicidas, adulteros fures, latrones, perjuros; & quoſcumque in criminali cauſa*, &c. *tam corporaliter quàm pecunialiter puniuiſſe*, &c. *Hæc etiam omnia potuiſſe per omnia alia loca epiſcopatus Valentini exercere, per appellationem ad illum factam, vel in defectu dominorum.* Iam anno milleſimo quadringenteſimo quinquageſimo ſexto, Ludouicus Pictauienſis epiſcopus, *laudabilibus*, vt ipſe profitebatur, *reſpectibus vtilitatem Eccleſiarum ſuarum plurimùm concernentibus, recognouit Ludouicum Caroli ſeptimi Regis Francorum primogenitum Delphinum Viennenſem, Comitémque Valentinenſem & Dienſem, ſuum dominum ſuperiorem, eidémque homagium ligium & fidelitatem præſtitit de tota temporalitate ſuarum Eccleſiarum.* Delphinus, conceſſit ei Piſantianum, *in contemplationem dicti homagij*, & comprobauit confirmauítque omnia antiqua vniuerſo epiſcopatu jura, etiam juriſdictionem iis ipſis vocibus expoſitam, quibus Fridericus ſecundus vſus fuerat anno milleſimo ducenteſimo triceſimo octauo, niſi quòd *à judice appellationum non alibi quàm ad Parlamentum Delphinatus recurri vel appellari voluit*; *promiſitque bonâ fide in verbo principis & alia, & nihil in præjudicium juriſdictionis epiſcopi attentare*; *reuocatis in irritum quidquid in contrarium fieret.* Anno autem milleſimo ſexcente-
27 ſimo triceſimo ſexto Ludouicus XIII. Francorum rex, præſidiale cum ſeneſcallia tribunal præcedente anno erectum Anicij, transfert Valentiam cum poteſtate dicendi jus totis Valentiæ, Diæ Cabeoli, Stellæ finibus; & audiendi prouocationes à Seneſcallis Montilij & Criſtæ, balliuis Sanmarcellini & Buxi, judicibúſque vniuerſi quam latè patet, Viuarij, ac denique judicandi de cauſis beneficialibus & rebus tam ciuilibus quàm criminalibus ad ciuitatem Valentinam ejuſque doctores, diſcipulos, membra pertinentibus,

&

& anno millesimo sexcentesimo tricesimo septimo, huic tribunali Senescallum imponit Veinium. Carolus Iacobus Leberonius episcopus ei tribunalis translationi intercedit, *pro eo solo capite quod episcopatus & Ecclesias Valentiæ Diæque contingit* anno millesimo tricesimo octauo, die decima Nouembris; & Lausono, ad quem rex miserat Anicio translatum constituendum Valentiæ, addit in hæc ipsa verba: *Non enim venire possit cuiquam in mentem tantam Ecclesiæ Dei cladem inferri conscio seu rege, seu præcipuo regis ministro. Zelus piaque charitas vtrique quotidianæ faciunt, Lausone, vt sperem te in opere non perrecturum, quod ipsis inscijs, & sine omni jurium episcopatus Valentini cognitione demandatum fuisse credibile est, & Ecclesiam Dei sponsam in suarum rerum vsu ac possessione relictum. Et certè posteri non immeritò mirarentur & obstupescerent, si per tempora Ludouici Regis adeò & Christiani & justi, diuinæque bonitati plurimùm obnoxij, quæ etiam non ita pridem nostris Francorum votis & præcibus Delphinum dedit, episcopus in ipso Delphinatu spoliaretur bonis, & honoribus jam olim à regibus, imperatoribus, aliisque principibus viris pro animarum suarum redemptione, & votorum executione concessis. Legimus in nostris annalibus Carlomannum à Carolo Caluo patre missum in carcerem, quia, cùm esset Abbas, neglexerat sua monasteria; & episcoporum bona euerti per incuriam siuerat. Enimuerò scilicet res Ecclesiæ multùm differunt à cæteris: hæ in publicos vsus impendi possunt; illas neque recipies, neque minues sine importuno crimine grauique sacrilegio; cujus apud Deum omnium æquè hominum judicem reus agaris. In secundo hujus ciuitatis Valentiæ Concilio, ad petitionem Guntranni Regis Patres edixere, vt quodcumque rex concesserit Ecclesiæ, ei proprium sit, neque ab aliis post ipsum regibus minui tolliue possit; qui regum contrà egerit, veluti necator pauperum* (sunt ipsorum verba) *perpetui judicij Dei anathemate plectatur, vt veluti sacrilegij perpetrator, criminis sui reus, supplicio æterno teneatur obnoxius.* Hæc ille in sua intercessione typis mandata. Eadem postulauerant, 18
& alij, & Ventadurius ac Sullius duces, Vicecomitissa Priuasi Viuariensium, Comitia totius Occitaniæ: sed tam æqua visa regi est querela Valentini Episcopi, vt ceteris rejectis vnam ipsius admiserit, & secundum eam anno millesimo sexcentesimo tricesimo nono, die duodecima Iunij sententiam tulerit relatam in acta principis à senatu Gratianopolitano; ac Episcopo Valentino sua omnia jura restituerit. Et quidem res omnis confecta videbatur, sed ab eo tempore ad hanc vsque diem magnis partium studiis semel, iterum, atque pluries agitata, versatáque tam variè est, vt quo demum loco sit constitura nemo facilè dicat. Primùm quidem enim illa regis pro episcopo sententia, vbi per octo consiliarios regios, & vnum supplicum libellorum magistum excussa fuisset, approbationem omnium meruit equidem, sed obsignationem sigillúmque regis non obtinuit, remissáque etiam ad Majus regis consilium, ab ipso rejecta est, præsidialem curiam, cum omnibus quæ anno millesimo sexcentesimo tricesimo sexto per institutionem adepta fuerat juribus, comprobante. Posteà huic Majoris Consilij edicto intercessit episcopus: & anno 1643. in nonnulla cum aduersariis pacta conuenit, sed cùm ea neque ipse, neque alij satis probarent, ventum est rursus ad

judicum tribunalia. His ad Majus conſilium confugientibus, Epiſcopo adeunte ſenatores Gratianopolitanos, cauſa peruenit ad Priuatum regis conſilium, quod ſtatim edixit donec penitus cognitam omnino finiret, ſua *vt antè* jura ſtare debere epiſcopo. Voces eæ *vt antè* Carolo Iacobo Antiſtiti viſæ ſunt ambiguæ, vtpote quæ poſſunt referri ad tempus quod fuit, vel ante edictum regis de conſtitutione præſidialis curiæ anno 1636. latum, vel ante pacta cum aduerſariis inita anno 1643. Igitur ſibi tum duxit metuendum ab aduerſariorum ſeu gratia ſeu potentia, quæ judices adduxiſſet ad ejuſmodi vocis ambiguitatem in edicto ſuo ponendam; atque pro metu receſſit ab eo tribunali, omníque ipſius, ſi quod foret, judicio vehementer interceſſit. Perrexere nihilo tamen minùs judices in excutienda cauſa, & cum epiſcopus non accederet ad ipſos, nihílque pro ſe afferret, eum damnauere anno 1647. Sed Carolus Iacobus adit ſenatum Gratianopolitanum anno 1649. à quo ſuis, prohibita præſidiali curia, juribus reſtituitur; & cùm ejus edictum à Superiore conſilio ſuſpenſum fuiſſet, anno 1651. menſe Martio curat reſcindi illam anni 1647. ſententiam Priuati conſilij, quàm aduerſarij reſtituere nunc contendunt. Sed iſta hactenus dicta ſint, ad alterum eorum articulum accedamus, quæ ſuper juribus in vrbe Valentina vehementer exercuerunt epiſcopum.

29 Is queritatur plurima ita fracta & euerſa eſſe, vt ſolum pene Domini & Comitis nomen nunc habeat. Arx querelarum omnium iſtarum cauſa eſt. Ante annos octoginta impoſuerunt Valentiæ. Cauſas quæ regem ad eam exædificandam adduxerunt, afferre mihi nec vllus animus, nec operæ aliquod pretium eſt. Vt ipſi datus eſt moderator, vt vrbis etiam ſe rectorem geſſit, atque adeò qui ſeu continendis ſine omni tumultu ciuibus, ſeu propellendis per bella hoſtibus ſe arci vrbíque præpoſitum ſentiebat, omnia etiam quæ portarum, vicorum, angiportuum, & regionum vrbis per diem, & per noctē cuſtodiæ tranquillitatíque cōſulunt, ſenſim & alia ab aliis traxit ad ſe. Ante omnem tamen ſæculorum memoriam epiſcopus ea omnia per balliuum, correarium, excubiarum magiſtros, & regionum & cohortium vrbanarum duces, portarum & clauiū vrbis cuſtodes curauit in ciuitate; mādauítque curam, balliuo quidē & aliorum & reficiendorum mœnium, atque capiendorum gerendorúmque per bella armorum; correario autem vigiliarum ac nocturnorū per vicos ſine armis & cum lumine progreſſuum. Anno 1433. 19. Martij Ioannes de Chaponay fit ab epiſcopo per ſuos in concilium vocatos dux ciuium, Paganus an. 1586. 23. Auguſti fit eorum ducis legatus in epiſcopali domo: anno 1579. 8. Maij Ioannes Raynaudus, Nicolaus du Cros, & Ioannes Valet fiunt ibidem regionum vrbanarum duces: anno 1563. 29. Decembris in eadem domo fiunt excubiarum magiſtri, & coram epiſcopi judice dicunt ſacramentum. Anno 1586. 14. Octobris ibidem Claudiolus portæ Saunerіæ cuſtos officio dejicitur, vbi profectò fuerat in eo poſitus, maximè cùm ex Valentinorum priuilegiis conſtet janitores vrbis conſtitui ab epiſcopo, cui anno 1577. 9. Januarij conſules juſſi reſtituunt claues vrbis. Anno 1645. 17. Maij judiciaria inquiſitio inſtituta eſt, è qua intelligitur correarium epiſcopi vltrà omnem memoriam feciſſe per vrbem excubias. Balliuus epiſcopi anno 1439. vltimo Maij, 1450. 26. Aprilis 1457. 20. Martij 1565. 4. Nouembris edicto vetat arma diu noctúve per vrbem ferre: anno

anno 1440. 5. Martij ad poſtulationem conſulum jubet ea ferre: 1443. 19.
Septembris prohibet eadem ipſa efferre vrbe, & correarius ire noctu per vr-
bem ſine lumine. Demum Guilelmus de Pictauia balliuus anno 1438. No-
uembri menſe inſpicit muros & curat refici mœnia vrbis; armáque ſingulis
ciuibus & pecunias ad bellum imperat. Cùm hæc ita habeant Carolus- Ia- 30
cobus epiſcopus vehementiſſimè queritur jura quæ tot ſæculis inconcuſſa
Antiſtiti Valentino perdurauere, nunc trahi ad moderatorem arcis; & de-
mum anno 1650. 31. Decembris ita loquitur in comitiis Eccleſiæ Gallica-
næ. *Cùm intereſſem Eccleſiaſticis antè annos 5. comitiis 12. Iulij, clerus querelis
meis commotus mandauit Sagienſi, Maſſilienſi, & Sanctonenſi Epiſcopis, atque Ab-
bati Bernagio, Bituricenſi Decano, & Turonenſi Officiali quærere de tota re: ſed ad
ipſum eam referentibus interceſſit Simianæus à Coſta Abbas, & ex Veynæo conſan-
guineo Valentinæ arcis præfecto commiſit epiſcoporum arbitrio. Applaudentibus co-
mitiis ego quidem à me nominaui Coadjutorem Pariſiēſem & Regienſem Epiſcopum,*
ipſe autem pro *Vaynæo dixit Narbonenſem & Arelatenſem Archiepiſcopos: ſed
cùm ij quædam capita definiſſent, Veynæus poſt annum monuit cauſam quæ agebatur,
eſſe de præfecto arcis regiæ, ac proinde ejuſmodi, vt pendeat ab vno rege, ab epiſcopis
pendere non poſſit; aſſeruit igitur ſe non poſſe ſtare horum arbitrio contrà quàm
anteà decreuiſſet.* Hæc ille, qui poſt multa ſic addidit: *anno 1649. cùm vocatus
veniſſem ad regem, ipſe rei judices dedit Epiſcopos Coadjutores Montalbanum &
Andegauenſem. Hoſpitalium Franciæ Mareſcallum, & Marchionem Veteriſvillæ,
& Fouquetum ſupplicum libellorum magiſtrum: atque apud eos igitur meas que-
relas ſcripto depoſui, ſed Veynius nunquam adduci potuit, vt apud eos quoque rem
ageret.* Hactenus ille. Dicentem placidè audiuerunt epiſcopi, & cùm An-
tiſtes Viuarienſis adjeciſſet non vnius Valentini præſulis, ſed vniuerſæ pro-
uinciæ Viennenſis rem agi, clerus & frequenter & vehementer egit apud
Regem, vt ſua Eccleſia Valentinæ antiquiſſima jura ſeruarentur; ſed ſcilicet
nihil hactenus obtinere potuit, Carolo Iacobo epiſcopo nequidquam ja-
ctitante ſe à ciuitate ſua jam longùm abeſſe, & deinceps abſuturum, in qua
neque honeſtè, neque ſatis etiam ſecurè, cùm omnia & à præſidiali curia &
ab arcis gubernatore ſic habeant, poſſe degere.

Tertium ſuper Vniuerſitate articulum paucis expedio. Poſt multiplices 31
& diuturnas lites, demum Epiſcopus obtinuit à Senatoribus Regiis, vt ejus
rector aſſumeretur è juris auditoribus, ſolitumque diceret ſacramentum: vt
qui in doctores euaderent, curarent & alia, & ſe contra epiſcopatum Valen-
tinum nihil ſeu conſilio, ſeu aliter ſuſcepturos: vt epiſcopus qui cancella-
rius eſt, ſit caput Vniuerſitatis; literas concedat profeſſoribus; officia ſecre-
tarij & ſigillorum cuſtodis, vbi vacauerint, ipſe ſuis literis largiatur; docto-
res cùm ipſe renuntiabit, dicat ſe agere autoritate non tantùm apoſtolica, re-
gia, delphinali, ſed etiam ſua; & qui alius id faciet, profiteatur *illuſtriſſimi* etiam
domini epiſcopi Valentini autoritate *ſe agere.*

Daniel de Coſnac, filius Franciſci de Coſnac & Eleonoræ Talairandæ de
Chalais, in epiſcopatu ſucceſſit Carolo Iacobo de Leberon, & in Epiſcopum
vngitur anno 1655. die 24. menſis Octobris.

APPENDIX
AD LIBROS QVATVOR,
DE REBVS GESTIS
VALENTINORVM
ET DIENSIVM EPISCOPORVM.

LIBRO 3. de rebus gestis episcoporum Valentinorum & Diensium asserui fuisse olim qui scriberet libellum de vita Amedei Rossilionæi, & ex eo docui de abbate Sapiniacensi euasisse in episcopum. Hæc vtraque res fecit, vt non pauci neque ineruditi viri monuerint, facturum me è re literaria, si illum in lucem ederem, maximè cùm in amicorum congressu adderem Amedeum inclaruisse suis temporibus sapientiâ, sanctitate, rebus fortiter & præclarè gestis. Igitur libellum typis committo. Scriptor illius coætaneus viro fuit, mortique ejus interfuit. Hoc affero, vt intelligas ea scripsisse quæ ignorare non poterat. Minùs Latinè (fateor) scripsit: sed ego putabam veritatem dictorum, non elegantiam in scriptoribus de summorum virorum vita requirendam esse, cùm viuendi, non autem dicendi exempla se nobis proponere illi profiteantur.

Huic libello visum est addere epistolam Ioannis de Burnino Archiepiscopi Viennensis & suffraganeorum ejus ad Gregorium IX. Pontificem anno 1231. scriptam. Ea postulant, vt Stephanus olim Cartusianus & è Priore Portarum episcopus Diensis anno 1208. mortuus scribatur in sanctorum canone. Pro frequentissimis ac illustrissimis quibus coruscabat miraculis. Recitant miracula supra 60. & in illis prorsus nouem homines excitatos à mortuis, intra annos 23. à Stephani morte.

EPISTOLA IOANNIS DE BVRNINO Archiepiscopi Viennensis & suffraganeorum ad Gregorum IX. Pontificem, postulantium canonizationem Stephani è Cartusiano episcopi Diensis.

SAnctissimo Patri ac Domino Gregorio Dei gratia summo Pontifici I. Viennensis Ecclesiæ minister humilis. G. Valentinæ Ecclesiæ procurator, B. Diensis. G. Gratianopolitanus; B. Viuariensis, Gebennensis, A. Mauritanensis, Episcopi, Viennensis Ecclesiæ suffraganei, cum omni reuerentia, ad pedum oscula beatorum. Quas gratias, & quas laudes referamus Domino nostro Iesu Christo, Deo viuo & vero, humani defectus & nostræ mortalitatis ignorat imbecillitas. Qui cùm sit mirificus in seruis suis, mira mirificè non desinit misericorditer operari. Quantâ quidem & quàm præclarâ merito-

rum

rum apud Deum & homines, & præclarus enituerit prærogatiuâ, quot & quantis virtutum coruscauerit radiis.

Venerabilis in Christo frater noster bonæ memoriæ Stephanus quondam Diensis Episcopus, & miraculorum quæ per ipsum tam in vita ejus, quàm post ipsius transitum operatus est Dominus in suis fidelibus, & in præsentiarum operatur & declarat euidentia, frequens etiam & copiosa diuersarum nationum multitudo propter morborum molestias & diuersorum infortuniorum pressuras ad dicti Episcopi tumulum cateruatim confluens dicti viri meritis pulsis langoribus, sanitatis gauisa remediis, aliis etiam infortuniis propulsis, & hoc idem longè latéque tam verbis quam factorum euidentiâ, & publicè protestatur; verùm quia nemo quantacumque meritorum prærogatiuâ polleat ab Ecclesia Dei pro sancto habēdus aut venerandus est, nisi priùs per sedē Apostolicam ejus sanctitas approbetur, miraculorum, quibus apud fideles viri dicti sanctitas manifestè innotuit, apud pedes sanctitatis vestræ tenorem transmittimus, vt inspectâ ipsorum continentiâ sublimitatis vestræ P. Sanctissime circumspecta decernat prouidentia, Vtrum dictus Episcopus à sancta Dei Ecclesia pro sancto haberi & venerari, & in sanctorum debeat catalogo imputari. Illud etiam sanctitatem vestram latere nolumus, quod quicumque aliquibus pressi langoribus, vel grauati aliquorum infortuniorum instantiâ se asseruerint sospitatem & liberationem dicti viri meritis consecutos; non priùs fides adhibita est à Diensi Ecclesia nisi priùs assereretur prestito super sancta Dei Euangelia corporaliter sacramento, adjunctis etiam sibi sociis in sacramento, si fortè socios habebat aliquos, se & morborum vel aliorum infortuniorum sustinuisse grauamina, & nomine dicti Episcopi Stephani precibus fusis ad Dominum, sospitatem & subsidia pro quibus supplicauerat impetrasse.

Anno ab Incarnatione Domini millesimo ducentesimo octauo, octauo Idus septembris Stephanus Cartusiensis monachus, & Prior portarum Cartusiensis ordinis, & diuina gratia Diensis Episcopus transiens ab hoc sæculo migrauit ad Dominum, cujus vitam pretiosam, atque sanctam constat fuisse miraculorum testimonio declaratum, quæ diuina clementia in honorem sanctæ & indiuiduæ Trinitatis & gloriosissimæ Mariæ Virginis, ac totius curiæ cœlestis per eum dignata est operari. Quorum principium post vitæ suæ transitum Deo annuente differimus.

De filia hominis Diensis cæca. Die itaque præsenti qua dictus Stephanus sepultus fuerat, in qua celebratur Dei genitricis natiuitas, filia cujusdam hominis Diensis de Burgo S Marcelli Lamberti nomine, quæ per tres menses cœca extiterat, delata ad sepulchrum ejusdem Stephani, atque ibidem commorans, lumen oculorum diuinâ meruit recipere miseratione.

De filia febricitante sanata. Alterâ autem die cum filia alterius ciuis Diensis Martini nomine, portaretur ad locum vbi jacebat dicti Stephani corpus, quæ diu febrili calore languens consumpta fuerat, & ab vniuersali paralysi detenta, sui penitus valetudinem corporis amiserat, vt merita hujus viri plenius panderentur Christi fidelibus, dictæ ægrotanti omnipotentis Dei misericordia cum vsu gradiendi sanitatem omnimodam restaurauit.

De Armigero resuscitato. Postea Armiger quidam Bertrandus nomine de Vapinco, qui causâ insultus faciendi ad Vapinci ciuitatem, cum exercitu

Domini

domini sui iter arripuerat, cùm in itineratione perseueraret nocte quadam ab equo Domini sui in pectore percussus extremis pedibus corruit interemptus. Quod factum postquam concitauit exercitum, tandem venit ad aures domini qui mœrore plenus & compatiens defuncto pro infortunio, ad eum accessit cum multa turba militum, è quibus vnus signa & miracula reduxit eis in memoriam quibus volebat Dei administratio merita dicti Stephani Episcopi non occultari. Tunc illis ingenti deuotione & prece supplici genibus flexis, inuocantibus ejusdem Episcopi misericordiam, homo qui passus fuerat mortem, erexit oculos, dixit ad milites circumstantes: Gratias ago Deo & B. Stephano Diensi Episcopo qui misertus est mihi misero, & obuiauit in statu pulcherrimo eripiens animam meam à manibus Dæmonum, dum ad pœnam æternam eam trahebant, quam vidi paratam meo cruciatui cujus dum recordor, totis mentis viribus incido & corpore contremisco.

De captiuo liberato. Venit autem postea quòd quidam vir de Brione captus apud Montemclarum, infra turrim tenebatur subtus tinam magno aceruo lapidum oneratam, hic vero de sua liberatione solerter cogitans, factâ cauernâ fodiendo cum vnguibus, inter humum & tinæ summitatem se supposuit, & ab vtroque constrictus grauissimè magna mole lapidum, intus redire vel foras exire nullo modo potuit tunc contristatus, eorum qui incaptione detinebant vesaniam timens ne ab ipsis taliter inueniretur, toto cordis affectu cum lacrymarum copia dicti Præsulis misericordiam exorauit; cujus interuentu euasit periculum, quia penitus inde liberè se substraxit; & accedens ad portam turris eam inuenit obseratam cum duobus repagulis, quæ dum retro pelleret, exaudiuit sonitum speculator supra turrim euigilans, & captum liberari voce magnâ excitando viros qui manebant in illo oppido reclamauit. Ille vero prædictam portam transiens, duas alias reperit clausas firmiter catenis ferreis, quas nodis ferreis expeditas aperuit facillimè gloriosi Pontificis præuiâ protectione, his itáque peractis passu velocissimo properauit ad sepulchrum ejusdem Pontificis, & cum ibi reperto populo laudes retulit multimodas saluatori & liberatori suo.

De Canonico Valentinensi sanato. Inter cætera istud excellentissimum præterire nolumus, quòd quidam Sacerdos & Canonicus Valentinensis Ecclesiæ multo tempore languens jacuerat, quasi de salute suâ desperans penitus, quia sibi per foramen rupturæ intestinorum massa exibat non modica; necnon alterâ ægritudine quæ morbus Masclæ dicitur vulgariter nimis grauiter laborabat. Interim cùm quidam vir bonæ opinionis eum visitaret, & de dictis ægritudinibus loquerentur ad inuicem ægrotanti notificauit prędicti Stephani miracula, quibus Dei bonitas, vnicuique reddens juxta sua opera, volebat suum dignum præsulem exaltari. Ipse vero languidus sperans affectum suum ad effectum duci posse precibus ejusdem Stephani, diu noctúque vigilando & dormiendo videlicet, vt ejusdem habemus testimonia, affectuosâ prece & lacrymis ejusdem Præsulis clementiam suplicabat. Quadam autem nocte apparuit ei præfatus Stephanus, & dum interrogaret eum quid sibi vellet fieri, sanitatem sibi dari petiit, qui à somno excitatus ab vtroque morbo nominato superius se sentiit liberatum. Adhuc autem stupefactus nimis

mis præ gaudio reuelauit illis qui illius aſſiſtebant ſeruitio, quæ ſibi contigerant, qui admoto lumine rei veritatem provt ipſe dixerat repererunt.

De muliere cœca illuminata. Erat vero quædam mulier apud caſtrum de Auguſta nomine Eſchengar, cui oculus lippidine penitus cõſumptus fuerat, & ex altero fuerat eâdem ægretudine cœca facta. Hęc quidem audiens virtutum teſtimonia quas Dominus per pręfatum Stephanum faciebat, ad eius ſepulchrum ſe fecit duci ductoris auxilio, vbi viſum recepit in ægrotanti oculo, ita quòd abſque ductoris ſui beneficio rediit in domum ſuam.

De muliere clauda. Poſtea quędam mulier de Vacino Ruffa nomine quę per trium annorum, trium menſium, & 15. dierum greſſum perdiderat, vt audiuit miraculâ quę in honore eiuſdem præſulis Stephani operabatur diuina pietas, mente deuotiſſimâ eiuſdem viri implorauit auxilium, atque continuò ſanitate reddita membris in omnibus, ſepulchrum eiuſdem propriis pedibus viſitauit.

De filia fiſtulata curata. Filia etiam iam dictę mulieris filij, cui vertex capitis vitiatus fuerat multis fiſtulæ foraminibus, vt eam pater & mater vouerũt Stephano prædicto, ſtatim cæpit curari à ſanie fiſtulæ; nec in ea infra quatuor dierum ſpatium niſi cicatrix potuit apparere.

De muliere à morbo caduco curata. Quædam vero mulier de villa Mencij, quæ caduco morbo affligebatur grauiſſimè, audiem famam miraculorum eiuſdem Stephani, Dei clementiam, & illius pontificis toto mentis affectu opem inuocauit deuotiſſimè, & ab illo morbo horribili ſe ſentiuit deinceps liberatam.

De muliere clauda. Item alia mulier de caſtro d'Aix ſexagnita vel plurium annorũ, audiens dictũ Stephanũ tantis inſigniri miraculis ad ejus ſepulchrũ deferri voluit, vbi immenſâ Dei bonitate greſſum quẽ perdiderat recuperauit.

De puero claudo. Quidam etiam puer de eodem caſtro per duos annos non vſus pedum beneficio, quàm citò ab amicis ſuis præſentatus fuit præfati Stephanus tumulo, greſſus ei redditus eſt Dei miſericordiâ operante.

De muliere meſtruoſa. Cúmque audiſſet quędam mulier de Dia quę G. vocabatur gloriam eiuſdem Stephani tantis coneſcare miraculis, perueniens ad eius ſepulchrum, oratione quantumcumque potuit ſuplicauit vt à fluxu menſtruo quo non modicè fuerat fatigata per quatuor menſes diebus quatuor exceptis eam liberaret, illâ vero in oratione perſeuerante vt ampliaretur honor dicti Stephani ſic operari dignata eſt potentia diuini numinis, ſicut dicta pervulgauit mulier, quòd ibi ſanitatis receperit beneficium.

De muliere Vorapij ſanata. Item alia mulier de caſtro quod dicitur Vorapium cui iunctura dextri brachij ſeiuncta fuerat per quinquennium, dum moraretur ſubter ſepulchrum epiſcopi venerabilis, conſecuta eſt coniuncta compagine ſoſpitatem.

De quodam ciue Dienſi ſanato. Accidit autem quòd quemdem ciuem Dienſem P. nomine punxit ſpina in genu, cui tam femur quam tibia ꝗ pes adeo tumuerunt, quòd greſſus officium omnino perdidit nec vllo modo trahere potuit ad ſe pedem. Hic verò medicinę beneficio de ſalute ſuâ deſperans penitus, voto promiſſo implorauit ſummo mentis affectu pietatem eiuſdem Epiſcopi, & eum Dei miſeratio, ſublimando merita ſui ſerui, recuperare conceſſit denuo ſanitatem.

De muliere Romearij ſanata. Poſtmodum verò diebus paucis prætereuntibus, mulier quædam de valle Romearij, quæ in tantum afflicta fuerat Emprotortono, quòd nullatenus dextrorſum, ſiniſtroſum, nec ad cœlum poterat reſpicere, peruenit ad ſepulhcrum venerabilis Stephani, atque & inquantum potuit gratiarum actiones obtulit, quia ceruicis liberationem eo interueniente ſe cognouit à Deo recepiſſe.

De muliere Barrij cæca. Alia autem fœmina de caſtro quod Barri appellatur, perducta ad ſepulchrum ejuſdem Stephani, quæ diu oculorum permanſit orbata lumine, receſſit gratulans & Deo grates peragens, qui in honore dicti Stephani Epiſcopi ſibi de lumine perdito dignatus eſt prouidere.

De homine de Chayſſilhana ſanato. Procedenti vero tempore vir quidam de Chayſſilhana nomine Iuuenis, allatus ad ſanctam Dei genitricis Eccleſiam vbi requieſcit corpus ejuſdem Stephani Epiſcopi, quamvis tanta fuerit occupatus ægritudine quòd de ſalute ejus ſui penitus deſperarent, & ipſum crederent extremum anhelitum reſpirare. Cùm ipſe in tanto periculo vitæ ſuæ poſitus ab amicis ſuis inuitaretur, vt panem quem dictus Stephanus benedixerat ad ſalutem animæ ſuæ reciperet, acceptâ loquelâ quam perdiderat panem illum benedictum præberi ſibi petiit, aſſerens circumſtantibus quòd in prædicto mortis articulo, mente ſaltem quâ poterat, præfato Stephano ſe oblaturum ceream imaginem promiſerat, & quòd ex illâ horâ cœperat conualeſcere meritis ejuſdem Stephani intercedentibus.

De filia Bellimontis ſanata. Contigit autem vt filia cujuſdam hominis de Bellomonte ad ſepulchrum venit prædicti Pontificis, cui moram ibidem facienti aliquantulam, beneficium dextri brachij, quo à natiuitate ſuâ impotens extiterat, conceſſit ineffabilis Dei miſericordia volens decus, & gloriam ſui antiſtitis ſublimari.

De muliere Criſtæ ſurda. Erat ſiquidem mulier quædam apud Criſtæ oppidum ſurda exiſtens per ſeptennium, deducta ab amicis ſuis ad ſepulchrum prædictum, dum ibi ingemiſcens, & lacrymans ſupplicaret Reuerendiſſimo Epiſcopo, ſibi diuinæ opitulationis gratia auditum aurium patefecit.

De filio reſuſcitato. Quadam autem die accidit quòd quidam homo de Vercorſio Gueſonis nomine, defuncto patre ſuo perrexit cum vxore ſuâ ad ſepulturæ patris ſui obſequium, filium ſuum domi jacentem in lectulo ſanum & incolumen relinquentes, & cùm redirent cum propinquis ſuis plurimis. Semianimem inuenerunt non cognoſcentes in eo aliquod vitæ ſignum, mater vero mœſtiſſima lugens & dolens inconſolabiliter de morte filij ſui, ſummâ deuotione inuocauit miſericordiam prænominati Stephani proferendo verba hujuſmodi cum profundo gemitu, & imbre maximo lacrymarum. Domine Beate Stephane in cujus nomine tot & tanta miracula nuper audiui fieri, tuam ſanctam & glorioſam benignitatem deprecor per gloriam quam adeptus es cœleſtis patrię, vt ſuccurrere digneris mihi miſeræ, quatenus interceſſione tuâ virtus Domini noſtri Ieſu Chriſti tua dilatando miracula filium meum mortuum vitæ reddat. His dictis ſpiritus in corpore eſt reuerſus.

De alio filio reſuſcitato. Quædam autem mulier de caſtro quod Rimont nuncupatur die quâdam ierat ſpatiatum, & reuerſa ſuum filium conuerſo

conuerso lectulo reperit suffocatum, introductis in domum suam aliquibus de vicinis quod sibi acciderat indicauit: recordata de virtute venerabilis Episcopi Stephani, quamvis dolore ac timore foret turbata & anxia, ejus auxilium implorauit; & dispositione diuina puer qui suffocatus fuerat cœpit flere & deinceps melius habere.

De filio qui ruit de arbore. Præterea filius Pontij Ferrandi de Podio grosso arborem quandam altissimam ascenderat, qui ruens in terram cecidit & per quatuor dies & quatuor noctes loqui non potuit, cibum non accepit, oculos non aperuit; vnde ejus amici de vita ipsius desperantes: mater ipsius spem habens in misericordia prædicti Stephani, cujus miraculorum famam audierat, votum promisit pro filio, & corde contrito atque lacrymarum abundantiâ implorauit eam, & continuo patiens aperuit oculos, & cibum petiit; cui Dei virtute intercedente seruo suo Stephano plenæ sanitatis gratia demum concessa fuit.

De alio ejusdem loci. Quidam etiam homo Gerardus Theodictus, manuum suarum effectus impotens, ejusdem episcopi fauore humiliter deposcito, sanitatis beneficium accepit.

De muliere cœca. Cumque rumor tantorum miraculorum multas pro pulsaret prouincias, mulier quædam de Alexandria Italiæ ciuitate, ductoris administratione mouit se ab hospitio, peregrinando ad sepulchrum præfati antistitis proficiscens, quæ per triennium duos menses & tres hebdomadas luce oculorum orbata extiterat, etiam manu retorta dextri brachij impotens, quod sibi culpâ propriâ exigente credimus euenisse, nam cum nocte vigilię assumptionis Dei genitricis vestes cujusdam furaretur, qui die crastinâ miles de nouo debebat fieri cum duabus sociabus, passa est primitus pœnam superiùs memoratam. Completo vero vnius diei itinere, piissimus ac mitissimus Dominus, vt credendum est precibus fuit placatus antistitis sui, quia mulieri restituta est oculorum acies & brachij valetudo.

De filia resuscitata. Postmodum vero euenit apud oppidum de Gressa, quòd mulier quædam filiam suam jacentem in cunabulo domi sospitem reliquerat, & rediens cucurrit ad ipsam, vt ab ea risus assumeret & gaudia, quam tangens manibus frigidam reperit, cognoscens filiam suam propter maleficium intorsionis fascici circa collum inuolutæ animã exhalasse, quare prorumpens in lacrymas vestes scindens, atque capillos distrahens, Dei misericordiam & supradicti Episcopi Stephani implorauit intercessionem, & subito Dei beneplacito viuificatum est corpus paruulæ superius memoratæ.

De muliere impotente. Fuit autem altera mulier apud castrum Montisveneris, quæ cum per septennium extitisset vt nullam partem sui corporis posset regere à pectore inferiùs, repetito ab ipsa ejusdem Præsulis adjutorio oratione deuotâ, & supplici sanitatem consecuta est.

De Priore S. Ioannis Gutozo. Non multo interuallo prætereunte temporis, Prior S. Ioannis de Royans Gontardus appellatus, qui per annum & tres menses guttâ constrictus, vsu gressus perdito allatus est ad tumulum reuerendi Episcopi juxta quem cum cura ministrorum studuit collocari: vbi in oratione deuotè vigilans & preces summo creatori, atque suo Confessori proferens assiduè, diuina pietas secum egit misericorditer, & pedum officium sibi restituit, & opem contulit sanitatis.

De Sacerdote de rupe lapſo. Sacerdos autem erat in Triuiarum partibus, habitator caſtri quod nuncupatur Auignonet, qui rupe lapſus altiſſimâ, læsâ compage neruorum & femoris per annum, amiſerat greſſus vſum. Cum audiſſet ad tumulum jam dicti Epiſcopi multos ſanari languidos, de conferenda ſibi ſanitate ſperans, ad eum jumenti verticulo feſtinauit, vbi in oratione ſuppliciter pernoctauit. Die vera craſtinâ veniente, peracto ſuæ peregrinationis officio, cum domum ſuam redire præparaſſet & ab vrbe receſſiſſet, itinere vnius milliarij, femoris ſui neruos coarctatos laxari, atque ſanari ſentiens, deſcendens per ſe tantummodo (qui prius non poterat) à jumento ſupra quod ſedebat, ſociis qui aderant quæ ſibi deuenerant demonſtrauit, & feſtino veſtigio laudes offerens quas poterat liberatori ſuo Stephano, pede ejus tumulum viſitauit.

De homine Criſtæ impotente. Alteri etiam homini dicto Humberto Sauuerio de Criſta, allato ad ſepulchrum reuerendi Epiſcopi, qui valetudinem & regimen perdiderat, ſiniſtri brachij & pedis Deo, imploranti fauorem ſui Epiſcopi gratia præſtita eſt ſanitatis.

De duobus viris captis. Diebus autem interim non multis ſuccedentibus venerunt duo viri, quorum vnus ciuis Dienſis, & alter erat habitator in partibus Triuiarum compedes in quibus capti ſteterant præfato Epiſcopo Stephano ſuę liberationis titulum offerentes; affirmantes quod miſeratione ejus catenâ ferreâ ab eis fractâ quam ſecum deferebant, ab illo oppido in quo capti fuerant horâ diei quaſi mediâ exiuerant, & ſic crudelitatem euaſerant tyrannorum.

De homine de Tribus-cliuis ſanato. Inter hæc vir quidam de caſtro quod appellatur Treſcleux, peregrinus venit ad tumulum jam dicti Epiſcopi qui viginti annorum ſpatio greſſu frui non poterat, niſi ſuſtentando artus baculi adminiculo, cui creator omnium reuelans ſuum præſulem digniſſimum, reddidit ipſâ horâ quâ venit antiquam gradiendi potentiam.

De paruo Caducato. Quodam autem opido ſito in deſerto vocato Montanegre, infans qui quartum menſem ætatis ſuæ implere poterat, morbo caduco ſingulis diebus affligebatur pluries, tam miſerabiliter, vt ad fletum omnes moueret, quia prædicti morbi cruciatu nigrefactus huc & illuc torquere cogebatur membra trementia, & os ejus multas ſpumæ abundantia profluebat. Mater vero dolore incomparabili mota ſuper filio, puro corde magno lacrymarum impetu miſerationem ſupradicti Epiſcopi flagitauit, & deinceps recepit incolumem filium ſuum.

De homine ſquinantiam patiente. Accreſcente vero copiâ virtutum ejuſdem Stephani, cuidam viro de Montanis loco dicto Autrans, guttur & lingua tumuerunt adeò, vt oris concauitas linguam præ tumore nimio non poſſet recipere per dies quatuor, & ad mittendum oris anhelitum vix poſſet ſufficere, nec æger ipſe cibum recipere, ſiue potum. Tunc aſſiſtentes amici profuſis lachrimis ſuffragium popoſcerunt voce magna Reuerendi Epiſcopi, ad quam vocem annuere nutu quo poterat videbatur. Voto vero pro ægroto à prædictis facto eidem Epiſcopo, ſtatim à tantâ ægritudinis occupatione æger eſt Dei miſericordia liberatus.

De homine Maniaco. Poſt hæc autem adductus eſt ad ſepulchrum ejuſdem Epiſcopi, homo quidam de ciuitate Vienæ, paſſione maniaca laborans,

manibus

manibus propter nimietatem inſaniæ ferreis manipulis inuolutis. Inæſtimabilis vero prouidentia tanto ſigno reuelari voluit ſanctitatem ſui digni pręſulis, quòd ab inſania hominem illum liberauit, qui in honore libertatis ſuæ quantaſcumque laudes potuit obtulit, & catenam.

De homine ictu lapidis interfecto. Conſequenter accidit vt miles quidam de Monte-lugduno Bernardus nomine cum pluribus perrexit ad bellandum quoddam Noui-caſtri ędificium. Quod cùm multo bello affligerēt, quidam ex eis Durandus nomine ictu lapidis adueniente in parte poſtremâ capitis cecidit interfectus. Hunc tollentes ſocij qui aderant credentes ipſum emiſiſſe ſpiritum quia ſigna mortis apparebant in membris ejus omnibus, ſudarium & locum vbi corpus reconderetur parauerunt. Interim vero miles jam dictus, cujus mandato illuc aduenerat, præcepit vt perſpicerent ſi in eo aliquod ſignum reperiretur, & nullum niſi caloris aliquantulum perpenderunt. Cujus infortunij ad aures vxoris defuncti fama perueniēte, lugubris & anxia illuc properauit paſſu velociſſimo, & dum inuocaret voce magna opem venerabilis Epiſcopi Stephani, viſo corpore ſemianimi, protinus ipſe oculos aperuit, & mente ſolâ ſpem vitæ ſuæ ponens in miſeratione tanti pręſulis, quâ ereptus eſt à morte ad ejus ſepulchrum ſudarium funeri ſuo ante pręparatum appendit.

De viro tumore capitis oppreſſo. Peruenit autem poſtea vir quidam de Treſclux ad tumulum dicti Epiſcopi, qui propter nimium tumorem capitis per dies quinque in extremis laborare credebatur. Spe ſanitatis penitus amiſsâ, quia cibi vel potus, ſeu alterius cujuſlibet beneficium nullatenus capiebat. Mater vero ipſius flebilis, atque mœſtiſſima magnitudinem pietatis prędicti Stephani pro ſalute ſui nati popoſcit affectuoſis præcibus, & ſubito euaneſcente tumore capitis ægrotanti ſanitas eſt conceſſa.

De homine Cœco. Audiens quidam homo de Moyerant tot languidos ſanati interceſſione præfati Stephani ad eius ſepulchrum ductoris venit auxilio, vbi ipſi Dei clementia voluit lumen amiſſum reſtitui oculorum.

De Puella ſanata. Euenit quidem apud villam de Romanis quod quædam puella quę per ſeptennium greſſum perdiderat, implorato ab ipſa & à ſuis parentibus pręfati antiſtitis auxilio pedum beneficium eſt adepta.

De muliere muta. Iterum dum vigeret tot ac tantorum fama miraculorum venerabilis Stephani in pluribus orbis partibus, & turba plurima peregrinantium ad ejus ſepulchrum viſitandum accederet, mulier de caſtro quod dicitur Moubluens in Archiepiſcopatu Lugdunenſi, quę per annum muta extiterat peregrinauerit, & dum pietati illius ingemiſceret diuina prouidentia merita ſui pręſulis nolens latere ſub modio, elucere ſupra candelabrum, linguâ patientis diſſolutâ priſtinum ipſius vſum reparauit.

De muliere Chiragra. Venit etiam mulier ab oppido de Cremieu, quæ chiragram diu patiebatur manibus ita quòd non poſſet aliquid agere, ad ſepulchrum pronominati Epiſcopi properans, ibidem ejus meritis plenariam conſequuta eſt ſanitatem.

De puero ſanato. Quidam puer de Bagnols, qui à matris vtero per ſeptem annos laborauerat, cùm pater ſuus multo gemitu, & lacrymis opem Epiſcopi antedicti poſtulaſſet, deſperans de medicorum remediis, ſequenti die perfecte à Summo medicorum medico eſt ſanatus.

De duobus reſuſcitans. Venerunt etiam duo viri vnus de Liuron, & alter du Buis vno die ſua deferentes ſudaria, qui ſe vitâ priuatos fuiſſe penitus aſſerebant: cùm autem vxores eorum & amici multis lacrymarum imbribus ejuſdem Stephani poſtularent auxilium, vitam & ſanitatem pariter receperunt. Iſtis autem præſtabat ſuper his teſtimonium multitudo maxima ſociorum.

De nepte ipſius Epiſcopi Stephani. Quædam nobilis neptis dicti Stephani Epiſcopi, audiens ſui auunculi miraculorum inſignia ad ejus tumbam veniens multas fudit lacrymas atque preces, vt diuina pietas ſibi præſenti tantorum miraculorum oſtenderet aliquod. Accidit vt juuenis quidam de Argenteria, qui per tres annos omnium fere membrorum deſtitutus fuerat officio, ſedens ſuper aſinum ad januam venit Dienſis Eccleſiæ, ibique ſubmiſſus à ſociis de aſino dum adhuc dicta nobilis perſeuerabat in orationibus, confidens ipſe qui antea ſe ſuſtentare ſine ſociorum manibus non poterat, ad ſepulchrum Pontificis abſque omni ſuſtentaculo ſolo diuino fultus auxilio mirificè properauit; & inde lætus & incolumis gratias agens Domino ad propria pedes rediit.

De homine inſano. Quidam homo du Buis graui raptus inſaniâ à fratre vinctus ad ſepulchrum ejuſdem Epiſcopi adductus eſt, vbi per hebdomadam moram faciens ad honorem ipſius Stephani, diuino munere ſanus & alacer ad propria remeauit.

De alio inſano. Alius de eodem loco cùm diu teneretur binis junctis compedibus, inuocato Dei genitricis, & ipſius Stephani auxilio, liber ad ſepulchrum compedes attulit, grates multimodas referendo.

De puero reſuſcitato. Puer de oppido quod dicitur Mirabel in Diœceſi Vaſionenſi cecidit in alueum, vnde extractus rigidus, & à videntibus mortuus æſtimatus, ad honorem venerabilis Stephani Epiſcopi, cujus ſanctitas & beneficium pariter inuocabatur humiliter, & deuotè, diuinâ pietate patri ſanus reducitur: quem Pater de eo laudes proferens ad ſepulchrum ſui Præſulis præſentauit.

De milite cæſo. Quidam miles de Vaubouneys, dum ruſticum quemdam pro retento cenſu pignoraret, & ſuum bouem duceret, ruſticus ipſe ventrem, & dorſum militis lancea perforauit; nec iis contentus ad mortem cum cultello eum vulnerauit, quem vxor ejus, & amici æſtimantes mortuum, inuocato Stephani Epiſcopi auxilio ſanum per paululum receperunt.

De paralitico. Quidam homo de Ciſteron totius lateris dextri motum amiſerat per dimidij anni ſpatium & loquelam pariter & auditum paralyſi percuſſus, cùm ejus vxor præclara miracula dicti Stephani audiſſet, & virum ſuum ipſius ſepulchrum viſitaturum cum multis lacrymis promiſiſſet, ipſo die auditum recepit ac loquelam, & poſt paucos dies à ſummo medico curatus ſepulchrum Præſulis viſitauit.

De pedibus non incedente. Alius de oppido quod dicitur Mirabellum Viuarienſis Diœceſis per ſex annos, & dimidium deſtitutus tibiarum beneficio, per ſeptem dies effundens preces & lacrymas ante ſepulchrum præfati Pontificis, diuini doni munere ſanus effectus, erectis tibiis quas per dictum tempus poſt ſe traxerat, relictis croſſulis ad propria reuerſus eſt.

De

De capto à latronibus. Cùm quidam Paſtor ouium de oppido quod dicitur Monclar, ibi ſuas & alienas cuſtodiret ouiculas à latronibus captus eſt, & per plurimum tempus conſtrictus inſtrumentis ligneis quæ ſepes vocantur in quodam oppido Valentinenſi, & ibi diutius maceratus prædicti Pontificis meritis relaxatis ſepibus, cum gratiarum actione ad ſepulchrum ipſius ſeipſum cum cerea imagine cereúmque lumen tenens in manibus præſentauit.

De puero reſuſcitato. Puer de oppido quod dicitur Sauſet in alueum, & aquarum impetu ductus longiſſimè inter frureta mortuus inuentus eſt, cujus parentes cum multis lacrymarum imbribus reuerendi Epiſcopi poſtularent auxilium, ipſum puerum poſt pauca ſanum & incolumem receperunt.

De captiuo liberato. Cùm quidam de Aſperis à raptoribus captus, apud Poyols teneretur ſub tinâ maximâ quam dicti prædones magno lapidum aceruo accumulauerant, inuocato Domino & dicti Stephani auxilio, ad ſepulchrum ejus gloriam & laudem referens, prædictam tinam ab ipſo Stephano eleuatam aſſerebat.

De ſubdiacono paralytico. Quidam Subdiaconus de Turnone ad tantum per annum & dimidium morbo paralytico laborauerat, vt dextro latere omnino erat deſtitutus membrorum officio, nec vlla ei proficere potuerat medicina. Cùm autem oratione & genitu per merita ejuſdem Stephani Epiſcopi diuinum poſtulaſſet auxilium, quaſi incontinenti ſe alleuiari ſentiens, non poſt multum temporis ſe ab omnium medico curatum agnouit.

De duobus captis à latronibus. Duo homines du Genevray ad ſepulchrum Pontificis venientes, inciderunt in manus latronum qui ipſos capientes adduxerunt in oppidum vocatum Bruchet, & ibi torti diutiùs multas fundebant preces ad Dominum, vt prædicti Pontificis meritis ad quem iter direxerant ab atroce manu hoſtium eos liberaret. Diuina verò pietas ſoluit eos à vinculis, & vbi nunquam via antiquitus patuit per rupem arduam eis bonam viam præſtitit atque ſecuram.

De muliere reſuſcitata. Homo quidam de Monte majori vxorem habens grauiſſima afflictam infirmitate, quæ vt vir ejus jurauit poſtmodum in Dienſi Eccleſia ſpiritum exalauit. Ad preces vero & lacrymas dicti viri diuina reſpiciens miſericordia jam dicti Stephani meritis, vitam ei reddidit & ſanitatem.

De Clerico Dienſi ſanato. Albertus Clericus Dienſis infirmitate grauiſſima à multo languebat tempore, ad ſepulchrum Pontificis accedens profuſis largè lachrymis preces obtulit, vt aut ab hoc eriperet ſæculo, aut à prænotata infirmitate liberaret: promittens viſitaturum ſe terram ſanctam Domini, ſi ſibi ſanitatem indulgeat. Peractâ autem vigiliâ ſomno plurimo aggrauatus ad thorum rediit, & quietè dormiens ſe mane ſanum reperitâtque lætum.

De filio fiſtulato. Quidam homo de mandamento du Buys vnicum habebat filium, cui fiſtula fere totam tibiam cum oſſe occupabat, & implorato medicorum auxilio maxima parte oſſis ejectâ à tibiâ, dixerunt puerum curari non poſſe modo aliquo, niſi incideretur per totum totâ tibiâ fiſtulatâ. Quo audito pater deflens, & vlulans dixit eum malle mori quam tibiam reſecari.

ſecari. Incontinenti verò reducens ad memoriam miracula prædicti Stephani, ipſum Epiſcopum magno fletu, atque ſuſpirio ad pueri reclamauit adjutorium, promittendo ſe ceræ tibiam oblaturum, & ſex denarios cenſuales ſemper præſtiturum. Poſt paucos vero dies filio ſano, atque incolumi cum multis gratiarum actionibus ſepulchrum Pontificis aſſiſtens pater viſitauit.

De domicello capto. Quidam domicellus de Cobona rediens de Cabeolo dum tranſiret per burgum Montis-veneris prope portam captus fuit cum quinque ſociis à quodam peſſimo qui Petrus de Varo vocabatur; & vltra Rhodanum perductus, à mane vſque ad nonam in quadam ſpelunca latuit, ſerò verò tribus dimiſſis cum duobus cęteris ad locum vbi cœperat reuerſus eſt, cumque ligatis tribus ipſos teneret in nemore, inuocato Stephani Epiſcopi auxilio laxatis miraculosè funibus inuitis cuſtodibus euaſerunt.

De puero reſuſcitato. Accidit etiam vt in caſtro quod dicitur Charpey duo inter ſe iurgia mouerent, & iunior cultello percuſſus eſt à maiore, ita quòd iuxta guttur collum perforauit. Nec his contentus iteratò cum ipſo gladio, ex parte aliâ collum & gulam penetrauit; omnis autem vicinitas ipſum habens pro mortuo, nec in eo vllum ſentiens anhelitum, mater ipſius ad merita Pontificis confugiens, inuocato ejus auxilio puerum vidit paulò pòſt aperientem oculos, qui deinceps paucis diebus ſanus factus eſt.

De puella ſanata. Quædam puella de Viſilia quæ per duos annos & dimidium greſſum perdiderat, allata ad tumulum Stephani Epiſcopi ibidem Dei beneplacito antiquo gradui fuit reſtituta.

De duobus paſtoribus captis. Duo verò paſtores ciuitatis Dienſis capti à latronibus, & ad Balmam nigram deducti & retenti, quamvis fortibus & difficilibus ligati forent compedibus latronibus ipſis præſentibus, & dormientibus interuentione ſuffulti Stephani Epiſcopi captionem cum eorum compedibus euaſerunt.

De cæco illuminato. Inter peregrinos venit vnus de Lombardia, qui quinquennio lumine oculorum caruerat, & cum in oratione moraretur ſubtus ſepulchrum præfati Epiſcopi, & miſſa matutinalis celebraretur interceſſione ejuſdem Epiſcopi gratulatus eſt coram omni populo viſum recepiſſe.

De muliere ſanata. Nec eſt prætermittendum quod cum dictus Epiſcopus languore non modico ægrotaret, mulier quædam Bertrânda nomine graui, & diuturnâ capitis infirmitate oppreſſa acceſſit cum lacrymis ad ipſum, humillimè ſupplicans vt caput ejus manibus ſuis tangere dignaretur: quod vt tetigit diuina pietas virtuti Pontificis adjiciens mulierem ſanam effecit.

De conuerſo Durbone infirmo. Iſtud verò miraculum non eſt tacendum quòd cùm dictus Stephanus eſſet in monaſterio Durbonis Cartuſienſis ordinis, & ibi conuerſus ejuſdem monaſterij homo timens Deum, & magnæ religionis graui laboraret infirmitate, accedens ad eum Stephanus dixit ei: frater crede quod ex hâc infirmitate migrabis ad Dominum, vnde rogo te vt pro me Dominum depreceris, quòd ſi ego in Epiſcopatu ipſo Dienſi animæ meæ periculum incurſurus ſum, & æternum præmium amiſſurus, vt me non permittat in ipſo Epiſcopatu diu manere, poſtmodum deceſſit conuerſus; & dictus Epiſcopus cœpit eodem die infirmari & infra duodecim dies ſuum vltimum clauſit in Domino.

Sunt

Sunt & alia plura miracula, quibus apud fideles suos diuina clementia dictum mirificauit Episcopum & eundem adhuc mirificare non desinit, serui sui merita signorum euidentiâ multipliciter commendando. Illud etiam sanctitatem vestram Pater Sanctissime latêre nolumus, quòd Bertrandus Diensis Episcopus, & alij Diensis Ecclesiæ canonici, nobis in verbo veritatis & animarum suarum periculo, tam super sacramento quo iis laborantes se asseruerunt dicti Episcopi meritis diuersa fuisse remedia præstita consecutos, quàm aliis quæ sunt superiùs recensita protestati sunt prædicta omnia, vt dicta sunt superiùs se habere. Nos vero dictis ipsorum, & famæ publicæ fidem plenariam adhibentes, præsentem chartam nostrorum roborauimus præsentiâ sigillorum, rogantes & à Sanctitate vestra Pater Sanctissime postulantes humillimè, vt præsenti consilium negotio, & auxilium curetis apponere salutare: ne pretiosa Domini margarita in Ecclesiâ Dei lateat tanquam ignobilis & ignota, & ne tanti lucerna luminis abscondatur sub modio, sed potiùs gregem Dominicum in viam vitæ dirigat, & ad hæreditatis perducat præmium sempiternum. datum Viennæ tertio Nonas Maij, anno Domini millesimo ducentesimo sexagesimo primo.

✠ Ioannes Viennensis Archiepiscopus.
✠ G. Valentinensis.
✠ B. Diensis.
✠ G. Gratianopolitanus.
✠ B. Viuariensis.
✠ Gebennensis.
✠ A. Mauritanensis.

Hîc pro anno 1231. scriptus est annus 1261. vt ex nominibus summi Pontificis & episcoporum Valentini, Diensis, Gratianopolitani atque Viuariensis intelligere est. Nam anno millesimo ducentesimo sexagesimo primo, sedebant 3. Nonas Maij.

Alexander IV. Romæ,
Amedeus de Geneua Diæ,
Philippus de Sabaudia Valentiæ,
Falco Gratianopoli,
Aimo aut Hugo Viuarij.

Quâ ergo veritate feruntur Præsules tum fuisse,

G. Valentinus,
B. Diensis,
G. Gratianopolitanus,
B. Viuariensis,

Atque anno eo ipso 1261. 3. Nonas Maias scripsisse ad Gregorium Pontificem. Igitur cùm Gregorius IX. anno 1231. & 3. Nonas Maij sederit Romæ.

I. idest Ioannes de Burnino Viennæ,
G. idest Guilelmus de Sabaudia Valentiæ,
B. id est Bertrandus Diæ,

B. ideſt Bernardus aut Bernoinus Viuarij,
A. ideſt Aimarus. Maurianæ.

Et numerus milleſimus ducenteſimus triceſimus primus, differat à numero 1261. ſolo penultimo caractere, dicendus videtur ſcriptoris errore poſitus hic pro illo.

Quid autem Gregorius Pontifex reſponderit Epiſcopis prouinciæ Viennenſis non inuenio. Beatificationem, vt loquimur, conceſſiſſe non dubito; atque id reſpondiſſe arbitrabar, quod nouem ante annis Honorius reſponderat Moliſmenſibus monachis canonizationem Roberti Abbatis poſtulantibus. *Licet nobis quædam miracula, quæ poſt mortem fecit intimaueritis, de his tamen quæ in vita feciſſe dicitur, fidem plenariam non feciſtis. Nos quæſitores de illis damus. Et ne veſtris precibus videamur omnino deeſſe, concedimus vobis, vt eum tanquam ſanctum in ipſius Eccleſia venerantes, ejus apud Deum ſuffragia fideliter imploretis.* Vt ita ſentiam, facit publica ſancti viri veneratio, quæ ante aliquot ſæcula fuit in Eccleſiâ Dienſi, cùm tamen neque ipſe Gregorius, neque alius quis Romanorum Pontificum legatur illum canonizaſſe; & ſingulis ſæculis poſt ejus mortem vſque ad annum milleſimum quingenteſimum vigeſimum, actum fuerit à Dienſibus, vt ejus canonizatio vrgeretur Romæ. Eo anno Ioannes de Lotharingia Cardinalis, cùm in Valentinum Epiſcopum electus Romam iret, rogatus eſt à Dienſibus agere de ipſius canonizatione; & Gabriel Gay Canonicus Dienſis illi additus eſt, qui à Pontifice eam nomine totius cleri & ciuitatis Diæ poſtularet. An Pontifex Ioanni Cardinali aſſenſus fuerit non inuenio. Ioannes ſe nihil Romæ non tentaturum promiſerat; & fere omnes chartæ Dienſis Eccleſiæ, rerum olim geſtarum memores, datæ ſunt ignibus ab Hugonotis.

VITA AMEDEI ROSSILIONÆI
EPISCOPI VALENTINI
ET DIENSIS PRIMI.

INCIPIT præfatio in ſpectaculum bonæ memoriæ Amedei de Roſſilione quondam Epiſcopi Eccleſiarum Valentinenſis, & Dienſis, athletæ inuictiſſimi Eccleſiarum ſuarum. Illuſtrium virorum geſta magnalia, præclaris titulis, & aliis Epithaphiis ſolent per manus artificis in lapidibus exarari, in virtutum ſpeculum, & in excitatiuum ſpectaculum probitatis; impium enim eſt, & indignum, piarum mentium actus laudabiles, per manus ingratitudinis & negligentiæ, cum pulueribus & oſſibus totaliter ſepelire. Ideoque præclariſſimi viri Amedei de Roſſilione Valentinenſis & Dienſis vnionis primi Epiſcopi, vitam inimitabilem, & actus ſtrenuos, & mortem prouidam, volui pennæ officio in pellem deſcribere; quamquam potiùs deberent in laminibus aureis imprimi ſtylo ferreo, in futurorum ſtimulum, & in ejus memoriam ſempiternam.

Incipit

Incipit spectaculum, & primo de vitâ claustrali. Fuit Amedeus vir nobilis genere, sed nobilior animi probitate, à primęuâ suâ ætate sufficienter in scientiâ eruditus, sub claustrali & regulari disciplina diligenter nutritus, Sancti Eugendij monachus, qui cùm adhuc esset juuenculus claræ indolis, & bene industrius factus est monachorum pater, & Abbas monasterij Sauiniatij, in diœcesi Lugdunensi; suâque prouidentia Abbatiam creditorum fœnore aggrauatam quàm plurimùm releuauit, bonaque monasterij prædecessorum suorum incuriâ à longęuis distracta temporibus, sollicitè, & efficaciter requisiuit, & requisita obtinuit cum effectu; & vt in posterum possint bona monasterij à suis successoribus tutiùs ac meliùs defensari castrum quod dicitur Chaissen de nouo edificauit, & fundum emit, & feudum Delini in mandamentum prædicti castri acquisiuit, item fortalitium de Vindrali à domino Belli-loci diu antè vsurpatum, in sudore & labore multo causam prosequens in curiâ Regis Francorum, finaliter obtinuit, & suę fecit restitui abbatię. Item prioratum claustralem lustriati in Episcopio Lausanensi, per illius loci priores schismaticos diu antè abbatiæ subtractum, ad obedientiam venire coëgit, & castrum de Montaneu à Lausanensi Episcopo diu antè vsurpatum dicto prioratui restitui fecit. Item vagabunda & externa monachorum solatia ad claustralem & intrinsecam reduxit honestatem; dispersos & segregatos per cameras monachos ad vnitatem refectorij, religionis zelo studiosiùs reuocauit, & de communi: sicque monasterium suum tam in spiritualibus quam in temporalibus prudentissimè reformauit.

De Promotione ejus in Episcopum Valentiæ, & vita ejus in statu Prælationis. Per idem tempus anno incarnationis Domini millesimo ducentesimo septuagesimo quarto, Dominus Guido de Montelauro sanctæ memoriæ, electus Valentię, apud Bellicastrum à Gregorio decimo confirmatus, adhuc existens in curiâ apud Tarasconem migrauit ad Dominum, cui Papa Gregorius substituere voluit Abbatem Amedeum virum approbatum, & de eo præ cunctis mortalibus Valentinensi Ecclesię prouidere: cui reluctanti cum lacrimis sanctis, Papa dixit, noli timere, per te spoliata Ecclesia Valentina restituetur. Et hoc dictum fuisse in spiritu prophetię, per rei aduentum clariùs elucescit. Qui sacratus est apud Viennam à prędicto Papa, qui ei injunxit primo Tyrannum inuadere in brachio Ecclesiæ, deinde jussit contra obstinatum arma sumere, & in clauâ Gregorij sexti clauum retundere inimici. Factus Episcopus, in speculâ pręlationis dignitatis, noluit alta sapere, sed humiliter consentire; Epulationes, diuitias, vestes pretiosas & multiplices, & ejus mensam detestans splendidam, in vili habitu, & mensâ tenui, & cibo rustico, & longâ abstinentiâ vitam monasticam conseruauit. Ioculatorum, & histrionum, & omnium ludorum vana solatia, aues & canes venatores, caudam famulorum inutilem, & omnem pompositatem abse abjiciens, in parcitate vixit mirabili, & omnem voluptatem suo corpori denegauit, feras siluarum & aues aëris in pace relinquens, de eorum lupinis faucibus prędam eruere, & prędones de suis terminis expellere totis viribus pastor egregius conabatur, contra hostes Ecclesiæ ducens exercitũ, non sub territoriis vel papilionibus cũ aliis magnatibus, sed in tabernaculis sub ramis arborum cũ popularibus;

niuis & grandinis, glaciei & pluuiæ incõmoditates, & aëris intenperiem patienter sustinens; corpus suum fessum & lassum sæpissimè super terram, solis super stratis paleis reclinabat; sicque clientes suos & cõmilitones præ labore confractos, animo & exemplo suo ad longanimitatẽ & tolerantiam prouocabat. Nazareus noster rarò rasuram faciẽs inter comptos & compositos milites & clericos, incompto crine & barbâ prolixâ, velut alter Maurus ab eremo progrediẽs, hispidus apparebat, in prosperis non elatus, in aduersis indeficiens, ad hæc & ad illa æquanimiter se habebat, in propriis expensis parcissimus, in donariis largissimus, parum, vel nihil sibi retinens, prouentus & reditus suos & quæcumque habere poterat, condignis & bene meritis largifluè tribuens diuidebat, post aurum non abiit, nec sperauit in pecunia & thesauris, fecitque mirabilia in vita sua, in solitudinibus, in angustiis, & multis laboribus vitam & corpus suum infra vnam annorum septimanam consumpsit penitus: inter quod in eo finaliter non ramansit species neque decus, sed vidimus eum despectum & nouissimum virorum, virum dolorum & habentem infirmitatem, & nos putauimus eum quasi leprosum & percussum a Deò & humiliatum, & verè languores patriæ ipse portauit, dolores populi sui ipse tulit, cuius liuore pro magna parte sanati sumus à plaga Tyrannidis adiacentis. Ex quibus colligitur Amedei felicitates cumulans, quia in his arduis supremum pastorem Christum Dei filium meruit imitari

Sequitur de strenuis actibus eius, & primò de iis quæ fecit pro ecclesiis suis Valentinensi & Diensi. Anno primo præsulatus sui, antequam de se facta prouisio esset, Valentinis canonicis promulgatæ prouisioni assentiens, supplicauit pro adiutorio, & de consensu omnium Cardinalium obtinuit à Papa Gregorio X. vnionis priuilegium, pro quo diu ante fuerat supplicatum, & illud deposuit in locis tutissimis velut thesaurum pretiosissimum reseruandum. Eodem anno mense Ianuarij in festo sancti Vincentij, venerabilis pater Amedeus de Gebenna Diensis Episcopus, vir pius & pacificus migrauit ad Dominum, & in eius transitum adfuit Amedeus de Rossilione Valentinus Episcopus, qui & sepulturæ exequiis ministrauit, vndè accidit illud rarò contingens, quòd filiolus patrem, nepos auunculum, Amedeus Diensem episcopum sepeliuit, qui ex vi priuilegiatæ vnionis eidem succedens, factus est lapis angularis positus in caput anguli, vt faceret vtraque vnum; A Domino factum est istud, & est mirabile in oculis nostris: sicque præsul prudens & vigilans, vnionem priuilegiatam absque vlla contradictione prudenter reduxit ad actum prosperum, & iocundum. Item ecclesiarum suarum capitula vniter in vno capite ad se inuicem adunauit, & ex vtroque capitulo hinc inde assumptis partibus, vnum collegium participationi medium in terræ medio, scilicet apud Cristam instituit, vt in eo, & per illud tanquam per cauillam & clauum medium, ecclesiarum vnio indissolubiliter & perpetuò ligaretur. Item Castrum Crispiati tutissimum suis appropriauit ecclesiis, in totius terræ deserti præsidium, refugium, & recursum. Item villam Sallientem in transitu & in passu episcopatuum, suis alligauit ecclesiis fœdere sempiterno. Item fauentibus fidelibus suis, villam Augustæ ingrediens in manu valida, eiusdem fortalitium munitissimum viriliter impugnans per triduum, Deo auxiliante obtinuit, & eos qui in munitione erant, plusquam sexaginta bellatores electos in compedibus alligauit. Item Espenellum &

Baronum

Baronum obsessit, & erectis machinis arctauit obsessos, coëgit aduersarium pacem petere, & offerre quam acceptauit, vir industrius & sub pacis fœdere de Crista Dei adiutorio in possessionem corporalem positus, secessit à Pontaisio & occupata castra illæsa reddidit, & generalis interdicti sententiâ relaxauit, sicque Valentina Ecclesia per Diensium auxilium restituta ab oppressione tyrannidis, & non aliter respirauit. Ex quo verè concluditur vnionem ecclesiarum indubitanter à diuinâ prouidentiâ processisse. Item super Cristę verticem, fortalitium dispositissimum erexit vsque ad summum, sub mirabili temporis breuitate. Item nobilem virum Ademarum Geraldum cum parte sua Montilij, & tota terra alia quam habet circa Rhodanum in dominium ligium acquisiuit & emit, & pretium acquitauit. Item Praciluallum nobilem ciuem cum sua terra Diensi recepit in homagium ligium, & in feudum, item alia feuda Ecclesiæ suæ pervtilia de quibus non est dicendum per singula acquisiuit. Igitur fuit sacerdos magnus, qui in vita sua suffulsit domum, corroborauit templum, & præualuit ecclesiarum suarum dominium ampliare.

De iis quæ fecit pro Ecclesia Lugdunensi. Quàm audacter & quàm viuaciter, & quoties feroces & potentes inimicos Lugdunensis ecclesiæ inuaserit & viriliter impugnauerit, & cum fratre suo Lugdunensi Domino se eis obiecerit, causâ breuitatis liceat præterire.

De iis quæ fecit pro Ecclesia Viennensi. Mortuo Domino Guidone de Alunnya Archiepiscopo Viennensi, & administratione recuperatâ, vt erat de iure & consuetudine antiqua, & nobili, priuilegia eiusdem ecclesiæ à manu forti occupata fecit viriliter expediri, & ea posuit sub tuta custodia reseruanda. Item feudum castri sancti Theodori inueteratum pro eadem Ecclesia, cum possessione plenaria renouauit eiusdem. Item canonicorum Ecclesiæ periculosam & intestinam discordiam cupiens dirimere, excedentes & culpabiles de ciuitate exire compulit, & oppressos sub alis protectionis suæ recolligens, villæ & ecclesiæ internam pacem reddidit & quietem.

Quæ fecit pro Viuariensi Ecclesia. Quæstionem tædiosam & querelam longæuam, quam habebat vir nobilis Lambertus dominus Montilij cum Episcopo Viuariensi, pro feudo Castrinoui iuxta montem Pausardi, Amedeus fideliter cum arbitris procedens in negotio, querelam cum vtriusque partis gratia per manum arbitrorum laudabiliter composuit: & de vexatione, & de guerra longissima Viuariensi Ecclesiæ pacem reddidit & quietem.

Quæ fecit pro Ecclesia Romanensi. Ceruicositatem & rebellionem Romanensem cupiens reprimere, in fauorem Ecclesiæ Romanensis, cùm sit Ecclesiæ villa collegiata & vnita in capite, turrem fortissimam de lapidibus quadratis tempore suâ breuitate imperceptibili erexit supra Pontem Isaræ, & eum canonicis Ecclesiæ tradidit muniendum in defensionem innocentium, & in reprehensionem malitiæ peruersorum, sed Romanensibus non obstante fidelitate iurata ab intus repugnantibus & expulsis canonicis, capellanis & clericis omnibus, & per manum Burgundiensem eamdem turrim impugnantibus, Amedeus se opponens pro ecclesia per mensem integrum tempore hiemali, se & sua exposuit, & turrem & pontem contrà tenuit

nuit & ſubfodit, & in eorum oculis pontem cum turribus deiecit in Iſaram, & per octo dies & totidem noctes in tubis Ioſue villam anathematis circuiens, vſque ad muros villæ extrinſeca deuaſtauit. Quadam etiam die cùm exercitus Amedæi ab vno loco ad alium ſe transferret, Romanenſes in ſuâ ſuperbiâ de conductâ militiâ confidentes, extra portum concorditer exierunt, ſe paratos ad prælium oſtentantes, & trucidatâ multitudine compulſi ſunt fugere, & villam intrare cum impetu præcipiti, & portas pendulas ſuper inſequentes Dienſes dimittere ſunt coacti. Tandem denegatis vndique Romanenſibus victualibus, infra annum ſuę rebellionis coacti ſunt pacem & veniam petere, & ſubjectionem offerre debitam & de forefactis ſatisfacere obtulerunt, quod obtinuiſſent niſi diſpenſator humani generis, Amedeum infra tractatum pacis in malum Romanenſium de medio ſubtuliſſet, rebelles enim & diſcoli non fuerunt digni tanti Pontificis pace frui.

De Iis quæ fecit zelo juſtitiæ. Triſcatinę vrbis ciues, maleficos qui peregrini patris Amedei ſpolia depredarunt, collecto exercitu in filiali affectu & venerantia crucis Chriſti prædones & prædam in eorum vrbe propria quæ dicitur ſancti Pauli, in ſua audaci potentia requiſiuit & principaliter actorem maleficij cum ſuis ſodalibus exilio relegauit, hoſpitium Caſtellanatus, in quo pręda reducta fuerat dirimi fecit funditus, in vindictam crucis Chriſti & in rei geſtæ memoriam ſempiternam.

Item rectorem ejuſdem vrbis cum aliis ciuibus prædæ conſentientibus pro expenſis factis in quadam pecuniæ ſumma miſericorditer condemnauit, quibus peractis cum ſuis in pace ad propria eſt reuerſus.

Item Marchionem Montis-ferrati Mediolanenſis, & magnæ Lombardiæ Capitaneum, vſurpatorem injuſtum terrrę Sabaudienſis, dum tranſiret in Hiſpanias audacter detinuit, & detentum coëgit Taurinum & caſtra adjacentia Domino Thomę de Sabaudia reſtituere cum pace tuta, & hoc fecit Amedeus, in zelo juſtitiæ, & in recompenſationem collati beneficij à Sabaudienſi Eccleſiæ Valentinę retroactis temporibus. Super quo Papa Nicolaus propter ſponſalia neptis ſuæ Marchioni affinitate ligatus, ſolemnes nuntios Legatos Ebredunenſem & Aquenſem Archiepiſcopos, Amedeo cum literis comminatoriis deſtinauit, quos vir prudens recepit cum reuerentia, & ſaluis terminis obedientię eos remiſit vacuos, manénſque imperterritus in ſuâ conſtantiâ, ab inceptâ executione juſtitię non receſſit.

Item eodem zelo juſtitię caſtrum del Boſt de la Sayas à dicto Thoma Sabaudienſi vſurpatum, fecit reſtitui Dominę Comitiſſę Viennenſi, & inter eos pacem gratiſſimam reformauit.

Item eodem zelo caſtrum S. Theofredi causâ correctionis monaſterij à ſeipſo diu detentum, factâ monaſterij reformatione à nullo coactus, ſed ſpontaneus monachis reddidit & Abbati.

Item eodem zelo Caſtrum-nouum ſupra Iſaram, à prędeceſſore ſuo propter rebellionem Remundi Fedentarij retentum, Amedeus ex compaſſione & zelo juſtitię, Guilelmo prędicti Remundi filio & hęredi reddidit.

Item eodem zelo auditâ morte Domini Simonis de Cleriaco, & cognitâ ejus filij Rogeni gratitudine, caſtrum Piſantiani, & caſtrum Bocci & alia feuda occupata ab Eccleſia Valentinenſi & Romanenſi gratificata hęredi liberaliter expediuit.

Item

Item zelo pietatis plebanis ſuis, in aduerſariorum carceribus detentis paterno affectu compatiens; captiuum magis valentem pro captiuo quocumque ſuo minus valente ſemper fuit paratus expedire libentiùs quàm ab eis pecunias extorquere.

Item quadam vice in ſuæ pietatis Amedeus argumentum, pro expeditione ſuorum hominum obligauit ſe ad ſoluendum decem millia ſolidorum ſtatuto termino; & pro prædictis caſtrum Montis-veneris die ſtatuto tradidit recurrendo, niſi aliter Deus prouidiſſet.

Generalis concluſio. Burgundos compeſcuit, Lombardos corripuit, Hiſpanos ad iræ fremitum concitauit, Prouinciales ad regem Burgundiæ anelantes ne ipſo viuente proprios exirent terminos retentauit. Summum Pontificem totius orbis principem, ſuis probis & juſtis actibus non timuit irritare, omnes externas nationes famâ ſui nominis fecit quam plurimùm admirari, genti ſuæ & omnibus ſuis ſuccceſſoribus velut alter Machabæus, Mathatiæ filius gloriam, & honorem & reuerentiam acquiſiuit.

De zelo regularis diſciplinæ. Zelo zelatus cum Helia in domo Domini non ſolum Abbatiam Sauiniani in religione & diſciplinâ monaſticâ reformauit, ſed Abbatiam S. Theodori in Diœceſi Viennenſi de monachorum diſſolutione & inſolentiâ diffamatam, præmunito caſtri præſidio perſonaliter viſitauit, & præmiſſa diligenti inquiſitione rebelles monachos & incorrigibiles à loco expulit, obedientes & diſciplinabiles retinens ſenioribus eos tradidit inſtruendos. Item abbatis ejuſdem loci receptâ ſpontaneâ ceſſione, prouidit eidem de abbate magis prouido, induſtrio, & viuaci. Item canonicos non canonicè viuentes, regulares ſub regula non degentes, ad regulam profeſſam & ad ſtatuta religioſa religauit: & quia bonorum temporalium affluentia, cauſa caſus religionis fuerat, ab indignis miniſtrantibus partem ſubtraxit inutilem, & eam vtilitati communi patriæ & Eccleſiæ applicauit. Ipſi tamen de ſubtractione temporalium dolentes, neque ampliùs de promotione religionis gaudentes, velut tauri indomiti, erectis ceruicibus, per campos licentiæ diſcurrentes, imprudenter attentant jugum religionis abjicere, & contra applicatum ſibi ſtimulum calcitrare.

De ejuſdem morte glorioſâ, & duro mortis præſagio. Quadam die anno Incarnationis Dominicæ 1281. menſe Iunij, Sathan humani generis antiquus aduerſarius, permiſſione diuinâ Amedeum percutere gladio Romanenſium attentauit, in quorum ſibi paratas incidias incautè incidens, facto graui gladio ſuper eum, in clypeo diuinæ protectionis ſe & ſuos apud Alexianum recolligens, vix euaſit. Eodem die & horâ eâdem, licèt tempus eſſet ſatis ſerenum, Sathan confuſus eo quòd eum non poterant percutere, in flammâ fulguris viſibiliter de cœlo cecidit ſuper campanile Eccleſiæ Cathedralis Valentiæ, & ſolum ſpeculatorem percuſſit, & ſpeculam combuſſit; in quo facto domum veri ſpeculatoris ejuſdem Eccleſiæ morte reſoluturam in proximo, ſuo duro præſagio demonſtrauit. Eodem anno menſe Septembris in vigilia B. Virginis, Amedeus febre tertianâ correptus cùm eſſet apud Valentiam, verſus Dienſes iter arripuit, acſi vellet deliberare ibidē cū auunculo ſuo altero Ameeo ſuo corpore ſepulturā, vocatiſque ſuis canonicis & Confeſſoribus rogait eos, vt confeſtim eū apud Diā arrepto itinere ſequerentur, quo cū perueiſſet de morte ſuâ ab infirmitate ſuâ præmonitus cōfeſſione priuatâ deuotè,

die

die Dominico in festo Exaltationis sanctæ Crucis, Præsul Christi præcepit sibi Eucharistiam præsentari. Congregantur canonici, conueniunt clerici, multique viri religiosi ciuésque fidelissimi suspirantes: sedit Præsul super lectum suum,& præsentato sibi corpore Christi, altâ voce cunctis audientibus qui aderant,de morte sua gratias Domino reddidit Saluatori, proferens quę sequūtur. Graues inquit guerras & periculosas pro tuendis juribus Ecclesiarum per quadriēnium per perpessus sum sine pecunia,in vno pede & vna manu; & multis me & meos exposui periculis, hinc cadebant lapides de tormentis & machinis, inde tela, hinc inde gladius, & ex omnibus me eripuit Dominus, & in suâ clementiâ me morti tam prouidè reseruauit, vnde sibi gratis referre debeo & vos mecum. Post hæc facta confessione generali omnibus indulsit, & veniam petiit: requisitus de fide Eucharistiæ erectâ manu dexterâ, & ostenso corpore Christi multùm affectuosè dixit hunc credo firmiter, illum eumdem esse integraliter qui pro me & aliis peccatoribus pependit in cruce:& manu ad caput suum positâ subjunxit,pro istâ fide paratus sum, & semper fui detruncationi exponere caput istud. O mira & salubris Confessio! quod corde credebat ad justitiam, ore confessus est ad salutem; & martyrium quod pro tuendis jurisdictionibus Ecclesiarum diu ante in membris suis patienter sustinuerat, modo pro fide in voluntate affectuosâ suo obtulit Saluatori in sacrificium,& hostiam pinguissimi holocausti. Eodem die in metu diuinæ prouidentiæ adfuerunt Domini Lugdunensis Archiepiscopus, & quidam alius Episcopus amicus ejus, Abbas sancti Theodori,& Abbas sancti Felicis & soror sua; & breuiter quasi omnes præcordiales sui,quos sub adjuratione fidei & fidelitatis mutuæ charitatis oris osculo concurrente, de forefactis suis,& debitis soluendis & clamoribus sedandis,vt fortiùs potuit obligauit;sententias omnes acceleratas relaxauit,condemnationes judicum suorum absoluit, captiuos ratione guerræ detētos jussit relaxari. Item ordinauit & præcepit vt appropinquante agone suæ mortis conuocarentur Christi milites,sui Canonici, & interessent ciues voluntarij, qui eum in suo vltimo & periculoso prælio suis interuentionibus adjuvarent. Vt simplex Claustralis mori cupiens, in manu Domini Lugdunensis quantum in se fuit omnibus suis dignitatibus & prouisionibus resignauit. Tertiâ feriâ immediatè sequente in festo Euphemiæ,ipso annuente vocati sumus horâ primâ,& lectâ Passione à Domino Lugdunensi Litanias, Psalmos,Orationes ad hoc speciales diximus frequenter emittebantur suspiria,& singultus. Tādem circa tertiam cum nullum verbum ab eo expectaretur, sciscitatus à Domino Lugdunensi vt in B. Virginem speraret,& in eam mentem figeret,exinsperato respondit altè & distinctè, ipsa inquit stat mihi in bono loco. O mira ad instantiam consolatio,& gaudij mirabilis agitatio, in tantùm vt facies flentium risum ostentare coactæ sint, nam ille vltimo instanti vitæ suæ termino,verbo miraculosè prolato,viuâ voce asseruit gloriosam Virginem in mortis periculo sibi in præsidium adfuisse. Beati qui sperant in eâ. Post paululum Christi miles suauissimè in Domino obdormiuit, qui bonum certamen certauit,cursum laudabiliter consummauit,fidem firmiter tenuit & seruauit,& ideo coronam sibi ab æterno dispositam in thesauro diuinæ prouidentiæ,reddet sibi justus judex Dominus Iesus Christus qui cum Patre & Spiritu sancto viuit & regnat Deus per infinita sæculorum sæcula: Amen.

Exhorta

Exhortatio. O Præclari viri Christi Pontifices, Ecclesiarum Principes, terrarumque rectores, pigri, tepidi, inertes, huc venite. Amedæi spectaculum attentè, vt respicite per radiorum suorum diffusionem ejus exemplaris ratio ad actus similes vos prouocet, & prouocatos stimulet, probitatis & virtutis iter arripere, depositáque voluptatis mollitie, vires mentis resumite, vt in præsenti prælio de tenebrarum harum principibus triumphare valeatis, in retributionis tempore pro palma sempiternæ vitæ brauium mereamini reportare. Amen.

Explicit vita bonæ memoriæ Amedæi de Rossilione episcopi primi Valentinensis & Diensis post vnionem, qui obiit anno Domini 1281. *die vero* 17. *Septembris.* Ceterùm, vt hoc non taceam, Rossilionæa gens, è qua fuit Amedæus Episcopus, est nobilissima illa & antiquissima, quæ ex Rossilione Viennensis Diœceseos oppido, vbi quondam habitabat, sibi nomen fecerat, vt intelligitur ex sacramento, quo Ludouicus de Sabaudia, & Aimarus de Pictauia Comes Valentinus anno 1281. die 5. idus Iulij dixerunt *se juuare mutuò in placito, & in guerra contra Aimarum de Rossilione Archiepiscopum Lugdunensem, Amedæum de Rossilione Episcopum Valentinum & Diensem, ac Artaudum Rossilionis dominum Viennensis diœcesis, & omnes de genere ipsorum descendentes.*

EGo Claudius Boniellus, Prouincialis Societatis IESV in Prouincia Lugdunensi, factâ mihi potestate ab admodum R. Patre nostro Generali, facultatem concedo, vt libri *De rebus gestis Episcoporum Valentinorum & Diensium,* &c. à Patre IOANNE COLVMBI, ejusdem Societatis Theologo compositi, & à tribus Societatis ejusdem Censoribus approbati, typis mandentur. In cujus rei fidem has literas sigillo nostro munitas, & manu nostra subscriptas dedi Lugduni die 1. mensis Decembris anno 1637.

CLAVDIVS BONIELLVS.

DE REBVS GESTIS EPISCOPORVM VASIONENSIVM LIBRI QVATVOR.

Illustr^mo^ & Reuerend^mo^ D.

D. IOSEPHO MARIÆ SVARES EPISCOPO Vasionensi.

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

NON facilè dixerim, Episcoporum Illustrissime, quid secutus sis, cùm iussisti vt scriberem de rebus gestis eorum Præsulum, qui ante te sederunt Vasione, quod tu illâ sermonis elegantiâ, illâ eruditionis celebritate vir, poteras vnus omnium felicissimè perficere. Quoniam ipsæ cum tuis ita coniunctæ sunt, vt sine iis dici non possint, neque, vt maximè possent, debeant, cuipiam fortasse videberis modestiæ illi tuæ id concessisse, quam & voce, & vultu, ac totius corporis habitu, velut innatam præ te fers. Sed ego semper existimaui sententiam ejusmodi esse hominis potiùs ex ignauiâ timidi, quàm viri à sapientiâ moderati. Scilicet contra modestiam is mage non peccat, qui sua suorumque præclara facinora assumit sibi dicenda, quàm qui gerenda suscepit: Nisi fortasse putandum est plus arrogantiæ in eo esse vt dicas, quàm vt agas præ aliis; atque vt summa facinora recites, quàm vt fortiter, & animosè ea vnus suscipias. Operibus quippe sua vox est, eaque

eaque index animi verior, quàm & scriptorum voluminum, & ipsius quoque oris ac linguæ. Potiùs interest maximè posterorum, atque adeò virorum omnium qui verum amant; ipsius etiam seu famæ, seu sinceritatis, vt qui à majoribus fortiter gesta acceperunt domi suæ, & qui magna quoque gerunt aguntve, ea ipsi aliis referant. Nam quando certiùs, apertiùs, veriùs recitabuntur, quàm ab illis qui ipsa penitus nouere? Et aliena profectò nunquam ita scimus, vt nostra. Aquæ etiam (nam quid alia memorem?) nonnihil deperit, quæ à fonte in vas immittitur: plurimùm verò, quæ ab vno in aliud transfunditur. Vox ipsa quæ res dicit, nunquam sincerior est, quàm in ipso loquentis ore. Vt ab eo discedit, vt aliquid deperdit sui; longiúsque profusa sensim deteritur, donec omnis euanescat. Denique hinc fit, vt fama veri nuntia, feratur ficti prauique tenax, quòd aliorum de rebus vulgò loquimur, non de nostris. Sed vtcumque hoc habeat, verissimus ille amor, quo ante annos triginta complecteris amantem tui, facit vt magis putem te, qui tuus omnino erat, eum in scribendo locum dedisse mihi: neque fui difficilis ego jubenti, vt dum scriberes à te gesta, non ab iis gerendis aliquando desisteres. Igitur etsi calamo manum non admouisti, scripsisti tamen tu etiam hos de Vasionensibus episcopis commentarios; nisi fortè scribentis mens, quæ calamo non vtitur, dicenda non sit scribere, quæ manu ponit in charta. Tu ille es, qui & aperto episcopij tabulario, & tuis omnibus libris chartisque mecum familiariter communicatis, meam mentem scribendis omnibus instruxisti. Neque manum, vt mea sit, quæ à prima tui adolescentia amicissimi viri est, quisquam arbitrabitur à te alienam esse. Sed vide an ista aberrauerit à tuis cogitationibus: id enim scilicet causæ est cur hos commentarios ad te detulerim.

AVCTOR LECTORI.

QVAM illustris quondam fuerit episcoporum Vasionensium claritas, mi Lector, hinc intelligis quòd Sidonius Apollinaris & nobilitate generis, & opum vi eò celebritatis euectus, vt Auiti Imperatoris filiam haberet in matrimonio, Ponteium Vasionis episcopum sibi suæque familiæ validissimum semper patronum fuisse *fatetur. Tanto apud ho-*

mines nomini vitæ integritas, veraque de cœlo ſanctitas respondebat. Nam cùm Theodoſius, Quinidius, Barthus, alius poſt alium Epiſcopi, cœleſtibus ſint aucti honoribus, certè fateamur oportet inquilinum, ac veluti domeſticum ipſis, & ferme, vt ita loquar, hæreditarium fuiſſe virtutis omne genus. Sed Saracenorum principio, deinde Albigenſium furor fecit, vt tantorum virorum omnis pene memoria obliuione ſepulta ſit. Vaſtauere Prouinciam, Vaſionem incenderunt euerteruntque. Igitur ad quos de Vaſionenſium Epiſcoporum rebus geſtis commentarios legendos accedis, arbitrare de fauillis cineribúſque ereptum opus eſſe. Poſt antiquiſsimos illos Præſules Mornatius, Lambeſcius, Railanæus, Laudunenſis, magna apud Occitanos & Prouinciales nomina; Raibaldus demum & Ripertus Flotta, Guilelmo Forcalquerienſium regulo ex Iauceranda Flotta matre genito proximi ſanguine, ſederunt Vaſione: ſedit Petrus de Caſa per vitam, & à morte prodigiis celeberrimus. Hoc affero, vt videas potuiſſe Saracenos, Albigenſes per Raimundos Toloſæ Comites, Faido filium, & nepotem, potuiſſe Vaſionenſium Epiſcoporum tabulas, domos, ciuitatem, regionem dare gladiis ignibuſque; celebritatem ac virtutem euertere perdereque non potuiſſe. Quæ res ab ipſis fortiter geſtæ ſunt, eas, vt ad me peruenerunt, tu bonus et facilis accipe.

EGo Hugo Guilelmus Prouincialis Societatis Iesv in Prouincia Lugdunenſi, factâ mihi poteſtate ab admodum R. Patre noſtro Generali, facultatem concedo, vt libri quatuor *De rebus geſtis Epiſcoporum Vaſionenſium*, à Patre Ioanne Colvmbi, ejuſdem Societatis Theologo compoſita, & à tribus Societatis ejuſdem Cenſoribus approbati, typis mandetur. In cujus rei fidem has literas ſigillo noſtro munitas, & manu noſtra ſubſcriptas dedi Lugduni die 15. menſis Maij anno 1655.

HVGO GVILELMVS.

DE

DE REBVS GESTIS
EPISCOPORVM VASIONENSIVM
LIBER PRIMVS.

VAsionensium, seu Vasiensium, aut Vasensium, (tribus 1
enim istis nominibus dixerunt antiqui Patres) Episcoporum primus ignoratur. Anno post Christum natum trecentesimo decimo quarto Dafnus siue Damas, *cum Victore exorcista de ciuitate Vasensi*, interfuit concilio Arelatensi, quod post Romanum Melchiadis, agente Constantino magno, in causa Donatistarum coactum est, cùm, vt loquitur Augustinus epistola 162. Glorio & aliis Episcopis, illi omnes *in pertinacia scelestissimi schismatis permanerent*. Et ego quidem existimabam Dafnum, nobilissimam & clarissimis fœtam viris, Ecclesiam à majoribus accepisse, quæ in Exorcistis, ferme vltimo clericorum gradu, haberet Victorem, celeberrimo illo totius Occidentis Episcoporum consessu dignum. Certè Vasio tum ea erat, vt 2
fortissimis & omni ornamentorum genere illustrissimis viris abundaret. *Vocontiorum ciuitatis duo capita*, inquit Plinius trecentis ferme ante Dafnum annis, *Vasio, & Lucus Augusti: oppida verò ignobilia nouemdecim.* Luco autem vel euerso, vel sua dejecto celebritate, centum annis post Plinium, Ptolemæus Vasionem solam Vocontiorum ciuitatem agnouit; cui proinde vni, tum subjecta erant omnia illa Plinij ignobilia oppida. Cùm autem non multò antè docuisset *Massiliam Græcorum Phocensium fœderatam* fuisse, profectò non obscurè significauit Vasionem opibus, viris, omnibúsque belli & pacis artibus floruisse, Romanis pro fœdere sub Trajano principe venerandam, Massiliæque supparem. Posita tum erat in conualle, quam Ouidia 3
quidem fluuius, postquam è pluribus riuulis in vnum alueum conuenientibus, inter Aulanum & Rupeculam (Rochettam vulgus dicit) pagos ortus, per fana Gallæ & Leodegarij torrentis in morem decucurrit, intersecat; amœni verò primùm tumuli, deinde non infelices, neque ingrati montes, in theatri speciem cingunt. Habebat Ouidiam ad Libonotum; & nunc etiam ab aquilone fluminis, visuntur sacrarum, & profanarum ædium magnæ & latè jacentes ruinæ, argumentum amplissimæ quondam vrbis. Sed quanta 4
fuerit post superatos à Burgundionibus Vocontios, docent quæ post quinquagesimum supra quadringentos annum Sidonius scripsit Apollinari. *Viennam veni, vbi Thaumastum germanum tuum mœstissimum inueni. Namque*

confirmat magistro militum Chilperico, victoriosissimo viro, insusurratum tuo potissimùm machinatu, oppidum Vasionense partibus noui principis applicari, Quem principem appellat, est Gundobaldus Gunderici Burgundionum regis filius primogenitus, qui Chilperici equitum, cùm pater viueret, magistri filiarum alterâ, seu Chronâ ex Adone, seu Mucuninâ ex Gregorio Turonensi cæsâ, alteram Chrotildem postea dedit Clodoueo Francorum regi vxorem. Ei post patris mortem tam opportuna occupando Chilperici regno visa, ob nobilitatem scilicet, opésque, ac situm, est Vasio, vt eam sibi adjunxerit, non Apollinaris quidem operâ, quem sanctissimum postea præsulem habuit Va-
5 lentia, sed nescio quibus aliis artibus. Neque minùs florentem fuisse arbitror post Burgundionum regnum à Clodoueo extinctum. Nam quæ res igitur fecit, vt eam Carolus Prouinciæ rex, Ludouici Pij per Lotarium imperatorem filium nepos adierit, non aditis Carpentorate & Auenione, vrbibus non multùm dissitis, vt intelligitur ex tabulis, quibus in ipsâ scriptis Carpentoractensia quædam, cum S. Antonij sacra æde, prædia tribuit Episcopo Vendacensi? Sed quæ à Saracenis primùm, deinde ab aliis ad alios, vsque ad Raimundos Faidæ filium & nepotem, comites Tolosanos, sæpe turpitérque vastata crematáque fuerat potentissima vrbs, demum, vehementer accisa, séque plurimùm minor, à conualle ad montem proximum, vbi nunc sedet, deportata necessariò est, post arcem à Raimundo Faidæ nepote impositam illius summo vertici. Verùm, vtcumque hæc omnia habeant, quæ pro loco fusiùs exequi non possum, certè Dafno Pontifice, post annum Christi trecentesimum, clara plurimùm & nobilis erat.

6 Quis eo mortuo Episcopatum adierit non inuenio. Sed vnum aliquid apud Adonem post annum trecentesimum tricesimum septimum, temporibus Constantij, quem Constantinus magnus genuit, lego quod ad non modicum Vasionis decus facit. *Nectarius Viennensis Episcopus, in doctrina fidei eximius, qui in Vasensi illa Synodo primus interfuit, & Patris, & Filij, & Spiritus Sancti vnam esse naturam, & potestatem & deitatem, & virtutem in Ecclesiâ publicè prædicauit & docuit.* Etsi Ado sub illum annum de hoc Concilio scripsit, putabam ego tamen habitum, vt in eo publica fierent acta Nicenæ Synodi, quæ Nicasius Diensis Episcopus ad ipsam à Gallicanis præsulibus, quemadmodum attuli libro 2. de Valentinis Episcopis numero 12. missus, ab Oriente retulerit. Nam cur ergo Nectarius, qui ei præerat, in ipsa docuit Trinitatis essentiam esse vnam, quod in Niceno Concilio præcipuè definitum est: & Vasioni perhonorificum omnino fuit, ab Episcopis eligi ad recipienda Nicenorum, Patrum responsa.

7 Post centum à prima Synodo Vasensi annos, Auspicius præfuit Ecclesiæ

Auspicius. Vasionensi. Lego interfuisse tribus conciliis, Regensi anno 439. Arausicano anno 440. secundo Vasensi anno 442. reórque eum esse, ad quem, quando cum reliquis prouinciæ Arelatensis præsulibus consecrabat Arelatensibus Episcopum Rauennium anno 449. S. Leo literas dedit. Et fortassis ipse ille est, quem Sidonius libro 4. epistola 7. laudat à doctrinæ abundantia, & cui decimam libri octaui epistolam *sollicitus venerator* scribit pro Petro tribunitio viro, qui eam *sedulò expoposcerat, & cui opem manente respectu nihilominus æquitatis* precatur.

8 Auspicio successit Fonteius illo anno 449. aut sequente. Hic Fonteius vide-

videtur ille Fonteius Episcopus Synodi, cujus epistolæ respondet S. Leo epistola 52. Herculano Consule id. anno 452. vt habetur in MS. Sauaroris. Ad illum Sidonius, anno post secundo & vicesimo in Episcopum Aruernensem electus, dedit literas in hæc verba: *Sic te familiæ meæ validissimum semper patronum fuisse reminiscor, vt amicitias tuas non tam expetendas mihi, quàm repetendas putem. His adjicitur, quòd indignissimo mihi impositum sacerdotalis nomen officij, confugere me ad precum vestrarum præsidia compellit, vt adhuc vlcerosæ conscientiæ minùs hiulca vulnera vestro saltem cicatrisentur oratu. Quapropter me meosque commendans, & excusans literas seriores, granditer obsecro vt intercessione consuetâ, cujus viribus immanè polletis, clericalis tyrocinij in nobis rudimenta tueamini.* Ejusdem humanitatem laudat libro 7. epist. 4. *Cùm sitis*, inquit, *opinione magni, gradu maximi, testis est Vindicius noster non tamen esse vos ampliùs dignitate, quàm dignatione laudandos. Prædicat sanctas & melleas, & floridas, quæ procedunt de temperata communione blanditias, nec tamen ex hoc quidquam Pontificali deperire personæ, quòd sacerdotij fastigium non frangitis comitate, sed flectitis.* Fonteio sedente Chunnorum (Hunnos nunc vulgò dicimus) rex Attila Gallias deuastauit, & Gregorius Turonensis libro 1. de miraculis cap. 13. autor est, rem in Vasatensi vrbe memorabilem euenisse, cùm obsideretur à Gauserico verbis sequentibus. *Sacerdos conuocatis ciuibus vigilias celebrat, & missarum agit festa pro liberatione populi sui. Dum autem hæc ageret, respiciens sursum, videt super altare quasi de camera templi cadere tres guttas æquales magnitudine, claritate & candore crystallum vincentes. Cùmque cum admiratione & stupore vehementi intenderent, easque nullus auderet attingere, Petrus quidam Presbyter qui, vt res ipsa asserit, magni erat meriti, exhibitâ argenteâ patenâ guttas colligere nititur, quæ dum per altare vago cursu rotantur, defluentes in ipsam patenam, statim in se conjunctæ vnam gemmam pulcherrimam effecerunt. Paruitque euidenti ratione contra iniquam & Deo odibilem Arianam hæresim, quæ eo tempore pullulabat, hæc acta.* Hactenus Turonensis. Quæ sit ei Vasatensis ciuitas nonnulli quæritant: & sunt qui velint esse eamdem cum Vasensi, vt vbi sincera Nicenorum patrum de Trinitate sententia, ante centum annos, Gallicanis præsulibus probata fuerat, ibi diuinis etiam operibus firmata sanciretur. Neque verò putant Hunnos ad Vasatensem, quæ vulgari sermone appellatur *Basas*, depopulationibus peruenisse, & (vt non mirere Vasatensem pro Vasensi scripsisse) addunt Gregorium hoc sibi in hujusmodi nominibus assumere, vt ea plurimis multùmque variis demutationibus flectat. Libro 2. de miraculis S. Martini capite 44. scripserat Pictauum; postea dixit Pictauiensem capite 45. & Pictauensem capite 56. Præterea cùm scripsisset ibidem libro 3. capite 34. Turonum, addidit capite 36. vt scriberet Turonicum. Denique libro de sanctorum patrum vita capite 10. legis Caduricinum; & is ille est quem capite 20. inuenies Cadurcensem, & libro 4. historiæ capite 47. Cadurcinum. Hæc alij sentiunt jactántque: etsi ea non probem, refellere tamen non vacat. Certè qui ea ferunt, nunquam negabunt Turonensem alibi locorum semper scripsisse Vasatensem pro vrbe, quam Galli vocamus *Basas*, nusquam pro Vasione.

Fonteius.

9

10

11 Ethilius, siue Sextilius anno quingentesimo septimo interfuit Aurelianensi tertio: sed an Fontejo successerit non habeo cur asseram, aut negem.

Ethilius.

Gemellus. gem. Gemellus Vaſenſis antiſtes ſubſcripſit Epaunenſi concilio, quod anno quingenteſimo decimo ſeptimo coactum eſt. Quæ verò fuerit Epauna dixi libro 2. de Valentinis Epiſcopis numero 20. ſtetit olim vbi nunc Iena Sabaudorum ad Rhodanum eſt, nomine ab Epiena deciſo, in quam Epauna ſenſim ita facientibus ſæculis ſeſe aperuerat. Eo ipſo anno mortuus eſt Vaſione Eripius preſbyter. Hoc affero, non quòd res ab illo præclarè geſtæ ad me peruenerint, ſed quoniam ejus inſcriptio ſepulchralis, nobile antiquitatis argumentum, ad noſtra vſque tempora perdurat incorrupta. Sic habet marmor in baſilica quondam cathedrali effoſſum è parietinis.

✠HIC IN PACE
REQVIESCIT
SANCTÆ MEMORIÆ
ERIPIVS PB̄R
QVI VIXIT
ANS XXVII.
MENS. X. D. XVIII.
OB. VIII. KL. FEBRVAR.
PC. ITERVM
AGAPITI. V. C.
CONSS. ✠

Ex iſta inſcriptione, intelligis Eripium preſbyteratu initiatum fuiſſe, ante annum ætatis ſuæ triceſimum, præcepto Patrum è Gotthorum regno Agathenſium, non ſeruato à Vaſionenſibus in Burgundionum regno poſitis.
12 Anno poſt Eripium nono, non multis Vaſione milliaribus, Caſaria virgo ſancta & nobilis, mortua eſt in Odoacrenſi nemore, vbi nunc cæſis arboribus viſitur arx, ad Auenionem Sanctandreana, Rhodano impoſita. Placet afferre epitaphium ejus conditorio cùm ſepeliebatur inſculptum, quia faciet vt nonnihil in Eripiano non prætermittendum aduertam.

MENSIBVS ET GEMINIS CONCLVDENS TEMPORA VITÆ
VIVIT IN ÆTERNVM NVLLVM MORITVRA PER ÆVVM
ISTA VALENS FIERI FLETV MANANTE ROGAVIT
IVRA SACERDOTII SERVANS NOMENQVE IVGALIS
✠OBIIT BON. M. CASARIA MEDIVM NOCT. D. DN̄ICO INLVCESCENTE VI IDVS DECEMB. QVATRAGIES
ET VI. P. C. BASILII IVNIORIS V. C. C.
ANN. XII. REGN. DOMINI CHILDEBERTI
REGI INDICT. QVINTA.

Sunt

Sunt qui ex particula *&*, initio hujus inscriptionis posita, colligant partem ipsius posteriorem priore amissâ esse, non totam: sed ita tulerunt rudia sæcula, vt orationem aliquando, non minùs quàm apud Latinos auctores sententiam, inchoaret. Libro 2. n. 23. videbimus Guilelmum Arausicanum Antistitem, suas de damnis Vasionensi Ecclesiæ à Comite Tolosano illatis tabulas ab eâ inchoasse. Marculfus sic orditur formulam 1. libri 1. *Dum & nobis* 13
diuina pietas de natiuitate filij gaudium habere concessit, & formulam 24. libri 2. *Ideoque placuit*. Althelmus ita cecinit monosticho 194. *Seruiet & segnis duro sub fasce laborum*. Accedamus ad alia. Annus, quo S. Casaria in hâc epigraphe traditur obiisse diem extremum, est Christi quingentesimus vicesimus sextus. Is enim est sextus & quadragesimus post consulatum Basilij junioris, & duodecimus Childeberti Francorum Regis, quandoquidem ille consulatum gessit 480. Christi; iste regnum iniit 514. quo Clodoueus pater vitâ excessit. Cùm autem ea feratur, conclusisse mensibus geminis tempora vitæ, intelligis morbum quo extincta est durasse duos omnino menses. Valens inscriptionis autor se dicit & sacerdotem, & jugalem seu conjugem Casariæ, vt quod de quibusdam aliis legimus & suspicimus, Casaria quæ ab omnibus pro virgine habetur colitúrque, virginitatem in conjugio illibatam seruauerit. Par omnino aliquid memorat Gregorius Turonensis libro de gloriâ confessorum c. 32 eum accipe. *Duos fuisse apud Aruernum, virum scilicet & puellã, refert antiquitas, qui conjuncti conjugio, non coïtu, & in vno strato quiescentes, non sunt ab alterutro polluti in voluptate carnali. Post multos verò annos, cùm eis esset latenter vita castissima, ex consensu pari vir tonsuratus ad clericatum,* 14
puella verò religiosum induit vestimentum. Sed vide annos Childeberti Francorum regis, cum anno Romani consulis positos, senescente jam per Gallias imperij dignitate, & memoriâ consulum ipsius ex eo tantùm seruatâ, quòd Clodoueus patritij nomen oblatum non abjecerat. An ipsius filiis quoque, aut Childeberto certè, id datum est? cur verò igitur in Eripij presbyteri tumulo nullus regis annus cum Agapiti consulatu scriptus est? putabam aut nouo exemplo hoc factum in B. Casariç epitaphio, aut si tum ferebat in Gotthia consuetudo, Vasionenses non seruasse, ob turbas à Clodomiro Chilperici fratre toto Burgundionum regno excitatas, in regiç ipsorum gentis, quod vehementer sequebatur, excidium. Verùm hæc satis pro loco fuerint, redeamus ad Gemellum Episcopũ. Quo anno Christi mortuus fuerit, quàm multam ætatem in Episcopatu posuerit, non liquet. Aut ipso, aut alio post ipsum 15
incerto, mihi Antistite, Concilium tertium Vasione habitum est anno 508. vt significat decretum Carpentoractensis, quod præcedente anno latum fuit in hæc verba: *Hoc etiam placuit custodiri, vt sequenti anno, in vico Vasensi, octauo idus Nouembris, debeat Concilium celebrari*. Sed nonnulli mirantur vicum à Patribus Carpentoractensibus appellari, quam ciuitatem (vt Ptolemæum annis antè quadringentis taceam) post annos triginta vocauit Alethius Episcopus. Hoc ego non miror, qui vicum pro ciuitatis suburbio scriptum existimo. Gregorius Turonensis libro de gloriâ confessorum cap. 89. scripsit in hæc verba: *Marcellus Parisiacæ vrbis Episcopus, serpentem immensum hoc depulit ab oppido: & nunc in ipsius ciuitatis vico quiescit*. Capite centesimo quinto, iterum habet Parisiorum vicum: *tumulus*, inquit, *erat in vico Parisiorum.*

16 Alethius anno 51. Vasione sedit antistes, quartóque Aurelianensi Concilio subscripsit, & non multò post ipsum viuere desiit. Eo quippe ipso anno, aut circiter, S. Theodosium ei successisse non dubito, qui jam senio grauis Quinidium sibi accepit adjutorem operis, volentibus Childeberto Francorum rege, & Vltrogota regina Childeberti vxore. Nam cùm rex anno primo & vicesimo post Aurelianense quartum mortuus fuerit, & Vltrogota à Clotario leuiro, conjugis successore, amandata fuerit in exilium, profectò fidem superat, quòd aut Alethius diu post primum & quadragesimum illum annum fuerit, aut Alethio mortuo, Theodosium ante, aliquis Episcopatum gesserit; nisi dicas (quod ego nunquam duxerim) hunc senio valde proximũ,

Alethius. S. Theodosius. S. Quinidius.

17 aut eo jam grauem, electum in Episcopum. Quantum enim est illud annorum viginti tempus ante vltimam, & effœtam, ac sine corporis ad Episcopatus munia viribus senectutem? Quinidius verò, siue (vt Paschalis secundus dixit) Clinidius, Theodosij successor, hic ille est Quinidius Vasionensium ingens decus, & ad nostra vsque tempora, per mille & quod excurrit annos, nomine sanctitatis clarissimus. Quo anno diem extremum objerit Theodosius, nullibi chartarum inuenio, & de illo id vnum in antiquissimis tabulis legitur, tantâ per vitam morum integritate, & tam multis verísque post mortem fulsisse miraculis, vt inter cœlites ante omnem memoriam relatus sit.

18 Quinidius autem Theodosij successor, Vasione natus est, non sine præcedentibus prophetiis Audi Anonymum, sed coëtaneum autorem ejus vitæ. *Festiuitas B. Genesij martyris Christi, Arelate pro ejus confessione passi, agebatur. Et ecce inter turbam, quæ vndequaque ad limina B. Martyris colligebatur, Quinidij mater mox futura grauata sinu, felici puerperio onerata, ardore pietatis ducta peruenit. Nam & ipsa familiariùs locum amplectebatur. Obseratis ianuis Ecclesiæ, cùm pro amore martyris vigilias factura foris substitisset, affectu pio lacrymis suffusa, vt in amorem Dei rapitur, orationem continuat. Illico audit propter memoriam S. Martyris, Angelorum dulcissimum stupendúmque concentum. Nam ianuæ quas custodiæ vigilum clauserant, diuino nutu panduntur. Sancta fœmina terrore pio verecundè introgressa, & visione mirabili perculsa, solo prosternitur, claritate inexpertâ pascitur. Cui ne timeret, de Beatis Angelis vnus ex multitudine illa consolationem præstiturus adstitit. Diligenter, inquit, fœmina quæ munere Dei tui donantur accipe. Habitura es filium, quem Vasensium vrbs aliquando susceptura est sacerdotem. His votis obsequiisque Deo placiturus, multis est causa*

19 *salutis futurus.* Hactenus ille. Quòd asserit turbam vndequaque ad limina B. Genesij solitam colligi, confirmant ea quæ Gregorius Turonensis libro primo de gloriâ martyrum cap. 66. refert de ponte Arelatensi, *qui super naues locatus nutare cepit, ac præ nimio pondere populorum ipsæ naues dehiscentes, in alueo fluminis populum submergebant, in die solemnitatis ejus.* Sed, vt subjungit beatus vir, sub populi vnâ voce martyrem auxilio vocantis preces, *mox flante vento vulgus omne ad littus reductum, miratur se virtute martyris esse saluatum.* Pergit Anonymus de Quinidio dicere, vt primam ætatem in studiis literarum posuerit, vt in clericum attonsus fuerit, vt puer, ac adolescens senibus maturitate grauitatéque morum nihil debuerit. *Verecundia*, subjungit, *quæ in ipsis adolescentibus prima virtus est, adeò illi sociata fuit, vt innata ei videretur: humilitas autem & patientia præter humanum*

*manum modum, castitas gratum Deo & hominibus veris indiciis commendabat.
Vigilantia orationis, lectionis assiduitas, meditatio & scrutatio legis Dei, illi conti-
nuam contra hostes inuisibiles expedituram præstabant.* Quod postea affert,
diaconum ita non Vasionem & finitimas vrbes, sed Alpinas regiones, & Ita-
liam celebritate nominis impleuisse, vt magnâ totius populi consensione, cui
cesserit Arelatensis Archiepiscopus, à Theodosio in Episcopalis curæ adju-
torem acceptus sit, profectò immensam viri laudem habet. Verùm antè vlte- 20
riùs quàm pergo in rebus à sanctissimo viro præclarè gestis, existimo mihi
dicendum esse de B. Rusticula, quæ nata est Vasione, anno 10. post Conci-
lium Aurelianense quartum, Arelatéque in S. Cæsarij monasterio, virginum
per annos 9. omnino & 50. mater, omnem Galliam impleuit nomine ex cœ-
lestibus prodigiis, & clarissimâ morum integritate collecto. Felicia profectò
Vasionensibus tempora illa fuere, cùm duo ciues, Quinidius & Rusticula,
splendidissimas virtutis faces tanto fulgore prælucebant, vt vniuersâ Prouin-
ciâ maribus ille, hæc fœminis ad omne officij genus duces essent. Quoniam
Rusticula omnibus ante me literis, si Pontificium Arelatense, & Martyrolo-
gium Gallicanum excipias, ignota est, plurimúmque facit ad laudem anti-
quissimæ ciuitatis, cujus Episcopos oratione sequor, placet de ipsa dicere pro-
lixiùs, & ex Florentio Tricastino, cùm ea viuebat, presbytero qui de istâ ad
Celsam scripsit, præcipua illius vitæ capita recensere.

Atque vt à sanctissimæ puellæ ortu incipiam, *Rusticula virgo,* inquit ille, *ex* 21
*familiâ Martiâ Valeriano & Clementiâ nobilissimis & Christianis parentibus orta,
commorantibus iisdem in agro Hebosiaco, qui est situs in territorio Vasionensi, factum
est vt nasceretur eis filius; & non multo pòst tempore, dedit eis Dominus hanc sacra-
tissimam prolem Rusticulam.* Quis ager Hebosiacus? ignotum mihi est: & in
tanta seu rerum, seu vocum omnium non Vasione, sed omni Prouincia per
sęcula prorsus decem mutatione, quis aliquid certi afferat? faciunt tamen eũ
qui nunc vulgari sermone dicitur Arbosset: noménque alludit. Hoc etiã ju-
uat addere. Ad Seguretum prope Vasionem pagum duo sunt montes, alterũ
vocant *Arboux, Mars* alterum: si quid ex nominum similitudine fas est colli-
gere, cur negabis eos agro Hebosiaco, Valeriani gente Martij prædio conti-
neri; & hunc è Martia gente acceptum seruare nomen, illum ex variâ per
ætatũ vices demutatione sic appellari, vt non parum de antiqua voce sibi ser-
uet? Pergit Florentius: *Contigit autem vt eâdem die, quâ hæc nata est, pater ejus* 22
*de hâc luce migrauerit. Transactis igitur nõ plurimis diebus, defunctus est & paruu-
lus. Postmodum verò mater viduitatis veste contecta, tristitiã, quam conjugis amissio-
ne vel filij assumpserat, per hanc prolem fœcunditatis suæ vtero editã consolabatur,
quam genitrix ad sacri baptismatis vndam Christo obtulit sanciendam, eamque in
regenerationis fonte ex suo genere Rusticulam vocitauit. Ab omni verò domus fami-
liâ, Martia nũcupabatur.* Hęc ille. Ex ipso habes nomina duo fuisse Rusticulę,
alterum è paterna Valeriani, alterum è materna Clementiæ gente acceptũ:
& hoc quidem in baptismo à matre impositum fuerat, illud verò à domesti-
cis communi sermone vsurpabatur. Idem omnino Vvaldoni cuidam factũ
est apud Gregoriũ Turonensem libro 8. historiæ cap. 22. *accersito,* sunt ipsius
verba, *Vvaldone diacono, qui & ipse in baptismo Berthchramnus vocitatus est.* Cer-
te sic ferebant illa tempora, vt singuli fere hominibus nomina duo essent,
quemadmodum legere est & apud alios, & apud eumdem Turonensem ac

Flodoardum. Iste libro primo suæ historiæ cap.10.ita loquitur de S. Remi-
gio: *Remedium eum fuisse vocatum in veteribus quibusdam reperitur scriptis.* Ille
autem hæc habet in Francorum historia: *Austrigildem cognomento Bobilam*;
libro 4 cap. 26. *Gundegisilum cognomento Dodonem*; libro octauo cap. 22.
23 *Vedastes cognomento Auo*; libro 7. cap. 3. Iam Martiorum gens, maximi apud
Romanos nominis, ab ipsis pene incunabilis vrbis fuit. Caius Martius in il-
lam intulit consulatum, anno ab vrbe condita quadringentesimo secundo.
Quàm illustris autem fuerit Rusticorum gens magis obscurum est. Sed vt
antiquiora tempora non referam, Rusticum illum in eâ censere ego quidem
non dubitauerim, quem B.Hieronymus monachum epistola 4.instituit. Non
procul Massilia egisse ex eo volunt, quòd proximum habebat Proculum in
ipsâ Episcopum, de quo S.Doctor ita loquitur. *Habes istic sanctum doctissi-
mumque Pontificem Proculum, qui viuâ & præsenti voce nostras schedulas superet,
& quotidianis tractatibus iter tuum dirigat.* Hic enim ille existimatur Procu-
lus, qui quòd Episcoporum omnium Prouinciæ secundæ Narbonensis ma-
gister fuisset, in illa Metropolitani nomen seruauit decreto Concilij Tauri-
24 nensis. Verùm quando legis B.Hieronymum scripsisse *habes istic*, nolim pu-
tes Rusticum Massiliæ natum fuisse: si in ciuitate literis florentissimâ ortus
fuisset, eum non in Gallia, sed Massiliæ operam dedisse literis adderet his ver-
bis: *Audio te religiosam habere matrem, multorum annorum viduam, quæ aluit,
quæ erudiuit infantem, ac post studia Galliarum, quæ vel florentissima sunt, misit
Romam, non parcens sumptibus, & absentiam filij spe sustinens futurorum, vt vber-*
25 *tatem Gallici nitoremque sermonis grauitas Romana condiret.* Magis existimo è
patriâ, & fortassis Vasione, Massiliam vt Monachum ageret perrexisse, atque
vitam in illo duxisse Monasterio, quod sub Antonino Pio jam olim condi-
tum, ducentis post eum annis Cassianus vehementer auxit. Huic Rustico fra-
ter, aut certè consanguineus alter videtur, cui idem B. Hieronymus epist.46.
scripsit. Gallus etiam ipse erat, vt intelligitur ex Artemiæ vxoris patria, ad cu-
jus matrem Hedibiam sic epist.150.locutus est. *Ignota vultu, fidei mihi ardore
notissima, de extremis Galliæ finibus, in Bethleemitico rure latitantem ad responden-
dum prouocas.* Et fortassis non longè Vasione degebat, cùm barbari, omnem
Galliam victoriis peragrantes, deuastarunt Prouinciam: ad eum enim ille ip-
se sanctus vir dedit sequentia. *Si te rei familiaris tenent reliquiæ, vt scilicet &
mortes amicorum & ciuium videas, & feroces hostium vultus, & Prouinciæ tuæ
infinita naufragia, teneto tabulam pœnitentiæ, & memento conseruæ tuæ, quæ tuam
quotidie suspirat & non desperat*, Scilicet Artemia Rustici conjux in Palæsti-
nam pro sacramento venerat, Deo in monasterio seruitura, fecerátque vt
S.Hieronymus maritum ad ejusdem sacramenti memoriam reuocandam
26 induceret. Existimauerim quoque Rusticiam patriciam, cui ob barbarorum
metum Constantinopolim Roma profugæ, literas dedit B.Gregorius libr. 3.
epistola 44.ejusdem Rusticorum gentis fuisse. Ista verò Rusticia est, cui in-
dictione 10.dederat epistolam 21.libri secundi: vtraque enim patritia erat;
vtraque à sancto Pontifice jussa est salutare Eusebiam (quæ ex libro sep-
timo epistola 23. indictione 1. Rusticianę filia erat) & Apionem quidem
Rusticia, Rusticiana verò Apinionem. Nam quę in nobilissima gente vo-
cabantur Rusticię, Rusticianę, Rusticulę, erant Rusticę, nomine, vt in
aliis vulgò fit, ex blanda per parentum amorem deflexione mollito. Quid
autem

autem huic seu Rusticæ, seu Rusticianę B. Doctor scribat libro nono,
epistola 38. accipe. *Vnum ægrè suscepi, quod in eisdem epistolis ad me, quod semel
esse potuerat sæpius dicebatur; ancilla vestra. Ego enim qui per Episcopatus onera
seruus sum omnium factus, quâ ratione se illa mihi ancillam dicit, cui ante Episco-
patum proprius fui.* Et ista quidem satis fuerint super nomine & genere S.Ru- 27
sticulæ: magis obscurum est quo anno sit nata. Dixi equidem in superiori-
bus natam anno decimo post Aurelianense quartum, ac proinde Christi
quingentesimo quinquagesimo erimo,sed vnde id habeam nunc aperien-
dum est.Ita ego mihi quidem videor colligere ex Florentio illius vitę autore.
Is tradit accusatam fuisse apud Clotarium regem Parisiorum, *quòd occultè re-
gem nutriret*, & ad ipsum vt se criminis purgaret vocatam adiisse. Quem
regem occultè nutriuisse dicta fuerit docebo postea, & ostendam occusa-
tam apud Clotarium, ab eoque Parisios vocatam anno sexcentesimo deci-
moquarto. Hoc iam constituto sic habet. Ex eo ipso Florentio, cùm Ru-
sticula paucos dies egisset Parisiis, rediit Arelatem, & quarto decimo pòst
anno ex hac vita decessit, ætatis septuagesimo. Quartusdecimus autem post
sexcentesimum decimum quartum est sexcentesimus vicesimus octauus, à
quo si tollas septem & septuaginta, restat quingentesimus quinquagesi-
mus primus. Hoc igitur nata est, illo post septuaginta septem annos vitæ
mortua. Sed hæc omnia sese magis aperient, explicataque erunt ex se-
quentibus.

Post non multos à Rusticulæ ortu dies vnum aliquid euênit memoran- 28
dum hoc loco. Florentius pergit. *Erat itaque pulchrâ facie, & eleganti corpore,
tantâ verò in dilectione à notis & amicis, vel à familia domus habebatur, tan-
quam si cœlesti eam sibi gratia condonatam omnes congauderent.* Quid maius de
Moyse legimus? *pulchrâ facie, & eleganti corpore* erat infantulus ex capite 2.
Exodi: igitur erat in omnium oculis; atque, vt Paulus ad Hebræos capi-
te. 11. tradit, *fide* à parentibus adamabatur, *quòd vidissent elegantem.* Quo 29
autem amore Clementia mater complecteretur Rusticulam accipe. *Qua-
dam igitur nocte, cùm mater eius sopori dedita accubuisset, vidit in ecstasi se quasi
duos pullos columbarum summo affectu enutrire: & vnum quidem niueo candore
præfulgentem, alium varietatis tegmine constantem. Cúmque super eodem nimio
affectu congauderet, videtur sibi quasi domus familiam nuntiare, quòd S. Cæsarius
vrbis Arelatensis Episcopus pro foribus adstaret. Quod illa audiens, sancti viri gaui-
sa aduentu, in occursum eius læta properat, atque officiosissimè eum salutans, vt in
ingressu suo benedictionem suæ domui largiretur, humili prece petebat. Ingressusque
domum benedixit eam. Cúmque illa honore debito deprecaretur eulogias eius accipe-
re, mereretúrque ipse potum vel cibum accipere, hoc ab eo responsum accepit: Do-
minus tecum sit, filia mea, nam ego vt pullum illum columbarum, quem tu dulciter
tibi videris enutrire, mihi concedas exopto. At illa hæsitans intra semet ipsam cogi-
tabat; vnde hoc sciret quòd hæc illa apud se haberet, dicens se huiusmodi rem non
habere: At ille dixit ad eam: Coram Deo dico: non hinc egrediar, priusquam petitioni
meæ satisfacias. Mox illa negare non potuit, sed exhibuit, & statim viro Dei
obtulit. Ille verò cum magno gaudio apprehendens eum qui nimio candore præful-
gebat, ouans in pectore suo collocauit, & valefaciens abscessit. Illa expergefacta
cogitabat intra semeipsam quid hoc esset, & reuoluebat in animo suo, quare ille qui
defunctus fuerat sibi apparuisset, ignorans quòd familiam suam* (pro in familia

 sua)

ſua) Epiſcopus *ſponſam ſibi eligere adoptaret.* Ecce Ruſticulam Clementia ma-
30 ter vehementiſſimè amat, ſed Deus ei per ſomnum ſignificat futurum eſſe, vt illa ſit olim monialis in Arelatenſi cœnobio, quod beatus Cæſarius erexit. Et quidem præſagorum eiuſmodi ſomniorum pleni ſunt libri, pleni viſorum, quibus ſancti homines ſub imagine candidiſſimæ columbæ demonſtrantur. Non igitur velim ego hoc aduertere: quod cogitare te cupio, eſt Ruſticulam Cæſario ad Monaſterium expetitam, cùm prorſus infantula eſſet in cunis, ſcilicet nondum extincto fratre ab illa columba variis tincta coloribus ſignificato, qui extremum diem obiit *non plurimis*, vt paulò antè vidimus, poſt Ruſticulæ ortum *diebus*; & Cæſario proinde expetitam ſeptimo poſt mortem anno, qui quingenteſimo quadrageſimo quarto Chriſti
31 deceſſit è vita. Ceterùm eulogias pro cibo & potu Florentius vſurpauit cum aliis, & cum Fortunato libro vndecimo carmine nono. Audi Epiſcopos, à Childeberto & Guntramno regibus præpoſitos cauſæ Chrodieldis puellæ regiæ, cum Agnete Abbatiſſa, apud Gregorium Turonenſem libro decimo hiſtoriæ capite 16. *De conuiuiis etiam, Agnes ſe nullam nouam feciſſe conſuetudinem, niſi ſicut actum eſt ſub domna Radegunde, ſe Chriſtianis fidelibus eulogias obtuliſſe, nec ſibi comprobari cum illis vllatenus conuiuaſſe.* Cæſarius in regula ſuarum
32 monialium numero 25. habet *eulogiam panis.* Cur ita Ruſticulam ſibi amaret Cęſarius, Clemētia puellę mater ignorabat; non ignorabat verò dęmon, ſibiq; ab illa timuit, & in futurũ præcauens, voluit infantulam deliciis in nutriri, & iam tum, ſi poſſet aliquando matrimonij vinculis irretiri, nuptiarum aliqua veluti rudimenta ponere. *Igitur*, addit Florentius, *cùm eſſet hæc virgo annorum quinque, capta eſt à quodam viro, nomine Cheraonio: cùmque eam ad domum ſuam perduxiſſet, genitrici ſuæ eam obtulit enutriendam, vt cùm ad legitimam perueniſſet ætatem filio ſuo connubio iungeret.* Cùm legis puellulam à Cheraonio captam, ne cogita dolo, aut vi è manibus Clementiæ matris exceptam. Clementia Cheraonio alendam dedit, quæ filij nuptiis parabatur:
33 ſed ſcriptor ſemibarbarus vim ſuam Latinis vocibus non reliquit. Hoc fecit dæmon, quid verò Deus? accipe. *Sed ille*, ſunt Florentij verba, *qui non dormit, neque dormitat, & qui cuſtodit Iſraël, reuelauit ſpiritui ſancto Liliolæ Abbatiſſæ Monaſterij, quod ſanctæ recordationis verbis Arelatenſis Pontifex Cæſarius fundauit, vt peteret à venerabili Siagrio Epiſcopo, qualiter agere deberet apud glorioſiſſimum Gunderamum regem, vt intra ſepta monaſterij eam faceret introire. Tunc ſupradictus Cheroanius cùm hoc factum comperiſſet, cepit multis precibus & muneribus precari, vt ipſa ei concederetur in matrimonium: Sed diuinâ gratiâ concedente, ita ipſi regi in ſuo corde largitus eſt Dominus, vt eam per quendam Abba-*
34 *tem virum magnæ conuerſationis ad Liliolam dirigere debebat.* Liliola hæc illa eſt celeberrima Monaſterij Arelatenſis poſt Cęſariam, aut B. Cęſarij ſororem, aut, vt alij volunt ex Cypriano qui ſancti Cęſarij vitam ſcripſit, aliam ceteris ſcriptoribus ignotam Abbatiſſa, ſanctæque Radegundis reginę in rebus monaſticis, Sigiberto rege poſtulante, magiſtra: quę res fecit vt Fortunatus poſt Cęſariam inter virgines in cœlo per Cęſarij fratris monita conſtitutam ita caneret.

Quos Liliola refert æquatis moribus ambos,
Et claram hæredem proxima palma manet.
Et quæcumque ſuos vigilans meditabitur actus,

His

His erit egregio participanda gradu.
Concipiente fide, Christi Radegundis amore,
Cæsarij lambit regula quidquid habet.

Cæsaria verò posuerat Massiliæ rudimenta pietatis Monasticæ, in cœnobio quod Cassianus ante centum quinquaginta annos erexerat; & Rusticulę etiam temporibus, religiosis vigebat legibus, vt intelligitur ex S. Gregorio libro sexto epistola 10. Respectæ Massiliensi Abbatissæ. Cur autem Liliola 35
cogitauit de Rusticula in monasterio habenda? quid rei Gunderamo regi ad id proposuit? omnes libri, omnes tabulæ hæc tacent. Si suspicionibus agere fas est, crediderim ego sanguine proximam fuisse Rusticulæ, & cùm pro generis propinquitate puellam & diligeret, & variis per nuntios neque infrequentes literas, vt fit, frequentaret officiis, denique huius ita sibi Deoque deuinxisse animum, vt Beato Cæsario cepta, quæ vidimus, maturante de cœlis, Rusticula Cheraonij nuptiarumque imminentium perosa, cogitauerit monasterium, & de ipso adeundo vehementer egerit cum Liliola. Quando enim inuitam, aut non cogitantem, vel hæc ad monasterium à rege peteret, vel Abbatissæ postulanti rex concederet; quibus verò aliis siue officiis siue artibus duodenni puellulæ aut innotuisset, aut amata fuisset, quæ longè in cœnobio clausa erat Liliola? vtcunque ista habeant, 36
certè Cheraonij iam penè soceri, & Clementiæ matris nullæ artes potuerunt efficere, vt quod rex concesserat, Rusticula Arelatense Monasteriū non adiret. Illas fusè tradit Florentius. Gunderamus autem rex huic scriptori est, quem vulgò Guntramnum dicimus, siue Guntheramnum, Clotarij primi filium, qui cùm adierit regnum Burgundiæ, Arelatem & vniuersam cis Rhodanum Prouinciam complexum, anno quingentesimo sexagesimo quinto, ante huncannū Rusticula non venit ad Liliolam: sed neq; post eum, se Monasterio ipsa addixit, quandoquidē quingentesimo sexagesimo nono in Abbatissam assumpta est octodecim annorū virgo, ne feratur religionum prorsus rudis in hoc dignitatis euecta, quod omni summarum virtutum genere promeruisse statim videbimus. Rusticula ergo quaturdecim annos nata, ambiente Liliola Arelatensi Abbatissa, agente Siagrio Augustodunensi, vt ego quidem arbitrabar, celeberrimo illo iis temporibus præsule, annuente Guntramno rege, ducente Anonymo quidem sed sanctissimo Abbate, Cheraonij domo excessit, monialemque Arelate professa est. Iuuat hoc addere, si B. Radegundis de Arelatensium monachorum habitu cultuque nihil mutauit, Rusticula vestem lactenam in cœnobio induit, quod præscribit S. 37
Cæsarius in regula num. 44, siue lactineam, hoc est colore lacteam, vt ego quidem interpretabar, & nudos omnem vitam pedes habuit. Nam Fortunatus libro octauo carmine primo sic loquitur de B. Radegunde.

Regia lactineo mutauit pallia cultu:
Vilior ancillæ vestis amata tegit.
Splendida serraco quondam subuecta superbo,
Nunc terit obsequio planta modesta lutum.

Lactineus verò, siue lacteus color *à summa albedine remissus*, autore Theophilo medico de vrinis cap. 5. *similis est lacti, & albedinem χαροπῦ*, id. *glauci superat, qui est instar cornu attenuati perspicuus*: Atque lactinea vestis mihi quidem videtur concolor Cartusianæ, & qui Cæsarianarum erat in veste virginum

ginum pannus, colore & (si ex ceteris regulæ partibus coniicere fas est) asperitate omnino par illi, quem in superiore Occitania plebs agrestis adhibet ad sua pallia, quæ Galli dicimus *capes de Bearn:* sic enim profectò erat *vilior*, vt loquitur Fortunatus, seu vilissima *ancillæ vestis*.

38 Florentius persequitur studia puellæ iam monialis: addit tantis ceteras virgines anteiisse virtutibus, vt paucis post annis in Liliolæ mortuæ locum magno omnium consensu euecta fuerit. *Tantam autem gratiam*, inquit, *ei Dominus, & memoriæ capacitatem dignatus est tribuere, vt intra pauca temporum spatia psalmos omnes didicerit, & omnes scripturas diuinas memoriter retinuerit. Nam fertur aliquando dum infans psalmos pararet, & vt adsolet, infantiæ somno occuparetur, recumbens in genua vnius de sororibus, psalmum & ipsa in aure dicebat. Quæ mox vt expergefacta fuisset, tanquam si eum legisset, ita memoriter*
39 *recensebat, implens illud scripturæ dictum, ego dormio, & cor meum vigilat. Tanta autem caritate & humilitate circa illam sanctam congregationem sibi exhibebat, vt homines eam nimio venerarentur affectu. Erat enim strenua in omnibus, prudens in verbis & moribus bonis, elegans specie, ætate conspicua, in omnibus mansueta, præceptis Christi morigera, ita suæ proprietatis nomen actibus demonstrans, vt iam illi in tempore dignam sponsi vocem mereretur audire; speciosa sicut luna. Igitur beatissimâ Liliolâ de hac vita migrante, à Domino visum est ad omnem illam sanctam congregationem, vt dilectam Dei Rusticulam eligerent sibi matrem. Illa autem refutabat, indignam se esse dicens ad hoc opus. Sed multùm fauente Domino impletur deuotio ancillarum Dei, impositoque sibi honore, Christi sancto moderumine, inuigilabat pro animabus ad se pertinentibus. Erat autem tunc anno-*
40 *rum circiter decem & octo.* Quid plura referam, & quæ Abbatissa gessit recitem? ea fusè tradit Florentius, virtutes in super, miracula, visa; in quibus illud eminet, quo Lucia & Melania sanctæ mulieres sese conspiciendas Rusticulæ præbuerunt. Vnum ille omisit, quod habet Gregorius Turonensis libro quarto historiæ capite 26. Theodogildis ex opilionis filia in vxorem & reginam euecta est à Chariberto Parisiorum rege: sed eo mortuo, & suæ à natalibus tenuitatis, & tanti supra omnia humanarum cogitationum vota coniugis, oblita ad Sigibertum Metis regem leuiro nuptura proficiscitur. Hic effrænam impiæ mulieris siue arrogantiam, siue libidinem detestatus, eam anno istius sæculi septuagesimo damnat Arelatensi monasterio. *Hæc*
41 *verò agrè ferens*, subiicit Turonensis, *ieiuniis ac vigilis affici, per multos nuntios Gothum quendam adiuit, promittens si se in Hispanias deductam coniugio copularet, quod cum thesauris suis de monasterio egrediens, libenti eum animo sequeretur. Quòd ille nihil dubitans repromisit. Cumque hæc collectis rebus, factisque volucris, à cœnobio pararet egredi, anticipauit voluntatem eius industria Abbatissæ: deprehensâque fraude eam grauiter cæsam custodiæ mancipare præcepit, in qua vsque ad exitum vitæ præsentis, non mediocribus attrita passionibus perdurauit.* Vixdum Rusticula vicennis Abbatissa secundum in magistratu annum perfecerat, cùm Theodegildis ad eam venit. Quo autem Gothus vir cum ea de matrimonio & Hispana profectione egerit, mihi non liquet. Certè totum hoc facinus prudentiam, animosque virginis religiosam in monasterio suo disciplinam vehementer amantis, sanctéque seruantis, apertissimè demonstat.

42 Interea rerum dæmon frendebat, grauissiméque dolens ereptam nuptiis, sœculoque,

sæculoque ac sibi nóbilissimam virginem ; & Rusticulam restitutis cum templo ædibus monasterij, magnóque puellarum agmine sibi ad Dei cultum sociato felicissimè agētem, turbare ac perdere cogitauit per importunū facinus. *Suasit cuidam Episcopo, Maximo nomine, & cuidam principi nobili secundum sæculum, nomine Ricamiri*; sunt Florentij verba, *vt falsum testimonium cogitarent aduersus famulam Christi, quòd illa occultè regem nutriret : & abeuntes ad regem Clotarium accusauerunt eam.* Quis Maximus antistes fuerit, quis Ricamir Princeps me latet. Rex quem ij per insignem calumniam aiebant à Rusticulâ occultè nutriri, est Childebertus Theodorici filius, qui Sygoberto, Corbo, & Merouco fratribus captis à Clotario *fugaciter ascendens*, *nec vnquam postea fuit reuersus*, vt loquitur Appendix Turonensis capite 41. Porro Maximus & Ricamir fecerunt, vt Amphidius Arelatis pro rege gubernator (principem vocat Florentius) etsi amicissimus erat Rusticulæ, eam tamen à Clotario juberetur etiam nolentem educere de monasterio Parisios deducendam. Igitur 43
quæ non potuerat minis ex eo pertrahi, hoc Amphidij precibus demum concessit, vt cùm antea præceptum S. Cæsarij de non exeundo è monasterio præ omni à rege terrore posuisset, ex ipso prodiret, atque in illius cellam se reciperet. Præceptum B. Cæsarij habes in ejus regula n. 2. *Nulli*, inquit, *ex vobis vsque ad mortem suam de monasterio, aut permittatur, aut per seipsam præsumat exire.* Id Episcopi omnino septem respondentes Beatæ Radegundi de monasterio ab eâ erecto, & puellis ad illud conuolantibus suâ constitutione confirmant. *Definimus*, inquiunt, *si qua de locis sacerdotaliter nostræ gubernationi Domino prouidente commissis, in Pictauia ciuitate vestro monasterio meruerit sociari, secundum beatæ memoriæ domini Cæsarij Arelatensis Episcopi constituta, nulli sit vlterius discedendi licentia.* Quàm graue autem habitum ab omnibus fuerit facinus, contra illud à Chrodielde & Basina Regiis virginibus susceptum, inuenies apud Gregorium Turonensem libris nono & decimo historiæ. Arelatensis monasterij cella abs dubio dicitur à Florentio, in quâ 44
excipiebantur hospites: *cella salutatoria* appellatur à Sancto Cæsario in regula numero sexagesimo quinto. Iam cùm Rusticula septem totos dies in eâ cellâ hæsisset, dedit se Parisiensi ad Clotarium regem viæ, *& Deus reuelauit per Spiritum suum sanctum*, ait Florentius, *cuidam apostolico viro, Episcopo ciuitatis Viennensis, vt protinus ad regem graderetur, & denuntiaret ipsi grauiter in Deum offendisse, eò quòd injusto judicio condemnasset famulā Christi, & protinus se à filio orbari pro tam immisericorda iussione.* Sanctus & apostolicus Ecclesiæ Viennensis, qui memoratur, Episcopus est Domnolus. Strenuum appellat Ado in chronico, & in redimendis captiuis egregium, vt non mirere quòd statim atque Rusticulam, clarissimæ sanctitatis virginem, accepit eductam non sine vi è monasterio, haberi per viam honestè quidem, sed veluti tamen in vinculis, ipse Clotarium regē accesserit, grauique oratione, & ab impio facinore deterruerit, & eò adegerit vt splendidè per viam tractari juberet. Is S. Desiderio Augustodunensi successerat, quem Brunechildis & 45
Theodoricus recta monentem anno septimo supra sexcentesimum occiderant, teste appendice Gregorij Turonensis capite trigesimo primo : *Theodoricus consilio Aridij Episcopi Lugdunensis perfidi vtens, & persuasu auiæ suæ Brunichildæ sanctum Desiderium de exilio egressum lapi-*

dare præcepit: ad cujus sepulcrum miras virtutes à die transitus sui Dominus integrâ assiduitate ostendere dignatur. Vt martyrem de via salutaret Rusticula, basilicæ fores, quæ serâ occlusæ erant, magno portento repentè patuerunt. Cùm autem Parisios peruenisset, humanè quidem accepta est à Clotario rege, sed cùm is sacramento virginis de non suscepto crimine, cujus apud ipsum accusata fuerat, non haberet fidem, *quod ei fuerat prædictum*, *per injusta judicia quæ in Dei famulam exercuerat, filium suum se amissurum*, *compleuit in meritum*,
46 vt loquitur Florentius. Iste puer est filius Clotarij ex Berthrude, quæ eo ipso anno mortua quoque est: is verò erat trigesimus quidem illius in regno Burgundionum, Christi verò sexcentesimuus decimus quartus. Clotarius filio mortuo, Rusticulam in monasterium magno cum honore remisit, procul dubio grauiora sibi ab ipsius injuria, si in eâ pergeret, metuens. Illa post reditum vixit annos quatuor. Ætatis septimo & septuagesimo extremum diem obiit, *lætissimo vultu*, addit Florentius, *oculis præfulgentibus quasi subridens*, Theodosio Arelatensium Episcopo. Hactenus de beatissima puella dictum sit. Neque alienum omnino à scribente de Vasionensibus Episcopis, ego quidem arbitratus sum disserere de Vasionensi virgine, quæ & ab illorum institutione sanctitatem accepit in pueritia, & ipsorum ciuitatis præcipuum est decus. Ad Quinidium, à quo pridem discessimus, reuertamur.

47 Florebat omni virtutum genere clarissimus apud suos Diaconus, & Theodosius antistes, jam ætate vietâ, quietem ab Episcopali opere cogitabat. Igitur vnus ille huic occurrit, in quem deriuaret laborem. Id meditanti tendentique, populus omnis applausit. *Theodosij autem votum*, inquit Anonymus de Quinidij vitâ scriptor, *& petitio populi ad Childebertum regem*, *qui Francorum regioni principabatur, pia sollicitudine dirigitur.* Ne miteris Childebertum non regem sine omni appendice, at Francorum regem dici. Vasio tum erat in regno Burgundionum. Cùm Childebertus & Clotarius fratres istud occupassent, hinc certè intelligis Vasionem in sorte Childeberti fuisse. *Sed nec ipsius voluntas dispar*, pergit Anonymus, *in tam bono & præclaro opere inuenitur. Accepit Ecclesiæ preces: dat suâ autoritate fauorem: proceres ipsius absque mora roborant: regina, Vltrogotta nomine, nec ipsa excluditur: scilicet particeps tantæ bonitatis festinat inueniri.* Vltrogoto appellatur à Fortunaro libro 6. in titulo carminis octaui, quo ejus hortum laudat, asserens illius arbores manu Childeberti insitas fuisse.

Hæc magno inseruit rex Childebertus amore:
De cultore trahit mellitum planta saporem:
Regis honore nouis duplicata est gratia pomis.

Vltrogotonem etiam in ipso carmine pergit appellare:

Possideas felix hæc Vltrogoto per æuum,
Cum geminis natis tertia mater ouans.

Poëtæ vota Deus non audiit. Nam quemadmodum habet Turonensis libro 4. historiæ cap. 20. Clotarius Childeberti fratris mortui regnum & thesau-
48 ros accepit, atque Vltrogotam cum filiabus duabus misit in exilium. Sed quo sæculi anno Quinidius Episcopatum iniit? hoc ego quidem non inuenio. Ex vltimo tamen Theodosij senio, qui ante annum primum & quadragesimum factus fuit Episcopus, in eam cogitationē venio, vt non multò ante

Childeberti

Childeberti mortem illum inierit, vicesimo scilicet Episcopatus Theodosij
anno aut circiter, & primo ac sexagesimo sæculi. Lego Episcopum anno ter-
tio & septuagesimo interfuisse Synodo Parisiensi. Cetera tanti Antistitis pręclarè
per vitam gesta, meæ tabulæ non habent, si vnum excipias, quod Ano-
nymus subiungit. *Patritius cui nomen Mummulo, feroci naturâ, Vasensem vr-
bem fastu turgidus ingreditur. Sanctus vir præceptum præ oculis habens Apostolicum,
obuiam elati patritij aliquantulam perrexit. Tunc idem seipsum pro superbia non fe-
rens, in contumeliam serui Dei prorupit, indignans cur ad recipiendum submissius
& pomposius non paruisset, &c. Ad vocem superbi hominis, & gestum austerioris* 49
*circa se animi, beatus Quinidius armis virtutum succinctus, ad cellulam suam
regreditur, ac sese in orationem profundens, Domine, inquit, Iesu, &c. properat
iter ceptum Mummulus perficere. Diuino iudicio è vestigio correptus, tandem inui-
tus meminit se hominem esse quod erat. Siquidem præreptus lassitudine, & defe-
ctione corporis grauissimè fatigatus, vicinam sibi mortem inesse putabat. Inter fa-
mulantium verò manus sustentatus, ad sancti viri cellulam protrahitur potius, quàm
progreditur. Æstuante incendio officium membra perdunt, horrore sanguis con-
gelascit, supponitur ad pedes sancti hominis, affectu lacrimisque quibus potuit de-
precatur, nunquam se deinceps in quemcumque seruorum Dei talia tentaturum pol-
licitus. Vir Domini, misericordiæ, & pietatis visceribus plenus, veniam roganti
misero indulsit; sanatumque, vt in seruis Dei Christum veneraretur, pius pastor* 50
monuit. Quis Mummulus iste fuerit tacet Anonymus. Puto eum fuisse, de
quo Gregorius Turonensis plurima, & aliis alia locis memorat. *Eunius*, in-
quit libro quarto historiæ capite sexto & tricesimo, *cognomento Mummolus
rege Guntramno Patritiatum promeruit.* Fuit is eodem Turonensi autore *Altis-
siodorensis vrbis incola, Pœnio patre ortus, qui huius municipij comitatum regebat.*
Pœnius autem Ferreolo & Industria Clodouei filiâ natus, Ansbertum ha-
buit fratrem Austrasiæ ducem, è quo per Alnoaldum filium ortus est S.
Arnulphus Ansegisi pater, & Pipini auus, vnde Caroli Martellus, & Ma-
gnus, longâque serie alij Francorum Reges, & Imperatores Romanorum
progeniti sunt. Iam Mummolus, pro barbarâ indole, importunisque ac sæ-
uis in omnes moribus, superbiùs & iniquiùs egit cum Quinidio Episcopo.
Certè quid non in Pœnium patrem suscepit impius? *Pœnius*, pergit Turo-
nensis, *cùm ad renouandam actionem Comitatus Altissiodorensis, munera regi per
filium transmisisset, ille datis rebus paternis, Comitatum patris ambiuit, supplanta-
uitque genitorem, quem subleuare debuerat.* Sed Anonymus prodigium supe- 51
riore maius subiungit à me non prætermittendum. *Mummulus humiliatus,
& de castigatione cautior factus, reddi debere curatori suo cupiens munera, condu-
centia seruo Dei direxit, quæ me ad subleuationem pauperum, ne hominem con-
tempsisse videretur, recipere iussit. Sed quid fraus antiqua experiri voluit? vnum
de sociis vel contubernalibus ipsius patritij voto auaritiæ aggreditur. Is conciliato-
re diabolo Pontificem post paululum suppresso dolo alloquitur, se missum qui pecu-
niam olim datam à Patritio pauperibus erogandam iussu ipsius recuperet. Mentien-
tem non eum vltio diuina vsquequaque sustinuit. Vt enim mentientem Spiritui san-
cto per Apostolum Petrum Ananiam sententia Diuina coërcuit, & ne deinceps
quicunque talia præsumerent pœnâ mortis cum vxore perculit, ita & hunc suo iu-
sto iudicio morte festina prostrauit.* Ita ille: qui, vt vides, non coætaneum
modò, sed etiam contubernalem Quinidij se fuisse non obscurè tradit. Et

cetera

cetera quidem accuratè ſcribit, in eo certè peccat, quòd neque ortûs, neque
mortis annum addit; initia quoque & durationem Epiſcopalis curæ tacet.
Nam in iis quæ ſequuntur, docet quidem varia edidiſſe miracula, & præterea
tradit nihil egregij ſanctíque eſſe, quod non animosè ac fortiter exegerit, ſed
diem mortis afferens non adjungit ejus annum. Vnum hîc præterire non
52 poſſum. Iam à pluribus ſiue annis, ſiue ſæculis Mauriacenſes Aruerni ſan-
ctum Quinidij corpus habent, ac debitis venerantur honoribus: ſed à quo
tempore, & quo faciente illud acceperint, nullibi chartarum lego. Nam quòd
eorum nonnulli arbitrantur (& ex non recenti volumine manu neſcio cujus
ſcripto duxerunt) Sanctum Honoratum archiepiſcopum Arelatenſem eum
eſſe, qui per diſcipuli manus illud Vaſione Mauriacum detulerit, ego qui-
dem probare non poſſum; & vehementer miror eſſe qui non abjiciant.
Certum quippe eſt Honoratum ex hâc vitâ deceſſiſſe annis ferme centum
ante natum Quinidium, vtpote qui monaſterium Lerinenſe condide-
rit multis ante quadringenteſimum annis; & ſi Proſperum audimus, Are-
latenſem Eccleſiam adierit ſexto ſupra quadringenteſimum viceſimum.
53 Magis dixerim, ſi conjecturis agere fas mihi eſt, fuiſſe in veteribus Epiſ-
copis, qui beatiſſimi viri corpus in templo quondam ei Vaſione erecto, è
parietinis nunc reſtituto, poſuerit, cùm ad Abbatiam templo additam, &
Paſchali ſecundo Pontifici Romano cognitam, euocaſſet Mauriaco mona-
chos; atque in monachis Sanquinidianis etiam fuiſſe, qui per Saraceno-
rum aliorumve hominum ſeu barbarorum, ſeu barbaris immanitate parium
latrocinia ereptum deportauerint Mauriacum. Scilicet Auriliacenſe, vt alia
taceam, in eâ ipsâ Aruerniâ monaſterium etiam per Delphinatum, aliáſque
longiùs regiones colonias deduxit, & Mauriacenſe cœnobium à Theodi-
guilde ſeu Theuchilde Clodouei filia, ante mille & centum annos erectum,
eâ quondam inclaruit morum integritate, vt non magnum videri debeat, ſi
feratur habitatum à monachis, quos Vaſionenſis Epiſcopus expetierit.

54 Sancto Quinidio traditur ſucceſſiſſe B. Barthus, ſiue Bartius, vt Vaſio glo-
S Barthus. riari; & quidem meritiſſimò poſſit, ſibíque gratulari, quæ tres deinceps Epiſ-
copos feliciſſimo hoc ſæculo habuerit omni virtutum genere illuſtres, cœ-
leſtibúſque donatos honoribus. Sed vt Theodoſij, ita etiam Barthi res obli-
uione ſepultæ ſunt vniuerſæ, & ſola clariſſimorum virorum nomina ad nos
peruenerunt. Hoc tamen poſſum aſſerere, ſi Barthus poſt Quinidium
ſedit, vt à majoribus accepimus ſediſſe, non multos egiſſe annos Epiſ-
Arthemius. copum. Lego enim Arthemium anno quingenteſimo octogeſimo primo
fuiſſe in concilio Matiſconenſi, quarto in Valentino ſecundo, & quinto mi-
ſiſſe ad Matiſconenſe ſecundum qui vices ipſius ageret: vt ſi Quinidius poſt
Pariſienſe, cui interfuiſſe diximus, diem extremum obiit, & Arthemius ante
Matiſconenſe primum adiit Epiſcopatum, Barthus annis tantùm octo præ-
55 fuerit Eccleſiæ Vaſionenſi. Poſt Arthemium non inuenio qui Vaſione ſe-
Petronius. derit ante annum ſexcenteſimum, quo Petronius Cabilonenſi concilio in-
terfuit. An is Arthemio ſucceſſit, qui poſt Cabilonenſe mortuus videtur?
Simplicius. nam Simplicius tertio poſt illud anno Epiſcopus fuit. Enimvero potuit Ar-
themius ſuperare decimum aut quindecimum à ſexcenteſimo, & Petronius
eo mortuo ſedere annos ſupra triginta aut viginti. Quis fando non accepit
plures fuiſſe quondam antiſtites, qui annos quadraginta, aut quinquaginta,

vel

vel etiam plures in Episcopatu posuerint? Vtcumque hæc habeant, istorum Episcoporum temporibus vixit S. Rusticula Vasionensium insigne decus & ornamentum: scilicet anno 551. nata peruenit ad 628.

DE REBVS GESTIS EPISCOPORVM VASIONENSIVM LIBER SECVNDVS.

QVIS Petronio successerit Vasione, non inuenio. Sed neque in tabulis, quæ ad meas manus plurimæ peruenerunt, memoratur ab eo quisquam Episcopus per 200 annos. Quę prælongi caussæ silentij? nemo dicat. Potuit vacare sedes annos supra 100. principio per Clodouei II. & totius ab eo gentis ignauiam, deinde per Saracenorum frequentissimas excursiones, & barbara latrocinia. Sed profectò nunquam ego quidem existimauerim vllâ vi factum vel arte, vt Pipini primùm, postea Caroli magni, & Ludouici Pij temporibus Vasio sine præsule fuerit. Perierunt chartæ, quæ res ab Episcopis per annos 200. gestas ferebant. Imperante Lotario, quem Ludouicus Pius genuit, Simplicius Vasione sedebat anno 3. supra 850. Is Eliam fortassis habuit successorem, qui Mantalensi Concilio interfuit sex & viginti pòst annis. Charta vetustate nobilis est in tabulario Episcopi Carpentoractensis, quâ Carolus rex Antistiti Vendacensi nonnulla elargitur *Vasione*, vt loquitur, *ciuitate*. Eam juuat exscribere, vt ex aduentu regis ad ipsam, intelligas antiquissimæ & nomilissimę vrbi suum etiam tum stetisse nomen; nam cur ad ipsam alioqui venisset? Reges non adeunt vrbes modicas, præsertim per quas via non fert ad ampliores. 1 *Simplicius.* *EliA*

In nomine omnipotentis Dei, & Saluatoris nostri Iesu Christi. Carolus diuinæ prouidentiæ clementiâ rex. Dignum est, vt regalis majestas parochianorum petitionibus opportunis præbeat beneficia, eorúmque vtilitatibus pietatis suæ prouideat adminiculo, quatinus eos nobilitando, eos ad sua reddat obsequia promptiores. Nunc igitur comperiat omnium fidelium sanctæ Dei Ecclesiæ, nostrorúmque præsentium scilicet & futurorum industria, quia Gerardus illustris Comes nostris detulit obtutibus per Ioannem venerabilem Vendacensem Episcopum, quòd quasdam res nostras ex fisco sibi in beneficio pertinentes, Ecclesiæ suæ sedis S. Dei genitricis Mariæ, & eidem Episcopo conferre debuissemus. Nos qui assensũ petitioni ejus præbentes, salutaribus moniti institutis abnegare non contempsimus. Igitur vnà pro Dei amore, & pro luminariis Ecclesiæ prædictæ continuandis, clericorúmque ejusdem sedis seruientium alimoniis, concedimus in ciuitate Carpentoractis Ecclesiam S. Antonij cum omni fisco, quantum in præfata ciuitate habere videmur. Insuper etiam conferimus totũ ab integro fiscum, ab Alzone riuo vsque ad alium riuum qui vocatur Denesclia, & Protermaruco vsque in Palude Mairre, omnia inter hæc terminata, consistentia de fisco quæ nobis pertinere videntur. Etiam villa quæ dicitur Vnango mansorum quatuor, & colonicas duas; & in valle Nabrone juxta castrum Vennascha Ecclesiam S. Petri cum suo prioratu, & fiscum quantum habere videmur cum ibi, quod & in omnibus præscriptis locis, præsenti tempore & futuro. Tradimus itaque, 2

3 *atque transfundimus omnia ista supradicta cum omnibus sibi pertinentiis, cum seruis & ancillis, campis, agglatis, vineis, perreriis, arboribus pomiferis & impomiferis, cum molendinis, aquis, aquarum que decursibus, ad prædictam sanctæ sedis Ecclesiam per deprecationem suprà factam Comitis. Et faciat ex his rebus quidquid elegerit vel voluerit. Sed pro firmitatis studio hoc nostrum pragmatum fieri decreuimus, per quod censentes decernimus, vt iam memorata Ecclesia prædictas res sub omni integritate perpetualiter retineat, faciatque vt paulò pòst insertum est. Et vt hæc nostræ corroborationis autoritas firmior fore noscatur, & diligentiùs conseruetur, manu propriâ subter firmauimus, atque annuli nostri impressione consignari præcepimus.*

Signum piissimi Domini Ka[monogram]I *gloriosi regis. Agrumfagius regiæ dignitatis comerius recognouit.*

Datum decimo octauo cal. Aprilis, anno, propitio Domino Iesu Christo, domini Caroli gloriosissimi regis decimo tertio indictione vndecima. Datum Vasione in Dei nomen feliciter. Amen.

4 Hactenus antiqua charta. Illius ego cetera prætermitto. Quod istius loci est, existimo Carolum regem, non Magnum, quod plurimi volunt; non Caluum esse; sed Magni pronepotem, filium Lotarij imperatoris, Prouinciæ ac Burgundiæ regem. Vt ita sentiam facit maximè, quòd is anno regni septimo concessit ad preces Gerardi Formicariam in sulam Rhodanensem Episcopo Viuariensi, vt retuli secundo libro de Viuariensibus Episcopis numero 46. qui ad Gerardi comitis preces Vendacensi Vnamgonem villam, & alia nunc elargitur anno regni tertio decimo. Eo igitur anno qui fuit Christi octingentesimus sexagesimus octauus ad ipsam venit Carolus rex, neque tamen Carpentoractem aut Auenionem proximas vrbes adiit. Nam cur alioqui in ea potiùs, quàm in istis tabulas scripsit?

5 Humbertus Isonis frater regebat Episcopatum Vasionensem anno nongentesimo vndecimo, & annis 985. ac 989. ex tabulis Arelatensis Archiepiscopi quemadmodum intelligitur ex charta pro Montis maioris monasterio scripta à Benedicto octauo. Benedictus sedebat Vasione anno nongentegimo nonagesimo sexto. Almeradus autem septimo pòst, ac Petrus millesimo nono, Imbertus sexto & vicesimo eiusdem sæculi, Petrus secundus quadragesimo 31. anno 1044. interfuit donationi burgi & Ecclesię S. Promasij Forcalqueriensis Sanuictorinis à Bertranno Comite Forcalquerij, patre Vvilelmi & Gaufridi. Episcoporum fere sola nomina ad nos, vt vides, peruenerunt, quos ego quidem non dubito maioribus inferiores non fuisse sapientiâ, pietate, rebus præclarè gestis, sed & alia ab aliis variarum gentium seu bella, seu latrocinia, quæ Prouinciam omnem & ipsorum, & longis etiam post ipsos temporibus pessimè habuerunt, & inscitia ignauiaque identidem comites temporum, omnia eorum monumenta perdiderunt. Gaufredus & Bertrandus Prouinciæ reguli, mediam Vasionis partem dederunt Petro Vasionensi Episcopo, vt autor est Paschalis secundus, cuius literas exscribam postea. Quis autem is Petrus Antistes, an primus, an secundus? hîc hæreo.

Humbertus — *Benedictus.* — *Almeradus.* — *Petrus.* — *Imbertus* — *Petrus 2.*

6 Gaufridum & Bertrandum lego regnasse hoc sæculo ab anno octauo decimo vsque ad primum & quadragesimum. Petrus verò primus potuit sexto & vicesimo mori, quo Imbertus sedere forsitan cepit; & secundus viuebat quadragesimo. Certe Guilelmus Gaufredi & Bertrandi pater octauo & decimo

cimo viuere desiit, & eo filij cum Fulcone fratre dederunt Sanuictorinis monachis Manuascensia quędam prædia; primo autem & quadragesimo Bertrandus, Gaufrido præsente, Audaonensibus mediam nescio cuius pagi partem. Vt autem in Bertrandi nomine non erres, moneo cognomen viri fuisse. Guilelmus dicebatur, cognomine Bertrandus. Quem etiam Gaufridum legis, inuenies apellatum aliquando Lefridum. Benedictus secundus 7
sedebat anno secundo & quadragesimo: eo enim coram Raimbaldo Arela- *Benedictus 2.*
tensi Archiepiscopo ita professus est: *Ego Benedictus Vasionensis Ecclesiæ vocatus Episcopus, promitto coram Deo, & sanctis eius, omnem subiectionem & obedientiam canonicam, & fidelitatem Ecclesiæ S. Stephani sedis Arelatensis, vbi corpus B. Trophimi confessoris quiescit, Raimbaldo Archiepiscopo, & successoribus eius, si eum superuixero.* Hoc ipsum cum Benedictio professi sunt Rostagnus Aquensis, Bertrandus Foroiuliensis, Bernardus Antipolitanus, & alij in basilica S. Stephani, præsentibus Raimundo Gaufredo, Ioanne Capa, Bertrando Porceleti, Bernardo Oliuario, Rostagno de Posqueriis consulibus. Sed Rostagni Aquensis Episcopi verba placet afferre. Sic loquitur. *Ego frater Rostagnus Aquensis Ecclesiæ ordinatus Episcopus, debitam subiectionem, & obedientiam, & reuerentiam à sanctis Patribus constitutam secundũ præcepta canonum, sanctæ sedi Arelatensis Ecclesiæ, rectoribusque eius in præsentia D. Raimbaldi pertuò exhibiturum promitto, & supra sanctum altare propriâ manu firmo.* Ante Rostagnum Pontius iis ipsis verbis Archiepiscopo Arelatensi fidem appromiserat. Hæc autem retuli, vt videas cùm ea gerebantur Episcopum Aquensem nondum euasisse in Archiepiscopum. Id quo postea factum sit anno non inuenio. Certè Archiepiscopus erat ante millesimum centesimum quinquagesimum secundum. Petrus tertius Raimbaldi Episcopatus Sistaricensis direptione nobilissimi filius, patre melior, interfuit Concilio apud S. Ægidium circa annum 1056. quod habetur apud Marcam, libro 4. libertatum Ecclesiæ Gallicanæ cap. 14. pag. 281. dedit monachis Sanuictorinis ad Massiliam, Abbatiam SS. Petri & Victoris in sua diœcesi positam, sed Abbatiæ nomen extrinctum est; & Draponem castrum Raimundo Episcopo Niciensi. Rostagnum sedisse anno millesimo centesimo octouo docet Paschalis secundus, vtpotè ad quem eo sequentes litteras dedit.

Paschalis Episcopus seruus seruorum Dei venerabili fratri Rostagno Vasensis 8
Ecclesiæ Episcopo, eiusque successoribus canonicè intrantibus in perpetuum. Iustis votis assensum præbere, iustisque petitionibus aures accommodare nos conuenit, qui licèt indigni iustitiæ custodes atque præcones, in excelsa Apostolorum principum Petri & Pauli specula positi, Domino disponente conspicimur. Tuis igitur, frater in Christo venerabilis Rostagne, iustis petitionibus annuentes, sanctam Vasensem Ecclesiam, cui autore Deo præsides, sedis Apostolicæ autoritate munimus. Statuimus enim vt Vasensis ciuitatis medietas, quam B. Mariæ semper virginis matris Ecclesia, ex antiquo iure possederat, & altera medietas, quam Gaufridus Prouinciæ Comes, cum fratre suo Bertramno per manum Petri bonæ memoriæ Episcopi eidem Ecclesiæ tradidit, saluo iure omni, & in agris, terminis qui prædictorum Comitum chirographo continentur. Alia etiam ad ius eiusdem Ecclesiæ pertinentia, id. Abbatia S. Clinidij, Burgus Balneoli, castrum Rastelli, castrum Cresti, medietas Intereallis 9
cum appenditiis suis, & vniuersa quæ iustè ad eandem Ecclesiam pertinere videntur, in tua tuorumque successorum possessione, dispositione, atque regimine libe-

ra

ra semper & illibata seruentur. Porro clericorum personas & res, tibi semper liberas permanere sancimus, vt nemini præter Episcopale iudicium eis violentiam liceat irrogare. Interdicimus etiam ne post tuum, aut successorum tuorum obitum, quicumque Episcopi fuerint, inuadere aliquis aut distrahere audeat, sed omnia sub clericorum cura & diligenti prouisione seruentur. Decernimus ergo vt nulli omnino hominum liceat eiusdem Ecclesiæ possessiones auferre, vel ablatas retinere, minuere vel temerariis vexationibus fatigare: sed omnia integra conseruentur tam tuis, quàm clericorum & pauperum vsibus profutura.
10 *Si quis igitur in crastinum Archiepiscopus aut Episcopus, Imperator aut Rex, Princeps aut Dux, Comes, Vicecomes, Iudex, aut Ecclesiastica quælibet sæcularisue persona, hanc nostræ constitutionis paginam sciens, contra eam temerè venire tentauerit, secundò tertiòve commonita, si non satisfactione congruâ emendauerit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se diuino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, & à sacratissimo corpore ac Sanguine Dei & Domini nostri Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtæ vltioni subiaceat. Cunctis autem eidem Ecclesiæ iusta seruantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi, quatenus & hîc fructum bonæ actionis percipiant, & apud districtum iudicem præmia æternæ pacis inueniant. Amen. Amen. Amen.*

Scriptum per manum Raineri scriniarij, regionarij, notarij sacri palatij.

Ego Paschalis Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

Datum Laterani per manum Ioannis S. R. E. Diaconi Cardinalis, ac Bibliothecarij 5. cal. Maij, indict. 1. *incarnationis Dominicæ anno* 1108. *Pontificatus autem Domini Paschalis secundi Papæ nono.*

11 Ex Pontificiis tabulis intellige sequentia. Primum est Ecclesiam Vasionensem iam olim fuisse sacram B. Mariæ: *B. Mariæ semper virginis matris Ecclesiam* Paschalis appellat. Secundum est mediam partem Vasionis in Episcopi Vasionensis ditione fuisse multò ante annum millesimum centesimum: *Vasensis ciuitatis medietas, quam B. Mariæ semper virginis matris Ecclesia ex antiquo iure possidet*, inquit Pontifex Romanus. Sed à cuius munere profluxerit id iuris, mihi quidem nonliquet. Tertium est Abbatiam S. Clinidij, vt ea fuerit cuius rudera ibi nunc videmus vltra Ouidiam fluuium, vbi quondam stabat Vasio, tamen extra muros vrbis, & ab ea distinctam fuisse, vtpote quam Paschalis cum castris Rastelli, & Cresti seu Cresteti censet inter illa, quæ præter Vasionem ad Episcopum pertinent. Ceterùm, vt id non taceam, Burgus Balneoli fertur fuisse suburlium antiquæ Vasionis, ita dictum à balneis, quæ putatur habuisse, & quorum vestigia nonnulli arbitrantur extare in illius parietinis.

12 *Berengarius de Mornatio.*

Berengarius de Mornatio sedit annis tertio & quadragesimo, primo & quinquagesimo, ac tertio & septuagesimo post millesimum centesimum. Sunt quidem tabulæ, & eæ veteres, quæ ferunt anno istius sæculi secundo & quinquagesimo interfuisse translationi S. Trophimi à basilica S. Honorati in campis Elisiis suburbana, ad aliam ædem sacram intra vrbem ipsam Arelatem, cum Episcopis Bernardo Arausicano, Valfrido Auenionensi, Petro Massiliensi, factæ quarto Iunij, Raimundo Archiepiscopo Arelatensi: vereor tamen, si res habet veritatem, vt non suo anno consignata sit literis; iam enim vidimus sanctissimi viri corpus fuisse Arelate tertio & quadragesimo in basilica S. Stephani. Mihi magis verum est anno tertio & septuagesimo Berengarium interfuisse conuentionibus Raimundi Arelatensis Archiepiscopi,

copi, cum Petri de Lambesco filiis de arce Salonia, & aliis Archiepiscopatus castris, quæ hi armis occupauerant tenebantque. Arbitrarij quidem iudices erant Bernardus Cabilonensis Episcopus, Iaufredus magister militum Comitissæ Forcalquerij, Bertrandus de Baucio, & Bernardus de Sabrano Comes stabuli: testes autem cum Berengario alij tres Episcopi, Gaufredus Auenionensis, Petrus Arausicanus, & Hugo Tricastinus. Comitissæ illius 13
Forcalquerij nomen ignoratur: quocunque ea diceretur, certè vxor erat Guilelmi, qui se pluribus in chartis vocitat filium Bertrandi & Iosserandæ Comitum, annoque octauo pòst sexagesimum successit Bertrando fratri. Iosserandam volunt Arnaldi Flottæ filiam hanc fuisse. Et ista quidem hactenus dicta fuerint ad recitandos & ex vero consignandos Berengarij antistitis annos. Sequitur vt vnum aliquid afferam, quod & ipsum, & Bertrandum de Lambesco, Berengarium de Reilana, ac denique Guilelmum de Lauduno successores vehementer exercuit afflixitque. Sub annum huius sæculi sexagesimum Raimundus Comes Tolosæ filius Faidæ, quam Gilbertus Prouinciæ Comes genuerat, Vasionem & alia Vasionensis Episcopi castra, quæ in maternæ hæreditatis parte pro clientelâ erant, cogitauit sibi habere, & ex ipsis præsulem expulit. Quæ Christianum Principem causæ ad impor- 14
tunum facinus egerint, nemo hactenus ex veteribus tabulis attulit. Fortasse vt medietatem Vasionis Episcopo dederunt Gaufridus & Bertramnus Prouinciæ Comites, ita etiam eiusdem vrbis alteram partem ac Episcopalia castra ante illos tradiderant alij eiusdem Prouinciæ seu Comites, seu Reges; atque Raimundus vt erga Episcopos & Ecclesiam Catholicam ipsam malè affectus erat, doluit erepta Comitatui Prouinciæ (marchionatum, suam illius appellitabat partem) atque adeò Faidæ matris hæreditati, & ipsi, vnde per dilapidationem iniuriosam sublata fuissent, duxit restituenda. Nam Carpentoractensem quoque Episcopum, ab eius filio barbarè habitum domoque pulsum, ac prædiis spoliatum scimus, quæ Carolus Prouinciæ Rex, ei non pauca *de fisco* principis ablata, fuerat elargitus. Sed quoniam tota hæc 15
res ad Pontificem Romanum, & imperatorem Germanorum qui Prouinciam sibi clientem tum tenebat peruenit, qui cognitores dederunt anno sequentis sæculi vndecimo, cùm ad eum annum peruenero, illam afferam. Nunc satis erit aduetere testes supra centum super ipsa tum dixisse, & Guilelmum de Proas eorum sextum & quadragesimum elocutum esse in hæc verba. *Dominus Episcopus Berengarius, qui fuit de Mornatio, tenebat, & possidebat, segnorialiter ciuitatem Vasionis cum palatio, faciendo iustitias, accipiendo Leidam in mercato: & tenebat molendinum, & totum hortum, & furnum, & montem in quo modò est castrum Vasionis, & totum territorium, vt dominus.* Paria Guilelmo atttulisse alios postea videbimus.

Bertrandus de Lambesco sedebat anno octauo & septuagesimo, seque 16 *Bertrandus de Lambesco.*
testem tabulis inscripsit, quibus Fridericus primus Raimundo Arelatensi Archiepiscopo, & eius canonicorum ac clericorum collegio, concedebat immunitatem ab omni vrbano siue municipali onere, etiam cùm reficiendi sunt muri, vel restituenda murorum fossa, aut demum seu constituendæ, seu intendendæ per noctem vrbis vigiliæ. Hic Antistes ea recepit quæ Raimundus Tolosæ Comes à Berengario Mornatiensi abstulerat. Vvilelmus coram quæsitore seu Pontificio, seu Imperatorio, testis quintus ita respon-

dit: *Post primam captionem D. Episcopus Bertrandus de Lambesco Episcopus Vasionensis recuperauit palatium, & tenuit in pace & quiete, & castrum de Cresteto & de Rastello recuperauit, & alias res Episcopales, & in pace possedit.* Alij testes addunt seruasse per omnem vitam.

17 Bertrando successit Berengarius de Reilana. Hic à Comite Tolosano rursum Vasione pulsus est, atque ceterâ ditione Episcopali priuatus. Istius Episcopi temporibus hoc etiam addidit regulus Tolosanus, vt munitionem nescio quam è ligno imponeret monti, in quo nunc est Vasio. Cùmque nihil aliud posset Antistes, Comitem anathemate petiit, siue, vt vulgò loquimur, excommunicauit, & omnes qui eum in opere juuarent. Munitionis istius erectio fortassis faciet, vt putet aliquis Tolosanum Comitem, ab armis Episcopi timuisse Vasioni receptæ; & quidem abs dubio, quia Bertrandus de Lambesco, ereptam Mornatiensi, restituerat vi. Et verò gens seu Lambescia, seu Reilanæa tum eæ erant, vt illa quidem per Prouinciam, hæc verò per Forcalqueriensem Comitatum opibus dignitatéque florẽtes, possent Vasionem propinquam vrbem; seu gentilium & affinium, seu amicorum armis, & occupare, & tenere, præsertim cùm Comites Prouinciæ, & ipsis & amore sanguine proximi Comites Forcalquerij, non multùm æqui Tolosano essent, ex

Bereng. de Reilana.

18 nuptiis & hæreditate Faidæ. Verùm audi quæ Vvilelmus testis quintus anno vndecimo supra 1200. dixit ad quæsitores facinoris Tolosanorum Comitum. *Quando Episcopus de Reilania fuit expulsus de Episcopatu Vasionensi, scilicet de ciuitate, & de Cresteto, & de Rastello, ipse Episcopus vocauit canonicos, & presbyteros Episcopatus, apud castrum de Entrechaux, & excommunicauit Comitem Tolosanum, & terram Comitis quæ erat in ejus Episcopatu. Idem prohibuit homines Comitis Tolosani, qui faciebant excarrazonatam in loco in quo est modò castrum Vasionense, ne eam facerent, & excommunicauit. Et ita tunc dimiserunt.* Hoc de excommunicatis excarrazonatam facientibus omnino antè factum est, quàm Episcopus Vasione pelleretur. Imò si quid ex sequentibus liceat colligere, ea excommunicatio illa est, quæ Raimundum Tolosatem eò furentis sæuitiæ compulit, vt Antistitem Vasione dejiceret. Pergit enim Vvilelmus: *& Episcopus fecit portare ligna dictæ excarrazonatæ ad palatium ad comburendum.*

19 Sedebat ego domi suæ, siue in suo palatio, quietus Antistes, cùm Raimundus Tolosæ Comes excarrazonatam faciebat in summo monte. Quidquid autem intelligas excarrazonatæ nomine, ignotum quippe mihi est, certè videtur mœnium aliquod genus significare, & ejus loco, turrim postea ab eo ipso Comite exædificatam videbimns. Muniebat supremum verticem montis Comes, & *videbatur*, inquit Anierius testis quartus & sexagesimus, *Berengario de Reilana Episcopo, quòd Ecclesia, & ipse damnaretur in opere illo.* Damno huic auertendo latum in opifices est anathema, & Comes injuriam vltus est depulsione Episcopi à domo, ciuitate, & castris Episcopatus.

20 Berengarium Reilanæum excepit Vvilelmus de Lauduno. Hic Episcopatum omnem à Raimundo Tolosate recepit, & ad mortem vsque tenuit. Armisne, an dignitate, autoritatéque receperit haud scio. Certè gens Laudunensis, iis erat tum opibus per inferiorem Occitaniam, & tam multas affinitate cognationeque gentes nobilitate rebusque bello & pace gestis illustres contingebat, vt cùm ab eius armis sibi timeret Comes, existimandus sit

Vvilel. de Lauduno.

erepta

erepta Reilanæo voluisse concedere ob ipsius claritudinem. Igitur sic ea tradidit, vt recipi tamen iusserit post Vvilelmi mortem; & ne periculi aliquid esset in mora, tum dolo abrepta sunt, cùm Episcopi cadauer magno Vasionensium luctu efferebatur ad conditorium. Ipsius etiam præsulis domum arte occupauerunt, cùm corpus ex ea educebatur. Barbarum facinus, neque alij quàm hæretico homini cogitatum. 21

Vvilelmo Laudunensi successit Raibaldus Flotta, vir genere, opibus, dignitate clarissimus, his maximè temporibus cùm viuebat Guilelmus Bertrandi & Iosserandæ Flottæ aut amitæ, aut certè consanguineæ filius, qui regulus Forcalquerij, Ebredunenses, Vapincenses, Sistaricenses, Auenionenses, omnem Druentiam à fontibus ad Rhodani confluuium, amplissima ditione tenebat. Igitur existimabam Vasionenses canonicm in eum hoc maximè conuenisse, quòd intelligerent prorsus futurum, vt Tolosatium Comes Forcalqueriensem certè, vt alia non essent, reueritus sua omnia Raibaldo Antistiti restitueret. Neque fellit sapientes viros sententia. Tolosanus tamen tres omnino annos à Laudunensis morte tenuit, maximo argumento difficillimè factum, vt ab ipso diuellerentur. Quo autem anno Raibaldus vel inierit Episcopatum, vel à Tolosano Comite sua receperit, tabulæ meæ non habent. Anno 1212. electus in Episcopum interfuit Concilio Vaurensi. Sed cùm Raimundus Faidæ nepos, denique ad Albigenses hæreticos deflexisse videretur, Innocentius tertius Pontifex, & Otho Germanorum Imperator, qui Prouinciam clientelæ iure sibi obstrictam, & arbitrabatur, & tenebat, dederunt Raibaldo iudices, qui de damnis ab eo Vasionensi Ecclesiæ illatis cognoscerent. Vt enim Vasionem ciuitatem, & Crestetum, ac Rastellum, castra restituisset Episcopo, non tamen canonicis, aut etiam Antistiti fecerat hactenus satis, pro clade eorum domibus agrisque illata. Innocentius Raimundum Vticensem Episcopum Legatum in Gallias suum, Otho Michaëlem Archiepiscopum Arelatensem iudicio præfecerunt: & ambo in Vvilelmum Arausicanum præsulem conuenere, qui de propinquo rem quæreret. Is per Hugonem Florentium, Arausicæ quondam Episcopum & Guilelmum de Nouesano presbyterum strenuè opus gessit. Tabulæ quas Vvilelmus seu Raimundo, seu Michaëli confecit, sunt in archiuo Episcopi Vasionensis: placet eas exscribere. Ex ipsis intelliges, quàm grauiter ambo Raimundi Tolosates reguli, Faidæ filius & nepos, in Ecclesiam Vasionensem peccauerint, & quàm necessaria fuerit & Romani Pontificis, & Germanorum Imperatoris autoritas, ad resarcienda quæ ei damna intulerant.

Raibaldus Flota. 22

Venerabili in Christo patri, & domino, Raimundo Dei gratia Vticensi Episcopo, Apostolicæ sedis Legato, VVilelmus Dei miseratione Arausicensis Episcopus salutem. Et in omnibus famulari volentes paternitatis vestræ mandatis, in omnibus obedire quæ de negotio Ecclesiæ Vasionensis iussistis executioni mandauimus, testes domini Vasionis Episcopi, prout producere voluit, audiendo, quorum attestationes inferiùs continentur in hunc modum. 23

Hugo de Arbues testis iuratus, dixit quòd ipse vidit, & audiuit, quòd dominus Vasionis Episcopus Berengarius, qui fuit de Mornatio, habebat, tenebat, & possidebat palatium & villam Vasionis, vt dominus, in pace & quietus. Et postea venit Comes Tolosæ pater istius qui modò est Comes Tolosæ, cum bracmanzonibus, & aliis mainadis, & vi intrauit cum illis villam Vasionis, & palatium obsedit, & ibi tantam moram 24

CCc 2 *fecit*

fecit oppugnando palatium, quòd aquam abstulit eis, qui intus aderant infra palatium, & vi eos qui erant in palatio expulit, & palatium vt accepit, villam cremauit dictus Comes. Interrogatus quomodo hoc sciret, dixit quòd tunc ipsemet testis, erat in palatio pro dicto Episcopo, & idem fuit cum aliis expulsus. Item vidit, quòd eodem tempore dictus Comes, cum eisdem mainadis abstulit castrum de Rastello iam dicto Episcopo; & sunt quinquaginta anni, & plùs. Et Comes tantùm tenuit castrum de Rastello & ciuitatem Vasionis, quousqua dictus Episcopus obiit.

25 *Petrus de Rizone testis iuratus, dixit idem per omnia, quod primus; & hoc plùs, quòd castrum de Cresto vi abstulit dictus Comes, cum iisdem mainatis eidem Episcopo. Et nominatim dixit, quòd ciuitatem Vasionem, & eius territorium, plenariè possidebat dictus Episcopus, vt dominus.*

Venteirolus de Propriat testis iuratus, dixit idem per omnia quod supradicti, & hoc plùs, quòd montem, vbi est castrum Vasionense modò ædificatum, faciebat cassare dictus Episcopus vt dominus, & possidebat vt suum. Et ipse testis portauit multoties chirogryllos istius montis ad palatium D. Episcopi, nomine ipsius Episcopi. Et isti duo expresserunt, quòd molendinum, & furnum, & mercatum, & totum hortum, & totam iurisdictionem Vasionis, vt dominus possidebat.

26 *Oliuarius de Propriat testis iuratus, dixit idem per omnia quod proximus, & hoc plùs, quòd ipsemet capiebat de nocte, cum luminaribus, & cum filato quod dicitur Sordus, in monte, in quo modò est castrum Vasionis perdices, & perdices quas ibi capiebat, portabat dicto Episcopo vt domino. Hanc cassam fecit multoties pro domino Episcopo, & quandoque cum Gillio; & cum aliis sociis. Apes etiam, & fauum apum, multoties in eodem monte extraxit pro dicto Episcopo. Item dixit quòd idem Comes Tolosæ, petiit à domino Episcopo Berengario qui fuit de Railana, vt redderet ei palatium: & respondit Episcopus, quòd habebat à Deo & à B. Maria, & non à Comite, & ideo non redderet ei palatium. Et tunc dictus Comes, abstulit dictum palatium per vim, oppugnando dictum Episcopum Vasionis. Interrogatus quomodo hoc sciret, dixit quòd ipse testis tunc erat infra palatium, pro Episcopo qui de Relania, quando Comes vi cepit illud, & abstulit dicto Episcopo. De prima iniuria, facta à domino Comite Tolosano, domino Episcopo Vasionis quit fuit de Mornatio, sunt quinquaginta anni & plùs: de secunda iniuria, facta ab eodem Comite, Episcopo q[illegible] fuit de Relania sunt viginti quinque anni & plùs.*

27 *Magister VVilelmus testis iuratus, dixit idem per omnia, quod proximus de possessione, & de vtraque captione, & de tempore captionum. Et dixit quòd post primam captionem Dominus Episcopus Bertrandus de Lambesc Episcopus Vasionis recuperauit palatium, & tenuit in pace, & quiete, & castrum de Cresto, & Rastello recuperauit, & alias res Episcopales, & in pace possedit. Item dixit quòd dominus Episcopus Vasionis, qui fuit de Lauduno, recuperauit palatium, & Episcopatum totum, & in pace tenuit vsque ad mortem. Et tunc quando dictus Episcopus extrahebatur mortuus de palatio, cùm nuntij Comitis Tolosani viderent Ecclesiam desolatam; furtim intrauerunt palatium, & illud abstulerunt; & per triennium tunc dictus Comes tenuit palatium, & accepit redditus Episcopales, in ciuitate Vasionis, & in castro de Cresto, & Rastello. Item dixit, quòd quando Epicsopus qui fuit de Relania, & fuit expulsus de Episcopatu Vasionis, scilicet de ciuitate, & de Cresto, & de Rastello, ipse Episcopus vocauit canonicos & presbyteros Episcopatus apud castrum de Entrechalz, & excomunicauit Comitem Tolosanum, & terram Comitis, quæ erat in eius Episcopatu. Item dixit quòd dominus Episcopus Vasionis, qui fuit de Relania,*

Relania, prohibuit homines Comitis Tolosani, qui faciebant escarrazonatam in loco, in quo modò est castrum Vasionis, ne eam facerent, & eos excommunicauit: & ita tunc dimiserunt: & Episcopus fecit portare ligna dictæ excarrazonatæ ad dictum palatium, ad comburendum ea.

Petrus S. Quinidij testis iuratus dixit idem de possessione, &c. Hic & qui sequuntur Rogerius de Entrechalz, Saufredus Mazotus, Petrus, Vvilelmus de S. Stephano, Vvilelmus Chana, Gerardus Vrgaz, Petrus Gaissernens, Vvilelmus Peregrinus, Pontius Laurentius, Stephanus Berengarius, Vvilelmus Rodulphus, & alij eadem superioribus dixerunt, nisi quòd sequentes nonnihil addiderunt. 28

Petrus Enaus testis iuratus, dixit *quòd de propriis terris, quas habebat in dicto monte, ipse dabat tascham domino Episcopo.*

Vvilelmus prior de Proaz, vidit, & audiuit, quòd Dominus Episcopus qui fuit de Mornatio, tenebat & possidebat segnorialiter ciuitatem Vasionis cum palatio, faciendo iustitias, accipiendo leidam in mercato; & tenebat molendinum, & totum hortum, & furnum, & montem in quo modò est castrum Vasionis, & totum territorium vt dominus. Et vidit quòd in dicto monte, ter vel quater cassabant pro Episcopo supradicto: & ipsemet testis portauit bis, vel ter, cassam ad palatium domini Episcopi. Et vidit quòd dictus Episcopus Berengarius, tenebat castrum de Rastello, & Castrum de Cresto, vt dominus, & ipsemet testis portauit quartam partem cassæ saluazinæ, quæ fuit capta in territorio de Crest, ad palatium dicti Episcopi, quàm cassam habuit dictus Episcopus ratione territorij, & dominij de Crest. Postea audiuit diei, quòd Raimundus Comes Tolosæ venit cum mainatis, & abstulit vi dicto Episcopo Berengario ciuitatem & palatium Vasionis, & castrum de Rastello, & de Crest. Postea ipse testis vidit dictum Episcopum exhæredatum, & audiuit ab eodem quòd Comes Tolosæ vi abstulerat ciuitatem, & palatium Vasionis, & dicta castra. Et sunt sexaginta anni, quòd primò vidit dictum Episcopum in possessione, & de prima captione palatij & castrorum sunt quinquaginta anni, & plùs. 29

Petrus Gallafredus *vidit, quòd dominus Episcopus Berengarius qui fuit de Reliania, tenuit in pace & quiete, & habuit ciuitatem Vasionem, & palatium, & totum* Episcopatum: *postea vidit quòd Comes Tolosæ venit cum militibus, & clientibus, & abstulit dicto* Episcopo *ciuitatem Vasionis, & palatium; & expulit homines* Episcopi, *& suos intromisit; & dictus* Episcopus *remansit exhæredatus dum vixit.* Et *postea quòd quando dominus Raibaldus Flotta, qui modò est* Episcopus, *fuit electus, Comes tenuit dictum palatium per aliquot annos, postea reddidit domino* Episcopo, *& alias res Episcopales. Vidit etiam, quòd Comes Tolosæ ædificauit turrim in monte vbi modò est castrum Vasionis, faciebat expensas de blado* Episcopi. *Interogatus quomodo scit: dixit quòd ipse vidit quòd homines dicti Comitis extrahebant bladum* Episcopi *à palatio, vnde expensas turris faciebant, quando eam in dicto monte ædificabant. De iniuria facta domino Berengario qui fuit de Reilana, sunt vigintiquinque anni & plùs, de iniuria quæ fuit facta D. Raibaldo, qui modò est* Episcopus, *quando fuit electus, sunt octodecim anni, & plùs.* 30

Petrus Barnoinus *vidit & audiuit, quòb Raimundus Comes Tolosæ, vi abstulit palatium Vasionis cum blado, & vino, & pannis, & bestiis, tempore quo dominus Raibaldus, qui modò est* Episcopus, *fuit electus: & vidit quòd de blado, & vino dicti electi, quæ erant in palatio, fuerint facta expensæ in turrim ædificandam quæ modò est castrum Vasionis.* 31

Siluius Magnanus, postquam dixisset ea ipsa, quæ Petrus Barnonius, addidit *quòd homines de Vasione qui erant de Episcopo, vnâ die & aliâ non compellebantur & cogebantur esse in opere turris.*

32 Post tecitatas testium octo supra centum, responsiones, Vvilelmus Antistes Arausicanus pergit in hæc verba. *Hos testes, dominus Vasionis Episcopus Raibaldus Flotta, in nostra curia, in forma publicationis induxit, & eos audiui. Et quid super hoc deinceps sit agêdum, vestra discretio prouideat & decernat. Facta fuit hæc publicatio anno Dominicæ incarnatio millesimo ducentesimonis vndecimo mense Decembri, assidentibus domino Hugone Florentio quondam Auraicensi Episcopo, & Rostagno Lauterio Auraicensi canonico, magistro Geraldo, & Vvilelmo de Noneisano œconomo nostro, prædictos testes audientibus & intelligentibus inquirendo. Huius rei testes fuerunt Ripaldus Flotta præpositus Vasionis, Vvilelmus Isnardi sacrista Vasionis, Azemarius canonicus Vasionis, Ricanus Dalbaros, Bertrandus Eli-*
33 *siarius, & plures alij.* Hæc ille Raimundo Vticensi Episcopo, qui omnino eadem, nullis vocibus immutatis, scripsit Michaëli Archiepiscopo Arelatensi. Quid ea secutum sit, chartæ Vasionensis Episcopi non habent. Antiquissima charta recitat rem à me non prætermittendam, quæ à Raimundo Comite Tolosano, & Milone Apostolicæ sedis Legato gesta est, quoniam partem facit ad hunc locum. Comes cum sacramento asserit futurum, vt super capitibus quæ recitat, & vnum eorum est de damnis Ecclesiæ Vasionensi illatis, stet præceptis Legati, quæ ille ipse Milo subiungit eius sacramento.

34 *Raimundus Comes Tolosæ, Dux Narbonæ, Marchio Prouinciæ sacrosanctis reliquiis, Eucharistiâ, & ligno sanctæ crucis Domini nostri positis supra sancta Dei euangelia corporaliter manu tacta, iuro quòd super singulis & vniuersis capitulis, pro quibus à domino Papa, vel eius Legato vel Legatis, seu aliis, vel ipso, antè fui, vel sum excommunicatus, stabo omnibus mandatis ipsius domini Papæ, & vestris magistri Milonis domini Papæ notarij, Apostolicæ sedis Legati, seu alterius Legati seu Nuntij sedis Apostolicæ, ita videlicet quòd quidquid per se, literas suas, nuntium vel legatum mihi præceperit, super vniuersis illis pro quibus excommunicatus fui, vel sum, bona fide super istis præcipuè captulis quæ hîc nomino. Videlicet quòd pacem aliis iurantibus, dicor noluisse iurare. Item quòd iuramenta quæ feci super sione hæreticorum, vel eis credentium non seruasse dicor. Item quòd hæretices dicor semper fouisse. Item quòd de fide suspectus habeor. Item quòd ro-*
35 *tarios siue mainadas tenui. Item quòd dies...... qui securitate gaudere debebant dicor violasse. Item quòd aduersariis meis qui se iustitiæ offerebant, pacemque iurauerant, dicor iustitiam noluisse exhibere. Item quòd Iudæis publica commisi. Item quòd monasterij S. Vvilelmi & aliarum Ecclesiarum possessiones & Ecclesias iniustè detineo. Item quòd incastella aut* Ecclesias *incastellatas detineo. Item quòd indebita pe-*
36 *dagia vel guidagia colligo vel colligi facio. Item quòd* Episcopum *Carpentoractensem à propria sede depuli. Item quòd de interfecto S. memoriæ Petro de Castronouo suspectus habeor, pro eo maximè quòd interfectorem eius in magnam familiaritatem recepi. Item quòd Vasionensem* Episcopum *& capi feci & palatium eiusdem Episcopi, & domos cononicorum destruxi, & castrum Vasionense per violentiam abstuli. Item quòd in religiosas personas manus violentas iniecisse, & incendia, & multas rapinas dicor commisisse. Si autem ea quæ circa prædicta capitula, & alia mihi iniuncta fuerint, in perpetuum bonâ fide non seruauero, volo*

&

& concedo, quòd septem prædicta castra, scilicet:.. vbche, Opeda, Balme, Ro-
chamaura, castrum Mornacij, ... cadant in commissum Romanæ Ecclesiæ; &
ius quòd habeo in Melgoriensi, ad Romanam Ecclesiam plenissimè reuertatur.
Volo etiam vt persona mea excommunicetur & eàdem pœnâ stratas pullicas
seruabo. Hactenus Raimundus Tolosæ Comes. Milo Apostolicæ sedis Lega-
tus sequentia subiungit.

In nomine Domini. Anno Pontificatus domini Innocentij Papæ tertij duodeci- 37
mo, 14. *cal. Iulij. Ego Milo domini Papæ Notarius, Apostolicæ sedis Legatus, præ-*
cipio tibi domino Raimundo Comiti Tolosano sub debito præstiti iuramenti, & sub pœ-
na in forma eiusdem iuramenti adiecta, *vt dominum Episcopum Carpentora-*
ctensem tam in ciuitate, quàm extra, pleno iure restituas, & de damnis datis tam
de rebus, quàm de fructibus eidem Episcopo resarciendis, fide iussores præstes
idoneos; & vniuersos ciues Carpentoractenses, à iuramento, quod citra trien-
nium tibi, vel alij tuo nomine, præstiterunt, absoluas omnino, & munitionem
quam ibi fecisti fieri, mihi vel cui iussero facias assignari. Item præcipio tibi
sub eadem pœna, vt dominum Episcopum, Præpositum, & canonicos Vasionen-
ses tam in castris, quàm aliis, pleno iure restituas, & de damnis datis, & ædi-
ficiis destructis, & rebus aliis, & fructibus resarciendis, eisdem fideiussores
præstes idoneos; Castrum Vasionense mihi, vel cui iussero facias assignari. Item 38
sub eadem pœna vt Aragonenses, rotarios, catarellos, manadas seu Vascones,
vel braibansiones, vel quocunque alio modo vocentur, de tota terra tua, pro posse
tuo prorsus expellas, nec in alienam terram eos immittas, vel alij concedas, nec eo-
rum consilio vllo tempore vtaris. Item sub eadem pœna vt vniuersos Iudæos, de to-
ta terra tua pro posse ab omni administratione publica, vel priuata, prorsus amo-
ueas, nec vnquam ad ipsam, nec aliam restituas, vel alios Iudæos ad aliquam ad-
ministrationem assumas, nec eorum consilio vllo tempore contra Christianos vtaris.
Item sub eodem iuramento, & eadem pœna, tibi præcipio, vt stratas publicas securas
obserues, saluis his quæ tibi dominus Papa, vel ego, vel alius de mandato ipsius, eo-
dem tempore vel diuersis, tibi duxerit posterum iniungenda. Quia verò Vasionen- 39
ses illi testes, cum sacramento asseruerunt, Comitem Tolosanum cum clien-
tibus suis venisse, & vi cepisse Vasionem, addam his omnibus consules Aue-
nionis eaipsa die 14. Iulij iurasse & alia se præstituros, & Comiti Tolosano
aduersaturos, si iurata non seruet. Vide autem quid subiungant: aiunt se ei
aduersaturos *in villis, & castris nostri consulatus, & ipsa ciuitate.* Quæ fuernit
villæ castraque Auenionensis consulatus nullibi tabularum lego. Certè nunc
etiam diœcesis Vaurensis, tum regio Comiti Tolosano subiecta, (puto, &
aliæ saltem nonnullæ in Occitania) per consulatus diuiditur. Cum Auenio-
nis consulibus, sacramentum alij non pauci dixerunt, quos ego quidem non 40
dubito clientes principis Tolosani fuisse (clientes autem ad spoliandum
Vasionensem Episcopum adhibuisse audiuimus à Petro Gellafredo) Baucij
quatuor, Guilelmus, Hugo, Raimundus, & Dragonetus. Hugo Guilelmi fra-
ter erat, & vtriusque nepos Raimundus. Ij sanguine contingebant Raimun-
dum Tolosatem: Faida quippe ipsius auia sororem habuit Stephanetam Rai-
mundi, quondã Baucij coniugem. Vvilelmus Arnaldus, Raimũdus de Agou-
to, Ricaudus de Caron, Bernardus de Lauduno, Guilelmus Bernardi frater,
Bernardus de Andusia, Petrus Bernardi filius, Robertus de Vcetia, Dica-
nus

nus Roberti filius, Robertus de Poſcheriis, Robertus Gantelmi de Lunello, cum Bauciis erant. Auduſiani gente Bermundi erant, & latè per Occitaniam dominabantur, atque Petrus Raimundi Comitis ſororem habebat in matrimonio, vt ſcripſi 3. de Viuar. Epiſcopis num. 43. ex Guilelmo de Podio Lau-
41 rentij cap. 5. Ceteri Bermundis nobilitate generis, opibúſque ſuppares erant. Igitur Miloni Legato Innocentij tertij coram Euchariſtia, ligno S. Crucis, & beatorum virorum reliquiis Euangelio ſuperimpoſitis, ipſi quoque jurant ſtaturos ſe illius & Eccleſiæ mandato.

Super expulſione mandatorum perpetuâ,

Iudæis ab omni adminiſtratione vel officio perpetuò amouendis,

Pedagiis & guidagiis dimittendis,

Pace & treugâ juxta mandatum tuum, vel alterius Legati D. Papæ, inſtituendâ.

Plenâ Eccleſiarum libertate ſeruandâ,

Eccleſiis incaſtellatis demoliendis, & penitus dimittendis, & nullo vnquam tempore incaſtellandis.

Damnis datis Eccleſiis, & aliis perſonis ſiue laicis, ſiue priuatis reſarciendis.

Denique quòd de nobis conquerentibus juſtitiam exhibebimus, ſtratas publicas ſecuras ſeruabimus, & eos quos Epiſcopi noſtri hæreticos nominabunt, & receptores
42 *& fautores eorum, animaduerſione debita puniemus.* Hæc illi. Ad Raibaldum Epiſcopum reuertamur. Ex judiciaria illa Arauſicani Antiſtitis inquiſitione, videor mihi colligere, electum in Vaſionenſem Epiſcopum, anno tertio & nonageſimo ſupra milleſimum centeſimum. In eâ quippe anno vndecimo poſt milleſimum ducenteſimum inſtituta fertur electus anno octauo antè & decimo. Cùm autem in eâ ipsâ legamus Railanæum præſulem Vaſione pulſum ante annos quinque & viginti, ac proinde quinto illius ſæculi & octogeſimo, aut circiter, afferamus oportet Laudunenſem non ſediſſe Vaſione multos annos, cui mortuo Raibaldus Flotta ſucceſſit tertio & nonageſimo. Vt enim Raila-
43 næus eo, quo ciuitate pulſus Intercallem ſeceſſit, obierit extremum diem, annos tantùm omnino ſeptem ſedit. Hîc autem ſubit animum cogitare, Raimundum Toloſatem dediſſe Bernardo & Guilelmo Landunenſibus, qui ejus partes, quemadmodum vidimus, ſequebantur, vt Epiſcopo vel fratri, vel conſanguineo, Vaſionem reſtitueret. Sed neque Lambeſcius diuturnus in Epiſcopatu fuit, quem vidimus anno ſæculi octauo & ſeptuageſimo Antiſtitem. Vvilelmus Berengarius ab Arauſicano Epiſcopo quæſitore rogatus, & alia reſpondit, & ſequentia: *Domi-*
44 *nus Epiſcopus Berengarius, qui fuit de Lambeſco, tenebat & poſſidebat montem, in quo modò eſt caſtrum Vaſionis, & ipſum defendebat vtì dominus.* Qui defendiſſe montem aſſerit, ſignificat fuiſſe qui montem aggrederentur. Igitur eò cogitatione deuenio, vt putem nobiliſſimum Antiſtitem, ſuis & gentilium affiniumque amicorum armis illa omnia recepiſſe, quæ Raimundus Toloſas Faidæ filius à Mornatio, ante ipſum An-
45 tiſtite, vi abſtulerat; & cùm Comes Toloſanus ipſa rurſum occupare cogitaret ſumma montis aggreſſum, quæ Lambeſcius tutatus traditur. Iam
Ripertus Flotta. Raibaldus peruenit ad ſeptimum, & viceſimum poſt milleſimum ducenteſimum, & quatuor ac triginta annos, aut circiter tenuit Epiſcopatum.

patum. Anno enim sæculi septimo vicesimo Ripertus Flotta ex canonicorum Præposito electus in Episcopum erat. Qui ergo R. Vasionensis Antistes interfuit conuentionibus Archiepiscopi Arelatensis cum Abbate Montismajoris, Raibaldus est. Illi conuenerunt de finibus. Post Ripertum sedisse rebar Guidonem, qui anno sæculi primo & quadragesimo electus, interfuit professioni clientelæ, quam Comes Tolosanus fecit Albigensi Episcopo. Guidonem excepit Faraudus è canonico in Episcopum electus. *Guido.*

DE REBVS GESTIS

EPISCOPORVM VASIONENSIVM

LIBER TERTIVS.

MAGNVM sibi nomen fecit Faraudus & aliis rebus præclarè gestis, & conuentionibus cum Comite Tolosano primùm, deinde cum Præposito suorum canonicorum. Illæ enim eæ sunt quæ Vasionem, Rastellum, Crestetum, & Intercallem omnino asseruerunt Episcopo; hæ verò, quæ canonicorum collegium verâ pace composuerunt. Sed principio præcipuam laudem habet, quod anno sęculi quinquagesimo, erexit in basilica principe (cathedralem vulgò appellant) beato Quinidio quondam Antistiti altare. Ante ipsum, qui Vasionensium Antistitum hoc susceperit, non inuenio, etsi de illius nomine Abbatiam vidimus jam à Paschali secundo firmatam Episcopis. Sequente anno cogitauit de finienda contentione cum Comite Tolosano, quæ annos ferme centum pessimè habuerat pręsules Vasionenses. Alphonsus Ludouici Francorum regis octaui filius enupserat in Ioannam Comitis filiam, quæ mortui patris hęres fuit Vt ex institutione Blancę matris, & exemplis Ludouici Francorum regis fratris, qui sanctorum virorum honores & promeruit, & consecutus est, ad omne virtutis genus sponte ferebatur, voluit quod ipsi erat de Vasione dissidium, finiri sapientium virorum consiliis, arbitrioque. Igitur Raimundus Gaucelinus Venaissini Comitatus, in quo est Vasio, gubernator, ejus mandato Nemausi cum Faraudo conuênit de re tota, in Guidonem Fulcodium tertio calendas Septembris, qui consultissimus juris vnus illis temporibus vniuersâ Galliâ ferebatur. Hic vir gente Grossus, ad eum honorum apicem denique peruênit, vt Romanum Pontificatum adipisceretur. Clementem quartum dicimus. Qui partium fidejussores pro illorum temporum more fuerunt, illos ego, pręter Alphonsum quidem, putauerim autorès Faraudo & Gaucelino ad concordiam fuisse. Draconetus toparcha Montis Albani & Raimundus de Medullione stabant ab Episcopo; à Gaucelino Ademarus de Grayano & Isnardus de Montemeirano. Baucij Arausicę Principes hoc sapienter fecerunt, vt ambos amplecterentur; & Raimundus quidem esset ab Antistite, à gubernatore Vuilelmus. Sed his, & illis, magnum quid ad gloriam profectò fuit, opus curare vrgereque. Nam seu rem de quâ agebatur spectes, antiquissimę ciuitatis dominationem;

1 Faraudus. (margin, beside line 1 of Liber Tertius) · *2* (beside "Igitur Raimundus") · *3* (beside "Sed his")

nem ; seu viros qui inter se contendebant, Regis Francorum fratrem, & antiquissimæ ciuitatis Episcopum ; seu diuturnitatem & vim acerbitatemque discordiæ, & ferro igneque exercita per centum annos dissidia, qui id operis occœperunt, næ summi illis ac pene diuini consilij mens fuit. Atque Guido grauissimus sanctissimusque virorum habitus est, cuius vnius arbitrio omnis causa permitteretur. Qualis autem & quàm illustris fuerit, accipe ex *antiquâ Normanniæ chronicâ*, quam Duchesnius edidit. *Guido fuit primitus aduocatus pòst (vt dicitur) miles. Vxore mortuâ factus est Episcopus Sanctæ Mariæ de de Podio in Aruernia, de hinc Narbonensis Archiepiscopus: post ab Vrbano IV. Papa ad cardinalatum vocatus, dictúsque Clemens IV.*

Itaque Sabrani, Laudunenses, Montilienses, & alij per Prouinciam Occitaniamque clarissimi dynastæ voluerunt conuentionis in Fulcodium testes esse. Is eo ipso anno, tertio calendas Ianuarij edixit in hęc verba.

4 *Ego Guido de Fulcodio, auditis diligenter & inspectis his, quæ coram me proposita fuerunt, pacem cupiens inter dominum Comitem, & dominum Episcopum Vasionensem reformare, & disceptationis materiam futuris auferre temporibus, de plenitudine potestatis mihi data, sic præfatas determino quæstiones. Imprimis volo & iubeo, quòd dominus Episcopus restituat domino Comiti supradicto, infra mensem à die instantis Epiphaniæ computandum, castrum seu fortalitium Vasionis, cum omnibus prædiis rusticis & vrbanis, censibus, & seruitiis, feudis seu feudorum dominiis, quæ dominus Comes possidebat, vel quasi possidebat apud Vasionem, seu in territorio Vasionis, die qua dominus Episcopus de meo speciali mandato fuit per senescallum, vel alium eius nomine ad prædicta omnia restitutus, saluo iure Vasionensis Præpositi, si quod habet in aliquibus seruitiis de prædictis, ita quòd his non obstantibus ius suum possit liberè prosequi contra dominum Comitem restitutum. Mando etiam restitui Comitem ad pedagium siue in peda-*
5 *gio, quod apud Vasionem percipiebat & percipere consueuerat, præterquam de roux* (est herba inficiendis rubro colore vestibus) *& plumbo, quarum rerum pedagium mihi constat ad solum Episcopum pertinere. Iurisdictionem autem omnem, merum & mixtum imperium in ciuilibus & criminalibus quæstionibus in parte illa quæ breue* seu regio *Episcopi appellatur, in quascumque personas, exceptis bailiuis domini Comitis, & aliis personis inferiùs nominatis, domino Episcopo & successoribus eius adiudico, & à petitione senescalli quâ petebat in parte prædicta, nomine domini Comitis merum imperium & gladij potestatem, dominum Episcopum*
6 *absoluo. Porro in parte altera, quæ breue* seu regio *Comitis appellatur, firmantias & iustitias criminum capitalium quæ in ea committi contigerint, talium scilicet quæ de iure scripto sunt, & consuetudine curiarum mortis supplicium vel membri mutilationem infligunt, ictus etiam si qui eodem breui quod dicitur domini Comitis, ferro, fuste, vel lapide ex proposito facta fuerint: si tamen ex eis atrox effusio sanguinis, vel ossis fractio secuta fuerit, adiudico domino Comiti præfato in quascunque personas, exceptis baliuis Episcoporum, & aliis personis cum eisdem inferiùs nominatis. Et si ex dictis causis eidem adiudicatis, bona cuiusdam contigerit confiscari, bona mobilia erunt domini Comitis, immobilia verò domini Episcopi, eis exceptis quæ à domino Comite vel eius feudatariis laicis, tenentur in emphiteusin, vel in feudum, &c.* Sequuntur minutiora quędam de punitione criminum, quę non placet exscribere. Tantùm aduerte viros quos suprà dixit inferiùs nominandos, cùm de animaduersione in reos agebatur, esse

baiulum

baiulum & castellanum Comitis, atque eos qui in eius familia sunt, aut
ipsius castro custodes sunt impositi; & baiulum ac familiam Episcopi, Præ-
positi,& canonicorum. *His itaque saluis domino Comiti*, pergit Fulcodius, *quæ
circa iurisdictionem,& merum imperium sunt distincta,& eidem Comiti reseruata,
omnis alia iurisdictio contentiosa & voluntaria,tam in casibus ciuilibus,quā in fur-
tis,adulteriis,& aliis criminibus ordinariis,& extraordinariis cognitionibus,& omnia
ad merū & mixtū imperium pertinentia,exceptis his quæ domino Comiti sunt retenta,
ad dominum Episcopū pertinebunt,& ea eidē & successoribus eius adiudico,sine con-
tradictione domini Comitis perpetuò possidenda. Bannum verò vini secundum for-
mam multis temporibus obseruatam in tota ciuitate Vasionensi similiter eidem domi-
no Episcopo adiudico.Bannum etiam territorij Vasionis quoad tutelas fructuum &* 8
*talas cohibendas, ad dominum Episcopum pleno iure pertinere pronuntio; saluo ta-
men banno Præpositi, & militum Vasionis, qui in tertiis locis bannum habere & ha-
buisse noscuntur. Corratas insuper & ligna in vigilia Natalis Domini in omnibus
hominibus totius ciuitatis, eidem domino Episcopo adiudico, exceptis clericis & mi-
litibus.* Hîc hæreo, & antè ad vlteriora quàm pergo, placet nonnulla ad- 9
uertere.Primum est, priùs Guido quàm hæc ediceret,iussisse vt castrum Va-
sionis traderetur Episcopo cum omnibus prædiis rusticis & vrbanis, censi-
bus & seruitiis (vt ipse modò loquebatur) feudorumque dominiis: sed quo
tempore id præceperit non esse in meis tabulis. Tamen cum animo meo
reputans, quæ Raimundi ambo, filius & nepos Faidæ, Comites Tolo-
sani per importunam vim aduersus, Episcopum susceperunt, in eam cogi-
tationem venio, vt putem Fulcodium huius causæ principio voluisse Anti-
stitem in omnia Vasionis immitti iura dominum,suum etiam deinde si quod 10
esset Comiti aliquâ in ciuitatis parte ius ipsi seruaturum. Ex his autem postea
aduerto, factum igitur vt Raibaldus Flotta quondam Antistes, non accepe-
rit à Comite Tolosano omnia Vasionis, sed Raimundum sibi retinuisse ca-
strum, & alia quæ Fulcodius sub ipsa iudicij initia Faraudo iussit restitui. Et
fortassis ea res est, quæ Raibaldum commouit, egitque ad postulandos ab
Innocentio tertio Pontifice Romano & Othone Germanorum Imperatore
cognitores, qui de damnis Ecclesiæ Vasionensi à Tolosate illatis quærerent.
Tertium deinde quod miror est portorium plumbi, & quâ panni rubescunt 11
herbæ, deberi Episcopo, cùm de ceteris mercibus nullum vectigal colligat.
Quis ceteras portorij partes sibi seruans, concessit hanc vnam? abs dubio
diuisæ eæ quondam erant, & in diuersos tributæ dominos; ad quem verò ista
pertinebat, ille ipsam donauit Antistiti. Et is fortasse ille est qui primus an-
tiquissimis temporibus mediam partem Vasionis dedit Episcopo; aut verò
Gaufridus, & Bertramnus Prouinciæ Comites qui, mediam alteram elargiti
sunt. Sed tu mihi magis quartùm aduerte, quod de duplici breui seu 12
regione ciuitatis dixit Fulcodius. Ergone altera Vasionis regio semper
spectauit ad Comitem Venaissimum, an ex eo tantùm tempore po-
tiùs, quo in montem ex transouidiana conualle vrbs transiit? Hæc res ve-
hementer dubia est. Ex tabulis pendet, quibus factum est, vt Vasio princi-
pum munere ad Episcopum perueniret: eæ verò aut perierunt, aut in no-
cte cæca nescio cuius tabularij obscuræ, omnibusque ignotæ latent. Si
quid cogitando assequi licet, existimauerim ego, vt vniuersæ Vasioni iam

olim dominaretur Antistes, tamen certa, etsi perobscura, semper Comiti fuisse iura in parte ciuitatis, etiam cùm trans Ouidiam erat posita: cúmque nonnulli principes pro summa Episcoporum veneratione (neque fructuosa valde sunt) ea neglexissent, præsules donata interpretatos primùm sibi ac-
13 cepisse, tum posteris vti omnino concessa reliquisse. Et hinc, vt ego quidem arbitrabar, vniuersa mali moles in eos incubuit. Nam vt Raimundi Tolosates filius & nepos Faidæ, principio non erant Episcoporum obseruantes, postea etiam hostes erant, illa expetiuerunt, & aduersus præsules qui negabant egerunt armis, ac in obsistentes vsi sunt iure summorum principum, & ceteris castris ac Vasione etiam pro rebellione, quam interpretabantur, mulctauere. Igitur quod de palatio Episcopi recitauit Oliuarius de Propriac coram cognitoribus, vt suo loco memoraui, tu hoc de regione vrbis etiam intellige. Raimundus Faidæ filius Comes Tolosæ *petiit à domino Episcopo Berengario qui fuit de Reilana, vt redderet palatium: & respondit dictus Episcopus quòd habebat à Deo & à B. Maria, & non à Comite; & ideò non redderet ei palatium. Et tunc dictus Comes abstulit dictum palatium per vim, oppugnando dictum Episcopum Vasionis.* Iam vi ceperat ciuitatem, & eam quoque abs dubio pro Antistite obsistentem, ignibus dederat; obnitebatur tamen Berengarius tam pertinaci firmitate, tamque eduris animis, vt quæ in palatium deriuabantur aquæ fontanæ, eas Comiti necessum fuerit ruptis canalibus aliò auertere, deducereque. Atque ea existimo esse iura in quæ longo postliminio Alphonsum Comitem nunc inducit Fulcodius. Pergit autem in edicto suo his verbis. *Pro honore verò domini Comitis, & marchionatus Prouinciæ ad ipsum pro domina Comitissa spectantis eius vxore, pleniùs & meliùs integrando, volo & iubeo quò dominus Vasionensis Episcopus iurisdictionem, & signoriam & omnem districtum quem habet in territorio & ciuitate Vasionis, & in tribus castris proxi-*
40 *mè nominatis, & territoriis eorumdem à domino Comite supradicto, tanquam domino Venaissini & marchionatus Prouinciæ vt in feudum recipiat honoratum, & quòd fidelitatem iuret eidem, nec ad onus, vel seruitium aliud præter hoc teneatur.* Vides quo damnet Episcopum Guido. Igitur Antistes comiti Venaissino subiici fugiebat, seque negabat illius clientem esse. Scilicet arbitrabatur qui Comites Vasionem, aliaqua castra Ecclesiæ tradiderant (& vt aliud nunc non sit, hinc intelligis concessisse) non seruasse sibi apertis verbis ius clientelæ. Atque id erat cur Berengarius de Reilana diceret se à Deo, & B. Maria, non Comite Tolosano habere palatium, adde & Vasionem, aliaquè Vasionensis Ecclesiæ castra. Subiicit Fulcodius: *hoc saluo, quòd dominus Comes in ciuitate & castris supradictis, cotalatam seu albergam habeat, quantùm hactenus Comites habere consueuerunt, & caualcatam cùm vicinum vocauerit vel commouerit. Item tamen, quòd homines dicti Episcopi, caualcatam redimere data pecuniæ nullatenus compellantur. Et si de danda pecunia cum balliuis domini Comitis conuenerint, illa pecunia domino Comiti & domino Episcopo sit communis*, & cetera quæ se-
15 quuntur, quæ quoniam minutiora sunt, nullius est operæ recitare. Sed quos homines putas Episcopi dicere? an qui in domo & familia illius censentur, vel aliquem sub eo magistatum habent? an potiòs omnes ciuitatis & castrorum, præter eos qui in breui seu regione Comitis Vasione degunt? Atque hactenus edictum Fulcodij latum Parasiis anno primo & quinquagesimo supra

pra millesimum ducentesimum. Qui de collegio Vasionensium rei testes interfuerunt, Bernardus præpositus, & Guilelmus Ferrandus, ac Guilelmus Operarius Canonici, illos ego interfuisse existimabam mandato Episcopi, vt viderent ne quid in grauissima & per centum annos magnis animis agitatâ causa, pateretur detrimenti Ecclesia.

His feliciter à Guidone Fulcodio gestis, qui Gausselino in Venaissini Comitatus regimine successit Ioannes de Arsicio pacem corrupit, erigens moletrinam inuito Episcopo, in ea regione agri, quæ ipsi cum Comite communis est. Sed Alphonsus, vt quietis amantissimus erat, & Episcoporum ac Ecclesiæ obseruantissimus, indoluit, atque Petrum de Ruzato Prædicatorij ordinis, virum sapientem ac probum, iussit rem cognoscere de propinquo. Vtque omnia discordiæ semina tolleret, id simul probauit quod Fulcodius peregerat Parisiis. *Petrus de Ruzato causam seu causas*, inquit, *vel negotia fine debito terminet absque dilatione, secundum quod erit de iure & consuetudine patriæ faciendum. Restituimus*, addit, *& concedimus domino Episcopo supradicto item claues portalium Vasionis, & fornagium furni dicti domini Episcopi, & partem dimidiam alterius molendini veteris, & hortum, & vineam eiusdem domini Episcopi, & iurisdictionem plenariam, & dominium in ciuitate Vasionis, & territorio eiusdem ciuitatis dicto Domino Episcopo restitui mandamus & concedimus, secundum formam compositionis factæ per venerabilem virum dominum Guidonem Fulcodij inter dominum Comitem & dominum Episcopum supradictum. Item restituimus possessionem & quasi iurisdictionem S. Verani* (regio agri est ad ædiculam S. Verani dirutam) *& eius territorij, promittentes tenere & obseruare dicto domino Episcopo compositionem prædictam, &c. Item super caualcatis de Intercallis, & super pedagio Vasionis, & super delictis seu commissis aliquibus, seu quibusque commissis, in quibus videbatur vobis dominum Episcopum Vasionensem commisisse contra curiam domini Comitis prætaxati, cum eodem domino Episcopo transegimus, & ipse nobiscum transegit, &c.* Ista Alphonsus. vt autem id adiungam, Cle- 16
mens sextus Pontifex Alphonsum secutus, ratum etiam habuit quod Fulcodius peregerat. *Nos ante omnia rationem interesse Romanæ Ecclesiæ, quæ postmodum præfato Alphonso in dominio totius Venaissini prædicti, in quo ciuitas, & castra, ac eorum territoria prædicta consistunt, ex iusto titulo successit, compositionem prædictam, & alia in instrumento prædicto contenta videri fecimus & inspici diligenter, ac tandem comperto compositionem eamdem partibus vtilem & accommodam fore, & in earumdem partium & subditorum suorum in ciuitate, castris, & territoriis supradictis communem vtilitatem notoriè redundare, ipsius Petri* (Petrus de Casa est hic Episcopus Vasionensis ab anno secundo & quadragesimo ad octauum & quadragesimum millesimi trecentesimi) *supplicationibus inclinati, compositionem eamdem autoritate Apostolica ex certa scientia confirmamus.*

Atque hæc dicta sint super conuentionibus Faraudi Antistitis cum Comite Tolosæ de Vasione & aliis castris, accedamus ad eiusdem cum canonicorum collegij sui Præposito. Rem vniuersam posuerant in arbitrio Ioannis Auenionensis Episcopi. Is hoc præterea accepit sibi faciendum, vt canonicorum collegium, veluti recenter exortum esset, constitueret, firmaretque suis legibus. Etquidem principio imminuit canonicorum numerum, & voluit esse omnino tantùm decem. Tum iussit vt singuli per se, vel per alium, interessent matutinis vespertinisque precibus, & sacro quod conuentuale appellant.

Deinde ea decreuit quæ ad eorumdem cibum, & potum, ac vestes, & cetera quibus vita honestè ducitur faciunt. Demum de sacerdotiis (præbendas vocant) edixit: reliqua enim minutiora non iuuat oratione sequi.

19 Fuit præterea contentionis aliquid Fataudo Episcopo cum monachis Valriacensibus de decimis. Res neque impedita, & pertenuis est. Ab ea igitur fusiùs recitanda abstineo. Monachi Crudato venerunt. A quo Valriacum seu vocati, seu deducti fuerint mihi non liquet. Sed neque inuenio quibus temporibus inibi sedes fixerint. Crudatum autem, in Comitatu Viuariensi pagus est, non omnino modicus. Aliis domibus ab aliis sensim ad monasterium adiunctis denique surrexit. Eutbertus Theodori Comitis pater hoc erexerat, autore Ludouico pio in Crudati siue Crudaci deserto *in comitatu Viuariensi super Rhadanum fluuium*, vt loquitur Boso Prouinciæ Rex, & ego docui 2. de Viuariensibus Episcopis num. 40. Media decimarum pars cessit Episcopo, monachis media anno secundo & sexagesimo istius sæculi. Guigo Crudati Abbas tum erat, & Merulus Valriaci Prior. Diune postea vixerit Faraudus haud scio. Ab hoc anno ad primum & septuagesimum meæ omnes chartæ de Episcopo tacent.

20 Isto sedebat Giraudus, & rem obscuram atque perdifficilem, quæ ipsi erat cum Hospitalariis sapienter composuit. Hi habent duas, vt loquuntur, præceptorias in Episcopatu Vasionensi, alteram in fano Romani Malagardæ, alteram in Villa dei. Faraudus ante Giraudum Antistes tria, vt scriba loquitur, *affaria* (puto esse prædia) prope Villamdei in regione agri dicta *Quesonegas* emerat: vnum à Guilelma Guilelmi de Podio Almatio filia & Peregrini de Bellomonte vxore, alterum à Bertrando & Guilelmo Peregrinis illius Guilelmæ filiis, tertium ab Hugone de Falcone & Guilelma vxore, neptique Peregrini de Bellomonte quem memoraui, per Luciam filiam. Et Aguillonus præceptor aiebat se in eorum ab Episcopo emptionem assensum non esse, quibus tamen clientelari iure dominabatur; velleque ea sibi ipsum, quando beneficiaria essent. Hoc primum contentionis caput erat, & cùm accerrimè res hinc & inde ageretur, alia antiqui dissidij capita, vt solet, excitauit. Igitur alterum erat de solidis quinque, quos Episcopus ex *affari* nescio quo Hospitalariorum Villadeano sibi postulabat in censum annuum. Isti proximum fuit tertium de duodecim denariis censualibus ex nemore Lamenorum, in quos iam ab anno millesimo centesimo nonagesimo Hospitalarij cum Antistite conuenerant, & conuentiones anno pòst septimo & tricesimo probauerat Henricus Cardinalis Albanensis, agentibus Riperto Flotta Episcopo, & Guilelmo Sanromani præceptore. Quartum & vltimum iam ab annis centum durâ pertinacique lite trahebatur. Giraudus Antistes aiebat Henricum Albanensem Episcopum iudicem arbitrarium, iam olim edixisse, vt media pars decimarum Sanromani de Malagarda traderetur Bertrando de Lambesco præsuli: & cùm res rursum vocaretur in controuersiam post annos septem & quadraginta, edictum Henrici sapientibus viris probatum fuisse: Ista Giraudus pro se: ex aduerso Petrus Aguillonus & Raimundus de Grassa Hospitalarij, ille Auenionensis & Villadeanus, hic Arausicanus & Sanromaninus de Malagarda Præceptores contendebant se nullos Episcopo denarios, nullos solidos in annuum censum debere, & decimas tum Villadeanas tum Sanromaninas per annos quinqua-

Giraudus.

21 22 23

quinquaginta, vt aliud non esset, iam suas, sine omni impedimento possedisse. Rem vt vides, ancipitem Giraudus ita composuit, vt cederet Hospitalariis tria Faraudi Villadeana affaria, & quinque solidos censuales annuos; ab Hospitalariis autem acciperet duodecim denarios annuatim pro Lamenio nemore, & decimam partem decimarum Villædei, ac Fani Romani ex agris quos ipsi colonis curandos traderent. Lamenium illud nemus Tem- 24
plariorum quondam fuerat, & Villadeanus quoque prioratus: Arausicanus autem Præceptor Hospitaliorum dominabatur parti Arausicæ, quam anno septimo supra millesimum trecentesimum mutauit nescio quibus rebus cum Carolo claudo Prouinciæ Comite, & Arausicæ per clientelam domino: & ille ipse Carolus sequente anno donauit Bertrando Baucio, cùm se ipsum ex Arausicano principatu clientem profiteretur. Anno quinto & septuagesimo idem Giraudus Antistes rem Podialmeracensem composuit. An diu pòst vixerit nescio.

Bertrandus secundus sedebat anno octogesimo, eratque in comitatu 25
Friderici Imperatoris, cùm Arelatensem Ecclesiam onere quopiam pecuniario leuauit. Post Bertrandum secundum alter Giraudus fuit Antistes anno septimo & octogesimo vsque ad quintum & nonagesimum. Et cetera quidem illius sunt pertenuia, nullius que nominis; hoc non tacendum, quòd anno nonagesimo conuenit cum Richauo Petri Templario, præceptore Roaissij, de aqua Ouidiana Rastellum ducenda, per G. Hugolinum Præceptorem Ricarencarum, & Raimundum Raybaudi ciuem Vasionis, virum nobilem, militemque. Post Giraudum secundum Antistes fuit Rai- 26
mundus de Bellomonte anno sexto & nonagesimo, atque eum secutus vocauit Vasionenses ad professionem clientelæ. Quoniam tabulæ de ea confectæ venerunt in manus meas, nobile antiquitatis monimentum, placet eas exscribere. Et fortassis nonnullos iuuabit legere virorum nomina qui Vasionem tum incolebant. Certè Vasionenses in iis videbunt maiores suos, & præter antiquitatem familiæ, intelligent à quibus acceperint cultum ac venerationem suorum Antistitum. Optandum omnino esset, vt tabulæ, quas plures olim de clientelæ professione scriptas fuisse omnino certum est, vsque ad nostra tempora perdurarent. Vt alia non dicam, plurimarum gentium quæ perierunt, clara & illustris perduraret ad hanc diem memoria.

Bertrãdus 2.

Raimũdus de Bellomonte.

Notum sit omnibus tam præsentibus, quàm futuris per hoc præsens publicum in- 27
strumentum, quòd anno ab incarnatione domini millesimo ducentesimo nonagesimo sexto, scilicet nona die mensis Ianuarij, Guilelmus Artaudi, & Guilelmus Catalani de Vasione, constituti in cemeterio cathedralis Ecclesiæ B. Mariæ Vasionensis, in præsentia venerabilis viri domini Raimundi de Bellomonte electi confirmati prædictæ Ecclesiæ Vasionensis, confessi sunt, & in veritate & ex certa scientia recognouerunt predicto Domino electo confirmato, præsenti & recipienti nomine suo, & prædictæ Ecclesiæ Vasionensis se tenere debere sub dominio & senoria prædicti domini electi, & dictæ Ecclesiæ Vasionensis omnia bona immobilia, & res immobiles, & iura quæ ipsi habent, tenent, seu possident, seu quasi possident, seu alij habent, tenent, seu possident, seu quasi possident sub eorum dominio apud Vasionē, & in eius territorio exceptis iis quæ ipsi tenent, seu possident, seu quasi possident sub domino alicuius, & pro prædictis bonis & rebus immolibus, & futuris in modum præmissum per eos suprà confessis & recognitis, & pro personis ipsorum, promiserunt

dicto

28 *dicto domino electo præsenti ac recipienti nomine suo prædictæ Ecclesiæ Vasionensis, esse boni & fideles sibi & dictæ Ecclesiæ Vasionensi, & conseruare sibi vitam, & membra, & ea omnia quæ in sex casibus fidelitatis continentur, scilicet incolume, tutum, honestum, vtile, facile, possibile. Incolume, ne sint sibi, scilicet Domino Electo, in damnum de corpore suo: tutum, ne sint sibi in damnum de secreto suo vel de munitionibus suis per quas tutus esse potest: honestum, ne sint sibi in damnum de iustitia sua vel de iis quæ ad honestatem suam videntur pertinere: vtile, ne sint sibi in damnum de possessionibus suis: facile, possibile, ne id bonum quod leuiter possunt facere, sibi reddant difficile vel impossibile. Et quòd prædicta omnia & singula prædictus Guilelmus Artaudi & Guilelmus Catalani teneant & obseruent & contrà non veniant, bona fide promiserunt prædicto Domino* Electo. *Et insuper stãtes erecti, & dicto Domino* Electo *stante erecto, oris osculum fidelitatis eidem Domino* Electo *prædicto tribuunt, manus suas inter manus prædicti Domini* Electi *prædicti ponendo, & Domino* Electo *præsenti & recipienti nomine suo & dictæ Ecclesiæ Vasionen-*
29 *sis homagium faciendo, &c.* Post Artaudum & Catalanum

Guilelmus Paschalis,
Hugo Paschalis,
Germanus Quintardi,
Guilelmus Rostagni,
Bertrandus Raynij,
Bertrandus Ebrardi,
Aymicus Andreæ,
Raimundus Fornerij,
Petrus Corderij,
Iannes Costa,
Petrus Malaucena,
Pontius Gilij
Petrus Boyssoni,
Ioannes Galafredi,
Raimundus Berengerij,
Raimundus Gontardi,
Raimundus Boyssie,
Rostagnus Ruffi,
Bertrandus Blasmoya,
Pontius Botuelli,
Iacobus Vidonis,
Michaël Ricij,
Pontius Boyssoni,
Raimundus Riperti,
Bertrandus Bermundi,
Bertrandus Ioannis,
Stephanus Ioannis,
Arnaudus Fabri,
Stephanus Paschalis,
Hugo Fabri,
Raimundus Andreæ,
Franco Pueti,
Petrus Micerij,
Durandus Achardi,
Bertrandus Fentretij,
Raimnndus Carpentoratij,
Guilelmus Chardoni,
Raimundus Sauinij,
Martinus Benosa,
Pontius Maschoni,
Raimundus Guntardi,
Guilelmus Rostagni,
Guilelmus Bruni,
Guilelmus Fornerij,
Raibaudus Paschalis,
Guilelmus Lautij,
Bertrandus Belliparij,
Guilelmus Pontij,
Guilelmus Ioannis,
Petrus Blegerij,
Arnaudus Boyssoni,
Raimundus Fabri,
Petrus Galafredi,
Arnaudus Olerij,
Bertrandus Mererij,
Petrus Pontij,
Iacobus Andreæ,
Iacobus Balma,
Petrus Meerij,
Petrus Testa,
Guilelmns Auracij,
Raimundus Nigri,

Imbertus

Imbertus Christophori,
Giraudus Bruni,
Ioannes Pueti,
Nicolaus Bermundi,
Ioannes Christophori,
Guilelmns Paschalis,
Stephanus Guntardi,
Raimundns Mauratij,
Petrus Bruni,
Pontius Boyssoni,
Petrus Euariacij,
Bertrandus Bretij,
Raibaudus Scoferij,
Laugerius Iuliani,
Petrus Paschalis,
Raimundus Sartoris,
Guilelmus Latili,
Petrus Bermundi,
Petrus de Ramea,
Guilelmus Faraudi,
Hugo Fornetij,
Arnaudus Sartoris,
Petrus Textoris,
Robertus Coretas,
Guilelmus Chatberti,
Stephanus Gilij,
Guilelmus Bermundi,
Guilelmus Martini,
Raimundus Marini,
Petrus Meonij,
Marinus Meonij,
Guilelmus Olerij,
Guilelmus Pelliparij,
Richardus Micerij,
Raimundus Macellarij,
Guilelmus Meissonij,
Pontius Matfredi,
Pontius Iugularij,
Oliuarius Gastaut,
Giraudus Meerij,
Guilelmus Coreni,
Raimundus Sperandei,
Raimundus Scalloni,
Bertrandus Iuuenis,
Bertrandus Leonis,
Bertrandus Regis,
Ioannes Saumata,
Bertrandus Bruni.

Hi omnes, vt in tabulis sequitur, *de ciuitate Vasionis confessi sunt, & in* 30
veritate & ex certa scientia recognouerunt prædicto domino Electo, præsenti, & recipienti nomine suo, & prædictæ Ecclesiæ Vasionensis se tenere, & tenere debere sub dominio & senoria ipsius prædicti domini Electi, & dictæ Ecclesiæ Vasionensis, omnia bona immobilia, &c. vt in superioribus de Artaudo & Catalano dictum est. *Bona fide promiserunt dicto domino Electo præsenti & recipienti & super sancta Dei Euangelia ab eis, & quolibet eorum, corporaliter propriâ manu tactâ, iurauerunt super hoc flexis genibus, dicto domino Electo sedente, fidelitatis osculum eidem domino Electo prædicto in eius pollicibus tribuendo, manus suas inter manus prædicti domini Electi ponendo, & eidem domino Electo predicto recipienti nomine* 31
ne suo, & dictæ Ecclesiæ Vasionensis, homagium faciendo, &c. sequuntur hos in tabulis alij: & ego quidem cur ab iis diuisi fuerint, non video, nisi fortè locus omnes capere non potuit, profitentes Episcopo clientelam; igitur prioribus recedentibus isti accessere.

Simeon Mercerij,
Raimundus Textoris,
Ioannes Milonis,
Guilelmus Nicolai,
Guilelmus Bontos,
Raimundus Iuuenis;
Petrus Mutatoris,
Petrus Marini,
Petrus Olerij,
Guilelmus de Sauoia,
Rostagnus Malaucena,
Guilelmus Eustachij,
Bertrandus Richaudi,
Cuilelmus Frontinarij,
Petrus Iuuenis,
Rostagnus Midolij,
Ioannes Iuliani,
Ioannes Meissonij,

Pettus Carpentoratij,
Ioannes Richaui,
Hugo Giraudi,
Hugo Cabasuti,
Petrus Giraudi,
Raimundus de Valentia,
Marinus Cogullati,
Raimundus Grassi,
Andointus Cabassuti,
Bertrandus Grassi,
Guilelmus Bernardi,
Ioannes Iugularij,
Ioannes Ioannis,
Raimundus Alanzoni.

33 Isti etiam omnes *de dicta ciuitate Vasionis*, vt habent tabulæ, *confessi fuerunt, & in veritate, & ex certa scientia recognouerunt prædicto domino Electo, præsenti & accipienti nomine suo, & dictæ Ecclesiæ Vasionensis, se tenere debere sub dominio & senoria, &c.* vt in præcedentibus immediatè.

34 Denique, pegunt tabulæ, *Leonetus Iudæus habitator dictæ ciuitatis Vasionis promisit, & super sanctam legem Moysis, ab ipso corporaliter propriâ manu tactâ, iurauit prædicto domino Electo præsenti, recipienti, pro se & dicta Ecclesia Vasionensi, esse bonus & fidelis eidem domino Electo prædicto, & dictæ Ecclesiæ Vasionensi, & seruare sibi membra & ea omnia, quæ in sex casibus fidelitatis linguâ maternâ expositis pleniùs continentur fidelitatem & homagium faciendo eidem domino Electo prædicto, recipienti pro se & dicta Ecclesiæ Vasionensi, sicut ceteri proximè nominati.*

35 *Acta fuerunt hæc omnia & singula supradicta, in cemeterio prædictæ cathedralis Ecclesiæ Vasionensis, præsentibus testibus domino Ioanne de Moya Præposito prædictæ Ecclesiæ Vasionensis, domino Arnaudo de Bellomonte monacho, domino Raibaudi milite de Vasione, domino Bertrando de Muris, domino Pontio Boquerij, domino Faraudo de Bellomonte, canonicis Vasionensibus, Raibaudo de Vasione, Guilelmo Petri de Intercallis, Bausano de Menerba domicellis: domino Nicolao de Compedio Ecclesiæ de Albaruffa, Pontio Nicolai, domino Raimundo Pelliparij de Vasione præsbytero, & pluribus aliis, & me Hugolino de Venteirolio publico notario*
36 *Episcopi Vasionensis, qui in omnibus supradictis præsens fui.* Hactenus tabulæ prorsus insignes. Guilelmum Artaudi, qui primus omnium stans se clientem Episcopi dixit, existimo de Artauda siue Artalda illa nobilissima gente fuisse, quam libro 2. de Diensibus Episcopis num. 59. & aliis docui potentem his temporibus fuisse opibus, antiquitate, nominis dignitate, latissiméque dominantem, & Comitatus honores tulisse ante annos quadringentos, atque à Cælestino secundo Pontifice prælatam aliquando Pictauiensi. Neque Vasio multùm à Diensibus remota est. De qua gente autem fuerit Guilelmus
37 Catalani non possum dicere. Lego quidem Guilelmum Catalani, aut hunc ipsum, aut alium isto iuniorem, post annos sex & quadraginta, & ei cognominem, filium Raimundi, cum Antonio de Castello, & aliis, clientelam cum sacramento professos coram Petro de Casa Episcopo. Sed eius maiores tacent meæ omnes chartæ. Profectò nobilissimus genere fuit, qui cum Artaudo, clarissimæ & antiquissimæ gentis viro, vnus & stans, & osculo dato iurauit Antistiti fidem. Denique vt id quoque aduertam, Guilelmus Petri ille Intercallensis domicellus, quem in testibus vidimus, abs dubio erat sanguine proximus Richauo Petri his ipsis annis præceptori Templariorum Roaysij, neque fortassis alius gente à Petri, notario Guilelmi Comitis Forcalquerij, ante annos circiter nonaginta. Sed accedamus ad alia.

38 Anno trecentesimo post millesimum, Raimundus Episcopus quæsiuit

Valriaci

de fide, cum Guilelmo Marroti, & Garino de Ansaduna Minoritis locum Guilelmi de Marcello quæsitoris fidei implentibus, & Pontium Chabassij, Pontium Gilij, Mabilem Artaudi Esmeniant vxorem, Remundam Fabriciam, & Peironam Charbaudam, Valdensium hæreseos damnauit. Lego in præsulis chartulario eumdem Antistitem sedisse anno pòst secundo: sed tabulæ canonicorum collegij, ferunt Bertrandum secundum eodem ipso anno Episcopum fuisse. Illo igitur Raimundus aut sedem mutauit, aut extremum obijt diem. Magis ego quidem putauerim, aut errare has tabulas, aut cùm in ipsis primus tantùm character nominis, pro illorum temporum more non infrequenti scriptus fuerit (eas ipse non legi) alterum pro altero, & B. pro R. non multùm apud antiquos dissimili, acceptum à nonnullis fuisse, qui Bertrandum pro Raimundo, in tabulis canonicorum scripserunt. Nam Raimundus de Bellomonte legitur Vasione sedisse, ab anno sæculi 39
octauo ad tricesimum, neque est, cur eum à superiore Raimundo Bellomontano diuersum faciamus, qui sex tantùm annos sederit, & Bertrandum habuerit per annos etiam sex successorem. Vtcumque res ferat, eam enim ego quidem nolim, quæ vniuersa suspicionibus nititur, omnino definire, Raimundus de Bellomonte, anno sæculi sexto emit à *Raibaldo Iordani domicello* Camareti ciue, *directum* seu nobile *dominium* Crestetensis cuiusdam agri. Sunt qui velint eum ipsum, anno quintò & tricesimo vocatum ad Sanrufense Auenionis concilium: sed inuenio ego Ioannem, qui Auenionensis Episcopus ei interfuit, dictum in ipsius actis regere anno tricesimo *Ioannes.*
Vasionensem. Cetera & Raimundi, & Ioannis sepeliuit obliuio. Dicitur in historia Cameracensi pag. 471. Ioannes Pochon & asseritur fuisse ex canonico Cameracensi episcopus.

Post hunc Raterius anno sexto & tricesimo iniit Episcopatum, & post annos quindecim in eo actos, anno sæculi primo & quinquagesimo ad 40 *Raterius.*
Cassinemsem translatus est. Tamen qui Goctium de Bataglia, Ariminensem Antistitem, docent ad Cardinalatum peruenisse anno septimo & tricesimo, addunt ex Vasionensi sede in Ariminensem abiisse. Hoc si veritatem habet, dicamus necessum est sedisse medium inter Ioannem & Raterium, aut annis, aut mensibus incertis post tricesimum, & ante sextum ac tricesimum. Raterius anno septimo post tricesimum vendidit Humberto Delphino duas quartas partes Propiaci pagi. Erit operæ aliquod pretium afferre venditionis tabulas, ob id maximè, quòd ex ipsis intelligimus, quartam eius partem, iam olim Ventairoliis traditam ab Episcopo, sub censu solidorum qua- 41
draginta Viennensium; & Delphinum pro eadem ab ipsis accepta ante annos septem & sexaginta censum ei fecisse, quod cetera tacent chartæ, non paruo argumento Vasionenses Antistites alia etiam castra tenuisse quidem olim ditione, sed rem, seu bellorum ac tumultuum impetu, qui per vrbium euersionem, vastationemque prouinciarum, omnia corrumpunt tabularia, seu temporum etiam vi quæ nihil non arrodunt exeduntque obliuione sepultam esse.

Cùm illustris Princeps dominus Humbertus Delphinus Viennensis, Dux Campisauri, Viennæ & Albonis Comes, & palatinus, dominusque baroniarum Medullionis & Montisalbani, teneat tanquam dominus Medullionis, in emphiteosim à domino Episcopo & Ecclesia Vasinensi, quartam partem castri, & fortalitij, 42

iurisdictionis, dominium castri de Propiaco Vasionensis diœcesis; item & dominium quod dictus dominus Episcopus habebat & solebat habere in alia quarta parte castri & fartalitij prædicti, quam tenebant seu tenere solebant pro dicto domino Episcopo, liberi & hæredes quondam Hugonis de Ventairolio & Raimundi de Ventairolio, sub annuali pensione quadraginta solidorum Viennensium in Natali Domini soluendorum dicto domino Episcopo Vasionensi, licèt dictus contractus esset emphiteotarius, facere homagium & fidelitatem, iurare cum capitulis in sacramento fidelitatis contentis, & recognitionem facere de homagio & fidelitate prædictâ in mutatione Episcopi tenementarij, cùm dictus tenemẽtarius foret requisitus per dictum dominum Episcopum, & pro dicto affari dictus Dominus Delphinus, tanquam dominus Medullionis, etiã teneretur iuuare dictum dominum Episcopum de placito & de guerra, prout prædicta latiùs contineri dicuntur in quodam publico instrumento confecto manu Raimũdi Reinaudi de Rastello.......... sub anno Domini millesimo ducentesimo sexagesimo nono pridie idus Ianuarij. Hinc est quòd reuerendus in Christo pa-
43 *ter Raterius Episcopus Vasionensis, considerans quòd dictus contractus & dictum affare, modicam vtilitatem afferebat dictæ suæ Ecclesiæ Vasionensi, ipsius Ecclesiæ vtilitate consideratâ pro se & suis successoribus in dicta Ecclesia, sciens, spontaneus, & nomine suo, & dictæ Ecclesiæ permutauit, & nomine permutationis tradidit & concessit prædicta omnia superiùs contenta, & quidquid iuris, actionis, & requisitionis habebat in prædicto castro, territorio, & districtu, & in, & contra dictum dominum Delphinum occasione prædicta dicto domino Delphino præsenti recipienti, & stipulanti pro se & suis hæredibus & successoribus pro decem florenis Delphinensibus & ponderis Delphinensium florenorum, quos dictus dominus Delphinus pro se & suis hæredibus & successoribus, dat & concedit & causâ permutationis prædictæ pro dictis rebus, iuribus, & rationibus sibi permutatis eidem domino*
44 *Episcopo præsenti & recipienti vice & nomine prædictæ Ecclesiæ Vasionensis, percipiendos perpetuò anno quolibet in festo omnium sanctorum in, & super pedagio, & valore pedagij castri & loci de Nionis, &c.* Post multa, *Acto inter dictos dominos, quòd quicumque pedagerij seu exactores pedagij dicti loci de Nionis, teneantur iurare in creatione sua, ad requisitionem dicti domini Episcopi, seu eius procuratoris, soluere dictos decem florenos anno quolibet, termino supradicto, absque difficultate quacumque, &c. Actum apud Buxum in cemeterio fratrum Prædicatorum, præsentibus reuerendo patre domino Ioanne Episcopo Turinensi, nobilibus viris Agato do Baucio domino de Brantulis, Guigone de Morgiis domino de Spina, Guilelmo de Bezigano nulitibus, &c.*

45 Quarto post Propiaci venditionem anno, scilicet sæculi quadragesimo; Raterius Antistes à Benedicto septimo pontifice missus est, cum Roberto Patriarcha Constantinopolitano, ad Robertum Neapolis, & Petrum Siciliæ reges, componendæ inter eos paci. Rem tradit Fasolus decade prima de
46 rebus Siculis libro nono cap. 4. sed Messanenses portu prohibuerunt. Raterium excepit Petrus de Casa ex Priore Generali quartodecimo Carmelitarum assumptus. Vir suo tempore clarissimus sapientiâ, sanctitate, doctrinâ. Lemouice in Aquitania nobili genere natus est. Paradisus & Athenæum Carmelitarum volunt corruptè dici de Casa, qui de Cesis appellandus esset, atque Cesia de gente Cardinalibus, & Ducibus, Principibus, Marchionibus apud Italos illustrissimâ ortum esse. Puer ad Carmelitas sese applicuit, seu Bononiæ Gallorum, seu Lemouice; id enim inter Carmelitarum etiam scriptores dubium

Petrus 4. de Casa.

bium est. Anno sæculi tricesimo, cùm Ioannes de Alerio Tolosas Valencennis
Belgij in comitiis generalibus lubens magistratũ abdicasset, magno omnium
consensu in eius locum suffectus est. Ter vniuersi Ordinis comitia, singulis
trienniis singula, coëgit. Nemausi primùm anno præfecturæ tertio, tum Bru- 47
xellæ sexto, demum Lemouice nono. Eruditissimos scripsit libros in Magi-
strum sẽtẽtiarum, & Aristotelis politica, sermonesque de B. Virgine, de tem-
pore, & de sanctis. Cùm que dicendi vi, & eruditione, ac sapientiâ, vitæque
sanctitate toto Christiano orbe celebraretur, tantum habuit in Gallia Italia-
que nomen, vt à Clemente sexto Pontifice euectus sit principio in Episco-
patum Vasionensem, deinde in Hierosolymitanum Patriarcharum. Anno sæ-
culi octauo & quadragesimo, obiit Vasione tertio nonas Augusti, per vitam, 48
& post mortem magnâ, vt ferunt, prodigiorum multitudine clarus. Accipe
carmina, quæ autor Athenæi Carmelitarum de eo recitat.

Dicitur à Casa: Petrus Ieconius hic est,
Diui Carmeli qui Generalis apex.
Hunc sibi doctorem in studiis pietatis amauit,
Clemens cui series nomine sexta fuit.
Et tandem Antistes Solymæ moderatus habenas,
Conditus in tumulo plurima signa dedit.

Casano mortuo, Petrus de Beretto Grassensis Episcopus, accepit curam Va- 49
sionensis Ecclesiæ. Hic etiam fuit Carmelita, & (si Gesnerum audimus) Ma- *Petrus 5. de Be-*
gister sacri palatij. Doctus vir multa scripsit, Placita Theologica, Canones Re- *retto.*
pertorium, Deprecatorium, Manuale. Quàm lõgo tempore rexerit Vasionen-
sem Ecclesiam, aut etiã vixerit me latet. Lego illam rexisse anno sæculi quin-
quagesimo; Laurentium verò d'Albiac Vasione sedisse annis nono & quin- *Laurẽtius.*
quagesimo, ac duobus sequẽtibus. Huic ex tabulis Pontificiis scimus successis- *d'Albiac.*
se Ioannem Morelli anno secũdo ac sexagesimo. Anno 1365. interest conci-
lio Aptensi. Hic ille est, qui consequente anno quæsiuit de sanctitate vitæ &
miraculis beatę Delphinę Ariani Comitissę, cũ Ioanne Archiepiscopo Aquen- 50
si, ex mandato Vrbani V. Romani Pontificis. Audiuit Angelicum Aueni- *Ioannes*
nensem Episcopũ fratrem Vrbani, Philippum Patriarcham Ierosolymitanum, *Morali*
Guirandũ de Simiana, Ioannem de Sabrano, aliosque omnium ordinum no-
bilissimos testes ad octõ & sexaginta, qui tam illustria seu summæ virtuti, seu
prȩcipuȩ ex prodigiis omnem rerum à Deo productarum vim excedentibus
admirabilitatis exẽpla, cum sacramento retulerunt, vt ad ea quæ ipse legi, ego
quidem satis stupere non possim. Sed hæc aliàs fortassis fusiùs exequar, Petrus 51
Boëtius fuit Ioãnis in Episcopatu successor. Hic anno septimo & sexagesimo *Petrus 6.*
sedere cepit, & eo ipso damnauit veneficij, feraliumque carminũ, Petrum Sol-
lier & Eliã seu Elisam (Electam quoque & Alaidem vorabant) coniugem, om-
niaque eorum bona addixit Ecclesiæ Rastellensi S. Andreæ. Eblo post Petrum *Eblo.*
fuit Episcopus. Sedebat anno 2. post 70. Ad 80. peruenit. Res per se minima est, 52
sed ad habendam cognitionem tẽporum maximè facit. Tabulæ tradunt an-
no. 7. post. 70. *fecisse gratiam de furno.* 80. illo Episcopatum iniit post Eblonem *Raimũdus 2.*
Raimundus. 7. autem & 90. post Raimundum Radulphus sedebat ab ignoto *Radulphus.*
mihi tempore. Redulphum excepit Guilelmus. Anno 1401. Antistes sextum
non superauit; eo enim vocabat sedes. Diarium Benedicti XIII. est in codice *Guilelmus 2.*
Vaticano 7. & 20. supra quinquies millesimum sexcentesimum. Fert Pontifi-

 cem

cem, Monœci die Iulij sexta & vicesima, cùm haberet in comitatu duos tantùm Cardinales, Fliscum & Pompilonensem, cum iis tamen in concilium (consistorium vocant) conuenisse, & Ecclesiis Cauallicensi ac Vasionensi vacantibus præsules imposuisse, huic quidem Guilelmum de Pesserato, illi
53 verò ignotum mihi alium quem. Pesseratius in Episcopatu fuit ad vndecimum vsque sæculi. Decimo vnum aliquid suscepit, cuius ego quidem causas non inuenio, quod non expeditam successori litem perperit. Bernardono de Serris omnem fecit in Episcopatus vniuersos fructus potestatem, eum assumens in Ecclesiæ suæ protectorem. Virum audi.

Guilelmus 3. de Pesserato.

54 *Nos frater Guilelmus de Pesserato Dei gratia Vasionensis Episcopus studentes die nocteque loca Ecclesiæ Vasionensis & nostra, ac homines subditos, & bona sua ab iniuriis, grauaminibus, & offensionibus præseruare, ac sub alicuius teneri custodia, sub cuius vmbra ipsa, loca, & homines, ac bona eorum conseruentur illæsa, disposuimus curam illorum alicui committere, cuius solerti diligentiâ & peruigili custodio, præfati homines, & loca, ac bona eorum, præseruari valeant & gaudere. Ecce igitur ab experto meritò confidentes de nobilitate, lettalitate, & industria magnifici viri Bernardoni de Serris domini Malaucenæ, quem tenemus indubiè dictos homines, loca, & bona eorum, conseruaturum veluti suos proprios, eidem magnifico Bernardono committimus curam & regimen locorum & hominum dictæ*
55 *Ecclesiæ, & nostrorum. Et per præsentes eumdem Bernardonum, in temporalibus rectorem, & gubernatorem, & administratorem nostrum, & dictæ Ecclesiæ, & hominum & bonorum quorumcumque ipsius; dantes & concedentes, Bernardono plenam potestatem, & liberam facultatem regendi, gubernandi, protegendi, ponendi, corrigendi castigandi dictos homines, & eorum quemlibet, prout eorum demerita existant, & sibi videbitur, ac percipiendi, leuandi, recuperandi omnia & singula iura, reditus, emolumenta, prouentiones, &c. Si verò contingat in posterum ipsum Bernardonum pro defensione, custodia, saluatione prædictorum, vel alicuius eorum, expensas aliquas de suo proprio facere, & vltra reditus & prouentus ipsorum, promittimus eidem Bernardono, & ordinamus, quòd dictas expensas sic facienti, de quibus stare volumus conscientiæ & dicto ipsius, eidem Bernardono restituemus, &c. pro quorum quidem restitutione dicta causa fiendorum, eidem Bernardono obligamus, & obligata esse volumus omnia & singula loca, & bona, ac res dictæ Ecclesiæ Vasienensis, &c.* Hactenus Antistes.

56 Quæ causæ virum adegerunt, vt quod nullus ante ipsum Episcopus in summo etiam rerum omnium discrimine cogitauerat, faceret ipse pacato facilique tempore, non possum dicere, atque vt maximè possem non ausim ego quidem. Non modicam pecuniæ vim cùm id faceret accepit mutuam à Bernardono. Sed lectori relinquere satius sit, quàm de tanti Antistitis & ante Episcopatum vitam regularem professi in ordine mihi ignoto (se enim ipse fratrem, vt vidimus, appellabat) consiliis iudicium ferre.

57 Episcopales tabulæ docent Hugonem de Theysiaco seu Theriaco, patriâ Sabaudum, sedisse anno sæculi duodecimo. Eo se Pontificis pro Vasione, & aliis castris clientem, professus est ipse, coram Ioanne de Pictauia Episcopo Valentino, qui Comitatus Venaissini tum rector erat. Scilicet Episcopatum intrabat nouus Antistes, & sacramentum pro more dicebat Pontifici. Sed vt Vasionem intrauit, vt Bernardono de Serris mortuo Garciotus fratris hęres exegit

Hugo de Theysiaco.

exegit florenos auri supra quingentos & mille, quorum quisque solidis Delphinalibus quatuor & viginti responderet. Capita verò nominum hæc proponebat. Bernardonus frater Guilelmo Episcopo dedit in rem Episcopatus 58
florenos auri omnino mille & triginta nouem, ac insuper tres grossos numeratione duplici. Is ipse Crestetum annos tres tutatus est, neque tamen quidquam ex ejus reditibus sibi in solidum promissis accepit: annis singulis ad sex supra centum florenos perueniunt. Demum in custodiam Cresteti, & ejus mœnium instaurationem, seu Bernardonus, seu Garciotus frater florenos prorsus ducentos impenderunt. Hugo hæc in Guilelmi Episcopi, non in Ecclesiæ commoda reponebat impensa, vt taceret importunè postulari pecunias à præsule, limen Episcopalium ædium subeunte, & redituum ejus ac rerum penitus ignaro. Addebátque iniquam esse Garcioti postulationem, qui Crestetum multo milite occupatum teneret. Sed contendentes Franciscus Narbonensis Archiepiscopus composuit, restituto ante omnia Presuli Cresteto cum omni supellectile. Anno sæculi nono supra decimum, 59
Hugo Episcopus ad mediam Intercallis partem, quam Antistes ante annos trecentos possidebat, addidit vt alteram, quæ ad Ioannem de Podio pertinebat, sibi emeret auri florenis bis mille viginti quatuor. Media hæc pars Intercallis, peruenit ad Pontificem Hugone mortuo sine hærede, & octauo pòst anno væniit ex mandato Fuxij Cardinalis à Pontifice Legati Bernardo Gaufridi. Anno quinto & vicesimo, interfuit Hugo finitioni limitum Salonis inter Archiepiscopum Arelatensem, & ciues. Tertio pòst præfectus est erectioni Auenionensis collegij de Anneciaco à Ioanne de Bruniaco Ostiensi Cardinale ipsum moliente. Sexto & tricesimo fecit, vt Eugenius Pontifex juberet reddi Ecclesiis Vasionensi & Tricastinæ (hanc Hugo Vasionensis Antistes regebat) bona præter jus fásque ab illis auulsa, & rei cognitores daret Decanum Auenionensem atque Officialem Viuariensem.

Eugenius Episcopus seruus seruorum Dei dilectis filiis Decano Ecclesiæ Auenionensis, & Officiali Viuariensi salutem & Apostolicam benedictionem. Venerabilis fratris nostri Hugonis Episcopi Vasionensis, qui Ecclesiam Tricastinam ex concessione Apostolica obtinet in commendam, precibus inclinati, præsentium vobis autoritate mandamus, quatenus ea, quæ de bonis ad Vasionensem & Tricastinam mensas Episcopales spectantibus, alienata inueneritis illicitè, vel distracta, ad jus & proprietatem earumdem mensarum legitimè reuocare curetis, &c. Bononiæ anno incarnationis Dominicæ millesimo quadringentesimo tricesimo sexto, 15. Aprilis, Pontificatus nostri anno septimo. 60

Addidit etiam Hugo, vt is ipse Pontifex quarto pòst anno Tricastinum 61
Episcopatum vniret cum Vasionensi, quemadmodum habes in ipsius regesto folio ducentesimo octogesimo octauo. Inuenio precedente anno dedisse in emphiteusin, mediam partem frumentarię moletinę ad Ouidię amnis pontem positę, Saluiano de Viuariis Iudęo; cum facultate deriuandi aquam fluuij ad illius vsum, sub censu aiminarum frumenti annuarum sex; & mediam partem furni sub censu aiminarum totidem, ac vnius insuper denarij. Hoc non mirabitur, qui meminerit Leonetum Iudęum, se clientem Raimundi Bellomontani Antistitis dixisse, ante 100. & 40. annos. Samson Iudęus anno millesimo quadringentesimo octogesimo quinto *recognouit* Abbati Sanrufensi Auenione, vt ferunt illorum temporum tabulę, *vineam trium*

aiminata

aiminatarum, confrontatam à Borea recto cum vinea Iacob Messæ Iudæi, qui ei-
62 dem Abbati ipsam beneficiariam esse professus est. Hugo denique in paucis clarus Antistes anno quinto & quadragesimo Cresteti moritur, & Pontius de Sadone Præpositus Ecclesiæ Metropolitanæ Auenionensis qui adjutor viuenti fuerat, successit mortuo, & ad nonum ac sexagesimum vsque seruata Auenionensi Præpositura peruenit. Octauo & quadragesimo Robertum Archiepiscdpum Aquensem comitatus, interfuit cum aliis pluribus Episcopis illi celeberrimæ inuentioni corporum Mariæ Iacobi & Mariæ Salomes ad Arelaten, coram Renato rege Siciliæ & Comite Prouinciæ, atque Petro de Fuxo Cardinali & Auenionensi Pontificis Legato. Nono autem pòst anno fuit in Synodo, quam Pontificis Legatus coëgerat. Anno 1458. vicarius Alani Cardinalis vltimi Auenionis Episcopi posuit sub altari supremo templi S. Agricoli corpus S. Magni. Ex vita S. Agricoli in Bibliotheca Lerinensi pag. 324. Pontium excepisse fertur Ioannes de Montemirabili. Certè anno tertio & septuagesimo vocauit sacerdotes suos in concilium. Referendarius fuit Apostolicus: igitur & vixit, & extremum diem obiit Romæ, ædibus suis testamento datis Beatæ Mariæ de populo, in cujus templo ędiculam sancto Ioanni exędificauerat. In ea visitur conditorium viri, & inscriptio sepulchralis in hæc verba. *Ioannem de Monte mirabili hîc sepultum, intelligentia Apostolicum Abbreuiatorem, fides Referendarium secretum, probitas Sixto quarto Pontifici maximo familiarem, religio Episcopum Vasionensem fecit; quibus perfunctus septuagenarius obiit tertio Iunij, anno millesimo quadringentesimo septuagesimo nono. Hæc si consideres satis admonent.* Eo ipso anno Amalricus Ioanni substituitur. Sedebat primo & octogesimo: an eum superauerit dubito vehementer. Cùm enim Benedictus de Paganotis quinto sederit, inter ipsum tamen & Amalricum fuit Odo Antistes, qui fortasse paucos menses, aut vnum certè annum tenuit Episcopales infulas Vasione. Benedictus Florentię natus, moritur Florenrentiæ; & Ordinem S. Dominici professus sepelitur in Dominicanorum templo. Peruenit ad primum à millesimo quingentesimo vicesimo, annos omnino quinque & triginta Episcopus.

Pontius de Sadone.

63

Ioan. de Monte Mirabili.

64

Amalricus.

Odo.

Benedictus de Paganotis.

DE REBVS GESTIS

EPISCOPORVM VASIONENSIVM

LIBER QVARTVS.

1 POst Benedictum Paganotium Vasione sedit Hieronymus Scledus. Hic vir Vicentiæ in Italia natus, ita Clementi septimo se probauit, vt ad grauissima negotia, ad animam quoque pœnitentiâ eluendam, ab ipso adhibitus fuerit. Sed res viri pręclarè gestas epitaphium paucis verbis in patriâ positum complectitur. *Hieronymo Scledo, Episcopo Vasionensi, Clementis septimi Pontificis maximi domus Magistro, in Hispaniam Legato ab eo ad Carolum quintum Imperatorem misso, rebus supra omnium spem ejus prudentiâ celeriter & ex voto confectis, affinitate etiam inter illos junctâ, Cæsare in Italiam adducto, cum Venetis ceterisque Italiæ principibus fœdere inito, duce Insubrum Cæsari conciliato, in Belgis iterum apud eumdem legatione*

Hieronym. de Scledus.

legatione functo, Romæ in majori de se expectatione sublato, Ioannes Petrus fratri optimo ac innocentissimo P. Vixit annos duos & quinquaginta, dies duos. Obiit quarto nonas Ianuarij anno 1533. Tacere tamen non possum,quod cum 2
suis canonicis gessit. Res vt omnino aperta fiat, paulò altiùs repetenda est. Ex conuentionibus Faraudi Episcopi cum collegio suo, canonici poterant abesse ipsi à diuinis in basilica laudibus; & si,quem sui loco reponerent, fruebantur omnibus sacerdotij fructibus. Vt nihil est quo vetustate non debilitetur primùm, & postea sensim deficiat, ita euênit vt Canonici cùm vicarios sibi principio suppofuissent in rebus sacris,demum causati non esse in non multùm magna, neque frequentissima ciuitate, qui absentium vices pro collegij dignitate implerent, & abfuerint ipsi, & sui tamen loco neminem ad Deo dicendas laudes subiecerint, acceptis, sibique scilicet seruatis sacerdotij fructibus. Scledus Antistes rei seu insolentiam, seu importunitatem tulit ægerrimè, eámque Clementi septimo emendandam proposuit. Pontifex anno tertio & vicesimo supra millesimum quingentesimum ita edixit.

Quia Præpositus, Archidiaconus, Sacrista, Præcentor, necnon Canonici Va- 3
sionensis Ecclesiæ, tot reditus in absentia, quot in præsentia, vel quasi ex dignitatibus, necnon canonicatibus & præbendis percipiunt, non curant in Ecclesia residere, in maximum ipsius Ecclesiæ dedecus, ac diuini cultus detrimentum, & populorum scandalum, &c. autoritate Apostolicâ tenore præsentium omnes & singulos fructus, reditus, & prouentus, ac emolumenta quæcumque dignitatum, necnon canonicatuum & præbendarum ab iisdem dignitatibus, necnon canonicatibus & præbendis, perpetuò separamus ac dismembramus, ac in dicta Ecclesia vnam mensam commuuem capitularem, quatenus erecta non sit, erigimus & instituimus, ac eidem mensæ omnes & singulos fructus, reditus, & prouentus, ac emolumenta quæcumque eiusmodi, perpetuò applicamus, & approbamus, vt quòd illa ac alia quæcumque emolumenta, ac fructus, reditus, & prouentus dictæ mensæ in distributiones quotidianas de cetero existant, & inter Præpositum, Archidiaconum, Sacristam, & Præcentorem, & Canonicos, pro tempore dictæ Ecclesiæ inibi continuò personaliter residentes, ac diuinis officiis interessentes, distribui debeat, & portio absentis aliis inibi residentibus & interessentibus accrescat, &c. Addidit etiam 4
vt pergeret in hæc verba. *Approbamus, quòd dictus Hieronymus Episcopus, quæcumque statuta, & ordinationes, licita & honesta, ac sacris canonibus non contraria tam circa residentiam, interessentiam, ac fructus, reditus, & prouentus, necnon distributiones quotidianas huiusmodi ipsorum fructuum redituum, ac prouentuum, & distributionum participationem ac distributionem, & ipsius Ecclesiæ seruitium, & alia quæcumque præmissa, quomodolibet concernentia, quoties sibi placuerit, facere, alterare, ac mutare, quascumque etiam permutationes perpetuò dignitatum, necnon canonicatuum & præbendarum prædictarum, & aliorum quorumcumque beneficiorum Ecclesiasticorum, & inhabilitatis ad illa, ac pecuniarias alias quascumque, de quibus sibi placuerit censuras & pœnas in quemlibet contrauenientem apponere, &c.* Canonici ad Clementis literas ingemuerunt, & anno sex- 5
to ac vicesimo prouocauerunt ab illarum executione. Sed demum re sæpius agitatâ, inque varias partes non indiligenter versatâ conuenerunt cum Hieronymo Antistite in capita sequentia, quæ Clemens Pontifex postea comprobauit. Primò *fructus, reditus, & prouentus ciuitatis ac territorij Vasionis, &* 6

S. Marcellini sint ipsius collegij, & in commune conferantur. Secundò Archiediaconus eidem collegio *dat* Ecclesiam S. Quinidij, & illius fructus, atque iura omnia *reseruatis sibi oblationibus dictæ Ecclesiæ, & tenemento antiquo dictæ Ecclesiæ, ac pensione annua sex ducatorum auri de camera quoad vixerit.* Tertiò Sacrista etiam tradit collegio suo *decimas, fructus, & emolumenta, quæ ratione suæ sacristiæ percipit ratione Ecclesiarum S. Verani, & S. Martini in territorio Vasionensi, ac territorio S. Verani vocati le Flesc, seruatâ quoad vixerit pensione*
7 *annuâ viginti quinque ducatorum auri.* Quartò Firaudus Borelli, sacrorum curio, cedit omni suo iure, & eidem collegio illud concedit, seruatis in omnem vitam fructibus eius. Atque hactenus ista. Scledus Antistes moritur anno sæculi tertio & tricesimo, die secunda mensis Ianuarij: & illorum temporum vir anonymus Archiepiscopo Toletano scribit Clementem septimum voluisse, vt duo serui cadauer Episcopi à muscis ventabulo defenderent, quod solis Cardinalibus tum dabatur.

8 *Thomas Cortesius.* Thomas Cortesius Prati in Tuscia natus, Hieronymum excepit anno illo ipso tertio supra tricesimum: & datarius siue notarius Pontificis scripsit matrimoniales tabulas Henrici Ducis Aurelianensis & Catharinæ de Medicis Massiliæ die 27. Octobris quas recitat Iustellus in probationibus historiæ Aruerniæ pag. 129. Cum illo eas scripserunt Ioannes Breton & Gilbertus Bayard Secretarij regij. Ipsis Episcopalis curæ initiis finem imposuit liti, quam de Intercalli olim venum ab Hieronymo Paganotio data, Scledus intentauerat Hieronymo Guiramando. Hic omnia Episcopi in pagum iura emerat à Paganotio triginta in singulos annos florenis, & Iulius secundus Pontifex emptionem probauerat anno sæculi sexto. Indigna Scledo post Paganotium Episcopo res visa est, neque vnquam potuit adduci vt probaret venditionem non ignobilis pagi iniquis conditionibus factam: sed mors præpropera fecit, vt causa edicto iudicum non fineretur. Vt Guiramandus Thomam
9 illi suffectum accepit, vt saniora secutus consilia cum eo conuênit, datis supra annuum triginta florenorum cêsum nummis aureis septingentis & quinquaginta. Thomæ Iacobus ex vxore ante sacerdotium filius successit in Episcopatu, anno sæculi primo & quinquagesimo, atque ad Patriarchatum Alexandrinum euectus interfuit Concilio Tridentino. Rexit Vasionensem Ecclesiam annis octo supra viginti. Sexagesimo sæculi acceperat sibi adiutorem operis Rainerium Ceuli Dominicanum sororis filium: sed is ante auunculum septuagesimo Cresteti mortuum obiit.

Iacobus Cortesius.

10 *Guilelmus Cheisolmus.* Eo anno Guilelmus nobilissima Cheisolmorum gente in Scotia natus, Ecclesiâ Dumblauensi, patriâque cum catholica fide pulsus, Vasionensem regendam accepit. Sed antiquæ pietatis Antistites, cùm in ea curanda posuisset annos quatuordecim, honorum opumque pertæsus, Cartusianorum instituta magno in omnem partem exemplo amplexus est. Concessit tamen Mariæ sanctissimæ Scotorum reginæ; quod negare non poterat, vt pro ea ad Pontificem orator præter ordinem esset. Obiit Romæ, anno tertio & nonagesimo sæculi, Cartusianorem Prior, quem in sanctissimo Ordine ma-
11 *Guilelmus s. Chrisolmus.* gistratum iam Lugduni sapientissimè gesserat. Eo ad Cartusianos profecto, Pontifex tradidit Episcopatum Vasionensem Gulelmo ipsius ex fratre nepoti, anno quarto & octogesimo sæculi. Hic post Sacratum Carpentoractensem Episcopum rexit Comitatum Venaissinum, & cùm ad Scotiæ regem

gem

gem electus à Pontifice nuntius fuisset, edidit librum aduersus Caluinistas hæreseos in patria satores. Moritur nono & vicesimo anno supra millesimum sexcentesimum. Michaël Dalmerassius viuentis in Episcopali opere adjutor successit mortuo. Natus Balneolis in Occitania, moritur quarto post adeptum Episcopatum anno. *Michaël Dalmerassius.*

Erat tum Romæ, in comitatu Francisci Cardinalis Barberini, Ioseph Maria Suares, intimus summi Pontificis Cubicularius, vir Græcis & Latinis literis eruditus, & antiquarum rerum, seu sacrarum, seu profanarum apprime sciens, atque mortuo Michaële fit Vasionensis Antistes, ex adjutore Auenionensis in basilica metropolitana Præpositi. Licebit puto mihi, & locus postulat, fusiùs dicere de amicissimo mihi ante annos triginta Episcopo, ejusque ex domesticis tabulis gente. Atque, vt aliud non esset, id debeo Ioanni Francisco patruo, quem cùm pueritiam exuerem, & à Societatis IESV tyrocinio recens, prima Philosophiæ spatia discipulus emetiret, Turnoni amantissimum & boni supra paternum animi Rectorem habui. Igitur 12 *Ioseph Maria Suares.*
Ioseph Maria, per Iosephos patrem & avum, à Didaco illo descendit, qui, vt 13
erat ingenio, prudentiâ juris, rerúmque gerendarum peritiâ summus, & Belgarum imperium in Hispania non ferebant nobilissimi per Castellam, Andalusiam, aliásque regiones viri, & cogitabant de Calabriæ duce, Neapolitani regis filio, educendo ex arce Sciatiua, & post nuptias cum Ioanna regina vidua in regem euehendo, turbarum pertæsus excessit de patriâ, & quietissimas supra Regem à Romano Pontifice sedes elegit, Comitatum Venaissinum, Pontificiam in mediâ Galliâ ditionem. Is ille Didacus est qui Suaresiorum gentem antiquissimâ apud Hispanos nobilitate illustrissimam, Cor- 14
dubâ Auenionem transtulit ante annos 130. Genuit verò ex Eleonorâ Oliuaria, Francisci Franciæ Cancellarij & Seraphini Cardinalis consanguinea, Iosephum, qui de Clementiâ Lopia sustulit filios omnino quinque, Franciscum, Iosephum, Ludouicum, Ioannem Franciscum, Henricum, omnes sapientiæ laude clarissimos. Franciscus eruditionem & eloquentiam probauit etiam Romę. Vim mentis & pietatem Ludouicus omni vitâ constanter prę- 15
stitit. Iosephus omnia post parentem togæ decora tulit, omnes magistratus in patriâ, & supra ipsum in Arausicani Principis curia Senator fuit consultissimus juris. Henricus Iosepho non impar inclaruit & ipse togâ, Henricúmque cognominem habet filium & magni nominis hæredem, & eruditum in paucis. Ioannes Franciscus amauit Societatem IESV & à puero secutus est, in eáque Theologiam cum laude docuit, & Tolosanam Prouinciam summâ rexit prudentiâ. Sed præcipuum nomen ducit à pietate, quam in viro tam accuratam verámque vidimus ac suspeximus pueri, vt velut innatam verámque vidimus ac suspeximus pueri, vt velut innatam diceremus. Certè, vt fatear quod est, annus sæculi vertebatur vndecimus, cùm
in adolescentiæ limine grauissimâ febre correptus sum. Ardente per immo- 16
dicam æstatem cœlo totum corpus ignis vrebat, jámque viscera durè depastus, proximè erat vt certissimam mortem inferret, eruditissimo Tarduino qui de pilis sapientissimè scripsit, omnem medicam artem nequiquam contendente. Interea rerum Ioannes Franciscus Rector, cùm in hominibus nihil esset opis, ad Deum ipse confugit, precibúsque ac lacrymis per dies omnino quatuor apud illum sic egit, vt animam pene fugientem

diſtinuerit in corpore. Hic vir exitus habuit pares vitæ, & quod ab omni virtutum genere, ac in deum pietate potiſſimùm tulerat per omnem vitam nomen, ſeruauit in morte: & fertur nonnihil etiam à morte ſupra hominum vim egiſſe, è quo intelligas in cœlo viuere. Ad Ioſephum Ioannis Fran-
17 ciſci fratrem qui Ioſephum Mariam Epiſcopum genuit redeamus. Is ex Paula Santronquetia quinque liberos ſuſtulit, maioribus non minores. Hoc etiam patruis maior eſt Ioſephus Maria primogenitus, quòd Epiſcopatum Vaſionenſem in familiam intulit, & plurima de rebus antiquis eleganter, doctè, ſapienter ſcripſit. Ludouicus præpoſituram metropliotanę baſilicæ à Franciſ-
18 co patruo acceptam prudentiſſimè gerit, vir factus ad pietatem, caritatem, & omne virtutis ac officij genus. Carolus Ioſephus Canonicum ſequebatur, cùm hęc primùm ſcribebam, nunc eſt Epiſcopus. Franciſcus ex Eliſabetha Spinæa Guilelmi, & Ioannæ Vrrææ Podij Sanmartinenſis filia, duos habet liberos in ſpem illuſtris familiæ ſuccreſentes, Auditorum rotæ Decanus, Aulanique & Poëti in Delphinatu dominus. Denique Ioannes Franciſcus togæ ſagum prætulit, & alæ equitum leuioris armaturæ præfectus, arma non ſine laude in Italia tulit. Sed iſta de gente Suareſia fuerint ſatis. Iam Ioſephus Maria Epiſcopus, Vaſione ſedit ab anno ſæculi tertio & triceſimo, Chriſtianamque rem ſanctè curauit, & vehementer vrſit magno certè fructu, Atque Antiſtitem peſtulabat diœceſis, qui & in ipſa hæreret, & indefeſſo illius culturæ allaboraret ſtudio. Multa ille Vaſione ciuitate, multa per pagos & oppida, pro cuiuſque vſibus ſapienter occepit, & perfecit animosè. Ea non apertiùs neque faciliùs intelligentur, quàm ſi Epiſcopatum omnem in ſuas regiones diuidam, & per ſingula earum loca lectorem ducam.

19 Epiſcopatus Vaſionenſis trifariam ſectus eſt. Eccleſias habet duas in Arauſicano principatu, in Delphinatu ſedecim, reliquas in comitatu Venaiſſino. Celeberrimum eſt in Arauſicano principatu monaſterium Sancti Andreæ de Rameriis. Tenent moniales Cartuſianæ ab anno milleſimo centeſimo octogeſimo. Quis, & vnde illas eò deduxerit nemo hactenus dixit. Per iniquitatem temporum expertæ ceteris in rebus furentium hæreticorum vim, nemo mirabitur amiſiſſe tabulas, quibus & inſtitutio cœnobij, & ædium erectio, & alia in quotidianos etiam vſus continebantur. Nunc ipſarum Abbatiſſa, & Gigondatij, de quo ſtatim dicam, Prior coguntur quoque hæreticis pendere annuatim aureos duodecim ſu-
20 pra ducentos, peſſimo in omnem partem exemplo. Ioannes Maria Epiſcopus hîc grauiter laborauit. Ad finem nemoris domum habent puellæ nobiles in Cartuſianâ veſte, neque Cartuſianorum quemqúam tamen videas, à quo ſeu leges ſanctiſſimi Ordinis accipiant, ſeu ſapientiſſimis monitis exempliſque ad omne officij genus informentur. Quod igitur facile alioqui pro hominum imbecillitate erat, neque monachorum illorum, quæ veſte præferunt, ſequuntur aut etiam nouerunt inſtituta, & id ſolum virtutis exequuntur, quod cuique bona mens, & ſapientis presbyteri, apud quem peccata deponunt, ſermo ſuggeſſerit. Cogitauerat quidem Epiſcopus eas pro Concilij Tridentini mandatis deducere è ſilua Gigondatium, & quibus monachas teneri decet leges dare. Sed magna conſilia nondum ſuos exitus inuenerunt. Ceterùm latè per nemora dominatur

cœnobium

cœnobium, & vndecim Eccleſias per pagos ſibi ſubiectas habet, præter ſuam ædem ſacram, in qua ipſis datus ſacerdos, ruſticis per monialium villas latè ſparſas etiam ſacramenta miniſtrat curio. In eodem Arauſicæ Principatu Gigondatium eſt oppidum non ignobile, & Suſeta pagus, atque 21
Caſtrum nouum Redorterij, & Monſmirabilis pagus tenuis vicatim habitatus. A catholicis quidem ferme incoluntur, ſed aut vi per hæreticorum tumultus, aut ſeu temporum quæ nihil non exedunt, ſeu Priorum ſuorum incuriâ (res enim obſcura eſt) ceciderunt ſacræ ædes. Pro diruta ergo quæ in agro erat baſilica, Gigondatiani aliam intra oppidi muros tribus ſacellis ornatam habent, & in ipſa eius porta ædiculam beatæ Virgini ſacram. Polyandrium tamen adhuc in agro eſt ad parietinas veteris baſilicæ. Redorterium, Suſeta, & Mons mirabilis ſacerdote carent, & à Gigondatio petunt ſacra ceteris præter pauciſſimos illos anni celeberrimos dies. Ioſephus Maria Epiſcopus ſcripſit metro chorographiam ſuæ diœceſeos. In ea ſic loquitur de Gigondatio.

Inclinat Iucundatium, & pendere videtur
E monte: hîc ſiluæ, plenaque luſtra feris.
Principis hîc iucunda fuit venando voluptas.

In Delphinatu Buxum & Nionium habent aliquid nominis; neque Vinſobrium omnino illaudatus eſt pagus: cetera diœceſeos modica ignotaque ſunt loca. Igitur Buxum oppidum celebre, & regionis (baronias vocant) caput, cui regius in eo dat iura, vt loquuntur, balliuus. In eius agro quondam fuit Dominicanorum cœnobium. Hugonotti euerterunt. Raimundus Medullionis regiunculæ dynaſta, & Delphinis tum Viennenſibus & qui Valentinorum & Dienſium Comites erant Pictauienſibus fere ſuppar, erexerat anno quarto & nonageſimo ſupra milleſimum duceteſimum, ad preces Raimundi fratris, ex Dominicano Archiepiſcopi Ebredunenſis, Ioanni Geneſto & Radulpho de Monte ſeniore, pauciſque aliis à Petro de Miterno Prouinciali poſt capitulum, vt vocant, generale Monpeſſulanum miſſis, & eos acceperat domi ſuæ ſeruaueratq; donec in propriam poſt annos ſedecim immigrarunt. Nunc alio in loco reſtituitur viris ædes. In oppido ſunt hæretici non omnino pauci. Longè plures Nionium habet. Neomagum Prolemæi faciunt, Tricaſtinorum ciuitatem, Montalbanæ caput dynaſtiæ. Nobile eſt ſingulari prorſus vento, cui Pontiacus nomen, & aquis ad humani corporis ſanitatem, ventum admirabilitate ſuperantibus. Audi Ioſephum Mariam præſulem in ſua Epiſcopatus Vaſionenſis chorophia canentem de S. Cæſario deducente monachas Arelate Nionium.

22

23

Prece Cæſarij ventos ſpirare ſecundos
E rupe, ac medias ſurgere iuſſit aquas.

Hîc, cùm peſtis graſſaretur, fecit Epiſcopus, vt hæreſos miniſtro fugiente Franciſcani, quos Recollectos vocant, eâ tactis eſſent auxilio; quod maximo omnium ciuium vſu ab iis actum eſt, hæreticorum etiam nonnullis ad catholicam fidem adductis. Sed prætermittendum non eſt, quod Antiſtes 24
ipſe magnâ ſuâ laude ſuſcepit. Cœnobium Sancæſarianarum monialium Nionij quondam inclytum erat. Deiecere Caluiniani, & ſuis ſpoliauerunt reditibus, eorumque teſtes tabulas aut accepere ſibi, aut etiam corrupere ac perdidere, id enim obſcurũ eſt. Igitur cùm Ioannes Maria Epiſcopatu accepto

recens in oppidum veniſſet, vnam inuenit puellam ſine ſuis ædibus, quæ
veſte magis, quàm moribus monacham præ ſe ferret. Quid in re deplorata
faceret non habebat: reſtituere tamen cœnobium conatus eſt. Nunc ali-
25 quot ſunt in eo virgines, ſeruantque leges ab Antiſtite datas. Vinſobrium
pauci habent catholici: & ea res fecit vt anno quinto & triceſimo hæretici
ſuam in ipſo pſeudoſynodum cogerent. Sed aduolauit ad oppidum ſapiens
Antiſtes, firmandis in fide catholicis, & conuincendis, ſi res poſtularet, hæ-
reticorum miniſtris. Quieta fuerunt omnia, neque turbatum aliquid eſt
à Caluiniſtis. Octo & ſexaginta qui conuenerant errorum ſatores, non ſu-
ſtinuerunt doctiſſimi Præſulis conſpectum, fugeruntque. Cetera quæ ſe-
quuntur in Delphinatu loca cenſere ſatis erit. Tuleta ſeu Aleta modicus ac
pertenuis pagus ſe, quod mireris, Principatus nomine circumſpicit, Proa-
tium, Belliuicinum, Propiacum, fanum Mauritij, Noueſanum, Ventero-
lium, Mirabellum, Caſtrum nouum Bordettæ, Guigonis podium, Merin-
dolium, Petralonga cuius curio Penam etiam regit, vt Beneuadium, Aulo-
26 num, & Rocamblancam tector Eccleſiæ Belliuicini, denique Molanum,
nihil habent memorabile & hoc loco dignum. Sed tacere tamen non poſ-
ſum, quod anno & quadrageſimo huius ſæculi euenit Molani. In agri re-
gione quam à vitulis dicunt, ad montis Ventoſi radices, centum aut circi-
ter à Tolloureno amne paſſibus, ſtabat quondam ædicula beatæ Mariæ,
quam ob ignotas mihi cauſas appellabant Candidam, ſacra, & ab ea non
longè villa Petri Vrræ torparchæ. Hæretici, vt totis regionibus cætera,
ſic Marianum illud ſacellum euerterant. Et Petrus, vt gente nobiliſſimus
erat, & Molani etiam pro toparchia omnino clarus & ſpectabilis, facilè à
Guilelmo, ante Ioannem Mariam Epiſcopo, lapides ruderum ipſius ac-
ceperat, in villæ conſtructionem impendendos, appromittens futurum vt
27 Marianam ædiculam reſtitueret. Igitur villam de ſacelli ruderibus excitans,
neque ſacellum tamen ipſum inſtaurat. Puto equidem cogitanti opus, vt
morum integer accuratuſque pietatis erat, mortem interceſſiſſe: verùm Deo
non placuit maior villæ, quàm ædiculæ Marianæ cura. Nam, ecce tibi rem
prorſus ſtupendam, Ludouica Landona Antonij & Ludouicæ Heliæ filia,
annorum quatuordecim puella, die menſis Octobris tertiâ decimâ, neſ-
cio quid ad villam (Antonius pater eam colonus habebat) ex parentum
preſcripto faciebat operis ruſticani, & ecce tibi Petrus ante annos octode-
cim mortuus, ei ſe conſpiciendum præbet. Multo puluere videbatur ſordi-
dus, omniſque veluti terreus, niſi quòd velatus erat humeros linteo ſemi-
28 putrido. Neque vno eo die, ſed aliis etiam conſequentibus ſæpenumero vſ-
que ad ſextum & decimum Nouembris, triſtes illos vultus, fœdamque ſpe-
ciem, trepidanti puellæ propoſuit, nunc extra villam, nunc in villæ feneſtris.
Pauca alia, ſed hoc maxime per puellam poſtulabat clarâ voce, vt ædicula
Sanmariana quàm primùm inſtauraretur, aiens futurum vt eâ maturatò ex-
citatâ purgantibus educeretur è flammis. Cúmque Ludouicæ, referenti viſa
auditaque, non haberetur fides, minitatus eſt non ſemel ignes villæ, pro ni-
mia cuius cura ipſe cremabatur poſt vitam, & pecori armentoque cæ-
dem; occepitque hanc inferre: ſed deſiit etiam videri, cùm ædiculæ, monen-
te Epiſcopo, manus admota eſt.

In Comitatu Venaiſſino occurrit principio Valriacum præſtans & incly-

ta vrbs. In ea ſunt Benedictini, Crudatenſium apud Viuarienſes monachorum colonia, Antoniani, è Franciſcanis Minoribus Conuentuales & Capucini, ac demum virgines Vrſulanæ. In Conuentualium æde ſacra viſitur corpus Martini de Vlmis Epiſcopi Tricaſtini, & in magna populi veneratione eſt. Illud Alanſono, Dienſium pago Guilelmus Gaudiberti curio, iuuantibus Petro de Laya & Giraudo Tortelli, Valriacum clam ceteris hominibus tulit anno milleſimo trecenteſimo nonageſimoquarto, per tumultum Tureniorum militum, omnia ſacra profanaque importunis miſcentium latrociniis, vt non quod Chetino de Rechercheriis barbarâ feritate factum fuerat, aliquando pollueretur. Et Valriaci etiam Franciſcani, omnia tuta timentes, humo condidere loco ignoto. Sed centum & octo pòſt annis, cùm certiſſima conditorij argumenta eſſent, in Conuentualium æde ſacra inuenerunt, effoſſa humo coram Gauterio Ademaro Grignani barone cœnobij fundatore, quem Marmetus Clareti, Stephanus Dies, Georgius de Foreſts, Aſtorgius de Alriots, Petrus de Bologne nobiliſſimi toparchæ, comitabantur cum innumerâ plebis multitudine.

Malaucena oppidum, æſtiuâ Clementis quinti Pontificis domo, ad caput Gratzelli fontis aquarum copiâ ſplendoreque viſendi in agro poſitâ, clarum eſt. De hoc fonte Ioſeph Maria Epiſcopus ita carmine cecinit. 30

Auſit olim Cauares prælongo fornire, circi
Hunc ad Arauſicaces ducere Naumachias.

Anno milleſimo quadringenteſimo ſuberat Bernardono de Serris, quem anno pòſt decimo Guilelmus de Peſſerato Antiſtes voluit Eccleſiæ ſuæ patronum. Inuenio habitatum quondam à pluribus Iudæis, qui (cur hoc non afferam?) *ratione cemeterij & ſcholæ* debebant Epiſcopo annuatim libram piperis, zingiberis libram, & duo ceræ pondo. Anno tertio & triceſimo ſupra milleſium quingenteſimum omnes, præter duo capita, Iacob de Belliquadro, & Samuelem Mehio, defecerant. Hi vectigal pendere recuſabant, & Samuel (quid ſocio factum ſit tacent Epiſcopales tabulæ) denique ſapientum virorum conſilio damnatus eſt octodecim per annos ſingulos groſſis.

Creſtetum, Raſtellum, & Intercallis, pagi non contemnendi, ſunt in ditione Antiſtitis. Eorum vicecomes appellatur. Ante Hieronymum Scledum non inuenio qui hunc dignitatis titulum ſibi acceperit, qui ſe etiam Capreriarum Comitem ferebat: ſed ante eum non multas habet Epiſcopium chartas. De Capreriis Ioſephus Maria Epiſcopus ita cecinit. 31

Cum titulo Comitis Caprerïaque iugum.

Igiturne exiſtimandum eſt iugo ſeu vertici montis datum ad iniuriam magis quàm decus, nomen Comitatus? abs dubio vrbs ſiue caſtrum in iugo quondam fuit, cum nomine Comitatus; perque illam de Vaſionis dominatione, ac proinde comitatu, qui antiquis illis temporibus vrbibus quæ Epiſcopos haberent tribuebatur, cum Comite Toloſano contentionem, Epiſcopo capreatum Comitis nomen hæſit. Placet his adiungere, quæ Antiſtes in ſua chorographia ſcripſit de Creſteto & Raſtello.

Creſtetum vocitant quia criſtæ montis inhæret.
Raſtellum raſtro ſimile eſt.

Seguretum tenuis pagus habet in agro ædiculam S. Iuſti prodigiis frequentibus illuſtrem. Eſt ea in modico nemore ad Arbautium & Martium mon- 32

tes.

tes. Dicitur Aubussoni,quondam in cognomine monte pagi,fuisse,cujus incolæ,furoris Turenij tristes reliquiæ, Seguretum secesserint, suo ad ipsius agrum addito cum nemore, S. que Iusti sacello. Quis fuerit Iustus, qui in ædicula colitur,non omnino mihi constat. Priscæ,quibus de illo scribebatur tabulæ,aut bellorum,aut tumultuum vi omnes perierunt.Putatur Complu-
33 tensis,cum Pastore,per Dacianum sub Diocletiano martyr. Ante omnem non hominum,sed tabularum, memoriam se tam beneficum eo loci mortalibus ostendit,vt admirationem vniuersis circùm populis moueat. Igitur non marmore,non auro splendidiùs ornabitur vnquam ejus ædicula, quàm subalaribus fulcris,cereisque tibiis,pedibus,brachiis,manibus,oculis,& id genus anathematis; quæ mortales pro valetudine instaurata beneficij memores nunc etiam appendunt,inclarescit. Possum ego multa & antiquorum & nostrorum temporum prodigia recensere ; perdurat enim ante multas ætates
34 cepta vis. Placet vnum afferre quod anno hujus sæculi primo & tricesimo magnos fecit animorum motus. Ioannes Baptista Aubric, Francisci & Mariæ Brunellæ filius, Sabletensis, annos natus septendecim, altero pede niti non poterat, contractis in fœdam speciem tibiæ neruis. Igitur subalaribus furcillis & sustinebat, & ad gressum mouebat agebátque ęgrum corpus.Magno & ipsius,& parentum labore ducitur ad ędiculam B.Iusti : solidam noctem in eâ non sine bonis precibus agit : summo manè peccata apud sacerdotem deponit expiátque. Cùm postea interesset sacrificio, ecce tibi patitur deliquium cordis, & in somnum veluti soluitur. Sed sibi redditus sumit Eucharistiam, & redeuntis in membra valetudinis, cúmque morbo pugnantis verissimum argumentum, ingens dolor, adolescentem occupat. Redibant suâ per neruos viâ de summo vertice spiritus, cogebanturque per arctatos humore pingui concretóque meatus, & vehementissimos ad deliquium vsque sopori simillimum ciebant cruciatus. Nam vt omnia ceptæ pietatis opera perfecit adolescens, vt in pedes erectus, stupentibus cunctis mortalibus iuit sine baculo, sine furcilla per sacellum, perque omnem Sabletum vsque viam. Miraris adolescentem doluisse,cùm curabatur diuinâ per Iustum vi? accipe quid Flodoardus libro 1. de Remensibus Episcopis scripserit cap.22.de Flotgilde puella annum sextum & decimum nata,quam B Remigius curauit. *Diuinâ sibi gratiâ superueniente, vim medicinæ vix ferre valens,magnis cepit vocibus strepere,& ejulatus acerbos edere. Sicque nodis neruorum resolutis, omnique poplitum contractione relaxatâ,vnius horæ ferme spatio, viribus exhausta jacuit quasi mortua. Sed qui contulit absolutionis opem, roboris addidit quoque vigorem. Mòxque seu de graui euigilans somno, vbi supernum sibi sentit obuenisse beneficium, pignoris almi petit loculum, cujus gratiâ sibi contigisse non hæsitabat beneficium.*

35 Bellimons, Queirana, Buissonum, Fana Pantaleonis, Romani de Malagardia, & Romani de Vianesio, Sabletum, Villa Dei, Fara, Falconum, Podialmeratium, Roassium, tenues modicíque pagi sunt. Albarufum à Iosepho Maria Episcopo vocatur Alba Rufi in chorographia Episcopatus : & in eo gypsum laudatur,vt sabulum Sableti,& mala seu poma Malagardiæ,

Eminet Alba Rufi,gypsi generosa metallis.
Sabletum cliui sabulosi dorsa coronat.

Coloni.

Confer

Confertis calathis mitia poma legunt.
Guardia malorum dicta hinc.

Albarusi signum est B. Virginis ligneum coloris oleacei, jam olim euidentissimis aduersus omne quidem malorum corporis genus, sed vertiginē potissimùm, morbum Herculeum, & alios ex inualetudine cerebri ortos prodigiis celeberrimum. Vnum certè cum hæreticorum etiam admiratione stuporéque à centum ferme annis euenit. Albarusum ab Hugonottis per effera totis Gallis tumultuantium seu latrocinia, seu bella captum est. Pago direpto, imagines sacræ omnes, cum libris & chartis Ecclesiasticis, in rogum ingentem conjectæ sunt, subjectisque ignibus crematæ: vnum hoc B. Mariæ signum in mediis flammis perdurauit illæsum, & sine fumo etiam fuliginéque intactum. 36

Vasio denique ciuitas, diœcesos caput, non ampla, neque ædibus seu sacris, seu profanis visenda est. E monte saxeo, cui insidet, decliuis resupinatur pene omnis versus Ouidiam borealem fluuium. Fuit olim trans amnem amplissima, vt intelligitur ex dictis libro 1. Sed cum à Raimundis Comitibus Tolosanis, Faidæ filio nepotéque, Episcoporum odio furentibus, vastata crematáque fuisset, castrum principio, quod nunc etiam stat, in monte erectum est à Faidæ nepote, deinde sensim aliæ post alias aduersus militum omnia diripientium incursus & latrocinia domus additæ, donec vniuersa ciuitas, fluuio superato, sese ad castrum in vrbem quam videmus applicuit. Scilicet non hominibus tantùm, ciuitatibus etiam sua sunt fata. Iosephus Maria Episcopus in antiqua recentéque ciuitate plurimùm laborauit, multáque sapienter egit ac fortiter. Taceo quòd suam Beato Quinidio ruderibus purgatam ædem restituit in antiqua; quòd in nouæ basilica reliquias Sanctorum & diligenter inspexit, & apto ad populi venerationem loco reposuit: quòd non pauca in illius principe (cathedralem dicimus) Ecclesia quæ omnis de lapide quadro stat etiam nunc, & non pauca in istius Episcopio perfecit: vnum & alterum prætermittere certè non possum. Vt antiquissima Vasio est, erátque olim perillustris & nobilissima, habet plurima variáque venerandę antiquitatis argumenta in nummis, sepulchris, inscriptionibus, statuis. Eminent in istis de lapide seu deorum, seu senatorum imagines; & vestis siue insolentiâ, siue majestate commota plebs, vt rerum hujusmodi ignara est, Sanctorum arbitrabatur statuas, colebátque præcipuis honoribus, sanctas Niobes (à quo & vnde acceptum fuerit nomen nemo dicat) appellitans. Doctus Antistes ex veste quæ essent imagines intellexit, & de doctâ plebe domum suam deportauit, ex oculis vulgi omnes erroris causas sapientissimè tollens. Aliud erat quod non mulierculis, plebíque, sed toti ferme ciuitati in non exiguum Christi aut Episcopi contemptum imponebat. Die beato Stephano sacrâ, quæ Christi natalem sequitur, ouum à gallina recens per vrbem humeris hominum manè portabatur, cum festo tibiarum & fistularum sonitu in domum non inopulenti ciuis, in qua deinde ad vesperam vsque compotationibus certabatur. Quid ouo hoc per plateas, vicos, & angiportus tanta celebritate delato significaretur, ego quidē non video. Si cogitabis homines festam ouo recens orto veluti sacrantes diē, insultare Christo voluisse per frigora, omniúq; rerum egestatem recenter nato, vt ego quidem animum inducere non

37 (margin, at "Vasio denique"); 38 (margin, at "Maria Episcopus"); 39 (margin, at "pio perfecit"); 40 (margin, at "gi omnes erroris"); 41 (margin, at "to significaretur")

poſſim, non tamen temerè cogitabis: ſi aliquid,quod non puto,ille ciuis ſi-
bi inde honoris, & in ceteros quaſi clientes ſibi juris ſumebat, næ multùm
ille peccabat in Antiſtitem,cui & ipſe, & ceteri Vaſionenſes, exempla ma-
jorum ſecuti, ſæpenumero ſe clientes eſſe profeſſi ſunt. Sed hæc omnia de
Vaſione placet claudere inſignibus per B.Virginem prodigiis, in cujus clien-
tela ab antiquiſſimis temporibus eſt Vaſionenſis,& Eccleſia, & per Eccle-
ſiam,vt puto, ciuitas.

In illius agro ſunt plures ædiculę: duę Virgini ſacræ, ſanctis Stephano,
Laurentio, Martio, Verano prorſus quatuor, ſingulis ſingulę. Celeberri-
42 ma ſemper fuit, quæ Virginis agrorum, vulgò Noſtrę Dominę de campis,
appellatur. Annus incertus,ſupra centeſimum quinquageſimum tamen fuit,
cùm Iacobus Ioannes die ſancto Barnabę ſacrâ, vt erat pius & ſacrarum re-
rum amans, Creſteto ad eam venerabundus ibat. Vt ad Tarainum torren-
tem, qui in mediâ viâ eſt, venit,vt videt beatam Virginem ad dexteram ru-
pis: in cujus caua ſeſe ille immittens influit in Ouidiam, & vehementer ad
inſolita viſa hæret.Solatur ſtupentem Maria, jubétque ſuos Creſteti ciues ac
Vaſionis moneat de vitiis ad auertendam,quę immineret,iramDei,doceátq;
43 ſacellum ſibi eo loci exædificandum eſſe.His dictis ea recedit ab oculis Iaco-
bi,& ipſe pergit in via,principio vehementer pro viſo attonitus,poſtea cùm
ſibi redditus fuiſſet, malè omnino certus quid ageret.Redeunti ex Mariana
ædicula domum,beata Virgo igitur rurſum ſeſe viro videndam præbet, ad
eamdem Taraini in Ouidiam ſeſe exonerantis rupem, ſuáque mandata re-
petit.Iacobus Ioannes jubenti paret, atque Vaſionenſes Creſtetenſibus
juncti ſacellum extruunt imperatum, tanto beatæ Virginis fauore vt ſe
loco præſentem magnis, & frequentibus prodigiis ab eo tempore docuerit.
Singulare eſt quod anno primo & viceſimo poſt milleſimum quingente-
ſimum euênit.Placet illud innominati ſed coëtanei auctoris vocibus recita-
44 re. Vt barbara ſit, vera tamen eſt oratio, & ſuâ ſimpplitate fortaſſis non erit
ingrata lectori. *Verceyranus juuans Petrum Garini, mercatorem Carpentoractien-
ſem, quamdam magnam tinam* (cuppa vinaria eſt) *mutari, in mutatione fuit
auersè confractus,brachio toto penitus diſcuſſo. Manſit per dies, quibus nullo
chirurgico inde valuit ſanari. Ex quo rediens ex Mirabello, cepit ſe vouere
beatæ Mariæ de Tarayno, dignaretur ſuccurrere, & brachium perditum,de quo de-
ſperabat, penitus ſuæ priſtinæ ſaluti redderet. Aduen iens ad pontem Vaſionenſem
licèt à multis diſturbaretur, ne iret ad cœnam cum eis.......... vt ſe vouerat, pe-
dibus nudis cepit eò ire, & quamquam vix pedem mouere valeret, vti cepit,
leporiùs tamen acceſſit. & ſtatim ad locum capellæ deſtinatæ peruentus cepit vltro-
neus liberè brachium mouere,&c.* docet redditum priſtinæ ſanitati in ipſâ ædi-
cula. Quis autem Iacobus Ioannes fuerit non inuenio. Certè is mori-
45 bus fuiſſe videtur, vt pietate ac ceteris Chriſtiani viri officiis merue-
rit conſpectum & colloquium beatę Virginis, atque ad Creſtetenſes
ſuos, ac Vaſionenſes ab eâdem legationem. Sintne nunc Creſteti vi-
ro conſanguinei neſcio. Qui Vaſionis ciues anno ſexto ſupra mille-
ſimum ducenteſimum Bertrandus Ioannis, Stephanus Ioannis, Guilel-
mus Ioannis, & Ioannes Ioannis ſe dixerunt clientes Epiſcopi, viden-
tur ejuſdem cum Iacobo generis fuiſſe. Audio qui etiam nunc Malaucce-
nam incolunt,ipſi cognomines,ex eâdem cum Creſtetenſibus gente eſſe;ex
iis

iis autem noui ego à primâ pueritiâ Ioannem Baptiſtam, qui vno poſt me anno Societatem IESV ingreſſus, pietatem Iacobi conſtanter à puero, æmulatur, omneſque viri ſapientis & probi numeros nunc implet in procuratione Prouinciæ Lugdunenſis, poſt acuratam & diligentem collegiorum Turnonenſis, Auenionenſis, ac Lugdunenſis: atque inſtitutam ab adoleſcentiâ in tyrocinio mecum amicitiam perpetuis per quinque & quadraginta annos ſeruat officiis colitque.

Atque hactenus dictum ſit de Vaſione totâque ipſius diœceſi, atque adeò de Ioſepho Maria Suares illius epiſcopo.

Carolus Ioſephus Suares ex Auenionenſis baſilicæ Metropolitanæ canonico Epiſcopus Ioſepho Mariæ fratri ſucceſſit anno 1667.

EGo Hugo Guilelmus Prouincialis Societatis IESV in Prouinciâ Lugdunenſi, facta mihi poteſtate ab admodum R. P. noſtro Generali, facultatem concedo, vt Liber cui titulus eſt *Manuaſca*, à Patre IOANNE COLVMBI ejuſdem Societatis Profeſſore Theologiæ compoſitus, & à tribus Societatis ejuſdem cenſoribus approbatus typis mandetur. In cujus rei fidem has litteras, ſigillo noſtro munitas, & manu meo ſubſcriptas dedi Arelate die 10. menſis Febr. anno 1659.

HVGO GVILELMVS.

MANVASCA.

Antiquiſſimæ nobilitatis viro
IORDANO DE GVASQVI,
IOANNI CATHELINOT,
STEPHANO ALIGNI,
CONSVLIBVS MANVASCÆ.

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

CVR ego ſeu de Manuaſca ſcripſerim, ſeu ad vos *Sapientiſsimi Conſules*, de eâ ſcriptum volumen deferam, non eſt quod ediſſeram pluribus. Illud patriæ, hoc vobis debebam. Certè patria parens eſt. Cùm aliud rependere per vitam à puero inſtitutam non poſſim, orationem refero. Decennis eram puerulus, cùm Auenionem iui ad ſtudia literarum, vbi ſexto pòſt anno inij Societatem Ieſu, longè à Manuaſca omnem ætatem acturus. Sed fortaſſis oratione non ſum minùs in ipſam gratus, quàm ſi omnes ab incunabilis annos in eâ ad vrbanos vſus poſuiſſem. Ceteri ciues claram,ſpectabilem,opulentam quotidianis laboribus faciant: dico ego ſitu opportunam, felicem agro, terra, aquis, aëre ſalubrem; inſtitutis præclaram, religionibus venerandam: & ſpeciem cùm à naturâ inſitam, tum ab incolis affuſam, deduco per alias vrbes & regiones; ſpectandámque, & prædicandam propono. Igitur aliis ciuibus,vt majora ſuſcipiant,etiam collaboro,in publicam lucem educens ornamenta, quæ addũt patriæ. Neque eſt quòd vitio generis humani,puter illius amore deluſus, Manuaſcam extollere fictis laudibus. Nihil affero de loci natura,quo illuſtriora hoſpites non emirentur, laudéntque: nihil ad naturam à ciuibus adjunctum,quod ex fidelibus chartularij vrbani auctoribus non ſit acceptum. Et verò non is ego ſum à gente,ab ortu,ab inſtitutis,vt pro illa mentiri debeam.

debeam. Societas Iesu,quã ab annis sexaginta profiteor, neque habet à Manuascâ causas,quibus ad fingendum adducar; &,vt haberet,nescit fallere. Ego patriæ ortum debeo : sed non est ipse tanti,vt me, qui pene infans ab illâ in omnem ætatem recessi,cogat aut sollicitet ad mendacium.Gens denique,cùm natus sum, non multos annos supra triginta in vrbe numerabat. Ad quos autem magis,quàm ad vos, id quidquid est muneris deferre debui? patriæ patres, capita potiùs estis: & quæ de ipsâ affero,non tam ad vos spectant, quàm de vobis sunt: Igitur næ sim vehementer iniquus,si non ea vobis repræsentem. Præterea cùm Manuascæ, pro munere nominéque consulatis, vestrum est videre,an ex vero illam expresserim, ejusque singula secutus fuerim decora. Demum si quis ipsius ornamenta,quæ profero,tentet arrodere, vos magna tuebimini ope,quibus omnes ante quingentos & quinquaginta annos Comites ac Reges, post Guillelmum iilum juniorem dederunt vt *regere & gubernare*, ita *defendere patriam.*

AVCTOR LECTORI.

AD ipsum hujus libri conspectum miraberis fortasse, mi Lector, quòd in tanta clarissimarum vrbium per omnes Gallias multitudine, vnam elegerim, de qua scriberem, Manuascam: maximè cùm, si in Prouincia amabam hærere,habeamus Massiliam, Arelatem, Aquas sextias, Auenionem, antiquitate,amplitudine,celebritate,ceterisque ornamentis,ante omnem temporum memoriam florentissimas ciuitates. Scilicet vt alia taceam, Manuasca, et noua est, non enim ante annos trecentos è burgo non ignobili quidem,sed burgo tamen, cùm ad ipsum è pagis prorsus quinque circumiacentibus omnes accolæ aduenissent,surrexit in vrbem; neque omnino magna,vtpote quæ murorum per stadia nouem circuitu capit ciues tantùm ad decem millia. Sed vbi perlegeris istud de Manuascâ volumen,erit abs dubio quòd mireris,me non eadem cum ceteris nostrorum temporum scriptoribus sentire de Guigone, Bertrandique fratris filiis, Comitibus Forcalquerij; & Prouinciam dicere non,vt fere nunc fit, Galloprouinciam, aut Phocensem,aliove ejusmodi cognomine auctam Prouinciam. Reor itaque facturum me ex tuâ, meâque re, si causas meæ super tribus istis capitibus sententiæ in ipso voluminis huius limine proponam.

Purgabo nomen ego meum, teque omni admiratione prohibebo.

Maximarum illarum per omnes Gallias, vrbium, nulla mihi, per suas partes, ad scribendum satis nota est: & singulæ pro suâ dignitate scriptores inuenient, qui accuratè ornatéque sequantur vniuersa ipsarum decora. Ego Manuascæ orationem hanc debeo, scilicet patria est: & illius pene omnia noui. Quid meam memorem in rebus ejus cognoscendis operam? Ioannes Antonius Audifredus in Aquensi curia patronus, vniuersum ipsius chartularium indefesso labore euoluit, & capita, per summam fidem exscripta, mecum bonus communicauit. Vt peruetustis instructum est tabulis, sæpissime pugnandum viro fuit cum blattis & puluere. Per semiesas etiam chartas non rarò iuit post fugientes characteres. Sed optimo viro suauissimus erat pro patria labor.

Si quis autem putat de magnis tantùm vrbibus scribendum esse, næ is vehementissimè fallitur. Principio regionum rationem, quæ maxima est in omni geographia & historia, nullam, aut, vt moderatè loquar, modicam ducit. Vnam fere quælibet regio, aut alteram habet vrbem clarissimam, certè non multas: totaque aut verò plurima mediocribus, aut etiam modicis, in castrorum & pagorum veluti capita, vrbibus continetur. Has ergo si ignorabis, regionem etiam, quæ ex ipsis constat, nescies: si verò nullis ponantur in libris, quando poteris omnes cognoscere? Optandum potiùs mihi quidem videtur, vt non vrbium etiam minimarum, aut oppidorum, sed castrorum quoque ac pagorum situs, origines, progressusque, ac vniuersa demum diligentissimè scribantur; qui ab ipsis initiis habeant eos incolæ, quibus institutis regantur & legibus; quis & quantus sit ipsorum ager, quibus distinguatur riuis, finiatur montibus, fluuiis alluatur, fructibus quoque ac frugibus abundet. Hoc si aliquando fiat, magna regionum descriptioni, ac vniuersæ geographiæ lux affundetur; historiæ verò sua constabit sinceritas & firmitas, quæ alioqui, vt magnarum illarum vrbium nihil taceatur, sit omnis fere in tenebris, & labascat necessum est. Deinde quid tanti est in clarissimis vrbibus, vt vnæ celebrandæ sint? abundant fateor, illustribus viris, abundant ædibus sacris & profanis: sed agro ferme carent, hæ multo, culto illæ: & vt aliquem magnum etiam, nonnullæ habeant, pro scientiarum, ac armorum, & deliciarum, alio in aliis ciuibus, amore negligunt. Is autem & præcipuam laudem per se habet, & in ceteris vrbibus ferme plurimus est: neque à scriptoribus abjicitur, qui etsi de hominum rebus aut pace, aut bello præclarè gestis gaudeant dicere, non tamen fugiunt, amant potiùs, disputare de illis, quæ natura per plana camporum, vallium concaua, alta montium, splendidè sapienterque posuit.

fuit. Sed vt præclaras omnium generum magno numero ædes illis vnis concedamus, fortissimi viri non omnes prodeunt ex amplissimis vrbibus: non paucos edunt aliæ; & ab iis illæ, cùm minores, aut permodicæ erant, in summas euaserunt. Enimverò quas ab amplitudine ac diuitiis nunc laudas vrbes, è tenuibus ac ferme nullis prodierunt initiis, magnámque partem laterent exteros homines, si cùm erant mediocri, aut nullâ magnitudine spectabiles, scriptorem nactæ non essent. Quid demum dubitem dicere? nostrâ, & patrum, ac majorum memoriâ, atque antiquissimis etiam illis temporibus, fuere qui dicerent, non de summis tantùm ciuitatibus, sed de omni vrbium genere, ac oppidis quoque, & pagis. Didymus Alexandrinus grammaticus Cabassum *olim scripsit; & nonnulli faciunt oppidum Cappadociæ, Appio autem pagum Mezacam inter atque Tharsum.* Hubam, & Laureacum, *illaudata ceteroqui nomina, scripsit ante annos centum Gaspar Bruschius. Fuere qui non ita pridem scriberent de* Bernia, *qui de* Victria, *qui de* Belna, *singulares de singulis oppidis libros. Nonne* Dornanum *scripsit Iacobus Lescornaius, nonne* Argisi montem *non ignobilis historicus? Ægidius Coninckius* Bellæ *patriæ, quam Iodocus Hondius facit* villete municipèe, *dicauit suum de virtutibus Theologicis tomum, additis carmine laudibus quas innominati poëtæ cecinerant de eâ plurimas. Quid afferam Ioannem Chollium scripsisse de* quercù & monte Pilati, *Paulum Thomam de* Tonera *Engolismensium fluuiolo, et alios de aliis montibus, fluuiis, fontibus? Plenæ descriptionum Bibliothecæ sunt, plenæ laudum, quibus oppida etiam, pagíque per sua decorantur volumina. Nemo certè nescit de monasteriis non ita amplis scribi à sapientibus viris; tu verò vrbésne maximis illis minores post ea singula ponere audeas, quæ multas non Monachorum sed Clericorum ædes suis concludunt muris? Igitur vt de Manuasca vna loquar, habet illa supra curiales basilicas monasteria quinque, quorum res si ab ipsis initiis repetens dicerem, plures mihi conscribendi forent libri. Hospitalariorum certè, quos Melitenses vocamus Equites, ante annos quingentos domum vno volumine non exequar, nam quâ eam oratione per laudes & aliorum seu Præceptorum, seu Balliuorum, & Berengarij Monachi, aut Ioannis Bonifacij, qui sanguine, armis, pietate sanctissimum Ordinem vehementer ornarunt. Errores & casus Caroli Grassij librum soli suum impleant: res autem ab Elione Villanouano, postea Hospitalis Magistro, gestæ, vno contineri nunquam poterunt. Sed istud hactenus*

nus dictum sit. Magis id premere, fusiúsve persequi non placet.

Iam quid de Guigone, Bertrandíque fratris filiis, Comitibus Forcalquerij, sentiam, paucis accipe. Guigonem, Guilelmi & Garsendis filium, aio fuisse fratrem Bertrandi minorem natu, quia post eum semper scribitur, etiam à parentibus. Celeberrimæ sunt illæ tabulæ, quibus Adelais auia, Bertrando & Guigoni fratribus, sua omnia in Prouinciam iura concessit. Præterea nego dominatum Forcalquerio, cuius nomine tenus, pro Principum minorum natu illis temporibus in Prouincia more, Comes esset. Bertrandus scilicet, frater natu maior, ei imperauit dum ille viueret, vt omnes tabulæ ab ipso scriptæ docent. Sed tibine videtur testamentum Comitis, Forcalqueriensi ab Auenionensibus ad Vapincensium & Ebredunensium extrema regioni, latissimè dominantis, in quo vbi dixisset Guigo, dono Hospitali Ierosolymitano Manuascam, *subiunxit*, reliqua bona mea, vbicumque sint, filiis fratris mei relinquo; *non potiùs viri, qui alia aliis per Forcalquerij Comitatum locis possideret? Bertrandus fratris filius longè alia in testamento scripsit:* Dono Hospitalariis quidquid ego habeo, vel habere debeo, in castro de Manuascâ, & de reliquo Comitatu meo sic dispono, vt frater meus Guilelmus Comes mihi heres existat. *Iam Bertrando illi Guigonis fratri fuerunt filij omnino tres, qui singuli, alio sine liberis post alium mortuo, imperitauere Comitatui Forcalqueriensi, Guilelmus, Bertrandus, & Guilelmus alter, quem vt à primogenito distinguam, consueui appellare iuniorem. Et Guilelmus quidem maximus natu regnabat Eugenio tertio Pontifice, qui ab anno quinto & quadragesimo post millesimum centesimum ad tertium & quinquagesimum rexit ecclesiam: conuênit enim cum Hospitalariis in nonnulla de Manuasca capita, suadente Guilelmo de Beneuento Archiepiscopo Ebredunensi, quem Eugenius legatum habebat in Prouincia. Is ipse non multis post patris mortem, & ante Guilelmi fratris ortum diebus, anno illius sæculi quinquagesimo, cum Bertrando fratre, & Garsende auia concessit Leporianum Templariis, & octauo pòst anno* castrum de Horreis *Archiepiscopo Ebredunensi. Bertrandus autem secundogenitus, & regnabat, & Vvilelmum fratrem, scilicet iuniorem, ac minimum natu, testamento dicebat heredem vniuersi Comitatus, anno octauo & sexagesimo, vt modò retuli. Demum hic ipse Vvilelmus, seu Guilelmus iunior in tabulis, Manuascæ pro Lurensi Abbate scriptis, anno primo & nonagesimo, ait se* annorum esse quadraginta, *ac proinde natum quinquagesimo; regnátque*

à

à morte Bertrandi fratris, vſque ad octauum à milleſimo du-centeſimo, quo Manuaſcam, & Manuaſcæ palatium, à ſe regiâ magnificentiâ exædificatum, dat Hoſpitali Ieroſolymitano, iiſque datis moritur, vt intelligis ab Andrea Delphino Beatricis ex Garſende filia neptis conjuge, qui anno pòſt ſecundo docebat mortuum olim *fuiſſe*; *et ex Garſende vxore* quondam *Ildephonſi Comitis Prouinciæ, quæ* anno milleſimo ducenteſimo nono, pridie Calendas Decembris, *dat Berengario filio, ſub tutela Petri Aragonum regis conſtituto, ſua omnia in Forcalquerij Comitatum iura,* ex donatione Comiti olim conjugi facta à Guilelmo quondam Comite Forcalquerij, *per patrem auo. Iſti quatuor Principes, ſunt illi quatuor Comites Forcalquerij, quos in Manuaſcenſibus pro habenda Forcalquerienſi prætura chartis, legimus ſepultos Manuaſcæ in cœmeterio ſancti Petri*; *& Hoſpitalariis Ieroſolymitanis, qui eamdem ſacram ædem olim curabant, bonos amicóſque fuiſſe docebo ſuis locis. Diarium Conſulare ipſis adiungit Comitiſſam, Guigonis ex marito ſororem, & ceterorum trium matrem.* Sacrum in Sancti Petri celebratur, *ſunt eius verba*; pro Guilelmo Comite, *ſub. iuniore, qui prærogatiuarum Manuaſcenſium auctor eſt,* pro Comitiſſa matre & aliis, *ſub. Comitibus*, in Sancti Petri cœmeterio ſepultis. *Iauſſerandam hanc, ſeu Gauſſerandam appellat Guilelmus iunior pluribus in tabulis. Flottam gente arbitrabar, & Arnaldi Flottæ ſororem: nam cur hunc vnum alioqui* auunculum *dicit? Certè cùm Guilelmus auus, & Ermengardus abauus nullam progenuerint filiam, Arnaldus amitam eius non duxerat. Et quidem hactenus dixerim de iſtis Forcalquerij Comitibus.*

Cur autem Prouinciam ſemper ſcripſerim, nunquam Phocenſem, aut Narbonenſem Prouinciam, nec Galloprouinciam, accipe. Antiqui ſcriptores, ex quo tempore Prouincia Narbonenſis erepta eſt Romanis, omnem illius cis Rhodanum partem dixere Prouinciam. Aliquos de innumeris affero. Sanctus Remigius in teſtamento apud Flodoardum ſcripſit quæ ſequuntur: Septimania, & Aquitania conceſſit, & eas quas in Prouincia Benedictus, *&c. Gregorius Turonenſis libro primo hiſtoriæ capite ſeptimo.* Albinus ex Præfecto, per Dynamium, rectorem Prouinciæ, extra Regis conſilium, ſuſcepit epiſcopatum Vticenſem: *& capite vndecimo.* Apud Maſſilienſem vrbem Dynamius rector Prouinciæ grauiter inſidiari Theodoro Epiſcopo Maſſilienſi cœpit. *Fortunatus libro ſeptimo, carmine vnde-*

cimo & duodecimo, ſcribit ad Iouinum rectorem Prouinciæ. *Angradus in vita Sancti Anſberti Rothomagenſis Epiſcopi:* Duſera vltra fluuium Rhodanum, in regione quæ propriè vocatur Prouincia. *Fredegarius libro quinto.* Carolus germanum ſuum Hildebrandum ducem partibus Prouinciæ dirigit. Auenionem vrbem *&c. S. Bonifacius epiſtola tertia, Ethibaldo Merciorum Regi:* gentibus Prouinciæ, & Burgundionum populis contigit. *Annaliſta Francorum à Pithœo & Petauio editus anno ſeptingenteſimo triceſimo nono.* Carolus intrauit in Prouinciam vſque Maſſiliam. *Ludouicus Pius in priuilegiis Hiſpanorum*; In partibus Aquitaniæ, Septimaniæ, Prouinciæ: *& in diuiſione regni inter filios*; Totam Prouinciam, & totam Gothiam. *Nithardus libro ſecundo, de diſſenſionibus filiorum Ludouici Pij:* cederet Carolo Aquitania, Septimania, Prouincia. *Annaliſta Fuldenſis anno ſeptingenteſimo triceſimo octauo.* Carolus Prouinciam ingreſſus. *Paulus Diaconus libro ſexto, de geſtis Longobardorum capite quinquageſimo quarto:* Saraceni Gallorum fines ingreſſi, vſque ad Prouinciam venerunt, & captâ Arelate omnia circumquaque demoliti ſunt. *Agobardus libro contra Simoniacos:* Clari & honorati viri per Septimaniam & Prouinciam conſiſtentes. *Hermannus Contractus anno* 738. Carolus Prouinciam petens. *Petrus venerabilis libro ſecundo, epiſtola decima nona, Henrico Vvintonienſi Epiſcopo:* ſolent Marciniacum venire, Lugdunum adire, Prouinciam penetrare. *Petrus Cellenſis libro octauo, epiſtola ſecunda, Epiſcopo Auenionenſi:* committimus Prioratum noſtrum, cum his quæ ad nos pertinent in Prouincia. *Quid afferam capitularia noſtrorum Regum, Flodoardum, Adonem, & alios de Gallicanis rebus Scriptores? Quos attuli ſufficient cogitanti nomina regionum ex antiquiſsimo & communiſſimo illuſtrium omni antiquitate virorum vſu pendere, vſurparique.* Non poſſum tamen Auitum prætermittere. Hic vir poſt annum à Chriſto quingenteſimum queritur de Sigiſmundo Gundobaldi Regis filio, quòd è Sabaudia vadens in Prouinciam non adierit Viennam: *non abſque ſcrupulo poteſt accipi,* inquit, *quod de Sabaudia itineribus exquiſitis videmur ad Prouinciam præteriri.* Chronicum Virdunenſe ita etiam ſcripſit anno ſexcenteſimo triceſimo. *Aribertus Dagoberti Regis frater regnabat in Prouincia. Scio Prouinciam ſcribi nunc à nonnullis cum additamento, eoque alio ab aliis, vt à* Prouincia, *appellatiuo nomi-*

ne

ne, distinguatur. Sed hæc res mihi quidem non videtur tanta, vt suum nomen regioni mutare debeas. Nolo plura dicere, non enim est iste locus aliena carpendi. Erit satis addere, antiquissimos viros neque regionum, neque vrbium nomina idcirco mutauisse, quòd alij cuipiam rei etiam tribuerentur. Nouam *Augustinus memorat inter vrbes Africæ*, Forum *Paulus Diaconus facit patriam Sancti Baudolini*, Octauum *Gregorius Turonensis ponit in Lugdunensibus vicis, &* Tertium *in castellis Italiæ*, *Ioannes Biclarensis castrum nescio qnod impositum Rhodano appellat* Hodierno. *Quid referam* Leges *Plutarcho populum esse, &* Nouas *Antonino Mysiæ vrbem, atque* Legionem *Hieronymo Iudææ vicum, aut vrbem? Sed vide quid beatus Doctor scripserit libro de locis.* Omnis vsque ad montem Sinai eremus Sin vocetur; & ex tota prouincia, etiam locus nomen vnius mansionis acceperit, sicut Moab tam vrbis, quàm prouinciæ nomen est.

Ciuis animum non habet, qui vrbis suæ gratiâ non tenetur. *Cassiodorus libro* 8. *variarum epist.* 30.

MANVASCÆ.

LIBER PRIMVS.

1 AGER Manuaſcenſis, Volſienſi ad Orientem; Santulliano, Petrauiridenſi, atque Monfuronio ad Occidentem; Villamurio, Sanmartinenſi,& Dalphinio ad boream finitus; per ſeptem in longitudinem, & ferè totidem in latitudinem, milliaria ducitur, ad Druentiam vſque fluuium, meridionalem limitem. Antiquæ tabulæ appellant vallem, quia quibus perpetuis montibus collibúſque ſuper alios aliis, ab ortu, occaſúque, ac Borea ſurgit, ſub illorum finem aperitur medius in theatri figuram, & reſupinatur interior ad vegrandem veluti aream, quæ verſus Meridiem æquatis omni parte ſpatiis panditur in latiſſimè fuſam planitiem. Affluit frumento, vino, oleo, pomis, pyris, prunis, nucibus, ac demum reliquis omnium ferme generum vniuersâ Galliâ fructibus frugibúſque. Plures oleas ipſi vidimus, quæ ſeu gleucini, ſeu tortiui, liquoris pondo darent omnino centum. Amygdalæ tam frequentes in planitie ſunt, tamque multis brachiatæ ramis, vt Ioanna Prouinciæ Comes earum florem emirata, Manuaſcæ addiderit cognomen *Florentis*. Vites hæ collinæ, campeſtres illæ, & aliis populis, & per montana Delphinatibus, vinum largè miniſtrant,
2 quod nulla geſtatione corrumpitur. Quid afferam frumentum, aliáſque fruges, aut poma, pruna, & ceteros arborum fructus? nullus non eorum hîc fecilicíſſimè naſcitur. Scilicet ſuum cuique ſolum eſt, in plurimis, & altitudine, ſitu, magnitudine, accliuitate variis montibus, tumulis, collibus, quos frequentes apricæque valles interſecant, quos ampliſſima planities excipit. Quod ergo Belleforeſtus montium longos ordines, latéque jacentes campos in Prouincia demiratus, aſſeuerauit eam Galliæ reliquæ compendium eſſe, hoc æmulari fas mihi ſit, & agrum Manuaſcenſem pro ſitu vario & multiplici partium fœcunditate, non vnius vrbis, ſed regionis, ſiue (vt moderatè dicam) regiunculæ agrum appellare, ac prouinciæ, & adeò Galliæ breuiſſimum compendium. Certè nihil ab accolis expetit; omnia incolis, alia pro aliis, vt ita loquar, plurimúmque diuerſis plagis, ad vitam honeſtè agendam, non neceſſaria, ſed apta, copioſè ſuppeditat. Ad remotas etiam gentes magnam rerum de terra pene omnium dimittit vim.

3 Ad lætum & nobile ſoli ingenium maximè faciunt aquæ, eas ſalubritate laudabiles, nitidas, hilares, ſplendore viſendas, per omnia illius viſcera in generoſum fuſas eſſe ſuccum demonſtrant fontes, qui plurimi paſſim prorumpunt. Denique tam multi ſunt, vt omnino quatuor principes riuos (quid enim recenſeam ignobiles?) progenerent, perpetuíſque agminibus alant.

Ij à ſeptentrione in meridiem longè decurrunt, Ridauius, Sanctalbanus, Furnocalcius, & Valueranus. Sanctalbanus tamen ac Furnocalcius, ſub fontes Droüilios, coëunt in eum, cui à magna jam aquarum copia datum eſt Magni riui nomen. Et verò amni ſuppar ante annos quatuor erat, maximè poſt acceptam, foſsâ per Volſienſes ductâ, Lanici fluuioli partem. Nunc in plurimas ſciſſus particulas, id decoris non habet. Henricus Latillius Entraguius occluſit alueum, quem ingentem ſupra annos quinquaginta ei foderat Carolus Graſſius, ante ipſum, vt Equites Melitenſes vocant, Balliuus. Igitur ſortem ſuam indignatus, variis per vicinos agros foſſulis errat, donec inglorius, & ſine nomine, ac veluti aſperſus puluere, lutoque, de pratis quæ rigat, & agris quos interluit, deformis, non tam influat Druentiam, quàm eâ ſe condat. Eſt quidem in montana regione etiam quintus Septifontius riuus, 4
eſt ſextus Lauſſellatius: ſed ij ab extremis ad Septentrionem montibus oriuntur, & ad Delphinios campos eunt, non ergo placet in Manuaſcenſibus numerare. Iuuit tamen afferre, vt videas fontium reliquo omni agro multitudinem. Illum edunt ſeptem (vnde ipſi nomen) per gypſi tumulos, in eumdem alueum confluentes, quâ mons non modica Delphinum decliuitate deſcendit. Inuenies prætetea in veteribus chartis riuos, Sanmartinenſem, Droüilium, Eſpellium, Albetæ, & Conchetarum. Sunt hæc nomina Sanctalbani, & Furnocalcij, ita dictorum ab originis loco; eaque varia pro agri varia regione, per quam eunt: illius quidem priora duo, iſtius verò cetera.

Aquarum & ſolis felicitatem comitatur par cœli bonitas. Aër neque acri 5
ſubtilitate corrodit viſcera incolarum, neque præpingui ſpiſſitudine caput grauat. Non æſtas, non hyems vrit campos, aut homines. Pluuiæ, venti, niues fere ſeruiunt ſegetibus & arboribus: omnino infrequenter nocent. Sol plurimus licet: raro nubilus eſt. Igitur ad extremam ſenectutem incolæ magnam partem perueniunt. Atque ſi aliquando ſæuiat hyems in montibus, ſub illis latè patet aprica planities, quam ſui Principes ob amœnitatem ſic olim adamauere, vt Forcalquerienſes reguli hybernas Manuaſcæ ſedes habuiſſe ferantur. Sin è contra æſtas plus æquo vigeat, & ab vrente ſirio ardeant agri, tam multa per montes vallis eſt, & arboribus frondoſa, & aquis rigua, vt per calidiſſimam æſtatem in ea ver eſſe cogites.

Ager quippe Manuaſcenſis quadratus eſt. Qua parte videtur oblongior, 6
diuiditur in duas regiones, Septentrionalem alteram, alteram Meridionalem: montoſam illam milliarium quatuor, trium fere hanc planam. Vbi montana planæ iungitur, arcuatur media in aliquam theatri ſpeciem, plana autem æquato ſitu omnis protenditur, niſi quòd cùm mons omnium ventorum, ſiue *Totarum*, vt vulgò loquuntur, *aurarum*, qui theatrum ad Occidentem claudit, non aſpera rectitudine, non vt Aureus in oppoſita ad Orientem parte mons, difficili & duro deſcenſu præcipitet in planitiem, ſed molliſſimâ deuexitate per longiſſima verſus Meridiem ſpatia ſenſim demittatur, illi ſeſe ita immiſcet per Sauellum vtrumque, vt aliquando neque tumulus etiam ampliùs, neque tamen omnino planities eſſe videatur. An omnem agrum in tres partes diuidas aptiùs? montana, cùm deſinit, aperit ſe mediam in hemicyclum theatralem: plana ab extremis montoſæ in theatrum ſeſe diducentis cornibus, ad Druentiam vſque fluuium per tria milliaria porrigitur: area inter vtramque media ſic habet, vt principio perpetuis ſeu mon-

tium, seu collium radicibus, in semicirculum per milliaris, & quod excurrit, diametrum extendatur, deinde extrema planam, ipsis superatis latè profundat.
7 Sed in montibus est vnum aliquid prorsus singulare. Illi neque prælongi sunt, & in multos vertices fere scinduntur. Amœnas igitur in valles, ad Orientem maximè & Occidentem, passim resupinati descendunt. Tres in ortiuis felicissimæ sunt. Gaudea fontibus rigua, arboretis vmbrosa, frumento, vitibus, omnique reliquo frugum ac fructuum genere diues, Espellio, Pimaiore, (Podium majus appellant veteres tabulæ,) & Furnocalcio montibus cingitur. Sanrostaniana vnum milliare longa lataque, nihil vbere glebæ, nihil hilaritate camporum debet Gaudeæ. A Columbarij montis radicibus aperitur. Pimaior mons, & Valueranius riuus à tertia inno minata seu valle, seu planitie, per stadia septem vel octo fusa sejungunt, quæ ceteris omnium rerum abundantiâ par, habet hoc eximium, vt Hospitalario, & Siluacutio montibus, multa quercu nunquam folia perenni virore læta dimittente (quòd in Thurini agri vna post Varronem suspexit Plinius) ad omnem delectationem nemorosis, à Meridie claudatur. Occiduos verò montes à Septentrione ad Meridiem longissimè diuidit sinuosa conuallis. A faucibus ea Soprosis per Sanctalbanam & Pontailaudiam regiones, in Sanmartinianum pontem descendit. Quid istis vallibus ad omnem hilaritatem cogitari potest factum magis? Certè si, vt poëtis mos est, ita mihi jam liceat ludere, dicam ego ver, quando cetera seu planorum, seu montanorum, æstuant, in eas pulsum recedere, jucundéque cum Nymphis otiari?
8 Ceterùm hic ager à cœlo, aquis, terra, in omnem opum vim, & vitæ honestatem instructus, vt aliquod regiunculæ nomen prorsus impleat, reliqua etiam habet, quæ minùs aspectu grata, suo vsu & necessaria, & commoda sunt. In vltimis ad Septentrionem montibus, toto ferme ab Oriente ad Occidentem tractu, post alios veluti latent inhonora. Ibi pascua gregibus, & armentis: ibi carbo, lignúmque: calx, gypsum, lapis ibi plurimus est. Denique Gypsarij; & Furnocalcij colles, ipsis nominibus docent qui sint. Carbo autem (vt hoc non taceam) duplex effoditur: hic accepto igne ardet per se, ille non sine follibus: ambo non in vna fodina, sed in vno etiam ordine immixti videntur. Quid referam aquas Espellias parandis coriis, lanis inficiendis, & aliis hujusmodi rebus manu laborandis, maximè idoneas esse? verùm eas, vbi ad vilia opera dejiciuntur, puduit se ad ludibrium spectandas proponere campis & montibus, frumento, vitibus, oleis ad omnem inuidiam speciosissimè consitis, ac, vt aliud non sit, tumulorum & collium, per quorum aream fluunt, theatro. Igitur vt lateant, foderunt altè sibi alueum, donec Sanctalbanis mixtæ, in Magnum proficiant humilioribus ripis riuum.

9 Qui, & quàm multi homines habuerint primi hunc agrum, vbertate, vsu, venustate spectabilem, & sufficientem sibi, ac regiunculæ supparem, ignotum mihi est. Indigenarum nomen nulli Scriptores tradidere. Aliqui suspicantur à Romanis, post indigenas, habitatum fuisse, qui & amœnitate loci, & viæ Massiliâ ad Alpes Cottias opportunitate adducti, coloniam ad ipsum miserint; atque Manuascam, à manu, quàm in signis elatam præferebant, dixerint. Alij Bormannicum Plinij, aut Antonini Alaunium Segusterionem inter seu Sistaricum & Aptam Iuliam positum, in eo constituunt. Fuit qui vellet Gregorium Turonensem memorare Manuascam libro 4.

bro 4. historiæ Francorum cap. 39. atque, vt territorium non semel scribit pro Comitatu aut Ducatu, seu pro regione Comiti Duciue subiecta, constituere in Auenionis territorio, cui per illa, quæ recitat, tempora subiecta esset. Vnde etiam factum fortassis est, vt, S. Majolus Valentiolæ, quā Druentia fluuius à Manuasca diuidit, autore Francisco de Riuo natus, feratur ab innominato Siluaniacensi, *regione, quæ Prouincia nominatur, ortundus, oppidanorum Auennicorum*, siue vnius ex oppidis, Auenionensi foro & seu Ducatui seu Comitatui tum subjectis, alumnus. Neque rem mirabitur, qui cogitauerit anno etiam millesimo septuagesimo sexto Episcopatum Aquensem fuisse in Comitatu Auenionensi, ex tabulis, quibus *Petrus & Pontius* dant *aliquid de alode suo* Sanuictorinis Monachis. Post annos à Turonensi quadringentos fuit in Comitatu Sistarico, in Forcalqueriensi jam à centenis pluribus annis est. Legimus quidem Macao apud ipsum: sed non ineruditus vir, addit duplicem ab exscriptoribus errorem, esse in vna voce. Qui vulgò contrahebant nomina veteres, existimat Macam scripsisse, cùm Manuascam legerent: sed quoniam & Manuasca tum ignota erat, & Maca nullibi locorum extabat, alios Macao pro Maca sequentibus temporibus posuisse. Igitur Paulus Diaconus libro 3. de gestis Longobardorum capite 3. eadem Turonensi recitans, appellat Machouillam, veluti distinguat à Machocastro, & Manuascam villam (vt quondam diuersa omnino erat) à Manuasca castro. Quid sapientem virum adduxit, vt ista longiusculè petita sentiret? Ipsa res, quam Gregorius Turonensis tradit. *Tres Longobardorum duces* inquit, *id. Amo, Zabam, ac Rhodanus Gallias irrupere. Et Amo quidem Ebredunensem carpens viam, vsque Macao villam Auennici territorij, quàm Mummolus munere meruerat regio, accessit, ibique fixit tentoria. Zabam verò per Deensem descendens vrbem, vsque Valentiam venit. Rhodanus autem Gratiopolitanam vrbem aggressus est, ibique papiliones extendit. Et Amo quoque Arelatensem debellauit Prouinciam, cum vrbibus quæ circumpositæ sunt. Et vsque Lapideum campum, qui adjacet vrbi Massiliensi accedens, tam de pecoribus, quàm de hominibus denudauit. Aquensibus autem obsidionem parauit, de quibus viginti duabus libris acceptis abscessit.* Hactenus Turonensis, quem pene verbatim exscripsit Paulus Diaconus. Iam doctus vir ita subjungit. Qui Ebreduno exercitus cogitat Arelatem, & ex eo Aquas Sextias, atque vrbes vtrique ciuitati vicinas, is profectò non inueniet certiorem, neque faciliorem, quàm quæ Manuasca fert, viam. Denique Manuascam Ebreduno ducit Druentia exercitui superanda. Neque aluei fluuius ambigui, maximè cùm creuit, trajicietur aptius quàm septimo aut octauo sub Manuasca lapide, vbi impatiens cogi, & aquarum impotens, hinc & inde prælta rupe coërcetur. Hæc ille. Ego autem inuenio agrum Manuascensem, locis omnino sex habitatum fuisse ante annos septingentos. Antiquiora nullis in libris, tabulis in nullis lego; & non lecta suspicari veritatis amantem pudet.

(In the margin beside "…vt ista longiusculè petita senti-": 10)

Eminebant Castrum Manuascæ in monte ad Orientem Aureo, & Burgum seu Villa (vtráque voce appellant veteres chartæ) in vallis medio. 11
Suum neque paruum nomen habebat Fanum Petri ad Meridiem Villæ, in ipsis ingentis planitiei initiis, non procul confluente riuorum Sanctalbani & Furnocalcij, vtpote quod etiam burgum vocauerunt tabulæ ante annos quingentos scriptæ: maximum pagus Omnium ventorum in monte cognomine

nomine, cui nomen quoque castri, à mœnium (vt arbitror) firmitate, dabant. Ignobiliores fuere pagi, Montacutius supra regionem Espelliam, & Sanmaximæus sub monte Aureo ad Boream, incolis tamen non infrequentes, vtpote quibus singulis suus sacrorum curio erat anno quadringentesimo supra millesimum. An istis sex locis suos incolas habentibus, septimum adjungere debeam Fanum sepulcri hæreo. Fuit quidem sepulto Christo sacra suo cum curione in agro ædes, sed id nominis pago tamen datum non inuenio in antiquis tabulis. Igitur volunt, neque injuria, Fanum Petri ab illa cepisse proximum sacra. Erexere fortassis principio templum Principi Apostolorum in agro, & ad illud postea, aliis ad alias sparsim additis domibus, surrexit viculus: tum postquam excreuisset hic in burgum, ei datus est sacerdos, & sacerdoti proximè excitatum jacentis in sepulcro Christi delubrum.

12 Ista sex loca, vt situ ab inuicem longè disjuncta fuerint, nunquam tamen institutis & moribus sejuncta fuerunt. Diuersæ potiùs, latéque per agrum fusæ regiones & parœciæ vnius vrbis videbantur. Manuascam olim appellabant totam vallem, ea verò sex loca, aut partes aut appendices partium Manuascæ. Audi Guigonem Forcalquerij Comitem. *Dono* inquiebat anno nono & quadragesimo post millesimum centesimum, *Hospitali Ierosolymitano Manuascam.* Petis quid intelligat nomine Manuascæ? accipe. *Burgum*, pergit, *& Castellum, & Totas auras, cum toto territorio, & omnibus ad Manuascam pertinentibus.* Ecce docet Manuascam ex tribus partibus constitisse, Burgo seu Villa, Castro, & Totis auris. Fanum Maximi verò, Fanum Petri, & Montem acutum ponit in iis quæ ad Manuascam pertinent. Atque ita patruum intelligebat Guilelmus junior, cùm scripsit quæ sequuntur anno millesimo ducentesimo sexto. *Confirmo donationem, quam Guigo bonæ memoriæ Comes Forcalquerij, avunculus meus, domui Hospitalis fecit de Manuasca, Burgo scilicet, & Castello, & de Totis auris, cum eorum territoriis.* Quas Manuascæ appendices appellaui, Hospitale Ierosolymitanum vocabat suburbium & aliàs, & anno post Guilelmum juniorem 6. & 40. cùm probaret pacta, in quæ Ægidius Railanæus, Prior Ægidianus, vices Hospitalariorum Manuascensium agens, venerat cum Manuascensibus. Neque immeritò sic vocabat, suburbia enim non vbique regionum quondam juncta fuere vrbibus aut villis, vt Catellus aduertit libro 2. historiarum Occitaniæ capite 2. cùm tra-

13 dit Tolosana longissimè ab vrbe quondam fuisse. Iam si postules, quæ trium Manuascæ partium nobilissima fuerit, respondebo Castellum, & situ, & arte munitissimum, maximi per bella fuisse nominis; Burgum verò seu Villam, & suburbiorum numero ac amplitudine, & ciuium opibus, multitudine, viribus, & agri varietate, dignitate, vbertate Totas auras, atque Castellum longissimè superasse. Alsatia Mesollana recentissimos vniuersâ cis Druentiam Prouinciâ tumultus, & Vasconum latrocinia spectabat, cùm de beatæ Dalphinæ sanctitate ad judices dicto sacramento loquens, visa est præferre Castellum seu Castrum Villæ; & hanc, vt inferiorem, de illius veluti nobilioris nomine appellans, asseruit monasterium Franciscanarum esse in Castro Manuascæ, quòd Saunariæ erat proximè Villam. An potiùs nomen castri, non vt proprium Manuascæ parti accepit, sed vt commune arci-

14 bus, locisque non immunitis, qualis Villa ipsa erat? Certè Ioannes de Villaribus,

ribus, Hospitalis Ierosolymitani Magister, isto posteriore modo vocem vsurpabat, cùm ita scripsit anno sexto & octogesimo supra millesimum ducentesimum; *in ipsius castri seu Burgi Castellania.* Palatium quippe fossâ, loricâ, turribusque munitum, castri speciem habet, noménque castri Villæ tum dabat, maximè cùm emineat situ. Enimvero quæ de collibus, tumulis, & montibus in hemicyclum positis sese aperit area, sic habet, vt non æquis vniuersa spatiis, planóque situ tendatur: ipso hemicycli medio surgit in terræ lingulam, quæ principio stadium lata, deinde dorsuatim in vtrumque latus deuexa, per tria aut circiter stadia versus Meridiem obtuso, & dextrorsum verrucato mucrone protenditur. Sed omnis tamen descendit, scilicet à Meridie quidem nunc sensim, non vt quondam abruptè, in latissimam illam planitiem, ab Occidente autem, viâ per Guilelmipetriam conuallem in Sanctalbanum riuum præcipiti; ab Oriente demum, non omnino molli in Furnocalcium decliuitate. Hujus lingulæ dorso villa sic erat imposita, vt cùm per longa & æqua spatia, à porta Sobeirana ad Mercatoriam vsque plateam jacuisset, facillimo cliuo sensim ascenderet ad tumulum Libonoto oppositum. Altè igitur sese efferebat, & ab Occidente potissimùm aut 15
Libonoto venientibus, munitissimi castri speciem palatio, quod etiam hodie stat, ampliter turrito præ se ferebat. Sed Guilelmus junior, Forcalquerij regulus, apertè docuit Villam Castello, & Totis auris præstare, cùm ei vni anno millesimo ducentesimo sexto nonis Februarij concessit insignes prærogatiuas. Ipsius etiam dignitatem & copia paucis pòst diebus aperuit, cùm Totas auras tacens, illas ad Castellum extendit, déque duodecim vtriusque consulibus, ac sexaginta consiliariis, voluit tertiam tantùm partem è Castello assumi, vt libro 2. referam. Fulco autem de Villareto Hospitalis Ierosolymitani Magister rem prorsus confecit, complexus nomine districtus Villæ, Castrum, ac Totas auras; & quas dixi Manuascæ partium appendices. *Concedimus*, aiebat anno millesimo trecentesimo octauo, *vt deinceps in Villa Manuascæ, nec ejus districtu, aliquis incola vel habitator Manuascæ, vel ejus districtus, ad aliquod officium publicum judicaturæ nullatenus admittatur.*

Et putabam ego quidem Villam ceteros edidisse pagos, castráque, & per 16
alias agri partes alios sparsisse ciues, coloniarum in morem. Neque falletur meo judicio, qui dixerit posuisse primùm castra ad totius Vallis securitatem & quietem, in Aureo, & Omnium seu ventorum seu aurarum montibus (Castellum seu Castrum Manuascæ, & Totas auras, seu Totarum aurarum castrum antiquæ tabulæ vocant) deinde ad delicias ædificasse domos in amœnissimis agri partibus, quæ aliæ ad alias additæ profecerint in pagos S. Maximi, S. Petri, & Montis acuti. Nam cùm Vallis Manuascæ illis de montibus aperiatur in planitiem, quibus ad Meridiem extremis ea duo castra erant imposita, certè ipsorum incolæ velut in custodia positi fuisse videntur, vt hostium aduentum ciuibus in Villâ, aut per agrum, constitutis, ære campano, vel ignibus nuntiarent, &, si vsus ferret, impetum oppositione corporum sustinerent, frangeréntque. Ager verò ita habet, vt omnis
quidem abundet frugibus, fructiferásque lætè surgat in arbores, tamen si 17
montem Espellium, conuallem Gaudeam, Portaleti clausum, Beatę regiunculam Rostanæ, Columbarij collem, Cuniculorum accliuia, Plana Sobeirana,

Magnana demum latifundia,ceteris præter Aureum montem, in quo ſummo Caſtrum Manuaſcæ quondam ſtabat,componas partibus,videberis opponere ſolem ſtellis, & riuo flumen aut mare. Iam ergo cur in iis reliqui pagi,niſi ad delicias ædificati fuere? nam profectò nullum ad Tiblam, vel Corcoſſonum, nullum ad Fodinas gypſi, loca magni quidem ac neceſſarij
18 vſus,ſed injucunda,exædificauere pagum. Montacutum ſupra montem Eſpellium non longè erat,qui per ſexcentos longitudinis,& trecentos latitudinis paſſus, non paucioribus ſeu patet, ſeu ſurgit amœnitatis gradibus;decliuiſque deſcendit in vallem Gaudeam, quæ vt à Petro Gaudio poſt annum milleſimum centeſimum ditiſſimo viro, Gaudiæve gentis alio dicta fuerit, pro ſuo tamen nomine gaudiorum ad ſatietatem omnium,& riguarum hilaritate aquarum, & herbeſcentium viriditate pratorum, & multiplici arboretorum varietate parens altrixque eſt. Ante ſe autem videbat feliciſſimam illam S. Roſtanæ regiunculam, Clauſumque Portaleti, ſic appellatum, quia montibus Eſpellio,Pimaiore, Columbario,& Aureo ita clauditur, vt inter eos,per conualles non omnino amplas, veluti ingentes aperiatur in portas. Fanum Maximi lego fuiſſe paucis à Montacuto ſtadiis, in borealibus Aurei montis radicibus, atque adeò ad illum, ſub ipſis finibus regiunculæ Sanroſtananæ, quæ in mille ſeu longitudinis, ſeu latitudinis paſſus patet. Denique Fanum Petri, quàm latè ad Magnum riuum funditur meridionalis planities,mittebat diuites colonos per Valuerania,Sobeirana, Contalia ſeu Comitalia, Magnanaque arua. Neque parum ad hoc facit,quòd à ceteris ſeu caſtris,ſeu pagis jam olim incolæ ad Villam acceſſere,eò veluti redeuntes,vnde quondam diſceſſerant,domúmque patriam veluti poſtliminio repetentes.Igitur dirutis primùm,deinde per cæmenta pendentia euerſis, à fundamento demum avulſis eorum ædibus, reliqua eſt vna turris in Caſtro Manuaſcæ,mole etiam nunc ſitúque viſenda.Nam quod ex Omnium ventorum caſtro reliquum vides templum Mariæ,id è ruderibus erutum eſt, vt B.Petri etiam delubrum in cognomine quondam pago.

19 Quibus verò temporibus caſtra,& pagi, incolis vacuati fuerint, cecidérintque,non omnino liquet, atque hoc loco neceſſarium tamen eſt dicere. Igitur ſic habeto. Caſtrum Manuaſcæ tum ſtabat vigebátque, cùm Guilelmus junior Forcalquerij regulus,anno ducenteſimo ſexto ſuprà milleſimum pridie idus Februarij imponebat Manuaſcę conſules 12.& conſiliarios 60.ſimul enim edixit,vt de Caſtro quidem conſules 4.& conſiliarij 20. ceteri autem de Villa aſſumerentur. Stabat quoque altero pòſt anno Omnium ventorum caſtrum, quo idem ipſe regulus & alia, & palatium, quod ſibi exædificauerat, viſiturque etiam nunc, dedit Hoſpitalariis Ieroſolymitanis.
20 Illius enim incolæ in doni teſtes ſunt adhibiti. Sed quàm multis pòſt annis vtrumque caſtrum ſteterit, non facilè aſſeuerauerim. Robertus Siſtaricenſis Epiſcopus, in literis anno milleſimo quadringenteſimo vigeſimotertio ſcriptis, videtur docere, ipſa, & Fanum Petri quoque, centum poſt illas Guilelmi Comitis tabulas annis cecidiſſe. Cùm enim aſſeruiſſet Caſtrum Manuaſcę *à ſexaginta annis & vltrà funditus depopulatum, ac gentibus omnino deſtitutum*, ſubjungit, *eccleſias S. Martini in Caſtro Manuaſcæ, Sancti Sepulchri* in Fano Petri, *& B. Mariæ de Totis auris eſſe, atque fuiſſe à tanto tempore quòd memoria hominum non exiſtit, depopulatas parochianis,*

&

& gentibus funditus destitutas. Quia nihil ejusmodi memorat de Fano Maximi & Montacuto, additque istius curionem *teneri ad procurationem, & Synodalem comparitionem*, crediderim ego stetisse quidem ipsius temporibus, sed paucis ac ferme nullis habitata ciuibus, quandoquidem ante annos centum & quinquaginta desierunt. Quæ autem causæ paganos omnes coëgerint in Villam, minùs facilè dicas, in magno antiquarum silentio chartarum. 21
Etenim quod nonnulli asserunt, id per teterrimam illam Vicecomitis Turenij seditionem factum esse, vt in aliorum castrorum excidio, magnaque regionum etiam vastitate habere placeat veritatem, profectò nullam in euersione Castri Manuascæ similitudinem veri habet. Ejus incolas, & situs loci, & turris de ipso reliquæ, cujus firmitatem laudamus, ac alia, quæ de turri non difficilè colligas, mœnia, tutos ab hostibus latrocinio magis, quàm magni exercitus vi agentibus satis præstabant. Ego, quandoquidem solis suspicionibus locus est, eò cogitatione veniebam, vt ducerem publicæ potiùs rei consiliis sustentandæ causâ, vniuersos in vnum locum, &, quoniam peropportunum erat, in Villam sub mediam Vallem conuenisse. Ita 22
enim videmus nostris temporibus, & audimus à ciuibus grandi natu, atque in antiquissimis etiam tabulis legimus, Manuascenses publicæ attentos rei semper fuisse, vt non eam, sed ipsius speciem, priuatæ antepos uerint. Scilicet vno in loco positi, & velociùs in tumultu, & securiùs per bellum, & certiùs quæcumque fortuna homines sollicitet, consulunt in commune. Nam si aliquæ agri regiones superandæ sunt, si aliquot milliaria sub dio perficienda, vt ad curiam venias, nunc æstus, nunc venti, aut pluviæ morabuntur euntem; atque, si aliud non fuerit, certè fugient tempora, è quorum momentis vniuersa res pendet. Iam hoste campos habente, aut etiam latè rura vastante, quî fiet vt per illa vitæ securus eò pergas, vbi cum ciuibus agendum est. Bello autem factum esse, vt è castris & pagis in villam coierint 23
Manuascæ vallis totius incolæ, ego quidem nunquam crediderim. In Castrum potiùs situ artéque munitum è Villa confugissent, quæ & humilitate situs, & mœnium infirmitate longè opportunior illo est hostibus. Ceteros ad Manuascæ vallem pagos sui non deseruerunt incolæ, non Dalphinum, non Volsium, non Fanum Tulliæ, non Villamurum. Sed quid tantum opis, è Villâ sperari in re dubia potuit, à circùm per vallem jacentium desertoribus castrorum & pagorum? vt cetera taceam, si castra manibus hostium ceciderunt, quo consilio factum est, vt prealta firmáque turris Castri Manuascę illas euaserit, quę vna maximè hostium vim experta esse, ac eorum furori succubuisse dicenda est? Stat tamen ipsa, ad agri custodiam dubio procul seruata, cùm ciues ad Villam incolendam descenderunt. Atque scimus (quid alia memorem?) quo impia fœdera tempore omnem Prouinciam in duas diuisere partes, militem in eâ cum ęre campano constitutum fuisse, qui moneret agricolas de hostium ad latrocinia aduentu: atque brutas quoque animantes sic audientes monenti se prębuisse, vt signo dato ad vrbem concito cursu perfugerent. Non igitur bello factum est, vt castra 24
pagíque desererentur à Manuascensibus: mediâ magis pace actum id ego dixerim, & quidem vt publica res, quam semper antetulerunt priuatæ, consiliis felicibus opportunísque gereretur. Hîc sentio me in locum difficilem incidisse. Enimvero quid rei tandem fuit, cur castra pagíque, à Guilelmi

junioris reguli morte,aliis poſt alios incolis viduati ſenſim fuerint,ac demum
anno poſt ipſam ducenteſimo,aut circiter,illis omnibus defecti ceciderint,
& quidem publicos in vſus,atque vt faciliùs inter ſe conſulerent? Eane in-
cidêre tum tempora,vt viri ſuis ædibus deſertis,ad alienas in Villam confu-
gere debuerint? rem vt à ſapientibus viris accepi referam.
25 Guilelmus junior regulus,Bertrandi & Ioſſerandæ Flottæ filius,ille eſt qui
Manuaſcam vallem,cum ſuis burgis,caſtris,& pagis,Hoſpitali Ieroſolymita-
no,à Guigone patruo, Guilelmi & Garſendis filio natu minore, conceſſam,
demum aſſeruit anno Chriſti milleſimo ducenteſimo octauo, poſt graues
variáſque, vt libro ſecundo afferam, contentiones. Is ipſe duobus antè an-
nis plurimas & inſignes prærogatiuas conceſſerat principio ciuibus Villæ, &
aliis etiam deinde adjunctis, eaſdem ad Caſtri Manuſcæ incolas extenderat.
Hæc omnium malorum ſemina ſunt,quæ in caſtra & pagos incubuere plu-
rima, & demum fecere, vt viduarentur incolis, ſua omnia ad villam neceſ-
ſariò deferentibus. Neque pauca hanc quoque ipſam afflixerunt: ſed ſuis
ea viribus ſtetit inconcuſſa, multúmque etiam accepit ad firmitatem; quòd
26 in illam de omni valle ceteri accolæ commigrarunt. Scilicet Guilelmo ju-
niore mortuo Hoſpitalarij iniere Dynaſtiam Manuaſcæ,& quoniam Guigo
eam ipſis conceſſerat, fuere qui aſſererent Bertrandi fratris filium nullas val-
li, iam non ſuæ,prærogatiuas potuiſſe largiri; & aliquas ſi donare potuerit,
eas certè Villæ, & Caſtro, quæ memorat, conceſſiſſe; non ceteris, quos non
loquitur, pagis. Igitur qui pro illis agebant, omni contenderunt ope,vt ina-
nes ipſæ eſſent, atque omnino vt non pertinerent ad pagos. Manuaſcenſes
rem vrgentibus obſtiterunt; eóque acerbitatis demum deuenit iam per plu-
res annos reciprocata contentio, vt ſequentis ſæculi tertio & ſeptuageſimo,
Ioannes Sauini Hoſpitalariorum Præceptor, clauſerit carcere Ioannem Bur-
le ſcribam, fortiter obeuntem munus pro patria, populuſque pro re com-
27 motus tumultum decreuerit, edideritque. Scriba ſibi reſtitutus, eſt atque
Manuaſcenſibus reddita tum quies, ac poſtea omnes etiam à Guilelmo re-
gulo prærogatiuæ, quas Ioannes de Villaribus & Guilelmus ac Fulco de Vil-
lareto,Hoſpitalis Ieroſolymorum Magiſtri, ſuis literis ante Ioannem Sauini
firmauerant. Per illos turbarum annos (& ſupra centum quinquaginta fue-
runt) non aliâ magis re quàm concordiâ ſteterunt Manuaſcenſes. Igitur
cùm varia prærogatiuarum ad maximos vſus capita ſint,neque pagorum in-
colis ſpes earum vlla, dum in ipſis habitabant effulgeret, alij ab aliis, vt res
domeſticæ animique ferebant, ſua omnia in Villam deportauerunt, & Om-
nium denique ventorum Caſtrum, Montacutius pagus, & Fanum Martini
anno tertio & nonageſimo poſt milleſimum ducenteſimum à nobilibus
viris deſerta ſunt. Eo quippe factum inuenio, vt in Villa tantùm, & Caſtro
Manuaſcæ, ac Fano Petri habitarent ij, quo ſcilicet pro prædiatoriis, cete-
28 riſque tributis,cum plebe conuenerunt. Vt autem antiquiſſimarum gen-
tium nomina non pereant, placet illa ex ipſis conuentionum tabulis recita-
re. Igitur in pacta cum ceteris ciuibus venerunt *nobiles* viri, *Guilelmus Rai-
naudi,Fulco de Fontiana,Raibaudus Garnerij, Bertrandus Trimundi, Simon Rica-
ui,Bertrandus Portalis, Gaufridus filius Iſnardi, Hugo Hoſpitalarij, Guilelmus
Fulconis.* Nono autem & viceſimo poſt anno conuenerunt etiam cum ple-
be *Nobiles & generoſi viri*, vt habent veteres chartæ, *Petrus de Selhono, Gui-*
lelmus

lelmus de Montebruno, Bertrandus Gaufridi, Bertrandus Portalesij, Guilelmus Barratij, & Barratius Barratij fratres, Bertrandus de Montelauro, Alfantus Aycardi, Isnardus Gaufridi, Bertranda vxor quondam Hugonis Rostagni pro ea & filiis, & Guilelmus Bertrandi de S. Michaële procurator, & procuratorio nomine Dominæ Lauræ Trimundæ. Hîc placet aduertere Raimundum Garnerium, Bertrandum Trimundum, & Petrum Selonium Laurámque Trimundam memorari. Quorum gentes non dubitamus ad hanc vsque diem perdurare. De Seloniis multa lego in veteribus chartis. Habitabant in castro Manuascę. In chartâ anno millesimo trecentesimo quadragesimo sexto scripta, sic habes, *nobilis Raibauda vxor quondam nobilis Petri de Selono de castro Manuascæ.* In alia ejusdem anni hæc leguntur: *Nobilis & discretus vir Gaufridus de Seloni de castro Manuascæ.* Inuenio Robertum de eâ ipsâ gente monachum Sancti Eusebij. In charta anni 1347. sunt verba sequentia: *Nobilis & religiosus vir Robertus de Selono monachus monasterij S. Eusebij.* De Garneriis opportunior erit locus dicendi num. 33. De Trimundis fusè scriberem si eorum gens ab anno illo 1293. ad nos vsque hæsisset Manuascæ. Vniuersa enim ejus ab auo Bertrandi series ad nostra vsque tempora, fuit in manibus meis expansa. Sed quoniam vrbe à pluribus annis excessit, Medióśque primùm, Aquas deinde deportata est, ad hunc locum ea non pertinet. Hoc tamen tacere non possum. Bertrandus Alphonsi filius avum habuit Raimundum; genuit verò Petrum ex Catharina de Castellana Georgius, Monetus, Bernardinus, Antonius, Thomas, Antonius, Honoratus, Leo, alius ab alio & post patres filij duxere familiam; & Leo demum ex Elisabetha de Villanoua genuit Honoratum qui in Parlamento Prouinciæ Consiliarius Regis est. A Castro Manuascæ, & Fano Petri non multò post illa tempora recessere non viri tantùm genere nobiles, sed etiam ceteri; & de reliquis pagis, totáque adeò valle, concessere demum omnes in Villam Manuascæ.

Vtcunque verò hæc habeant, ex quo pagani conuenerunt in Villam, profecit ea in vrbem, quæ censu ante aliquot annos instituto capiebat hominum capita supra octo millia. Longè plura nunc habet, maximè post tristes ante decem annos totâ Prouinciâ turbas, cùm viri quietis amantes in ipsam, vt consilio plurimum viget, pacatam tranquillámque, velut ad certissimum asylum, non infrequentes confugerunt. Numerant ad decem millia, iis adjunctis qui per agrum perpetui sunt in villis. Hæ cùm sint omnino centum & quinquaginta, octoginta de ipsis habitantur à suis colonis. Igitur anno septimo & nonagesimo supra millesimum quadringentesimum, à comitiis Prouinciæ in illarum numerum vrbium adscripta est, quæ ad ea ipsa communibus vocantur literis. 29

In quatuor regiones diuisa, aperitur totidem portis ad quatuor partes vniuersi, Sobeirana, Aurorulæa, Saunariana, & Guilelmipetria. Vnde nomen Aurorulææ acceptum sit, non difficilè dicas: porta respicit Orientem. Guilelmus Petrus, aut potiùs Petri, fuit nobilis & potens ciuis, atque ille abs dubio, qui anno millesimo ducentesimo octauo, cum aliis nobilibus viris, dicto sacramento pollicitus est, facturum se vt omnis Manuasca in Hospitalis Ierosolymitani ditionem, ex Guilelmi junioris reguli munere, veniret. Neque multùm à vero recedere mihi videbitur, qui dicet fuisse illum Petri notarium, seu cancellarium Principis, cujus manu exaratas habemus literas 30

ab eo, quẽ modò memoraui, Guilelmo in maximas opportunitates Manuaſ-
31 cenſium. Primum Manuaſcæ priuilegium ciues appellant. An ei ſanguine propinquus fuit Bernardus Petri, quem in teſtem accepit Hermengardis Vicecomes Narbonæ, cùm Regi Aragonum Alphonſo nuptura dabat ſuæ ditionis vrbes pagóſque? An Arnaldus Petri Iudex Toloſæ anno ſecundo & quinquageſimo ſupra milleſimum centeſimum? An Richauus Petri Templariorum Roayſij anno milleſimo ducenteſimo nonageſimo, & Graſſæ, Niceæque, ac Biſaci trecenteſimo Præceptor, & Bernardus Hoſpitalariorum eodem anno? Certè per illa tempora, cùm Prouinciæ & Forcalquerij Comites, Toloſanis, aliiſque per Occitaniam principibus, ac Aragonum regibus eſſent affinitate conjuncti, ferme fiebat, vt ab alia in aliam ſub ipſorum imperio regionem commigrarent & viri, & familiæ. Igitur, vt in Manuaſca noſtra hæream, neque ceteras memorem vrbes Prouinciæ, ſcimus Gaufridos Aquis Sextiis, & Trimundos Mediis eſſe; Raimundos autem, Garnerios, Montelauros variis in ciuitatibus ego vidi. Ante quingentos annos Gaufredus, cum aliis ſanguine junctis, excitauit Vauri prioratum Benedictinis, quem Ioannes Pontifex eo nomine ſecundus & vigeſi-
32 mus in epiſcopatum euexit. Non errabit ergo qui aſſeret, quos Petros, ſeu Petri, Manuaſca olim habebat, eos & Occitaniam, & Comitatum Venaiſſinum junctis ſanguine viris aliquando tenuiſſe. Guilelmo illi Principis notario, gente opibuſque illuſtri, ingens domus, quæ ad Portaleſios poſtea peruenerit, ibi fortaſſe quondam ſtabat, vbi nunc eſt Carmelitarum cœnobium. Quoniam ſitu alta imminebat portæ vrbis, & ædium ſubſtructionibus viſenda vrbem ingredientes admiratione ſuſpendebat, à domino potente opibus, nobilitate præcipuo, dignitate ac autoritate ob curatas illas à
33 Principe literas ſummo, factum eſt portæ nomen. Saunaria fuit ſuburbium, de quo poſtea fusè dicam. Ab ea, proximæ portæ hæſit nomen. Dicta etiam fuit *Dam Garnerij porta verſus Saunariam*, ex tabulis ante annos fere 300. ſcriptis, quæ ferunt eam Parroni Sauini, & Hugonis Roche nobiliũ virorum curâ inſtauratam fuiſſe. Vox *dam*, Hiſpanis *dom* eſt, Latiniſque *dominus*. Itaque à Philippo Mouſkeſio ſiue Meuſio, Gauterio Metenſi, & aliis antiquioribus poëtis tribuitur etiam Deo, vt annotauit Frenæus in Gloſſario antiquarum Villeharduini vocum: *Dam le Diex*, inquiunt; quas voces ſi Latinis efferas, dices, *Domine Deus.* Tamen Andreas Ducheſnæus in hiſtoria familiæ Pleſſæorum Richeliææ cap. 1 putauit nomen ſolis Equitibus datum fuiſſe: *Damoiſeau*, ſunt ejus verba, *à voce diminutiua dam, quæ ſignificat ſire, aut Monſieur, & Equitibus vnis competit.* Verùm, ſeu equitem qui olim miles dicebatur, ſeu dominum vox *Dam* ſignificat, certè qui Garnerius nomen ſuum impoſuerat portæ vrbis clarus erat in paucis: num. 28. vidimus Raibaudum Garnerij repoſitum fuiſſe anno milleſimo ducenteſimo nonageſimo tertio, in nobilibus viris. In aliis pluribus chartis lego dominatum etiam aliquot caſtris. Qui Manuaſcam habent nunc Garnerij, originem ſuam ab illo repetunt: & ex ipſis Baltazar majorum nomini virtutique reſpondet. Vitrius Franciæ Mareſcallus, & Ludouicus Valeſius, cùm Prouinciam pro rege tenebant, habuerunt domi ſuę in nobilibus quos vocant ordinarios; marique & terrâ cohortem ducens fortiter egit: igitur anno 1638. meruit laudem pugnans cum Hiſpanis, quam triennium Præfectus ſua manu obſignauit.

Porta

Porta denique Sobeirana in consulum diario appellatur *suprema*. Sunt ergo 34
qui velint illud ex vulgari sermone nomen, huic Latino significatione par esse; & eo portam idcirco vocari, quòd ceteris superior situ sit. Ego autem vereor, vt qui diaria consulum Latinè scripsit, reddiderit aptè vocem *Sobeiranæ*. Is ipse, annis quinto, & sexto supra millesimum quadringentesimum, *Sagnariam* pro *Sanguinaria* dixit: igitur voluit *Saunariam*, nomen vulgo acceptum, esse idem ac *Sanguinariam*, siue, vt vulgus etiam loquitur, *Sagnariam*, & à *Sanguinando*, seu *Sagnando* deduci. Hoc si veritatem habet, cur postea *Salsam* Latinè reddidit anno illius sæculi septimo, quasi *Saunaria* sit, quam vulgò appellamus *Saunerie* & à *Sale* descendat? vt vt istud habeat, certè Sobeirana ceteris Manuascæ portis non est ita superior, vt ex eo nomen habere debeat. Nam si majores nostri situm in ferendis portarum nominibus consuluere, cur inferiorem aut infimam non dixere, cui in vallis imo positæ nomen de Aurorula fecerunt? In conuentionibus Elionis Villanouani 35
Hospitalariorum Præceptoris, quorum postea fuit Summus Magister, capite 45. traditur, cùm racemi per vindemiam duabus tantùm portis inferrentur in vrbem, posse in posterum deportari per tres, Guilelmi Petri, Eimonis, & Chabassij. Nominum ordo, facit vt putem Eimonis fuisse, quam Sobeiranam vocamus; & Chabassij, quæ ab Aurorula appellatur. Saunariana enim, quæ quarta est, tum vocabatur *Raimundi veteris*, aut *Dam Simonis*, quemadmodum intelligetur ex postea dicendis. Scilicet quę porta Aquis Sextiis, Principis sede, venientes admittebat, nolebant pro regię majestatis cultu, quem animo altè fixum semper habuere, & prę se tulere, jumentis vindemiam inferentibus, & musta spumantibus, impediri ac dehonestari. Verùm de Aurorula potiùs postea voluerunt, quàm de Chabassio (quem non inuenio quis fuerit) portarum vnam harum dicere, & Sobeiranam alteram, quàm de Eimone. Illud nominis fecit situs ad Orientem. Vt tamen de Aurorula, magis quàm de Aurora, dicerent suasit mons Aureus. Is ad Orientem solem positus, non longè à porta incipit; illique igitur auroram tum ferme aperit, atque adeò modicam, cùm Sol pene videtur à ceteris partibus vrbis. Sobeiranę verò nomen, putabam de incertę originis è vulgo voce, additum alteri portę. Certè Sobeiranam nunc etiam appellamus planitiei partem, quingentorum ex omni parte passuum ad Druentiam flumen, juxta agrum Volsiensem. Alia duo nomina portarum lego, quæ quibus attributa fuerint 36
difficile dictu est. Ante Elionem Villanouanum annis duobus & viginti, Berengarius Monachi, seu Monachus, venerat in pacta cum Manuascensibus. Hi querebantur domos, (quod jam olim ex fœdere cautum fuerat) excitari *in vallatis, quæ barrio coujunguntur*; petebantque vt id præterea non liceret. Cum Berengario demum conuenerunt, Præceptorem non vltrà commissurum vt id fiat. Sed quæ tamen ædes, inquiunt, *jam exædificatæ sunt in vallatis, quæ barrio conjunguntur, remaneant in eo statu vt nunc sunt; scilicet à Porta Rainaudi veteris, vsque ad portam nouam.* Hic hæreo. Quæ vallata, quas por- 37
tas, in istis conuentionibus dici putandum est? Age afferamus tamen, quæ veri videbuntur similia. Vt hinc incipiam, fuit qui nomine vallati publicam extra vrbem ad muros viam intelligeret. Is refellitur ex prædij, quod *Casum* vocant, finibus à Ioanne Cossino, fratrum Minorum Gardiano, præfixis in clientelari professione, facta Berengariæ SauinæAuresoni dominæ, implenti

vices

vices Coliadi, ſeu Nicolai de Cruce, filij. *Situm*, aiebat,*prope vallatum dictæ*
villæ Manuaſcæ,camino in medio. Caminus via eſt illa publica, *vallatum* foſſa.
38 Hinc etiam rejicitur,quòd ex diario conſulum, cùm vrbs anno milleſimo
trecenteſimo ſexageſimo ſexto ſibi timeret ab hoſtibus, muros quidem à
porta Saunaria ad Sobeiranam per Aurorulæam circumpoſuit, ad omnes
verò tota circùm vrbe tanto *vallata* opere fodit,vt *quinquenarij* plures inſta-
rent laborantibus,& è nobilibus viris Raimundus Portaleſij eſſet *quinquena-*
riorum vigeſimus. Quam hîc mihi viam tu cogitabis, propugnationi vrbis
ſcilicet peropportunam, non potiùs circum muros foſſam? Deinde, ex eo
ipſo diario, pecudes anno milleſimo quadringenteſimo viceſimoquarto
prohibitæ ſunt paſtu in *vallatis*,& opiliones,qui ipſas illo non arcerent,dam-
nati non leui pœna,niſi fortè ex *currendo intrauerint vallata.* Eritne jam qui
putet alias hîc dici, quàm foſſas vrbis? In iis, vtpote per pacem neglectis,
herbas latè ſuccreſcere nemo neſcit, & ad ipſas factâ alicubi per mollem
39 deſcenſum viâ,pecudes intrare & paſci poſſe. Præterea anno milleſimo tre-
centeſimo ſeptuageſimo ſecundo conſules in hæc verba juſſerunt: *Nemo fi-*
mum,paleas,terram, ſordes deponat in vallatis Manuaſcæ,& itineribus circumcir-
ca dicta vallata. Quæ hæc itinera circum *vallata*,niſi publicæ viæ,quas vulgò
nominamus *les lices? vallata* certè igitur ſunt ad illas foſſæ. Demum anno
milleſimo quadringenteſimo octauo diſputatum lego à conſulibus in vrba-
no conſeſſu *de locandis foſſatis Villæ, & ad certum ſeruitium tradendis.* Putas
cogitaſſe de locandis publicis viis? Abs dubio *vallata* hîc feruntur eadem
cum *foſſatis*, ſeu foſſis muralibus Villæ. Id ſi negas; certè (vt de voce non
contendamus) concedes ſuas tum Villæ ad muros circumpoſitas foſſas.Sed
vallata quæ barrio conjunguntur,in illis Manuaſcenſium cum Berengario con-
uentionibus,fortaſſis non ſunt foſſæ, muris omnibus circumdatæ. Eæ quip-
pe nunc quidem nullæ ſunt,quæ autem olim fuerint nulla videntur veſtigia.
40 Neque verò potuerunt aliquæ circum ipſos omnes duci. Vt enim antea
monebam, lingula terræ, cui vrbs impoſita vniuerſa eſt, multùm ab Orien-
te deuexa deſcendit in riuum Furnocalcium; & ab Occidente in Sanctal-
banum,poſt mollem ſub Guilelmipetriam aliquanto ſpatio deſcenſum,præ-
cipitat. Iam ea orientalis deuexitas, poſt paucos à porta Sobeirana paſſus in-
cipit, longúmque per lutoſa,neque non aſpera hîc demittitur, illic dejicitur,
donec ad Aurorulæam portam perueneris. E qua ſi ad Saunarianam pro-
grediaris,eundum tibi erit per alti radices tumuli,in cujus ſumma murus per-
difficili aſcenſu ducitur. Superato tumulo proxima occurret porta Saunaria-
na,non procul extremo lingulæ vrbem habentis. Hinc verò prætergreſſus,
inibis viam paſſus duodecim latam, inter vrbis murum,& hîc non mollem
deſcenſum,illic nonnihil prærupti, quod in altè demiſſum præcipitat cam-
pum. Iam cum vrbis murus per alta tumulorum, vallium decliuia, auguſta
viarum feratur, certè nullus,vt maximè volueris, tibi locus eſt ducendæ cir-
41 cum omnem foſſæ.Fortaſſis tamen cùm à porta Saunariana,per Guilelmipe-
triam,æqua ſint ad Sobeiranam ſpatia,foſſa ad illam ab iſtâ olim erat aliqua,
ſeu lata,ſeu anguſta,pro ſitu loci. An potiùs non erat vna perpetua,ſed om-
nino duplex: & quidem altera ab eo loco incipiebat, è quo à Saunariana ad
Aurorulæam deſcenditur,deſinebátque ſub initia ipſa anguſtiarum in Gui-
lelmipetriam viæ: altera his ſuperatis anguſtiis, per Guilelmipetriam & So-

beiranam

beiranam, desinebat in deuexitate, quæ ad Aurorulæam fert, iis scilicet locis, hosti per æqua spatia patet ad vrbem aditus, cui præcludendo aperiuntur circum ipsam fossæ. Nam per cetera, neque pro locorum iniquitate fossa duci potest, & in nullos patebit vsus, cum per ea ipse situs satis arceat hostem ab vrbe. Sed siue vna perpetua fossa, siue duplex, hìc vna, illic altera, 42
aperta fuerit, quod tu mihi *portale nouum* villæ, quod *Rainaudi veteris* fuisse putabis? profectò alia aliis temporibus, neque multùm diuturna, portis vrbanis, si Guilelmipetriam excipias, fuere nomina. Abs dubio, quæ *Dam Garnerij* post nonaginta annos appellata legitur, vocabatur *Rainaudi veteris*, temporibus Berengarij Monachi. Hoc vehementer suadet, portæ, quam *nouam* appellitabant, situs. Quæ enim hæc fuerit accipe. A palatio ad vrbis vsque muros regiuncula, nomine Gaudia, versus meridiem est. Vnde id nominis acceperit non inuenio. Gaudiorum potentissimæ quondam gentis vnus quis illud ei, vt in agro valli, fecit. *Gauschiam* quoque, & quidem à voce, quæ corrupta de vulgo gaudium significat, dictam lego. In eâ mediâ apertus erat in portam, & ipsam Gaudiam, seu *Gauschiam*, murus. Clausæ vestigia etiam nunc in eo videas. Quis aperuerit, clauseritve ignoratur. 43
Et id ego quidem non miror. Consulum enim diarium, quam vrbanarum ejusmodi rerum vnam chartam habemus, incipit ab anno nono & sexagesimo supra millesimum trecentesimum. Hoc omnino est, quod emiremur, cùm munitissima quæque portarum scripta in ipso sint, seu claudi earum aliqua ob coortam in proximo pestem debuit, & valetudine restitutâ recludi; seu refici limen, vestibulum, fores, seras demum oportuit, nusquam tamen habes occlusionem portæ illius Gaudiæ. Anno millesimo trecentesimo octogesimo quinto appellat *portale nouum*; & cùm jam occlusa fuisset secundo post & nonagesimo, *portale clausum*. Septimo & septuagesimo post millesimum quadringentesimum sic loquitur: *Prohibetur burlare nisi in burlaria antiqua, videlicet à portali superiore vsque ad portale clausum, vocatum le portal de gausch.* Abs dubio ea non fuerat aperta in necessarios ciuium vsus: ex quo enim occlusa fuit, non est inuentus illorum vnus, qui reclusam voluerit: &, cùm de portis vrbanis, ad publicæ rei opportunitates, sermo à consulibus, eâ apertâ, habebatur, nunquam de ipsa institutus fuit, ceteris quatuor, suo quoque nomine, memoratis. Ad priuatos Principis in proximo habitantis vsus aperta omnino fuerat.

Hactenus dixerim de portis Manuascæ: ad muros in quibus eæ patent 44
accedamus. Illis in speciem pyri, per stadia nouem ductis, vrbs circumdatur. An minus in spatium ante acceptos paganos collecta fuerit, vehementer addubito. Nam à porta quidem Sobeirana, vsque ad Saunarianam, ij per Guilelmipetriam omnino steterunt ante omnem tabularum memoriam, quos nunc etiam videmus: per Aurorulæam verò qui feruntur, excitati sunt anno sexto & sexagesimo post millesimum trecentesimum. Ceciderántne igitur tum ij magnò portento, quàm longè per vlnas trecentas septuaginta tres hodie protenduntur, ceteris qui per Guilelmipetriam ducti sunt, majore stantibus? An potiùs vrbe ad Orientem ampliata, muri quoque sunt excitati per longiorem circuitum, ceteris ad Occidentem immotis? Certè illo anno, mense Martio, die vicesima, consules conuenere cum latomo, *de mutandis & ædificandis* illis orientalibus, vt fert ipsorum dia- 45

KKk rium.

rium. Et verò, si terræ lingulam, cui imposita est vrbs, sequaris à Meridie per Orientem oculis, videbis illam paucis post portam Saunarianam passibus, curuari, & in hemicyclum versus Septentrionem protendi ad macellum vsque, non penitus nullo argumento, qui quondam à Saunariana ad Septentrionem Orientales erant muri, ibi stetisse, antequam *mutarentur & ædificarentur*, vbi per ambitum fere semicircularem, qualis occidentalibus muris competit, nunc à Saunariana ad macellum vsque vicus porrigitur, & ex eo per Franciscanorum regionem, extremam tum & neglectam, Iudæisque habitatam, subiisse ad portam Sobeiranam. Vtcumque id quondam habuerit, ingrediamur vrbem, deque ipsius regionibus, vicis, & domibus dicamus.

46 Regiones Manuascæ vrbis sunt quatuor, Hebreardæa, Paganica, Martellæa, Palatina. Cur hæc à palatio nomen acceperit, facilè dictu est. Habet Principis domum peramplam illam, & fossâ, loricâ, turribus munitam, quæ à Gulielmo juniore, Forcalquerij regulo, Hospitalariis Ierosolymitanis attributa est. Vnde nomen aliæ duxerint, magis, quam cur ita fuerint appellatæ, afferas. Putabam tamen Hebreardos, Paganos, Martellos ciues, quia præ ceteris gente excreuerant, junctique domibus latè vicos implebant, suum quosque suæ regioni nomen dedisse. Pagani fecerunt etiam nemori, siue (Vt ferunt conuentiones Elionis Villanouani cum Manuascensibus capite 24.) *bosqueto* suum inter Villamuriam & Sanmartinensem sub faucibus Soprosis vias. Hebreardæa, & Martellæa regiones sunt omnium fre-
47 quentissimæ, ac nobilissimæ: obscurissima Paganica. Omnes ab vna vrbis porta, per amplissimos vicos sinuatim progressæ quiescunt in proxima. Paganica quidem incipit à Sobeirana, & vbi primùm via se in duas scindit, sinistrorsum per Hospitalem domum, & ignobile vulgus, flectitur ad Franciscanos Obseruantes, quos prætergressa, descendit ad Clarissarum parthenonem, sub portam Aurorulæam. Hebreardæa verò, ab hac, per literarias scholas, ad nobile Bernardinarum Virginum monasterium adscendit; tum, post aliquid viæ, sensim in angustiorem immissa vicum, sese ab eo ad beatæ Mariæ læuas fores educit in Mercatoriam latè plateam, è qua per vicum situ & nomine *Rectum* ad portam Saunarianam longis progreditur itineribus. Iam Palatina regio, cùm ab eadem Saunariana porta, per illum ipsum vicum, ad plateam Mercatoriam peruenit, rectà sese infert in portam Guilel-
48 mipetriam. Cetera vrbis Martelli amplissimè occupant. Quintamne vrbis regionem dicere debeam, quæ *burgata* vocatur in diario consulum anno nono & septuagesimo supra millesimum quadringentesimum, & Saunaria in tabulis à Petro Atanulpho scriba exaratis millesimo trecentesimo tricesimo nono, prorsus subdubitem. Extra vrbem ea, cùm stabat, posita erat ad portam, quæ primùm Rainaudi Veteris, tùm Dam Simonis, postea Dam Garnerij, demum Saunariana, nomine ab ipsa accepto, appellata est. Neque igitur pars illius erat, & nunc omnino desiit. Quia tamen, cùm stabat, fuit
49 appendix vrbis, neque debeam neque possim nunc tacere de illa. Incipiebat à porta vrbis proxima, desinebat in Clarissarum ad Meridiem ædibus: quæ enim vltra has erant, *grangiæ* seu *bosalia*, & in agro domus, ac villæ jam dicebantur. In tabulis de vnius illarum auctione sic habes: *Grangia siue bosal, sita est versus ecclesiam, seu carreriam Minoretarum, confrontata ab vna*

parte

parte cum ecclesiâ dictarum Minoretarum, & cum domo & viridario Raimundi Robaudi, & cum carreria publica, & cum viridario ipsarum dominarum Minoretarum. Quàm verò latè ad Orientem ac Occidentem porrecta fuerit hæc *burgata*, seu Saunaria, nusquam tabularum inueuio. Fortasse, vt in suburbiis ferme fit, ad vici illius, quem vidimus; latera, minores vici sparsis mage quàm junctis errabant domibus, vt extra illam habitasse dicendi sint Franciscani, in prædio, quod Casum vocant, ante in vrbem quàm immigrarent. Quæcumque fuerit ejus seu longitudo, seu latitudo, area inter ipsam, & seu Villam seu Vrbem, appellabatur quondam *platea vlmi*, sicuti ferunt veteres chartæ. Ingens vlmus eam opacabat: inde ipsi nomen. Ad quos vsus olim hæc vlmi fuit area? non inuenio. Viennenses ante aliquot sæcula habebant plateam Vlmi sua in vrbe quondam regia, & in eâ jus ab vltimâ Burgundiæ regum memoriâ ferebant. Quid miraris? Rhama Francis antiquissimis fuit judiciorum locus; & rhamallus forum competens: denique dicebant *adrhamire* quod Latini *deliberare* ac decernere. Voces à ramis, vt vides, ortæ sunt. Et sub ramalibus apud eos sedebant judices; ac proinde sub patulis & latè brachiatis arboribus. Ceterùm, vt excitaretur Saunaria, 5
fecerant & alij, & muliones maximè, seu Massiliâ in Delphinatum, seu è Delphinatu Massiliam perpetui. Neque nihil momenti fuerat in illis, qui ad Manuascensium merces aliò deferendas veniebant. Sed ij etiam ipsi vni postea fecerunt, vt euerteretur. Scilicet per Torum inuenerant sibi viam vno milliari breuiorem, singulari Manuascensium damno, quos nisi ad opera necessaria jam nemo adibat. Torus autem est agri pars sub infimam planitiem, duobus ab vrbe milliaribus. Ita vocatur ab eminulo situ: Torus enim Prouincialibus mons est. *Extra Torum, seu montem*, inquiebat scriba in conuentionibus Episcopi Diniensis cum Comite Prouinciæ anno millesimo ducentesimo quinquagesimo septimo. Igitur vt suorum quisque compendiorum attentus est, fuit è ciuibus, qui ad portam viæ obuersam, publicas inuitandis hospitibus ædes excitaret, si qui nocte deprehensi, Manuascam tamen amarent accedere. Cúmque res ei perbelle cecidisset, (ceteri quippe viatores, & alias ob causas, & vt summo manè, antè vrbanæ quàm recludebantur portæ, se darent itineri, auebant hospitari extra vrbem) alia ab aliis diuersoria ad illud excitata sunt. Tum autem etiam principio propolæ, postea ceteri mercatores, denique alij ciues, quibus cum aduenis nulla erat negotiatio, sibi domos extruxerunt, totumque, nec ignobile nomen suburbij, sese pluribus vicis explicuit. Nam non pauci jam & Santulliana, & Volsiensia, modicorum scilicet pagorum, in proximo hospitia, post Manuascensia, cùm elegantiam vrbis & abundantiam repræsentarent, habebant. Hæc aduenarum frequentia, quò spectabilis mage ad nonnullorum è ciuibus 5 1
opportunitates erat, eò grauiorem in dies ipsi vrbi cladem inferebat. Viduabatur aliis post alios optimatibus immerita, cùm etiam denique in suburbium commigrarent non pauci, vt cum cognatis, affinibus, amicis, & jucundiùs laxiúsque veluti in agro habitarent & ampliores ad omnem vitæ honestatem adjungerent domibus hortos, & liberiore (si aliud non erat) aëre fruerentur. Igitur etiam publicæ rei curatores (Syndicos vocabant) vrbs sibi è Saunaria aliquando accepit; & in eam ciues excessere, vt peritissimos juris viros audirent. Quid verò tum Consules? in re & ancipiti, & angu-

ſta vnum aliquid inuenerunt,quo neque vlli ciuium noceret,& omni commodaret vrbi. Cogitauerunt denique illam per Torum viam intercludere,faceréque vt Principis edicto non alia Fano Tulliæ Volſium, quàm Manuaſcâ,eſſet via. Saunarianos ſic facilè redituros in vrbem,maximè ſi eorum domus (quod maximo ciuium conſenſu decretum fuerat) ære publico emerentur.
52 Quod ſapienter cogitauerant, id feliciter perfecerunt. Ludouicus rex eo nomine duodecimus audiuit æquiſſimas ipſorum querelas, atque,vt erat populorum ſuorum amantiſſimus, interclusâ per Torum viâ,juſſit antiquiſſimam Manuaſcâ reſtitui. Et Franciſcus mortui firmauit edictum: cúmque Siſtaricenſes & Santulliani Torenſem nuper reſtituiſſent,re apud Ludouicum tertiumdecimum ingentibus animis agitatâ,damnati ſunt;intentatæque non leues pœnæ,ſi quid turſus mouerent. Saunaria ergo etiam eorumdem Regum Ludouici XII. & Franciſci I. mandato euerſa eſt,anno ſuperioris ſæculi quarto & viceſimo,cùm Paliſſæus Franciæ Mareſcallus opportunè juſſiſſet, vt ad ſeptuageſimum ab vrbe paſſum reſcinderetur,ne Carolo Borbonio, qui maritimam Prouinciæ oram latè vaſtare ferebatur, vtilis ad ciuium oppugnationem eſſet. Quot annos ſteterit non poſſum dicere,illius enim initia non inuenio. Florebat anno milleſimo trecenteſimo,ſub quem Petrus Muratoris de jure,cujus erat ſcientiſſimus, conſulentibus in illa reſpondebat. Saunariam verò dixerant à ſale,è ſalariis (vulgò Saunariis) ſeu hoſpitiis, ſeu tabernis. Salariam, ſiue Salinariam Latini diceremus. Maximam ſalis vim perpetui muliones deferunt ad Siſtaricenſes,Vapincenſes, ac Ebredunenſes: neque omnino modicam propolæ in vicina loca diſtrahunt. Hi tabernas, hoſpitia illi habebant in ſubvrbio. Hactenus de Saunaria dictum ſit:
53 ad regiones Manuaſcæ vrbis redeo. In illis alia aduertent alij: ego vnum ſatis laudare non poſſum. In ſingulis ſuæ ſunt ædes ſacræ,ſua ſunt monaſteria. Quod palatium ambitioſa turrium majeſtate ſpectandum & ſublime ſuſpicis, Guilelmus junior Forcalquerij regulus fecit *monaſterium* Hoſpitalariorum (quos nunc vocamus Equites Melitenſes) è domo ad ſancti Petri in cognomine burgo eductorum anno octauo poſt milleſimum ducenteſimum, ſeu *conuentum*, (vt traditur in conuentionibus Elionis Villanouani cum Manuaſcenſibus,) Hoſpitalariorum Manuaſcæ. Et quidem vt omnium, ſed maximè ſacrarum rerum initia feruent,anno pòſt quinto & decimo milites ſex,& preſbyteri octo degebant in eo cum ſuo Præceptore. Sed alius erit de auguſta domo dicendi locus. In illam Hoſpitalarij Rhodo captâ intulere corpus beati Gerardi, qui ſanctum & Chriſtianis perutilem
54 inuênit Ordinem,& eo veluti ſacrauere regionem Palatinam. Martellæa antiquiſſimam habet Sanuictorinorum Monachorum ædem, à Sancta Maria ob illuſtre cœleſtibus prodigiis ſignum dictam, & Carmelitarum cœnobium. Hebreardi ingente Saluatoris hominum baſilicâ ſe circumſpiciunt, & clariſſimâ Bernardinarum virginum domo. Ignobiliorem,& egentiorem ceteris Paganorum regionem ſanctus Franciſcus ſuis cum Obſeruantibus,& de beata Clara Monialibus,amauit poſt Chriſtum, qui Hoſpitalem egenorum,ſcilicet ſuam,domum in eâ poſuit. Et in palatio quidem,domeſtica tantùm eſt ſine ſacerdote nunc ædicula. In eâ ſingulis diebus feſtis facit ſacerdos,ab Hoſpitalis Præceptore vocatus. Cetera ſeu parœciarum, ſeu monaſteriorum templa omnibus ad quotidiana ſacra ciuibus aperta ſunt.

Ad

Ad ſingula non inelegantes de quadro lapide fontes pluribus fluunt tubis, ſi Bernardinarum ædem excipias, quæ ad hanc diem ſuo fonte neſcio 55
quo fato caret, non ſine magna aduenarum omnium admiratione, vt non dicam, conuitio, qui ſatis intelligere non poſſunt, quo conſilio factum ſit, vt virgines & numero ſpectabiles, & pietate inſignes, & præcipuis tota vrbe gentibus ſeu ſanguine, ſeu affinitate iunctæ, tam vtili, aut etiam neceſſario, ad domeſticos vſus adminiculo hactenus careant, maxime cùm ſuus Carmelitis, Obſeruantibus, Capucinis, & Clariſſis, ſit quoque intra domum fons, atque tanta per vniuerſam vrbem decurrat aquarum vis, vt nouem omnino fontibus, ad infimæ etiam plebis opportunitates poſitis, fluant ſupra quatuor, extra eamdem ſingulos ſingulis portis additos. Vetuſtiſſimi omnium ampliter eunt tubis quatuor ad ædes S. Saluatori & B. Mariæ ſacras, in antiquis earum cœmeteriis, anno milleſimo quadringenteſimo nonageſimo ſexto, ex edicto Honorati Vallis Sanctæ in epiſcopatu Aptenſi Abbatis, miſſi à ſummo Pontifice, ad quem in id Conſules, pro ſua pietate, & ſacrarum rerum veneratione, adierant. Ante illum annum ciues vtebantur putealibus fere 56
aquis. Et alios quidem puteos alij foderant domi ſuæ, ſed ad communes populi vſus, viſebantur ſinguli, ad ſingulas vrbis portas. Qui ad Sobeiranam olim ſtabat, cùm occluſus fuiſſet anno octauo & nonageſimo ſuperioris ſæculi, aperuit nuper caſus neſcio quis ampliſſimè quadratum, ad læuam ingredientium vrbem. Remotior à Guilelmipetria ſuus erat, ſcilicet inter duas tranſuerſarias ſemitas, & viam publicam quæ fert Pertuſium. Cùm hortus, cui proximus erat, perueniſſet ad Ioannem Ingilardum, eum nono & quadrageſimo præcedentis ſæculi anno obducti ſedes auxit, venum illi à ciuibus data. Quâ ceteri ad Saunarianam & Aurorulæam defoſſi parte fuerint, non lego. Conſules ante annos ducentos & quinquaginta voluerunt, qui ad iſtam viſebatur, *alſari de muro, vt non ſtet in tanto periculo vt nunc eſt.* Præter puteales, fontanarum tamen aquarum erat tum 57
aliquis ex agro vſus, ſcilicet Aurorulæarum, quę manant proximè cognominem vrbis portam; Conchetanarum, inter eamdem non longè, & Saunarianam fluentium; Droüilenſium denique ad cognominem, qui Sanctalbano riuo impoſitus, eſt pontem, duplici decurrentium loco. Sed neque à puteis, neque ab his fontibus, conſultum ſatis erat vrbi. Illi, vt patebant omnibus, infimæ etiam plebi ac pueris, ſordidi, ab horum maximè laſciuiâ, ferme erant: iſti ſine omni cultu, artéque, ſuos tum dabant è terra, neque omnino integros, latices. Igitur inuenio (quis ciuium non mirabitur in aquarum, quæ omnibus ferme compitis nunc fluunt, copia?) aquam veniſſe Manuaſcæ ante annum milleſimum quadringenteſimum. Eo denique vetitum eſt vltrà vendere; & puteis proinde, ac fontibus cura major impenſa. Sed anno ſeptimo pòſt & ſexageſimo non potuit vllo labore fieri, vt iſti non areſ- 58
cerent. Scilicet ſic habent, vt non apertâ è mari, aut fluuiis decurrant viâ. Potiùs principio modicę per terrarum viſcera, è quo capite incertum eſt, eunt aquæ, aut tenuiſſima, vt ita loquar, aquarum fila; & poſt multos errores denique in alium aliæ conueniunt temerè fonticulum. Ante id conjugij, non aperto certóve decurrunt illæ alueo, ſed veluti terrâ exudantes, abeunt per ipſius poros, aut etiam per partes veluti ſpongioſas. Iſti fonticuli poſtea ſuo pondere faciunt ſibi alueolos, donec vbi plures incertâ currentes viâ coie-

rint in vnum, denique tum aperto, quod ſibi foderint, prodeunt ore. Iam
cùm ſæuit æſtas, vt terram vrit, ita illius humorem ebibit plurimum; tum
verò neque in tam multos latices exudat ima tellus, & qui jam ſuo alueo
minores fluunt, eos ſugit, magnámque partem ſorbet. Anno illo ſep-
timo & ſexageſimo poſt milleſimum quadringenteſimum, æſtus tam vehe-
menter ſæuiit toto agro Manuaſceuſi, vt cùm intima terrarum peruaderet
vreretque, hæ ſuctu conſumpſerint omnes memoratorum fontium aquas.
59 Quid facerent in illis anguſtiis Conſules non habebant. Cogitauerunt ta-
men, quod vnum reliquum erat, perficere concamerationem fontis Auro-
rulæi ante annos quatuordecim cæptam. Hic proximus vrbi eſt; ad potum
ciuium igitur maximè opportunus. Poſt quinque & viginti annos eam ex-
egerunt. Opus eſt omnino illuſtre ac viſendum. Fons ad vrbis portam, vbi
pontem riuo Furnocalcio impoſitum ſuperaueris, labitur, & per ſe profectò
nobilis, & aquarum ſeu ſalubritate, ſeu jucunditate ſuperior ceteris. Scilicet
ex imis Aurei montis viſceribus, educitur per alveum lapide quadro ſtratum,
ac per ducentos & quadraginta paſſus Orientem verſus ad hominis altitu-
dinem fornicatum, qui in duos eodem opere per longiſſima ſpatia labora-
tos poſtea diuiditur. Nam è duorum conjugio laudatiſſimorum fontium
60 naſci debuit, ne vnius tantùm dotibus inclareſceret. Si vel in vrbem quo-
que inductus fuiſſet, vel tanto iret aquarum agmine, vt in ipſam inductus
pares toti ſufficeret ad potum, næ conſultum ex eo ciuibus erat. Sed quando
tam multis hominum millibus aquæ petantur ad potum de vno fonte non
maximo, eoque trans Furnocalcij riui pontem in agro? Conſules attenti
publicæ rei hoc videre, & cùm fontes Conchetanus atque Droüilenſes, ne-
queant pro inferiore ſitu in vrbem deriuari, modicíſque decurrant agmini-
bus, quinquageſimo illius ſæculi anno egere conſilia de Garinio, & ſequen-
te de Gaudeo, è Septentrionalibus montibus in ipſam deducendis. Cùm il-
le ad vrbem perueniſſet, aquarum copia, ex incertâ mihi causâ, non reſpon-
dit labori, & neglectus eſt, ac nunc pene exaruit. Hîc anno quingenteſimo
poſt milleſimum manauit primùm intra vrbem, ipſique anno pòſt quinqua-
61 geſimo adjunctus eſt Morellius. Sed locus monet, vt cùm de Aurorulæo di-
xerim, non taceam de duobus iſtis. Hoc faciam, ſi priùs eos retulero qui, vt
non ſint publici vſus, nomen aliquod tamen habent. Vnum Paulus de Co-
longue, Prætoris litium apud Forcalquerienſes capitalium pater, è non re-
moto Hoſpitalariorum, ipſis volentibus, agro effoſſum, aperuit rure ſuo,
quod ad ſiniſtram viæ Pertuſium ferentis, riuo Sanctalbano impoſitum,
ornabat, & ad omnem honeſtatem atque elegantiam componebat. Illa ipſa
via alterum habet, vbi principio longa decliuitate deſcendit, poſteaque præ-
ceps etiam fuit. Sunt qui velint aquis fluere, quas puteus ad portam Guilel-
mipetriam olim apertus, multas perenni ſcaturigine dabat. Sed fortaſſis ille
Colonguius ipſis fluit. Anno enim ſecundo & vigeſimo præcedentis ſæ-
culi, cùm ex tertio jam anno ſenſim per operoſos labores ducerentur in
Droüilenſium vnius conjugium, prædura rupes vetuit ire longiùs, & in ipſo
62 Hoſpitalariorum campo continuit. Tertius eſt in Pauli Figuerij opulenti
ciuis prædio. Conchetanum vocabant à Conchetis, quæ agri regio eſt. At-
tentè curatum lego, cùm nullus intra vrbem manabat, Poſtea neglectus eſt,
atque anno tertio & triceſimo ſuperioris ſæculi, quæ pro illo patebat area, in
hortum

horum à Consulibus ad quindecim annos locata primùm, póstque varias incerti temporis locationes, deinde vendita est. Quartum Elio Villanouanus, qui à Colleta nomen habet, de principe tota Prouincia nobilitate vir; sexcentis ab vrbe vltra Droüilium pontem passibus, in villa magno agmine fluentem excipit. Quinto quondam ignobili, Patroni Aquenses fecerunt celebritatem, cùm Senatus præcedente sæculo Manuascam venisset, hæreréntque in eâ, donec Fœderatorum aduersus Regem furor, qui omnem Prouinciam miscebat, quiesceret. Vt sunt viri elegantes ingenio, amauere splendentium aquarum salubritatem, & non raris frequentauere conuiuiis. Igitur ex'eo, ab illis facto nomine, dicitur Fons patronorum. Sextus ægris mage, 63
quàm sanis opportunus ac bonus est. Leuat pectus, renes purgat, ciet lotium: medicumque experiuntur nephretici & asthmatici. Sed apud Manuascenses, à cœlo scilicet, aquis, terra fere sanos, in honore non est. Sulphureum ab odore appellat vulgus. Septimum Droüilium, eúmque duplicem, Aquensis ad cognominem, qui Sanctalbano riuo impositus est, pontem excipit via. Ij magnum quondam habuere nomen: sed neque ad vrbem omnino sunt, & ad illos ab ipsa non facilè descenditur per lapidosa & quasi abrupta loca. Sensim ergo desierunt celebrari. Ceteros, neque pauci sunt, sed ferme illaudati, qui per agrum fluunt, tacere placet. Ad eos redeundum mihi est, quos situs suasit, & aquarum abundantia, in vrbem ad publicos, priuatósque ciuium vsus deriuare. Vt hinc incipiam, omnium, qui intra Ma- 64
nuascam decurrunt, si Clarissæum excipias, fontium origo est in montibus agri borealibus. Duobus surgunt capitibus, altero Orientali, Occidentali altero. Quod Morellorum dicunt, visitur ad Paganorum nemus, Sanmartinensi non procul agro. Ab eo ingentes magna vi prorumpunt aquæ, quæ suis acceptæ tubis, tam per decliuia feruntur diu, donec centum circiter à porta Sobeirana passibus misceantur illis, quæ ab Orientali borealium montium latere, magnis de summa conualle Gaudea ortæ agminibus, per pontem Espellium ipsis occurrunt. Ex hoc aquarum confluuio nascitur omnis fontium intra vrbem multitudo, paucis enim pòst passibus, in minores tubos diuisæ, immittuntur per varias illius partes. Qui verò fontes fluunt, siue in domo, siue ad fores Franciscanarum virginum, habent, omine pro puellarum sanctitate non contemnendo, ortus suos à Paradiso. Regionis ad Orientales vrbis muros hoc nomen in agro est. Denique inuenio in veteribus tabulis *Fontenam streciam, fontes stellerium, Botini, Coopertum, Petri Ioannis.* Ætasne suas istis fontibus aquas abstulerit, an mutauerit potiùs nomina, vt ab iis quos jam memoraui non differant, non possum dicere.

Ceterùm per vrbis regiones quatuor recitatas, sunt domus omnino ducen- 65
tæ supra mille: quid enim referam in agro positas, numero centum & quinquaginta? Antiquæ constant lapide ex septemtrionalibus agri montibus eruto. Omnes gypsum, ex agri quoque fodinis erutum, ornat ad omnem elegantiam & venustatem. Nulla in vicum è primâ contignatione prominet. Cùm plurimæ de eâ extarent, angustaréntque vicos, vrbano decreto actum est per Senatum Aquensem anno millesimo quingentesimo octauo, vt Petrus Matthæi, Reuersi dominus, & Simon de Tributiis, regij Senatores, id dedecoris ex omnibus rescinderent. Neque nihil ad ciuium valetudinem res facit. Per apertos ventus, per apertos sol multus, sese immittit vicos,

purgátque

purgátque aëra. Ad ſpeciem verò id prorſus neceſſarium erat. Dejectis contignationum prominentiis ſuum lumen totum eſt vico, ſua inter oppoſitorum tectorum ſubgrundas ſpatia, ſua denique domibus æqualis, &, vt ita loquar, ex vero facies.

66 Neque minùs eſt vrbi à publicis ornamentum plateis. Circa palatium latè vacat omni parte. Perpetuâ veluti plateâ cinctum diceres. In media ipſa vrbe viſitur in quadrum oblongior, mercatorum officinis circumdata. Mercatoriam ergo poſſumus appellare. Longè amplior proximè hanc eſt, ad ædes Marianas, foro nundinario deſtinata. Vt ſit ampliſſima, certè vix ſufficit hebdomadario per ſabbatum mercatui. Nam cùm ſolemnes ſunt, & per annum quater celebrantur nundinæ, tanta & emptorum, & ſeu mercatorum ſeu propolarum confluit multitudo, vt vniuerſa ipſa vrbs forum eſſe videatur. Scilicet ſupra frumentum, vinum, oleum, pomorumque ac nucum omne genus, & frugum, lino, cannabe, telâ, corio, cerâ, pice, melle, reſinâ, vt de ſerico lanáque pannos, & alia ſapientis manu artificis labarata, prætercam, abundant officinæ. Vnum hîc tacere non poſſum. Tanta vis amygdalæ in vrbem ex agro ſeu proprio, ſeu vicino deportatur, vt, cùm tempora ferunt, exteris mercatoribus centumpondia ad centum & quinquagin-
67 ta dietim apparentur. Ex ea ergo Manuaſcenſibus lucrum obuenit ſupra centum millia Francorum. Sed putamen lignoſum eſt, pinguique ac oleoſo ſaturatum ſucco facilè in flammas emicat, & ligno omni accenſo vehementiùs ardet. Amygdalinum carbonem dicas. Certè ligneo non eſt inferius ad domeſticos vſus, & colore odoréque ſuperius. Pro Saluatoris hominum templo jacet etiam platea, ſed longè minor, ex eo potiſſimùm tempore, quo in illius parte, læuo templi pariete aperto, tres ædiculæ exædificatæ ſunt. Sua quoque ad Franciſcanorum Obſeruantium, ſua ad Carmelitarum, ſua ad Clariſſarum ædes, neque prorſus anguſta eſt. Cœnobium Bernardinarum non poſtulat plateam, populo, qui è ſacris confertim exit, capiendo. In ampliſſimo, & ad non modicæ plateæ ſpeciem latiſſimo, vico poſitum eſt.

68 Igitur cùm Manuaſca ſit agro ſpecioſa & diues, domibúſque, plateis, & fontibus commoda & ſpectanda, abundauit etiam olim nobilibus viris. Et quidem in ſuperioribus non modicam clararum nobilitate gentium multitudinem attuli. Nunc placet nonnullas adjungere, quas ego ipſe ex publicis archiui vrbani tabulis accepi. Sauini, Rochæi, Valentiæ, Simianæi, Panerij, Villamurij, Veteres, Berardi, Mainerij, Caſanouij, Altouiti, Hoſpitalarij, Bardocij, Thomacij, Coruini, Fabri, Taloni, Crucij, Vetulæ, Pontij, Bruneti, Lauenæ, Safalini, Redorterij, Aiminij, Rainerij, Blanchardi, Textores, Lauenturæ, Iuſtacij, Burgij, Campiſaurij, Boiſſoni, Barrilloni, Brocherij, Roſtani, Pugeti, Clementes, Arnaudi, Boneti, Veirerij, Tillij, alíique non pauci il-
69 luſtres genere viri, habitauerunt in vrbe. *Nobilis vir Guilelmus Piolla*, (in tabulis ita legitur) anno ſeptimo & ſexageſimo ſupra milleſimum trecenteſimum, agebat judicem Manuaſcæ, & eum conſequente habitabat in ipſa, vt ferunt plures eorumdem annorum chartæ. Quæ Piollarum gens vrbem, & ex eâ Forcalquerium, atque Maſſiliam habet, ſuam originem ab illo repetit: & Ioannes, Ioſephi apud Forcalquerienſes regij Conſiliarij filius, poſt annos ferme trecentos, magnâ ſuâ laude locum Guilelmi, judicem agens, nuper impleuit.

pleuit. Scilicet æmulatus exempla Francisci fratris egregij juuenis, sequitur
patrem non iniquis passibus, qui, vt Gallicanæ vim poëseos, & cetera ta-
ceam ornamenta, consultissimus juris est. Iosephus post vtrumque fra-
trem est sola ætate. Ingenio, memoriâ, dicendi ad concionem copiâ & vi,
totâ morum indole præstans sese Deo addixit Theologica Sorbonicorum
spatia nunc ingentibus decurrens animis ponit magna pietatis Ecclesiasticæ
rudimenta apud celeberrimos vniuersâ Europâ Sansulpitianos ascetas. Fran-
ciscus (vt hoc addam) nuper duxit Isabellam Scipionis de Gombert filiam,
qui nobilissimâ ortus gente dominatur Dromono, Sangenesio, & Sangene-
sianæ valli.

Quo autem scelere prætermittitam Guasquios? Egregia eorum supra qua- 70
dringentos annos, singulis sæculis, vt in aliis super alias chartis lego, pro vrbe
facinora antiquissimæ gentis nobilitatem plurimùm augent. Sed hoc ma-
ximè Manuascensibus caram faciat, quòd vna de indigenis claritatem à ma-
joribus acceptam, ad nostra vsque tempora, perenni velut agmine fluentem,
deduxit, etiamque nunc seruat. De ipsâ omnium celeberrimus fuit Petrus.
Ab anno millesimo quadringentesimo octogesimo ad octauum se-
quentis sæculi, per octo & viginti rem patriæ publicam sapientissimè
egit, gessitque. Aduersus Iudæos Auenionem iuit ad Legatum Pon-
tificium anno millesimo quadringentesimo nonagesimoquarto, Lugdu-
num ad Regem millesimo quingentesimo. Per Ioannem patrem, auum
Ioannem, Raimundum proauum, id odij in perfidum genus hominum, & 71
amoris in patriam, acceperat ab Isnardo abauo. Ceterùm existimo Guilel-
mum Gasc, qui centesimus sexagesimus quintus, coram Guilelmo juniore
Forcalquerij regulo sacramentum dixit de seruanda Hospitali Ierosolymita-
no Manuasca, fuisse Guasquium, &, per nominis exitum Prouincialibus fa-
miliarem, dictum quoque *Guasqui*, atque hoc nominis accepisse à valle *Gasc*,
seu Gasquia, vltra Louberiam vallem & Sanctalbanum montem, ad fines
agri Manuascensis, Monfuronium inter ac Petrauiridensem posita, cui do-
minaretur. Certè Sanmarthani fratres tomo 3. Galliæ Christianæ ita lo-
quuntur in Episcopis Nemausensibus: *Ioannes Gasc*, aliàs *Gasqui*, *ex Abbate
Anianæ in Occitania, Ecclesiam Nemausensem suscepit administrandam, anno mil-
lesimo trecentesimo sexagesimo sexto, ex tabulis Vaticani.* Neque hic (vt id non
prętermittam) è Guasquiis primus gessit episcopatum: *Ioannes Guasqui* fit
Massiliensis Episcopus anno millesimo trecentesimo tricesimo quinto, mo-
ritur quarto, & quadragesimo. Qui fortia posterorum Guilelmi facino-
ra, per grauissimas cum Hospitalis Ierosolymitani Præceptoribus conten-
tiones, legerit in Consulum diatio, is non mirabitur tardè, ac veluti ægrè, ve-
nisse ad illud sacramenti. Tardiùs etiam venere, postque ipsum lon-
gè, Raimundus ac Guilelmus Rainaudi, Rostagnus Hospitalarius,
Guilelmus Gaufridi, illustres genere viri. Guilelmus Guasqui nepos avum
æmulatus est. Serò & proximè tamen Petrum Hospitalarium nobilissi-
mum virum, venit in pacta cum Berengario Monachi, Præceptore Ie-
rosolymitano. Cætera clarissimę gentis ornamenta prętermitto. Vnum ta-
men placet hîc addere, quod Carolus Augustus de Sales Episcopus Gene-
uensis, & Sancti Francisci de Sales ex fratre nepos scripsit in libro de gente

ſua pag. 506. *Ludouicus de Sales, frater Franciſci aui, duxit Ianinam de Guaſquis, filiam Ioannis de Guaſquis domini de Maclamos, & Annæ Ludouicæ Roux. Ioannem de Guaſquis genuerant Petrus de Guaſquis & Pernetta de Liuron, ab anno milleſimo quingenteſimo duodecimo die triceſima Aprilis conjuges: Petrum verò Matthæus de Guaſquis & Iaquelina des Bois. Dicitur gens Guaſquia hæc, originem ex Prouinciâ duxiſſe.*

72 Quo tempore Laduncellij, ſeu Laincellij, aut (vt vulgò loquimur) Lincellij ad Manuaſcam acceſſerint, non inuenio. Ante quingentos circiter annos habebant in agro clientes atque in iis Lambertus Petrum Gaudium opulentum ciuem. Ditione tenebant Landucellum, vnde genti nomen, anno primo & ſexageſimo ſupra milleſimum, Romolas, & Fanum Martini Ranacatienſis. Poſt annos ab illo trecentos, de eâ ipſâ gente Lambertus alter, emit à Beata Delphina Ariani Comite, cùm prædiues & illuſtriſſima virgo ſua omnia diſpergeret in pauperes, Podium Michaëlis, & Hoſpitaletum, teſte Guilelmo Henrici ad judices dicente, qui de ejuſdem Dalphinæ ſanctitate quærebant. Dominati ſunt præterea Toramæ vtrique, Monſtrereto, Albenatio, & aliis pluribus per Prouinciam pagis. Sed vide quis, & quàm clarus fuit ſuo tempore, Georgius Laincellius: Simianæis, & Flottis non impar habebatur. Denique anno milleſimo treceenteſimo ſexageſimo nono, cùm Rodulphus de Luperiis gubernator Delphinatus, & Raimundus de Agouto Seneſcallus Prouinciæ, in pacis fœdera pro ſuis regibus conueniſſent, conſeruatores pacis dicti ſunt, Guitannus de Simiana, Oſaſicca Flotte, Georgius de Laincello & Bertrandus de Caſtello milites. Gaufridus eo ipſo genere ortus Vapincenſem gerebat epiſcopatum, anno milleſimo ducenteſimo octogeſimo. Quid taceam Berengarium, Oliuarium, & Ioannem Hoſpitalarios Equites? Hic anno octogeſimo poſt milleſimum quadringenteſimum cecidit Turcæ manu, cùm fortiter ageret in propugnatione Rhodi. Gouſſancurtius in Sanctiſſimi Ordinis martyrologio facit Lioncellum gente, non Laincellium; & Delphinatem patriâ, non Prouincialem, manifeſto errore. Teſſerarium antiquiſſimæ gentis ſymbolum eſt argentea tranſuerſáque lanceæ cuſpis rubra in areâ. Sanmartinenſis Lincelliorum familia viget etiam nunc in vrbe, omnibúſque vetuſtiſſimæ nobilitatis inſignibus floret. Ioſeph, amiciſſimus mihi vir, Laurentia matre, auia Caſtellana, Raſcatia proauia genitus eam ducit. Plures in ſpem illuſtriſſimi generis liberos, ex Magdalena Lumbarda ſuſtulit. Accipe illius ſeriem per ſua capita numeratam ab anno 1150. ad nos vſque.

Stemma Laduncelliorum Sanmartinenſiorum.

I. Lambertus de Laduncello, ſeu Laincello

& anno 1150. & 1190.

II.

Gaufridus 1222.

&

III.

Lambertus II. 1241.

&

IV.

Lambertus III. 1259.

&

&

Tiburgis d'Alamanon.

V. Berengarius 1273.

&

Raibauda de Vngula.

VI. Berengarius II. 1299.

&

.... de Borbone.

VII. Lambertus IV. 1318.

&

Sibylla de Podio Michaëlis.

VIII. Gaufredus

&

Mabilla de Castellione.

IX. Berengarius III.

&

Berengaria de Venello.

X. Berengarius IV.

&

Sancia d'Albe.

XI. Berengarius V.

&

Catharina de Barras.

XII. Berengarius VI.

&

Constantia d'Alamanon.

XIII. Claudius

&

Constantia de Laincello.

XIV. Gaspar

&

Catharina de Villanoua.

XV. Antonius

&

Catharina de Rascas.

XVI. Antonius II.

&

Ioanna de Castellana.

XVII. Hubertus.

&

Ludouica de Laurens.

XVIII. Ioſeph

&

Magdalena de Lumbard.

73 Volandos hoc extremo loco memorare placet. Ij plurimùm contulerunt ad erectionem Franciſcanorum Obſeruantium templi. Sed omnia ſeu majorum,ſeu ceterorum gentilium decora virtutis magnitudine ſuperauit puella, æternum nobiliſſimæ gentis ornamentum. Excidit ipſius nomen omnium temporum memoriâ digniſſimum, profectò vt è perituris mortalium voluminibus, tranſcriberetur ab Angelis in librum cœleſtis vitæ. Anno ſexto & decimo ſuperioris ſæculi Franciſcus rex, eo nomine primus,
74 Manuaſcam adiit, & in Antonij Volandi domo hoſpitatus eſt, cujus filia nubilis (& præſtantis formæ virgo erat,atque ſupra natiuam ſpeciem vehementer, pro more, ornata) claues vrbis, cùm eam ingrederetur, obtulerat. Honeſtiſſimum puellæ fuerat id officij deferre Principi,illiuſque patri ſupra omnem votorum inuidiam ipſum habere domi ſuæ. Verùm hæc vtraque res caſtiſſimam virginem grauiſſimè afflixit. Cùm Manuaſcæ claues offerebat Regi, notauit Franciſcum oculos in ejus vultum, omnémque corporis habitum, non illubentes deflexiſſe, & ſupra ætatem, re tum quidem diſſimulatâ, indoluit. Vt primùm facultas data eſt,vt ſe ab omni hominum turba principio, deinde etiam congreſſu, ſeductam cubiculo clauſit. Et, quid agimus anime,in lacrymas ſoluta exclamat, quid agimus? Viuimus, an perimus? Vidi Principis oculos in meo vnius vultu hærentes. Abs dubio igitur illi placet. Atque juvenis ipſe eſt. Sed viuamus, quando ita videtur Deo. Illud potiùs de facie pereat, quod in virginitatis contumeliam placere potuit viro. Vix dixerat, & quibus potuit ſordibus vultum infecit. Cúmque per illas forma minor quidem, ſed gratior, atque prorſus illecebroſa pelluceret, ſulphur ardentibus impoſuit carbonibus, flammantíſque turpem fumum tam hauſit diu genis, totoque vultu, donec viuidum illud natiui coloris, ac ſplendidum, pallido luteóque mutatum eſt, atque nonnihil etiam fœditatis inſedit faciei. Magnum facinus, & ſupra puellæ annos, omnium,
75 qui Regem ſecuti Manuaſcæ tum aderant, admirationem meruit: atque ejuſmodi profectò eſt, vt cum omni poſterorum memoria coæquari debeat. Franciſco etiam Regi, vt accuratus rerum æſtimator erat, plus eo puella placuit, quàm ſpecie placuerat. Igitur excedens vrbe, noluit indotatam eſſe. Non pauca, neque maximo Principe indigna, pro ætate ipſius & ſanctitate, ad eam miſit. Antonius virginis pater duodecimo pòſt anno cùm gereret conſulatum, mortuus eſt. Nicolao & Hugueta Arnauda natus, genuerat liberos octo, Georgium, Claudium, Gaucherium, Poncetum, Raimundum, Honoratam, Nicolaam, & Catharinam. Gaucherius, & Raimundus, cùm in Britanniam iuiſſent, in eâ ſedes fixerunt. Et familia quidem à Gaucherio ducta, omnis jam ab aliquo tempore deſiit; quæ verò à Raimundo prodierat, cùm in fœminam vniuerſa defeciſſet, à Marino D.de la Pyaie genitam,ea nupſit Baroni des Arcis Conſiliario in Parlamento Redonenſi & poſt liberos duos genitos nuper mortua eſt. Georgius ex

Clara

Clara Barcilona Albeꝛatij domina,ſuſtulis Gabrielem, Pontium,& filias 5. Gabriel duxit Lucretiam de Bonne ſororem Vicecomitis de Talard,& Comitis d'Auriac, atque Carolum ex eâ progenuit,qui ex Dianâ de Blacas primâ vxore genuit filias duas; & ex Ioannâ de Matharon D. de Sallignac & d'Entrepierres ſecunda, Carolum & filias duas. Carolus habet in matrimonio Dianam de Seguiran, & ex ipsâ ſuſcepit Ioſephum,Antonium, & filiam innominatam. Vt autem Volanda gens, ad hanc vſque feliciter propagata floreat Aquis Sextiis,tamen Manuaſcæ non viget Manuaſcenſis Volandorum familia poſt Antonij mortem florere deſiit, quaſi viribus in puella memorata ad omne officij genus informanda exhauſtis, iam victa deficeret. Deſierunt poſt illam plurimæ quoque gentes, antiquiſſimâ illâ nobilitate inſignes, aut vrbe exceſſerunt. Quæ ſuperant & paucæ ſunt in plebeium ordinem ſe deiecerunt, agrorum delicias, & ex mercatura opes præ generis claritate habentes. Illarum quidem locum multæ jam implent, Villanouana etiam, quæ ſupra omnem tabularum memoriam, inter nobilitate vniuerſam per Prouinciam principes, & quondam habita eſt, & nunc habetur. Ex eâ Ioſias Tortonæ dominus in Suſannam Safalinam enubens,ampliſſiamam hereditatem Manuaſcæ adeptus eſt. Sed non id ego ſuſcepi, vt veluti cenſum agens, per ſingulas gentes eam. Antiqua vrbis,non noua, ſequi oratione animus eſt. In patriam tamen certè peccauerim, ſi Petrum Vallatorium clariſſimæ ſtirpis virum prætercam,qui ad illam ipſius ornamenta plurimùm aucturus nuperrime venit. Vallatoria gens, ex quo Antonius Vallatorij, Dromoni, Sangeneſij, Brianſoni, & Autonni dominus Margaritam Villamuriam ante annum milleſimum quadringenteſimum octogeſimum ſextum duxit vxorem, Volſio de ipſius dote dominatur. Cùm Villamurij, præ eo, & Villamuro, ſuæ ditionis pagis, Manuaſcam habuiſſent, Vallatorij tamen alia omnia hactenus ſecuti hæſerant Volſij. Sed Petrus Antonij trinepos, cùm videret liberos è Gabrielâ Forbinorum Soleria latè inclareſcere, tum Manuaſcæ fixit ſedes, augendo ſcilicet (nam quid aliud animo ſequebatur?) illius nomini. Nicolaus Regij in proximo Epiſcopus eſt Franciſcus Auguſtus à puero armis aſſuetus, adoleuit in exercitu, & nomine de magnis per Germaniam,Catalauniam, Belgium, & Italiam facinoribus collecto,Galliam omnem impleuit: nuper in Papiæ,& Valentiæ Inſubrum obſidione Legatum Mutinæ Ducis egit. Huic etiam expugnandæ maximum fuit momentum. Non minore vigilantiâ nunc ei pro rege præeſt. Palamedes,& Ludouicus inhærent fratrum veſtigiis. Iſte pietatis & literarum ſtudiis æmulatur Epiſcopum: ille alam equitum in Italia ducit, Hoſpitalarius, ſiue, vt nunc loquimur, Melitenſis Eques. Vnum addere hìc mihi liceat. Anna Petri ſoror,ingentium & ſupra fœminam animorum, capaciſſimæque mentis puella,quæ à primis annis erat S.Bernardi apud Auenionenſes alumna,Manuaſcam ante fratrem acceſſit,& poſtquam excitaſſet, ſanctiſque legibus ac moribus conſtitutum parthenonem diutiſſimè rexiſſet,à duobus annis extremum diem obiit, magno cum pietatis ſenſu,vt referam libro tertio.

LLl 3 MANVAS

MANVASCÆ
LIBER SECVNDVS.

1 MANVASCA nobilis & peramœna portio Comitatus, quem principio Sistaricum, postea cùm Ebredunenses & Vapincenses Sistaricensibus addidisset, atque per Aptenses vsque ad Rhodanum peruenisset, Forcalqueriensem dixerunt, anno nono & quadragesimo supra millesimum centesimum, attributa est Hospitali Ierosolymitano à Guigone dynasta. Hîc Guilelmo Regulo, & Garsende genitus, Bertrandum fratrem habebat natu majorem, & paterni scilicet principatus hæredem. Manuascâ ipse, Pertusio, aliaque non multâ ditione, donatus est à parentibus, honestúmque Cominis nomen pro illorum temporum consuetudine, quæ nunc etiam viget in Germania, ab iisdem in omnes
2 liberos deriuatum, tulit. Magna pietas adegit optimum principem ad id muneris in Hospitalarios conferendum. *Temporalibus*, inquit, *æterna, transitoriis permanentia cupiens comparare, pro salute animæ meæ, & parentum meorum dono Deo, & Hospitali Ierosolymitano, & pauperibus in perpetuum Manuascam.* Fecit etiam ea ipsa, vt majus aliquid susciperet: *Et meipsum* pergit, *eidem Hospitali, & pauperibus in perpetuum ad seruiendum contrado.* An Hospitalariorum Ordinem vouet? An Hospitali Ierosolymitano se donat, pro præcellentium illis temporibus pietate virorum, è qua, cùm in ignobilia capita emanasset, profluxit denique *donatorum*, vt loquuntur, genus, vt dicam libro 3. num. 40. & 41. Quoniam Manuascæ Hospitalariis concessio, est in omnem partem illustris, atque per annos quinquaginta, & quod excurrit, damnata fuit à Comitibus Forcalquerij; & cùm à Guilelmo juniore firmitatem suam aliquando habuisset, postea tamen & à Prouinciæ Regulis agitata fuit, & magnas iis ipsis Hospitalariis cum Manuascæ ciuibus contentiones peperit, locus omnino postulat, vt Guigonis tabulas referam. Sic habent.

3 *Cùm præcipua philosophia Christianorum sit cogitatio mortis, prudentium est diem mortis præuenire, & sic super suis bonis disponere, vt possint de immortalitate sperare. Idcirco ego in Dei nomine Guigo Forcalqueriensis Comes, temporalibus æterna, transitoriis permanentia cupiens comparare, pro salute animæ meæ, & parentum meorum, dono Deo, & Hospitali Ierosolymitano, & pauperibus in perpetuum Manuascam, Burgum, & Castellum, & Totas auras, cum toto territorio, & omnibus ad Manuascam pertinentibus. Hoc est vsque ad territorium Sanctæ Tulliæ, & vsque ad territorium Petræuiridis, & vsque ad territorium Montis furonis, & vsque ad territorium Sancti Martini, & vsque ad territorium Dalphini, & vsque ad territorium de Vols, & vsque ad flumen,*
4 *quod vocatur Durentia. Et meipsum eidem Hospitali, & pauperibus in perpetuum ad seruiendum contrado. Reliqua bona mea, vbicunque sint, filiis fratris mei relinquo, & eos per suam fidem rogo, vt hanc donationem, hoc salubre relictum, quod pro redemptione animæ meæ in pauperes confero, firmum illibatumque conseruent. Quod si violare præsumpserint, eis omnia quæ reliqui aufero, & Guiranno & Bertrando Rainibaldi omnia bona mea relinquo, & eos per suam fidem rogo, vt quod*

quod reliqui Hospitali, & pauperibus, firmum manere faciant; & tam ipsi, quàm hæredes eorum perpetuò defendant. Sciendum tamen est, quòd in iis omnibus, quæ filiis fratris mei relinquo, matrem meam dum vixerit vsum fructum habere volo. Præterea matri meæ jure proprietatis relinquo, quod ejus industria castro, quod vocatur Pertuis, accreuit. Facta est hæc dispositio anno ab incarnato Domino 1149. 5
tertio Calendas Iunij, luna 21. regnante Imperatore Conrado, in præsentia domini Petri Sistaricensis Episcopi, autoritate cujus & testimonio confirmatur. Præterea isti homines testes existunt, Garsendis Comitissa mater ipsius Comitis, Bertrandus Raymbaldi, Hugo Boso, Aicardus de Saignone, Isnardus de Mota, Faraldus Fairol, VV. de Bellomonte, VV. Raimundi de Caderachia, VV. Cornutus, & VV. Cornutus filius ejus, Bermundus Leotaudus, & VV. Bermundus filius ejus, Raimundus de Bonauilla, Bertrandus Nigrellus, VV. Nigrellus, Petrus Adam, Hugo de Ausonigas, VV. de Clumans, VV. Ramoardus, Aicardus de Manuasca, Raimundus de S. Martino, Raimundus Rostanus, Aicardus de Roca.

S. Petri Sistaricensis Episcopi.

Guigone mortuo, Hospitalarij adeunt Manuascæ dynastiam infelicibus 6
initiis. Bertrandi fratris filios scripserat hæredes: & is Manuascam, abactis Hospitalariis, inter filios cùm moreretur diuidendam sibi accepit, ex incerto mihi jure: nisi quod ipsius, Bertrando mortuo, in filios tres diuisio suadet à Guilelmi aui testamento repetitum, qui donata Guidoni filio secundogenito, si absque liberis moreretur, voluerit in primogeniti filios diuidi. Hæreditarium certè appellauit eorum vnus, vt suo loco referam. Quodcumque fuerit, probauit ipsorum pater. Viuebat scilicet, cùm Guigo frater testamentum scripsit. Anno enim sequente, qui erat quinquagesimus sæculi, Iauseranda conjux genuit Guilelmum juniorem filiorum tertium ex tabulis anno septimo supra millesimum ducentesimum exaratis, in quibus hic asserit se annorum quadraginta factum esse primo & nonagesimo post millesimum centesimum Nouembri mense. Probauit Garsendis auia, à patre & liberorum & Comitatus administrationi postea testamento admota. Hæc quidem subscripserat Manuascæ Hospitalariis donationi, atque, vt fit, non inuita: sed optimam principem jura nepotum edocuit Bertrandus filius. Putabam ego probatum quoque Guiranno & Bertrando Raimbaldi; qui dejectis Manuascæ ditione Hospitalariis, se non gesserunt pro Guigonis hæredibus. Certè ij tum erant & gentis claritate, & opum vi, & clientum multitudine, vt Guigonis fratri, Hospitalarios Manuascæ dynastia prohibenti, obsistere omnino possent. In conuentionibus Ab- 7
batis Montis majoris cum Bauciis principibus ita legitur: *Guirannus de Simiana, & frater ejus Bertrannus Raimbaldi.* Hinc intelligis & fratres, & gente Simianæos fuisse. Imperitabat hæc illis temporibus Aptæ Iuliæ, Casanouæ, Saignono, Auribello, & aliis supra sex & quadraginta castris, pagísve. Suberat quidem regulo Forcalquerij, vt intelligere est ex tabulis, quibus anno milesimo ducentesimo quinquagesimo tertio judices à Beatrice, Guilelmi junioris ex filia pronepte, & Caroli Ducis Andegauensis vxore, dati, damnauerunt iniquorum per Comitatum Forcalqueriensem portoriorum, & alios nobilissimos viros, & Bertrandi Raimbaldi filium, Rosciámque matrem, ac Guideti de Simiana filios. Sed plurima tamen supremi principis habebat: vocabat sub signa equites, bella suis gerebat auspiciis, monetam suo nomine

nomine inſcribebat. Quid verò non tentaſſet aduerſus Forcalquerij Comitem, ſi jure agere poſſe cogitaſſet, quæ pro Stephanetta Baucia aduerſus Prouinciæ Regulum contendere armis non dubitauerat? Sed etiam ipſa profectò exiſtimauit Bertrandum jure facere, qui Guigonis fratris hæreditatem ſibi ſumeret in filios diuidendam. Hoſpitalarij Manuaſcæ dynaſtiâ dejecti, ſeſe in ſuâ per Principis teſtamentum iura connituntur reſtituere, & omnibus prædiis, quæ ante Guigonis mortem poſſidebant, à fratre regulo depelluntur. Quid enimvero viri potentiâ præcellentes non audent, perficiuntve? Igitur cùm neq; vi rem agere valerent, & juri alius non videretur locus, confugiunt ad Eugenium Pontificem eo nomine tertium. Quid Romę actum ſit non lego. Guilelmus de Beneuento Archiepiſcopus Ebredunenſis rem compoſuit. Legatus erat Pontificis. Igitur capita in quæ ipſo agente cum tergeminis, poſt mortem Bertrandi patris, fratribus conuenerant, ad eum ſcripſit in hæc verba.

8 *Talem inter eos tranſactionem, vtriuſque partis conſenſu, dictauimus, vt Hoſpitalarij iure perpetuo haberent, & quietè poſſiderent, quidquid* ibi ideſt Manuaſcę, vt intelligitur ex orationis ſerie & ex repetitione hujus particulę in conſequentibus, *nec Comes quidquam ab Hoſpitalariis ibi haberet, nec Hoſpitalarij Comite.* Igitur mirari ſatis non poſſum, quòd Boucheus in hiſtoria Prouinciæ tom.2. velit *ibi* eſſe hic idem atque *in comitatu. Habebant Manuaſcæ antequam Guigo Comes hanc donationem eis feciſſet. Cetera verò, videlicet caſtrum cum aliis poſſeſſionibus ad illud pertinentibus, & caſtrum quod dicitur Totas auras, cum territorio ſuo, æqualiter inter ſe diuiderent; vt medietatem Hoſpitalarij pleno iure haberent, & liberè poſſiderent; & aliam medietatem haberet & poſſideret Comes eodem modo: ita quòd nec Comes cum fratribus, & auia, quidquam penitus ab Hoſpitalariis ibi haberent, nec Hoſpitalarij à Comite, vel ejus fratribus. Præterea in tranſactione expreſsè fuit comprehenſum, vt non liceret Comiti, nec alicui de parte ejus, nec Hoſpitalariis, nec alicui de parte eorum, in caſtro quod dicitur Manuaſca, turrem, vel aliquam munitionem ad inſtar turris ædificare. Si verò Comes, & fratres ejus, & ſoror decederent ſine legitimis liberis, pars illorum, quæ ex tranſactione ita eis obuenerat, Hoſpitalariis libera ex pleno iure cederet. Vnde in ſignum & in argumentum hujus rei, Comes & fratres ejus ſingulis annis cenſualem libram incenſi in feſtiuitate Pentecoſtes Hoſpitalariis ſoluerent.*

9 Hactenus Eugenio Guilelmus. Raimundus Hoſpitalariorum Magiſter, fecit vt Pontifex probaret, quæ Legatus conſtituerat; & anathemate damnaret, qui illa violarent. Sed longè alia Forcalquerij gerebantur. Guillelmus de Beneuento non egerat cum ipſis Principibus. Fratrum vltimus erat in cunis, vnius anni, aut paucorum menſium infantulus: ſecundus & tertius non multùm majores quarto, ad pueritiam nondum peruenerant: primus, à Garſende auia, puer, cum principatu regebatur. Quod cum hac, nepotum nomine, egerat, principes ętate majores non probauerunt, ipsâ etiam, mutato jam conſilio, non repugnante, & Manuaſcam ſuâ quiſque parte ſibi pertexerunt habere. Neque Hoſpitalarij vehementer obſtiterunt, ſuis ante Guigonis mortem prędiis reſtituti: omnino etiam, ad ſpeciem certè, probaſſe videntur & aliàs, & anno ſexto ſupra milleſimum ducenteſimum. Eo Guilelmus junior fratrum tertius, & Comitum vltimus ipſis Manuaſcam omnem donat, & profectò ſuam; nam quid aliena concederet? ſcilicet *Bur-*

gum

gum Caſtrum, & Totas auras cum omnibus pertinentiis. Fulco Ægidiarus Prior, Hoſpitalis Ieroſolymitani nomine, pium munus, & alienam igitur rem, admittit, adſtantibus volentibuſq; Præceptoribus ex eodem Ordine tribus, grauiſſimis viris, Bertrando de Oliuello Raimundo de Ludiuizonio, Petrillono. 10
Sed vt de Manuaſcæ ditione hæreditaria taceam, quando Folcalquerienſes Principes iam ætate firmata (& tres, alius ab alio ſine liberis mortuo, regnauerunt) ſubſcriberent ceteris conuentionum capitibus, quę Guilelmus de Beneuento tulerat? Potueruntne aliquando patienter audire Hoſpitalariis ita conceſſam medietatem Manuaſcæ, vt *ibi nihil habeant à Comite*; ſibique in altera prohibitum, *turrem vel aliquam munitionem ad inſtar turris ædificare?* potueruntne probare, ſibi mandatum *ſoluere ſingulis annis libram iucenſi, in feſtiuitate Pentecoſtes Hoſpitalariis?* Profectò illis qui deiicitur, aut prohibetur, abdicatur ſummo principatu Manuaſcæ: hoc qui facit, partem ſummi ſui principatus ſubiicit Hoſpitalariis. Guilelmus itaque iunior, vt Guigonis patrui donationem, ad Legati Pontificij articulos exactam, fratribus mortuis aliquando, ſicuti poſtea referam, probauerit, turritum tamen, foſsâque & loricâ munitum palatium, quod nunc etiam ſtat, extruxit Manuaſcæ. Non dubitauerim ergo Archiepiſcopi Ebredunenſis arbitrium, quod improbabatur ipſo vſu, quod ab iis quorum in vſus datum fuerat negligebatur, demum à Pontifice quoque ad regulorum preces abrogatum fuiſſe. Hoſpitalarij eo gradu deiecti, non cadunt tamen animis. Quam ſibi ex Guigonis teſtamento debitam arbitrabantur, de Manuaſca per illorum ipſorum Principum aliquem vnum habenda, quando aliud non occurrebat, cogitant. Neque nulla ſpes erat, futurum vt quatuor certè poſt primum vnus patruum æmularetur pietate. Et tenera ætas, & armorum tyrocinium, poterant illa ſeu indole, ſeu fortunâ puerulos admouere & nobilibus, 11
& ſacris Equitibus. Quid cum Guilelmo fratrum primo, & poſt Bertrandum patrem Regulo, egerint, non inuenio. Bertrandus fratrum ſecundus, eo mortuo Comes, ad ipſos vehementer adiecit animum, maximè cùm florens ætate, armiſque aptus, Ieroſolimitani in Saracenos belli conſilia mente volueret. Non pauci de Gallia principes viri, id non ſine laude tum gerebant. Iſoardus Dienſis in proximo Comes, cum Godefrido Bullionio profectus in Syriam, magnum ab arte militari nomen ſibi collegerat, vt Guilelmus Tyrius tradit libro primo. Comes Ægidianus, totum Orientem ante paucos annos impleuerat clariſſimæ famæ gloria, ex rebus illuſtriſſimè geſtis ducta. Horum, & aliorum procerum virtus iuuenile pectus incendebat & laudis, & pietatis amore. Neque parum vrgebant animum, tot principum virorum exemplis incitatum, quæ ad Hoſpitalarios frequentibus nuntiis deferebantur ex Oriente. Quos armorum ſocios habiturus ſibi videbatur, eos ſub ipſam expeditionem ſibi prorſus deuincire conſtituit. Scilicet plurimùm iam poterant armorum à triginta annis profeſſione ſuſcepta Suam Manuaſcæ partem ipſis elargitur. Tabulæ à Ieroſolymam perfecturo ſcriptæ ſic habent.

Notum ſit cunctis tam præſentibus, quàm futuris, quòd ego Bertrandus Comes, 12
amore & ſalute animæ meæ, necnon parentum meorum, bono animo, & ſincera voluntate, in bona mente, & corporis valetudine, dono, & irreuocabiliter concedo, & relinquo, omni dolo, omnique humanâ machinatione poſtpoſitâ, Domino Deo, &

Sancto Hospitali Ierosolymtano, & pauperibus ibidem degentibus, præsentibus scilicet, & futuris, vt meliùs sine enganno dici, vel cogitari potest, totum hoc quod hereditario iure habeo & possideo, vel habere & possidere debeo in castro de Manuasca, & Totis auris, & in toto eorumdem territorio, & suis depentiis, terris videlicet & aquis, ingressibus & egressibus, vt fratres Hospitalis præsentes & futuri, absque alicuius requisitione, calumnia, molestia, & quietè in perpetuum habeant & possideant. Hanc siquidem donationem facio, & offero super altare S. Petri, in ecclesia domus Hospitalis de Manuasca, in præsentia domini Petri Sistaricensis Episcopi, & VV. Prioris Hospitalis S. Ægidij, in cuius manu hoc donum facio,
13 *& fratris Rainaudi S. Michaëlis. Et iterum factum recognosco in præfata ecclesia, & cæmeterio, in præsentia domini Hugonis Aquensis Achiepiscopi. & domini Petri Aptensis Episcopi. Et ego prædictus VV. Prior tibi præfato Bertrando Comiti, si fortè, quod Deus concedat, ab Ierosolymis reuerteris, cum consilio fratrum nostrorum, iam dictam hæreditatem commendamus, vt quamdiu vixeris eiusdem fructus ad vtilitatem Hospitalis habeas & possideas: te verò defuncto tota & integra prædicto tenore Hospitali reuertatur. Testes huius donationis sunt Raimundus de Medullione, VV. de Sesinana, frater Stephanus Capellanus, VV. Baiuli, Petrus de Rognonatio, Petrus de Draforte, VV. de Craco. Factum est hoc anno ab incarnato Domino millesimo centesimo sexagesimo octauo, regnante Friderico Teutonicorum Imperatore.*

14 Hæc Bertrandus, Quæ vt pro Hospitalariis scripserit bonus & pius, vide tamen vt se castri Manuascæ, & Totarum aurarum dynastam *hæreditario iure* dicat, vt Guigonis patrui donationem taceat, vt nihil Mauuascæ ditionis ad Hospitale Ierosolymitanum pertinere memoret, Vvilelmi Antistitis Eredunensis conuentiones, hereditario à maioribus sui iuri contrarias, dedignatus. Has ipsas etiam damnare videntur Hospitalarij, & fateri se nihil Manuascæ castrorum habere, cùm ab illo accipiunt, post ipsius mortem possidenda. Sed regulum, arma pro Christo in Iudæa cum Saracenis cogitantem, grauis morbus excepit, quem mors secuta ingentes animos, grandiaque vota, interclusit in ipso profectionls articulo. Hîc quo esset in Hospitalarios animo aperit. Non suam Manuascæ partem, sed plurima etiam alia castra ipsis moriturus donat. Accipe testamentum reguli viros vehementer amantis.

15 *In nomine Sanctæ & indiuiduæ Trinitatis. Anno ab incarnatione Domini millesimo centesimo sexagesimo octauo, regnante Friderico Teutonicorum Imperatore, ego in Dei nomine Bertrandus Comes Forcalqueriensis, pro redemptione animæ meæ, & parentum meorum, irreuocabiliter dono, atque concedo Deo, pauperibus Ierosolymitani Xenodochij, & tibi Gaufrido de Bresil Priori domus Hospitalis S. Ægidij, & per te Hospitalarijs, tam præsentibus, quàm futuris in perpetuum, quidquid ego habeo, vel habere debeo in castro de Manuasca, & in castro de Totis auris, & in eorum territoriis siue pertinentiis, & quidquid iuris habeo in castro Garenbosij, & in castoo de Limasiia, & in territoriis eorum siue pertinentiis, & in terris cultis vel incultis, nemoribus, pratis, pascuis, aquis, aquarumque decursibus, ingressibus,*
16 *& egressibus. Præterea causâ mortis meæ dono tibi Gaufrido prædicto Priori, & per te fratribus Ierosolymitani xenodochij, præsentibus & futuris, castrum de Bellomonte, & castrum de Rota-cuberia, & castrum de S. Tullia, & duo castra quæ nominantur de Petrauiridi, & castrum de S. Maximo, & castrum de Da-*

phino

phino, & castrum de la Rocha, & castrum de Volso, & castrum de Monteacuto, cum territoriis & omnibus pertinentiis eorum: Tali siquidem pacto, vt præscriptam donationem nullo casu reuocare valeam, nisi liberos qui mihi succedant de legitimo matrimonio accepero. De reliquo Comitatu meo sic vltimam meam voluntatem dispono, vt frater meus Guilelmus Comes mihi hæres existat in reliquo. Tali tamen lege, vt liberalitatem quam in domum Hospitalem contuli, perpetuò ratam & firmam habeat & ab omni interpellatione & inquietudine defendat & protegat, & partem suam, quam in prædictis castris habet, & in eorum territoriis Hospitali domui donet, & liberè habendam & possidendam in perpetuum concedat. Si verò 17
voluntatem meam infregerit, omnia quæ iure institutionis sibi reliqui aufero, & totum quod habeo à Sistarico versus Alpes, relinquo Raimundo Comiti Tolosano: quod autem habeo à Sistarico vsque ad Rhodanum, consanguineis meis VVilelmo de Sabrano & Guiranno de Simiana, & fratri eius, & liberis Bertrandi Raimbaldi: & consanguineo meo Raimundo de Medullione relinquo Sistaricum & vallem de Nogueriis, & vallem S. Vincentij. Sorori autem meæ Adelais relinquo castrum S. Martini de Brasca, & castrum de la Mota, & castrum de Cucurone. Tali quidem pacto fratri meo, si voluntatem meam infregerit aufero, & istis relinquo, vt per omnia liberalitatem meam, quam in domum Hospitalis contuli impleant, ab omni inquietudine perpetuò defendant. Volo autem & iubeo, vt quicunque mihi hæredes extiterint, pecuniam totam, quam mihi Hospitalarij crediderunt, & expensas, quas mandato meo fecerunt, integerrimè persoluant. Fa- 18
ctum est hoc in villa S. Ægidij, in domo Hospitali, iuxta ecclesiam beati Ioannis Baptistæ, rogatis testibus VV. de Fontiana, Raimundo Girino, Bertrando de S. Maximo, Bernardo de Panargio, Bertrando Bedocio, Raimundo fratre eius, Martino Remigio, Ildino de Castello; & Hospitalariis VVilelmo baiulo, Ioanne Rainaldo de Saluiniaco, Bernardo de Nemauso, Raimundo de S. Michaële, Pontio Pistore, Petro de Podio, Lantemo capellano, Raimundo de Montilio, Raibaldo de Montaforte, fratre Rogerio Ricardo capellano, fratre Villano Bertrando armigero, Viuano armigero, Rodulpho causidico, Villano Iacobo clerico Prioris qui hæc scripsit. Ego iam dictus Bertrandus Comes supra scriptam donationem secundum conditiones prætactas, me perpetuò firmam habiturum, sub præsentia testium suprascriptorum, tactis sacrosanctis euangeliis iuro, & sigilli mei impressione præsentem paginam confirmo. Ad hoc dominum Aquensem Archiepiscopum precor, & Ebredunensem Archiepiscopum, & Episcopum Vapincensem & Sistaricensem Episcopum, & Aptensem Episcopum, vt amore Dei, & animarum suarum salute, hanc meæ eleemsynæ stabilitatem ecclesiasticâ censurâ Hospitali tueantur, & si ab Hospitalariis requisiti fuerint, sigillis suis præsens scriptum corroborent.

Quis Guilelmus Comes, Bertrandi frater, & ex testamento hæres fuerit, dubitatum inuenio. Est, qui cùm careret liberis masculis, Garsendem filiam vnicam Raini Sabronorum Castellario dedit in matrimonium: diem extremum obiit anno millesimo ducentesimo octauo. Atque falluntur, qui eumdem faciunt cum illo, qui superioris sæculi quarto & quinquagesimo castrum Leporianum tradidit Templariis, atqu anono pòst villam de Horreis, & alia Archiepiscopo Ebredunensi. Is enim Bertrandi & Iausserandæ regulorum primus filius, patri successit in Comitatu, & apud Guilelmum de Beneuento, Legatum Pontificium egisse cum fratribus, omnino iuniori- 19

 bus,

bus, legitur, scilicet per fidum Garsendi auiæ tutrici ministrum, de Manuasca, atque Bertrandum fratrem moriens reliquit hæredem, è quo alter Guilelmus, quem soleo dicere juniorem, fratrum tertius, annóque quinquagesimo illius sæculi natus, vt annotabam n.6. Comitatum ex testamento nunc recitato heres accepit. Hic sub ipsa principatus initia, Hospitalarios non tantùm omni Manuascæ dominatione prohibuit, hæreditario, vt ante ipsum fratres, jure subnixùs, sed variis etiam grauibúsque damnis immerentes affecit, vt ipsemet fatetur in tabulis anno octogesimo scriptis. *Multa & varia damna*, inquit, *venerabili & sanctæ domui pauperum Hospitalis Ierosolymitani, peccatis exigentibus, irrogaui.* Et postea: *grauissima damna, & injurias domui Hospitalis, in castro de Manuasca, & aliis pluribus locis mei Comitatus me*
20 *confiteor & recognosco irrogasse.* Quæ ea damna fuerint non adjungit, & in aliis tabulis non lego: neque igitur possum recensere. Abs dubio Hospitalarij, & Manuascæ castri, ac Totarum aurarum, atque aliorum castrorum ex Bernardi testamento hæredes se ferebant, & Guilelmum vehementer aduersantem senserunt, illis etiam depulsi prædiis, quæ Manuascæ ad S.Petri, & in aliis Comitatus Forcalquerienfis partibus, quietè hactenus possederant. Annos supra decem ira durauit regulo: demum fractus Henrici Albanensis Episcopi precibus, descendit ad leniora consilia, & Hospitalariis jam bonus, & alia, & Manuascam, pro Guigonis patrui testamento, re tamen ad conuentiones cum Guilelmo fratrum primo per Archiepiscopum Ebredunensem quondam inductas expensâ, concessit Aquis Sextiis. *Donationem, quam in testamento patruus meus Guigo de castro Manuascæ, & ejusdem Burgo, & castro de Totis auris, eorúmque territoriis, adjacentiis, & pertinentiis fecit, secundum quod in instrumento autentico compositionis V. de Beneuento, quondam Ebredunensis Archiepiscopi, Apostolicæ Sedis legati, continetur, &c. concedo, laudo, & confirmo.*
21 Henricus à Pontifice Legatum *in partibus Prouinciarum*, vt adjungit Guilelmus, agebat. Hoc placuit aduertere, vt intelligas non vnam illis temporibus Prouinciam, sed multiplicem fuisse; & præter Prouinciæ Comitatum, Druentiâ, Rhodano, Alpibus, Maríque mediterraneo comprehensæ à Friderico Imperatore, cùm eam dabat in feudum Raimundo Berengario, alias fuisse Prouincias. Ex eo duas lego, quo Boso secundus vniuersam in Guilelmum & Rothboldum filios partitus, alterâ quæ Prouinciç nomen seruabat primo filiorum datâ, alteram nomine Comitatus Forcalquerienfis appellatam concessit secundo. Ista diuisione factâ Rudolphus Alemannorum rex, dicitur in pluribus chartis Prouinciarum quoque rex. Tertiam Prouinciam inuenit Gilbertus post annos centum & quinquaginta, cùm id omne quod à Druentia ad Isaram vsque regulo Forcalquerienfi non suberat, donauit Faidç filiæ Alphonso Comiti Tolosano nuptæ, quem autor vitç S. Petri Tarentasiensis Episcopi docet dominatum Gratianopolitanç regioni. Tertiam hanc trans Druentiam Marchionatum fere vocabant. Lego tamen Comitis Prouinciç nomen, non rarò attributum Comiti Forcalquerienfi: scilicet ab illo trahebat hic originem, & Bertrandus Guigóque fratres, ab Adelaide
22 matre jus nescio quod in Prouinciç Comitatum repetebant. Sed vt ad Guilelmum juniorem reuertar, is cùm Manuascam omnem ex Guigonis patrui testamento, ad capita conuentionum per Archiepiscopum Ebredunensem latarum exacto, tradidit Hospitalariis, non tamen dum viueret habendam concessit:

conceſſit: ſeruauit omnem ſibi per vitam, vt intelligitur & ex aliis chartis, ex ea quâ rurſum vniuerſam largitus eſt anno milleſimo ducenteſimo ſexto, cùm *propriam* quoque *domum, ſcilicet palatium de Manuaſca*, quod foſsâ, loricâ, multâque turri munitum, ſibi regiâ magnificentiâ exædificauerat, addidit muneri, appendicem ſplendidam. Quam donationem, vt omnino certa eſſet, nullóque ex capite vllis vnquam temporibus vacillaret, altero pòſt anno non ſine ſacramento repetiit, & Manuaſcenſes omnium ordinum ciues ad Hoſpitalariorum, ipſo mortuo, clientelam adegit. Quia res & illuſtris exempli eſt, & Manuaſcam ſanctiſſimo fortiſſimorum Equitum Ordini vniuerſam aliquando aſſeruit, neque nihil facit ad cognitionem gentium, quæ tum amœnam per plures pagos, caſtráque, & burga vallem habebant, non fortaſſis nullum operæ fuerit pretium tabulas, quibus omnis continetur, exſcribere.

In apicibus literarum memoria commendatur, ne res geſta obliuioni tradatur. 23 *Præſentibus igitur & futuris hoc præſenti ſcripto cunctis notificetur, quòd anno Dominicæ incarnationis milleſimo ducenteſimo octauo, indictione vndecima, pridie nonas Februarij, dominus Comes VVilelmus filius domini Comitis Bertrandi, & dominæ Comitiſſæ Iauſſerandæ, in palatio ſuo Manuaſcæ, in camera ſubtus capellam, in ſuo ſcilicet ſedens lecto ante fornellum, nobiles viros ſuos, caſtellanos ſcilicet, & milites, ac filios militum terræ ſuæ, burgenſes & proceres, totumque populum ſuum de Manuaſca, tam diuites, quàm pauperes, tam juuenes quàm ſenes, nomina quorum omnium inferiùs ſcripta ſunt, cum pietatis affectu, atque pia cum diligentia, cum religioſa mente, ad ſe in conſpectu ſuo venire juſſit, atque curauit. Quibus omnibus in conſpectu ſuo aſſiſtentibus confeſſus fuit, & recognouit donationem auunculi ſui Guigonis, & eam ſpecialiter confirmauit, & proprium corpus ſuum ſepulturæ deſtinando, & deſtinationem ſeu votum ſuum ſacramento confirmando, dono in domum Hoſpitalis, donatione inter viuos, contulit in hunc modum.*

Ego Vvilelmus Dei gratia Comes Forcalquerij, filius domini Bertrandi, & D. 24 *Comitiſſæ Iauſſerandæ, & pietatis intuitu, & in redemptione peccatorum meorum, & parentum meorum, & in compenſatione damni domui, & fratribus Hoſpitalis, à me illati, dono, & jure perpetuo donationis inter viuos trado in perpetuum, ſine omni retenemento Domino Deo & fratribus Hoſpitalis Ieroſolymitani præſentibus & futuris, necnon tibi Petro de Falcone ejuſdem Hoſpitalis Priori, propriam domum meam, ſcilicet palatium de Manuaſca, cum omnibus pertinentiis ſuis, quod meis ſumptibus ædificaui. Et præterea quidquid quocunque jure ad me pertinet, vel quocunque modo pertinuit in Burgo, & Caſtro de Manuaſca, & eorum pertinentiis, & in Totas auras, intus, & extrà, cum terris cultis & incultis, pratis, nemoribus, aquis, aquarumque decurſibus, & cum hominibus & feminabus, & cum juſtitiis, firmantiis, & jiuriſdictione, & explechiis, ſicut meliùs generaliter, & ſpecialiter poſſet nominari, ſicut ego vel aliquis de genere meo, per alium vnquam meliùs vel pleniùs habuimus vel poſſedimus vel habere & poſſidere juſſimus, vbicunque in omnibus ſupraſcriptis territoriis, ſeu quolibet eorum, hoc eſt vſque ad territorium Petræ viridis, & vſque ad territorium Montiſfuronis, & vſque ad territorium S. Martini, & vſque ad territorium Dalphini, & vſque ad territorium de Vols, & vſque ad flumen Durentiæ, quæ vtique omnia in eâdem donatione in formam ſupraſcriptam concludo. Et profiteor in veri-* 25

tate & recognosco, me eamdem dudum domui Hospitalis & fratribus celebrasse donationem, & à tempore prædictæ donationis, omnia prædicta pro domo Hospitalis & fratribus possedisse, & modò in præsenti totum prædictum palatium, & Burgum, & Castrum de Manuasca, & Totas auras, & si quid meo nomine in prædictis locis, vel infra prædicta loca possideo, nomine domus Hospitalis, & fratrum ibidem Deo seruientium, præsentium, & futurorum, me constituo possidere tantumdem vixâro; & exinde fratres Hospitalis sui autoritate, nullius requisito consilio, nec alicuius expectatâ voluntate, omnium prædictorum possessionem absque contradi-
26 *ctione valeant occupare, vt propriam habere, ad omnes voluntates suas inde plenariè faciendas. Præterea corpus meum vouens & offerens pro sepultura in cœmeterio domus Hospitalis, profiteor, & in veritate recognosco Guigonem auunculum meum bonæ memoriæ, prædictorum locorum omnium domui Hospitalis, & fratribus, præsentibus videlicet & futuris, fecisse donationem, quam specialiter bona fide, & sine omni dolo laudo, & in perpetuum confirmo. Omnia itaque & singula, sicut superiùs scripta sunt, me perpetuò bona fide seruaturum per me successoresque meos; nec aliquo iure scripto, vel non scripto, vel ratione contrauenturum, per stipulationem promitto, & meos inde deuestio, & domum siue domos Hospitalis, &*
27 *fratres, præsentes scilicet & futuros, inde inuestio. Et vt prædicta donatio, & omnia suprascripta, post obitum meum, maiori & perpetua gaudeant firmitate, barones, & proceres meos, & homines de Manuasca, quorum nomina infrascripta sunt, per sacramentum fidelitatis & hominij, quo mihi tenentur adstricti, commoneo, eosque de nouo iurare præcipio, vt prædictam donationom deuotè factam pro posse suo seruent, & seruari procurent. Et si quis in posterum, contra dictam munificentiam, aliquando venire tentaret, contra illum, vel illos, pro posse suo domui Hospitalis auxilium, & consilium impendatur, & ab omni violentia defendatur; ac ipsis Hospitalariis homines de Manuasca, in omnibus, & per omnia tanquam veris dominis, obedientes existant, & de prædictis (si necessitas exigeret, testimonium ferant.......... donationi specialiter addico, scilicet vt iure præfato donationis habeant in perpetuum, omnes hæreditates seu possessiones, vel honores, qui fuerint militum vel hominum de Manuasca, quas pro malitia, seu perfidia. vel proditione, quam contra me commiserunt, iure confiscationis occupaui, ita vt nullus eorum aliquo tempore suas valeat possessiones recuperare, nisi ad recognitionem domini Prioris pro tempore in Prioratu Hospitalis residentis, à crimine tantæ*
28 *perfidiæ sese purgauerint. Ad maiorem verò suprascriptorum omnium firmitatem atque cautelam, hanc cartam plublicari volo Domino Papæ, & Domino Imperatori, & in eorum notitiam quidquid in ea continetur deduci, & ad perpetuam rei memoriam, & indubitabilem fidem, eorum sigillis præsentem paginam precor communiri. Ad hæc nos barones, & proceres, & homines infrascripti, piæ Domini Comitis donationi gratum præbentes assensum, bona fide promittimus, & tactis sacrosanctis euangeliis iuramus, quòd omnia prædicta, & singula, pro posse nostro damui, & fratribus Hospitalis, præsentibus & futuris, defendemus, & contra omnes homines ad tuitionem prædictæ donationis, auxilium, & consilium ipsi præstabimus. Et nos homines de Manuasca ipsis post obitum Domini Comitis tanquam dominis obediemus. Illi itaque qui iurauere sunt hi.*

29 *VV. de Sabrano. Raibaudus Osasicca, & Raimundus frater eius. Bertrandus Villamuro. Guigo Roze. Isnardus de Dalfino. Bertrandus de S. Maximo, & Laugerius frater eius. Petrus Ferulfus. Durandus Basili. Tibanus Guigc. Barba Toste.*

Hugo

Hugo de Manuasca. Arbretus Maij. Guilelmus de Cucurono. Guibertus de Railana, & Lambertus frater eius. Hugo de monte Iustino. Petrus Nigrellus. Bertrandus Sauini, & Laugerius frater eius. Guilelmus Cornuti. Guilelmus de Forcalquerio. Raimundus Riperti. Rostagnus Rose. Guilelmus de Villamuro. Guilelmus Petri de Manuasca. BonusTes. Bertrandus Felici. Guilelmus Vetula. Bertrandus de Sauone. Guilelmus Garini. P. Petri. Guilelmus Rainaudi. Isnardus Rainaudi. Petrus Rostagni. Giraudus Ebrardi. Guilelmus Simon. Bernardus Meuli. Petrus Nigri. Guilelmus de Taradello. Stephanus Morderij. Guelelmus de Croso. Paran. Pontius Rainaudi. Petrus Gaudi. Ioannes Capuci. Mathæus. Petrus Bona filius eius. Petrus Bone. Rainaudus de Bariolo. Rostagnus S. Petri. Bernardus Casari Boiardi. Guilelmus No.......... Guilelmus Macellarius. Guirinus. Petrus Racemi. Bernardinus Odo. Guilel. Moësg. Petrus Coserius. VV. Migro. Isnardus Ensendius. Petrus Blanc. Buerius Ruffus. Nendis Corderour. Raimundus Sestaronus. Guilelmus Bergopnoni. Guilelmus Faber. Bernardus Petrus Niger. Trotinus. Ioannes Boneme. Bertrandus Furni. Giraudus Mantelli. Iacobus Malpel. Petrus Rireme. G. Martini. Bertrandus de Arelate. Guilelmus Nicolaui. Redon. Giraudus Buerius. Bertrandus Macellarius. Guigo Arguerius. Guilelmus Aurici. Petrus Gallina. Petrus Radeyrus. Fulquerius. Petrus Andreas. Guilelmus Benedictus. Guilelmus Marelli. Arnaudus Aygrene. Ioannes Descalane. Petrus Rascacius. Albertus de Villamuro. Adam. Guilelmus Ioannis. Guilelmus Vincentij. Tedanus. Guilelmus de Lemio. Iacobus de Primeriis. Guilelmus Feutrerij. Petrus Barretti. Martinus Troterij. Michaël Ginardi. VV. de opere. Ioannes de Nonay Stephanus Recobie. Ioannes Laya. Iacobas Breti. Stephanus Rosalpayrus. Petrus Stephanus. Bertolomeus Monacus. Bonetus Vfre. Guilelmus Garembge Totas auras. Rogerius. Guilelmus Blanc. Petrus Bernardus. Menetus Coste. Andreas Panuini. Pontius Sartor. Giraudus Sartor. Petrus Sutor. Raimundus Durandi. Ioannes Ricardi. Mauranet. Stephanus Sartor. Guilelmus Rainaudi. Vv. Ruffi. Vv. Roreni. Petrus Autrici. Petrus Adam. Geraudus de Valansolia. Petrus Monachus. Petrus Brauidacius. Maurannus Rost Barbegerius. Petrus Bone. Michaël Arnulphi. Bernardus Galiguerrans. Vincentius Sagnator. Ioannes Brunelli. Rodulphus de Voluey. Raimundus Babarot. Bertrandus Corossonus. Buyerius. Bertrandus de Malafogacia. Petrus Roterelli. Michaël Totabonga. Petrus Robaudi. Hugo Bernardi. Ioannes Garini. P. Fremini. Ioannes Menerij. Guilelmus Bonus. Bernardus de Reclus. Columbus Pipeti. Hugo Martini. Pontius Gebelini. Guilelmus Robaudi. Roma Sentroneti. Geraudus Fugonis. Bertrandus de Falco. Guilelmus Gasc. Guilelmus Furgonis. Germanus Audibertus de Valensolia. Guil. Bibensaquam murator. Ioannes Faber. Iacobus Burgarelli. Guilelmus Imberti. Raimundus Rainaudi. Imbertus Faber. P. Babareti. Guilelmus Felicij. P. Niger. P. Gontardus. Guilelm. Bibensaquam. Blegerius Pontius. Menonus Aymus. Caputi. Guigo Caputi. Petrus Oliue. Guilelmus Carembge. Petrus de Curello. Petrus Seg-tra. Raimundus Moneti. Petrus Remusati. Bernardus Faber. Simon Raimundus. Benonus. Martinus. Garini. Raimundus Rutrerius. Rostagnus Hospitalarius. Bertrandus Testa. Guilelmus Recobraire. Petrus Remardi. Guilelmus Raimundus. Giraudus Faideti. Guilelmus Gaufridi. Guilelmus Guido. Isoardus Cosinus. Martinus Corderij. Bernardus Ioannis. Frumen. Martinus. Florenti. Raimundus Arnaudus. Isnardus Rostag. Petrus Reuelli. Petrus Robaudi.

Giraudus

Giraudus Gerini. Ioannes Menerij. Guilelmus Bonus. Bernardus. Guilelmus Rainaudi. Bernardus Iacobus. Raimundus Gænandani. P. Bueyſerius. P. Alnemacij. Pontius Cabrerij. Petrus Berblegerij. Guilelmus Bonduni. Gaufridus Ranulfi. Petrus Bon. Raimundus Aſtorgo. Petrus de Muza.

Petrus notarius, ſupradicti Comitis mandato, hanc huius piæ donationis chartam dictauit, & propriis manibus conſcripſit.

30 Guilelmo mortuo, Hoſpitalarij Manuaſcam omnem domini tenuerunt, ſi Montacutium pagum demas. Neque Raimundus Berengarius Prouinciæ Regulus, per Garſendam ex vnica filia, quæ etiam Garſendis appellabatur, pronepos quidquam turbauit: Atque Carolus, Beatricis quam Raimundus genuerat, coniux, cùm poſt plures annos interceſſiſſet dominantibus, milleſimo tamen ducenteſimo ſexageſimo ſecundo non iniquis conditionibus firmauit illorum dynaſtiam. Ex eo, poſt centum & tredecim à Guigonis donatione annos, ad hæc vſque tempora, Hoſpitalarij Manuaſcam omnino quieti poſſident. Tanti erat dominari amœniſſimæ valli, quam villa vna, caſtra duo, treſque pagi nobilitabant, & caſtris pagiſque euerſis vrbs perinſignis, ampliatis Villæ muris, nunc facit illuſtrem. An illis caſtris, pagiſque ſingulis, ante Guigonem Comitem, ſinguli domini fuerint, vehementer addubito. Fuiſſe ſuum Montacuto dominum hinc intelligis,
31 quod Hoſpitalariis non ſubeſt. Petrus Calueto anno ſexto ſupra milleſimum ducenteſimum dominabatur Caſtro Manuaſcæ *in parte*, vt tradit Guilelmus iunior Regulus Forcalquerij. Sanuictorinus B. Mariæ Prior imperitabat Villæ Manuaſcæ, *à portali ſuperiore*, Sobeiranum vulgus dicit, *vſque ad furnum ſuperiorem, & vſque ad eccleſiam S. Ioannis, & à domibus Robertorum & Renaudorum, vſque ad domum quæ fuit Odonis. Et ex alia parte à domibus Imberti Roberti, vſque ad eccleſiam B. Mariæ*, vt habent tabulæ conuentionum illius cum Hoſpitalariis anno milleſimo ducenteſimo decimoſexto. Hugonem de Manuaſca, & Bertrandum de S. Maximo vidimus probaſſe donationem Manuaſcæ Hoſpitalariis, à Guilelmo iuniore. An id nominis ferebant, quòd maiores dominati fuerant Villæ Manuaſcæ & Fano Maximi? Certè Villamuriis, Dalfiniis, Cucuroniis, Moniuſtiniis toparchis immixti ſacramentum dixerunt. Vtcunque hoc habeat, Sanmarianus Prior ſuam Villæ partem vendidit Hoſpitalariis autore Carolo Regulo Beatricis coniuge. Quid Caluetonis toparchia factum ſit, nemo dicat in magno chartarum omnium ſilentio. Manuaſcæ Villa fertur (ſine certo autore rumor eſt) eam, cum ſine hærede fuiſſet mortuus, adepta ex priuilegiis, quæ vocant à Guilelmo iuniore conceſſis. Lego Abbati Luræ, Laincelliis, ex Berengaria Sauina Cruciis, & per hos Aureſoniis Marchionibus, Aimericis quorum Ioannes Manuaſcam ſuarum omnium rerum filio vnico ſubrogauit hæredem, Panneriis, atque aliis ciuibus non paucis, fuiſſe quondam Manuaſcæ ſuos à poſſeſſionibus clientes: ſed directi, vt loquuntur, dominij hoc iuris eſt, non illius quod nunc dicimus, & vni toparchæ competit.

32 Ipſis dynaſtiæ initiis, Hoſpitalarij, & alia de Manuaſcenſibus queſti ſunt, & duo maximè, grauium & longarum ſeminarium litium. Alterum eſt, quòd de ſuis viros, publico ciuitatis concilio probatos, iudici ab ipſis conſtituto adiungebant, ad ſententiam de reis ferendam. Hoc interpretabautur

non

constituto adiungebant; ad sententiam de reis ferendam. Hoc interpretabantur non sine sua fieri iniuria, ad quos vnos, vt cetera dynastarum, pertineret caussas capitales per iudicem congnoscere. Id vt graue putarent, minùs tamen dolebant: alterum & prorsus insolens, neque ferendum videbatur; Consules, eosque duodecim, sibi annuatum imponere, maximè cùm id sibi assumerent, vt dynastam, & ab ipso iudicem, si peccassent, arguerent. Et profectò capita hæc duo, & per se illustria sunt; & vt quæ afferunt taceam commoda, faciunt vt Manuascenses suis dominis autoritate suppares, non multùm ab illis distent. Ea, & alia, in magnos vsus acceperunt à Guilelmo iuniore Rugulo Forcalquerij. Priuilegiis quæ Manuascenses vulgò appellant continentur. Sunt tabulæ duæ. Prioribus prærogatiuas aliquot tribuit ciuiuibus Villæ seu Burgi Manuascæ: posterioribus eas ipsas & multùm auget, & ad incolas Castri extendit. Et his, & illis Manuascenses meritò gloriantur, & exultanter se circumspiciunt. Eæ Principibus seu Comitibus seu Regibus, ad nostra vsque tempora, per annos quadringentos & quinquaginta probatæ, perpetuoque vsu firmatæ, non plurimas tantùm & perutiles, sed nobiles & honoratas opportunitates ad ceterorum Prouinciæ incolarum inuidiam ipsis afferunt. Locus omnino postulat, vt ipsas recitem. Priores accipe.

In apicibus literarum memoria commendatur, ne res gesta penitus obliuioni tra- 33
datur. Præsentibus igitur, & futuris hoc præsenti scripto cunctis notificetur, quòd ego Guilelmus Dei gratia Comes Forcalquerij, filius domini Comitis Bertrandi, & dominæ Comitissæ Iausserandæ, non ad monitionem, non ad preces alicuius, sed merâ ac spontaneâ, & propriâ bona voluntate meâ, & puro animo, & pro bono & legali seruitio, & naturali fidelitate, quam semper in vos, naturales homines meos & fideles, Burgi de Manuasca inueni à tempore, quo ego regnare cœpi, vobis omnibus communiter, paruis & magnis, diuitibus & pauperibus, tam præsentibus quàm futuris, remitto, laxo, & desemparo, & guirpio omnia mala vsatica, & omnia mala alleuamenta, omnesque malas & prauas consuetudines, quas ego, aut villici mei, meo consilio aut voluntate, vel sine mea voluntate & consilio, à die & tempore, ex quo ego terram meam, & Forcalquerij Comitatum meum regere & gubernare cœpi, in iam dicto Burgo de Manuasca alleuaueram & statueram.

Et dono vobis, & concedo, atque confirmo per totum Comitatum meum, tam 34
per terram, quàm per aquam, omnibus vniuersaliter hominibus, qui nunc habitant, vel in antea habitabunt in Burgo de Manuasca, omnia pedagia mea, & vsatica; vt ipsi nec mihi, nec baiulis meis, nec aliquibus, qui meo nomine, vel pro me, vel nomine villicorum meorum, vel pro eis in aliquo loco totius terræ meæ, vel Comitatus mei, infra villas, vel extra ciuitates, vel extra castra, vel intra, præstare de cetero teneantur: sed liberè & sine vllo grauaminis impedimento, hàc illac, hìc & vbique, cum omnibus rebus suis quas modò habent, & in futuro habebunt, semper ire & redire valeant.

Volo etiam, dono, & confirmo, & à me statuisse cunctis notificetur, quòd si ali- 35
quis præoccupatus fuerit in aliquod delicto vel malefacto, pro quo in curia appelletur, cum consilio proborum hominum de iam dicto Burgo de Manuasca, iustè & legaliter iustificetur.

36 *Hoc ſimiliter volumus ineſſe ſtatutum & compoſitum, & à nobis confirmatum, quòd ſi aliquis veſtrum alicui in Burgo de Manuaſca poſſeſſiones & res ſuas pignori obligauerit, antequam veniat triceſimum annus, redimendi habeat poteſtatem. Et ſi fortè in aliquo caſu, vel aliquo modo, iam dictum pignus, vel dicta pignora non redimeret infra hos ſupraſcriptos triginta annos, pro hac facta à nobis inſtitutione, & compoſitione, & confirmatione, quaſi de iure valeat ſe defendere qui poſſederit pignora, & ab illo tempore in antea, non teneatur alicui de pignore, vel de pignoribus reſpondere, ſed ſicut propriam rem ſuam habeat, & in æternum poſſideat.*

37 *Si quis honorem ſuum, & hæreditatem, alteri vendere voluerit, vicinus, vel extraneus, licentiam habeat, exceptis eccleſiis, & domibus religioſis, ſaluo tamen iure domini, ſcilicet vt dominus habeat à venditore tredecim denarios pro laudamento, & cenſum, ſicut poſitum erat antea in honore vel hæreditate, de impignorandis honoribus & hæreditatibus quibuſlibet, exceptis eccleſiis, & domibus religioſis, ſaluo iure domini, bene facere poſſint. Si autem aliqui vel aliquæ, ſani vel ſanæ, in infirmitate poſiti, vel poſitæ, voluerint condere teſtamentem, poſſint pecuniam, & res ſuas mobiles relinquere eccleſiæ, vel cuicumque voluerint, modo tamen legitimo pro liberis obſeruato.*

38 *Item ſi qui res ſuas immobiles eccleſiæ relinquere voluerint, hoc facere poſſint, ſaluo iure domini pro quo poſſident, ſi poſſeſſione illa aliquid præbeant cenſuale. Si verò poſſeſſionem aliquam liberam habeant, & pro qua domino cenſum aliquem non præbeant, poſſint de illa poſſeſſione vel hæreditate, provt eis placuerit, eccleſiis, vel domibus religioſis relinquere.*

39 *Si fortè maritus obierit ſine teſtamento, & ſine hærede, habeat vxor res mariti, & poſſideat, dum vixerit ſine marito: vel ſi vxorem præmori contigerit ſine hærede, & ſine teſtamento, habeat & poſſideat maritus res mulieris, ſimiliter dum vixerit ſine vxore. Et quando tamen ille vxorem duxerit, aut illa marito nupſerit, res & peſſeſſiones defuncti, vel defunctæ, in voluntate, & arbitrio probarum hominum Burgi de Manuaſca valeant remanere.*

40 *Si aliquis etiam ſine vxore, vel aliqua ſine marito, ab inteſtato deceſſerit, ille qui proximus fuerit vſque in quarto conſanguinitatis gradu, habeat res ſuas ſimiliter, & poſſideat. Si tamen propinquo careat, iam dictæ res ſuæ & poſſeſſiones ſint in arbitrio, & voluntate proborum hominum de Manuaſca.*

41 *Si tamen aliquis extraneus, vel extranea obierit in Burgo de Manuaſca, & non habuerit ibi proximum, res illius defuncti vel defunctæ, ſi quas habuerit, teneantur fideliter, & cuſtodiantur, niſi hoc, quod pro anima ſua reliquerit, per circulum anni & vnius menſis, qnod fortè aliquis defuncti proximus veniet cui reddantur. Si verò in annum vnum & menſem aliquis non veniat propinquus, proceres poſtea ſupradicti Burgi de Manuaſca, de iam dictis defuncti rebus facient voluntatem ſuam.*

42 *Si autem commendæ factæ fuerint, cuilibet de Burgo de Manuaſca, ab extraneo qui non ſit de Burgo, & guerræ exortæ fuerint interdominium extranei, & dominum Burgi, commendatæ illæ ſaluæ ſint extraneo.*

43 *Hanc prædictam libertatem, donationem, conceſſionem, remiſſionem, & finem omnium pedagiorum meorum, & vſaticorum meorum, & has iam dictas inſtitutiones & conſuetudines bonas, facio ego iam dictus Guilelmus Dei gratia Cemes Forcalquerij, & conſtituo pro me, & omnibus ſucceſſoribus meis, vel & omnibus ſucceſſoribus*

*ceſſoribus veſtris, præſentibus ſcilicet & futuris in perpetuum, ita quòd liberè,
abſolutè, ſine aliquo vitio, ſiue ingenio iuſtè habere, & in æternum de dono meo
poſſidere valeatis. Et ſi quis contra hanc donationem & libertatem, conſuetudines,
& inſtitutiones frangendo venire præſumpſerit, iram Dei, & ſuam incurrat ma-
ledictionem.*

Et nos itaque communiter omnes homines Burgi de Manuaſca, præſentes & 44
*futuri, diuites & pauperes, & parui & magni, vobis venerabili, & naturali do-
mino noſtro, Guilelmo Dei gratia Comiti Forcalquerij, poſt Deum grates multiplices
referimus, de tanta libertate, & tanto bono, & honore, atque donatione, de tam
bonis inſtitutionibus ac conſuetudinibus, quas nobis facere, donare, componere, ſta-
tuere dignati eſtis. Vnde ad dies vitæ veſtræ, & noſtræ, in illa fide firma, & na-
turali fidelitate, in qua nos ſemper inueniſtis, perſeuerabimus, & in maiori, ſi poſ-
ſumus, vel ſcimus, & illi ſucceſſori veſtro, cui nos dare & relinquere vobis pla-
cuerit, promittimus, & tenemur fideles exiſtere in omni firma fide, & naturali
fidelitate, fideliterque facere, & incorruptè obſeruare illa ſeruitia, & antiqua vſa-
tica, quæ inter veſtros & noſtros fuerint olim compoſita, & ſtatuta prædeceſſores.
Actum eſt hoc apud Manuaſcam in palatio, & in camera ſubtus capellam, & in
præſentia multorum procerum circumſtantium, nonis Februarij, ſub Dominicæ in-
carnationis anno milleſimo ducenteſimo ſexto, indictione nona. P. curiæ domini Co-
mitis notarius propria manu ſcripſit, & dictauit. Sed ad maiorem huius ſcripturæ
confirmationem dominus ſupradictus Comes, eiuſdem P. Notarij ſui hanc cartam
cum hoc ſigillo plumbeo præſenti corroborando ſigillari præcepit ipſi Petri.*

Hactenus priores tabulæ. Alia in iis aduertent alij. Ego animum inten- 45
debam in tria. Portorium omne, tam viarium, quàm aquarium, toto For-
calquerienſi Comitatu Guilelmus remittit Manuaſcenſibus. Hoc primum
eſto. Alterum ſit velle eumdem, vt criminis reus ſine *proborum hominum con-
ſiliis* damnari à iudice nequeat. Tertium denique eſt, Manuaſcam ab illo
ipſo conſtitui eorum ciuium ex aſſe hæredem, qui ſine omni per leges, ac
teſtamentum, hærede mortuus fuerit. In iſta capita ego quidem animum
defigo, quia ipſorum conſtitutio ea eſt, vt à Summo Principe vno pen-
deat: ab illo, qui ſub Regulo fuerit Maunaſcæ dominus, nequeat proficiſci.
Nam ſi illorum vſus ſpectare præterea velis, inuenies maximarum in om-
nem partem opportunitatum pleniſſima. Suas omnes Manuaſcenſibus mer-
ces relinquit Guilelmus integras, cùm eximit portoriis; etiam eorum opes,
ſine alicuius iniuria, cùm hæredes conſtituit, quibus à teſtamento, aut lege
nullus eſt. Demum eripit illos dynaſtæ (ſi quæ in tanta ingeniorem varieta-
te aliquando fuerit) libidini, cùm iudicis ab eo pro nutu conſtituti, impro-
bitatem conſiliis *proborum hominum* temperat. Neque paruum puta illud de 46
omni portorio munus Forcalquerij Comitatus latiſſimè tum patebat. Gui-
lelmus à Bertrando fratre ipſum accepit ex teſtamento: Bertrandus verò Si-
ſtaricum in illius medio reponit, docetque conſtitiſſe duabus partibus, al-
tera quidem *à Siſtarico verſus Alpes*, altera verò *à Siſtarico vſque ad Rhodanum.*
Prior illa pars ea eſt, quæ Beatrici ex Garſende vnica filia nepti, â Guilel-
mo iuniore attributa eſt, cùm Andreæ Delphino nubebat, & Vapincenſi
ac Ebredunenſi regionibus continetur. Vt Comitatus Forcalquerienſis id
terrarum omne complecteretur, quod cis Druentiam per Auenionenſes
(exceptâ aliquâ Auenionis vrbis parte) Aptenſes, Siſtaricenſes, Aquenſes

Vapincēſes,ac demū Ebredunēſes Diœceſes,longè latéque ducitur. Quæ igitur per ampliſſimas horum populorum regiones ſunt portoria, illis omni-
47 bus Manuaſcenſes eximit optimus Princeps. Erant ea tum (nam quid ad noſtrorum temporum res deſcendam?) omnino quinque in illa parte Comitatus, quæ à Siſtarico ad Rhodanum pertinet, vt intelligitur ex eorum virorum edicto, quos anno milleſimo ducenteſimo quinquageſimo tertio, Beatrix Guilelmi iunioris abneptis (auiæ ſoror partem, quæ *à Siſtarico verſus Alpes* fertur, adiunxerat Delphinatui) dedit iudices. ij fuere Humbertus Siſtaricenſis Epiſcopus, Falco de Podio, Richardus, Gaufridus de Taraſcone, Artaudus dominus de Venelis, Robertus de Leueno. *Dicimus*, inquiunt, *& pronuntiamus pedagia Pertuſij, & Libreilanæ, & Petroſij, & Podij pini, & Sezariſtæ iuſta & antiqua eſſe.* Locum iudicio fecerat, quòd ante Guilelmi iunioris mortem *in Siſtarico, & Manuaſca antiquitùs pedagium capiebatur*, & poſt ipſius mortem plurima alia ad ingens populi detrimentum, inſcio Principe, inuenta fuerant. Igitur damnauere portoria Caſtrinoui, Sandonati, Volſij, Relaniæ, Sanmartini Caroloci, Petrauiridis, Santulliæ, Sanmargaritæ, Turris, Baſtidæ Iordanorum, Vitrolæ, Sanmartini de Braſca, Balmetæ, Sanuincentij. Sic autem edixerunt *Saluis libertatibus, quas dicunt ſe habere homines Forcalquerij, & Manuaſcæ, & Bellimontis, & Montis Iuſtini, ex conceſſione Comitum aliàs facta.* Iudicium inſtitutum eſt *citatis omnibus quos res tangit, & ſpecialiter dominâ Mabiliâ Comitiſsâ Forcalquerij, & D. Caſtrinoui, & dominæ Roſcia dominæ Aptæ, & S. Donati, & Domino Bertrando de Simiana, & domino Gaucherio domino Sezariſtæ, & domino Raimundo de Medullione, & domino Raimundo Raynouo domino de Turri, & domino Guilelmo de Pertuſio, & domino Iuſtacio domino Podij pini, & dominis de Vols, & dominis de Baſtida, & dominis de Balmeta, & dominis de Relania, & dominis Sancti Vincentij.* Sed iſta ſatis dicta ſint. Ad poſteriores Guilelmi iunioris Reguli tabulas veniamus.

48 *In apicibus literarum memoria commendatur, ne res geſta penitus obliuioni tradatur. Igitur præſentibus & futuris præſens publicum inſtrumentum viſuris, lecturis, & etiam audituris, cunctis notificetur, quòd anno milleſimo ducenteſimo ſexto, indictione nona, pridie idus Februarij, ego Guilelmus Dei gratiâ Comes Forcalquerij, domini Comitis Bertrandi, & Comitiſſæ Iauſſerandæ filius, non ſeductus, non deceptus, non monitus, non errans in iure, nec in facto, ſed certificatus de iure meo, proprio nutu, puro corde, & ſano animo, per me & hæredes, & omnes ſucceſſores meos, & dominos ſiue rectores, qui pro tempore erunt, locorum meorum Burgi ſeu Villæ Manuaſcæ, & Caſtri Manuaſcæ, donatione purâ, ſpeciali, generali, perpetuâ, & irreuocabili inter viuos, dono, trado, cedo, concedo, & in perpetuum inſtituo, confirmo libertates, priuilegia, franqueſias, inſtitutiones, & ſtabilimenta infraſcripta omnibus, & ſingulis hominibus, naturalibus meis, dictorum locorum & cuiuſlibet eorum in ſolidum, præſentibus & futuris, pauperibus & diuitibus, paruis & magnis, natis & naſcituris, & qui nunc in dictis locis, vel eorum altero, vel in eorum territorio habitant, & pro tempore, ſeu futuris temporibus habitabunt, vt infrà ſequitur.*

49 *In primis in Dei nomine approbo, amologo, & in perpetuum confirmo dictis hominibus dicti Burgi, omnes & ſingulas libertates, franqueſias, priuilegia, donationes, & inſtitutiones, conſtitutiones & ſtabilimenta & conſuetudines, per me dictum*

Guilelmum

Guilelmum Comitem eis olim donatas, traditas, & conceſſas, contentas in quodam publico inſtrumento, ſcripto manu Petri notarij mei publici, ſub anno quo ſuprà, nonis Februarij.

Item quòd annis ſingulis, & in quolibet menſe, & in qualibet ſeptimana, & in quolibet die, omnes dictorum locorum & vtriuſque eorum, omnes ſimul, aut 50
tot quot voluerint totieſcunque & quotieſcunque, & vbicunque voluerint, ſe valeant, & poſſint inſimul congregare, & colloquium facere, & concilium facere, & habere, & omnia, & ſingula negotia, tam ad agendum, quàm defendendum, & ad omne quare faciendum & procurandum, liberè, & impunè, & licentiâ domini, baiuli, iudicis, & prætoris, non requiſita, & non obtenta.

Item & quòd ſexaginta homines de melioribus & ſapientioribus, quadraginta 51
de dicto Burgo, & viginti de dicto Caſtro, duodecim Conſules, octo de dicto Burgo, & quatuor de dicto Caſtro, quandocumque eis videbitur & placuerit, illi ſexaginta valeant & poſſint eligere, facere, ordinare dictos duodecim Conſules, qui habeant omnes, & eorum ſubſequentes, & quilibet in ſolidum, plenam, & liberam poteſtatem dominum ſiue rectorem, baiulum, & iudicem, qui pro tempore in dictis locis, vel eorum aliquo fuerint, de eorum malè geſtis arguere; & homines dictorum locorum, in bonis operibus, & conſuetudinibus, regere, & gubernare; & iura, actiones, libertates, conſuetudines, priuilegia dictorum locorum defendere, exigere, & recuperare, & contra quaſcumque perſonas eccleſiaſticas, & ſæculares in iudicio ſtare, & litigare, & omnia alia, & ſingula, quæ ad iudicium, & in iudicio pertinent, facere, & dicere, tam in agendo, quàm in defendendo.

Item quòd annis ſingulis ſubſequentes illi duodecim Conſules, qui pro tempore 52
fuerint electi, de voluntate, conſilio, & conſenſu ſexaginta hominum dictorum locorum, vt prædictum eſt, alios duodecim Conſules, octo de dicto Burgo ſeu Villa Manuaſcæ, & quatuor de dicto Caſtro eligant, conſtituant, faciant, & ordinent, licentiâ domini, vt ſuprà non requiſitâ, nec expectatâ.

Item quòd quotieſcumque in dictis locis, vel eorum aliquo, per mortem, vel 53
aliter quoquomodo dominus ſiue rector, aut baiulus, ſeu iudex, aut notarius mutabitur, quilibet in principio ſui regiminis, ad requiſitionem duodecim Conſulum, vel eorum maioris partis qui pro tempore fuerint, infra decem dies ad requiſitionem eorum ſubſequentium, ſuper Sancta Dei Euangelia iurare debeant omnes & ſingulas libertates, franqueſias, conſuetudines, & ſtatuta dictorum locorum inuiolabiliter obſeruare debeant, & cuſtodire, & non contrà venire. Alioquin eum, & eos, dominum ſiue rectorem, & baiulum, & iudicem non eſſe valeant, & poſſint recuſari, quouſque præſtiterint, vt præmittitur, iuramentum.

Item & quòd baiuli, & iudices, & notarij curiæ, & nuntij ſint annuales: & 54
qui ſemel baiulus, aut iudex, aut notarius, aut nuntius curiæ fuerit, quouſque quinque anni ſubſequenter & continuè fuerint lapſi, in eodem officio non audeant remeare.

Item & quòd pro fiſcali pecunia non audeat fieri detentio perſonalis, ſi de ſol- 55
uendo infra quadraginta dies dare poterit cautionem.

Item & quòd ornamenta aratro pertinentia, nec lecto pertinentia, nec animalia 56
ad agriculturam dedita, nec ornamenta perſonæ, ei pertinentia & neceſſaria, pro pignore capi non audeant aliqua ratione, niſi in defectu aliorum bonorum.

Item quòd valeant, & poſſint dictorum locorum Conſules, qui pro tempore fue- 57
rint, quomodocumque eis placuerit, nomine vniuerſitatum prædictarum, infra terri-

torium dictorum locorum, & intra dicta loca vbicunque voluerint, molendinum, & molendina, & paratoria ædificare, construere, & facere, & in eis blada dictorum locorum, hominum, & aliorum tridere, & telas parare, & etiam clibanum, & clibana facere, & in eis coquere.

58 *Item quòd dominus siue rector, vel baiulus, vel iudex, nec eorum alter qui pro tempore in dictis locis fuerint, pœnam seu multam aliquam, nec bannum seu banna aliqua hominibus dictorum locorum vniuersaliter audeant imponere, constituere, vel ordinare absque voluntate, consensu, & consilio Consulum, & sexaginta hominum prædictorum, vel maioris partis eorumdem: quod si fieri contigerit, nullum præiudicium eis valeat generari.*

59 *Item quòd milites, & eorum filij, & nepotes, nec eorum vxores, nec qui de genere, seu progenie, tam ex linea masculina, quàm feminina Petri Caluetonis militis, & domini in parte dicti Castri fuerint descendentes, qui pro tempore in dictis locis fuerint, vel eorum altero habitantes, non adstrigantur, nec teneantur soluere annis singulis mihi nec hæredibus aut successoribus meis aliqua ratione banna, per eos, vel eorum liberos, vel per eorum animalia habita, vel habitura committitura, nec bladagium siue albergam, nec contalagium siue ciuatam, nec cossias, siue medias cossias de eorum bladis, & rebus quæ ad mensuram sestarij venduntur, & mensurantur. Et nihilominus rectores mensurarum eis sestarium, & alias bladi mensuras præstare teneantur: alioquin cum eorum legali sestario, & bladi mensura impune & liberè valeant mensurare.*

60 *Item quòd aduocati, & notarij publici, qui pro tempore in dictis locis, vel eorum aliquo, fuerint habitantes, & habitabunt, gaudeant in omnibus, vt milites, priuilegio antedicto.*

61 *Item & quòd homines omnes & singuli, præsentes & futuri, qui in dicto Castro habitant, & qui in futuris temporibus in eo habitabunt, & domicilium facient, omnibus & singulis libertatibus, priuilegiis, & franquesiis, & donationibus in suprà designato instrumento contentis pariter gaudeant, cum hominibus dicti Burgi seu Villæ Manuaſcæ, vtilitatem similem & profectum recipiant: quòd non adstringantur aliqua ratione ad excubias faciendum, nec ad eundum sine lumine de nocte per dictum Castrum. Et quòd liberè & impune singulis annis valeant & possint, quandocumque & quotiescumque, in omni tempore, mense, & septimana, & die, quicunque voluerint extraneis & priuatis personis eorum, vinum, & vina vendere, & in minuto, & in grosso, publicè, & ad tabernam.*

62 *Item quòd quotiescum homines dicti Burgi per se, aut cum domino siue rectore, baiulo, vel iudice, qui pro tempore fuerint, voluerint aliquam, vel aliquas ordinationes ordinare, quòd teneantur dicti Castri Consules, & alios decem homines vocare, requirere legitimè, & habere, & de eorum voluntate, consilio, consensu ea facere & ordinare. Quòd si sic factum non fuerit, aut quando Consules, & decem homines dicti Castri non consenserint & per dictum Castrum præconizatum non fuerit, hominibus dicti Castri nullum præiudicium modo aliquo valeat generare.*

63 *Item quòd quotiescumque talliam siue quistam, quacunque ratione vel causa, tam realem, quàm personalem, in dictis locis fieri, seu facere necesse fuerit, quòd vniuersitates doctorum locorum, siue homines eorundem, eam, & eas simul debeant ordinare, & vtraque vniuersitatum per se colligere. In hunc modum, quòd quicunque vsque ad quantitatem viginti solidorum in bonis non habuerit, pro quista nihil soluat.*

soluat. Et quicumque à viginti solidis vsque ad quantitatem viginti librarum in bonis habuerit, pro qualibet libra vnum denarium soluat. Et à viginti libris vsque ad centum libras, pro qualibet libra tres pictas soluat. Et si à quingentis libris vsque ad mille, vel plùs, in bonis habuerit, pro qualibet libra vnam pictam soluat. Et quòd quilibet suo sacramento credatur, & stetur, & bona omnia sua teneatur æstimare.

Item quòd vniuersitates prædictæ, nec homines earumdem, vel aliquis eorum, 64
libertatibus in præsenti instrumento contentis, nec libertatibus in suprà designato instrumento contentis, aliquâ ratione, vel causa possint renuntiare. Et quòd antiqua possessio in contrarium obtenta, aut vetusta cessatio de non vti libertatibus antedictis, aut earum aliqua, hominibus dictorum locorum, qui pro tempore fuerint, nullam præiudicium valeant generare. Nec præscriptiones decem, viginti, triginta quadraginta, & centum, aut mille annorum, vel plùs, contra homines dictorum locorum vel aliquem eorum, aliquo iure valeant interuenire.

Et quicunque contra prædicta, in præsenti instrumento, aut in suprà designato 65
contenta, aut eorum aliqua venire præsumpserit, aut contradixerit, aut obseruare noluerit, aut contrà in aliquo se opposuerit, ira Dei omnipotentis veniat super eum, & super eos, & insuper Nunc, prout ex tunc, & tunc prout ex nunc, iurisdictioni, coërcitioni, atque punitioni, & condemnationi curiæ Forcalquerij, & eius iudicis qui pro tempore fuerit, submitto, & remitto coërcendum, & coërcendos, puniendum, & puniendos, quemlibet, & qualibet vice, in decem millia denarios auri fini, dandos & soluendos, medietatem fisco dictæ curiæ Forcalquerij, & aliam vniuersitatibus antedictis, infra decem dies à die sententiæ proximè subsequentes. Quam condemnationem ipse iudex nullatenus valeat mitigare. Et vt de prædictis omnibus æterna memoria habeatur, volo fieri publicum instrumentum per te Ioannem Albi notarium publicum, bullâ plambeâ meâ roboratum, & tot quot habere voluerint. Acta fuerunt hæc omnia iafra palatium Manuascæ, in camera subtus capellam. Ad hæc fuerunt testes vocati, & requisiti, Petrus de Albagnano, & Guilelmus de Sabrano, de Rocha, milites; & Hugo Iausserandi, & Petrus Auenassi dicti Burgi Sacerdotes; & Guilelmus de Villamuris dominus in parte castri de Vols. Et ego Ioannes Albi autoritate imperiali, & autoritate dicti domini Comitis notarius publicus, qui supradictis omnibus interfui, ex mandato dicti domini Comitis hanc publicam chartam scripsi, & bullam plumbeam eiusdem pendentem in alba corrigia apposui, & signo meo signaui.

Hæ posteriores tabulæ plurima, eaque grauissima, capita ad priores 66
adiungunt. Publicam rem præcipuè constituunt. Imponunt Manuascæ & Castro, & Villæ Senatores, seu Consiliarios sexaginta, qui annuatim sibi addant Consules duodecim. Consulibus verò id muneris esse volunt, vt *rectorem, baiulum, iudicem de malè gestis arguant: ciues in bonis operibus, & consuetudinibus regant & gubernent*: Manuascensium *iura, consuetudines, priuilegia defendant, exigant, recuperent in iudicio*: faciant vt *rector, baiulus, iudex, notarius iurent in libertates, franquesias, consuetudines, & statuta eorumdem*; iurare fugientes prohibeant munere: baiulum, iudicem, notarium, nuntium anno concludunt. Demum concedunt omnes sine prætore, baiulo, iudice, Con- 67
sulum & Consiliariorum conuentus. Cetera prætermitto. Ambarum tabularum omnia probauere Ioannes de Villaribus, Guilelmus, & Fulco de Villareto Hospitalariorum Magistri: & in ea sanctè iurarunt, quotquot ipsorum

rum Præceptores, & adiere hactenus dynastiam Manuascæ. Tamen ante
Ioannes quàm ipsis subscriberet, grauibus longisque contentionibus vehe-
menter, & non sine magna animorum acerbitate, actum est de Consu-
lum dignitate, & Proborum ciuium per priores tabulas in iudiciis capitali-
bus vi. Sed, vt ab hac incipiam, quotiescumque peruenit ad iudices, &
non semel ad illos delatam lego, toties edicto regiæ curiæ firmata est. Ac
meritò. Nam quid magnum, aut insolens, Manuascensibus optimè de se
meritis, concessit Guilelmus iunior Forcalquerij Regulus? *Volo*, inquit,
*quòd si aliquis præoccupatus fuerit in aliquo delicto, vel malefacto, pro quo in cu-
ria appelletur, cum consilio Proborum hominum de Burgo de Manuasca iustè, &*
68 *legaliter iustificetur.* Qui hoc à Principe constitutum miratur, næ ipse non
ineuidenter ostendit, ignorate se iudiciorum ordinem, qui post euersum à
Francis, Burgundionibus, & aliis eiusmodi gentibus, in Galliis Romanorum
imperium, aut inductus est, aut cùm iam haberet vim suam diutissimè vi-
guit, etiam post Caroli Magni tempora. Nam quid tum iudices sine Probis
ciuitatum, vrbium, oppidorum, pagorum hominibus tandem suscipiebant?
rem accipe ex veteribus iuris formulis ad Marculphum adiunctis. *Iudex vnà
cùm Bonis hominibus* cognoscebat de homicidio ex formula tricesima Vete-
rum secundum legem Romanam, seu legem quæ ante iura à Francis indu-
cta seruabatur à Gallis, quos Romanos, quia Romanis subiecti fuerant, vo-
cabant. Qui leuda, seu leude damnatus fuerat à Comite, *apud ipsos Bonos
homines, qui in ipso mallo*, scilicet cum eo ipso Comite, *residebant, epistolam
securitatis manu eorum firmatam* capiebat, ex formula octaua variarum. Quid?
quòd aliquando, vt habes in harum ipsarum prima & quinquagesima, *Boni
homines*, sine Comite, sine iudice, ac demum soli ius dicebant. Ante *Bonos
homines* fit agri venditio, vt habeat suam vim nonâ & decimâ formulâ Va-
riarum; & serui quoque, primâ & vicesimâ. *Boni homines* de chartis igne
consumptis testimonium scripto ferunt, formulâ secundum legem Ro-
manam vigesimâ septimâ; orphanorumque indicibus subscribunt quarta &
69 vicesimâ. An ergo potiùs est quòd miremur, *Probis* Manuascæ *hominibus* id
modò datum à Guilelmo Regulo, vt *in delicto & malefacto* ciues ex eorum
consiliis capiant iura, sine quorum sententia, aut illlius, aut non multò ante
ipsum præteritis temporibus, nulla ceterarum rerum fiebat in iudiciis? Cer-
tè Carolus magnus anno regni sui duodecimo voluit, vt *duo Missi*, cum
probis hominibus, præessent *altercationibus, & negotiis causarum dirimendis,
& iustis vel rectis judiciis faciendis*, legitur in chartâ de recuperatione dua-
rum villarum Ecclesiæ Massiliensis. Hugo etiam quartus Burgundiæ Dux
jussit, vt *probi homines* quatuor, judices causarum essent Cabilone. Deni-
que *Missi, & judices, vel plures Boni homines, resident ad causas dicendas*, ex
charta Caroli Magni anno 14. regni Francorum, quâ Milo damnatus est
restitutione bonorum Ecclesiæ Narbonensis, teste Bessio in historia Du-
cum Narbonis, & Castello libro 5. de Langothiæ rebus pagina 742. &
743. Igitur idem Bessius affert *sigillum Proborum hominum Carcassone.* Iam
vbi hæc Manuascensium prærogatiua, cum reliquis omnibus, probata est
Hospitalariis, vt ipsis mage, quàm ciuibus æqua, ex eo per annos fere
ducentos, in Epiphania Domini, è consiliariis sexaginta eligebantur an-
nuatim probi & sapientes viri, quorum sententiâ starent aut caderent
edicta

edicta iudicis. Ab anno quarto & sexagesimo supra millesimum quadringentesimum, Consules ipsi id loci implent. Maior fuit de Consulibus, & eorum dignitate contentio. Ipsos Guilelmus iunior anno millesimo ducentesimo sexto, vt modò referebam, inuênit, pluribusque ornamentis auxit. Vt omnia per Occitaniam, Prouinciam, & quem Delphinatum nunc dicimus, tum pro Albigensium erroribus turbata erant, ipsisque etiam Summis Principibus ab Ecclesia non parcebatur, magna erat Innocentij tertij Pontificis autoritas. Per Milonem, & Thedisium Legatos maximè agebat: & omnia grauissimarum quoque rerum ad ipsos deferebantur. Igitur Hospitalarij apud Thedisium querelas deposuerunt. Aiebant Manuascam vallem cum Villa sua, castris, & pagis omnem, antè annos duos & sexaginta, datam Hospitali Ierosolymitano à Guigone Forcalquerij Comite, cum iuris dicundi facultate, & ceteris honoribus, qui ad dynastam pertinent. Sed Guilelmum ex fratre Guigonis genitum, cùm patrui vota sequi velle se diceret ex asse hæres, ea nuper non sine graui iniuria truncasse: imposuisse Villæ, Castroque Consules, eosque duodecim, qui, vt alia taceantur, non æquales dynastis, sed superiores sint. Enimvero quis hos iure arguat inferior? Certè superiorem iudice, ac rectore seu domino facis te, qui eum reprehendis. At qui *de malè gestis* illos cogitas arcessere, damnareque, putas nullam cum ipsis contentionem futuram, malène, an secùs rem gesserint? Sedebis ergo iudicis iudex, rectorisque ac domini tui ipse rector, ac dominus, ipsis dices iura, legesque. Hæc illi, quæ, vt nonnulli sentiunt, non iniqua Thedisio visa sunt. Verùm non tam Manuascensium, quàm 71
Remundi Berengarij, ex Beatrice matre Comitis Forcalquerij, res agebatur, ac Summi Principis; & is puer admodum erat, neque vna ad Rhodanum de ipsius ditione vrbs hæreseos Albigensium suspicione laborabat. Igitur Tolosani in proximo Comitis clade commonitus, totum Manuascensibus permisit negotium; noluit apud Thedisium agere, quando in iudicium à nemine vocabatur; melioribusque temporibus seruauit se, conscius sui ex summo principatu iuris, certusque futurum aliquando tempus, cùm per Ecclesiam, procul omni hæreseos suspicione, liceret docere Guilelmum Comitem proauum id egisse, quod sina vlla dynastæ iniuria commodaret plurimùm omni Manuascæ. Nam, inquiebat, cùm Gilelmus huic imposuit consiliarios, & cum suis prærogatiuis Consules, nihil de eius dynastæ iuribus detraxit, sed quæ sibi Summo Principi supra dynastam habebat Manuascæ, illorum nonnihil dispersit in populum, de se, pro antiquissimâ fide ac pietate, optimè meritum. Nunquid potest Comes ipse iudicem rectoremque *de malè gestis* arguere, cùm publica sunt; nunquid consulere ciuibus, vocare iudicem ac rectorem ad sacramentum de seruandis subditorum à principe prærogatiuis, cogere ciues ad consilium? An si hæc aliquando fecerit, inclamabis tua proculcari iura? si nescis, qui Manuascam concessit tibi, non exuit Supremum Principem. Quod proauus meus per se poterat, id per Manuascenses sibi de probitate, fide, integritate notissimos voluit in perpetuum tempus agi. Atque, vt de optimi principis animo non dubitares, videresque sui loco ipsius excitare Consules, prohibuit illorum conuentibus omnem seu à dynasta, seu à Regulo magistratum, quos scilicet vt populum *regere* ac *gubernare* iubebat, ita Castri, Villæque veluti re-

ctores ac gubernatores inſtituebat. Hæc Berengarius, quæ non poſt eum Comitibus Regibuſque, ſed Pontificibus probata ſunt. Et verò Reges (quid
72 enim atiquiora de Comitibus reuocem ?) Prouinciæ pro rege ſummi rectores, Senatus demum Aquenſis, Conſules Manuaſcæ (cùm res ferebat) ad noſtra vſque tempora, & dixere gubernatores vrbis, & pro illius gubernatoribus habuere. Anno huius ſæculi decimo Antonius Giraudus Conſul Aquis Sextiis erat, cùm de morte Henrici Magni venere nuntij, & vt pro re commotus eſt Senatus, vt iuſſit imponere militem vrbi caſtroque, ac videre ne publica Manuaſcæ res aliquid detrimenti pateretur. Anno autem primo & vigeſimo Ioſeph Guaſquius à Conſulibus dictus eſt militum in vrbe caſtroque dux, & iuſſus à Senatu primùm, deinde à Prouinciæ prorege
73 cauere patriæ. Sed audi Honoratum Tendæ Comitem, qui pro Rege imperitabat Prouinciæ anno milleſimo quingenteſimo ſexageſimo ſeptimo. Ita loquitur Conſulibus. *Capite arma : eum militum numerum caſtro imponite, qui vrbi cuſtodiendæ neceſſarius vobis videbitur : demum videte, vt vera quies ſit omni Manuaſca.* Henricus rex eo nomine tertius, anno milleſimo quingenteſimo ſeptuageſimo ſeptimo, his verbis pro Franciſco Gouſonio Manuaſcæ, vt loquuntur, Balliuo Conſules compellauit: *Reddite illi domum ſuam, ita tamen vt à vobis, ad eius cuſtodiam, illum è ciuibus numerum militum in ipſa habeat, qui neceſſarius videbitur.* Quid afferam plura, aut vetera repetam? anno iſtius ſæculi primo & vigeſimo res coram Senatu Aquenſi acta eſt: is edixit in verba ſequentia *Conſules teſſerariam vocem, vt vrbis & caſtri gubernatores decet, dicant, donec aliud imperetur.* Illam Hoſpitalariorum balliuus dicere pro dominio contendebat. Sed iſta hactenus. Ea vrgere, premereque non eſt huius loci. Nam extinctis Albigenſium erroribus, redditâque populis ex illorum odiis pace, & has ſeu de ciuium in iudiciis per probos homines autoritate, ſeu de dignitate Conſulum, & ceteras à Guilelmo iuniore, aliiſque Comitibus prærogatiuas, etiam Hoſpitalarij probauere. Accipe Ioannem de Villaribus ſupremum ſanctiſſimi Ordinis Magiſtrum. *Omnes gratias*, inquiebat anno milleſimo ducenteſimo octogeſimo ſexto, *omniaque priuilegia à Comitibus indulta, autoritate præſentium confirmamus, inhibentes ne Prior aliquis, Præceptor, vel alius Balliuus cuiuſcumque & quatæcumque autoritatis, ſeu poteſtatis exiſtat, contra confirmationem huiuſmodi aliquid attentare præſumat.* Guilelmus, & Fulco de Villareto, in ſumma illa Hoſpitalariorum dignitate deinceps conſtituti, ſubſcripſerunt Ioanni. Igitur omnes ab eo ſeu Præceptores, ſeu Balliui, in ipſis magiſtratus initiis, ad hæc vſque tempora, ſanctè iurauerunt in Manuaſcenſium à Guilelmo iuniore prærogatiuas. Lego quidem Petrum de Vteſio ante Ioannem de Villaribus Præceptorem, anno ſecundo & quadrageſimo poſt milleſimum ducenteſimum, ad ſacramentum addidiſſe ſequentia: *Per iuramentum per me præſtitum nullo modo intendo derogare iuri Hoſpitalis noſtri ſacræ Religionis.* Verùm ad voces non ante eam diem auditas, vniuerſa Manuaſca infremuit: & cùm ciues proximè turbas eſſent, Petrus eiurauit addititia verba, ſolitumque ſacramentum in iſta concepit: *Iuro dicta priuilegia, libertates, franqueſias, con-*
74 *ſuetudines, ſtatuta obſeruare, iuxta tenorem priuilegiorum, & non contrà venire.* Neque immeritò ita decreuerunt Hoſpitalariorum Magiſtri; & poſt eorum decreta,

decreta, sacramento dixerunt, seu Præceptores, seu Balliui Manuascæ. Vt pientissimi erant, obsecuti sunt Clementi id nominis quarto Pontifici. Hic (& erat consultissimus iuris) anno ipso pontificatus primo, scripsit sequentia Sistaricensi Episcopo. *Libertates & priuilegia, olim donatas & concessas* Manuascensibus *per Guilelmum Comitis Bertrandi, & Comitissæ Iausserandæ filium, Forcalquerij Comitem, prout scriptæ sunt, obseruare recusant* Hospitalarij, *contráque venire & annullare nituntur. Si sic est, autoritate Apostolicâ, per epistolam scripta, discretioni tuæ mandamus, partibus conuocatis, sine iuris strepitu, & figura iudicij, corám audias & debito fine decidas: & quoscumque cuiuscumque status, aut dignitatis fuerint contra ipsa priuilegia venientes, & eorum fautores, per tuam, & Aptensem diocesem autoritate Apostolica excommunicatos, singulis diebus dominicis & festiuis publicè in ecclesiis facias nuntiari: & quos nunc, prout & tunc, autoritate Apostolicâ excommunicationis vinculo innodamus.* 75

Nam quod numero 70. allatum est, Hospitalarios, cùm agerent apud Thedisium, dixisse Guilelmum iuniorem, quas non potest, prærogatiuas attribuere Manuascensibus? & Guigoni patruo contraria ferre, qui Manuascam Hospitali Ierosolymitano concesserit; atque scilicet huic detrahere honestates & dignitates, quas in illos contulerit: ego quidem nunquam existimauerim, non in iudicio, sed in consessu, hominumue corona dixisse. Nobilissimi gente viri, & ex rectissima sanctissimi Ordinis disciplina instituti, moderatiùs profectò locuti sunt de tanto, &, vt alia non essent, optimè de ipsis merito Principe. Ea verba omnino sapiunt forum, & à viris profluxere, qui actores in curia pro Hospitalariis stabant. ij vt elegantes ingenio sunt, præstantque dicendi vi, non omnia sic proloquuntur, quasi singulis tendant rem conficere; neque nudam istam ita pro iudicum oculis ponunt, vt sine ornamentis, ac veluti vestibus, inhonora conspiciatur. Multa de se illi addunt, fucum etiam non raro: sic enim & viuidum præfert colorem, & illustris ac splendida intrat in contuentium animos. Guigonis tabulas iactant post Bertrandi fratris filiorum mortem, quas Hospitalarij regnantibus ipsis neque vnquam opposuere, & suo damnauere iudicio. Fridericus, cognomine Ænobarbus, Guilelmum seniorem, quòd clientelam professus non esset, damnauit anno millesimo centesimo quinquagesimo secundo; & iuniorem Alphonsus Prouinciæ Regulus ad eam armis adegit sexto pòst & vicesimo. Poterant per illa tempora apud eos (& bonos ac fauentes habuissent) agere pro literis Guigonis, contra fratris filios: quia non egerunt, neque 76
eas probasse dicendi sunt. Sed cùm Bertrandus fratrum secundus, anno octauo & sexagesimo illius sæculi, suam ipsis semel ac iterum donabat Manuascæ partem; cùm tertius Guilelmus, secundo & septuagesimo, per summam pietatem, seu Cartusianis Durbonensibus multa concedebat, seu Compostellanæ ad Iacobum Apostolum peregrinationi se dabat, cur non eas in magni ex vera æquitate officij partem proposuere, longè maiora ex pietate suscipientibus? Hic ipse Guilelmsu iunior, ter Hospitalariis tradit Manuascā, in omnes vitę annos sibi seruatam: ter ipsi Manuascā, quę donabatur, accipiūt; acceptamque ei relinquunt in omnes vitæ annos, neq; vnquam significāt iam à Guigonis patrui morte suam esse. Betrandus tamen aiebat se illam *hæreditario iure*

possidere ; & Guilelmus, *ab antiquo, ab antecessoribus suis.* Scilicet id ipsi quo-
que tum taciti fatebantur, neque Guigonis tabulas cogitabant. Si illarum
adminiculo ad Manuascæ possessionem nitebantur, cur non eas vnas fratris
filiorum autoritate corroborari petierunt? cur ipsarum confirmatione ne-
glectâ, & Manuascæ partem à secundo fratrum Bertrando semel ac iterum,
& vniuersam Manuascam à tertio postulauerunt ter? Plura non addam,
vnum vbi dixero. Bertrandus ante Guilelmum iuniorem Regulus, nescio
quam pecuniæ vim moriturus fatetur à se debitam Hospitalariis, testamen-
toque iubet ab hæredibus reddi, putas, si quam possederat, eorum fuisset
Manuasca ex Guigonis patrui testamento, non etiam iussurum, vt, quos
per insignem iniuriam ex illa perceperat fructus ipsis restituerentur? Gui-
lelmus autem iunior, & existimauit etiam ipse sui iuris Manuascam vniuer-
sam per omnes sui regni annos fuisse, & vt illam moriens donet Hospitala-
77 riis, reditus tamen de ea acceptos, vtpote suos, non refundit. Ceterùm
ita ipsam tum his elargitur, vt ciuibus antè consulat. Sentiebat, & hono-
ris, & tutelæ, & variarum in omnem opportunitatem opum plurimum,
per eam donationem Manuascensibus decedere. Igitur Puteanus, libro de
regis Francorum in Barri ducatum iuribus sapienter aduertit, *cùm princeps
longè lateque potens, cogitat de regiuncula principi minùs amplè dominanti do-
nanda, huius incolarum plurimùm interesse non mutare dominum.* Futurum quo-
que cogitabat Guilelmus, vt dynastæ mutatio, sub Hospitalariis frequentis-
sima, turbarum aliquid cieret fortassis aliquando Manuascæ, dum alias ab
aliis seu spes, seu formidines, & inducit, & auget. Multiplicem ergo præ-
rogatiuam ei concedit principio, remque ipsius publicam præcipuè consti-
tuit: deinde quietam, ornatamque Hospitali Ierosolymitano concedit. At-
que vt ad Consules ab ipso inuentos redeam, Consulumque Senatores seu
Consiliarios, de quibus ad Thedisium delatæ referuntur querelæ, celeber-
rimum est illud Manuascensium concilium, iubente Roberto Rege coa-
ctum anno millesimo trecentesimo trigesimo quarto, in quo & Consi-
liarij omnino sexaginta, & Consules duodecim, ex Guilelmi iunioris
præscripto instituti sunt, postquam Forcalquerij iudex, qui mandata Re-
gis detulerat, recessisset ex aula. A Roberto ceteri reges suas has omnes præ-
rogatiuas Manuascensibus illibatas esse iusserunt. Ipsorum tamen precibus
dedit Senatus Aquensis, vt duodenarium Consulum numerum tenario mu-
tarent. Annis ante nos paucis Henricus Magnus duodenarium Lugdunen-
78 siũ numerum mutauerat quaternario. Is ipse senatus pro ceteris prærogatiuis
toties pronuntiauit, quoties aduersus illas insurrexerunt actores. Nobilissi-
mum est edictum de furnis ante ducentos annos, & quod excurrit, latum.
Declaramus, inquiunt regij senatores, *vniuersitati Manuascæ, virtute priuile-
giorum eidem vniuersitati per quondam Guilelmum Comitem Forcalquerij, licuisse,
& licere perpetuò furnum, & furnos facere, victum victori in expensis legitimis
condemnantes.* Non placet ire per ceteras prærogatiuas. Vnam tamen illarum
prætermittere nec debeam, nec possim, quæ in publico vsu semper fuit, &
cùm peruenisset ad iudices, ipsorum decreto firmata est. Guilelmus iunior
illorum qui sine omni seu ex testamento, seu ex lege hærede, diem extre-
mum obierint, vniuersa iubet esse Manuascensium, & Isnardo de Flayosc.
Hospitalariorum Præceptori displicuisse rem inuenio. Anno millesimo du-
centesimo

centeſimo nonageſimo nono Petrus de Lacra moritur exhæres, & Iſnardus intercedit Manuaſcenſibus hæreditatem adeuntibus: ſed octauâ & vigeſimâ die menſis Septembris, edicto curiæ damnatus eſt. Igitur ex eo, ſuam vim ſine omni contentatione habuit, à Guilelmo Principe prærogatiua. Anno ſexto & ſexageſimo ſuperioris ſæculi (quid enim antiquiora perſequar?) Michaël Almaignac Manuaſcenſis ciuis obiit Valentiæ Delphinatum, & Manuaſcenſes hominis ſine omni hærede mortui fortunas, vt iam ſuas, transferunt in publicam pauperum & infirmorum ædem. Longè alius ab 79
Iſnardo fuit Fulco de Villareto Supremus Hoſpitalariorum Magiſter: is non prærogatiuas à Guilelmo iuniore conceſſas firmauit ſuis literis, ſed etiam anno vndecimo poſt milleſimum treceenteſimum, ad ipſas addidit quæ ſequuntur *In perpetuum in ſpeciale priuilegium concedimus, & donamus, vt deinceps in Villa Manuaſcæ, nec eius diſtrictu, aliquis incola vel habitator Manuaſcæ, vel eius diſtrictus, ad aliquod officium publicum iudicaturæ, vel baiuliæ, vel alterius, cui ſit annexa iuriſdictio, nullatenus admittatur. Dantes Priori S. Ægidij, & Præceptori Manuaſcæ, qui nunc ſunt, vel qui pro tempore fuerint, in virtute S. Obedientiæ præſentibus in mandatis, vt in futurum nullum habitatorem vel incolam Manuaſcæ, vel eius diſtrictus, ad officia admittere valeat.* Hoc mandatum ſecuti ſunt, & ceteri Manuaſcæ Præceptores, & ſapientiſſimus ille Helio Villanouanus anno poſt Fulconis præceptum ſeptimo, vt intelligitur ex capite decimotertio conuentionum cum Manuaſcenſibus editarum, *ex conſenſu*, ita ipſæ habent) *voluntate, & aſſenſu fratrum conuentualium conuentus palatij de Manuaſca, conuocatorum ad ſonum campanæ*, vt moris eſt. Si ve- 80
rò poſtules, quid Villaretum adduxerit ad id Manuaſcenſibus concedendum, reſpondebo ſpectaſſe illorum quietem. *Sanè pro parte veſtra* (verbis ſuprà recitatis præmiſerat, ad ipſorum poſtulata reſpondens) *nobis oblata poſtulatio continebat, quòd retroactis temporibus propter conſilium incolarum veſtrorum, regimina ſuis parentibus conſanguineis fauoriſantium, illicitæ multæ vobis ſunt illatæ iniuriæ; & inter vos plures ortæ diſcordiæ, quas expedit radicitus extirpari.* Non pauca alia, & is ipſe, & Fulco, & alij Hoſpitalariorum Magiſtri Manuaſcenſibus indulſerunt; aliique etiam ab aliis non pauca Balliui. Ea recenſere non placet. Neque enim ſcribo ego iuris Manuaſcenſis corpus. Præcipuas tamen leges, quibus publica ſtat eorum, floretque res, tacere non potui. Hoc etiam iuuabit adiungere. Cùm nonnulli è ciuibus, animo parricidali coniuraſſent in patriam, anno tertio & trigeſimo ſæculi præcedentis eiuſque prærogatiuas omnes, & illa maximè capita, quæ ſpectant ad Conſiliariorum numerum & perpetuitatem, atque Conſulum dignitatem & vim, præcipuas rei Manuaſcenſium publicæ columnas euertere, apud Senatum Aquenſem contenderent, damnati ſunt communiſſimo ſapientiſſimo ſapientiſſimæ curiæ ſenſu, quæ iuſſit vt Manuaſca pergeret in ſuis moribus & inſtitutis, *iuxta priuilegia Guilelmi Comitis*. Franciſcus rex etiam aſperè, pro crimine, habuit degeneres, patriaque indignos ciues? & cùm omnes prærogatiuas ſuo firmaſſet aſſenſu, eorum aduerſus ipſas libellum, quem 81
ſupplicem Nicolaus Cumbus obtulerat, manu Cancellarij lacerauit. Domus autem, in quam conſiliis capiendis conueniunt ciues, empta eſt anno milleſimo trecenteſimo nonageſimo ſeptimo. Eius anni diarium hæc habet:

Die triceſimâ Octobris conſilium habitum eſt in domo conſilij nouiter empta ab Antonio Martini iuxta cœmeterium S. Saluatoris. Ante illud temporis, habuere quidem aliam domum publicam, ab anno incerto: Sed tum curiæ tamen non erat vnus locus; neque infrequenter conueniebant in ſacrum aliquem. Lego cœtus habuiſſe in cœmeterio S. Saluatoris, anno ſexto & ſexageſimo poſt milleſimum treceteſimum; *in eccleſia S. Stephani*, ſexageſimo poſt milleſimum duceteſimum. Celeberrimus eſt, ad quem anno 1334. die 3. menſis Februarij, conuenere viri omnino 775. *in clauſtro ff. Minorum, vbi eſt vlmus & pratum, inter dormitorium, & domum foreſtariæ, ac refectorium, vbi conſueuit vniuerſitas in caſibus ſimilibus congregari.* Cùm certa non erat comitiis domus, publicum tabularium fuit Manuaſcenſibus in S. Mariæ auguſtis illis ab omni temporum antiquorum memoria ædibus. Tam acerbis autem odiis ſemper inſecuti ſunt eos, qui arcana curiæ conſilia prodidiſſent, vt anno milleſimo quingenteſimo trigeſimo tertio, obtinuerint à Franciſco Rege aduerſus ipſos legem: alteroque pòſt anno, candidiſſimam quatuor aut quinque palmorum latitudine faſciam, toti muro illius, ad duos ſuper foribus pedes cum quadrante, impoſuerint, inſcribendis ad æternum dedecus nominibus ipſorum, ex decreto quod publicus ſcriba iſtis verbis concepit in Conſulum diario. *Die decimâ Martij decretum fuit per ipſum Conſilium ordinatum, quòd theſaurarius facere faciat cum plaſtro bene albo emblachiere, ſupra portam domus Vniuerſitatis à parte extrà, à modo ſiue façon, de vn epitafle en la paret, ad deſcribendum nomina & cognomina illorum eiuſdem Conſilij ſeptuaginta duorum, qui ordinationes ſeu ſecreta eiuſdem Conſilij indebitè reuelabunt, ſeu
82 diuulgabunt.* Nominè *epitafle* inſcriptionem ſignificat. Corruptè autem ſcripſit, vt ab omnibus caperetur. Neque id miror. Ita ſcribebant ad vulgus illis temporibus, & quidem iam ab mille annis ceptâ conſuetudine. Cùm Gregorius Turonenſis, vt ipſe in epiſtola ad Eccleſiam Turonicam autor eſt, matri per ſomnum negaret ſcribere de Beati Martini miraculis, excuſans Latini ſermonis ignorantiam, diceretque, *non te latet quòd ſim inſcius literarum, & tam admirandas virtutes. ſtultus & idiota non audeam promulgare*; illa reſpondit: *Neſcis quia propter intelligentiam populorum, ſi quis loquitur, ſicut tu loqui poteris, eò magis habebitur præclarum?* Sunt qui velint id conſuetudinis cœpiſſe à Concilio Turonenſi 3. cap. 17. anno 813. *Quilibet Epiſcopus habeat homilias continentes neceſſarias admonitiones, quibus ſubiecti erudiantur*, &c. *eaſdem homilias quiſque apertè transferre ſtudeat in ruſticam Romanam linguam*, &c. *quò faciliùs cuncti poſſint intelligere quæ dicuntur.* Qui hoc ſentiunt arbitrantur *ruſticam Romanam linguam* dici, quæ Latina quidem eſt, verùm barbariſmis, ſolœciſmis, & vocibus è vulgari ſermone in Latinum inflexis, ſcatet. Cùm eis ſentire videtur Regino ad annum 814. cùm ait *in libello quodam ſe reperiſſe plebeio & ruſticano ſermone compoſita, quæ ex parte ad Latinam regulam correxit.* Sunt tamen qui malint ruſticam Romanam linguam eſſe, quæ Romana corruptè appellatur apud Rudolphum Abbatem S. Trudonis in chronico M S. his verbis: *Adalardus Abbas natiuam linguam non habebat Teutonicam, ſed quam corruptè naminant Romanam VValonicam.* Hac certè videntur olim vſi Franci, quos Otho Friſingenſis, vt à Teutonicis diſtinguat, appellat Romanos.

83 Antequam hunc de prærogatiuis, moribus, inſtitutis, & dynaſtis Manuaſcenſium

nuaſcenſium concludam librum, aliquod operæ fortaſſis pretium erit addere, quod Conſules ſuo cum Senatu, ex plebis mage, quàm ſuo, vſu ac dignitate, anno ſexto & trigeſimo ſuperioris ſæculi ſuſceptum, per annos quinquagenta omni optum vi perficere contenderunt. Voluere ſibi prætorium Forcalqueriense. Res ex familiari ſermone neſcio cuius ciuis, alia omnia cogitantis, cum Ioanne Carriolio Canonicis Aquenſibus Præpoſito cæpit. Scilicet ita fere habet, vt è minimis momentis maxima ſurgant, ſtentque conſilia, & vehementiſſimus ignis è tenui ſcintilla promicet latéqua ſpargatur. Vt ab Aquenſi curia pro perpetua veneratione pendent, ante omnia Bartolomeum Caſſaneum curiæ principem, ſcriptis libris notiſſimum, adeunt. Vbi is audendi annos fecit, nullis ſumptibus, laboribus nullis parcunt. Aiebant, & inquiſitioni præfecto probauere, (Bertrandus præſes is erat, qui è ſigilli regij poſtea cuſtode, demum in Cardinalem euaſit) Manuaſcam omnibus per Comitatum Forcalquerienſem actoribus, & ſitu, & annonâ, longè opportuniorem Forcalquerio eſſe. Ad huius agrum, qui neque oculis placeat, & cultori ſuo ingratus ſit, anguſtum ex omni parte ac difficilem patere aditum, cùm illius & amœnitas inuitet, & vbertas detineat aduenas. Sed impediebat rem omnem Hoſpitalariorum dyna- 84
ſtia, quibus ſi prætores ipſorum domi præponas, & præponendi ſunt ij quorum iudices ſedent, detrahes dignitatem. Igitur viſum eſt futurum è populorum quiete, vt Manuaſca, ſi regium auet prætorium, redeat in iura principis, præſtito Hoſpitalariis damno, & præterea ex grati veneratione animi, pro lucro ab actorum frequentia, honoreque, & prærogatiuæ ſupra Forcalquerium iure, vim aliquam pecuniæ Regi pendat. Neque diſplicuit Conſulibus conditio. Dabimus, inquiunt, Hoſpitalariis ad librarum triginta millia, Regi decem minùs: quæ autem Hoſpitalarij poſſident, non ſeruabimus tamen omnia, forum iudicis concedemus regi, prætoribus iuri dicundo palatium, cetera nobis habebimus. Iam res ſpectabat ad finem, cùm Manuaſcenſes ſuam poſtponunt Prouincialium publicæ, cuius curatores vehementer agentibus intercedebant, petentes vt vniuerſi Prouinciæ, quàm latè patet, prætores Aquis Sextiis iura darent & tum quidem ceſſa- 85
uerunt. Anno eiuſdem ſæculi ſexageſimo, Hugonotti, aut diſſimulantibus, aut clàm quoque fauentibus prætoribus, habebant Forcalquerij publicos cœtus, & Manuaſcenſes, vt, accepto à maioribus, ante omnem aliorum poſt alia ſæcula memoriam, odio, hæreſes ſemper inſecuti ſunt, iiſque capita nullis vnquam temporibus ſubmiſerunt, reſumunt interrupta à pluribus annis vota prætorij. Ingentes animos fecit, quòd publici Prouinciæ curatores nihil iam turbabant, ſentientes longè alia comitiis tum eſſe conſilia. Neque paruum agentibus apud Regem fuit momentum ab omnibus pene dynaſtis Comitatus Forcalquerienſis, qui iuſta poſtulare teſtabantur., teſtabantur id etiam vrbes præcipuæ. Tres totos & viginti annos laborauerunt. Sed operi tanto nullus reſpondit fructus. Quid prælongi & eduri laboris pretium cortuperit non inuenio. Certè ſua Forcalquerio prætura eſt. Neque vllius habendæ, cùm etiam plures toto regno ex antiquioribus reciſæ ſunt, Manuaſcam prætereainuaſit cupido; ſuo vno, & eo annuo, ac extraneo iudice contenta eſt.

Et ego quidem magnis præconiis potiùs efferam illos ciues, qui trigeſi- 86
mo

mo seperioris sæculi anno, antiquitatis retinentes extinxerunt nomen Syndici, seu protectoris, & Defensoris, ante centum annos, & quod excurrit, inuentum. Excogitauerant illud probabili in vulgus magis, quàm necessario, aut vtili exemplo. Consulum ipsorum est protegere, tueri, defendere suos ciues, iisque consulere, vt docebat Guilelmus iunior, qui ipsos inuênit. Hoc si faciunt alij, illis certè cum munere concedendum est nomen Consulis. Et hoc viderant, qui tertio ante Syndicorum expunctionem anno, id nominis attribuerunt principibus Consulum binis. Ab eo, dum stetit numerus duodenarius, tuebantur ipsi ciuium iura quod Syndicorum, seu protectorum, ac defensorum fuerat; sed Syndicorum carebant tunica illâ illustri & splendidâ. Hanc enim sibi etiam isti acceperant, vt qui Consulibus præibant, præ ipsis quoque insignes veste essent. Postea tamen pro tunica duobus illis collegarum primoribus tradita est epomis, quæ cùm numerus omnis ternario mutabatur, pertinuit cum Syndici munere ad vniuersos, pro ceteris præcipuarum totâ Prouinciâ vrbium Consulibus.

MANVASCÆ
LIBER TERTIVS.

1 HACTENVS ea sum persecutus, quæ ad Manuascæ pertinent agrum, incolas, domos, fontes, plateas, muros, dynastas, prærogatiuas, & instituta. Reliquum est, vt exequar sacras ædes. Et hæc pars operis, quam à puero vitam institui, maximè decet. Ad eam igitur omnes animi vires libentiùs, (accuratiùs non possum) intendam necessum profectò est. Vt hinc incipiam, ante annum millesimum trecentesimum quadragesimum erant illæ omnino vinginti & vna, in valle Manuascæ. Suam Montacutum Petro Apostolorum principi sacrauerat; suam Maximo Regiensium Episcopo, vnde etiam sibi nomen habebat, Fanum Maximi; Ventorum omnium pagus Mariam Virginem colebat in altera, in altera Iacobum, seu Christi, seu Ioannis fratrem, hoc enim obscurum est. Castrum Manuascæ, quod Fanum Martini etiam vocatur, Martinum venerabatur in præcipua, in altera Christi matrem. Fanum Petri tribus in li-
2 neam ferme rectam insigne erat: Christo sepulto surgebat media, eique dextera Petro; Lazaro quem Iesus amauit, læua. In Villa seu Burgo visebantur omnino quatuor. Saluatori hominum dicata vna erat, Mariæ altera, tertia Ioanni Baptistæ, Stephano martyrum principi quarta. Ad Villæ muros stabant tria cum suis templis monasteria. Sub portam Guilelmipetriam suum erat Carmelitis, Clarissis virginibus in extrema Saunaria suum, suum denique Franciscanis ad riuum Furnocalcium, proximè Conchetarum fontem. Stephanus summam venerationem habebat in antiquissimo Formicarij nemoris tempło. Demum reliquo in agro non procul Druentia fluuio stabat Martino ædes Monlorguia, Rostanæ virgini iuxta Fanum Maximi sua, sua & Michaëli archangelo, & Albano martyri, cuique in regione cognomine. Vah Sacrarum ædium pro valle multitudinem! Verissimum

ſimum profectò eſt ſummæ Manuaſcenſium vetuſtiſſimis temporibus pietatis argumentum. Lego quidem prætera Vbangorum, & Podij acuti templa: ſed qui video podium montem eſſe, putauerim hoc Montacutij pagi templum dici; illudque fortaſſis etiam ab vno ex aliis quæ memoraui aliquo, diſtinguebatur ſola voce.

Poſt annum milleſimum trecenteſimum quadrageſimum, ille ſacrarum 3
ædium numerus plurimùm decreuit, & nonnullarum quoque ſitus vehementer immutatus eſt. Fanis Petri, Martini, Maximi, & pagis Ventorum omnium, ac Montis acuti euerſis, eorum templa ſtillicidiis & vetuſtate, cùm à ciuibus deſerta non curarentur, denique ceciderunt. Cetera in agro poſita, quoniam qui in Burgum conuenerant, ad remota frequentes non adibant, ruinam quoque ſenſim de ſe paſſa ſunt. Duo quidem ex illis nunc ſtant, alterum Mariæ dicatum Virgini, ad Ventorum omnium olim caſtri ſedes; Petro alterum, vbi cognominis pagus quondam viſebatur. Sed inſtaurauere iſtud Hoſpitalarij, ciues illud. Carmelitarum denique, Franciſcanorum, & Clariſſarum monaſteria, ex agro, vbi patebant militum furori (& ab ipſo ſenſerant cladem) in vrbem commigrarunt. Quid? quòd cùm vrbs pietate non minùs, quàm amplitudine murorum, & multitudine ciuium, domuumque accreuerit, ac tria etiam illa monaſteria muris acceperit, Capuciniſque ſe non procul ædes excitauerit, templa tamen Ioannis Baptiſtæ, ac Stephani, quæ in ea media ſtabant, ſic exciſa ſunt, vt illorum ſedes ab omnibus ignoretur.

Sacerdotiorum autem, quæ ad ea olim ſpectabant, & de ipſorum nomine etiam nunc cenſentur, non vna & eadem ſemper fuit adminiſtratio, ſi 4
Sanmarianum & cetera quæ Regulares habent, demas. Epiſcopi Siſtaricenſes, Geraldus Caprerius poſt annum milleſimum ſexageſimum, Bertrandus milleſimo centeſimo ſeptuageſimo tertio, Alanus milleſimo ducenteſimo ſexageſimo primo, ac demum & alij nobis ignoti, & Robertus milleſimo quadringenteſimo vigeſimo tertio, antiquiſſimam ita ſenſim mutauere, vt quæ ſingulorum ad ſingulos rectores pertinebant ſacerdotia, nunc demum in Forcalquerienſium canonicorum collegium collata, ſuo tantùm nomine perdurent. Sed hæc res eſt eiuſmodi, vt è veteribus chartis erui debeat, & in lucem educta peruenire ad poſteros. Bertrãdus ergo ſic loquitur: *Gerardus Caprerius donauit Forcalquerienſi Eccleſiæ eccleſias S. Martini de Manuaſca, cum omnibus eccleſiis quæ in eadem valle erant, vel fierit poterant.* Cùm legis donaſſe eccleſias vallis Manuaſcæ, intellige collationem earum, quâ potiebatur, in Forcalquerienſem Eccleſiam transfudiſſe. Alanus enim 5
ille eſt, qui ipſarum plurium fructus, aut dominium dedit. Audi conſtituentem canonicorum, quas loquuntur, præbendas. *Viſum fuit, quòd prædicta diuiſio, & ordinatio præbendarum conſtitui & fieri plenè non poſſet, niſi eccleſiæ* &c. *ad collationem dicti capituli pertinentes, quas nunc temporis tenent non canonici, ſcilicet eccleſia Montis acuti, & eccleſia S. Maximi, & eccleſia S. Sepulcri, & eccleſia de Totis auris, & eccleſia S. Saluatoris eſſent confuſæ & vnitæ capitulo dictæ Forcalquerienſis Eccleſiæ. Et nos* &c. *imprimis eccleſiam ſupradictam de Totis auris eccleſiæ ſupradictæ S. Saluatoris de Burgo Manuaſcæ annectimus, & vnimus, & vnitam perpetuò fore cenſemus* &c. *Item tam iam dictas eccleſias S. Saluatoris cum prædicta eccleſia de Totis auris ſibi annexa, quàm prædi-*

ctam ecclesiam S. Maximi cum prædicta ecclesia Montis acuti sibi annexa, & ecclesiam S. Sepulcri de valle Manuascæ, saluis iuribus ad vitam suam, quam habent priores siue rectores, scilicet S. Saluatoris, & de Totis auris, & S. Sepulcri, & Montis acuti in eisdem &c. cum omnibus iuribus & pertinentiis, & dependentibus ab eisdem, episcopali autoritate annectimus, & vnimus, & easdem omnes, & singulas communitati Forcalqueriensis Ecclesiæ tanquam annexas & vnitas
6 *nunc & in perpetuam deputamus.* Hæc Alanus. Sacerdotia quinque adiungit collegio canonicorum Forcalqueriensium, & ipsis vnis ad consilium adhibitis, & Manuascensibus inauditis. Quis cetera illi addiderit non inuenio: Sanmartinianum Castri Manuascæ adiunctum Præpositurae fuerat ante Alanum à Rostagno Cabassola vtriusque sacerdotij rectore. Quia in sacris vnius eorum ædibus morari, atque, vt vulgò dicunt iubentque iura, residere volebat, hoc inuênit nono anno supra millesimum trecentesimum trigesimum, vt sui loco sacerdotem (vicarium appellant) in Fano Martini constitueret; eique pro templi cura æditum, pro sacramentorum ministerio, quem dicunt secundarium, tresque canendis Deo laudibus clericos, ac in varia templi opera denique famulum, apponeret suo stipendio singulis attributo: cetera prioratus Sanmartinensis adscripsit Præpositurae Forcalqueriensi insciis Manuascensibus. Sed istorum omnium stipendia, Robertus Sistaricensis Episcopus ei ipsi Præpositurae tradidit, sexto & octogesimo pòst
7 anno. *Nobis constat ex priuilegiis & libertatibus vobis concessis*, alloquitur canonicos Forcalquerienses, *nec non per chartas publicas, per vos nobis exhibitas & ostensas, quòd cùm apud S. Martinum de Manuasca multitudo populi existebat, propter quem eidem ecclesiæ cura animarum actualis imminebat, factâ donatione & concessione de decimis & iuribus dictæ ecclesiæ S. Martini, vobis & ecclesiæ B. Marij de Forcalquerio, quidam dominus Rostagnus Cabassola tunc Præpositus dictæ Forcalqueriensis Ecclesiæ, pro cura animarum, quæ dictæ Ecclesiæ imminebat, constituit, ordinauit, atque fundauit eidem vicariam perpetuam, assignans pro vicario, & statu eiusdem vicarij, de fructibus, emolumentis, & obuentionibus dictæ ecclesiæ certam cotam, vt latius & magis plenè in fundatione prædictâ inuenimus contineri. Verùm quia nunc notoreitate facti monstrante fuimus legitimè informati, quòd locus ipse est, & fuit, à sexaginta annis & vltrà funditus depopulatus, ac gentibus omnino destitutus, propter quod nulla actualis cura nunc imminet animarum, nec est spes quòd in futurum immineat, quapropter considerantes quòd cessante causâ, propter quam vicaria fuit fundata, debet similiter effectus & dictæ vicariæ meritò cessare, dictam vicariam, ac eius effectum, annihilantes, vnimus, incorporamus perpetuò, & annectimus dictæ Propositura Forcalqueriensi, ei-*
8 *dem dictam ecclesiam tenore præsentium incorporando.* Qui sacerdotia S. Ioannis Baptistæ, & aliorum per vniuersam vallem templorum concesserint Forcalqueriensibus canonicis non lego. Ante Robertum Sistaricensem Episcopum tradiderant, Is enim ita loquitur: *Ecclesiæ S. Marij, Ecclesia S. Martini, S. Saluatoris de Manuasca, S. Ioannis eiusdem loci, S. Sepulcri, B. Mariæ de Totis auris exora muros Manuascæ, necnon ecclesiæ, in dicta valle Manuascæ constitutæ, fuerunt donatæ atque concessæ, cum omnibus iuribus suis, atque decimationibus.*

9 Si petas quid sapientissimos antistites adduxerit ad ecclesiarum Manuascensium

censium principio collationem, deinde sacerdotia collegio canonicorum Forcalqueriensium donanda, accipe. Res altiùs repetenda est. Frondonus Episcopus canonicos in ecclesia Forcalqueriensi constituit omnino sedecim, & Sistaricensis etiam ecclesiæ canonicos esse iussit, vnum ex his & illis collegium compingens. *Forcalqueriensis & Sistaricensis ecclesiæ, vna fuerunt ecclesia*, inquiebat Bertrandus, etiam ipse Sistaricensis antistes anno tertio & septuagesimo post millesimum centesimum, *& ab Episcopo Frondono sexdecim canonici in vtraque ecclesia fuere constituti.* Quo anno id perfecerit, & quo vixerit Frondonus tempore, non liquidò dixerim, tacentibus vniuersis, quæ ad me peruenerunt chartæ. Suspicabar fecisse, cùm Guilelmus Adelaidis, seu Alissæ, Comitis Diensis coniux, aut Rothboldus pater, Forcalqueriensem principatum fundauit primus Comes. Quis enim dubitet & alia, & sacra decora Forcalquerio tum addidisse: cúmque Episcopus sedem suam in id, Sistarico deserto, deportare per se ipse non posset, canonicos certè, qui ad summum honorem Sistaricenses quoque essent, Principe suadente in illo posuisse? Frondonus anno millesimo tricesimo sedebat Aquis Sextiis, & Sistaricum venit, cùm Durandus Episcopus beato Promasio templum excitabat. An hic ille Frondonus est, qui, quod non semel factum legimus, è Sistaricensi Antistite in Aquensem euaserit? Certè, si hoc sentias, facilè intelliges causas ei ex pristina consuetudine fuisse non leues, cur Sistaricum veniret ad erectionem sacræ ædis: & Rothboldus anno quinto illius sæculi viuebat, Guilelmusque filius secundo ac vigesimo Putabam igitur olim ego Frondonum sedisse Sistarici per illos annos & libro 2. de rebus gestis Episcoporum Sistarciensium, docui simillianum, veri esse, quòd sederit incerto tempore inter Vrsum anno 967. autore Conrado Pacifico Episcopum, & Durandum qui anno 1030. templum S. Promasio antistes excitauit. Sed cùm eos libros typis edentem, res dubium habuisset, atque tempus quo Frondonus sedit omnino obscurum videretur, opportunè accidit, vt typographis in hoc de Manuasca opere laborantibus, nuper inuenta fuerit in canonicorum Forcalqueriensium tabulario charta, ab ipso scripta an. 1015. sedit ergo medius Vrsum inter ac Durandum quidem, sed quo sedere ceperit, quo desuerit, prorsus incertum, est. Hoc vnum liquet sedisse anno 1015. In eâ chartâ *Frodus* (Frodonem etiam & Frodonum, atque Frondum, Frondonem, ac Frondonum, vt aliàs annotaui, appellant veteres tabulæ) *Episcopus Sistaricensis anno* 1015. *die* 18. *calendas Februarÿ* dat *Ecclesiæ S. Mariæ, S. Marÿ, & S. Thyrsi* (est hæc ecclesia Forcalqueriensis) decimas Salagonis. Placet hîc vnum addere. Ex ista charta intelligis, Boucheum in Chorographia Prouinciæ Libro 4. cap. 2. §. 9. professum ea se *tantùm nomina Episcoporum Sistaricensium allaturum*, quæ *veteribus legisset in tabulis*, scripsise quidem vera, cùm Frodonem in illis præsulibus posuit, sed nullis in tabulis legere potuisse tempus, quo sedisse significat: Vide quid eo libro scripserit. Sederum Sistaricici. 10

Anno 967.		Versus.
999.		Rodolphus 1.
1030.		Durandus.
	——	Petrus 1.
1070.	——	Gerardus Chabet.

PPp 2 Carolus.

Carolus.
Petrus 2.
Frodo.
1102. —— Bertrandus 1.

non peto vnde acceperit Rodolphum I. sedisse anno 999. vnde Petrus II. Carolo & Frodoni medium: certè nunquam legit in veteribus tabulis Frodonem sedisse proximè annum 1102. quandoquidem ipse idem Frodo dedit anno 1015. decimas Salagonis Ecclesiæ Forcalquerienli. Salago autem, cuius decimas dedit, est agri Mannæ ad Forcalquerium oppiduli regio. Sedecim verò canonicos fuisse in Forcalquerij, ipsis initiis collegij, aut iis certè non procul, ille fortassis emirabitur, qui ad tenuissimas ipsius opes ante sacerdotiorum Manuascensium concessionem attenderit. Forcalquerisia ferme sola scilicet possidebat. Sed is vbi cogitauerit illa tum fuisse tempora, quibus antiqua clericorum per vniuersam Galliam reuocabatur pietas, inueniet canonicis sedecim suffecisse. Canonici in capitula Sparnacensia sese restituebant, quibus edicitur, vt *in dormitorio dormiant & in refectorio comedant, & in domo infirmorum necessariò subleuentur, & tam sani, quàm infirmi canonicè vestiantur, & sub custodia canonica lectioni, & ceteris diuinæ institutionis insistant officiis.* Putas canonicis sedecim, sese ad eas leges componentibus, non fuisse satis ad vitam honestè agendam, quæ de Forcalquerienlibus sacerdotiis colliguntur pecuniæ? Anno etiam tertio & septuagesimo post millesimum centesimum communi mensâ vtebantur, autore Bertrando Episcopo qui tum viuebat, magno argumento ceteras etiam vitæ rationes ad Sparnacensia capitula exegisse. Frondono mortuo res plurimùm immutatæ sunt, eò denique deuenerunt, vt Canonici Forcalquerienses à Sistaricensibus seiungi debuerint, & in vnum seorsim ab illis collegium conuenire. *Bonæ memoriæ D. Geraldus, qui cognominatus est Caprerius,* inquit Bertrandus Episcopus, *alteram ecclesiam ab altera, sicut in charta eius continetur, diuisit, diuidens etiam nomina dignitatum inter eas.* Quæris causas diuisionis? accipe. *Idem ipse Geraldus in charta sua,* pergit, *satis simplicibus verbis narrat, quomodo ante ipsum ita fuit destructus culpâ laicorum & Episcoporum Sistaricensium episcopatus, quòd nec etiam vna gallina remansit. Et fecit hoc maximè quidam nobilis homo Ragobaldus nomine: fecerunt hoc impij Marchionis antè, quorum nomina dicit deleta esse de libro vitæ. Prædictus Ragobaldus emit episcopatum Sistaricensem filio suo paruulo, qui postea factus est Episcopus Vasionensis. Destruxerunt etiam ipsi, qui ante eum fuerunt, de quibus ipse dicit quòd simoniaci erant viua voce, vxorati publicè. Vnde accidit quòd episcopatus Sistaricensis fuerit absque rectere decem & septem annis. Tandem verò electus est ipse D. Geraldus apud vrbem Auenionensem in Concilio magno, quod ibit celebrauit cum omnibus Episcopis totius Prouinciæ Hugo Cluniacensis Abbas, fungens legatione D. Papæ Nicolai, ad quem à prædicto legato missus iam dictus Geraldus in Episcopum fuit consecratus. Hunc Roma redeuntem, vt ipsemet narrat, Sistaricenses non permiserunt transire per ciuitatem suam. Veniens ad Forcalquerienses, honorificè & cum magno gaudio receptus est ab eis. Ibi, vt ipse dicit in charta sua, inuenit filios Ecclesiæ congregatos. Et tandem dedit seipsum, & corpus suum Deo, & S. Mariæ & S. Mario Confessori, & beato Tyrso Martyri. Hic, vt dictum est, canonicos Sistaricenses & Forcalquerienses*

querienses separauit nominatim & expressim, Dignitates inter se diuidens, & Præpositos in vtraque ecclesia constituens. Ecce causas diuisionis canonicorum 13
Forcalqueriensium à Sistaricensibus. Illæ ipsæ fecerunt, vt idem Antistes plurima in eos conferret sacerdotia, plurima successores, ac demum Manuascensia etiam omnia. Dum stetit ea mens viris, vt communem agerent vitam, fuit illis opum satis sine istis ad honestè ducendam: cùm ab ipsa discedere visum est, propriamque sibi rem singulis per singulas domos habere, profectò satis non fuit. Sed istud hactenus dixerim, & afferre plura non placet. De Forcalqueriensibus canonicis orationem non instituo: neque postulat locus, vt ipsorum instituta, religionesue exequar. Nonnullum tamen operæ fortassis erit pretium, si Episcopos eos memorem, qui ab annis ante Geraldum Caprerium quinquaginta, vsque ad tertium & vigesimum à millesimo quadringentesimo fuerunt Sistarici per annos omninò quadringentos, & quod excurrit. ij scilicet illi sunt, qui è clero Manuascensi ad Forcalqueriensem præeunte Caprerio sacerdotia transtulerunt; aut suis moribus fecere, vt Caprerius Sistarici admissus non sit, Forcalqueriumque igitur adierit, amaueritque, vnde omnis suorum à Manuascensibus sacerdotiorum auulsio profecta est. Qui ergo post annum Christi millesimum Si- 14
starici per annos quadringentos sederunt Episcopi, inuenio consequentes. Petrus 1. sedet anno 1030. ex magno chartulario S. Victoris, in quo extat eius donatio Orbazacæ in Comitatu Nicensi Sanuictorinis monachis Geraldus 1. sedet anno 1031. ex donatione Guilelmi Bertrandi Prouinciæ Comitis Sanuictorinis monachis. Sedet anno 1035. ex donatione ecclesiæ Fontelaneanæ Sanuictorinis. Rogobaldi filius inuadit episcopatum à patre emptum: qui idcircò vacat annos 17. ex literis Bertrandi 1. Sistaricensis episcopi. Geraldus 2. gente Caprerius, ex fundatore, & primo Præposito monasterij Olciensis creatur episcopus anno 1060. aut circiter Auenione in Concilio, ex literis Bertrandi 2. Sistaricensis episcopi, Nicolao 2. pontifice. Sedet anno 1065. ex literis, quibus Cunibertus Episcopus Taurinensis, & alia, & à Comite Sabaudiæ concessa, confirmat Nantelino, Geraldi Caprerij in fundatione monasterij Olciensis socio, & in eiusdem Præpositura successori. Carolus Geraldo tertio successit, ex literis Bertrandi secundi; & ex iisdem Carolo Bertrandus primus, qui sedet anno millesimo centesimo quinto, ex plurium rerum concessione Canonicis Forcalqueriensibus. Bertrandus primus anno millesimo centesimo secundo, Geraldus tertius Sedet anno millesimo centesimo decimo, ex chartulario canonicorum Aquensium. Petrus, gente Sabranus successit Geraldo quartus ex literis Bertrandi secundi. Sedet anno millesimo centesimo quadragesimo nono, ex donatione Manuascæ Hospitalariis à Guigone Comite Forcalquerij. Sedet anno 1168. ex donatione Manuascæ Hospitalariis à Bertrando Comite Forcalquerij. Sedit annos 26. & menses 2. ex literis Bertrandi 2. Bertrandus 2. de Cartusianorum Durbonis Priore Episcopus, sedet annò millesimo centesimo septuagesimo, ex ipsius pro canonicicis Forcalqueriensibus literis anno millesimo centesimo septuagesimo tertio, ex literis de controuersia Templariorum cum Cartusianis Durbonis. Bermundus de Andusia creatur anno 1174. ex prærogatiuis Cartusianorum Durbonis à

Guilelmo Comite Forcalquerij. Rodulphus de abbate Cistercienfium Toroneti Episcopus, sedet anno 1216. ex conuentionibus Hospitalariorum Manuascensium cum Priore Sanmariano. Moritur anno 1241. currente ex chartis Episcopi Sistaricensis. Henricus de Bartholomæis de Suse, ex archipesbytero Ebredunensi Episcopus anno 1244. sedet ex literis quibus accipit molentinam, vineas, & alia ab canonicis tum Crociensibus, tum Placiti Dei. Cùm sedisset annis 8. fit Archiepiscopus Ebredunensis ex chartis Episcopi Sistaricensis. Humbertus, siue Imbertus ex ordine Prædicatorum sedet annos 6. ex tabulis Episcopi Sistaricensis. Anno 1251. 12. cal. Septembris accipit à Vvilelmo Romanorum Rege confirmationem omnium castrorum, prædiorum, & iurium Episcopatus. Anno 1257. sedet ex literis quibus emit quæpiam bona à Rostagno Gauterio de Reuesto. Alanus sedet anno 1260 ex arbitrio Raimundi Arditi Præpositi Forcalqueriensis, & Imberti de Ausonis super iuribus de Ybonicis. Petrus Giraudi, sedet anno 1276. ex literis, quibus seruatur indemnis à bedali nescio quo Druentiæ. Anno 1291. currente moritur, cùm sedisset an. 14. ex chartis episcopij. Petrus de Alamanonno ex ordine Dominicanorum Episcopus succedit Petro Giraudi. Sedet anno 1291. ex chartis Episcopij. Anno 1293. accipit potestatem à Carolo secundo Cõmite Prouinciæ emendi castrum de Ybonicis. an. 1303. interest professioni clientelæ Rollandi Porcelleti Diniensis Episcopi Comiti Prouinciæ & Regi Siciliæ. Eo ipso anno moritur, cùm sedisset annos 13. ex cartulario Episcopi. Iacobus Gantelmi creatur anno 1303. moritur an. 1310 cùm sedisset annos 6. ex chartis episcopij. Raimundus Rostagnus sedet an. 1330. ex concilio Santrufensi ad Auenionem. Petrus Auogradi an. 1349. Gerardus 4. sedet anno 1363. ex forensibus de Dalphinæ Ariani Comitis sanctitate chartis. Petrus 6. sedet anno 1364. ex chartis Carmelitarum Manuasc. Geraldus 5. sedet anno 1367. ex cartulario Manuascæ. Ranulphus sedet anno 1372. ex consecratione ecclesiæ S. Saluatoris Manuascæ. Artaudus. sedet anno 1383. ex chartulario Manuascæ. 1387. ex chartulario Manuascensium Obseruantium. Robertus de Furno sedet anno 1400. ex chartulario Manuascę. Sedet anno 1415. & 1417. ex iuramento Abbatis Luræ. Sedet anno 1423. ex literis pro cano-
15 nicis Forcalqueriensibus, quæ addunt sextum episcopatus esse. Ex hac Episcoporum serie intelligis Robertum, esse illum, qui stipendia, Sanmartinensibus à Rostagno Caballola sacerdotibus, & clericis, constituta, transtulit in canonicos Forcalquerienses. Ab Alano fuit duodecimus Antistes. Qui sacerdotia Manuascensium, non concessa illis canonicis ab Alano, tradiderit, non habetur in meis chartis. Petrus autem ante Ragobaldi filium, & Geraldus, ac fortassis ante Geraldum quis ignotus nobis, illi sunt qui autore Caprerio, episcopatum Sistaricensem importunis deturpauere flagitiis. Marchionum denique, episcopatus ante Rogobaldum expilatorum, nomina afferre non possum. Eò tamen cogitatione deueniebam, vt suspicarer esse dominos Sistarici, quos, quia Comiti Forcalqueriensi suberant, vocauere. Vicecomites. Ex iis Berengarius anno millesimo trigesimo quinto dicitur Vicecomes Sistaricensis à Geraldo Episcopo. Marchiones etiam vocatos ille non mirabitur, qui cogitauerit Marchiones non alios esse à Comitibus, & esse marchæ seu limitis Comites; neque olim fere appellabantur ante Comites, cùm interiora regionum

pro

pro pace, quâ solent frui, opulentiora sint limitibus, excursioni hostium opportunis. Sed hæc aliàs fortassis accuratiùs edisseram. Ad Manuascensium sacerdotia, & sacras ædes, quod huius operis est, reuertamur.

Cùm à Geraldo Caprerio suum Forcalqueriensibus canonicis collegium 16
constitutum fuisset, sacerdotiisque Manuascensibus à Bertrando II. Alano, Roberto, & aliis Episcopis Sistaricensibus auctum, Villa Manuascæ insignem sacerdotum penuriam passa est. Non deseruere quidem illam sui, sed cùm ad eorum numerum nulla accessio facta esset, quæ maxima ad ciuium multitudinem aduenerat, impares scilicet tanto oneri, non potuerunt hi, vt vehementissimè contenderent, suam seu nauare, seu probare operam omnibus incolis. Igitur alij aliis temporibus ad ipsos necessariò adiuncti sunt. Neque modicum accepere præsidium à Franciscanis, & Carmelitis in Villam immigrantibus. Hæc & eiusmodi alia non aptiùs exequar, quàm si eam per vrbis, quæ nunc viget, sacras ædes, & doceam quæ, quo numero, & quibus ministris nunc in ipsa stent. Fortassis tamen fuerit aliquod operis pretium, si de ceteris etiam templis, quæ totâ valle quondam visebantur dixero. Ordiamur à Fano Martini.

Duas in illo sacras ædes fuisse, lego in enumeratione rerum, quas Fulco 17
de Ponteues Vicecomes, & Guilelma de Cesarista vxor, possidebant anno quinto & decimo supra millesimum ducentesimum. *Infra castellum habent ecclesiam S. Mariæ cum suo tenemento. Ecclesia S. Martini habet quamdam vineam in Clauso de nutrino pro Falcone de Ponteues.* Non alibi tabularum lego Marianum illud templum: hoc Martinense frequentissimum in plurimis est. Et quidem, vt id vnum afferam, Adrianus Pontifex, eo nomine quartus, anno quinto & quinquagesimo post millesimum centesimum scripsit sequentia: Collegium canonicorum Forcalqueriensium possidet *ecclesiam S. Martini de Manuasca, cum omnibus reditibus, & decimis suis in solidum, & absque alicuius participatione.* Adriano paria docuit Alexander tertius quarto & vigesimo pòst anno. Ista Pontificum verba sic intellige, vt non vnius 18
alicuius, aut alterius canonici fuerit hoc sacerdotium. Erat canonicorum per capitula Sparnacensia simul sub Præposito degentium, *in dormitorio dormientium, ac in refectorio*, etiam pòst centum ab Alexandro tertio annos, comedentium. Igitur curabant id templi, non vnus canonicorum, aut alter, sed ipsum collegium, Præposito rem gerente, aliosque ab aliis, necessario ad ciuium vsus numero, canonicos submittente, & quidem, vt arbitrabar, omnino ad quinque. Nam cur alioqui, cùm ignotas mihi ob caussas, & sacerdotes, & clerici templo imponendi fuere perpetui, Rostagnus Cabassola Præpositus (Martinianum Castri Manuascæ sacerdotium Præposito obuenerat) hos omnino tres, duos illos voluit esse, ac famulum insuper vnum, nisi quòd canonicorum collegium non pauciores de suis iam olim consueuerat mittere in ædis sacræ ministerium? Et verò eorum sedes anno millesimo quadringentesimo quadragesimo spetimo visebantur in odæo Sanmartinensi, vt autores sunt Consules, tum agentes apud Carolum Sistaricensem Episcopum aduersus Forcalqueriense canonicorum collegium.

Sub Castro Manuascæ Fanum Maximi quondam stetit. Eius incolæ, om- 19
nium de reliqua valle vltimi, in Villam immigrarunt. Ab æde Maximo Regiensium

giensium Antistiti dicara nomen accepit. *Ecclesiam S. Maximi* appellat Adrianus Pontifex id nominis quartus.

20 Proximè in Podio acuto, seu Montacuto, vel pago Montacutio, surgebat templum Martino, & in eius agro Rostanæ seu Rostaniæ (vulgus Rostagnam dicit) sacellum. Diarium consulare anni millesimi quingentesimi vigesimi habet sequentia ad diem quintam mensis Ianuarij: *capient lapides extra ecclesiam S. Martini, & secus ecclesiam S. Rostagnæ.* Sermo est de latomis, fornicem proximè imposituris aquæ fontanæ ad pontem Espellium decurrenti è valle Gaudea.

21 Supra pagum Montacutium, longè ad dexteram euntibus, est agri regio non prorsus inhonora. Formicariam vocant. Habitatam fuisse quondam villis latè sparsis, docet quæ Lausselatio riuo imposita erat, ad ipsarum scilicet vsus, moletrina. Habebat ædem Stephano protomartyri sacram, in nemore, Formicario quoque dicto. Adrianus quartus appellat *Ecclesiam S. Stephani de Tairone.* Vnde id nominis? An ab agri regione, in qua stabat; Vtcumque hoc habeat, suspicor templum esse, quod Consortia, ante annum à Christi ortu quingentesimum erexit Martyrum Principi. Certè Tullia soror in Mariano illo mediæ vallis celeberrimo sepulta fuit, vt scripsi in Virgine Romigeria numero 4. & Eucherius pater *in agro suo super fluuium Druentiam, intra speluncam*, quæ in Bellimontani non longè collis radicibus nuper aperta est, quemadmodum annotaui libro 2. de Viuariensibus Episcopis numero 45. *sponte conclusus* diu latuit. Igitur, vt non rarò mutant agri nomen, quæ Formicaria nunc appellatur regio, quondam vocabatur Taironia, fortasse antiquissimis temporibus dicta est *Mottan*; & quæ ad Stephani templum iacebant non ita pridem rudera, tristes fuerint reliquiæ xenodochij Consortiani, seu bello, seu vetustate diruti. Sed vt dicam quod sentio. Cum legis Tulliam in templo S. Mariæ pro voto sepultam, cogita aream templo proximam, neque enim intra ipsius templi parietes corpora tum condebantur. Antè autem quàm eam in aream deportaretur sepeliendam, Tairone condita est, vt docet liber ille MS. Sancti Eugendi quem Chifletius citat in Paulino castigato pagina septuagesima prima. ait scilicet agrum in quo est condita vocatum *Tere:* Tairo autem seu *Tero*, quàm parum differt à Tere!

22 E Formicaria regione descendentibus vrbem versus, occurrit ad Occidentem Corcossonus mons. Imminet Sanmartinensi Ranacatiensium viæ. Is habet in vertice sacellum Michaëlæum. *Michaëlem de Tamiserio* (ignota nunc ciuibus est hæc vox) appellant veteres tabulæ, & cetera illius tacent. Tacent etiam omnia templi, beato Albano in cognomine ad Occidentem longissimè regione positi.

23 In Omnium ventorum castro, ad Sanctalbanæ regionis meridiem constituto, (Totas auras vulgus appellat) stabat olim ædes Iacobo Apostolo, & iuxta ipsam altera Mariæ Virgini. Vna illa curialis erat. Consules anno secundo & vigesimo post millesimum quadringentesimum cogitauere ambas, cùm ruinam minarentur, euertere, & earum vice tertiam in ipsa rupe excitare. Sed, vt ego quidem reor, cogitare ausos deterruit populi pietas. Ante omnem cartulariorum memoriam, Mariana est in magna vene-

ratione

ratione ciuium: Christique mater religionibus eorum bona respondet. Igitur accolam sacerdotem habuisse, qui illam curaret, non dubito; & affirmat iuncta ipsi domus. Priorem etiam ei tribuit non semel diarium consulare, & aliquot vineas omni tributo liberas. Sed iam à pluribus sæculis presbytero defecta est perpetuo. Lego expetitam à Seruitis Aquensibus in monasterium, datam verò eremitæ primùm, deinde Franciscanorum Tertiario, postmodum Augustiniano, ac Obseruanti Franciscano demum, vt eremiticam sine socio vitam ducerent. A non multis annis, magno per vltimam luem voto ciuium, instaurata est. Curatur à Carmelitis Manuascensibus, neque nullâ populi frequentiâ celebratur. Quia verò Totas auras memoraui, aduertam quoque armandum & Guigonem fratres anno 1245. in donatione nescio cuius rei monachis Mansiadæ, *Totas auras* posuisse Berci: *In Totis auris, & Manso Octobris*, inquit. Ista donatio habetur in libro chartarum grangiæ de Berco folio 316. pag.2.

Sed barbarum Caluinistarum facinus hîc tacere non possum. Istud genus hominum, & alia grauissimè peccat, & maximo scelere exosam habet Virginem Christi matrem. Vbi etiam accuratiùs à nobis colitur, ibi audent durioribus exercere odiis. Igitur Marianam ad Omnium ventorum quondam pagum ædem, antiquissimis Manuascensium religionibus nobilem, flagitiosa sacrarum imaginum fractione corruperunt anno primo & sexagesimo superioris sæculi, mense Iulio. Illam ipsam, & ceteras omni vrbe agroque euertissent, si Mailææ Comitis veneratio non tenuisset furentes. Manuascæ tum ea degebat, Tendæi dynastæ, qui Prouinciam pro Rege moderabatur, socrus. Inuenio fregisse etiam imagines in Mariæ *de Compassione in agro Manuascensi*: sed quæ fuerit hæc ædicula nemo dicat. Sacellum Virginis *de consolatione* fortassis cogitabat scriba vrbanus, & alteram vocem pro altera, vt non raró fit, posuit in diario Consulum. Ista certè visitur ad Septentrionem areæ Sobeiranæ. 24

Si petas; Vnde Hugonottis in vrbe piissima tantum seu audaciæ, seu virium? sic habe. Placet omnem Manuascensium historiam ab ipsis initiis repetere. Ante annum millesimum quingentesimum quinquagesimum quintum, silent vrbanæ omnes de Caluinistis tabulæ. Diarium consulare eo ad secundam diem Nouembris ita refert: *Qui duo ciues Aquis Sextiis Legati redierant, retulerunt vocatos ad consilium, magno consensu decreuisse, pellendos publico Manuascæ vrbis concilio, qui in suspicionem hæreseos venere, aliosque sinceræ fidei viros ipsorum loco eligendos esse.* Hi illi sunt, qui Caluinismum primi intulere in vrbem. Nulla chartarum quas legerim, habet ipsorum nomina; neque affert doctores, à quibus errorem accepissent. Lego Christophorum Bremundum anno pòst quinto missum in carcerem, ob Caluinianæ professionem hæreseos; & cùm ea demum per manifesta clarescerent incrementa, inuasisse octauo & sexagesimo sæculi anno, & alia, & ad nouem ac triginta obdurata capita. Placet illa censere de nomine. Habentur in diario Consulum. 25

Antonius Pasquier. & Ioseph Antonij filius. Paulus Brunet. Franciscus Aunier. Fulco Brunet. Claudius Bardol. Spiritus de la Venture. Theobaldus Lambelot Anton. Armandus de Taulete. Ioannes Clementis. Bertrandus Paget. Iacobus Imberti. Franciscus Arnaud. Iacobus Boyer. Elzearius Feraud. Raimundus de Greaux.

Greaux. Ioan. Franciſcus Brena. Bremundus, dictus Mouron. Joannes Selon. Raimundus, Taxil. & Petrus Raimundi filius. Raimundus Geneis, Spiritus Tournet. Dionyſius du Puis. Franciſcus Taxil. Iacobus Rei. Ioſeph Aimin. Bartolomeus Granon. Elzearius Battarel. Antonius Simiane. Michaël Oliuarius Leſardy. Antonius Cognat de Molet. Saunarius de la Sourde. Bonnetus Labory, & filius. Ioannes Trempe. Ludouicus Alloat. Stephanus Brunet. Honoratus Clementis.

26 Anno primo & ſexageſimo venerant Geneuâ, qui voce exemploque confirmarent imbutos recenter hæreſi. Neque multò pòſt etiam Miniſter, quem vocant, ex Angroniana Valle. An is ille cenſendus autor ad imaginum Marianarum fractionem, quam modò memoraui? certè duobus ante illam menſibus in vrbem venerat; & non multis antè annis Angroniani hæretici ſacram ædem euerterant in patria; cùm autem alia domus iam erectis tanto præſidio animis opportunior non videretur, auſi ſunt cœtus, preces, conciones clam, omni ciuitate, habere in armis per noctem in gymnaſio literario, quod cùm ſine ſera, ſine peſſulo pateret omnibus, taciti intrabant: & Conſules exciti rumore importuni ſceleris, occupatum claudunt ſera. Quid ambitioſo precum & concionum nomine quærerent, docuerunt effera in patriam cœpta. Intra duos & triginta annos, ſeu dolo, ſeu vi, tentauerunt nouies Manuaſcam, ſcalis quoque ad muros per noctem admotis octauo & ſeptuageſimo ſuperioris ſæculi, quartâ & vigeſimâ die menſis Octobris. Conſules autem non alio vnquam tempore, certiùs
27 aperuerunt ſuam fidem erga Deum, & Regem. Singulis ferme annis, à ſexaſimo ad quartum & nonageſimum, publicis fatigauere Deum precibus, & ad Senatum Aquenſem, ac ipſum etiam Regem, cùm poſtulabant tempora, rem detulerunt. Fuit quoque, cùm nouendiales, exorando Deo, per vrbem ſupplicationes egerunt: Fuit cùm ad communiſſimum concilium, firmandisſi qui labaſcerent animis, coëgere familiarum ad ſeptingint a capita. Agebatur octaua & decima dies anni ſecuudi & ſexageſimi, cùm ſinguli, quàm multi erant, elata ad cœlum manu dixere ſacramentum in hæc verba: *Volumus viuere, & mori in noſtrorum ſupra mille annos maiorum fide. Regemque oramus, vt veſtigiis maiorum ſuorum inſiſtens, non patiatur Manuaſcæ alias, quàm ex Eccleſiæ præſcripto, conciones haberi.* Quid? quòd erexerunt duo patibula, alterum in foro Mercatorio, ad portam Saunariam alterum, vt quos pro caluiniſmi obdurata impietate non tangebant ſacræ illæ religiones, certè ſupplicij publicè propoſiti acerbitas deterretet à parricidalibus in Deum, Regem, patriam facinoribus. Sed nullus fortiſſimorum
28 Conſulum operæ fructus conſtitit. Manuaſcam, vt agro culta eſt, & ad Druentiam fluuium ſedes, Forcalquerienſemque Comitatum, frequentiſſimâ Aquas Sextias, Arelatem, & Maſſiliam è montanis viâ, reliquæ iungit Prouinciæ, cogitare perrexerunt hæretici: atque, ſi conatus non reſponderent votis, certè in ea conciones, ac publicum ſuæ cultum hæreſeos. Illud, per vigilantiam, & fortitudinem Conſulum, perficere hactenus non potuerunt; in hoc ſaltem ex parte feliciores fuiſſe videntur. Suos, omnibus palàm, in vrbe profitentur errores; cœtus, publicas preces, conciones habent in agro. Scholis ſcilicet vrbanis, vt memorabam, pulſi, & alia aliis mouera temporibus, & denique anno huius ſæculi primo, die tertia & vigeſima Februarij, edictum à duumuiris, quos Henricus Magnus rei præfecerat

fecerat abſtulere, quo illis conceditur habere ſuos cœtus in Petrablancana
ad Druentiam villa, & Andreas Arnaudus Forcalquerienſis Pætor iubetur
rogantes mittere in poſſeſſionem iuris. Multa Conſules inteturbandæ rei ſuſ- 29
ceperent apud Aquenſem ſeu Archiepiſcopum, ſeu Senatum, multa apud
Prouinciæ comitia, & cùm à Duumuiris gerebatur Aquis Sextiis, & cùm
Manuaſcæ agebatur ab Arnaudo. Sed irrito conatu omnia. Igitur denique
prouocarunt ad Regem: prouocauit & Carolus Graſſius vrbis, vt Hoſpi-
talarij loquuntur, Balliuus. Scilicet manifeſta huic fiebat iniuria, cùm Rex
Hugonottorum conciones prohibuerit Eccleſiaſticorum virorum, (&
Eccleſiaſtici puto ſunt Hoſpitalarij, qui Religioſum Ordinem profitentur)
omni ditione: neque obſcurè peccabatur in Manuaſcam, quæ ſuburbiis,
hæreticorum conuentuum ex lege Regia loco, caret. Quia verò tum per 30
grauiſſima negotia non licebat iure agere, pro facta prouocatione apud Re-
gem, Conſules certè decrenerunt videndum, ne quid detrimenti res Ca-
tholica pateretur. Auenione virum è Societate Ieſu, quem Caluiniſtarum
Miniſtro opponant, deducunt, Guilelmum Changetum, eloquentiâ ad
populum grati clarum, & multarum de hæreticis palmarum nobilem. Is
in vrbe annum ſolidum hæſit. De collegio præterea eiuſdem Societatis in-
ſtituendo agunt; neque enim certius Fidei firmamentum Catholicæ tum
videbatur. Et ſuos exitus res habuiſſet, ſi qui illam inuenerat, vrgebatque, 31
vir ingenio, ſcientiâque, prorſus excellens vixiſſet diutiùs. Erat is Conſu-
lum primus, quando Duumuiri edixerunt pro hæreticis; & cùm nihil non
moueret Aquis Sextiis apud ſacros & profanos ordines, fecit vt Ioſeph
Guaſquius, antiquiſſimâ gentis nobilitate clariſſimus, Ioannes Antonius
Boiſſonus, aliique collegæ, ab iis Manuaſcæ prouocarent ad Regem. Ab
illo deinde alij quidem aliis temporibus, nuperrimè quoque, poſtulaue-
runt à Societate Ieſu, vt nonnullos de ſuis ad ipſos mitteret, verùm qui opti-
mi, deque vrbe meritiſſimi ciuis ſpiraret animos, Collegiumque ab ea ex-
peteret, non hactenus eſt inuentus. Hugonotti verò, vt ſuis rebus attenti præ 32
Catholicis ſunt, erexere animos ad Duumuirorum edictum; & ſi per Con-
ſulum vigilantiam non liceret moderari vrbi, conciones ſuas interea, ne ru-
ſticariæ omnino eſſe, & de villatico prodire ore dicerentur, tetenderunt aut
in vrbem ipſam inducere, quod in animo ſemper habuerant, aut ad eam certè
admouere. Et quidem anno huius ſæculi duodecimo, egere apud Regem co-
natu inani, vt per ipſum liceret habere propiùs vrbem cœtus ſuos in conualle
Guilelmipetria Quid verò contra Regem & patriam? audi conſulare dia-
rium anni milleſimi ſexcenteſimi vigeſimi primi. *Cùm moniti fuiſſent Conſules,
Hugonottos de occupanda Manuaſca cogitare, vrbano concilio decretum eſt muro
claudere portas vrbis duas, Sobeiranam, & Aurorulæam, atque ipſos circum vr-
bem muros reſtituere.* Ex mandato igitur Regis vocauerunt eos ad dicendum 33
ſacramentum. Ad illud adacti ſunt omnino quadraginta.

*Ioannes Deſauris. Ioannes Guilelmi. Philippus Gaudemar. Antonius Gaudemar.
Paulus Gaudemar. Petrus Gaudemar. Ioannes Ferrand. Ioſue Ferrand. Marcelli-
nus Laugier. Petrus Feraud. Ioannes Granon. Honoratus Gaudemar. Ioannes Fe-
raud. Petrus Portalis. Ioannes Martinus. Petrus Fayet. Marcus Maſſe. Stephanus
Teiſſier. Ioſeph Carriol. Melchior Genoyer. Ioannes du four. Petrus Candier. Franciſ-*

cus Taxil. Rolandus Genies. Petrus Blayn. Petrus Guiguet. Mauritius Resplendin. Michaël Reyllet. Steph. Reillet. Gabriel Reillet. Ant. Melue. Iacobus Columbi. Antonius Garcin. Isaac Bourdin, vir moribus elegans, & scientiâ medicia clarus. Daniel Peyrè. Ioannes Castagny. Henricus Blayn. Ioseph Arbaud. Antonius Larderet. Monetus Secundus.

Quinque vltimi ad Catholicos ante mortem rediere. Redibunt etiam, qui supersunt, fortasse aliquando. Scilicet genus hoc hominum iam multùm decreuit. Anno sæculi præcedentis octauo & sexagesimo, numerabant ad quatuor & nonaginta viros: huius autem secundo & vicesimo, Spititus Lumbardus Consul cum sacramento coram prætore dixit, esse in vrbe tantùm ad quinquaginta. Cùm hæc scribo, sunt in ea duo & triginta; deque ipsis aduenæ prorsus ad viginti; sex neque plures, patre & totidem auo, ciuibus nati. Vnus Honoratus Feraud ab auo per patrem accepit hæresim. Sed ista hactenus. ad Manuascæ templa redeamus.

34 Cùm ab Omnium monte ventorum descenderis, occurret non longè, ædes Apostolorum principi sacra. Ab ea vnus è Manuascensium pagis, quem pro amplitudine burgum quoque dicebant, nomen habuit. Hospitalariorum iuris est ab annis supra quingentos. *S. Marius* (inquiebat Bertrandus 2. Antistes Sistaricensis, anno septuagesimo supra millesimum centesimum) *habet ecclesias istas in valle de Manuasca, ecclesiam S. Martini, ecclesiam S. Sepulcri, ecclesiam S. Petri quam tenent Hospitalarij, soluentes pro ea singulis annis libram incensi, in festo S. Marij.* Sed vt hæc, & alia quæ ad ipsam pertinent, apertiora & illustriora sint, dicam oportet de Hospitalariis, deque palatio, in quod ex S. Petri commigrarunt. Hospitalarij, incerto

35 ante quingentos anno, Manuascam venerunt. Principio sederunt in S. Petri. Igitur venit in mentem cogitare, qui ad sacram ædem vocati sunt, sacerdotes fuisse: & cùm ij in sanctissimum Ordinem adsciti fuerint à Raimundo Puteano, qui seu primus, seu à Gerardo inuentore secundus, circa annum millesimum centesimum vigesimum secundum supremum adiit magistratum, subiisse Manuascam sub illius sæculi trigesimum. Quis ad B. Petri vocauit sanctissimi Ordinis sacerdotes? hoc tacent Manuascenses tabulæ. Quoniam æditiuus non inopulentus quondam fuit, vt pote cui & ad ædes in pago, & in Villa visebantur prædia sub clientela, arbitrabar vnum aliquem de Forcalqueriensibus principibus illum esse, qui ipso templo donauerit, &, quod in templi curam & ornamentum excitabat, sacerdo-

36 tio. Neque hæc suspicio potiùs, quàm sententia, nihil fundamenti habet in veteribus charris. Conuentionis capitum, in quæ Guilelmus Senior cum Hospitalariis venit de Manuasca à Guigone donata, primum continetur sequentibus verbis: *Hospitalarij iure perpetuo habeant, & quietè possideant quidquid habebant pridie, antequam Guigo Comes hanc donationem Manuascæ eis fecisset.* Iam peto, qui ita loquitur, abs dubio tradit Hospitalarios non vnius Manuascæ dynastiâ, sed aliarum etiam rerum dominatione deiectos fuisse à Comite Forcalquerij. Hoc si aliquando concedas, cur negabis res eas prædiis, aliisque huiusmodi, ad S. Petri sacerdotium spectantibus, contineri? Ista vero si à Principe donata non fuerant, quid in ipsa Guilelmus

37 Senior cum fratribus inuolabat? Scilicet vt dicam quod sentio, templum Petri, vt alia non pauca, ad vnam populi pietatem excitandam, fouendamque

damque, erectum fuerat in agro. Id Princeps Hospitalariis concessit, non prorsus nullo, neque contemnendo è suis rebus instructum sacerdotio. Has res, vt Manuascam ipsam, Hospitalariis donari non potuisse contendebat Guilelmus: vt iure donatas, antè de Manuasca quàm pronuntiet, Ebredunensis Anristes iubet, hoc primo conuentionum articulo, illibatas ipsis seruari. Atque, vt id addam; existimo Guigonem, qui post viginti, aut circiter, annos Manuascam omnem, quando liberis carebat, concessit, illum esse qui hoc templum ipsis tradidit. Quid enim alium cogitabimus? qui virorum pietate commotus id sacerdotij largitus fuerat, eô sensim nouis per annos pietatis incrementis adductus est, vt omnem quoque Manuascam elargiretur. Vtcumque hoc habeat, Hospitalarij *Commendatorem*, 38
vt loquuntur, profectò habebant in S. Petri, antè Guilelmus Iunior quàm & in palatium, & in Manuascæ totius iura ipsos induceret. Vvilelmus hoc dignitatis gerebat anno illius sæculi octogesimo ex tabulis, quas Guilelmus Iunior conclusit istis verbis. *Hanc autem donationem, & concessionem in Aquensi ciuitate, in manu tui Odini Prioris Hospitalis S. Ægidij feci, assistentibus tibi fratribus Hospitalis, Petro Gauterio Commendatore Hospitalis* (sub. Aquensis, Aquis enim Sextiis hæc scribebantur) *Vvilelmo de Aluemegue Priore Hospitalis S. Thomæ de Trencataila, Vvilelmo Hospitalis Commendatore Manuascæ.* An plures eiusdem Ordinis cum eo fuerint, haud scio. Certè postquam Guilelmo 39
Iuniore mortuo migrasset ad ipsius palatium, plurimos secum habuit. Anno millesimo ducentesimo nonagesimo tertio; Hospitalarij Manuascenses iurauerunt, se non vltrà è suo alueo educturos aquas riuorum Droüilæ, & Conchetarum. Rem agebat *Berengarius Monachi Præceptor, nomine domus, cum consensu, & voluntate, & assensu fratrum in dicta domo commorantium.* Vis horum nomina? accipe. *Nomina verò dictorum fratrum sunt hæc Frater Petrus de S. Martino baiulus Manuascæ, fr. Hugo de Cori, fr. Petrus de Clauso, fr. Hugo de Genaseruis, fr. Petrus de Creissello, fr. Bertrandus de Barrassio Præceptor Castris, fratres & milites Hospitalis, fratres Georgius de partibus transmarinis, fr. Pontius Motet Presbyter, fr. Bertrandus rector furnorum, fr. Dominicus presbyter, fr. Stephanus Conbili, fr. Hugo Peyrolecius senescallus, fr. Guilelmus Lasallis.* Testes, & alij tabulis subscripserunt, & Donati tres Hospitalis, Guilelmus Alphanti, Oliuerius de Bariemono, & Guilelmus Veyscani de S. Georgio. Hoc placet aduertere. Donati non sunt Hos- 40
pitalarij: igitur non fratres, sed confratres vocantur. ij se sanctissimo Ordini quibusdam conditionibus addicunt, quas in ipsius regula legere est titulo 2. num. 34. Principio promittunt beneuolentiam & caritatem Magistro Hospitalis, fratribus, Ordini. Deinde pollicentur tutelam & defensionem iisdem, illamque si præstare non possint, eorum certè manifestationem quæ detrimentum inferre valeant. Postea non alium, quàm Hospitalis Ordinem professuros se asseuerant; petuntque si non professi fuerint, vt sepeliantur in ipsius cœmeterio. Denique aiunt, se in istius veluti clientelæ professionem, nonnihil operis annuatim in Hospitale collaturos, die Ioanni Baptistæ sacro. Atque ego quidem non dubitabam Guigonem For- 41
calquerij Comitem, si Hospitalariorum Ordinem si non vouet, sese in numerum Donatorum adscribere illis verbis, quæ libro 2. numero 3. re-

citaui. *Meipſum eidem Hoſpitali & pauperibus, ad perpetuum ad ſeruiendum contrado*; & Guilelmum Iuniorem iis quæ retuli eodem libro num. 26. *corpus meum, vouens & offerens pro ſepultura, in cœmeterio domus Hoſpitalis.* Scio nationem Donatorum non eſſe in honore apud Hoſpitalarios, & dedecere non principes, aut dynaſtas, ſed nobiles viros: verùm alia omnia quondam fuiſſe non dubito; ſummoſque etiam viros, cùm ſeu matrimonio, ſeu aliis cauſis, prohiberentur ſancto Ordine, ei ſaltem ad precum, bonorumque operum partem adhæſiſſe, cúmque ipſo ſocietatem iniiſſe. Confraternitatem hanc vocabant; ſeque Confratres, & quia ad ſeruiendum per vitam, poſtque mortem ad ſepulturam donabant, Donatos. Bernardus Groſſus Brancionis & Vxellarum dominus, qui nupſerat ſorori Ducit Lotharingiæ ante annum 1149. iuit *Ieroſolymam, in domum Hoſpitalis, vbi ſe donauerat*, vt loquitur Amedeus tum Lugdunenſis Epiſcopus, apud Guichenonum in Bibliotheca Sebuſiana centuria 2. cap. 63. Illis ſanctiſſimi Ordinis, vt ceterorum, initiis, non omnia dum ſic erant compoſita, vt Donatorum ſeu Confratrum illa eſſent, quæ nunc legimus, inſtituta. Sicuti Raimundus Puteanus ad Gerardi autoris leges addidit, & alia, & militiæ celeberrimum munus, ita alij à Raimundo Magiſtri, alia capita adiunxerunt, è quibus denique legum ille liber omnis profluxit, quem habemus in manibus. Igitur in eo etiam legimus, quæ ſinguli inuenerunt: & quæ retuli Donatorum iura, cenſentur in rebus à Rogerio de Pinubus poſt annum quintum & & quinquageſimum à milleſimo trecenteſimo conſtitutis, ſcilicet ducenteſimo poſt Guigonis, qui Manuaſcam donauit, mortem. Sed quid iſta fuſiùs exequar? index chartarum Aquis Sextiis *in turri theſauri*, vt loquuntur, regiarum, docet *in arca longa, quæ habet caiſſonos* 10. *caiſſono quarto*, tabulas eſſe hoc argumento: *Anno 1209. menſe Decembri Magiſter domus Templi Prouinciæ recepit in Fratrem ac Donatum Ordinis, Dominum G. Comitem Forcalquerij in vltimis ſuis.* G. Comes iſte eſt Giraudus Amicus Sabranius, Comitis cognominis filius ex Aliſſa, ſiue Adelaide, Guilelmi Iunioris ſorore ſecundò genitus. Ex aliis chartis conſtat extremum diem hoc nono anno obiiſſe. Atque

42 hactenus iſta dixerim, eò reuocanda eſt oratio, vnde deflexit, & plures Hoſpitalarios cum ſuo Præceptore fuiſſe Manuaſcæ, ex vetuſtiſſimis tabulis oſtendendum. Anno milleſimo ducenteſimo trigeſimo quarto, diſſentiebat à ciuibus Manuaſcenſibus *Falcò de Bonatio Præceptor, & conuentus domus Hoſpitalis Ieroſolymitani de Manuaſca.* Arbitrorum in quos conuenerant ſetentiæ teſtes, & alij fuerunt, frater Bertrandus de Laya, & frater Hugo de Crocis: agebant autem in palatio, cum Falcone, Berttandus Gantelmi, Gaufridus de Moyſſaco, & Augerius milites: & Donatos habebant Roſtagnum de S. Georgio, atque Ioannem Paganum.

43 Sed in nobiliſſimis illis conuentionibus Helionis Villanouani, poſtea Magiſtri Ordinis, cum Manuaſcenſibus anno milleſimo trecenteſimo decimo quinto ita legitur: *De conſenſu, & voluntate, & aſſenſu fratrum infraſcriptorum conuentus palatij de Manuaſca, conuocatorũ ad ſonum cãpanæ, vt moris eſt, ſcilicet fratris Giraudi de Roſſeto, fr. Raimũdi Geraudi baiuli, fr. de Raibaudi de Loſterio. fr. Sauarici de S. Maximino, fr. Guidonis Aſoſmarij militum: fratris Raimundi Solegui, fr. Iacobi de Elorio, fr. Guilelmi Beroti ſacerdotum: fratris Guilelmi Folecherij, fr. Guilelmi Naſet, fr. Hugonis Thomæ, fr. Iacobi Girardi. fr. Fulconis Picholi*, In teſtibus

bus fuit Petrus de Roca rubea Donatus. Vides Hoſpitalarios vitam plures in palatio ex religioſis egiſſe legibus, vt pote quorum ædes, vt ingens turrita que ſit, *conuentus* dicebatur. Ante Pium 2. pontificem auſteris degebant inſtitutis: per Quadrageſimam, & Aduentum, atque feriâ per omnem annum quartâ ieiunabant: poſt cœnam prohibebantur potu: ſilebant in menſa, & lecto: non iacebant ſine lumine in cubili. Iſta ſeu virium corporis firmitati militibus neceſſariæ aduerſa, ſeu per ſe dura, Pius eo nomine ſecundus abſtulit, Iacobo Millæo Ordinis Magiſtro, qui (vt hoc non taceam) Manuaſcæ Præceptorem in Balliuum euexit. Plures ſub Præceptore degebant in ea, quam Magiſter ſingulis aſſignauerat domum; Præceptorque illud tantùm de reditibus ſibi aſſumebat, quod familiæ à Magiſtro conſtitutæ neceſſarium videbatur, cetera in communes Ordinis vſus ſeponebat. Sed iſta ſatis. Locus poſtulat vt de Palatio Manuaſcæ dicam. Quadratum eſt. 44 Singuli anguli rotundantur in ſingulas turres: media latera ſi occidentale excipias, quadratæ muniunt. Et hæ, & illæ ſurgunt elegantes in pinnas, opere firmæ, altitudine ſpectabiles. Vniuerſum inſignis lorica circumdat, quæ interiorem foſſæ, antequam negligeretur, altiſſimæ oram ab extremo eius fundo ducta munit: nam exteriorem, vt alia non afferam, tempus corrupit. Per duos pontes ſublicios ad ipſum acceſſus eſt. Alter foſſæ, vbi aperitur lorica; alter palatij portæ appoſitus eſt. Hac ſuperatâ, ingens atrium ingredientes excipit, omni parte circumdatum amplis ædibus, quas in elegantiam & maieſtatem Principe dignam compoſitas, vt à colonis in prædia ruſtica ſolùm intentis fere habitantur, vna firmiſſimi operis craſſitudo ſuſtinet. Igitur à ſtillicidiis, & colonorum fortaſſis etiam fraude, ruinam 45 aliqua parte minantes, recompoſuit ad ſuam firmitatem, ante annos centum & viginti laudatiſſimus ille Balliuus, Ioannes Bonifacij, vt fert inſcriptio ſuperpoſita portæ verbis ſequentibus.

Reuerendus & ſtrenuus miles, frater Ioannes Bonifacij, præſentis fabricæ reſtaurator, ſuperilluſtris domini fratris Philippi de Villiers Liſle Adam Sacræ domus Hoſpitalis S. Ioannis Ieroſolymitani magni Magiſtri locum tenens, Balliuus Manuaſcæ, Præceptor præceptoriarum de la Chapelle, Maſſiliæ, Valentiæ, & S. Chriſtophori in prioratu D. Ægidij, hæc poſteritati relinquenda curauit die vltimâ Iulij 1537.

Bonifacius hic dicitur Delphinas ab Hoſpitalariorum hiſtoricis. Vir in paucis clarus, & inſignis, ſummi ſuorum Magiſtri vices obiit per vitam, & poſt mortem Philippi Villerij, vſque ad Petri Pontani ſucceſſoris aduentum Melitam. Anno illius ſæculi quarto & trigeſimo deſinente venit Manuaſcam, & in ea reliquam ætatem egit. Ad portæ palatij dexteram ingre- 46 dientibus occurrit ſacra ædicula. Bonifacius in eam induxit corpus beati Gerardi. Hic vir Maſtromellæ in Prouincia natus, inuenit Ordinem Hoſpitalariorum Ieroſolymis, anno milleſimo nonageſimo nono. Naberatus in tabulis expanſis prærogatiuarum Ordinis ſui appellat Petrum Gerardum, errore (vt reor) magno typographi, qui P. id Petrum ſcripſit pro F. id *fratre*. Neque nullo argumento eſt, quòd ceteris Hoſpitalariorum Magiſtris addidit characterem initialem F. fratres dicens, Gerardo non adiunxit. Magis miror, quòd Innominatus autor, in commentariis, regulâ, & conſtitutionibus Ordinum Montis Carmeli, & S. Lazari Ieroſolymitani, appellat

pellat *Gerardum de Thom*, inaudito de nostra vsque tempora cognomine. Fauinus autem in honoris & equitatus theatro, sine autore facit Sandesiderianum in Picardia gente; & eâ profectò fide, quâ Raimundum Gerardi successorem facit Aruernum, contra Puteanorum in Delphinatu Monbrunios, qui antiquissimis ipsius etiam temporum chartis supra certissimos de Hospitalariorum rebus gestis historicos, fortissimum virum asserunt suo generi.
47 Altari ædiculę Bonifacius tabulam pictam imposuit. Ea in duas veluti regiones diuiditur. Superior Christum habet de Cruce pendentem, cui ad dexteram stat Virgo mater, Ioannes Apostolus ad sinistram. Inferior Mariam Virginem, quæ à Filerma nomen accepit, ostendit mediam: ei dexter est Ioannes Baptista, Gerardus sinister. Et illi quidem, ex communissimo Ecclesiæ more, Christo adstant affixo Cruci. Cur Ioannes Baptista Gerardo ad dexteram additus fuerit, in promptu est dicere. Is habuit Domini Præcursorem pro autore Ordinis sui: in illius ipsius tutela repósuit Hospitale suum: demum eidem sacrauit ædiculam Hospitali adiunctam. Scio Guilelmum Tyrium libro 18. ita de Hospitalariis scripsisse; *Erexerunt in eodem loco*, Ierosolymis scilicet, *altare in honore beati Ioannis Eleemosynarij* & Ioannem de Vitriaco in historia Ierosolymitana; *Primum paupertatis suæ patronum, & coadiutorem eorum, & loci apud Dominum protectorem, beatum Ioannem Eleemona deuotissimè venerantes, & aduocatum suum confitentes.* Sed tu audi Godofredum Bullionium Ierosolymorum Regem. In tabulis prærogatiuarum Gerardo, post inuentionem Ordinis anno primo, Christi autem millesimo centesimo, concessarum hæc scripsit: *Post Christi sepulcrum, ceteraque loca Ierosolymis sacra, denique perrexit ad ecclesiam Hospitalis, erecti in honorem Dei, Beatæ Virginis, & Sancti Ioannis Baptistæ.* Audi Paschalem 2. Pontificem. Is Gerardum sic alloquitur anno tertio & decimo post millesimum centesimum: *Postulauit siquidem dilectio tua xenodochium, quod in ciuitate Ierusalem, iuxta beati Ioannis Baptistæ ecclesiam instituisti, Apostolicæ sedis auctoritate muniri.* Audi Bernardum Archiepiscopum Arelatensem. Is anno 1129. & decimo post S. Gerardi mortem scripsit sequentia. *Ego Bernardus Arelatensis Ecclesiæ Archiepiscopus* &c. confirmo *Deo, & S. Ioanni Baptistæ, & Hospitali S. Sepulcri*, &c. *sicut ab Antone antecessore meo data est, ecclesiam S. Thomæ Apostoli* &c. Cur Guilelmus Tyrius his contraria scripserit, vide apud Naberatum in Gerardo. Eum certè secutus est Vitriacus. Sed Bolandus non viderat Paschalis Pontificis, & Godofredi Regis literas, cùm ad diem 23. Ianuarij ita scribebat: *sacellum illud* Hospitalis Ierosolymitani, *cui dicatum fuerit, vtri tandem certiùs nosse potuerunt, Tyriusne & Vitriacus, qui id suis ipsi oculis vsurparunt, an recentiores, que sola ratiocinatione id concludunt, & quidem sententiæ dubij.*
48 Ad tabulam altari à Bonifacio superimpositam redeamus. Ea ligneo insidet gradui. Hic prominet circiter palmum, & anteriore facie pictus gerit in medio angelum, qui nuntiat Virgini futurum, vt mater Dei sit; in dextera parte, baptismum Christi à Ioanne præcursore; in sinistra, Gerardum, qui cæco homini visum instaurat. Virgo denique Filermia nunc Melitæ visitur. Tabula picta est. Nomen accepit à Filermo Rhodi monte, qui occidentalis vrbi attollitur ad Septentrionem insulæ. Antè in hanc quàm Turcæ exscenderent, illam Hospitalarij de monte deportauerant in S. Mar-

ci.

ci. Vrbanum templum eſt. Hic prodigiorum nomen, quod à pluribus annis acceperat, ſeruauit. In mediis ſcilicet templi per hoſtilia tormenta ruinis perdurauit illæſa. Igitur Hoſpitalarij ex his in beatæ Catarinæ, non ſine magnis honoribus, detulere; & Rhodo poſtea excedentes, acceperunt ſibi in viæ comitem, ac tutelam. Denique anno primo & triceſimo præcedentis ſæculi, cùm baſilica S. Laurentij arderet Melitæ, & murus, cui Virgo Filermia ſuperpoſita erat, caderet, ipſa ſine omni per grauiſſimam cladem fuit iniuria. Bonifacius ergo quam pietatem præſtiterat Rhodi, Melitæ, & ab illa ad hanc per varios errores omni via, ad Virginis imaginem Filermiæ, eam Manuaſcæ perpetuam habere voluit in ædicula domus ſuæ, Virginem ipſam ſuis coloribus repræſentans in tabula. Ceterùm Gerardus eſt in præcipua Manuaſcenſium veneratione, & ſæpenumero pluuiam arentibus agris rogatus concedit. Atque hæc dicta fuerint de Manuaſcenſi præſtite, eiuſque in palatio ædicula, & ipſo palatio, atque Petro Apoſtolo ſacra æde, è qua Hoſpitalarij commigrarunt intra vrbem.

Ad orientem huius ædis, quondam alia viſebatur, Chriſto ſepulto di- 49
cata. Poſtquam eius ſacerdotium ad canonicos Forcalquerienſes perueniſſet, conceſſa eſt eremitæ, à quo deinde, cùm ruinam proximè eſſet, deſerta eſt, ceciditque demum, ſolo nomine nunc nota. Ad meridiem verò longè, eſt agri regio Petrablancana. Vt non vniuerſam ſibi haberent Caluiniſtæ, Ioſeph Garnerius beato Ioſepho partem ſacrauit. Quâ in rus Culuiniſtarum cœtibus notum fert non procul via, ædiculam erexit, & miſeratus agricolas, in ea fieri per æſtatem à ſacerdote iuſſit.

Ab eadem longè ad euronotum in agri regione Monlorguia, Martinus 50
noſtris etiam temporibus ſacellum habet, non procul Druentia, Sanmariano Priori ſubiectum. Id Vvilelmus Comes Prouinciæ & Girberga coniux anno tertio & decimo ſupra milleſimum Sanuictorinis monachis cum proximo agro conceſſere. *Eſt prædicta donatio*, inquiunt, *in Comitatu Siſtarico, intra terminos de villa quæ dicitur Manuaſca, id. eccleſia S. Martini, quæ ſita eſt non longè à fluuio Durentia* &c. *Sed & terram delegamus eidem eccleſiæ ad ipſam paludem quæ adiacet, & de palude vſque in Durentiam fluuium, totam ſiluam illam* &c. *Sunt autem termini ex parte orientali, ſicut iacet terra de Amraone, & peruenit vſque ad fontem quem vocant Stelella, & ſic in directum vſque in Durentia. Ex parte meridiana ipſum fluuium Durentiæ. Ex parte occidentali, à præfato fluuio in directum vſque ad molendinum Silueſtri, & ad fontem Chriſtophori* &c. Chartam donationis obſignarunt qui ſequuntur. *Ego Vvilelmus comes Prouinciæ* &c. *Domna Giberga inclita comitiſſa. Domnus Vvilelmus eorum præclara ſoboles. Guilelmus Vicecomes.* Quis hic & cuius regionis Vicecomes? non liquet. Lego Fulconem de Ponteues Guilelmi de Cerueria filium anno milleſimo ducenteſimo decimoquinto Vicecomitem quoque vendidiſſe *caſtellum* & plurima per Manuaſcæ vallem prædia, iuraque. An valli ergo huic erat Vicecomes? Vvilelmi verò Comitis donationem probauit Adalais mater anno pòſt ſecundo, iiſdem omninò verbis ſuam ſcribens: cur Vvilelmus & Fulco atque Acelena & Odula coniuges ſuam fecerint non inuenio. Vtcunque hoc habeat Fulco & Odula anno milleſimo viceſimo quinto dedere Sanuictorinis vnum manſum *in Comitatu Siſtarico, in villa quam vocant Manuaſca, ipſum verò manſum*, addidere, *excolit homo nomine Lunaris, & vxor ſua Rama.*

Si è Monlorguia regione reddas te Volſienſi Manuaſcam viæ, occurret quingentis ab vrbe paſſibus, ædes leproſorum Lazaræa, cum ſacello ſuo. Huic qui operam dat ſacerdos, à Forcalquerienſibus canonicis iuſſus eſt miniſtrare Saluatoris hominum templo. Et in æde Lazaræa leproſus fere non eſt, cui curam impendat ſuam. Iſtum Sacerdotem diaria Conſulum appellant Præceptorem. Nominis nullas inuenio cauſas. Vrbanos fortaſſe pueros antè docebat, quàm illis plures à Conſulibus attribuerentur ſcholæ. Virgines
52 Franciſcanæ iam olim ſub annum milleſimum treceteſimum habebant monaſterium Manuaſcæ: deſierunt in illâ eſſe, nono & ſeptuageſimo poſt milleſimum quadringenteſimum. Ad eam Arelate longo poſtliminio redierunt quinto & vigeſimo huius ſæculi. Et quidem antè Manuaſca quàm excederent, ſederunt primùm Saunariæ, poſtea habitauerunt intra vrbem, vbi nunc ſunt ſcholæ liteterariæ: in ipſam verò reduces, proximè portam Aurorulæam incolunt, contra ſed multùm infra literarium illud gymnaſium. Quoniam minùs nota in vulgus eſt vetus earum, ſiue in vrbe, ſiue in ſub-vrbio ſedes, placet de ipſa pluribus diſputare, antiqua Manuaſcenſium
53 relegenti. Igitur ſacris virginibus principio ſtetit ædes extra vrbem, in ea Saunariæ ad Meridiem extrema parte, in qua terræ lingula, cui vrbs impoſita eſt, prærupto quondam mucrone deſcendebat. Vt enim tradidi libro 1. num. 14. area illa quæ montibus in theatri ſpeciem circumdatur, vbi ſuperato hemicycli medio, iam accepit vrbem, & per eam ſtadium impleuit verſus meridiem longitudine, tum principio dorſuatim inclinat, præcipiti, & in Orientem, & in Occidentem, ad Aurorulæam & Guilelmipetriam vſque portas deſcenſu, poſtea mucrone in Meridiem protenſo omnis protuberat
54 ad Orientem, & Occidentem. Vbi enim ad Aurorulæam fere portam deſcendit, iam ſuæ craſſitudini ad Meridiem reddita, verrucatur in Orientem ingenti tumulo, qui in duo capita ſciſſus, Campum amplexa Cunderium, centum à porta Saunariana paſſibus, ſurgentem accipit meridionali capite murum vrbis. Ad Guilelmipetriam verò ita ſeu demittitur, ſeu deiicitur, vt à vico qui per Carmelitarum templum ad ipſam fert, aſcendat omnis ardua in Terrallum, in quo, æquatis latè ſpatiis, Guilelmus iunior, Forcalquerij Comes, inſigne illud palatium extruxit, quod ſublime excelſis firmiſq; turribus, habet ſpeciem munitiſſimi caſtri. Ad Terrallum etiam à reliqua vrbe per plateam Mercatoriam, vicumque omnem Rectum, & ab ipſa adeò Saunariæ porta aſcenditur, vt occidentalis hæc lingulæ Palatinam regionem habentis
55 pars non verrucari, ſed omnis altè intumeſcere videatur. Poſt illos ad Orientem, & Occidentem verrucis pares tumulos, lingula iam liberis extra vrbem decurrens ſpatiis in mucronem ibi deſinebat, vbi non modicus claudebat (vt ego quidem arbitror) Saunariam hiatus. Maiores voraginem impleuere, vt nihil vltrà moraretur euntes, ſeu in aream triturando poſt meſſem tritico factam, ſeu ad frumentarias non procul Druentia fluuio moletrinas, ſeu in agros per latiſſimè fuſam planitiem iacentes. Ad hunc hiatum olim viſebatur Franciſcanarum monaſterium: & illius partem altè deſcendiſſe affirmat, quod ruinæ ereptum eſt templum terra omnino conditum. E quadro lapide
56 ſtat euerſis Monialium ædibus. In forenſibus de Beatæ Dalphinæ Ariani Comitis ſanctitate chartis memoratur hoc monaſterium. Nec ingratum, puto, lectori

lectori erit, si ex illis nonnulla referam de Alasatia Mesollana, quæ primo & tricesimo loco testis, ad Aquensem & Vasionensem Antistites, rei quæsitores, anno millesimo trecentesimo sexagesimo tertio dixit. Asserit se de virginitate Dalphinæ accepisse, & ab aliis alibi, *& in castro de Manuasca à sorore Moneta, filia ipsius testis loquentis, & à domina Baudonia, Abbatissa monasterij S. Claræ*, &c. *Fuerunt præsentes* &c. *sorores Dalphina de Albenasio, & Raynauda moniales S. Claræ.* Addit se audiuisse prædicta *à viginti annis* & proinde anno illius sæculi tertio & quadragesimo. Post multa sic habes in iisdem forensibus cartis. *Alsatia Mesollana interrogata de tempore, quo audiuit primò dictam dominam Dalphinam, vidit loquentem de Deo verba, prout suprà deposuit, dixit quòd ex quo primò audiuit, sunt bene viginti anni elapsi, vel circiter, & deinde pluribus & diuersis vicibus. Interrogata quibus locis, & quibus præsentibus, dixit, quòd in ciuitate Aquensi, in Manuasca, in monasterio S. Crucis prædicto. Et fuerunt præsentes in dicto monasterio D. Isabella de Simiana, & D. Aicelana de Apta abbatissa dicti monasterij. Et in ciuitate Aptensi præsentes fuerunt D. Berga Autriga, Mathendis Taulerie, & Beatrix de Gargaco: & in Manuasca sorores Dalphina de Lasmedas, & Baudoina Binneria.* Atque hæc ex Alasatia Mesollana. Vides Baudoinam fuisse Franciscanarum Abbatissam Manuascæ, anno tertio & quadragesimo post millesimum trecentesimum; & sub ea Clarissarum professas instituta Monetam Mesollanam, Dalphinam de Albenasio, Reynaudam Renaude, Dalphinam de Lasmedas, & Bauduinam Binneriam. Clemens eo nomine Sextus Pontifex, literis eo ipso anno datis, docet illarum monasterium illustre omnino fuisse. *Et alia concedimus*, ipsas alloquitur, *& vt possessiones* &c. *bona* &c. *firma vobis, & eis quæ vobis successerint, & illibata permaneant. In quibus hæc propriis duximus exprimenda vocabulis. Locum ipsum, in quo præfatum monasterium cum omnibus pertinentiis suis, cum terris, pratis, vineis, nemoribus, vsuagiis, & pascuis, in bosco, & plano, in aquis, & molendinis, in viis & semitis, & omnibus aliis libertatibus & immunitatibus suis* &c. Ita Pontifex 2. nonas Apriles. Cardinales omnino ad quindecim Pontifici subscripserunt. Sed hîc vnum afferam necesse est. Eadem die Clemens Clarissas Manuascenses subiicit Franciscanis. *Deuotionis vestræ*, inquit, *precibus inclinati, vos, & vestrum monasterium, autoritate præsentium, Generali, & Prouinciali Ministris committimus.* Paucis antè diebus omnes Franciscanorum à Pontificibus prærogatiuas ipsis concesserat. Scilicet non Francisci, sed Benedicti leges secutæ, non Franciscanis, sed sacerdotibus, quos sæculares vulgus dicit, suberant. Audi Pontificem ad eas loquentem. *In primis statuimus, vt ordo monasticus, qui secundum Deum, & Beati Benedicti regulam, atque institutionem monialium inclusarum S. Damiani Assisinotis, formulam vitæ vestræ, & felicis recordationis Gregorio prædecessore nostro Ordini vestro traditam, cùm adhuc esset in minori officio constitutus, in eodem loco institutus esse degnoscitur, perpetuis ibidem temporibus obseruetur.* Gregorius nonus Pontifex est hic. Ante pontificatum vocabatur Hugolinus. Cùm esset Cardinalis Ostiensis, anno millesimo ducentesimo decimonono, instituta Franciscanis S. Damiani virginibus, probante Sancto Francisco, legesque ex beati Benedicti regula dedit. Quos autem aduersarios expertæ tum fuerint Clarissæ Manuascenses non possum dicere. Profectò eâ erant potentiâ & autoritate subnixi, vt totâ regione non inueniretur, qui puellis petentibus auderet iura reddere. Miseratus

RR r 2 ipsas

ipſas Pontifex, imperat prætera omnibus per diœceſim Siſtariceñſem ecclesiaſticis viris, vt opem ferant laborantibus ab aduerſariorum vi. Lego etiam quinto & triceſimo pòſt anno vendidiſſe prædia neſcio quæ. Tabulis ſubſcripſerunt Beletta Portaleſia monaſterij Vicaria, Moneta de Melano, Bauda de Vaqueriis, Haucuna de Vandieno, Aſtruga de Galabruna, Hacuna de Villamuris, Sriga Galabruna, Hacauna Boca. Iuuat hoc præterea non tacere. Nono & viceſimo anno illius ſæculi, emunt à Bertrando Gauſio vineas duas, *ſubter fontem Gloriam.* Abbatiſſam agebat Guilelma de Bocoyrana. Petrus Aimericus clientelâ ſoluit ementes. In emptionis teſtibus legitur *frater Guilelmus Guigonis, de Ordine Minorem de Manuaſca.* Hoc affero, vt videas gentem Guigoniam ante annos trecentos fuiſſe in vrbe. Bertrandus Panerius, poſt annos quatuor, ſoluit has ipſas virgines agri clientelâ, quo eas donauerat. Iam ſi petas, quo anno, & vnde Saunariam venerint, rem mihi prorſus ignotam poſtulabis.
59 Anno octauo & ſexageſimo illius ſæculi in vrbem immigrauerant, & duodecimâ die Martij habitabant non procul porta Chabaſſij in conducta domo, ſedeſque in proximo figere cogitabant, vbi etiam domum coëmiſſe traditur in tabulis, quas placet recitare. *Anno milleſimo trecenteſimo ſexageſimo octauo, die duodecima Martij, D. Guilelmus Caſtellani preſbyter de Manuaſca vendidit nobili & religioſæ domina Raimundæ de Melhano, Abbatiſſæ monaſterij de S.Clara præſenti, & præſentibus ſororibus Tiburgiâ Ferenque, Baudâ de Vaqueriis, Catharinâ de Vaudroma, & Aſturgia Galabruniâ, monialibus dicti monaſterij, congregatis ad ſonum campanæ, vt moris eſt, infra domum dotalem Raimundi Capelli, vbi præſentialiter dictæ dominæ moniales ſuum domicilium faciunt, vnam domum cum quodam viridario infra dictam domum ſituato, loco dicto,*
60 *in carreria portalis Chabaſſii* &c. Quæ res fecerat, vt Saunariâ excedentes commigrarent in vrbem? Illa profectò, quæ Carmelitas & Franciſcanos monaſteriis pepulit, & in vrbem coëgit, vt poſtea referam, bellum ſcilicet quod à Minutis & Vaſconibus illatum anno illius ſæculi ſeptimo & quinquegeſimo, omnem ferme Prouinciam vaſtauit eis Druentiam. Ne tamen puta perpetuas in vrbe ſedes tum fixiſſe. Non multos poſt annos Saunariam redierũt. Lego quippe Conſules, cùm Manuaſca ſibi timeret à Vicecomite Turenio, eas anno ſecundo & octogeſimo rogaſſe, vt redirent intra vrbem. Atque ipſarum ędes euertiſſe arbitrabar, quandoquidem illas in vrbem inuitabant, *ad hoc*, (ita legimus in eorum diario) *quòd gentes armigerorum non poſſint ibi ſe collocare.* Exierunt ergo Saunariâ rogatæ: in vrbe vſque ad annum milleſimum quadringenteſimum ſeptuageſimum nonum hæſerunt, quo, vt gentibus quoque ac vrbibus ſua ſunt fata, monaſterium omnino extinctum eſt, monialibus aliis in alia loca recedentibus. Igitur Franciſcani Obſeruantes vacuam domum occupant, poſtque varia conſilia, anno denique milleſimo quingenteſimo, eius in plures diuiſæ dominos pretium, in ædificando ſuo monaſterio impendunt. Hæc res monet, vt ad dicendum de illorum templo, & monaſterio accedam. Priùs tamen aduerto Saunarianas viginum ædes perueniſſe aliquando ad Margaritam Alanſoniam Maſſilienſem, & Guilelmum Moneríum Priorem xenodochij Sanſpiritenſis Aquiſſextiis, eâ donante, ſuadente Ioanne Siſtaricenſi Epiſcopo, iubente Rege, Conſulibus denique probantibus, voluiſſe in illis excitare xenodochium Ordinis ſui. Quid rem tanto omnium ordinum fauore cogitatam, & tantùm non cœptam, corruperit non inuenio.

inuenio. Totis annis, nonagesimo post millesimum quadringentesimum, & consequente, magnis animis acta est in vrbano concilio.

Franciscani, quos nunc dicimus Obseruantes, habitarunt quondam in agro ad orientem Saunariæ. *Casum* vocabant eam agri partem. Manetque etiam nunc loco nomen; ob celebritatem puto, nam *casum* antiquitus plebi erat, quem Latini *fundum* vocant. Quam domum Guilelmus Castellani, vt referebam numero 59. vendidit Clarissis virginibus intra vrbem, non procul porta Chabassij, ea finiebatur *granico*, vt scriba tradidit, *caso, viridario*, & *vico publico. Granicum* villa est. Ab eo, & à *caso* intelligis, agri primùm, deinde suburbij locum hunc antiquissimis temporibus fuisse, cùm muri vrbani eò versus Orientem nondum descendissent, vbi nunc stant. Villæ enim & *casa* in agro sunt. Ex ipso in suburbium principio, postea in vrbem induxere. Franciscanorum istud *casum* ex charta anno millesimo quadringentesimo quadragesimo octauo scripta, *situm* est *prope vallatum Villæ Manuascæ, camino in medio, cum riuo Albetæ, & cum fonte de Conchetis & camino publico, quo itur ad ipsum fontem.* Nunc hortis, agro, vineâ, continentur. Eo pulsi sunt Franciscani *à gentibus armigeris, quæ se Magnam Societatem vocabant,* autore Innocentio VI. Pontifice, *& quæ Comitatus Prouinciæ & Forcalquerij penitus inuaserunt.* Quæ fuerit hæc armigerorum Magna Societas dubitatum inuenio. Iuuat eos audire, qui coram Aquensi & Vasionensi præsulibus, ex Vrbani V. mandato de Dalphinæ Comitis Ariani sanctitate quærentibus, dixerunt anno tertio & sexagesimo post millesimum trecentesimum. Catarina de Podio tradit appellatos fuisse *Minutos, & Vascones*: Ioannes de Sabrano vocat *Societatem Vasconum, qui erant de vltra Rhodanum*; aliquando autem ita loquitur, *Fertur quidam vocatus Archipresbyter habuisse societatem Vasconum*; aliàs verò, *appellantur*, inquit, *Magna Societas Vasconum, Minuti.* Demum Nicolaus Loarenchi, forensis curator rei, hæc habet articulo sexto & quinquagesimo: *Durandus Arnaudi de rupe Alguiria Magalonensis diœcesis, existens cum Societate magna, & inimicis Prouinciæ.* Igitur vides homines Transrhodaninos, ex aliis regionibus alios, è Vasconia maximè, sub duce, quem appellabant Archipresbyterum, grassatos esse per Prouinciam. Dicebant nunc Minutos, nunc Societatem magnam. Eorum ducem nonnulli vocant Arnaldum de Seruola, faciuntque natione Vasconem, dignitate archipresbyterum de Seruiis: Sed *Durandus* ille *Arnaudi de rupe Alguiria*, seu *Aineria*, vel *Aiguesij*, (his enim nominibus, alij alio vt fit in rebus ceterâ ignotis appellitabant) in tabulis asserit *Petrum de Sornolis capitaneum Societatis magnæ inimicorum Prouinciæ*, sibi ducem fuisse. Cùm autem veri exercitus nomen, neque militum multitudine, neque autoritate ducis, neque claritate causæ satis implerent, hac illac inexpectati cursitabant, omnia magno, neque inani, terrore complentes. Certè omnem pene cis Druentiam regionem latrociniis peragrarunt. Cucurono per dolum capto, Ansoysio nequidquam tentato, & alios agros, & Manuascensem depopulati sunt. Hæc illa est armigerorum Magna Societas, quæ autore Innocentio sexto Franciscanos in eo afflixit, ipsorumque domum euertit. Quo euenerit clades anno, accipe ex Ioanne de Sabrano, & Catarina de Podio, ad ipsos, quos modò memorabam, quæsitores dicentibus. Ille sic loquitur: *Societatem illam Vasconum discurrisse per Prouinciam bene sunt quinque*

anni, vel sex. Ista verò: *quinque anni sunt elapsi, anno videlicet, quo Vascones erant in Prouincia.* Hæc aiebant anno tertio & sexagesimo post millesimum trecentesimum. Fuit octauus & quinquagesimus, ex tabulis eo ipso die scriptis, quo Durandus Arnaudi, vnus ex Magnæ illius Societatis militibus, mortiereptus est Ansoysij, in *auencho, seu puteo sicco profunditatis duarum & viginti cannarum*, à S. Dalphina, Aptæ quidem tum degente, sed viri tamen preces per ingens prodigium se ferente in multo lumine, soluenteque vincula, quibus *post tergum manus ligatus fuerat, cùm in eum capite supino proiiceretur, & post ipsum magna copia lapidum ad interimendum eumdem.* An Fanciscani post Vasconum latrocinia cogitauerint restituere domum, ego quidem non inuenio. Arbitror non contendisse. Hispanorum Societas anno primo & sexagesimo Forcalqueriensem Comitatum vix bene à Vasconum latrociniis respirantem rursus vastauit teste Aycelina de Apta Abbatissa monialium S. Crucis, ex forensibus illis de Dalphinæ Comitis sanctitate
64 chartis. Et verò tum accepere facultatem à Pontifice deportandi monasterium intra vrbem. Sedes à Consulibus designata est *versus carreriam Iudaicam antiquam*, vt ferunt illorum temporum chartæ. Sed designatam obtinuerunt difficilè. Lego non possedisse post annos duodecim, cùm ij ipsi Consules rogauerunt canonicos Forcalquerienses *pro area* (sunt verba eorum diarij) *ad monasterium fratrum Minorum.* Ægriùs etiam in area, cùm ipsam aliquando obtinuissent, ædes excitauerunt. Artaudus Sistaricensis Episcopus negabat cœmeterium sacræ ædi anno sexto & octogesimo: neque monasterium perfectum erat primo & nonagesimo post millesimum quadringentesimum. Consules absoluendo tum emerunt mapale proximum, & alia nescio quæ extructioni necessaria peregerunt anno quarto
65 pòst & vigesimo. Quid autem dicam de templo? Tectum quidem illi imponebatur anno millesimo quadringentesimo septimo, vnctum tamen, ac proinde pefectum fuit vndecimo post millesimum quingentesimum. Vacherij, Volandi, Redorterij, nobiles & pij viri, plurimum ad eius erectionem contulerunt. Attentos publicæ rei fuisse Consules hinc intellige, quòd cùm vetuissent anno millesimo trecentesimo quadragesimo octauo prætergredi limites areæ, ad monasterium concessæ, neque satis ea refectorio excitando esset, noluerunt centum & quinquaginta pòst annis viculum humilem ac neglectum & sordidum ad ipsam adiungere, nisi magna Clarissarum monasterij à pluribus annis extincti parte, ad scholas literias, in permutationem ab ipsis acceptâ. *Caso* autem suo Obseruantes, cùm ad annum tertium & vigesimum præcedentis sæculi possedissent, demum se abdicarunt communissimo præsidum consensu. Neque nullum est argumentum, ex pecunia ciuium publica quondam emisse, quòd illud abdi-
66 cantes permiserunt Consulibus. Ceterùm ex hoc monasterio illustres viri, & alij prodierunt, & qui (eorum nomina nemo recitat) anno primo & sexagesimo post millesimum quingentesimum, Manuascæ vexati sunt à Caluinistis, Mauuantio duce. Et alia grauissima passi, & pedibus suspensi, in puteumque capite deorsum deiecti, tantùm non occidêre. Et hi quidem ita fidem suam probauerunt Deo: aliorum verò fidem non obscurè remunerauit Deus anno octauo & vicesimo huius sæculi. Mense Iulio res euenit à me non tacenda. Franciscus Piolla, non inopulentus ciuis, manipulorum

lorum frumentariorum magnam vim in strues congestam, pro more habebat in area illa pene media, quæ ad portam Sobeiranam latissimè patet. Casu, an fraude? arserunt ij nocte concubia. Vt visus est ignis, vt mortales totâ areâ, quæ in fascium pares cumulos surgebat, concurrunt; vniuersâ etiam vrbe turbatur, ad multa hominum millia aduolant; nulli labori parcitur. Sed omnia in cassum abeunt. Viuit ignis, vigetque media in strue, & altè volitantibus flammis, non iam vniuersis frumenti per aream fascibus, sed vrbi quoque non dubium minatur incendium. Neque longè erat, vt conclamatum putaretur, cùm ecce Franciscani, matutinis precibus recitatis, accipiunt ciuium grande periculum, & assumptâ Eucharistiâ prodeunt cum cruce, supplicationeque ad aream institutâ acedunt ad ignem. Hîc flexo humi genu, oculis ad Christum, quem manu tenebant, intentis, ore in preces lamentabiliter soluto, Dei benignitatem exorant. Ignis, qui nulla aqua potuerat à multis hominum millibus sisti, vi præsentis in Eucharistia, vigentisque, Christi extinguitur.

Area Sobeirana, in qua id prodigij euenit, monet vt de ædicula, ad eius 68
Septentrionem à Consulibus posita, dicam. Mariæ Virgini sacra est. De consolatione appellant, vt mihi quidem dubium sit, an Consolatricem intelligant an quæ consolationem & solatium ipsa accipit. Hoc secuti videntur, qui quinto & decimo anno superioris sæculi curauerunt altari imaginem Virginis, medios inter angelos præcipuo lumine coruscantis. Illud verò magis cogitabant, qui tertio & decimo pòst anno censuerunt ædiculam, quæ affecta erat, omnino esse perficiendam, *vt possit* (sunt verba diarij Consularis) *in illa deseruiri Deo, & attento quòd ibi fere est omne solatium hominum villæ Manuascæ.* Supra hanc ædiculam longè, in Rupecula (locus est regionis in agro) ad dexteram Forcalqueriensis viæ, Petrus Ioannes Dulme, anno istius sæculi quarto alteram erexit Mariæ misericordi. Nobile facinus pij, neque inopulenti ciuis.

Sub annum millesimum trecentesimum, Carmelitæ Manuascam ve- 69
niunt, excitantque monasterium extra vrbem, ad portam Guilelmi petriam. *Magna illa Vasconum duce Archipresbytero Societas*, de qua dixi numero 62. eorum ædes euerterat anno octauo & quinquagesimo illius sæculi, & Innocentius sextus quarto pòst ipsis concedit, vt intra vrbem transmigrent, non ampliùs obnoxij militum per latrocinia furori. Scilicet ab illo tum etiam vehementer timebatur. Et sequente anno Vrbanus Pontifex, Ludouicus antistes Valentinus & Diensis, Delphinus, Ioanna Comes Prouinciæ & Forcalquerij, ac Pedemontij, Amedeus Sabaudiæ Dux, & Ademarus Comes Valentinus & Diensis Auenione fœdus ineunt aduersus latrones. Giraudus de Tres Cancellarius Sabaudiæ erat in comitatu sui Ducis, Rodulphus de Lupeio agebat pro Delphino, Fulco de Agouto *Vallium saltus & Reilanæ* dominus pro Ioanna, Guilelmus Artaudi dominus Aisij pro Ludouico Episcopo. Quàm non vanus esset ab illis timor, Pontifex docuit verbis sequentibus. *Quanta ecclesiarum & monasteriorum, aliorumque locorum incendia, hominum cædes, & personarum ecclesiasticarum, necnon nobilium & ignobilium exilia miseranda, violationes pudicitiæ, matronarum vincula & carceres, raptus execrabiles, & destructiones secularium & ecclesiasticarum personarum, & facultatum, aliaque mala tam animarum quàm corporum, impietate quorumdam virorum*

rum crudelium, quos ſub titulo Comitiuarum ſeu Societatum congregauit è vicinis & remotis partibus, prouenerint hactenus, & proh dolor! prouenient, niſi deſinant olim miſerabiles, experientia docuit, docereque non ceſſat. Igitur Carmelitæ tertio pòſt anno emunt à Raimundo Portaleſio antiquiſſimæ nobilitatis viro ædes quas etiam nunc incolunt. Sed abs dubio latiſſime tum patebant hortis, areaque. Scilicet plurimæ ab omni circùm parte domus, ſub monaſterij clientela ſunt, in illis profectò ædificatæ. Vbi tamen ara princeps nunc ſtat, ibi angiportus quondam erat. Eum Conſules, ad illam in amplificato templo excitandam, conceſſerunt ante annos ferme ducentus. Hæc ſunt quæ

70 de antiquis ædibus ad me peruenerunt. Cetera Sanctiſſimi monaſterij perdiderunt, æternaque damnarunt obliuione, & ab Hugonottis tumultus, & ab aliis hoſtibus bella. Neque igitur poſſum dicere, qui Carmelitæ doctrinâ, qui ſanctitate floruerint Manuaſcæ. Hîc addo vnum. Quod teſſerarium ſcutum foribus templi altè imminet, eſt ignotum ciuibus. Quia non videtur ædes in ſacros vſus excitata, ſuſpicabar Portaleſiæ quondam dominæ, quæ à multis temporibus deſiit, gentis fuiſſe. Tribus lunulis ſplendet, quarum cornua deorſum ſpectant. Tertia duabus ſubiecta eſt. Placuit hoc afferre, vt quod modico pòſt tempore deiicietur, Portaleſiorum ſcutum non omnino pereat. Audio quippe Leonem Trimundum Aigluni (Aigledunum antiquæ tabulæ vocant) dominum, qui ab Trimundis illis antiquiſſima nobilitate Manuaſcenſibus, à me libro 1. num.28. memoratis, originem ſuam repetit, cogitare de excitanda, altéque è quadro lapide ornanda Carmelitani templi porta.

71 Capucini probante, præſenteque, Toſſanctio Glandeueſio Epiſcopo Siſtaricenſi, & plaudente vniuersâ vrbe, anno huius ſæculi vndecimo pridie nonas Auguſti, inducti ſunt in ædes eorum vſibus excitatas, vbi Clariſſæ virgines quondam habitabant Saunariæ. Conſules vocauerant, vt ſupra clerum, Obſeruantes, & Carmelitas, haberent in vrbe, quos ſanctitate vitę, & integritate ſcientię viros inſignes opponerent Caluiniſtis, ad Miniſtri, vt loquuntur, ſui, ab aliquot annis in Petrablancano rure conciones exultantibus. Neque Manuacenſium expectationem fefellit euentus. Hugonottis non dubio terrori ſunt, & vero Catholicis firmamento.

72 Anna de Vallatorio, puella gente nobilis, præſtans ingenio, animis excelſa, pietate pręcellens, Auenione à prima ætate degebat, virginum Ciſtercienſium inſtituta in S. Catarinæ profeſſa. Monaſterium illuſtre ac perantiquum plures annos magna cum laude rexerat. Igitur diuinas res cogitanti venit aliquando in mentem, futurum è Manuaſcenſium vſibus & pietate puellarum, ſi parthenonem apud ipſas erigeret, & quibus inſueuerat legibus informaret. Volſij, paterno pago, proximè nata, Manuaſcam, vbi fere à cunis ad pubertatem egerat, habebat pro patria. Quod ſingulari pietate cogitauerat, hoc inſigni, per ingentes quibus vigebat animos, ſapientiâ perfecit anno pręſentis ſęculi quarto & trigeſimo. In Monaſterio, quod ſanctiſſimis ex Catarinęa Auenionenſium domo legibus inſtituerat, migrauit à duobus annis è vita, relicto ciuibus magno ſui deſiderio. Monaſterium eſt in Aurorulęo vico, floretque numero & virtute puellarum, quę ſuorum inſtitutorum vehementer attentę, diuinique accuratę cultus, ſunt patrię non modico decori & ornamento.

Stephano

Stephano martyrum principi ſacra fuit olim ædes Manuaſcæ, intra villam. Qui hoc negant, & non aliam Protomartyri ſtetiſſe volunt ab illa, quam in agro poſitam vidimus numero 19. & appellatam *de Tairone*, ex eo rejiciuntur, quòd Manuaſcenſes antè excitarent quàm ſibi domum, habendis conuentibus publicis, ipſos egere frequentiſſimos in Stephani templo. Nam quis accredat dicenti ciues, vt alia non afferam, ætate maturos & ſenio graues, (& hi fere ſunt in curia præcipui) aut dignitate præſtantes, longiſſimè à villa, & omnibus pagis, caſtriſque, in excelſum montem, qui Formicarium habet nemus, iiſſe, vt in Stephani æde agerent de rebus vrbanis conſilia, qui plures alias & amplitudine, & opere clariores, intra Villam, atque in agro proximè pagos, aut Villam, adire ſine omni labore poterant? Sed vide, quid anno nono & octogeſimo ſupra milleſimum tre- 73
centeſimum decreuerint in S. Stephani: *Detur Domino Cardinali Neapolitano de vno bono vitulo, & ſex duodenis pullorum; &, ſi non reperiuntur pulli, præſententur duo boni vituli.* Putas ſubiiſſe nemus Formicarium per ardua montis, vt rem prorſus modicam conſtituerent, qui grauiſſimi momenti, aut in platea Vlmi ad Saunariam, aut in cœmeterio S. Saluatoris peregerant. Anno milleſimo ducenteſimo ſexageſimo primo, erat controuerſia Manuaſcenſibus cum canonicorum Forcalquerienſium collegio, de decimis. Raimundus Arditus huic Præpoſitus, & *Pontius Raynaldus de Saunaria Villæ Manuaſcæ*, illorum ſyndicus, actores conuenerunt quarto nonas Ianuarij, in Berengarium Monachum Hoſpitalariorum Manuaſcæ Præceptorem, Vvilelmum Marinum S. Saluatoris Manuaſcæ Priorem, Pontium Burgundionem Canonicum Forcalquerienſem, judices arbitrarios, in Stephani ſacra æde. Iam vide quid addant illius diei tabulæ. Tam 75
multi ciues conuenerant, *vt tota Eccleſia S. Stephani de Manuaſca, eſſet plena hominibus, & pro multitudine ibi commodè ſtare non poſſent, imò ſtarent multi extra dictam eccleſiam, & in oſtiis dictæ eccleſiæ, habentes aures intentas ad hæc quæ agebantur.* Ecce templum dicitur *Sancti Stephani de Manuaſca*, profectò vt diſtinguatur ab illo, quod vidimus appellatum, *de Tairone*. Cujus autem non ſapientiæ, ſed honeſtatis fuiſſet, omnes ferme ciues, ex Villæ opportuniſſimis cogendo cœtui locis, in remotum montem educere? Hîc placet eorum nomina recitare, quorum conſilij publica res maximè tum ſuſtentabatur, vt optimorum ciuium, & antiquiſſimarum gentium memoria non pereat. Præ ceteris conſilio vigebant qui ſequuntur. 76

Bertrandus Petri. Garnerius Felicius. Petrus Brito Iuriſperitus. Raimundus Dauid Iuriſperitus. Petrus de Fonte. Hugo Stephanus. Gerardus Veirerius. Vvilelmus Veirerius. Benedictus de Fonte. Vvilelmus Fulco. Petrus Stephanus. Petrus Chabacius. Bertrandus Gaudius. Vv. Dauid. Bertrandus Rauerius. Iacobus Rauerius ejus frater. Petrus Mamellus. Raimundus Macellarius. Vvilelmus Hoſpitalarius. Petrus Tardatus. Guilelmus de S. Martino. Petrus Raſterius Senior. Michaël de Apta. Andreas Amirardus. Hugo Agrena. Hugo Dauid. Hugo de Fonte. Roſtagnus Marcellus. Vv. Diſcalcius. Vv. Burgundio. Ioannes Albertus. Petrus Sartor. R. Iocacius. Vv. Michaël. Ioannes Roërius. Rainaldus Bona. Vv. Blancus de Saumana. R. Rogerius. Hugo Faber. Arnaudus Robaudi. Ioannes Cuſenderius. Petrus Codoſius. Ioannes Iſnellus. Ioannes Arrenaſius. Bertrandus Ganterius. Vv. Maluppibus. Vv. Arnaudi. Raimundus Aymerceri. Bertrandus Aycardi.

SSſ *Petrus*

Petrus Sayſa. Petrus Roëna. Vv. Eroſſus. Petrus Maximus. Giraudus Roſtagnus. Raimundus Albenacij. Bertrandus Hoſpitalarius. Vv. Iordanus. Vv. Roueria. Vv. Garcinus. Bonpar Hortolanus. Iſnardus Giroardus. Ioannes Dauid. Vv. Corderius. Petrus Raſterius. Martinus Florius. Englicus Robaudus. Rayboldus Corcoſſonus. Petrus Gaudius. Ioannes de Pererio. Andreas Grumelaine.

Eo ipſo anno, in hoc idem Manuaſcæ Villæ templum ciues conuenerunt, ſeptimo & decimo calendas Martij. De Iudæis actum eſt in concilio. Duo maximè decreuerunt. *Item quòd habeant duas tabulas ad carnes ſuas faciendas, in macello, in ſummitate macelli. Item quòd de debitis ſuis creditis adjudicetur eis per menſem, & ſoluant debitores eiſdem Iudæis pro qualibet libra, ſex denarios.* Quare ad illud de carnibus, quæ venum Iudæis proponerentur,
77 in macello ſeponendis deſcenderint, facile dictu eſt. Cauendum iis erat à carne ſecundum Moſaïcam legem immunda, quam ſuis ex carnium in alios ciues diſtrahendarum ſimilitudine miſceri querebantur. Sed hoc fœnoris profectò ſuperat omnem fidem. In libra ænea nummaria ſunt denarij ad ducentos quadraginta. Si pro fœnore das denarios ſex in menſem, dabis omnino duos & ſeptuaginta in annum, quæ ferme quarta pars libræ eſt. Contra Iudęos tamen pro Chriſtianis res conſtituebatur. Scilicet non multum fœnus viſum eſt, præ eo, quod ab illis hi pendere, cùm ferebat vſus, cogebantur. Igitur ego quidem non miror fuiſſe gentem in perpetuo Manuaſcenſium odio. Et id augebat, quòd Iudæi & ſuis permiſſi judicibus, juriſdictione regiâ ſoluti ſunt, ante annum milleſimum trecenteſimum; & omnibus centeſimo pòſt anno vectigalibus exempti, quamvis (quis crederet, ſi ipſa Conſulum non affirmarent diaria) de octodecim agri
78 partibus poſſiderent prorſus decem. Proh tempora! Igitur meritò ciues, apud Ægidianum Hoſpitalariorum Priorem, querelas aliquando depoſuerunt, petierúntque vt ejicerentur ex vrbe, quia *ob inſultum dictorum Iudæorum* Manuaſca *caret gentibus, & bonis.* Neque ceſſauerunt, donec anno milleſimo quingenteſimo natio vniuerſa, edicto Ludouici regis, pulſa eſt omni Prouinciâ; & bona ſeu pulſis propria ſingulis, ſeu perfidæ genti communia, tertium poſt annum addicta fiſco. Quinto antè anno, die quinta menſis Maij, plebs Carmelitas, & Franciſcanos, prçuiámque illis crucem ſecuta, diripuerat, euerteratque ipſorum domos, & ſynagogam. Lego in chartis Conſularibus turbatum tota vrbe à flagitioſorum hominum fœnore, ſingulis ferme annis poſt ſeptuageſimum à milleſimo trecenteſimo.

79 S. Ioanni (Baptiſtam facit chartularium Epiſcopi Siſtaricenſis) quondam ſtetit Manuaſcę templum. Tabulę Manuaſcenſes vocant *eccleſiam de inferiori monaſterio.* An aliquando habuit monachos, & ab iis monaſterij nomen? fortaſſe Sanmariani, cùm ipſorum ędes Saracenorum furore cecidiſſet, tenuerunt. Certè ſitus addidit monaſterio nomen *inferioris.* Is patrum etiam tempore ignotus erat. Hîc vnum, quod me mouet, tacere non poſſum. Adrianus pontifex, eo nomine quartus, inter eccleſias Canonicorum Forcalquerienſium Manuaſcenſes, cenſet *eccleſiam S. Ioannis de inferiori monaſterio, cum decimis & oblationibus ſuis, cum baptiſterio totius Villæ.* Scribebat iſta Pontifex anno milleſimo centeſimo quinquageſimo quinto. Nullumne tum igitur erat baptiſterium Manuaſcę, niſi in S. Ioannis? Certè Bertrandus antiſtes Siſtaricenſis, ſeptimo & decimo pòſt anno, templum Sanjoannino

joannino majus agnoſcebat, cùm ita locutus eſt: *quartam partem mortalagij*
habet Epiſcopus in eccleſia S. Ioaanis, cùm hoc non habeat in maiori eccleſia. Puta-
biſne tu hanc caruiſſe baptiſterio? Sed in conſulari diario anni ſecundi &
& ſeptuageſimi poſt milleſimum trecenteſimum, legimus *parochianos eccle-*
ſiarum S. Saluatoris, B. Mariæ, & S. Ioannis. Res hæc difficilis eſt. Vt ſuper ea
pronuntiem, dicam oportet de æde Saluatori hominum ſacra.

Ea eſt ingens baſilica. Quæ nunc viſitur, ipſam erexerunt poſt annum no- 80
num & ſeptuageſimum à milleſimo centeſimo. Iſto *crux dominica*, ad ipſius
extructionis futuræ argumentum, *ab Epiſcopo jam fixa erat*, autore Alexan-
dro III. Pontifice. Quo deinde ſeu ædificari ceperit, ſeu perfecta fuerit, chartę
vrbanæ non habent. Certè Ranulphus Siſtaricenſis antiſtes poſt centum no-
naginta tres vnxit, recentiſſimè ſcilicet abſolutam. Puto iniquitatem feciſſe
temporum, vt tardiſſimè ſurgeret. E ruderibus à Saracenis quondam euer-
ſæ excitata profectò eſt, & quidem cùm Sanmariana multis antè annis in-
ſtaurata fuiſſet, per ingens illud prodigium, quod in Virgine Romigeria re-
tuli. Vt enim afferam, quod mihi videor ex vetuſtiſſimis chartis colligere;
in Villa Manuaſcæ fuerunt, etiam ante Saracenorum in Prouinciam aduen-
tum, templa curialia omnino tria. Ab his (ſub annum, vt putabam, non-
genteſimum) quæ duo præcipua Saluatori hominum, & Mariæ Saluatoris
hominum matri ſtabant, euerſa cum Villa ſunt. Tertium Ioanni Baptiſtæ
ſacrum, pro tenuitate ſua, ſeu ſemirutum, ſeu neglectum ſuperfuit barbaro-
rum hominum furori. Stetiſſe putabam, vbi tenues olim per domunculas
granicis & *caſis* mixtas eò deſcendebatur, vbi porta Aurorulæa nunc eſt. Et
verò Sanmarianum non multò poſt cladem à Saracenis illatam reſtituerunt.
De Saluatorenſi inſtaurando ſeriùs quidem cogitatum eſt, ſed tamen ante
annum à milleſimo centeſimum. Vt amplitudine viſendum fuerat, ita 81
ęgriùs ad illud excitandum acceſſerunt, maximè cùm videretur minimè ne-
ceſſarium, aliis duobus jam ſtantibus; & Marianum ſignum frequentiſſi-
mis prodigiis ciues ferme omnes ad ſe vocaret, detineretque. Ioanninum
Adrianus Pontifex tum dixit habere baptiſterium totius Villę, quia quæ
Sanmariani ditione continebatur regio, vt Villę dynaſtę non ſuberat; ita
non dicebatur illius pars; ſuiſque non Villę clientibus *baptiſterium* habebat.
Vtcunque hæc fuerint, ſacedotes octo miniſtrant baſilicæ Saluatoris. Inue-
nio laboraſſe Manuaſcenſes, vt Forcalquerienſes Canonici ſuum in eam col-
legium deducerent: labori tamen nullus adhuc reſpondet fructus. Curia- 82
les autem vnum aliquid magnâ laude ſuſceptum à ducentis ferme annis,
majore non perfecerunt incuriâ. Anno milleſimo quadringenteſimo ſep-
tuageſimo, Ardiſſonus Corriol habitabat in Fano Tulliæ proximo. Is cru-
cem argenteam, in qua de ligno Crucis Dominicæ pars non prorſus modica
incluſa erat eripuit huic baſilicæ. Indoluere ciues ad impium facinus. Curia-
les fugientem in Pedemontium patriam inſequuntur. Lignum Crucis,
quod vnum ſuſpirabant, datum fuerat monachis Sauillanenſibus, & repe-
tere neglexerunt. Sed poſt duos & viginti annos res euênit à me comme-
moranda, quę venerationem S. Antonij in hujus templi ędicula, ab Anto-
nio Bruneto quondam erecta, culti plurimùm auxit. Ioannis Hoſpitalarij 83
vxor enititur filiolā, eámque mortuam, & Dalphina Croteria obſtetrix na-
tā non ſine præcipuo animi dolore ſepelit. Vide quid poſſit ſermo de ſancto-

rum virorum vita, & apud Deum meritis. Octauo pòſt die, Dalhpina accipit factum aliquando eſſe, vt beatus Antonius Arelate ad ſui corporis, in monaſterij Montis majoris ſacris ædibus, oſſa cineréſque rogatus, vitam in id temporis reſtituat fœtui mortuo, quod ad baptiſmum accipiendum ſit ſatis: & maximo repentè capitur, agiturque, ac ardet æſtuantis animi voto, vt quod ſepelierat cadauer deferatur Arelatem. Neque potuit ſe continere ab eo exhumando, mirantibus qui aderant omnibus. Ecce rem prorſus inſolentis, neque ad id temporis Manuaſcæ viſi, plenam prodigij. *Infans*, ſunt verba diarij Conſularis, *miraculosè fuit conſpectus integer, incorruptus, & cum viuido colore in facie, & in corpore, provt domini Syndici, & plus de ducentis, vel trecentis perſonis videre.*
84 Igitur Antonius Rogonus cognomine Croterius, Dalphinæ conjux, magno populi exultantis fauore, mittitur Arelatem à Syndicis; majoréque etiam Arelatenſium ciuium, ad rei nouitatem defixorum, deponit ad S. Antonij corpus infantulam, non ſine bonis precibus, & veſano ejulatu. Vix finierat, cùm anima redditur ſuo cadaueri, motúque totius corporis, gemitu oris, oculorum obtutu, ſe corpori ad vitam reſtituto, vigentíque, teſtatur eſſe præſentem. Manuaſca omnis, re quæ per vniuerſam Prouinciam magnâ cum hominum admiratione ſpargebatur acceptâ, effunditur ad occurſum Rogoni, & poſt publicas, præeunte S. Antonij ligneo ſigno, per totam vrbem preces, mittit Arelatem Syndicos in peregrinantium veſte, beato ſupplices eremitarum principi.

Vltimo hoc loco diſputandum mihi eſſet de templo Mariæ Virgi-
85 ni ſacro, quod in media valle vrbéque viſendum, præſtat ceteris, antiquitate, & religionibus. Verùm de illo, & de ſigno Mariæ, vnde ipſi nomen, quod in eo prodigiis nobile veneramur, ſcripſi ante aliquot annos libellum, neque poſſum veriùs, clariùs, ornatiùs de illo quàm tum feci, nunc dicere.

EGo Laurentius Grannon Prouicialis Societatis IESV in Prouincia Lugdunenſi, juxta poteſtatem ab admodum R. Præpoſito Generali mihi factam facultatem concedo, vt liber inſcriptus, *Noctes Blancalandanæ*, &c. à P. Ioanne Columbi ejuſdem Societatis profeſſore Theologiæ compoſitus, & ab ejuſdem Societatis cenſoribus approbatus, typis mandetur. In cujus rei fidem has litteras ſigillo noſtro munitas, & manu noſtrâ ſubſcriptas dedimus Lugduni die 20. menſis Iulij anno 1660.

LAVRENTIVS GRANNON.

Illuſtr[mo]

NOCTES BLANCALANDANÆ.

Illustr^mo & Reuer^mo Domino,
D. IOANNI VINCENTIO
DE TVLLES,
EPISCOPO VAVRENSI,
REGI AB INTIMIS
consiliis, &c.

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

ERAM ego tecum Blancalandæ, tuo apud Constantienses in extrema Normannia monasterio, Episcoporum illustrissime, cùm Sanmarthani Galliam Christianam, tomis quatuor comprehensam, ediderunt in lucem. Infinita illi addiderunt, ad Claudij Roberti de Gallia Christiana optimè meriti librum; & in iis, plurima mihi ad illud temporis ignota: nonnulla tamen super aliquarum Ecclesiarum episcopis & abbatibus omiserunt, quæ in aduersariis à me olim annotata inuenio. Scilicet, vt ab episcopis ordiar, pro ea illorum veneratione, quam à puero in Societate IESV, & didici, & ad hanc diem professus sum, antiquos singularum Galliæ ecclesiarum antistites, è codicibus seu manu, seu typo scriptis, in singulas schedulas, vt legenti occurrebant, à pluribus annis retuli, cogitans omnes aliquando ad eos, quos Robertus habet, suo quemque loco adiungere. Gaudeo quidem maximam, et fere omnem laboris partem, ab optimis viris mihi præreptam esse: verùm quæ illorum diligentiam fugerunt, & pauca quidem, de plurium ecclesiarum episcopis,

ſed non omnino contemnenda, publicare demum iuuat; & de Vaurenſibus atque Conſtantienſibus plurimæ. De Vaurenſibus annuatim referam ea fere omnia, quæ cùm Vauri eſſem domi tuæ, ex Vaurenſis eccleſiæ & Soricinienſis monaſterij, potiſsimùm tabulariis, ante ſeptem annos collegi; & de Conſtantienſibus, quæ Blancalandæ apud te ab annis quinque agens, ex tuis eiuſdem abbatiæ chartis accepi. Demum dicam de Chaponæa Odonis Valentini epiſcopi gente. De paucis abbatibus agam. Immenſi eſſet operis, in illa per omnes Gallias multitudine, diſputare de pluribus. Sanrufenſium aperiam initia: & vulgò ſeu obſcura, ſeu etiam ignota ſunt. De Blancalandanis autem, tuaque Blancalanda, fuſiùs diſſeram, & de ipſi amore ac religionibus conjunctiſsima Lucerna. Vtriuſque chartularia non inaccuratè peruolui, cùm in Normannia tecum verſabar. Quia noctibus id operis Blancalandæ occepi, viſum eſt Blancalandanarum noctium illi nomen imponere. Nam per dies, & alia negotia, & vnum iucundiſsimè diſtinebat, tuæ perpetuus in me bonitatis vſus, quæ cùm antiquiſsima ſit, iuueneſcere tamen in ſingula pene momenta videbatur: &, vt maxima ſemper fuerit, nouis, iiſque ſummis, incrementis augeri. Negotiorum eſt iſtud operoſiſsimum quidem, at ſuauiſsimum quoque. Cetera id habent, vt ſeu corpus, ſeu etiam animum, aliquando fatigent; ceſſaréque demum aut ſuadeant, aut cogant: hoc hominem totum occupat, ſingulaſque in horas omnem eius mentis vim irrequietum depaſcitur, neque tamen ſinit fatiſcentem ac beneficiis obrutum ceſſare; & facit, vt cùm nequeat amori ſatis reſpondere, ſuum bene ſanus laborem amet. Totum opus in tres partes diuido. Primâ nonnullos epiſcopos affero, quorum ſeu nomina, ſeu anni non recitantur ab illis, qui noſtris temporibus ſuos ſingulis, & Eccleſiis præſules, & præſulibus annos, attribuere contenderunt. Secundâ tribus de illis regularium canonicorum monaſteriis, quæ iam memoraui, diſſerit. Tertia de Odone Chaponæo, Valentino epiſcopo diſputat. Ad te illud mitto: nam ad quem alium? Tuæ domi Blancalandanæ conceptum eſt: ex tuo Vauro, tuaque Blancalanda non modicam partem conſtat: ego demum ante annos triginta tuus ſum; & tuis beneficiis omnia mea debeo. Pro tua tamen bonitate patieris, vt ſecundam libri partem Generali Sanrufenſium canonicorum abbati, & tertiam Alexandro Eleonoro de Chaponay Faiſini domino qui regius in ſuprema Delphinatum curiâ conſiliarius eſt, inſcribam: In ea exequor illius canonicorum initia, huius Chaponæam, quæ Odonis Valentini epiſcopi eſt, gentem.

NOCTIVM BLANCALANDARVM

PARS PRIMA.

EPISCOPI, QVORVM SEV nomina, ſeu annos non habent, qui Gallicanarum Eccleſiarum Epiſcopos collegerunt, & per ſua digeſſerunt tempora.

Abrincenſes.

SANCTVS Seuerus ſedet Corbeceno, Conſtantienſis, Baiocenſis, & Vallis Virię regionum rege, *Anonymus ſcriptor ipſius vitæ.*

Ricardus de Suligneio ſedet anno 1145. quo, *è nemore de Curua-foſſa fratres deſcenderunt in vallem iuxta Thor, & excepti ſunt in capella lignea, à Ricardo de Suligneio Abrincenſi Epiſcopo, fratre fundatoris; qui in ea conſecrauit altare, coram innumerabili populo in feſto S. Lucæ.* M. S. Lucernę Prę̨monſtratenſium abbatię. Moritur *peregrè* anno 1153. ex catalogo abbatum S. Michaëlis de monte: ſcilicet *in itinere Romæ*, ex chronico ejuſdem S. Michaëlis.

Acardus I. poſt Herbertum, anno 1160. mortuum ex Ricardi III. literis.

Ricardus II. ſedet anno 1161. ex tabulis, quibus teſtatur Haſculfum de Suligneio trãnſtuliſſe, Acardo I. Epiſcopo agente, fundatoris Lucernę Prę̨monſtratenſium abbatię iura, in Guilelmum de S. Ioanne.

Acardus II. ſedet anno 1162. ex *donatione quorumdam prædiorum Monaſterio Lucernæ, à Guilelmo de S. Ioanne.* Anno 1163. intereſt tranſlationi Sancti Eduardi. *Ex libro de ea tranſlatione.* Anno 1164. 12. cal. Aprilis demittit in fundamentum templi Prę̨monſtratenſium Lucernę primum lapidem, ab Aſculfo de Suligneio, & Guilelmo de S. Ioanne fundatoribus porrectum. *Ex MS. Lucernæ.*

Ricardus Acardi II. ſucceſſor anno 2... teſtatur ſe cùm eſſet Conſtantienſis Archidiaconus, interfuiſſe, quando Guilelmus de S. Ioanne, jura omnia fundatoris & aduocati Lucernę Monaſterij, accepit ab Aſculfo de Suligneio, præſente Acardo ante ipſum Epiſcopo. Anno milleſimo centeſimo ſeptuageſimo octauo, die viceſima prima Decembris vngit altare in templo

plo Lucernani Monasterij recèns erecto, ad honorem SS. Apostolorum omnium. *MS. Lucernæ.*

Guilelmus de S. Maria anno 1225. succedit Guilelmo, & anno 1240. 6. idus Decembris moritur. *Chronica Normanniæ.*

Albienses.

S. Saluius ante Episcopatum Monachus, è feretro ad vitam rediit, & quæ supra cœlos viderat recitauit, ex Gregorio Turonensi lib. 7. historiæ cap. 1. *In Episcopatu decimum annum cùm ageret, inualescente apud Albigensem vrbem inguinario morbo, beatum spiritum exhalauit:* ex eodem ibidem: qui de illo etiam agit libro 5. cap. 44.

Adolenus sedit anno 883. ex chartâ Caroli Simplicis apud Iustellum libro 1. historiæ gentis Aruernæ cap. 4. Eodem anno subscripsit chartæ Froterij Archiepiscopi Bituricensis, *ex eodem Iustello in probationibus historiæ gentis Turenie pag.* 15.

Amelius, seu Amelinus anno 1028. interest dedicationi Ecclesiæ S. Saluatoris Lemouicensis. *Ex Chronico Lemouicensi.* Anno 1031. sedet in concilio Bituricensi. *Anno quarto, Hainrico rege*, qui erat Christi tertius & trigesimus post millesimum, interest erectioni Canonicorum S. Satyri prope Sancerram. *Ex chartâ de eâ erectione.* Anno 1040. testis subscribit fundationi Vindocinensis Monasterij, vt in eâ ipsâ videre est.

Alettenses, seu S. Maclouij.

Aubertus sedet anno 1168. ex chronico Normanniæ, quod Duchesnæus edidit.

S. Ioannes de Craticula cognomen *de craticulâ* ex eo habet, quòd Maclouienses, vt sanctum venerati, clatris ferreis tumulum ipsius concluserunt, ex Sirmundo ad librum 2. Petri Cellensis epistola 15. qui Petrus ad Ioannem scripsit illo ipso lib. 2. epist. 15. 17. 18. 19. 20. Hic ex Cisterciensi (vt habet idem Cellensis lib. 1. epist. 16.) monacho episcopus, de Aletta transtulit Episcopatum in Aaronis insulam, ita dictam ab Aarone Britanno eremita, qui in ea vixerat: ob infrequentiam vrbis non omnino tutæ, aduersus potentiam filiorum Stephani Pontheurensis. S. Ioannes scripsit S. Bernardo epistolam, quæ est prima & vigesima inter epistolas Nicolai scribæ B. Bernardi.

Robertus sedet anno 1303. Philippus Pulcher ei scripsit, *ex hujus regis cum Bonifacio VIII. Pontifice scripta gallicè contentione.*

Ambianenses.

Bertefridus anno 664. concedit Corbeiensi monasterio, vt monachus contumax emendetur ab abbate secundum cânonicam institutionem MS.

S. Honoratus Theodorico Francorum rege moritur, ex Nicolao libro 2. de vitâ S. Godefridi Ambianensis episcopi cap. 28. qui ejus annulum à Geruino prædecessore venditum redemit, ex eodem ibidem cap. 24.

Ragnerius anno 836. in Vormatiensi concilio dat Senonensi S. Remigij monasterio priuilegium, quod Ludouicus Pius confirmat, *ex Roüerio in Reomao pag.* 81. An est idem cum Ragenario anni 845?

Fulco sedet anno 1023. ex chartâ Roberti regis, quæ habetur in chartario S. Vedasti Atrebatensis.

Vvido, ſeu Guido, ſedet anno 1060. ex chartâ reſtitutionis abbatiæ Sancti Martini de campis ab Henrico rege. Anno 1067. ex chartâ Philippi regis ſcripta in dedicatione S. Martini de campis. Anno 1068. ſequitur Matildem Guilelmi nothi vxorem in Angliam. *Ordericus libro 4. eo anno.*

S. Godefridus. Hoc Epiſcopo Ambianenſes anno 1113. obtinent à rege facultatem *faciendi communitatem*, vt tradit Ducheſnæus libro 6. de familiâ, quæ dicitur *de Guines* cap. 6.

Ricardus anno 1207. diuidit parrochiam de Rue, *ex bibliotheca Sebuſiana pag.* 443.

Andegauenſes.

S. Maurilianus anno 860. apparet Numenoco Britonum regi, & baculo in capite percuſſum perimit, *ex Sigiberto ad eum annum.*

Hebernus ſedet anno 887. *ex Odone Cluniacenſi de reuerſione S. Martini è Burgundiâ.*

Henricus. Hoc antiſtite curtis Chiriaci anno 929. data eſt monaſterio S. Albini à Fulcone Rufo Comite. *Chronicum Andegauenſe S. Albini.*

Rainaldus conſecratur anno 974. moritur anno 1005. cùm ſediſſet annos 31. *Chronicum Andegauenſe S. Albini.*

Hubertus, ſiue Humbertus conſecratur anno 1006. *Chronicum Andegauenſe S. Albini.* Anno 1025. idibus Octobris intereſt vnctioni cujuſdam eccleſiæ S. Hilarij. *Chronicum Malleacenſe.* Moritur anno 1047. *Chronicum Andegauenſe S. Albini.* Chronicon Andegauenſe Vindocinenſis cœnobij docet huic Epiſcopo cognomen fuiſſe Martello.

Vlgericus ſedet anno 1126. *ex Orderico libro 12. eo anno.*

Rodulfus ordinatur anno 1177. moritur anno 1197. *Chronicon Andegauenſe S. Albini.*

Guilelmus conſecratur anno 1197. moritur anno 1200. *Chronicum Andegauenſe S. Albini.*

Anicienſes.

Aurelius. Gregorius Turonenſis libro 10. hiſtor. cap. 25. habet ſequentia verba. Homo qui ſe malis artibus Chriſtum fingebat, *ingreſſus Vellauæ vrbis terminum, ad locum quem Anicium vocitant accedit, & ad baſilicas propinquas cum omni exercitu reſtitit, inſtruens aciem qualiter Aurelio ibidem tunc conſiſtenti Epiſcopo bellum inferret.*

Martinus ſedet anno 1362. *ex chartis prioratus Tanſæ, quæ habentur in Lugdunenſi Collegio Societatis IESV.*

Goteſcalchus anno nongenteſimo quadrageſimo primo ſedebat ex tabulis, quibus Comes Aruerniæ confirmat neſcio quid monaſterio Cantogilonenſi, *ad deprecationem Henrici Lingonenſis Epiſcopi, & Goteſcalchi Anicienſis præſulis*; apud Iuſtellum in probationibus hiſtoriæ gentis Aruernæ lib.... cap. 2. Bertrandus de Turre *cùm Tullenſi Eccleſiæ præfuiſſet annos circiter ſeptem, ab Innocentio VI. donatus eſt Epiſcopatu Anicienſi anno* 1359. *inueſtitus de regalibus à Carolo V. anno milleſimo trecenteſimo ſexageſimo quarto.* Ex vetere MS. Epiſcopatus Tullenſis.

Bertrandus anno milleſimo trecenteſimo octogeſimo octauo, fuit Pa-

triarcha Ierosolymitanus, & administrator Aniciensis Ecclesiæ, *ex chartis prioratus Tansæ quas Lugdunense Societatis IESV Collegium seruat.*

Elias moritur anno 1418. die 17. mensis Iulij, ex Sanmarthanis in Gallia Christiana. Sedes vacat die etiam 28. mensis Ianuarij ex *patronagio curæ S. Ieurij, & aliorum censuum*, quod seruatur, in Lugdunensi Collegio Societatis IESV, cum aliis prioratus Tansæ chartis.

Ioannes de Borbonio sedisse traditur anno 1491. die 18. mensis Decembris, à tabulis prioratus Tansæ in Lugdunensi Collegio Societatis IESV seruatis paginâ 332. versâ; etsi in libro funerali abbatum Cluniacensium feratur mortuus anno 1483.

Antipolitani.

Heldebertus anno millesimo quadringentesimo secundo, dat Sanuictorinis Monachis Ecclesias *Clausanæ* loci, ex chartulario S. Victoris, in quo dicitur Antibulensis Episcopus.

Manfredus Grimaldus sedet anno 1124. ex Grimaldorum arbore paginâ 69.

Fulco *Monasterium Massiliense restaurauit anno* 1185. *mense Iunio, cùm de manibus Iudæorum vallem Massiliæ liberauit. Qui eodem anno* 4. *idus Iulias apud præfatum Monasterium sepultus est.* Chronicum Massiliense sancti Victoris.

Raimundus Grimaldus sedet anno 1190. *ex Grimaldorum arbore paginâ* 70.

Bertrandus. Bosquetus ad primam & trigesimam Innocentij III. epistolam putauit hoc Episcopo sedem Antipoli delatam esse Grassam, mandato Innocentij tertij, anno quarto supra millesimum ducentesimum: ego non puto. Innocentius quartus anno septimo & quadragesimo illius sæculi, Humberto Ebredunensi Archieoiscopo scribens, meminit Episcopatus Antipolitani, & eum numerauit in iis qui ipsi erant subjecti: igitur Episcopus eo anno sedebat Antipoli. Idem ipse Pontifex anno quinquagesimo scribens ad Henricum Ebredunensem Archiepiscopum, pro Antipolitano Episcopatu memorauit Grassensem: non ergo ampliùs Antipoli, sed Grassæ tum sedebat antistes, cùm sedem vno aliquo inter quadragesimum septimum & quinquagesimum anno ab illa in hanc transtulisset Aiunt Innocentium IV. anno Pontificatus quarto autorem translationis fuisse, qui fuit Christi 1247. Ambæ, quas dixi, Pontificis epistolæ sunt in tabulario Ebredunensis Ecclesię. Neque Bertrandus Episcopus, sed Raimundus tantæ mutationis autor fuit. Verissimæ apud Sanmarthanos tabulæ docent Raimundum sedisse anno 1. & 40. atque igitur Antipoli: & anno 50. atque igitur Grassæ. Profectò, vt alios non memorem, Leander Albertus libro 3. de viris illustribus Prædicatorum ita loquitur. *Raimundus ex Gallia Narbonensi, vir ingentis literaturæ, ingentis morum honestatis & prudentiæ, Ecclesiæ Grassensis primus antistes* fuit: adde, & Antipolitanæ vltimus. Quæ causæ Raimundum ad murandam sedem adduxerint, me latent. *Ingentis*, vt asserebat Leander, *prudentiæ*, virum non aliæ, quam grauissimæ permouerunt. An vrbis mari impositæ infrequentia, & à pyratis ob infrequentiam periculum, id mentis antistiti rerum Ecclesiæ suæ accurato dederunt? Vtcumque hoc habeat, certè vides falli

eos

eos qui volunt Episcopatum Antipolitanis ob antistitis cædem ereptum fuisse.

Deuotus Grimaldus, Pontij successor, sedebat Grassæ *anno* 1263. ex registro villoso collegij canonicorum Forojuliensium, & Nicolao Grimaldo in genealogia gentis suæ. *Venasquius in arbore gentis Grimaldæ.* Dicitur tamen in illo registro Episcopus Antipolitanus, quoniam Episcopatus Antipoli Grassam paucis antè annis translatus fuerat. Quid miraris? Venantius anno 507. sedebat Viuarij, se tamen in Concilio Epaunensi dixit Episcopum Albensem, quoniam ante eum Episcopi sederant Albæ, ab ipsis episcopatus initiis, vsque ad annum 1411. *ex registro villoso capituli Forojuliensis, & Nicolao Grimaldo in genealogia* gentis suæ *Venasquius* in Grimaldæ gentis arbore.

Antisiodorenses, seu Autisiodorenses.

Antisiodorenses primi præsules videntur sedisse hoc ordine. Peregrinus, Valerianus, Marcellianus, Elladius, Amator, Germanus, Allodius, Fraternus, Censurius, Vrsus, Theodosius, Eleutherius, Aunarius seu Aunacharius.

De quinque prioribus ita loquitur Constantius, seu Constantinus libro primo de vitâ S.Germani cap. 16. quem jubente Censurio illo Antisiodorensi nono antistite publicauit. Mamertinus dicit: *Vidi quinque stantes ante crepidinem altaris,*&c. *Ille qui in medio stat* (respondit mihi Corcodemus Diaconus) *est S.Peregrinus Episcopus & Martyr, cum quo à Romana vrbe ego quoque missus sum imperio Papæ Sixti. Illi duo, qui dextro adhærent lateri, sunt Amator, & Marcellianus Episcopi; qui sinistro Elladius, & Valerianus Sanctissimi, qui beatissimo Peregrino gradatim successerunt.* Hęc ille. Quod ex S. Corcodemo asserit, Episcopos eos quatuor Peregrino *gradatim* successisse, fuge sic intelgere, vt Amator, quia primus ad Peregrini dexteram memoratur stetisse, primus etiam sedisse Antisiodori post eum feratur, postea Marcellianus, tum Elladius, denique Valerianus. Amator, vt omnes fatentur, quintus à Peregrino fuit Episcopus; &, ipso Constantio teste, Germanum VI. proximè antecessit. Ante Amatorem verò tenuit Episcopatum Elladius, sicuti affirmat scriptor de vita S.Amatoris innominatus, *Amator*, inquit, *post decessum S.Elladij, & in Antisiodorensi Episcopatu substitutus est.* Sic intellige, vt cùm Elladius Amatorem præcesserit, Marcellianus ante Elladium dicatur fuisse antistes, & Valerianus denique Peregrini successor Marcellianum præcessisse: steteritque Peregrinus inter Marcellianum sinistrum, & Valerianum dexterum proximos, Elladiumque etiam sinistrum, & dexterum Amatorem remotos. Certè ordinem hunc postulat loci dignitas, in quo singuli stabant: sinister præ dextero antiquis illis temporibus habebatur, vt in Virgine Romigeria docui num.15. & Peregrino medio proximus præ remoto est.

Iam si petas quot annos singuli quinque hi Episcopi sederint, & quo seu ceperint, seu desierint sedere anno, ita respondebo. Pereginus Antisiodorum venit cum Marso presbytero, Corcodemo Diacono, Alexandro & Iouiaco Subdiaconis, Iouiniano Lectore, missus à Sixto Pontifice Romano. Constantius hoc tradidit sexto & decimo illo capite, quod citaui. Sixtum verò pontificem id nominis secundum dicere arbitror, quia Corcodemus

eo ipſo capite docet *non poſt multum temporis à S. Peregrini martyrio*, imperatorem regnaſſe, *qui perſecutione remotâ cunctas clauſas Eccleſias patefecit, & eis catholicos præpoſitos ordinauit.* Scilicet Conſtantinum imperatorem loquitur, qui anno trecenteſimo vigeſimoquarto Chriſtianas religiones amplexus, templa, in quibus exercerentur, toto orbe aperiri voluit anno poſt Sixtum eum Pontificem ſexto & ſexageſimo, cùm imperaſſet octodecim. Peregrinus ergo ſedere cepit anno Chriſti ducenteſimo ſexageſimo, quo vno Sixtus pontificatum geſſit: deſiit incerto quidem, ſed non multò ante ſextum à trecenteſimo, quo Conſtantinus imperare orſus eſt. Qui *in perſecutione* proximâ Conſtantini Imperio cecidit, profectò ſub annum trecenteſimum per ſæuiſſimam illam Diocletiani perſecutionem, Rictiouaro præſide, peremptus eſt. Valeriani, Marcelliani, Elladij tempora, inter Peregrinum, & Amatorem media, non poſſum ita digerere, vt ſuum annum dem eorum Epiſcopatus ſeu initio, ſeu fini. Atque hactenus dixerim de quinque primis Antiſiodorenſibus Epiſcopis, ad ceteros quos memorauimus accedamus.

Conſtantius libro 1. de B. Germani vita cap. 1. ait eum Amatori ſucceſſiſſe. Libro autem 2. cap. vltimo ita de illius in Epiſcopatu annorum numero loquitur: *Sedit in Epiſcopali cathedra annos 30. dies 25.* Trigeſimus hic & vltimus Germani in Epiſcopatu annus, erat Chriſti quadringenteſimus trigeſimus quintus, quo beatus antiſtes è Britannia ſecundùm redux, pro Armoricis ad placandum Imperatorem Rauennam iuit. Cùm igitur eo mortuus fuerit, die vltimâ menſis Iulij, vides ſedere cepiſſe anno quadringenteſimo quinto die ſextâ illius ipſius menſis.

Vt autem aliquid certi de iis qui poſt Germanum ſederunt afferamus, principio audiendus eſt Henricus Antiſiodorenſis monachus. Is epiſtolâ ad Carolum Caluum, quam libris de illius vitâ carmine ſcriptis præfixit, hæc habet de Aunario: *Sanctiſſimus Aunarius VI. poſt beatum Germanum Antiſiodori Epiſcopus.* Igitur epiſcopi omnino quinque ſederunt à Germano ad Aunarium vſque. Iam cùm multò plures vulgò ferantur, videamus qui ſediſſe præ aliis cenſendi ſint. Ex Epiſcoporum conciliis (quid ipſis certiùs?) duos, qui cum ſuis annis ſequuntur, accipe. Aunarius anno quingenteſimo ſeptuageſimo tertio fuit in Pariſienſi cõcilio. Ante ipſum Eleutherius, & Theodoſius ſubſcripſerant Aurelianenſibus. Ille quidem ad ſecundum iuerat anno ejus ſæculi quadrageſimo nono, & ad quintum trigeſimo tertio, hic autem ad primum quinto. Tertium præſulem Conſtantius quem non ſemel in ſuperioribus laudaui habet, eo vtroque antiquiorem Cenſurium. Huic, & Patienti Epiſcopo Lugdunenſi, quem ſcimus anno quadringenteſimo ſeptuageſimo quinto ſubleuaſſe penuriam circumjacantium populorum, ſuos ſcripſit de Germani vitâ libros. Quartum, & quintum antiſtites in antiquis ſcriptoribus non inuenio. Sed qui de Antiſiodorenſibus Epiſcopis aliquid edidere, omnes in id conueniunt, vt Cenſorio Vrſus ſucceſſerit. Veræ autem tabulæ demum docent Allodium mortuo Germano fuiſſe Antiſiodorenſem Epiſcopum. Sed hîc vnum tacere non poſſum. Illæ ipſæ præterea tradunt, cùm Epiſcopatus poſt Allodij mortem vacaſſet annos decem, Fraternum in antiſtitem electum eſſe, & eo die, quo in antiſtitem vnctus eſt, cecidiſſe manibus barbarorum hominum, qui omnia per Gallias populati, Antiſiodorum vaſtauerint. Occiſum ego exiſtimabam anno quadringenteſimo

ſimo quinquageſimo primo, nam quo alio? eo Attila vniuerſas fere Gallias turpiſſimâ vaſtatione peragrauit. Cum hæc ita ex certis autoribus habeant, ſedêre poſt Germanum Allodius, Fraternus, Cenſurius, Vrſus, Theodoſius, Eleutherius, Aunarius. Sed Henricus Antiſiodorenſis monachus, cùm aſſerebat Aunarium à Germano ſextum fuiſſe Epiſcopum, Fraternum, qui ſolidam in Epiſcopatu diem non egiſſet, neque in præſulum ſerie ſibi numerandum putauit. Gregorius autem, Optatus, Droctoaldus, Romanus, Ætherius, vt poſterioribus ſederint temporibus, ſediſſe poſt Germanum, & ante Aunarium dicendi prorſus non ſunt. Et verò, vt aliud non afferam, Gregorius fertur Epiſcopum egiſſe Siluerio, & Vigilio Romanis pontificibus errore magno, nam Eleutherius eorum toto ſedit tempore, qui anno poſt quingenteſimum trigeſimo tertio, ante vtrumque pontificem interfuit concilio Aurelianenſi ſecundo, & quadrageſimo nono ejuſdem ſæculi ſubſcripſit poſt vtriuſque pontificatum Aurelianenſi quinto.

Iam ſingulorum à Germano ad Aunarium Epiſcoporum annos, quis ex vero cenſeat ſine antiquo autore? Allodius poſt Germanum antiſtes peruenit ad primum & trigeſimum à quadringenteſimo. Eo mortuo fuit Antiſiodorum ſine antiſtite annos decem. Fraternus primo illius ſæculi & quadrageſimo vnctus, ac peremptus eſt vnâ & eâdem die. Ab eo Cenſurius, Vrſus, Theodoſius, Eleutherius ad quingenteſimum quadrageſimum dicantur rexiſſe per annos omnino centum Antiſiodorenſem Eccleſiam. Qui cogitauerit plures, & quidem alios in aliis vrbibus, Epiſcopos ſediſſe ſupra quadraginta aut quinquaginta annos, is non mirabitur à me dici centum annos à quatuor Epiſcopis fuiſſe in regendis Antiſiodorenſibus poſitos.

Saloco Ioannis, ſeu Ionæ coëpiſcopus anno 864. *Schedæ Flauiniacenſes.*

Armarius, ſeu Ianuarius ſedit anno 887. ex Odone Cluniacenſi libro de reuerſione S. Martini è Burgundia. Hîc vnum vehementer miror, Regino ait Gozzilinum *inter Normannorum obſidiones* mortuum fuiſſe, & Haſchiricum ei ſucceſſiſſe. Gilboldus autem eo ipſo anno diem vltimum obiiſſe dicitur ab autore Chronici Lemouicenſis.

Hugo. Glaber libro 3. cap. 2. tradit eum ſediſſe anno 30. Roberti regis; Chifletius autem epiſtolâ de Beatrice Cabilonenſi Comitiſſa incerto Henrici anno. Hic multa de Hugone addit, ſubſcripſiſſe conceſſioni monaſterij *Colchas* abbati Flauiniacenſi ab Helmoino Auguſtodunenſi Epiſcopo; anno Henrici regis duodecimo donationi Reginaldi Niuernenſis Comitis monaſterio Flauiniacenſi; tertio nonas Maij vnctum, obiiſſe ſecundâ die menſis Nouembris, ex calendario Eccleſiæ S. Stephani Antiſiodorenſis. Recitat etiam ſequentia ex paruo chronico Antiſidorenſis Eccleſiæ: *Anno* 1039. *obiit Hugo Epiſcopus, & in ipſo ordinatio Eriberti Epiſcopi:* & iſta ex geſtis Antiſiodorenſium epiſcoporum cap. 49. *Hugo ſedit in Epiſcopatu annos* 40. *menſes* 8. *& dies* 4. *& fuit ciuitas ſine epiſcopo dies* 36.

Robertus moritur anno 1094. & Humbaldus ordinatur. *Chronicum Antiſiodorenſe paruum.*

Radulphus ex Cluniacenſi monacho Epiſcopus, anno 1132. cùm Petrus Cluniacenſis Abbas omnes cellarum Priores vocaſſet, atque datâ die ducenti affuiſſent, & monachi ad mille ducentos duodecim in choro ſtetiſſent, ſedit cum illis. *Ordericus libro* 13. *eo anno.*

Aptenses.

Petrus. Anno 1174. interfuit transactioni Bermundi Sistaricensis Episcopi cum Templariis super variis rebus, de quibus erat contentio. *Ex libro Sistaricensis Episcopi, quem vocant viridem.*

Hugo. Anno 1305. accepit ea quæ Bertrandus Raimbaudi, & Guirandus de Simiana debebant pro Bocaria, & Mediano, breuibus Aptæ, & pro Fano Martini, ac Saignono. *Ex Aptensis Episcopi tabulario.*

Raimundus. Anno 1326. interfuit concilio Sanrufensi ad Auenionem. *Ex actis ipsius concilij.*

Arausicani.

S. Agritius, S. Florentij, siue, vt alij volunt, Florentini successor interfuit concilio Arelatensi secundo. Florentius ergo hic sedebat Arausicæ, ante illum qui anno 517. interfuit. Epaunensi, & illum qui anno 880. sedebat.

Guilelmus. Sedit anno 1211. *ex cognitione de damnis à Tolosæ comite illatis Vasionensi Episcopo, ex mandato Innocentij III. Pontificis, & Othonis Germanorum imperatoris.* Eam habet Vasionensis Episcopus in suo tabulario.

Ioannes. Anno 1337. interfuit concilio Sanrufensi ad Auenionem. *Ex actis ipsius concilij.*

Augustodunenses.

Ansbertus sedit Carolo Martello majore domus. *Ex scriptore de vitâ S. Eucherij Aurelianensis Episcopi coæuo.*

Modoinus ex Reomaënsi Abbate Episcopus fuit anno 835. Cùm ageretur de Ebbonis Rhemensis Archiepiscopi depositione, eligitur in arbitrarium judicem ab ipso Ebbone, apud Roüerium in Reomao.

Siagrius sedit anno 887. *Ex Odone Cluniacensi in reuersione S. Martini è Burgundiâ.*

Vvalterius anno 993. concedit nescio quæ bona Monasterio S. Symphoriani, apud Chifletium epistola de Beatrice Cabilonensi pag. 199.

Stephanus anno 1131. subscribit fundationi abbatiæ de *Aserault*, quæ post consumptionem appellata est Buxeria, gallicè *de la Buxiere*, vt habet Chifletius epistolâ de Beatrice Cabilonensi Comitissa pagina 186. Moritur anno 1140. *ex breui chronico S. Benigni.*

Sequentes Episcopos habet Roüerius in Reomao.

Stephanus II. anno 1173. sententiam fert cum Bernardo Niuernensi pro Reomaënsibus monachis.

Galtherius judicio finit litem inter Cadriaci presbyteros, & Reomai monachos anno 1200. Sedet anno 1202. ex conuentionibus Reomaënsium, & Ioannis Guarart: & anno 1212. ex tabulis, quibus Aalis Burgundiæ ducissa, testatur liberos Ioannis de Guarart, se dedisse monasterio Reomaënsi, *vt liberos* perpetuùm possidendos.

Guido anno 1239. testatur Ioannem de Roca conuenisse cum Reomaënsibus monachis.

Guido (Hugone vocant Sanmarthani anno 1289.) vnit Ecclesia Suentiaci, &

& Fani Germani, ex tabulis vnionis. Anno 1298. mense Aprili sedet ex chartâ libertatis, quam Regmundus Reomaënsis abbas dat Hugoni de Fonteneto.

Ioannes Rolin anno 1463. confirmat ordinem precum, à Ioanne de Cussiniaco constitututum in Reomaënsi cœnobio.

Aurelianenses.

S. Euortius Desiniano succedit S. Siluestro Pontifice, & Constantino imperatore, post duos vacationis annos: & Euortio Anianus succedit. *Vita S. Euortij.*

Marcus S. Liphardo diaconatum confert, ex hujus vita.

S. Eucherius *à Carolo Martello, quòd ei contra Raginfredum eunti, vrbem Aurelianensem præ timore Raginfredi aperire noluit, Episcopatu priuatus, & apud Sarcinium vicum Hispaniæ exulatus, in cœnobio S. Trudonis in sanctitate consummatus est.* Sigobertus anno 723.

Baiocenses.

S. Vigor Atrebatensis, Childeberto rege puer, educatur in monasterio S. Vedasti. *Vita S. Vigoris.*

Careuiltus interest Vormatiensi concilio, apud Roërium in Reomao pagina 81. quod dedit priuilegium Monasterio Senonensi S. Remigij, à Ludouico Pio postea confirmatum. Annus erat Christi octingentesimus trigesimus sextus.

Philippus. Hoc Episcopo præsente, Henricus II. Angliæ Rex, confirmat suo assensu erectionem monasterij Lucernæ, erecti Præmonstratensibus ab Hasculfo de Suligneio. Annus tabulis non est inscriptus: sed Henricus II. regnare cepit anno 1154. anno 1162. moritur ex chronico Normanniæ.

Henricus sedet anno 1168. *ex erectione monasterij S. Mariæ de Longis.*

Vdo cum Philippo Ebroicensi, & Simone Maclouiensi, ac Odone Archiepiscopo Rotomagensi censetur in chartâ, in qua enumeruntur quæ Comes Campaniæ, & Rex Nauarræ habebant in clientelâ Regis Francorum.

Bellouacenses.

Rogerius *anno* 1023. *decessit. Inter alia beneficia dedit Ecclesiæ S. Petri, cui præsidebat, Alliacum in Normannia, Montiacum in Vermandensi Prouincia. Comitatum quoque ejusdem vrbis ab Odone Campaniensi Comite impetrauit, dato ei pro commercio castro Syncerrio Bituricensi territorio sito, quod sibi patrimonij jure competebat.* Sigebertus eo anno.

Vvarinus, seu Guarinus sedet anno 1028. ex chartâ restitutionis monasterij Columbarum. *Duchesnius libro 1. historiæ Monmorantiorum cap. 3.*

Guido, seu Vvido sedet anno 1065. ex chartâ Philippi regis pro abbatia S. Petri de Hasnon, ex Duchesnio *libro 1. historiæ de Guines cap. 5.* Anno 1078. ex chartâ pro Ecclesiâ S. Quintini, apud Loisellium *in historiâ Bellouaci.*

Philippus gente Drocensis, sedet anno 1111. ex Duchesnio *libro 6. historiæ de Guines cap. 5.*

Milo anno 1227. juuat Iacobum Suessionensem Episcopum in vnctione

basilicæ Longipontis. *Machautius in vita B. Ioannis de Monte mirabili* pagina 474.

Robertus anno 1240. recipit prioratum Buriaci à Cluniacensibus, ex bibliotheca Sebusiana pag. 432.

Biterrenses.

Bernardus Ioanne Pontifice (quem dicebant vigesimum , & qui creatus anno 1023. moritur anno 1034.) interest dedicationi Magalonensis Ecclesiæ. *Verdula in Magalonensibus Episcopis.*

Briocenses.

Philippus S. Vvilelmo succedit, & ab Innocentio IV. Lugduni obtinet ejus canonizationem. *Godegridus Caluus Bituricensis antistes in vita sancti Vvilelmi.*

Gotho eligitur in Archiepiscopum Turonensem anno 1155. *Chronicum Normanniæ à Duchesnio publicatum.*

Cabilonenses.

Veranus jubetur à Guntronno rege quærere de cæde Prætextati Rotomagensis Archiepiscopi à Fredegunde. *Turonensis libro* 8. *historiæ cap.* 31. Idem de eo dicit libro 9. historiæ cap. 4. & libro 3. de miraculis S. Martini cap. 60. Caualicensem nonnulli volunt hunc esse totâ Prouinciâ celeberrimum : sed ab eo alium fecit Turonensis, cùm Cabilonensem dixit; nam cur dicamus Cabilonensem, pro Cauallicensi scriptum à sanctissimo viro, quod aliqui autumant, ego quidem non video.

Frotgarius sedit anno 960. ex cujusdam sacræ ædiculæ concessione anno 6. Lotarij.

Roclenus sedet anno 1077. ex Hugonis Cabilonensis Comitis concessione Sanmarcellino monasterio.

Gualterius sedit anno millesimo centesimo decimo tertio ex donatione quadam Cistercienſibus.

Robertus sedit anno 1202. ex conuentionibus Beatricis Comitissæ Cabilonensis, & canonicorum collegij. Anno 1205. ex donatione Alexandri fratris Ducis Burgundiæ, monasterio Maceriarum, apud Chifletium epistola de Beatrice Cabilonensi pag. 137.

Durandus sedet anno 1225. ex chartâ Beatricis Comitissæ Cabilonensis. Anno 1229. dicitur executor Beatricis Comitissæ Cabilonensis, à Ioanne Comite filio.

Cadurcenses.

A. Cadurcensis Episcopus *anno* 930. *Rodulpho Rege Francorum* regnante testis est donationis Soliaci curtis in vicaria de Cassiliaco, Aureliacensi monasterio, Frotardo Vicecomite, anno 5. Roberti, apud Iustellum in probationibus historiæ Tureniæ pag. 9.

Deusdedit anno 1028. interest dedicationi Ecclesiæ S. Saluatoris Lemouicensis. *Ex chronico Lemouicensi anno* 1035. Fundationi canonicorum S. Satyri prope Sancerram, *Ex ipsa fundationis eorum charta.*

Therbaldus

Therbaldus. Huic ex Cluniacensibus assumpto scribit Petrus venerabilis libro 4. epist. 40.

Petrus Ioanne Romano Pontifice, quem dicebant vigesimum, & qui creatus anno 1023. moritur anno 1034. interest dedicationi Magalonensis Ecclesiæ. *Verdala in Magalonensibus Episcopis.*

Carnotenses.

Airardus sedebat anno 3. Theodorici regis, qui fuit Christi septimus post 680. *Vita S. Ansberti Rotomagensis Episcopi.*

Bernuinus sedit anno 836. ex vita S. Liborij Cenomanensis Episcopi libro 2. cap. 17. Anno 836. interest Synodo Vormatiensi, quæ dat priuilegium Senonensi monasterio S. Remigij, à Ludouico Pio postea confirmatum. Roüerius in Reomao pagina 81. recitat hoc priuilegium.

Ragenfredus anno 904. restituit monasterium S. Petri in valle. Chartam restitutionis leges apud Duchesnium libro 2. histor. Monmorantiorum c. 1.

Theodoricus anno 1040. probat erectionem monasterij Vindocinensis cum exemptione.

Goifredus. Ordericus libro 5. anno 1077. sic de hujus Episcopi initiis loquitur. *Rodbertum abbatem Uticensem, fratrem Hugonis de Greatemaisnilio, accersierat Philippus Rex Francorum, volens ei dare Episcopatum Carnotensem: sed Gallis Normannorum deuitantibus magisterium, Goiffredus Eustachij Bolonensium Comitis nepos, præoccupauit pontificatum.*

Iuo *S. Quintini Belluacensis præpositus, à Papa Urbano consecratus, fit Carnotensis Episcopus* anno 1092. vt loquitur Robertus de Monte in continuatione Sigiberti. Anno autem 1078. is ipse Robertus scripsit sequentia. *Ab hoc tempore, cepit reflorere in Ecclesia S. Quintini Belluacensis, Canonicus Ordo, primùm ab Apostolis, postea à B Augustino regulariter institutus, sub magno Iuone ejusdem Ecclesiæ Præposito, postea Carnotensium Episcopo.*

G. juuat Iacobum Suessionensem Episcopum anno 1227. in vnctione templi Longipontis. Machautus in vita B. Ioannis de Monte-mirabili pagina 474. Gerardum interpretatur: sed Galterus sedit annis 1219. & 1235. ex Sanmarthanis in Gallia Christiana.

Carpentoractenses.

Remundus anno 1142. interest mandato, quo Boscaudonenses monachi, à fundatoribus addicuntur institutis monasterij Calisiensis. Pontius d'Albert, Guilelmus de Monmira, & Transquerius de Sauina eorum monasterium erexerant, probante Guilelmo de Beneuento Ebredunensi Archiepiscopo.

Guilelmus de Risolo dicitur *factus* Episcopus anno 1155. in donatione quadã Raimundi Prouinciæ Comiti Guilelmo Ebredunensi Archiepiscopo.

Otho anno 1326. interest Concilio Sanrufensi ad Arenionem.

Hugo anno 1337. interest Concilio Sanrufensi ad Auenionem.

Ioannes anno 1365. interest Aptensi Concilio.

Ceterùm Carpentoractensis Episcopus, à nonnullis dicitur idem fuisse olim cum Vendascensi seu Vendauscensi, & Carpentoracte vrbs eadem cum Vendasca. Itaque Blondellus in præfatione apologetica quaternione 72. pagina quarta, sic loquitur. *Venascinum comitatum pro Vendascensi à Vendasca*

ſeu Carpentoracte nuncupant. Suareſius autem Vaſionenſis Epiſcopus in deſcriptiuncula Auenionis, & Comitatus Venaſcini, ait Epiſcopatum Vendaſcenſem, cùm alius à Carpentoractenſi fuiſſet, in eum eſſet reductum, & Vendaſcam, ſeu Vendauſcam, ſeu Vendacum, eſſe oppidum, quod à Carpentoracte vrbe aliquot leucis diſſitum, vulgò appellatur Venaſca. *Fuit & Epiſcopatus quondam Venaſca, ſeu Vinnauſicca, verùm Carpentoractem reductus eſt.* Addit, vt hoc non prætermittam, Vinnauſiccam dici à Neſcâ, ſeu Nauſicca fluuiolo. *Sorgia varios in fluuiolos diſcinditur, poſtquam Auerelone ſuſcipit Neſcam, ſeu Nauſiccam fluuiolum, vnde vallis Neſca, ſeu Vinnauſicca, & Vendacum dicta eſt, vulgò Venaſca.* Ego hîc hæreo Carolus rex Prouinciæ, quem Lotarius imperator genuit, *dat Vendacenſi Epiſcopo Eccleſiam S. Antonij in ciuitate Carpentoractis, & in Valle Nabrone, juxta caſtrum Vennaſca, eccleſiam S.Petri*, vt domi libro 2. de rebus geſtis epiſcoporum Vaſionenſium numero 2. Videtur ergo Vendacum à Carpentoracti & à Venaſca diſtinguere.

Catalaunenſes.

Domitianus ſedit non longè ab Apoſtolorum temporibus. *Acta ejuſdem S. viri.*

Camelianus ſuccedit Albino, ex vita S. Lupi Trecenſis anno 426. epiſcopi, quem Albinus magiſtrum habuit.

Donatianus anno 533. interfuit per vicarium Aurelianenſi II. & anno centeſimo trigeſimo octauo, Aurelianenſi 3. Conciliorum tamen codices non meminerunt illius.

Domitianus II. interfuit Concilio Turonico II. anno 567. acta Concilij tamen id non habent.

Adalelmus anno 836. interfuit Vormatienſi Concilio, quod monaſterio Senonenſi S. Remigij priuilegium dedit à Ludouico Pio poſtea confirmatum, ex Roüerio in Reomao pag. 81.

Rotgerus I. ordinatur anno 1009. moritur anno 1042. Ei ſuccedit Rotgerus II. qui moritur anno 1065. Poſt quem ſedet Rotgerus III. ac moritur anno 1093. Quo anno Philippus fit Epiſcopus; moritur autem anno 1100. *Chronicon Cataulanenſe S.Petri.*

Archambaldus ſedet anno 1377. ex tabulis, quibus Sicardus frater, Epiſcopus Biterrenſis dat Ioanni de Belloforti ſua jura in Vicecomitatu Lautrecenſi, & Baroniis Ambreſij & Brogueria.

Cauallicenſes.

Deſiderius Cauallicenſis Epiſcopus, & Gemmellicenſis Abbas, creatus anno 1080. *in Concilio Auenion. ab Hugone Dienſi Epiſcopo, Legato Gregorij VII. obiit in Claromontano Vrbani II. Concilio*, ac proinde anno milleſimo nonageſimo quinto.

Cenomanenſes.

Aldricus ſedebat anno 836. Ludouico Pio imperatore, ex vita S.Liborij cap. 8. Eo ipſo anno interfuit Vormatienſi Concilio, quod dedit priuilegium monaſterio Senonenſi S.Remigij, à Ludouico Pio poſtea confirmatum, ex Roüerio in Reomao pag. 81. Lupus Ferrarienſis meminit hujus Epiſcopi epiſt. 84.

Bertrigam

Bertrigamnus monachos à S. Benedicto postulat, vt habet Faustus coætaneus in vita S. Mauri.

Leuthericus ægritudinem causatus, succressorem sibi voluerat Franconem Parisiensis Ecclesiæ Diaconum: quem cùm postea Episcopatu dejicere resumpto cogitaret, Fulbertus Carnotensis epist. 8 negauit id fieri posse.

Geruasius anno 1040. interest fundationi Vindocinensis monasterij.

Vulgrinus sedet anno 1062. Arnaldus moritur anno 1081. *Appendix ad chronicum Andegauense.*

Ouveldus, seu Ohellus sedebat anno 1094. ex literis Hugonis Archiepiscopi Lugdunensis, & Legati Romani Pontificis in causa Fulconis Andegauensis Comitis. Anno 1098. moritur ex Orderico libro 10. eo anno. Eo mortuo *Elias Cenomanorum Comes Goifredum Britonem, decanum ejusdem Ecclesiæ ad Episcopatum elegit: sed praueniens clerus Hildebertum de Lauarceio Archidiaconum in cathedra pontificali residere compulit*, & cetera quæ in Episcopi electione fieri solent perfecit. Cúmque Elias se opponere vellet, dixerunt clerici; *Electionem tuam Ecclesiasticæ præferre non debes.* Igitur, vt Deum timebat, dicentibus acquieuit.

Claromontani.

Arnoldus sedit Lotario rege, ex Iustello in probationibus historiæ gentis Aruernæ pag. 18. Quis Lotarius hic? Eidem Iustello est filius Lodouici Vltramorini, qui cepit regnare anno 954. aut 956.

Stephanus anno millesimo sexagesimo nono, interfuit donationi quorumdam solidorum monachis Celsinienfibus, ex Iustello in probationibus gentis Aruernæ pag. 23. Hic Stephanus videtur esse idem cum eo, quem Sanmarthani vocant Stephanum de Polignac, & aiunt sedisse anno millesimo sexagesimo quarto, Iustellus autem facit filium Guilelmi III. Comitis Aruerniæ.

A. sedit anno 1136. ex Iustello in probationibus historiæ gentis Aruernæ pagina 41. Aimericum ergo arbitrabar, qui ex Sanmarthanis sedebat anno 1124.

Robertus sedit annis 1202. & 1207. ex Iustello citato.

Constantienses.

Salomon fuit Episcopus Nicolao Pontifice primo, qui sedit ab anno 858. ad annum 867.

Sequentia de Constantiensibus episcopis, accepi ex chartulario Blancalandani Præmonstratensium monasterij.

Rogerius sedit anno 1120. ex chartâ Henrici Angliæ regis pro Cirisiacensi abbatia.

Ricardus anno 1154. confirmat literis suis fundationem abbatiæ Blancalandanæ. Anno 1164. dat Blancalandanis canonicis Ecclesiam S. Mariæ de Rauenouilla. Anno 1170. scribit pro Blancalandano monasterio. Anno 1178. moritur ex Blancalandano Anonymo in chronologia.

Vvilelmus anno 1188. dat præsentationem S. Mariæ de Buneuilla Blancalandanæ abbatiæ, ad id resignatam à Luca de Runeuilla. Anno 1189. testatur Robertum de Sorteuilla dedisse Blancalandæ *jus præsentationis quod habebat in*

medietate Ecclesiæ S.Mariæ de Sorteuilla. Anno 1191. scribit pro Blancalandanis canonicis. Anno 1193. testatur Herbertum de Hetreuilla, donasse Blancalandano monasterio, præsentationem Ecclesiæ Ketreuillæ. Annis 1194. 1197. 1199. scribit pro Blancalandanis canonicis. Anno 1202. moritur ex chronologia Blancalandani Anonymi.

Viuianus vngitur in episcopum anno 1202. ex Anonymo Blancalandano in suâ chronologia. Anno 1207. ex eodem confirmatur.

Hugo anno 1207. episcopus, scribit pro Blancalandanis canonicis. Anno 1208. confirmat Blancalandæ *garbas* duas Ansgouillæ, & S. Dionysij le Vestu. Anno 1210. testatur Laurentiam olim vxorem Oliuerij de Borsalou recognouisse Vadi moletrinam Blancalandano monasterio. Anno 1211. scribit de duabus Blancalandanorum *garbis* in S. Dionysij le Vestu. Anno 1213. sedet ex donatione Ecclesiæ Anglicauillanæ Blancalandanis canonicis per Odonem de Lestra. Anno 1214. facit vt monachi Majoris monasterij cum Blancalandanis canonicis conueniant de Ecclesia S. Martini de Bellosa. Anno 1215. sedet, ex donatione patronatus S. Martini de Anglicauilla, Blancalandano monasterio, per Vv. Auenel. Anno 1216. confirmat decimas Anglicauillæ, Blancalandanis canonicis; & fundat vicarium, qui pro ipsis Ecclesiam ejus curet. Anno 1217. sedet ex literis Adami de Languetot. Anno 1220. sedes ex chartâ Vv. de Humetto, pro Blancalandano monasterio. Anno 1221. sedet ex chartâ Vv. de Lestra super concordia cum Blancalandanis canonicis. Anno 1222. scribit pro monasterio Blancalandæ. Anno millesimo ducentesimo trigesimo, pro eodem scribit. Anno 1232. sedet ex resignatione cujusdam agri à Petro de Bosco, Blancalandanis canonicis. Anno 1238. moritur ex chronologia Anonymi Blancalandani.

G.id. Gillanus sedet anno 1040. ex literis balliui regis Angliæ in Gersoij insula, pro Blancalandano monasterio. Anno 1246. ex tabulis, quibus insularum jurati testantur Blancalandanos canonicos ei præsentare ad S. Martini de Bellosa sacerdotium. Anno 1250. sedes vacat, & eâ vacante Rogerius Archidiaconus confert sacerdotium in Ecclesiâ de Boleuilla, ex litteris Constantiensium canonicorum collegij.

Ioannes sedet annis 1256. & 1260. ex literis, quibus tum scripsit pro Blancalandæ monasterio. Anno 1262. ex literis juratorum Gersoij insulæ pro Blancalanda. Anno 1276. Moritur ex chronologia Anonymi Blancalandani.

Eustachius Ordinis S.Francisci anno 1283. scribit pro Blancalandæ abbatia. Anno 1285. sedebat ex edicto Karentaniensis Vicecomitis. Anno 1286. scribit pro Blancalandanis canonicis. Anno 1292. *obiit frater Eustachius Constantiensis Episcopus.* Sunt verba canonici Blancalandæ Anonymi in sua chronologia.

Robertus de Haricurtia sedere cepit anno 1292. ex chronologia Anonymi Blancalandani. Anno 1293. scribit de Runeuillæ Ecclesiâ. Anno 1294. nescio quem curionem instituit. Anno 1302. edicit de quadam decima. Anno 1304. sedet ex Constantiensis balliui literis. Anno 1314. nonis Martij moritur ex Blancalandano Anonymo in chronologia.

Nicolaus de Treuilla succedit Roberto Haricurtio, & vngitur anno 1315. ex Anonymi Blancalandani chronologia. Anno 1343. scribit nescio quas

literas.

literas. Anno millesimo trecentesimo quadragesimo quinto, moritur ex chronologia Anonymi Blancalandani.

Ludouicus de Arguemato vngitur in Episcopum anno 1345. ex Anonymo Blancalandano in chronologia. Anno 1349. imponit Ecclesiæ Bellosæ, Henricum Labbei Blancalandanum canonicum in curionem, ad abbatis sui nominationem.

Siluester sedebat anno 1383. ex præsentatione cujusdam presbyteri ad parochialem Ecclesiam, per Thomam Blancalandæ abbatem.

Nicolaus sedebat anno 1387. quo ejus in remoto loco agentis vicarij generales, permittunt Ioanni de Prato canonico Blancalandano, vt à quocumque visum fuerit Episcopo initietur minoribus quatuor ordinibus.

G. id. Guilelmus de Creuecœur, sedit anno 1397 quo ab ejus officialibus dicuntur quæsitores de graui facinore in insulis *de Guernereyo*. Anno 1398. sedet ex præsentatione canonici Blancalandani ad prioratum Anglicauillæ. Anno 1400. sedet ex literis deprecatoriis Thomæ Blancalandani abbatis ad ejus Officiales, & istorum responsione. Anno 1402. ex vicariorum ejus generalium literis dimissoriis. Anno 1406. ex literis Thomæ abbatis Blancalandani deprecatoriis ad ejus Officiales, & ipsorum responsione.

Corisopitenses.

Alanus. Ei scribit Philippus Pulcher Rex anno 1303. ex historia dissidij inter Bonifacium VIII. Pontificem & Philippum Pulchrum regem.

Dinienses.

Aredius anno 588. interfuit Ebredunensi Concilio sub Emerito archiepiscopo, quod ex MS. Baldezani publicauit Ludouicus de la Cheza in historia Pedemontana.

Guigo de Reuel ex Boscaudonensi Abbate Episcopus sub initia Lucij III. Pontificis, ex chartulario Boscaudonensi.

Hugo interest judicio arbitrorum dissidij inter Aimarum Ebredunensem Archiepiscopum, & Ebredunenses anno 1241.

Guilelmus. Hoc Episcopo agente Arnulphus Boscaudunensis Abbas anno 1286. deposuit Abbatem de Follesnec, ob monasterij rerum dilapidationem, eique substituit Hugonem de Durbis.

Elzearius anno 1337. interest Sanrufensi ad Auenionem Concilio.

Bertrandus anno 1365. interest Aptensi Concilio.

Dolenses.

Aimo pugnat cum Odone Dolensi Duce anno 1037. *In ipso prælio vulneratus, nec tamen mortuus, armis relictis euadit.* Chronicum Dolense.

Saloco. Chronicum Virdunense aduersatur Suessionensi Concilio, cùm asserit extremam diem obiisse anno 864.

Ebroicenses.

R. id. Rotrocus seu Rotrodus interfuit confirmationi fundationis Lucernæ Præmonstratensium monasterij ab H. Rege. Annus tabulis inscriptus non

 est.

est. Videtur Robrotus fuisse, qui anno 1163. cum Achardo Lexouiensi interfuit translationi S. Eduardi, & cujus meminit Robertus de Monte anno 1157.

Radulphus de Pins ex Cancellario regis Angliæ anno 1248. Episcopus, euadit in Cardinalem anno 1249. vt habet Normanniæ Chronicum, quod Duchesnæus edidit. Vnde factum sit, vt iis ipsis annis, & vltra ipsos etiam, Ioannes dicatur Episcopus in chartis quas Sanmarthani referunt, non lego.

Elosenses.

Philibander pater S. Philiberti abbatis ex vxore ante Episcopatum innominata, Dagoberto rege, post matrimonium eligitur in Elosensem Episcopum. *Vita S. Philiberti, cap.* 1.

Engolismenses.

Geraldus anno 1040. interest fundationi Vindocinensis monasterij. *Tabulæ ipsius fundationis.*

Cetera quæ sequuntur, accepta sunt, ex chronico Engolismensi.

Autbertus *claruit* anno 844.

Elias, *qui detulit corpus Sancti Benigni martyris Engolismæ ciuitati moritur anno* 860.

Oliba 3. *Nonas Septembris obiit* anno 892.

Anatolus *obiit* 12. *calendas Maij* anno 895.

Gumbaldus, siue Guibaudus, vt habet scriptor Innominatus de Episcopis Engolismensibus. *Anno* 940. 10. *calendas Aprilis obiit, qui sedit annos* 43. *dies* 21.

Hugo sedet *anno* 958.

Eblo moritur anno 964. 15. *calendas Februarij*, cùm sedisset *annos* 12. *menses* 9. *dies* 16.

Ranulfus moritur anno 973. 19. calendas Februarij, cùm sedisset *annos* 9. *menses* 9. *dies* 13.

Hugo sedet ab anno 974. vsque ad annum 990. quo moritur 8. calendas Decembris.

Grimoaldus consecratur anno 991. 3. cal. Octobris.

Forojulienses.

Gontarus sedet anno 951. ex nescio quarum rerum permutatione, cujus meminerunt Sanmarthani in Israële Aquensi Archiepiscopo.

Petrus anno 1156. interfuit donationi Raimundi Prouinciæ Comitis Guilelmo Ebredunensi Archiepiscopo. *Fornerius in Ebreduno MS. pag.* 396.

B. anno 1208. arbitrarius judex, fert sententiam de controuersia inter Raimundum Ebredunensem Archiepiscopum & canonicos. *Fornerius in Ebreduno MS. pagina* 411.

Bartolomeus annis 1326. & 1337. interest Conciliis ad Auenionem Sanrufensibus. *Acta eorumdem Conciliorum.*

Geneuenses.

Maximus sedit Sigismundo Burgundionum rege, ex fundatione Agaunensis monasterij.

Astaldus anno 836. interest Synodo Vormatiensi. *Rouerius in Reomao pagina* 81.

Protadius sedet anno 880.ex Sanmarthanis tomo 4. Galliæ Christianæ in Agauno.

Cetera quæ sequuntur, habet Guichenonus in Bibliotheca Sebusiana.

Riculphus. Hoc episcopo Eldegardis Comitissa Geneuensis anno 836. dedit multa prædia Ecclesiæ Satiniatensi. *Centuria* 1.*cap*. 32.

Hugo anno 1019. aut 1020. interest donationi Roberti Comitis Geneuensis monasterio Peloniaci, fundato à Geroldo prædecessore. *Centuria* 1. *cap*.40. Anno 998. subscribit Concilio Romano.

Vvido,seu Guido anno 1091.dat Ecclesias Seyssiacenses monasterio S.Eugendi. *Centuria* 2. *cap*. 1. Anno 1109. dat Prioratum de Condominio Cluniacensibus. *Centuria* 1. *cap*.4. Anno 1110. dat eidem monasterio plures Ecclesias. *Centuria* 1. *cap*.82.

Humbertus anno 1124. dat Cartusiæ Majoreui decimas agrorum,quos ejus monachi ipsi colunt. *Centuria* 2. *cap*.12.

Ardulia,siue Ardulius anno 1150. interest concordiæ Ecclesiarum Noualicensis & Condominensis *Centuria* 1. *cap*.20. Anno 1153. obtinet à Friderico Ænobarbo confirmationem priuilegiorum Ecclesiæ suæ. *Centuria* 2. *capite* 35. An. 1172. monachi Abundantiæ excitant monasterium Grandis-Vallis hoc Episcopo. *Centuria* 1,*capite* 97. Anno, autem 1178. Vvilelmus Geneuensis Comes erigit Cartusiam Pomerij. *Centuria* 2. *cap*.13.

Nantelmus,seu Nantuellinus. Hujus Episcopi & Monachorum Cluniaci, Nantuaci,& S.Eugendi dissidium componunt an. 1198. Stephanus Lugdunensis Archiepiscopus & alij. *Centuria* 2.*capite* 34.

Bernardus an.1212. Electus Ebredunensis Archiepiscopus,dicitur arbitrarius judex dissidij inter Matisconensem Episcopum & Cluniacensem Abbatem,ex epitome amborum in eum compromissi, quæ habetur pag.430.

Henricus an. 1262. conuenit cum Simone de Ioinuilla domino de Gex, *Centuria* 2. *cap*. 47.

Glandatenses.

Agretius anno 588. interest Concilio Emerito Ebredunensi archiepiscopo, quod ex MS. codice Baldezani acceptum Ludouicus de la Cheza edidit in historia Pedemontana.

Isnardus Grimaldus anno 1190. sedet, ex arbore Grimaldorum pagino 169.

P. anno 1242. sedet, ex controuersia Aimari Ebredunensis Archiepiscopi cum Templariis Nicensibus de visitatione. *Fornerius in Ebreduno MS. pagina* 428.

Iacobus anno 1337. interfuit Sanrufensi ad Auenionem Concilio. *Acta ejusdem Concilij.*

Gratianopolitani.

Isaac in chartulario S.Bernardi Romanensis, citatur cum Elizachar Bellicensi Episcopo,qui anno nongentesimo decimo quinto, interfuit Cabilonensi Concilio. Anno octingentesimo nonagesimo octauo, interest verpitioni

pitioni monaſterij Gigniaci à Bernardo Comite. *Guichenonus centuria* 1. *Bibliothecæ Sebuſianæ capite* 26.

Anſelmus anno 1042. intereſt donationi monachis Noualicenſibus ab Aimone. *Guichenonus loco citato cap.*84.

Ioannes anno 1093. fuit arbiter controuerſiæ Iarenti Epiſcopi Dienſis cum Aimaro Comite Valentino & Dienſi, vt annotaui lib. 2. de Dienſibus Epiſcopis num. 48.

Hugo ſedet anno 1134. ex chartulario S. Bernardi Romanenſis.

Laudunenſes.

Rodulphus anno 912. conſecrat Heriueum Remenſem Archiepiſcopum. *Flodoardus lib.*4 *cap.*11.

Gibenuinus ſedebat Gereberto, qui poſtea fuit Silueſter 2. Pentifex Romanus, ſcribente epiſtolam 59. Diederico Metenſi Epiſcopo.

Elinardus ſedit anno 1060. ex reſtitutione monaſterij S. Martini de Campis ab Henrico rege. Anno 1060. ex literis Rainaudi Remenſis Archiepiſcopi. Anno 1094. ex Sigiberto. Robertus de Monte ait extremum diem obiiſſe anno 1095. & ei ſucceſſiſſe Ingeltrannum : ſed Ducheſnius libro 6. gentis *de Guines.* capite 2. putat Ingeltrannum ipſi ſucceſſiſſe anno 1100. & Ingeltranno, Galdricum, ſeu Vvaldricum, qui ex Roberto de Monte loco citato occiſus eſt anno 1112.

Bartolomeus ſedit anno 1118. ex chartulario S. Remigij Remenſis. Anno 1131. ex tabulario S. Vincentij Laudunenſis. Anno 1142. ex tabulis Præmonſtratentenſis monaſterij. Anno 1144. ex chartis monachorum Thenoliæ.

A. ideſt Anſelmus ſedebat anno 1218. autore Ducheſnio libro 6. hiſtoriæ *de Guines* capite 6. in probationibus.

Lemouicenſes.

S. Sacerdos quieſcit apud Sarlatum in diœceſi tum *Petragoricenſi. Hic beatus & ſanctus Sacerdos, natione Burdegalenſis, ex patre Laban, & matre Mundana, tempore Clodouei regis Francorum diuinâ reuelatione factus eſt monachus, deinde Abbas, tandemque epiſcopus Lemouicenſis. Qui cùm quadam die inueniſſet patrem ſuum, ſine viatico ex hac vita migraſſe, diutiſſimè orans, ipſum in nomine Domini ſuſcitauit, communionem ei dedit: & poſtulata benedictione, cùm ei benedixiſſet, iterum mox in pace quieuit.* Bernardus Guidonis libello de ſanctis Lemouicenſibus extra diœceſim ſepultis.

Bernardus *claruit* anno 844. Chronicum Malleacenſe.

Anſelmus cepit ſedere anno 869. vt aduertit Iuſtellum libro 1. de familia Turenia cap. 3. & intelligitur ex chartâ anno 897. ſcripta in has voces. *Actum hoc Lemouicis ciuitate in Synodo plenâ, vndecimâ nonas Nouemb. anno incarnationis Domini* 897. *indict.* 3. *Odone Rege, anno* 10. *ordinationis quoque Domini Anſelmi Pontificis anno* 28.

Hildegarius anno 1088 intereſt Concilio Karrofenſi. Acta hujus Concilij.

Leonenſes.

G. Anno milleſimo trecenteſimo tertio Philippus Pulcher rex huic Epiſcopo

Episcopo scribit, ex historia dissidij inter Bonifacium octauum & istum regem.

Lexouienses.

Radulphus anno 836. interest Vormatiensi Concilio. *Roüerius in Reomao pagina* 81.

Arnulphus è Sagiensi Archidiacono in Episcopum euectus est, cùm Petrus venerabilis scribebat epistolam 7. libri 3. Innocentio Pontifici. Scripsit non inelegantes epistolas Adriano & Alexandro Romanis Pontificibus, quorum ille extremum diem obiit anno 1159. iste anno 1181. Librum epistolarum suarum collegit ad petitionem Ægidij Rothomagensis Archiepiscopi, & cum epist. 1. ad eum misit. Anno 1165. interfuit translationi S. Eduardi.

Lingonenses.

Mummolus ex Abbate Reomaënsi tertio Episcopus, sedere cœpit anno 579. ex Rouërio in Reomao pag. 523.

Albertus, fortasse aliis Albericus, moritur anno 838. 12. calendas Ianuarij. *Chronicum Diuionense S. Benigni.*

Vulfadus Ecclesiæ Remensis alumnus Episcopatum inuadit, & sine omni jure occupat, vt ex synodo apud Carisiacum habita docet Flodoardus libro 3. de Remensibus Episcopis cap. 24.

Gerardus sedere incipit anno 863. 4. calendas Apriles. *Chronicum Diuionense S. Benigni.*

Lambertus anno Roberti Regis trigesimo, qui erat Christi millesimus vigesimus octauus, subscripsit concessioni monasterij *Cholcas* Flauiniacensi abbatiæ, ab Helmoino Augustodunensi Episcopo.

Hugo sedet anno 1037. ex donatione rei nescio cujus Flauiniacensi monasterio, à Reginaldo Niuernensi Comite. Anno 1042. ex chartâ Roberti Burgundiæ Ducis, pro Adelardo Abbate S. Germani pratorum.

Robertus sedere incipit anno 1077. ex chronico Diuionensi S. Benigni. Sedet anno 1106. ex chartâ Hugonis Ducis Burgundiæ. Anno 1110. moritur. Post duos ab ejus morte annos succedit Roberto Iocerannus, qui anno 1125. *dimittit Episcopatum, & Guilelmus succedit*, vt loquuntur parua chronica S. Benigni Diuionensis. Hæc omnia, præter annum ordinationis Roberti, desumpta sunt ex Chifletio in epistola de Beatrice Cabilonensi Comitissa.

Guilelmus, seu Guilencus ordinatur anno 1115. 5. calendas Octobris. Moritur anno 1136. *Chronicum Diuionense S. Benigni.*

Robertus Ducis Augustodunensis filius anno 1140. & ordinatur, & moritur. *Chronicum Diuionense S. Benigni.*

Gaufridus sedebat, cùm Humbertus Augustodunensis Episcopus anno 1148. visitauit capsam S. Lazari.

Vvalterus sedet anno 1174. ex Guichenono in Bibliotheca Sebusiana pagina 448.

Manasses anno 1188. consecrat Petrum Abbatem S. Benigni Diuionensis. *Chronicum ejusdem S. Benigni.*

Hilduinus sedet anno 1200. ex Guichenono in Bibliotheca Sebusiana pagina 446.

Matisconenses.

Drogo, cùm adeptus esset episcopatum anno 1063. Augustodunum venit cum Gaufredo Lugdunensi & aliis præsulibus, pro Roberto Augustodunensi antistite, quem Robertus Burgundiæ Dux vexabat. *Hugo in vita Hugonis Cluniacensis.*

Landricus sedet anno 1080 ex electione Cabilonensis Episcopi. Moritur anno 1096. ex Virdunensi chronico Hugonis Flauiniacensis abbatis. Landrico. Succedit Berardus ex Archidiacono Lugdunensi, vt habet idem chronicum.

Pontius anno 1148. interest visitationi capsæ S. Lazari ab Humberto Augustodunensi Episcopo.

Maurianenses.

Eurardus an. 1022. dat monasterio Sauiniaci *Ecclesiam S. Ventanni, quæ est in villa, quæ vocatur Erbins, & in villa quæ dicitur Balbiacus mansum vnum.* Guichenonus ex ipsa donatione in Bibliotheca Sebusiana; *Centur.* 1. *cap.* 25. qui addit esse Eborardum, siue Hurardum in Ansæ concilio anno 1025.

Amedeus anno 1109. interest donationi prioratus de Condominio Cluniacensibus à Guidone Geneuensi Episcopo, apud Guichenonum in Bibliotheca Sebusiana. *Centuria* 1. *cap.* 4.

Raimundus anno 1237. succedit Aimaro ad Ebredunensem Archiepiscopatum euecto. *Fornerius in Ebreduno MS. pag.* 424.

Meldenses.

Sanctinus à B. Dionysio Areopagita constituitur Meldorum Episcopus, ex antiquissimo de ejus vita libro apud Hincmarum epistolâ ad Carolum Caluum, quæ habetur post Areopagitica Helduini.

Antonius Sanctini successor mittitur à S. Dionysio Areopagita Meldas cum eo, apud Hincmarum loco citato.

Vvalbertus *decimus nonus à B. Dionysio* (qui Sanctinum Meldas miserat Episcopum) *pro vitæ suæ meritis creatus est Meldensis antistes*, &c. *B. Faronis frater. In ejus mortui locum, annuente Clotario Rege, Chilperici filio, Faro subrogatus est.* Vita S. Faronis cap. 5. Sedit annos sedecim; *Eadem vita capite* 10. Catalogus Episcopum Meldensium, Auctori vitæ S. Faronis contrarius, facit primum & vigesimum, non decimum nonum Episcopum.

Landricus sedet anno 650. ex Iacobo Simone in vita Sanctæ Vvaltrudis capite 6.

Vvalterus sedet anno 1060. ex chartâ restitutionis abbatiæ S. Martini de campis ab Henrico Rege. Anno 1067. ex chartâ Philippi Regis, scripta ipso die dedicationis S. Martini de Campis.

Manasses sedet anno 1152. ex chartâ Henrici Trecensis Comitis, pro Latigniacensi monasterio. Anno 1153. dat Ecclesiam de Firmitate Galcherij, monasterio Ioannis de Vineis.

Stephanus sedet anno 1169. ex chartâ Andreæ domini Feritatis Galcherij, pro Sosmensi monasterio.

Petrus anno 1227. juuat Iacobum Suessionensem Episcopum, in vnctione

ne baſilicæ Longipontis, ex Machauto in vitâ B. Ioannis de Monte-mirabili pagna 774.

Mimatenſes.

Raimundus, anno ſubſcripſit epiſtolæ Ioannis Romani Pontificis ad Magalonenſes. Anno 1034. intereſt Bituricenſi Concilio, & ſe Ragamundum appella. Ex illâ epiſtola, & hoc Concilio.

Nannetici.

Sophronius anno 510. Theodorici Francorum Regis metu. S. Columbanum à regiis miniſtris, vt in Hiberniam rediret, ductum ad mare nullâ iuuit ope: vrſit etiam vt naui impoſitus in eam iret. *Ionas in vita S. Columbani cap. 24. & 25.*

Atto anno 836. interfuit Vormatienſi Concilio, quod dedit priuilegium Senonenſi monaſterio S. Remigij, poſtea confirmatum à Ludouico Pio.

Quiriacus ſedet anno 1002. *Appendix chronici Andegauenſis.*

Gauterius, aliis fortaſſe Valterus, intereſt dedicationi cujuſdam Eccleſiæ anno 1025. idibus Octoris. *Chronicum Malleacenſe.*

Brictius moritur anno 1139. calendis Nouembris. *Chronicum Andegauenſe S. Albini.*

H. id. Henricus. Huic ſcripſit Philippus Pulcher anno 1303. ex hiſtoria diſſidij inter eum & Bonifacium VIII.

Nemauſenſes.

Ioannes. *Aram Theodori Regis Italiæ dux*, hunc mandat inſtitui Epiſcopum actus magno prodigio, ex Gregorio Turonenſi libro 1. de gloria martyrum capite 78.

Aynardus anno 1177. interfuit teſtamento Ermeſindæ Melgorij Comitiſſæ, apud Guichenonum centuria 2. Bibliothecæ Sebuſianæ cap. 67.

Gaufredus anno 1027. interfuit donationi Bertrandi Comitis Forcalquerij Eccleſiæ Ebredunenſi, ex ipſius donationis tabulis.

Adalbertus (Aldebertum appellant Sanmarthani) anno 1152. intereſt matrimonio Guirandi de Simiana & Galburgiæ. *Ex chartulario Marchionis Planitiarum.*

Ioannes de Blandiaco, ſeu Blanciaco; poſtea Cardinalis, & S. Sabinæ epiſcopus, nepos Bertrandi de Deucio ab anno 1324. de Ebredunenſis Archiepiſcopi. *Fornerius in Ebreduno MS. pag. 500.*

Nicienſes.

Catolinus anno 588. intereſt Concilio Taurinenſi apud Ludouicum de la Cheza in hiſtoria Pedemontana.

Auſtadius ſepelit S. Hoſpitium recluſum. *Turonenſis lib. 6. hiſtor. cap. 6.*

Ioſeph anno 904. ſubſcribit chartæ Ragenfredi Carnotenſis Epiſcopi, quâ continetur reſtitutio monaſterij S. Petri de Valle. *Ex Ducheſnio libro 2. hiſtoriæ Monmorantiorum cap. 2.*

Gaufredus ſedet anno 1027. *ex donatione Bertrandi Comitis Forcalquerienſis Eccleſiæ Ebredunenſi.*

Arnaldus anno 1155. interest donationi Guilelmo Ebredunensi Archiepiscopo, à Berengario Comite Prouinciæ. *Fornerius in Ebreduno MS. eo anno.*

Michaël sedet anno 1242. ex dissidio Aimari Ebredunensis Archiepiscopi cum Templariis Niciensibus. *Fornerius in Ebreduno MS. & Aimaro archiepiscopo.*

Petrus anno 1256. testatur Iacobum Serene Ebredunensem Præpositum, fecisse homagium præpositura Archiepiscopo suo. Eo ipso anno. *Fornerius in Ebreduno MS. eo anno.*

Laurentius anno 1365. interest Concilio Aptensi. *Acta hujus concilij.*

Niuernenses.

Eulalius sedet Clodoueo rege. *Faustus in vita Sancti Seuerini Abbatis Agaunensis.*

Herimanus sedet Lupi Ferrariensis temporibus ex ipsius epistolis 84. & 99.

Nouiomenses.

Mummolinus succedit Aichario, & sedet annos 26. *Autor libri de vita sancti Audomari cap.* 18.

S. Eligius sedere incipit anno 635. *Autor vitæ S. Audoëni capite* 14. Inuenit corpus S. Quintini ipso *principio episcopatus sui*, vt scribit S. Audoënus l. 2. vitæ S. Eligij capite 6. Moritur anno 665. *Sigibertus anno* 665.

Balduinus sedet anno 1045. ex chartario S. Petri Gandauensis apud Duchesneum libro 2. historiæ *de Guines* capite 2. Anno 1065. ex chartâ Philippi Regis de abbatia S. Petri de Hasnon, apud eundem libro 1. capite 5. Anno 1066. ex Miræo in donationibus piis capite 59.

Radbodus sedet anno 1073. ex chartulario basilicæ S. Pharaildis Gandauensis apud Duchesneum libro 2. historiæ *de Guines* capite 2. Anno 1078. ex chartâ Philippi regis pro Ecclesia S. Quintini, ex Loisellio in historia Bellouacensi. Anno 1088. educit è conditorio, & proponit venerandum populo corpus S. Bodolenæ, ex hujus vita capite 12. Anno 1091. sedet ex literis Rainaudi Remensis Archiepiscopi.

Rachodus vngit Godefridum monachum in presbyterum, qui postea fuit Suessionensis Episcopus, ex libro 1. de hujus vita capite 17.

Lambertus sedet anno 1113. ex tabulario S. Bertini Audomarensis. Anno 1117 ex chartulario Ecclesiæ Formoselensis.

Stephanus sedet anno 1218. ex Duchesneo libro 6. historiæ *de Guines* capite 6. in probationibus.

Petrogoricenses.

Frotenius annum 990. interest Concilio Karrofensi. *Acta hujus concilij.*

Radulphus post annum 1001. *trucidatur à Saracenis cum Catholicorum exercitu in Terra sancta.* Chronicum Gaufredi capite 32. Alij volunt mortuum esse anno 1113. in reditu Ierosolymitano.

Arnaldus anno 1028. interest dedicationi Ecclesiæ Lemouicensis S. Saluatoris. *Chronicum Lemouicense.*

Gaufridus

Gaufridus anno 1232. confirmat donationem Ecclesiæ S. Ioannis de Rochenac Cluniacensibus. *Guichenonus in Bibliotheca Sebusiana pag.* 438.

Pictauienses.

Gogo *claruit* anno 844. *Chronicum Malleacense.*

Gislebertus ante annum 998. interest Concilio Karrofensi. *Acta hujus Concilij.*

Regenses.

Northbertus sedit Ludouico Imperatore. *Cum imperator remitteret missos imperatoris Michaëlis* (qui imperauit ab anno 821. ad annum 827.) *Simul cum eis misit missos suos Northbertum Regiensem Episcopum, Richoinum Pictauum Comitem, petens amicitiarum societatem.* Innominatus scriptor vitæ Ludouici Pij. Sunt qui velint Northbertum hunc esse Northbertum illum Episcopum Regij Lepidi Episcopum, qui anno 824. Ludouico Pio imperatore fuit in Concilio Mantuano. Sed Regium Lepidum non erat tam in ditione Ludouici, & veri est similius Gallum Regij in Prouincia Episcopum, quàm Italum Regij Lepidi datum Legationis comitem Richoino Gallo. Sola nominis similitudo quæ sæpe fallit, fecit vt aduersarij contraria sentirent.

Rangerius. Charta monachi Majoris monasterij apud Beslium de clausula *regnante Christo* pag. 139. sic habet: *Rangerio Cardinale, qui fuit Regiensis Episcopus anno* 1095.

Rutenenses.

Faustus, natione Afer, fertur excitasse à mortuis matrem: S. Quintianum habuit nepotem; qui etiam postea fuit Rutenensis Episcopus. *Gregorius Turonensis in vita S. Quintiani.*

Raimundus sedet anno 1095. *Chronicum Gaufridi cap.* 27.

Sagienses.

Godegrandus. Hoc Episcopo viuente Grodobertus Episcopatum occupauit annis 7. *Adelinus in vita S. Opportunæ sororis Godegrandi.*

Ingelnodus anno 836. interest Synodo Vormatiensi, Ludouico Pio imperatore, cujus literis eo anno subscribit die 16. Decembris.

Hildebrandus sedit Ludouico fratre Caroli Imperatoris Rege. *Adelinus in vita S. Oportunæ.*

Buxoboldus legitur in epist. 84. Lupi Ferrariensis.

Santonici.

Æmulus, siue Emerius sedet Hariberto Rege, Clotarij filio. Vide Gregorium Turonensem libro 4. historiæ capite 26.

Islus anno 1024. consulit Gaufrido Engolismi Comiti, dare Ecclesiam S. Pauli Santonicam Cluniacensibus. *Guichenonus centuria* 1. *Bibliothecæ Sebusianæ capite* 50. Anno 1028. interest dedicationi Ecclesiæ S. Saluatoris Lemouicensis. *Chronicum Lemouicense.*

Petrus anno 1110. confirmat Cluniacensibus abbatiam S. Stephani de Braunia, ex Guichenono in Bibliotheca Sebusiana pag. 448.

Senecenses.

Vigilius anno 588. interfuit Ebredunensi Concilio, apud Ludouicum de la Cheza in historia Pedemontana.

Vvilelmus sedet anno 1242. ex controuersia inter Aimarum Ebredunensem Archiepiscopum & Templarios, de visitatione. *Fornerius in Ebreduno MS. pag.* 428.

Nicolaus de Iarente, nepos Baltazaris Archiepiscopi Ebredunensis, sedet anno 1550. *Fornerius in Ebreduno MS. pagina* 684.

Suessonici.

Leontius sedit tempore S. Maclouij, qui viuebat anno 620. *Vita S. Maclouij cap.* 21. *& sequentibus.*

Rohardus. Huic episcopo Nicolaus I. qui Pontificatum anno 872. inierat, scripsit epistola 44. Nicolaus monachus eidem scripsit vitam S. Godefridi Ambianensis episcopi.

Theobaldus. Hoc antistite mortuo, *vir nobilis Geruasius, pro quadam seruitij palatini compensatione, fratrem suum Vrsionem curauit subrogandum*, &c. Lisiardus in vita S. Arnulphi, qui Vrsione dejecto electus est in Episcopum.

Geraldus anno 30. Roberti Regis & Christi 1128. subscribit concessioni monasterij *Calchas* Flauiniacensi abbatiæ, ab Helmoino Ambianensi Episcopo. Anno 1037. sedebat, ex donatione Reginaldi Niuernensis Comitis Flauiniacensi monasterio. Anno interfuit concilio Virdunensi.

Hugo Ludouici Regis cancellarius sedet anno 1169. *Guichenonus Centuria* 1. *Bibliothecæ Sebusianæ capite* 36.

Teroanenses.

Sancti Fuscianus & Victorinus socij B. Dionysij, sunt Teroanensium Apostoli ex scriptore vitæ S. Audomari, cujus verba sunt hæc. *Licet plebs Taruanensis à beatissimi martyris Dionysij sociis Fusciano & Victorino verbum Dei accepisset.*

S. Siluianus ex Vsuardo sedit Teroanæ, tempus tamen quo in eâ sedit incertum est.

S. Audomarus, seu Autmarus sedit annos 30. vt habet ejus vitæ scriptor cap. 2. Fulbertus in vita S. Autberti Coloniensis Episcopi, & scriptore vitæ S. Vvandregilisi cap. 12. docent sedisse Dagoberto Rege.

Æthereus. Ad hunc scripsit Zacharias Papa.

Ioannes sedit Ludouico Crasso Rege, vt tradit Nicolaus in vita S. Godefridi Ambianensis cap. 22.

Tolonenses.

Ioannes subscribit epististolæ Ioannis Papæ dicti 20. ad Magalonenses.

Petrus anno 1326. interest Sanrufensi ad Auenionem Concilio. *Acta hujus Concilij.*

Tricassini.

Fidolus, Bedæ & Vsuardo notus, sedit tempore incerto.

Domnolus

Domnolus sedet anno 887. *Odo de reuersione S. Martini è Burgundia.*

Ansegisus sedet anno 958. ex translatione reliquiarum S. Patrocli M. Coloniam à S. Brunone Coloniensi Episcopo, fratre Othonis Magni imperatoris.

Hugo sedet anno 1060. *Charta restitutionis monasterij S. Martini de campis ab Henrico Rege.*

Herveus anno 1215. interest concordiæ de morte Prioris de Cussy. *Bibliotheca Sebusiana centuria 1. capite 27.*

Tricastini.

Gallomagnus sedet incerto tempore. Vide Gregorium Turonensem in vita S. Nicetij.

Vdulricus interest donationi Sanpromasianæ Ecclesiæ Sanuictorinis monachis, à Guilelmo Bertranno Prouinciæ Comite anno 1044. *Charta donationis.*

Pontius sedet anno 1134. ex chartulario S. Barnardi Romanensis.

Hugo anno 1337. interest Sanrufensi ad Auenionem Concilio. *Acta hujus Concilij.*

Stephanus Geneuesus ex Montiliensi canonico Tricastinus sacrista, & Sauinæ duabus ab Ebreduno leucis curio, atque Ioannis Girardi Ebredunensis Archiepiscopi vicarius & officialis, fit Tricastinus Episcopus anno 1450. *Fornerius in Ebreduno MS. pag. 600.*

Tullenses.

Eucharius sedet anno incerto, ex vita S. Eliphij martyris cap. 1.

S. Leobinus sedet tempore incerto, ex vita S. Auiti presbyteri.

Gribaldus, seu Girbaldus sedet anno *669*. ex vita S. Deodati Niuernensis Episcopi cap. 9.

Iacobus sedet anno *671*. ex vita Sancti Deodati Niuernensis Episcopi capite 24.

Vaurenses.

Vaurensis Episcopatus à Ioanne XXII. Pontifice erectus est anno millesimo trecentesimo decimo septimo, *6*. cal. Octobris. Ejus antistites ex Vaurensibus maximè, & Soricioiensibus chartis accipe.

1. Rogerius de Armeniaco in primum Vauri Episcopum ab eodem Pontifice electus est, illo ipso anno 7. cal. Decembris, his verbis. *Villam de Vauro in ciuitatem ereximus, decernentes vt Ecclesia prioratus ipsius Ordinis S. Benedicti ex tunc existeret cathedralis: ac deinde volentes eidem Ecclesiæ de pastore prouidere salubriter, in te Archidiaconum Agennensem, virum vtique literarum scientia prouidum, nobilitate generis, vitæ, ac morum honestate decorum, discretionis, consilij maturitate conspicuum, direximus oculos nostros.* Erat tantùm Electus anno 1319. idibus Ianuarij, nos diceremus 1320. Anno 1320. vnctus in Episcopum fuit, Sicardo de Brassaco tamen tunc etiam Priore Vauri. Anno 1322. sedit ex Soriciniensis monasterij chartis. Anno 1328. dat *plateam* (vt loquitur funeralis canonicorum liber) quæ fert ad portam Episcopij, excitando iisdem canonicis claustro. Anno 1329. sacris interdicit Vaurenses, ob causas

causas mihi ignotas. Anno 1332. vngit supremum altare basilicæ cathedralis. Anno 1333. sedet, vt docent Soriciniensium monachorum chartæ. Anno 1335. die 28. mensis Februarij moritur.

2. Robertus de Fuxo anno 1345. die 26. mensis Aprilis vnit Bellicastri Ecclesiam Canonicorum collegio. Anno 1346. facit, vt Philippus Rex, concedat canonicorum collegio facultatem, emendi prædia annui ad libras 50. reditus, libera, & soluta omni censu.

3. Arcambaudus de Lautreco sedet anno 1352. & die 11. mensis Octobris vnit præcentoriæ Ecclesiam Verdalæ. Anno 1355. probat arbitrariorum judicum super ciuium Vauri, & vigintiquatuor castellaniæ Vauri consulatuum, dissidio sententiam, ex publico Vaurensium chartulario. Anno 1360. vltimâ die Ianuarij moritur ex chartulario canonicorum.

4. Robertus de Via, seu de Viza, aut de Villamuro Ioannis XXII. Pontificis nepos. Anno 1360. sedet ex Soriciniensi monachorum chartulario. Anno 1363. excitat collegium canonicorum Capitis Iouis. Ann. 1375. 1376. 1360. 1361. sedisse docent Soriciniensis monasterij chartæ. Anno 1382. dicitur à Vicecomite Villamuri executor testamenti, cum Forojuliensi Episcopo. Anno 1383. moritur.

5. Ægidius de Bellemere Aruernus, ex Andegauensi Archidiacono, & auditore Apostolico, dicitur Episcopus à Clemente, qui Auenione sedens putabatur in illis regionibus verus Pontifex. Inuenio tamen Sicardum de Brugayrosio, & Bertrandum Forojuliensem Episcopum, electos fuisse à canonicis. Anno 1383. sedet, contendítque in judicio de nescio quâ re, pauperibus testamento concessa. Anno 1388. dat canonicorum collegio Ecclesiam de Frotzeno, quam ex chartis canonicorum collegij, tum regebat Bertrandus Cardinalis Ostiensis imposito vicario. Id facit ex Clementis putati Pontificis mandato, cùm ejus collegij reditus *propter guerras*, vt inquit, *adeò diminuti existant, quòd pro sustentatione canonicorum, & aliarum personarum ecclesiasticarum, & seruitorum dictæ Ecclesiæ, qui diuinis inibi vacant obsequiis, & pro supportatione aliorum onerum sibi incumbentium, sufficere non possunt: propter quæ diuinum officium diminuitur.* Anno 1391. sedet 25. Octobris, vt habent chartæ Soriciniensium monachorum. Anno 1398. moritur abdicato Vaurensi Episcopatu.

Hic antistes fuit doctissimus. Scripsit decisiones rotæ, in Decretum, & Decretales, Consilia, De Beneficiis, De Foro competenti. Iuit Spoletum, atque in Vmbriam Legatus. Ceterùm tam multi seu Archiepiscopatus, seu Episcopatus, alij in aliis chartis, ei tribuuntur, vt res fidem pene superet. Præter Vausensem Episcopatum fertur gessisse Maurianensem, Bononiensem Galliæ, Aniciensem, Auenionensem, & Archiepiscopatus Rotomagensem, Narbonensem. Hîc placet vnum addere. Qui elogium funebre inscripsit istius viri tumulo Auenione in Ecclesia Beatæ Mariæ ait noluisse Cardinalatum, quo poterat ornari: tamen Claudius du Vergier Episcopus Vaurensis scripsit sequentia in aduersariis: *Hic antistes fuit Cardinalis.*

6. Guido de Rupe sedet anno 1392. diebus 8. 18. & 29. Aprilis mensis ex Soriciniensibus monachorum tabulis. Anno 1393. die 7. mensis Maij capit auri francos 1230. à Ioanne Carentionis Lucensi, debitos Apostolicæ cameræ.

7. Bertran

7. Bertrandus de Canauone, ſeu de Rhamne, ſedet anno 1395. ex *donationis* B. Alani exſcripto, manu publicâ obſignato. Quæ B. Alani donatio ab exſcritore dicitur, eſt Vaurenſis monaſterij, in epiſcopatum à Ioanne ſecundo & vigeſimo Pontifice euecti, erectio ad B. Alani baſilicam. Hîc vnum placet aduertere. Elanum dicunt, non Alanum, antiquiſſimarum omnium, monaſterij etiam fundationis, chartharum ſcriptores. Ab Elnone, nobiliſſimo apud Belgas monaſterio, factam vocem ego quidem exiſtimo. Elno in *Elnus* ex communiſſima apud Latino terminatione profecit: & cùm ad pronuntiationis ſuauitatem, primam in ejus medio vocalem addidiſſent, in *Elanus*. Scilicet quem Alanum dicimus, & Elanum appellauerunt majores, eſt Amandus, magnus ille Trajectenſium Epiſcopus. Is ad Elnonem fluuiolum, monachorum primus incoluit, & monaſterium, Elnonem etiam ab eo vocatum, excitauit. Cùm hoc, maximam ab alumnorum ſanctitate celebritatem, ipſis quoque initiis, vniuerſo orbe Chriſtiano habuerit, qui fundatoris nomen ignorabant, arbitrati ſunt, non à fluuio allabente, ſed à viro monachorum parte appellitari: igitur hunc Elnonem principio, ſeu Elnum, poſtea Elanum, ac denique Alanum vocauere: & Ægidius antiſtes, qui eccleſiaſticum, vt vulgò loquimur, Officium ejus concinnauit, in ſuámque Vauri baſilicam induxit, cùm Alanum toto ipsò dixerit, lectiones tamen, quas appellant, de ejus vita vniuerſas, ex libro de S. Amandi vita immutatas accepit. Sed iſtud hactenus non omnino extra rei, de qua nunc ago, ſeriem dictum ſit. Ad alia pergamus. Anno incerto rex ad Vaurenſes canonicos ſcripſit Pontificem cogitare de Bertrando ipſis, vt neſcio cui remotiſſimæ ciuitati imponeret, eripiendo: velle ſe, id ſi fiat, alium antiſtitem vt à Pontifice non capiant. Quid ſecutum ſit non inuenio. Lego tamen cùm Bertrannus in alium Epiſcopatum tranſlatus fuiſſet, Benedictum 13. qui pro Pontifice poſt Clementem habebatur, Petrum S. Flori Epiſcopum ejus loco induxiſſe. Igitur

8. Petrus de Viſſac S. Flori adminiſtrator, Vauri ſedit anno 1396. die 2. menſis Septembris. Ejus à Pſeudopontifice de Epiſcopatu Vaurenſi literæ habentur in Publico Vaurenſium tabulario. Anno 1400. impoſuit preſbyteros omnino decem templo B. Mariæ de Lacu Podij Laurentij, qui pro vitâ functis hominibus Deo facerent, ac preces dicerent; iiſque ſuas dedit leges, quæ ſapientiam viri, & pietatem apertam faciunt. Anno 1404. arbitrarij judices neſcio qui eum ſedere ſignificant. Eone, an ſequente mortuus eſt? certè cùm canonici poſt ipſius mortem ad eligendum ſucceſſorem conueniſſent, in tres ſciſſi ſunt, Raimundum de Albigeſio auditorem cameræ Apoſtolicæ, Petrum de Ponte collectorem Apoſtolicum in prouinciis Toloſana & Auxitana, Bertrandum de Malomonte Mirapicenſem Epiſcopum, viros pietate, ſcientiâ, judicio præſtantes; &, quod mirere, cùm hic vnum modò ſuffragium tuliſſet, Epiſcopatum tamen adeptus eſt. Scilicet pollebat dicendi vi, & theologicâ ſcientiâ omnino vigebat, quodque caput eſt ſanguine proximus erat Clementi olim ſexto Pontifici.

9. Bertrandus de Malomonte. Anno 1405. exacto, epiſcopatum Vaurenſem adeptus eſt ex Catello pagina 1033. Anno 1408. eſt Romæ, ex conuentionibus canonicorum collegij cum Vauri ciuibus, de vectigalibus. Die tamen 20. menſis Octobris fuiſſe dicitur *nuper Vaurenſis* antiſtes, vt

legitur in MS. codice Victorino Parisiis, referente Spondano hoc anno numero 17.

10. Petrus Nepotis sedet anno 1410. ex quorumdam infeudatione, vt loquuntur, prædiorum. Eo ipso anno tranfertur à Pontifice Albiam, & Petrus Girardi Archiepiscopus Tolosanus fit administrator Episcopatus Vaurensis. Liber funeralis basilicæ cathedralis vocat Episcopum Tusculanum & Cardinalem, traditque mortuum anno innominato die 10. Septembris.

11. Ioannes Bely à Petro Cardinali ad Episcopatum Vaurensem *promotus*, vt ferunt chartæ canonicorum collegij, ita de se loquitur initio summæ quam de ordine judiciorum edidit. *In mea iuuentute temporibus retroactis, primò in capella Archiepiscopi Tolosani, tempore bonæ memoriæ Petri de S. Martiale tunc Archiepiscopi, officiali tunc existente domino Ioanne Corserij* (hic ille est, qui scripsit decisiones capellæ Tolosanæ) *vbi notabile & magnum consilium tunc habebatur: & deinde in rota causarum palatij Apostolici, scilicet in curia Romana, vbi per quinquennium fui: & successiuè in Concilio generali constitutus, vbi pariter fui pro natione Gallicana: deinde in palatio Regis Tolosæ tunc residente, deinde Bituris* pro, Biterris: cùm enim Parlamentum Tolosanum anno 1419. institutum fuisset, anno deinde 1425. Biterras vrbi restituendæ, & frequentiæ ciuium in eam reducendæ deduxerunt. Constabat tum Episcopo vno & clarissimis viris omnino duodecim his clericis, laïcis illis. Igitur Ioannes Bely, cùm erat Vaurensis antistes, annis incertis ante quintum sæculi & vigesimum Tolosæ; & quinto ac vigesimo sequentibúsque, seu senator seu præses (hoc enim ignotum mihi est) Biterris sedit in Occitaniæ Parlamento. Ante illud temporis interfuerat Constantiensi Concilio; & anno quidem 1415. è tribus episcopis vnus, cum Mediolanensi Archiepiscopo, jussus ab eo fuerat deponere Ioannem Huss, atque, vt vulgò dicimus, degradare, vt tradit Æneas Siluius cùm agit de Basileensi concilio. Anno 1420. ex mandato Martini V. Pontificis concedit canonicorum collegio Ecclesiam de Viuariis, ex funerali hujus codice. Anno 1432. Iacobus Abbatis canonicus Vaurensis ei accipit, seruátque *ducentos scutos auri ponderantes in vniuerso marcas tres, & denarios octodecim auri, ad pondus Parisiense* (hæc affero non omnino inutilia ad cognoscendam rem illorum temporum monetalem) *videlicet ab vna parte octo & viginti scutos antiquos auri cugni Franciæ, ponderantes vncias tres, denarios vndecim, ad dictum pondus Parisiense: item ab alia parte, centum quinquaginta octo scuta noua de Tolosa, ac decem alia noua scuta de Montepessulano, & quatuor alia noua de Tornacio. Ponderabant, & ponderant, in toto marcas tres, vncias quinque, & denarios septem ad dictum pondus Parisiense.* Ex chartis canonicorum Vaurensium collegij. Anno 1433. moritur ex funerali codice Vaurensis basilicæ.

12. Ioannes Boucheri Lemouix ex Archidiacono Episcopus, anno 1463. eligitur à canonicis, & ab Eugenio Pontifice literas de Episcopatu accipit. Vnum tamen hîc mirare. Eugenius in illis de Episcopatu ad Ioannem datis, ait jus antistitem eligendi jam canonicis ademptum fuisse. *Ex publico Vaurensium ciuium chartulario.* Anno 1441. die prima & trigesima mensis Martij dat Ecclesiam S. Cirquæ Vaurensi æditυο. Eodem anno confirmat statutum de jure conferendi præbendas à canonicis ordine suo. Anno 1456. sedet, ex emptione partis moletrinarum *des terres.* Anno

incerto

incerto ſacram ædiculam in templo excitat S.Martiali Lemouicum Apoſtolo, quam cogendis collegij conuentibus ſibi accepere canonici. Anno 1458. moritur die 6. menſis Septembris.

13. Ioannes Gentiani ex Conſiliario Pariſienſis curiæ primùm, poſtea Toloſanæ, cùm illius pars à Carolo id nominis ſeptimo Rege Toloſam fuiſſet miſſa, Epiſcopus, anno 1363. dat canonicorum collegio Eccleſiam S.Leontij, ex mandato Pij II. Ponticis.

14. Ioannes Vigerij anno 1469. die 6. menſis Martij ex Pariſienſi B. Mariæ canonico Epiſcopus. Hic Epiſcopatum cum ſacra ſua ædicula, eáque elegantiſſima ædificat, & præterea cathedralis baſilicæ campanile. Sedit annis 1478. 1481. 1496. ex chartis canonicorum collegij. Anno 1497. die 16. menſis Martij moritur Toloſæ. Eo mortuo canonici conueniunt Cuci ad eligendum antiſtitem. Neſcio quis metus fecerit, vt Vauri non conuenirent.

14. Hector Borbonius Ioannis II. Borbonij Ducis filius nothus, cùm eſſet Toloſanus Archiepiſcopus, Vaurenſem Epiſcopatum accepit adminiſtrandum: ſed modicum tempus egit in ejus adminiſtratione; nam

15. Petrus de Roſergio ſedebat anno 1500. ex tabulis neſcio cujus emptionis. Anno 1503. facit vt canonici ad reſidentiam, vt loquimur, cogantur. Anno 1506. facit vt iidem canonici ad ea, cogantur, quæ ex ipſorum collegij erectione ſeruare debent. Anno 1511. ſediſſe docent neſcio quæ (vt vulgò dicuntur) recognitiones. Anno 1512. Ioannes Columbi Troianus Epiſcopus, die 27. menſis Iunij, vngit ſacram ædem Franciſcanorum ipſo antiſtite. Anno 1513. ſediſſe habet fundatio miſſæ in ædicula S. Stephani per Bernardum de Lany canonicum. Anno 1514. moritur & in ædicula, quam ad ipſas baſilicæ fores erexerat ſepelitur.

Poſt mortem Petri de Roſergio (Gallicè *du Roſier*) ingens de Epiſcopatu diſſidium fuit inter Iulium Cardinalem Mediceum, & Simonem de Belloſole (Andreas Vaurentinus Serranus ſcribens in eglogas Mantuani vocat *De Sole*) Vaurenſem præpoſitum. Hoc lego in literis Clementis VII. Pontificis (Iulius Cardinalis Mediceus ante Pontificatum dicebatur) anno 1525. pridie nonas Octobris ad Petrum de Buxi Epiſcopum, de quo nobis poſtea erit ſermo. Iulius aiebat Epiſcopatum ſibi datum, ſcilicet ad Franciſci Regis poſtulationem à Leone I. patruele: igitur abs dubio Simon à ſuo canonicorum collegio electus fuerat. Denique in pacta conuenerunt, teſte ipſo Clemente Pontifice, quæ cùm non addat, neque aliis in chartis inueniam, recitare ego quidem non poſſum. Quæcunque ea fuerint, certè Simoni Epiſcopatus ceſſit. Is anno ſæculi quarto & decimo, quo Petrus de Roſergio diem extremum obiit, agebat annum ætatis primum & octogeſimum. Ante annos 100. gens Belloſolia Vaurum venerat ex ignota mihi regione. Petrus Hebdomadarius Vauri & prior Caunæ videtur deduxiſſe. Interfuit anno 1420. vnioni Eccleſiæ Viuarienſis canonicorum collegio à Petro Bely Epiſcopo. Omnino ad vndecim Belloſolani leguntur in funerali Vaurenſis baſilicæ libro, omnes (ſi vnum & alterum excipias) preſbyteri, ſed ad Simonem Epiſcopum veniamus.

16. Simon de Belloſole ſedet annis 1515. 1516. 1522. 1523. ex Vaurenſium canonicorum chartis. Anno 1523. pro ſenio cedit Epiſcopatu, &

17. Petrus de Buxi illum adit, Regis in magno conſilio, vt loquuntur, conſiliarius, & Toloſæ in S. Stephani canonicis præpoſitus. Anno 1526. moritur.

18. Georgius de Selua annum ætatis octauum & decimum agens fit adminiſtratro, vt loquuntur, ſpiritualis & temporalis Vaurenſium Epiſcopatus anno Chriſti 1526. & vngitur in Epiſcopum anno ætatis ſexto ac vigeſimo, Chriſti trigeſimo quarto. Hic vir, Ioannis primi in Pariſienſi curia præſidis filius, magnum ſibi nomen peperit pietate, ſapientiâ, ſcientiâ, eloquentiâ, rebúſque demum geſtis. A Rege Legatus iuit Romam, Venetias, & ad Carolum Imperatorem in Germaniam. Gallicè reddidit Plutarchum de Romanorum aliquot Græcorúmque vita, proprio marte ſcripſit Gallico etiã idiomate concionem ad ſuos Vaurenſes de baptiſmo, & confirmatione, & alia ejuſmodi opuſcula ſpiritualia; rationem quâ vir à principe in dignitate conſtitutus felicitatem poſſit & temporalem ſeruare, & parare æternam; quo conſtituenda modo ſit pax inter Germanorum Imperatorem, & Francorum Regem; duas ad Germanos orationes. Anno 1534. Georgij vicarius capita in lucem emiſit, quæ in ſynodo conſtituerat. Anno 1538. Soricinij initiauit clericos ſacris ordinibus. Anno 1542. die 12. menſis Aprilis extremum diem obiit, ex funerali Vaurenſium canonicorum libro, & ſanctè quidem illum obiit, nam ferunt etiam à morte aliqua peregiſſe, quibus oſtenderet ſe in cœlo viuere. Cùm eſſem Vauri anno 1654. memini me audire à Vaurenſi Præpoſito, caput ejus viſum in multo lumine poſt apertum conditorium, in quod inferre cogitabant cadauer Claudij du Vergier Epiſcopi: dentem verò ex ejus maxilla per humationem Petri de Marueil etiam Epiſcopi erutum, pepuliſſe magno portento febrem è plurimorum hominum corporibus. Atque hæc eò fidentiùs dico, quod nemo Vaurenſium neſcit, & cetera virtutis decora per vitam tuliſſe, & præcipuâ in pauperes charitate fulſiſſe. Igitur & ab aliis fando accepi, & à Vaurenſi illo Præpoſito, cùm nihil frumenti, quod egenis præterea concederetur, ſupereſſet in ejus granario, illud, & quidem optimo, compleſſe ſuis precibus.

19. Petrus de Marueil, Brantoſmi apud Petragoricenſes, & Cellæ Trecenſis abbas, Georgio in Vaurenſi epiſcopatu ſucceſſit. Anno 1544. neſcio quod ſacerdotium contuliſſe inuenio in Vaurenſium canonicorum chartis. Annis 1545. 1555. 1556. ſediſſe in lego in ijſdem chartis. Anno 1557. interfuiſſe publicis vniuerſi regni comitiis Henrico rege Tillius docet. Eodem anno moritur.

20. Petrus Daneſius anno 1557. die 20. menſis Iunij ſedit, ex proteſtatione pro Eccleſiâ de Campobone; & die primâ menſis Ianuarij, ex collatione canonicatus in Capite Iouis. Anno 1558. 1559. 1561. 1562. ſedit, vt habent Vaurenſium canonicorum chartæ. Anno 1572. ſediſſe habent de S. Aignano ſacerdotij collationis tabulæ. De doctiſſimi viri laudibus ſequentia ſcripſit Gilbertus Genebrardus in epitaphio. *Orator ad Tridentium Concilium miſſus: judex Petro Roma noua in ſcientiis, & artibus molienti impoſitus: ab Henrico II. Franciſci II. & Caroli Ducis Lotharingi inſtitutioni præfectus: multis demum muneribus pro Eccleſia, literis, patria, regno, regibus quatuor, principibus compluribus, honorificè in pace, & bello perfunctus, octogenarius in Domino obdormiuit anno* 1577. *Aprilis* 23. *hora à Meridie tertia* in S. Germanis de pratis.

21. Petrus

21. Petrus du Faur, seu Faure (Latinè aliqui Fabrum vocant) post Petrum Danesium ex magno (vt loquuntur) Tolosæ Archidiacono in Episcopum electus, nunquam adiit Vaurum, neque in Vaurensis Ecclesiæ possessionem aliquando immissus est. Anno illius sæculi septimo & septuagesimo Rex in antistitem à Pontifice postulauit: anno 1. & 80. Pontifex literis suis ipsum dixit Episcopum: sed cùm jam annos 5. haberet Vauri œconomum, vt loquuntur, qui res fructúsque Episcopij colligeret, senio grauis anno sæculi secundo & octogesimo, ante tertium mensis Septembris diem, in ipso, vt ita dicam, Episcopatus limine occubuit. Petro du Faur & Gaufridâ Douce genitus, fratres quatuor habuit, Ludouicum in Tolosana curia consiliarium Regis, & Nauarræum cancellarium, Arnaudum Pujolij dominum, Carolum Tolosæ in regia præsidem curia, Guidonem denique illum Parisiensem præsidem scientiâ, sapientiâ, rebúsque pro regibus nostris patriâque, Tridenti maximè, & in Polonia gestis clarissimum.

22. Horatius de Birague anno 1583. Vaurensem Episcopatum adeptus est, & annis 1584. 1593. 1594. 1598. 1599. tenuit, vt Vaurenses canonicorum tabulæ memorant, multus in Italia, Romæque. Hic vir Mediolani natus patruum habuit Renatum, qui & Franciæ Cancellarius, & S. R. E. Cardinalis fuit. Lego vineam, laudatissimi feracem vini, nomine Ramusiam (vulgus appellat *Ruine*) hoc antistite restitutam episcopatui. Puto per barbarum, & Vaurensi Ecclesiæ funestum ab hæreticis tumultum, ab eo ereptam, ab aliis ad alios per bene longum tempus dominos transiisse. Horatius extremam diem obiit Vauri anno 1601. die 26. Febr.

23. Claudius du Vergier, Carolo du Harlay, qui à Rege postulabatur, alia omnia cogitante, cedentéque, anno demum 1606. die 6. mensis Iulij vnctus est in Episcopum. Moritur anno 1636. die 25. mensis Martij & sepelitur Vauri.

.... de Raconis nuper antistitis, & Ioannis Vincentij de Tulles post eum nunc Episcopi tempora, résque gestæ omnibus adeò apertæ sunt, vt eas aut è chartis eruere, aut commemorare superfluum videatur.

Vencienses.

Deutherius. *Vinciensis Episcopus obiit: in cujus locum Fronimius subrogatus est*, anno 9. post dejectionem ab Agathensi Episcopatu, per Leuvieldum S. Hermenegildi patrem, quia Ingildi consilium dederat nunquam transeundi ad arianismum, eunti ad nuptias cum Hermenegildo. *Gregorius Turonensis lib. 9. de historia cap. 24.* Anno 588. interfuit Ebredunensi Concilio apud Ludouicum de la Cheza ex MS. Baldezani.

Venetici.

Henricus. Huic Episcopo scripsit Philippus Pulcher anno 1303. ex historia dissidij inter Bonifacium VIII. & Philippum Pulchrum.

NOCTIVM BLANCALANDANARVM

PARS SECVNDA.

Illuſtr^mo & Reuer^mo Domino, D. GVILELMO EMMANVELI DE LA FAY, IN SANCTIORE CONSILIO REGIS Conſiliario, Abbati Generali canonicorum S. Rufi.

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

EX quo tempore ad ſcribendum de Valentinorum Epiſcoporum rebus acceſſi, ex eo cogitaui de tuorum canonicorum initiis dicere, quorum monaſterio extruendo, Eſparueriam inſulam vendidit Odo Epiſcopus anno milleſimo centemo quinquageſimo octauo. De ipſis alij ſenſerunt alia. Hi Auenione cepiſſe voluerunt, illi, & ego aliàs, Valentiæ. Verùm nemo antiquas attulit hactenus tabulas, quibus ſuam firmaret ſententiam. Finxerunt etiam nonnulli neſcio quem Rufum, qui ſub annum milleſimum centeſimum ignotæ in Gallia vrbis Epiſcopus, originem atque adeò nomen ſanctiſſimo dederit Ordini. Nunc aliquid certi videor mihi ex antiquiſſima charta poſſe conſtituere. Igitur qui à pluribus annis auebam aliquid literarij muneris ad te mittere, iam tibi de tuis canonicis opuſculum ſcribo. Certè in illo Ordine, cui praes, ornando inſudare debemus plurimi. Tantâ ille ſapientia cepit, tanta ſanctitate propagatus fuit, vt nulli canonicorum Ordini hactenus inferior, ceteros qui ante ipſum in Gallia noſtra viguerunt, longo ſuperet interuallo. Et verò cùm Sanuictorini Pariſiorum monachi grauiter olim offendiſſent, malòque remedium quæreretur, non alij ſeu monachi, ſeu clerici totâ Galliâ, præter Sanrufenſes Valentiæ canonicos, inuenti ſunt,

ſunt, qui monaſterium reſtituerent, priſtinóque redderent nomini ſanctitatis. Domus S. Victoris Pariſienſis, *inquit Albericus anno* 1129. quæ erat priora nigrorum monachorum de Maſſilia, ejectis prædictis monachis, adductus eſt conuentus regularium de S. Rufo de Valentia. *Eo ipſo tempore Guido in agri Viennenſis parte, quam dicunt Inſulam, domum clericis excitauit, eoſque per annos omnino quinquaginta rexit Prior: ſed illo mortuo, ipſius diſcipuli, ſe vt in virtute perdurarent, Sanrufenſibus denique addiderunt. Longè majus eſt quod ſequitur. Cùm Sanrufenſes in Prouincia incipiebant, Volcij etiam in extremo quem nunc dicimus Delphinatum, canonici orti ſunt, quos ab ortus loco dicimus Volcienſes. Gerardus autem eorum inuentor adeò illuſtri pietatis claritate fulgebat, vt Auenionenſis Concilij patres anno* 1060. *eum in Siſtaricenſem Epiſcopum, antiquiſsimæ Eccleſiæ, quæ omnino conciderat, reſtituendæ euexerint. Sanrufenſium tamen celebritas omne ipſorum pene nomen extinxit. In paucas neque longè poſitas ſparſi ſunt domos, cùm tui canonici eam ipſam regionem, & præterea Prouinciam, Occitaniam, & Catalauniam implerent. Ad opuſculum Sanrufenſium initiis viſum eſt addere alia quatuor; duo de Præmonſtratenſium canonicorum, cœnobiis, Blancalandâ, & Lucerna; de Benedictorum monaſteriis, Manſiada, & Ganagobia duo. Præmonſtratenſium illorum chartas ante annos quatuor diligentiſsimè volutaui. Blancalandæ tum agebam. Ad illum me pro antiqua beneuolentia vocauerat illuſtriſsimus Vaurenſis Epiſcopus Ioannes Vincentius de Tulles Abbas. Ganagobiam ipſe adij, & de illa veteres tabulas in publico Forcalquerij proximi tabulario legi. Demum illuſtriſsimus Viuarienſium Epiſcopus Ludouicus Franciſcus de Suſe chartularium Manſiadæ, cuius Abbas eſt, legendum præbuit.*

SANRVFENSIVM
Canonicorum initia.

SANRVFENSIVM Canonicorum initia prorſus obſcura ſunt. Nemo ex antiquis tabulis illorum autorem adhuc aſſeruit, nemo tempus quo primùm prodierunt in lucem, nemo locũ in quo ſui Ordinis poſuerunt exordia Ego quidem libr. I. de Valentinis Epiſcopis editione primâ dixi cepiſſe Valẽtiæ: ſed conjecturâ potiùs nõ omnino inani, quàm certâ ratione agentis ſermo is fuit. Legebam habuiſſe abbatiam in illius agro ante annum milleſimum centeſimum, & in literis Vrbani II. Pontificis ab Innocentio VIII. etiam Pontifice recitatis id legebam. In hoc ergo cogitationis, neque immeritò, deuẽni abbatem in illa ipſa à canonicorum

eorum ortu sedisse. Nunc autem alia omnia cogito. Exscriptoris errore factum arbitror, vt in literis Innocentij (apographum erat quod vênit in meas manus, non archetypum) Vrbanus id quod legi scripsisse feratur. Hic enim Pontifex anno 1096. Arberio *extra muros Auenionenses* abbatiam habenti scripsit; Paschalis autem Vrbani successor anno 1115. Adelgerio siue Oldegario etiam *abbati canonicorum S. Rufi in Episcopatu Auennico.* Neque insolens exscriptoribus est hic, aut grauior etiam error. Sanmarthani tabulas vtriusque Pontificis ediderunt in lucem. Igitur non Valentiæ, sed Auenione, abbas Paschali & Vrbano Pontificibus sedebat in agro. Hoc etiam videor mihi posse addere. Sanrufenses canonici Auenione sua posuerunt initia, & ex eo sibi nomen fecerunt, quòd ad ædem S. Rufo sacram, in Auenionensi ad Druentiam fluuium agro, primùm habitauerunt. Auenionenses metropolitanæ basilicæ canonici chartam seruant, quæ facit vt ita sentiam. Ea sic habet.

In nomine æterni, summi, & Saluatoris nostri Iesu Christi, omnibus Catholici vtriusque ordinis, laicis, siue clericis, Benedictus gratia Dei Auenionensis sedis humilis Episcopus. Liquepateat cunctis videlicet pene omnibus, loca prope ciuitatem Auenionensem iam dicata fuisse ad summum honorem, & magnam sanctitatem habuisse, ac religiosissimè in seruitio Domini pertitisse, sita in honore S. Iusti gloriosissimi confessoris Christi, quem patrem habitatoribus ipsius loci fuisse non dubiiamus. Ac postquam huius Prouinciæ Episcopi non per dotum speciale, sed per terrenum locum in sede episcopali sublimati sunt, per superbam relationem, & in tumorem auersi, humilitatis, & religionis gratiæ, quam firmiter tenere debuerant, obliti sunt, ac per hoc opes & prædia sanctæ Dei Ecclesiæ, vnde pauperes, & clerici sustentari debuerant, mundiales homines injustè possident. Ideo namque tali occasione decepta prædicta loca inhabitabilis remansit. Sed cùm iam longum tempus præteriisset, & me Deus omnipotens, non meis meritis sed sua bonitate in sede pontificali sublimare voluisset, ex nostra Ecclesia clerici diuino amore tacti, pro oblitibus carnis nostram adientes præsentiam, scilicet Arnaldus, Odilo, Pontius, & Durandus, humiliter flagitarunt, quatenus iam dicta loca sanctorum, vt religiosè illic viuerent, concederemus. Quorum petitionibus prabentes assensum, vnà cum consilio canonicorum nostrorum concessimus, vt ab hodierna die & deinceps firmiter teneant & possideant tam illi, quàm successores illorum, cum iis quæ modò illis collata sunt, & in antea collatum. Et vt ego Benedictus episcopus tali desolatione congemiscens, cupiens vt Deus annuat ad pristinum reformare, dono supradictis presbyteris iam dictam Ecclesiam, quæ sita est in territorio Auenionis, subtus burgo ipsius ciuitatis, cum decimis, & oblationibus, cum primitiis, & cum terris, pascuis, vineis cultis & incultis, nemoribus: & dono illis super Sancto Rufo modiata de vinea culta omnè quod in eo continetur, &c. *per omnem circuitum medium milliare. Etiam damus,* &c. *per longum & circuitum in vniuerso quatuor mille septuaginta passus,*&c. *Si autem desiuerint iam dictæ personæ, quod absit, quæ dictum locum tenerent, & custodiant matri Ecclesiæ, & successoribus meis reuertat,*&c. *Actum publicè in Auenione ciuitate sub die calendarum Ianuarij anno incarnationis Dominicæ* 1039.

Hactenus Auenionensium metropolitanæ basilicæ canonicorum charta. Vides Ecclesias S. Rufi, & S. Iusti, à Benedicto Episcopo concessas fuisse Arnaldo, Odiloni, Pontio, & Durando presbyteris. Quæ sacra erat Iusto, jam olim

olim seu temporum injuriâ seu bellorum euersa est. Stat etiam nunc Rufo dicata. Vtramque Sanrufenses canonici, cùm illa superesset, tenuerunt. Hanc nostris quoque temporibus sibi habent; & in ea ante sedebat abbas, quàm in Esparueria ad Valentiam insula sedem poneret: tenebant ipsam Vrbano etiam II. Pontifice, qui scripsit Arberio abbati & fratribus *in ecclesia S. Rufi extra muros Auenionenses canonicam vitam professis*, sexto post Benedicti literas & 50. anno, cùm Arnaldus, sociorumve vnus aliquis fortasse superstes esset. A quo autem ambas accepisse dicendi sunt, quàm ab eodem Arnaldo? An potius cùm Arnaldus & socij ab æde S. Rufo sacra, ad quam habitabant, nomen sibi fecissent, illud propagarunt in posteros; & Sanrufenses primum seu presbyteri, seu clerici, deinde cùm in religiosum Ordinem coiissent, canonici dicti sunt? Vrbanus ergo subjungit in suis literis. *Apostolica vobis autoritate firmamus omnia, quæ Episcopi Auenion. Benedictus, Rostagnus, & Gibelinus vestræ Ecclesiæ contulerunt.* Ea significat quæ Benedictus in charta sua posuit, donauitque Arnaldo, & sociis: nam quæ alia possidebant Auenione Arberius Sanrufensis abbas & ejus canonici? Rostagnus Benedicto successit ad annum vsque 80 post 900. Episcopus, Gibelinus verò videtur, post Rostagnũ sedisse: Ambo quæ Sanrufensibus seu presbyteris, seu canonicis Benedictus concesserat, suprà me citatis commemorata tabulis sua etiam ipsi charta firmauerunt. Igitur ego quidem existimo eos Auenione occepisse anno 1038. sed quo anno ceperint seu *canonicam vitam*, vt cum Vrbano II. loquar, *profiteri*, seu abbatem sibi imponere, non inuenio. Arberium Sanmarthani faciunt primum abbatem, & secundum Adelbertum, ac tertium Adalgerium. Sed Lebertus ante Adalgerium sedit, anno scilicet 1108. ex Leodegario Viuariensi Episcopo, qui eo anno ipsi concessit *Ecclesiam S. Andeoli, in loco qui Burgias dicitur, vbi sacratissimum corpus eiusdẽ martyris quiescere videtur*, vt legitur in tabulis, quas ab eo scriptas retuli secundo de Viuariensibus Episcopis libro, numero 58. Adalgerius, siue Oldegarius è Sanrufensi abbate, in Barcinonensem Episcopum euasit anno 1116. Paschalis II. mandato, atque, vt Zurita libro 1. anno 1114. tradit, ex Barcinonensi antistite in Tarraconensem postea Archiepiscopum. Tam multis per vitam, & à morte miraculis inclaruit, vt totâ Catalauniâ jam tum olim habuerit vulgò sancti nomen, & Petrus Aragoniæ Rex, de eo in sanctorum virorum numerum adscribendo egerit cum Martino II. Pontifice, vt Hispanici martyrologij scriptor, qui pluribus de ipso disputat, docet ad diem 7. Martij. Sed quod ex Domenecco affert, abbatiam S. Rufi, cui Oldegarius præerat, fuisse tum *in Magalonensi non procul à Montepessulano ditione*, id profectò falsum esse intelligis ex superioribus.

Hîc vnum tacere non possum. Iustus, cui sacra erat ædes ante omnem tabularum memoriam euersa, dicitur à Benedicto Auenionensi Episcopo *confessor Christi, quem patrem habitatoribus ipsius loci fuisse non dubitamus.* Qui sic loquitur, is profectò tradit præpositum olim fuisse sacris eo in loco viris, vt errare dicendi sint, qui existimant primum à B. Rufo Auenionensem Episcopum fuisse. Sed quibus tandem viris præpositum fuisse dicemus, an clericis, an monachis? Vt vt hoc habeat, qui anno 1500. Sanrufensibus canonicis sacrarum breuiarium precum primus edidit, profectò errauit, cùm asseruit eum è Iudæa cum Rufo & Trophimo, Magdalenaque & Martha venisse; neque aliis eo in loco ad virtutem fuisse Ducem, sed moniales

les nescio quas post cladem à barbaris hominibus illatam ipsi & Rufo cultum præbuisse,quibus canonici ob ejusdem Rufi præcipuam venerationem dicti Sanrufenses,longo pòst tempore successerint. Nam è quibus tandem tabulis,Benedicti Auenionensis post annum 900.Episcopi chartâ verioribus, hæc accepit? Minùs fortassis falletur,qui dixerit eum esse Iustum,non autem Complutensem martyrem,qui Segureti non procul Auenione,populum innumeris supra naturæ vim prodigiis,ad sui venerationem nostris etiam temporibus adigit,vt annotaui libro 4.de Vasionensibus Episcopis numero 32. Sed profectò videtur is esse, cui dicatam ædem, Robertus & Maraco dederunt anno 1004. Sancteusebianis in Prouincia monachis. *Dederunt locum S.Eusebij*, vt etiam Sanmarthani tomo 4.Galliæ Christianæ recitant,*cum Ecclesiis Deo constructis : videlicet Ecclesias S.Mauritij,& S. Iusti confessoris.*

Quoniam verò ad Sancteusebianum monasterium dicendo deueni, placet subjungere chartam,quâ anno 1032. donatum est abbati S. Ægidij , in eruditorum virorum vsus : nemo hactenus inuentus est, qui eam ederet in lucem.Ipsam ex Sancteusebianis illustrissimi Ioannis Vincentij de Tulles Vaurensis Episcopi chartis accepi. Antiquissimi monasterij Abbas est.

Anno incarnationis Domini nostri Iesu Christi millesimo trigesimo secundo,indictione decimaquinta. Tempus legis istius donationis causâ non sine gestorum testificatione valebat : nunc verò post hanc legem ne qualibet donatio valere potest, si gestibus non fuerit alligata. Idcirco ego in Dei nomine Edelbertus , & vxor mea Ermenganda,& filij nostri Eldebertus, & Garacus cedimus vel donamus Deo, & S.Mariæ,& S.Petro,vel S.Ægidio confessori, qui est in comitatu Nemausensi, in valle Flamanesc, (Flauianam appellant alij) *vel ad ipsum abbatem domino Galterio,& ad ipsos monachos ibidem Deo seruientes,tam præsentibus, quàm futuris pro amore Dei, & per intercessionem omnium sanctorum, vt Deus omnipotens dimittat nobis omnia peccata nostra ; & pro remedio genitorum nostrorum, vel genitricum nostrarum,vel de heredibus nostris.Propterea cedimus vel donamus aliquid de alodio nostro,qui est in comitatu Aptensi, inter murum de castro, quod vocant Segnonem,hoc est abbatiam S.Eusebij,cum suis cellis, vel cum omnibus adjacentiis suis,id in mansis,villis,curtis,hortis, oglattis, pascuis, vineis, campis, pratis, siluis, garricis, aquis, aquarumve decursibus, quantum ad ipsam abbatiam aspicit, vel aspicere videtur, quæ ad nos pertinet, de nostris fundis possessionibus donamus, & ad perpetuum tradimus Deo, & S.Petro, Sanctoque Ægidio, & domino Gualterio abbati,& ad monachos ibidem Deo famulantes sic donamus,vt monachi teneant,& possideant. Profiteor sane, si quis, nos, aut heredes nostri vel vllus homo,aut vlla apposita persona qui contra hanc cessionem,vel donationem istam, sic agere, vel inquietare voluerit, non valeat vendicare quod expetit: sed in ipsius iram Dei omnipotentis incurrat,& S.Mariæ, & S.Michaëlis Archangli,& S.Petri Apostolorum principis, necnon & sancti eximij confessoris Christi Ægidij, & S. Eusebij incurrant maledictiones, & omnium Sanctorum abominationem & maledictionem accipiant, quas repererunt Dathan,& Abiron,quos viuos terra absorbuit, & cum Iuda traditore, qui Dominum tradidit, in infernum partem habeant,& hoc præsen firma & stabilis permaneat, omnique tempore.*

Antè huic de Sanrufensium canonicorum initiis lucubratiunculæ, quàm finem imponam,placet vnum addere.Fuit qui assereret vnam ædem sacram,

non

non duas Arnaldo & ſociis datam eſſe, eámque S.Rufi, nullam S.Iuſti; negaretque illos, errare, qui S.Iuſtum faciunt ſecundum Auenionis Epiſcopum, vtpote ita ſentientes cum vetere catalogo Epiſcoporum Auenionenſium, antiqua Auenionis hiſtoria, quæ in Vaticana bibliotheca ſeruatur, vetere Officio & manu & typis ſcripto canonicorum Sanrufenſium, Rituali MS. eorumdem edito ſub Letberto Abbate, charta demum membranea in volumen circumacta quæ ante annum 1629. erat impoſita tumulo S. Iuſti. Verùm abs dubio Benedictus Auenionis Epiſcopus dedit Arnoldo & ſociis templa duo, alterum S.Rufi, S.Iuſti alterum; & prorſus errant qui arbitrantur S. Iùſtum fuiſſe ſecundum Auenionis Epiſcopum. Sed cùm errare dico, id tantùm cogito, quod vox apud ſcriptores Latinos ſonat. Errat apud Ciceronem, Terentium, Liuium, qui falſum dicit. *Errare malo cum Platone*, inquit Cicero, *quàm cum iſtis vera ſentire*. Igitur vt ad primum illud de templis duobus veniam, ſic legimus in tabulis Benedicti Epiſcopi: *loca ſita in honore S.Iuſti*; & *iam dicta loca Sanctorum*; atque *Eccleſiam ſuper burgo*; ac *ſuper S.Rufi modiata de vinea*. Hæc omnia ſignificant templa duo, vt patet, non vnum; atque duo, quorum alterum S. Rufo ſacrum eſt, S. Iuſto alterum. Secundum autem de S.Iuſto, quod non fuerit Auenionis Epiſcopus, idem Benedictus non ineuidenter docet iſtis verbis: *Liquepateat cunctis loca prope ciuitatem Auenionenſem iam dicata fuiſſe ad ſummum honorem, & magnam ſanctitatem habuiſſe, ac religioſiſſimè in ſeruitio Domini perſtitiſſe, ſita in honorem S.Iuſti, quem patrem ipſius loci fuiſſe non dubitamus*. Qui ſic loquebatur, tibine videtur fando vnquam accepiſſe Iuſtum hunc fuiſſe Auenionis Epiſcopum? nonne potiùs docet fuiſſe patrem & magiſtrum, hominum aſceticam in eo loco vitam agentium? Profectò illi vni major debetur fides, & Auenionis Epiſcopo, & omnium antiquiſſimo de S. Iuſto ſcriptori, quàm Anonymis illis ſcriptoribus quos aduerſarius affert.

BLANCALANDA, ET Præmonſtratenſes Blancalandæ Abbates.

RICARDVS de Haia Præmonſtratenſes canonicos Blancalandam vocauit. Normanniæ Coneſtabilem plurimi nunc faciunt, & ante annos ducentos non pauci. Ex eo facere putabam, quòd Humetij dynaſtæ & Haiæ putei, & Vvanrengebecco, quibus fuerat dominatus, ex Ægidiæ filiæ dote imperitantes, Coneſtabilis dignitate poſiti ſunt, quaſi eam quoque in generum ipſe transfuderit. Nunquam tamen ſe ipſe Coneſtabilem dixit, nunquam dixere coætanei. Sed neque dixerunt qui elogium ſepulchro inſcripſere. Ipſius verò gener Ricardus de Humet ſex ante ejus mortem annis, milleſimo ſcilicet centeſimo ſexageſimo tertio, Coneſtabilis Normanniæ erat, vt tradunt antiqua Normanniæ chronica à Ducheſnio edita. Matildis vxor ſacro in opere ſociam ſe præbuit. Vernoniam gente fuiſſe vulgò aiunt, neque immeritò. Ipſa, conjux-

que voluerunt,vt Vvilelmus de Vernone,& Radulphus de Haia adessent abbatiam condentibus, remque suo nutu firmarent,maximo certè argumento Matildem Vvilelmo cognominem,sanguineque proximam fuisse,cùm Radulphus Haiensis gente fuerit, & de Ricardi fratre genitus. Ipsa tamen omnibus in tabulis Matildem de Haia se vocat: eodemque nomine appellatur in sepulchrali lapide, ex more fortassis Normannarum mulierum, quas sibi nomen ex conjugis gentilitio facere solitas lego.

Quo anno Ricardus & Matildis, Præmonstratenses canonicos Blancalandam vocauerint, non inuenio. Anno quarto & quinquagesimo supra millesimum centesimum, cùm ipsos suis prouentibus instruebant,jam altare,& proinde templum, ceterasque ædes, ipsis posuerant; tumultuario quidem, vt non ita pridem vocatis,neque dum certo reditu donatis, opere, sed tamen posuerant. Sic enim scripserunt de Vvilelmo Vernonio, & Radulpho Haiensi; *concedentibus, & super altare præfati monasterij propriis manibus nobiscum offerentibus.*

Lego eos deduxisse Dammartino in Belgio. Ex eodem Hasculfus de Suligneio suos Lucernam viginti à Blancalanda milliaribus ante decem annos deduxerat. Cur non Præmonstrati eos accepit, quod neque longiùs distat,& à Norberto sancti Ordinis inuentore recentem spirabat,inque ceteras per orbem domos,vt caput in membra, pietatem dimittebat? Datum hoc fortassis est canonicorum Dammartinensium virtuti: an potiùs id fecere Francorum ab Anglis,qui Normanniæ dominabantur odia, & Anglorum fœdera cum Burgundis Belgarum principibus?

Blancalanda verò, in qua monasterium canonicis excitauere, vallis est, quam à Septentrione, & Meridie colles, tumulique ab Oriente, & Occidente claudunt. Vbi Constantinus ager incultior, se reliquâ veluti educens Normanniâ intrat Oceanum, & Septentrioni obuersus bifido contra Angliam mucrone porrigitur, ibi proximè Haiam putei,insignem ante annos sexcentos dynastiam, inter Varengebeccum, Leyteram, & Numenillum, ignobiles pagos, non prorsus inamœnis cingitur in theatri figuram montibus. Nomen loco fecerunt habitus & color soli. Scilicet subalbescit ferme vniuersum,& non modicam partem infelices in saltus tristiaque tesqua (landas vulgus appellat) consumitur. Inuenio appellatam quoque Bruïeriam,scilicet à tesquis,nullâ subalbi coloris,qui in solo est, ratione habitâ. Pax inter Guilelmum Anglorum Regem, & Fulconem Comitem, *in loco qui vulgò Blancalanda, vel Bruïeria dicitur;* facta est: inquit Ordericus Vitalis libro 4. ad annum 1003.In veteribus tabulis lego incipere ab Estenclifij montis radicibus,desinere in Bellaualle.Suum illi monti nunc etiam stat nomen:isti valli (sinuî potiùs vallis) tempora suum abstulere;& quæ id nominis quondam habuerit,in tumulosa,ac proinde finibus in modicarum vallium morem distincta regione non possum dicere. Hi sunt ad Septentrionem,& Meridiem fines.Quos ab Oriente,& Occidente seu quondam habuerit, seu nunc habeat,quis in maxima post 500.annos prædiis mutatione limitum ac nominum afferat? Estenclifius mons omnis saltuosus,leniter,neque altè surgit ad Boream.In Occidentem resupinato, Numenilij per tumulos campi,pro regione non omnino infelices,occurrunt. Habent illos principio nemora,deinde hîc seu prata,seu pascua; ibi variæ segetes, & ad potum (indigenæ sidrum

drum vocant) pometa. Ipſos à tergo claudunt Douillani,& ad Meridionale latus Sanſymphorianenſes agri paſcuis,& ſegetibus læti. Hos ad eumdem Auſtrum ſequuntur primùm in monte nemora,deinde virgulteta Haiæ putei,donec ad Leyteranos venias,qui deinceps Blancalandam cingunt tribus ad Meridiem collibus, Scabioſo, Broquebuſæo, & Poteriano. Nominum cauſas nullus tradidit. Modicis vallibus diſtinguntur. Ab Oriente in Occidentem longè tendunt. Cæduis ſilueſcunt fere vniuerſi virgultis. Niandæa Poterianum,quà in Septentrionem,& Orientem reſupinatur, excipiunt. Iis verſus Orientem ſuccedit per tumulos,in agro Varengebeccio Boa, quæ à S.Michaële dicitur,area,areæque non modicum de præcelſa quercu fagóque nemus,quod via regia ab Eſtenclifio ſejungit monte.Quę memoratis finibus clauditur Blancalanda,ea per hiemē de Leyteranis montibus torrētes,& omnē per annū modico fluentes è paucis fontibus agmine,aquas excipit media.

Ad iſtas Ricardus & Matildis,ædes canonicis Dammartino deductis poſuerunt. Ibi excitaſſe, vbi nunc viſuntur, intelligis ex templo. Habet id conditoria Ricardi & Matildis. Ad ipſius meridiem habitauere ſemper canonici.Potuit quidem tempus, vt in hominum animis,vſuque rerum ac opportunitate, aliquid fere mutat,nunc ad illud canonicorum domum admouere,nunc ab eo aliquantulum ſejungere: ſed ad aliam ipſius partē nunquam poſuiſſe hoc affirmat,quòd ad aliam nulla vnquam aperta fuit in tēpli pariete porta quæ, vt ſolet, ad clauſtrum ferret.Blancalandanus Anonymus in chronologia MS. docet annos omninò 30. poſitos in ædificatione templi. Anno 55.ſupra 1000.ita ſcripſit;*Hoc anno fundata eſt Eccleſia S. Nicolai de Blancalanda:* ſexto autem & octogeſimo; *Hoc anno dedicata eſt Eccleſia S. Nicolai de Blancalanda.* Et Francorum Anglorumque publici, & Ricardi Matildiſque Haienſium familiæ priuati motus abs dubio fecere, vt cepta ædificatio produceretur in tam longum tempus.Denique Matildis Ricardo mortuo dans Blancalādanis canonicis *molinum de Riua ad faciendum luminare Eccleſiæ,cum tota molta* ſuorum *hominum de veteribus eſſartis,* ait ſe id concedere *in anno,in quo recuperauit tenementum* ſuum *de manu domini Regis.*

Iam quibus opibus monaſterium ſui fundatores inſtruxerint, accipe ex tabulis quas confeceſe.

Ricardus de Haia, & Matildis vxor eius, omnibus hominibus ſuis & amicis Normanniæ, & Angliæ ſalutem, & dilectionem. Notum ſit veſtræ dilectioni, & omnium tam præſentium, quàm futurorum caritati,quòd nos in propria hereditate noſtra,in loco qui Blancalanda dicitur, vnum monaſterium fundauimus in honore Dei & Domini noſtri Ieſu Chriſti, & beatæ genitricis eius, & ſanctiſſimi confeſſoris Nicolai;ibique conuentum canonicorum ad ſeruiendum Deo in Ordine Præmonſtratenſi conſtituimus, quibus ad victum & veſtitum, pro redemptione animarum noſtrarum,de paruitate noſtra hæc ſubſcripta conferentes in perpetuam eleemoſynam, per manum D. Ricardi Conſtantienſis Epiſcopi Domino conſecrauimus, Vvilelmo de Vernone,& Ricardo filio eius,& Radulpho de Haia nepote noſtro,concedentibus, & ſuper altare præfati monaſterij propriis manibus nobiſcum offerentibus, ipſum videlicet locum in quo fundatum eſt monaſterium,cum omnibus adiacentibus ſuis, à Bellaualle vſque ad montem Eſtenclif, ſicut eum à foreſta ſeparat terminorum appoſitio. In Haia-putei terram Cornart: in telone quadraginta ſolidos, & domum Hugonis de Nigellibulmo cum ſuo horto, & prædio,ita quieta,quòd homo qui

 in

in ea manebit, vendat & emat in domo & extrà, in foro, & vbique quietè: & duas acras terræ juxta terram Malcouenant: & molendinum tanarium juxta parcum. In Aufremaisnil terram Radulfi clerici, & terram Gaufridi fratris sacerdotis: & alias decem acras terræ: & in mari vnam piscaturam, & salinam Hober: & terram Richerij de Fanoilleres: & terram integram, quam tenebat Radulphus Cheneuuant pro vno quartario auenæ. In Boleuilla maisuram Roberti Lisleman. Ad Candecote terram Rose. In Vvarengebec terram Gobe: ad Essarz duas maisuras terræ, & cum altera earum costumas in foresta ad opus figuli: forestas autem nostras vbique, & quamdiu durauerint ad omnia ædificia sua propria facienda, similiter ad ignem, & ad omnia domus necessaria; pasnagium porcorum suorum in eis quietum, & suorum hominum ab ipsis hominibus sibi persoluendũ, & omnes sibi vtiles ac necessarias costumas forestæ: in parco autem suorum tantùm porcorum quietationem, & communem cum nostris: & similiter post nos cũ porcis domini libertatem, & abrosturam vnam, & coria ceruorum & omnium bissarum: & terrã Rogerij forestarij integrè, sub chemino scilicet, & super cheminum, quam donauerunt eis ipse & Paganus filius ejus, cum domo quæ in ea erat. In Cheteuilla terrã Hugonis Tauri, & pisces exclusæ, quocumque modo capiantur: & assesiam retis in nouio molendini ad capiendas anguillas, & si voluerint in eo facere piscaturam: & vnam maisuram terræ ibi juxta ad hospitandum piscatorem. In Boseuilla terram Paruier. In Pompeuilla, & Vvarreuilla decimam graniarum, videlicet cùm carrus attulerit garbas, siue quadrigã, vel quocunque modo afferantur, & vndecumque, nouem in grangis computentur, decima canonicis reddatur: & decimam garbagij omnium denariorum excepto teloneo, & omnium quæcumque ex illis domino exeunt, & fœni, & camparti crassi piscis, & feriæ campaniæ, excepto molendino de Vado. Ecclesias autem de Cheteuilla, & de Boseuilla, & in Ecclesia de Montegardo quidquid ad feudum de Haia pertinet, similiter per manum domini Ricardi Constantiensis Episcopi donauimus huic nostro monasterio, ita scilicet quòd in Ecclesia de Montegardo, canonici in vita Radulfo de Rotoz, dimidias garbas decimæ tantùm habeant; post mortem verò eius totum integraliter ad canonicos redeat. Illam autem de Cheteuilla Godefridus sacerdos, & illam de Boseuilla Gaufridus, quia tunc in illis erant personæ, in vita sua à canonicis requirentes, susceperunt tanquam clerici obedientes, & de recognitione quod inter illos conuenit annuatim reddentes; post mortem verò eorum integraliter, & totæ, excepta quâdam parte decimæ garbarum, quæ ad præbendam de Moreton pertinet, & quietè ad canonicos redeant. Prænominati autem sacerdotes Godefridus, & Gaufridus omnem iuris hereditarij acclamationem, quam in illis faciebant, in manu domini Episcopi resignauerunt, & super altare præfati monasterij propriis manibus ponentes omnino dimiserunt. Quod similiter Rodulphus de Rotoz fecit de illa de Montegardo, & Ecclesiam S. Symphoriani cum omnibus ad eam pertinentibus, de quibus decima molendini de Candecote, & decimã piscium exclusæ eius. In Anglia Cambriguchan manerium cum omnibus pertinentiis, exceptâ Ecclesiâ. Hæc itaque præscrita præsente clero, & populo, & approbante donauimus huic nostro monasterio S. Nicolai de Blancalanda; nihil in omnibus iis retinentes, & ab omni iure, & dominio, & secularium consuetudinibus, querelâ, & exactione, ad nos pertinentibus libera & absoluta, super altare offerentes, per manum Episcopi Domino consecrauimus, excepto opere exclusæ in terra Parvier de Boseuilla, & in terra Hugonis Tauri de Chereuilla, quæ maisura etiam costumas suas habet quietas in foresta; & exceptâ multâ hominum de terra Radulfi clerici

apud

apud Anfremaisnil, & opere exclusæ. Testibus Ricardo Constantiensi Episcopo, Vvaltero Abbate Montisburgi, Radulfo Priore Exaquij, Ricardo Episcopo, & Philippo Constantiensi Archidiacono, Engelgero de Bohon, Roberto de Peretot, Renaldo de Mainil, Ricardo Auenel, Radulfo Cunes, & aliis multis. Anno ab incarnatione Domini millesimo centesimo quinquagesimo quarto in Blancalanda.

Hactenus tabulæ Ricardi, & Matildis. Ricardus Constantiensis Episcopus eas pro illorum temporum more suis probauit, roborauitque; & addidit Ricardum Auenel dedisse monasterio Ecclesiam de Bauteis, adjunxitque verba sequentia. *Donauerunt & alij, prout diuina gloria eis inspirare voluit, Vvilelmus de Vernone tres quartarias frumenti in molendino de Nigellihuno. Vvilelmus de S. Ioanne ad Thoreuillam, terram Godefridi filij Radulphi Couey. Rudulfus de Haia vnam salinam cum omnibus pertinentiis, quam Vvilelmus filius Vvache des Vvelles tunc tenebat. Hinfridus de Bohon, ad pontem Vime decimam molendini de Biart. Engelgerus de Bohon, ad Bohon terram de Rolenet. Ricardus de Glategneio i. m. salis, & totam terram suam, quæ est iuxta Blancalandam de feodo Rogerij monasterij. Rainaldus de Maisnillo moltæ hominum suorum de Runceia, vnam quartariam frumenti in molendino de Douilla. Thomas Bardous decimam molendini de Bresilleuast. Hugo Vvach, in Chateuilla terram quæ dicitur la Croute Annon.* Hæc ille eodem anno quarto & quinquagesimo. Tertio post Henricus Angliæ rex eadem Ricardo Episcopo memorauit suis literis firmauitque: eas verò ita conclusit. *Vt autem hæc omnia suprascripta, & quæcumque in futurum, & à quibuscumque rationabiliter & iustè prædictæ Ecclesiæ fuerint collata, firma & illibata permaneant, regiâ autoritate confirmo; & confirmata in regnum post me venturis protegenda, & confirmanda relinquens commendo.* Donauerunt & alij non pauca, præter eos, qui à Ricardo Episcopo memorati sunt; sed modica nobilium virorum munera sequi præterea oratione nō iuuat. Blancalandanorum historiæ canonicorum summa capita dicere suscepi, non autem eorum prouentus sigillatim censere. Hæc tamen quæ sub ipsa monasterij initia in eos collata sunt, prætermittere nolui, vt summorum virorum pietatem intelligeres, qui ad illud opibus augendum, ceteris per consequentia tempora duces magno & illustri exemplo fuerunt. Tacere tamen nec velim, ne debeam Ioannem Moretonij Comitem Blancalandanis canonicis concessisse ecclesiam S. Laurentij in Gersoio insulâ; & cùm è Comite in Angliæ Regem euasisset, Vvilelmum Constantiensem Episcopum in id doni consensisse, anno secundo & nonagesimo post millesimum centesimum. Principis exemplum secuti Vv. Paren, Rodulphus Paren Vilelmi frater, Ioannes de Lespessa, Vvilelmus de Chaëne, & Radulphus Pagani, plures decimas Sanlaurentianæ illius dynastiæ, prædiaque non pauca iisdem largiti sunt. Quid autem sileam, prioratus omnino sex iisdem insuper attributos olim fuisse, Broquebeufium, Crotabrunanum, Sanmargaritanum, Estoublonium, Lestræum, & Arneuillanum? De Crotabrunano, Lestræo, & aliis, nihil lego ante annum millesimum ducentesimum. Bruguebeufius sub initia Blancalandani monasterij erectus est à Guilelmo de Aurea-Valle domino de Luitheare; erectionémque probauit, plurimúmque auxit, Adam de Portu, Leuthearis post Guilelmum dominus, Petro abbate, qui ab anno millesimo centesimo sexagesimo septimo, vsque ad millesimum ducentesimum decimum præfuit monasterio.

Qui

Qui & quo numero, canonici Dammartino venerint Blancalandam, nullæ tabulæ habent. Silentium triste, posterisque damnosum. Pietate insignes, morumque integros fuisse affirmat, quòd Blancalandam à suis præsulibus sunt præ aliis pluribus missi; quòd Ricardi, & Matildis, monasterij conditorum, expectationem impleuere; quòd Ricardum Auenellium, Vvilelmum de S. Ioanne, Himfridum de Bohon, aliosque Constantinâ regione illustres viros adduxerunt ad augenda fundatorum munera. Sed illa virtus fuit profectò singularis, quâ factum est vt frequentissimi iuuenes, alij ab aliis, ad nostra vsque tempora Præmonstratensem Ordinem ampelexi sint, omnemque vitam egerint Blancalandæ in Dei laudibus. Anonymus Blancalandæ chronologus ita loquitur annò millesimo centesimo sexagesimo septimo: *Ranulphus primus pater fratrum Blancalandæ.* Quia non vocat abbatem, existimo fuisse sociis Dammartino venientibus ducem, & ad illud vsque tempus, quo instructis in sedibus abbatem sibi præficerent, patrem. Certè abbatum syllabus, libro funerali canonicorum ad finem additus, tradit secundum abbatem fuisse, non primum. Placet eum afferre, ipsoque omnem de Blancalandano monasterio lucubratiunculam concludere.

Robertus de Pretot. Creatur anno moritur anno...... die 2. Maij.

Ranulphus de Runcheia. Creatur anno moritur anno 1167. die vicesima sexta Iulij.

Blancalandanus Anonymus in sua chronologia sic habet anno 1167. *Hoc anno obiit domus Ranulphus primus pater fratrum Blancalandæ.*

Petrus, dictus Poëta. Creatur anno 1167. cedit abbatiâ anno 1213. 7. cal. Nouembris. moritur anno 1217. 12. Iunij.

Robertus de Rauenouilla. Creatur anno 1217. calendis Decembris. moritur anno incerto 26. Aprilis.

Nicolaus de Strauilla. Creatur anno incerto. moritur anno 1232. die tertia Martij.

Petrus de Baudienuilla. Creatur anno millesimo ducentesimo trigesimo secundo, cedit abbatia anno 1247.

Robertus, dictus Hayton, siue Hyton. Creatur anno 1247. cedit abbatiâ anno 1253. 16. Nouembris.

Thomas de S. Mariæ ecclesia, dictus Rex. Creatur anno 1253. 3. idus Maij. moritur anno 1260. 27. Octobris.

Guilelmus Auberi de S. Mariæ ecclesia. Creatur anno 1260. moritur anno 1271. 14. Nouembris.

Thomas Fabien. Creatur anno millesimo ducentesimo septuagesimo primo. moritur anno 1298. 30. Augusti.

Robertus, dictus Hardy. Creatur anno 1298. moritur anno 1331.

Ioannes Pirebout (aliis Pitebout.) Creatur anno 1331. moritur anno 1337. 17. Ianuarij.

Guilelmus de Corsello (aliis Coësello) Creatur anno 1337. moritur anno 1349. 5. Septembris.

Nicolaus de Bonauilla. Creatur anno millesimo trecentesimo quadragesimo nono. moritur anno 1362. 27. Augusti.

Albinus le Rous. Creatur anno 1362. moritur anno 1377. 3. Aprilis.

Thomas de insulis. Creatur anno 1377. moritur anno 1412. 23. Iunij.

Thomas

Thomas de S.Laudo. Creatur anno 1412. *Accipit mitram, & alia pontificalia à Ioanne* 23. *anno* 1413. Hic anno 1430. Henrici ſexti Angliæ Regis conceſſione, è Britannia, in quam cum ſanctorum reliquiis, argenteiſque templi vaſis, & monaſterij veteribus chartis fugerat, redit Blancalandam. Henricus ab annis nouem tum regnabat: igitur Thomas ſupra nouem annos in Britannia fuit. Secum habebat duos è Blancalandanis canonicis. Hæc omnia leguntur in membranea charta Blancalandæ, qua Henricus Rex Thomæ concedit vt in ſuum monaſterium redeat. Thomas. *moritur anno* 1447. 26. *Februarij*.

Thomas de S. Laudo, junior, & nepos præceſſoris. Creatur anno 1447. *moritur anno* 1461. 9. *Septembris*.

Nicolaus Mulot. Creatur anno 1461. *cedit abbatiâ anno* 1476. *moritur anno* 1483. 9. *Februarij*.

Nicolaus Pitebout. Creatur anno 1476. *moritur anno* 1485. *die decima tertia Februarij*.

Petrus Roſſelin. Creatur anno 1485. *moritur anno* 1501. 5. *Martij*.

Petrus Fabri. Creatur anno 1501. *moritur anno* 1507. 1. *Iunij*.

Laurentius Mulot. Creatur anno 1507. 22. *Iunij. cedit abbatiâ anno* 1535. *& moritur* 2. *Februarij*.

Nicolaus le Maiſtre. Creatur anno 1535. *cedit abbatiâ anno* 1539. *die* 23. *Aprilis*.

Nicolaus Maiſtre, junior. Creatur anno 1520. 6. *Maij*.

Franciſcus de Bouliers, Mannæ in Prouincia *dominus. Creatur anno incerto, ex abbate Foroiulienſis Epiſcopus*.

Philippus Trouſſey. Ex priore abbas, Porphyrienſis fuit *Epiſcopus*.

Franciſcus Trouſſey.

.... *Grimaldi S.R.E. Cardinalis*, poſtea Aquenſis Archiepiſcopus.

Zongus Ondodei. deinde Forojulienſis Epiſcopus.

Ioannes Vincentius de Tulles Vaurenſis Epiſcopus.

Ceterum quo anno Ricardus de Haia, & Matildis Ricardi vxor, Blancalandani monaſterij fundatores mortui fuerint, accipe, ex inſcriptione, quæ in eorum ſepulchris viſitur in Blancalandano templo, ad ſummi altaris dexteram.

Hic iacet corpus nobiliſſimi domini Ricardi de Haia, militis, conditoris hujus Eccleſiæ, cujus anima partem habeat cum beatis. Ipſe quidem obiit anno domini milleſimo centeſimo ſexageſimo nono, ſexto calendas Maij.

Hic jacet corpus nobiliſſimæ dominæ, dominæ Matildis de Haia fundatricis hujus Eccleſiæ, cujus anima partem habeat cum beatis. Ipſa quidem obiit anno Domini milleſimo ducenteſimo nono, quarto calendas Auguſti.

LVCERNA, ET LVCERNÆ Abbates.

LVCERNA, ſiue, vt in antiquis aliquot chartis legimus, Lucerna, & Luiſerna, vicus eſt in Abrincenſi Normanniæ diœceſi. Præmonſtratenſes canonici anno 1143. ad eam Dammartino venerunt Teſ-

celino Duce, & primo postea abbate, Hasculfus de Suligneio eos excepit domi suæ, ipsisque monasterium erexit, ac dotauit, sub roboream siluam, loco irriguo, neque inamœno; & octodecim pôst annis Guilelmum de S. Ioanne accepit in abbatiæ fundationis socium. Vniuersæ ædes seu à Francis, seu ab Anglis, per aspera illa & diuturna inter vtramque gentem bella, non semel sunt euersæ, pacéque redditâ restitutæ. Franciscus à Bellario, optimus & piissimus abbas, templum ad omnem pro loco elegantiam nuper ornauit, & claustrum suis omnibus officinis aptè instruxit. Tabulæ quibus Haisculphus seu monasterij dotem confecit, seu Vvilelmum de S. Ioanne in abbatiæ fundatoris & aduocati socium accepit, ad me non peruenerunt. Henricus tum Angliæ Rex, monasterij ab eo erectionem literis suis probauit, & Ricardus Abrincensis Episcopus scripsit acceptionem Vvilelmi ab Haisculfo in abbatiæ fundatorem & patronum, atque omnem rei gestæ ordinem. Vtriusque charta visitur in tabulario Lucernensium canonicorum. Nobile hoc antiqui temporis monumentum, ad communes eruditorum vsus publicam in lucem educere, & hîc exscribere mihi visum est. Angliæ rex ad Haisculfum adjungit ceteros proceres, qui muneris aliquid in monasterium contulere, sic loquitur.

Henricus Angliæ Rex, & Dux Norm. & Aquit. & Comes Andeg. Archiepiscopo Rotom. Episcopis, Abbatibus, Comitibus, Iustitiis, Baronibus, Vicecomitibus, Ministris, & omnibus fidelibus totius Normanniæ salutem. Sciatis me concessisse, & confirmasse in perpetuam eleemosynam Deo, & Ecclesiæ S. Trinitatis de Lucerna, & regularibus canonicis ibidem Deo seruientibus, quidquid eis rationabiliter datum est. Videlicet ex dono Hasculfi de Suligneio molendinum scilicet cum molta, & totam terram cum hominibus, & duas garbas decimæ; & partem nemoris in dominio, & in reliquo decimam siue in pascuis, siue in venditione lignorum; & in Gripone decimam de omnibus reditibus, ad dominum castri pertinentibus; & duos burgenses. In Marceio masuram Osberni Dapiferi, & quidquid ibi siue de dono, siue de emptione possident. In Suligneio vineam de Doi; & dominium suum circa vineam, & masuram Ranulfi de Montibus. In Rosigneio decem acras terræ. In Crolum sex acras. Ex dono Ioannis de Suligneio totam terram suam de Luiserna cum hominibus. Ex dono Vvilelmi de Semileio, & vxoris ejus Leiart, decimam molendini de Burreio. Ex dono Gaufridi de Suligneio decem acras terræ in Burreio. Ex dono Roberti Hairon dimidiam acram terræ in Suligneio, & decimam molendini sui de Charenceio, concedente vxore, & genero, & filia sua, &...... masuram Roberti filij, Mariæ. Ex dono Philippi de S. Petro Lansgier, & Alani filij eius, & Henrici fratris ejusdem Philippi, decimam de omnibus molendinis suis de S. Petro, de Montuiron, de Donuilla, de Valle Seræ, de Cornical; & vnam piscariam in Boillum; & quidquid in Ecclesia de Montuiron ad ipsos pertinebat, & dimidiam decimam de tota sua terra in parochia S. Petri Lansgier. Ex dono Hasculfi Dastinel dimidium molendinum suum, & dimidium dominium suum in Cambis, & ex dono Petri fratris eius masuram Rogerij Lemonner. Ex dono Ricardi Penurel in Canceio masuram Osberni filij Basiræ, & vnum clausum. Ex dono Vvilelmi Dastin in Sartille duas acras terræ. Ex dono Huarchi dimidiam acram. Ex dono Philippi de Musca quindecim acras terræ in Luiserna, iuxta nemus, & totam terram inter Tar, & ductum aquæ molendini Patriz. Ex dono Rogerij Pilet in Abrincis totã hereditatem

suam,

uam, siue in domibus siue in vineis, & in agris, & in hortis. Ex dono Lamberti de Oriere, & Berengeri fratris ejus, duas acras terræ juxta murum ciuitatis Abrinc. Ex dono Bertrandi de Verduno ibidem dimidiam acram. Ex dono Ricardi Abrinc. Episcopi ecclesiam de Montuiron cum omnibus pertinentiis suis. Ex dono alterius Ricardi Episcopi, & Hasculfi de Suligneio, Ecclesiam de Suligneio cum omnibus pertinentiis suis. Ex dono Vvilelmi filij Vitalis suas vineas. Ex dono Radulfi Britonis virgultam vineæ. Ex dono Vvilelmi de Duxeio, & matris ejus, tres acras terræ in Cancernol. Ex dono Vvilelmi Delbois mon. sexaginta acras terræ juxta Seinam. Ex dono Ricardi de Rochella sex acras juxta suum viuarium. Ex dono Roberti de nemore duas acras. Ex dono Ramaldi de Labquerie duas acras. Ex dono Ricardi de Lingieure, & Ricardi Vvasce masuram Alpoignant. Ex dono Rogeri de Crolum vnam acram in Crolum, & quidquid ibidem, siue de dono, siue de emptione possident. Ex dono Radulphi Peilenilam quartam partem molendini de Nigrapalude. Ex dono Ranulphi de Borgenoue duas acras. Ex dono Bernulfi tres acras. Ex dono Radulfi de Veim quinque acras. Ex dono Ruallendi de Genecio sex quart. salis in vna salina ad Genecium. Ex dono Bernardi abbatis de monte, & totius conuentus, collem juxta viuarium canonicorum Quare volo, & firmiter præcipio, quòd prædictos canonicos nullus perturbare audeat, nec de his omnibus in placitum mittere, nisi ego præcepero. Sed hæc omnia prædictà habeant & teneant, cum omnibus pertinentiis, & liberis consuetudinibus, & quietantiis suis in bosco, & plano; in pratis & pascuis, in viis & semitis, in aquis & molendinis, in burgo & extrà & in omnibus locis ita bene, & in pace, & liberè, & quietè, & honorificè, sicut charta eorum eis rationabiliter testantur, testibus Philippo Baiocensi, A. Lexouiensi, R. Ebroicensi episcopis, Thomâ Cant. Ricardo de Humeto Constabulario, Man. Biset Dapifero, Vv. filio Ioannis, Vv. filio Ham. Iordano Tesson, apud Argentom.

Hactenus Anglorum Rex. Quo anno dedit istas literas? incertum est: Certè non eas scripsit post millesimum centesimum sexagesimum tertium; ipso enim Philippus Baiocensis Episcopus testis mortuus est: neque ante quinquagesimum illius sæculi, ipso enim regnare post Stephanum cepit. Henricus scilicet secundus est hic, qui extremum diem obiens septuagesimo, tertium reliquit heredem, cùm primus ante Stephanum anno centesimo regnum adierit mortuo Vvilelmo Rufo fratre. Quocumque anno literas eas confecerit, Ricardus Abrincensis Episcopus, primo & sexagesimo suis testatus est, Vvilelmum de S. Ioanne ab Hasculfo de Suligneio accepisse fundatoris & aduocati abbatiæ nomen, ita habent.

Vniuersis sanctæ matris Ecclesiæ filiis, tam prælatis, quàm subditis, Ricardus Dei gratiâ Abrincensis Ecclesiæ minister humilis salutem & dilectionem. Notum sit omnibus tam futuris, quàm præsentibus, quòd canonici de Luserna, terram quæ est inter primum viuarium ipsorum, & nemus, & Thar, & Tarnet, quam priùs eis dederat Hasculfus de Suligneio in perpetuam eleemosynam, eidem Hasculfo reddiderūt in præsentia Achardi prædecessoris nostri bonæ memoriæ Episcopi, & nostra, dum essem Constantiensis Archidiaconus. Præfatus verò Hasculfus totam supradictam terram, quæ priùs eleemosyna fuerat, dedit Deo, & prædicto Episcopo, liberam, & solutam, in perpetuam eleemosynam: Episcopus verò eam dedit Vvilelmo de S. Ioanne liberam, & quietam, ad fundandam in ea abbatiam in honore S. Trinitatis. Concesserunt itaque Episcopus, & Hasculfus priùs fuerat aduocatus prædictæ eleemosynæ,

ita & Vvilelmus deinceps aduocatus eiuſdem eſſet eleemoſynæ, & abbatiæ, quæ in ea erat fundanda. Pro hac autem conceſſione dedit idem Vvilelmus memorato Haſculfo vnum ſcyphum argenteum, in præſentia præfati Epiſcopi, & noſtra. Actum eſt hoc anno Verbi incarnati 1161. *præſentibus iſtis, Rollando decano, Vvilelmo archidiacono, Roberto capellano, Roberto de Rochella, & filiis eius Hugone, & Andrea, Roberto de S. Ioanne, Gilberto de Campellis, Rogerio paupere de Rochella, Ranulfo de S. Petro, Radulfo de S. Maria, Vvilelmo de Fulgeriis, Ricardo de Aurea valle, magiſtro Ricardo de S. Petro, & Ramaldo capellano de S. Ioanne, Ricardo capellano, Rogerio de S. Ioanne, & aliis quàm pluribus.*

Quis Ricardus hic epiſcopus, quis ante Ricardum Achardus? Lego quidem Archardum ſediſſe anno milleſimo centeſimo ſexageſimo ſecundo, & Ricardum primo ac ſeptuageſimo: ſed ante Achardum, vulgò fertur Herbertus extremam diem obijſſe ſexageſimo, menſe Septembri. Igitur Cenalis, vt ſedes Abrincenſis non diceretur vacaſſe ad ſecundum vſque & ſexageſimum, quo Roberti de Monte ſupplementum tradit Achardi epiſcopatus initia, hæc à die ſeptima & vigeſima ſexageſimi primi repetit. Tu dic ab Herberto Achardos ſediſſe duos, & duos etiam Ricardos: & Achardum ac Ricardum priores non ſediſſe multos menſes. Cùm Haſculfus illo epiſcopo Vvilelmum accepiſſet in abbatiæ fundatoris ſocium, hic rem geſtam poſuit in tabulis quas exſcripſi anno primo & ſexageſimo, & non multos poſt dies è vita exceſſit, ſucceſſoremque habuit Achardum ſecundum ex Victorino Pariſiis abbate. Ita ego quidem ſentiebam, & aſſerendum profectò eſt, vt ſua tabulis Ricardi antiſtitis veritas conſtet. Et verò non eſt quòd quis arbitretur dici per magnum errorem ſcriptas anno primo & ſexageſimo, quo Archardus ſedebat, cùm ſcriptæ fuerint primo & ſeptuageſimo quo Ricardus ſedere cepit, nam Vvilelmus anno ſecundo & ſexageſimo *terram* illam *inter primum viuarium, & nemus, & Thar, & Tharneth*, ab Archardo epiſcopo acceptam, tradit Achardo (certè ſecundo ſeu poſteriori) epiſcopo Lucernanis canonicis ad excitandum in ea monaſterium. Eo ipſo & præterea nonageſimoprimo plurima illis conceſſit, vt ex charta, quam Lucernenſes canonici ſeruant, intelligere eſt, neque placet eam ex ſcribere.

Atque hactenus dictum ſit de fundatione Lucernenſis monaſterij. In eius tabulario charta eſt, manu innominati canonici ſupra ducentos annos ſcripta, quæ ſumma nonnullarum illius rerum capita per annos chronologicos deducit ſequentibus verbis.

Anno 1143. Haſculfus de Suligneio fundauit monaſterium in nemore de Curuafoſſa. Anno 1144. Teſcelinus circa feſtum S. Sebaſtiani creatur primus abbas. Eodem anno, octauo idus Iunij, moritur Tankerendus primus prior, in cuius pectore crux lactea in hora mortis apparuit. Anno 1145. è nemore fratres deſcenderunt in vallem iuxta Thor, & excepti ſunt in capella lignea à Ricardo de Suligneio Abrincenſi epiſcopo, fatre fundatoris, qui in ea conſecrauit altare coram innumerabili populo in feſto S. Lucæ. Nemoris ſedes incommodiſſima erat. Anno 1156. Teſcelinus primus abbas moritur 15. cal. Ferbruarij. Anmo 1157. Anſgotus 19. Maij creatur ſecundus abbas. Anno 1161. Nomen fundatoris tranſlatum eſt ab Haſculfo de Suligneio ad Guillelmum de S. Ioanne.

Anno 1162. 10. cal. Maij è valle iuxta viuarium, vbi annis 16. mensibus 6. & diebus 6. fuerat abbatia, fratres venerunt in locum in quo nunc ea est, cum magno populi comitatu. Eodem anno primum donum fecere Guilelmus de S. Ioanne, Robertus frater eius, & Oliua vxor eius, de loco in quo fundata est abbatia, de Garreio, de ecclesia S. Ioannis cum suis pertinentiis, de piscaria ad mare, de ecclesia de Rochella, de ecclesia de Angelo, de dimidia ecclesia de Tonuilla, de feodo de Bassoburgo episc. Constant. & multis aliis in episcopatibus Abrinc. & in Anglia. Anno 1164. 12. cal. April. ecclesiæ primus lapis iactus est ab Achardo Abrinc. episcopo, & Ansgoto abbate, offerentibus Asculfode Suligneio & Vvilelmo de S. Ioanne fundatoribus. Anno 1178. presbytorio, choro, & peractis Ricardus Abrinc. episcopus introduxit nos in ecclesiam, & eius altare consecrauit, in honorem omnium apostolorum, in festo S. Thomæ. Anno 1206. Ansgotus, cùm rexisset annos 49. sex mensibus & quinque diebus minùs, causatus insufficientiam ætatis, Ordinis consilio requisito, cessit abbatiâ, in vigilia Apostolorum Simonis & Iudæ, & postea obijt 10 calendas Aprili. Anno 1215. & 1216. Radulphus de Dragnauilla erat abbas: fuerat prior temporibus Ansgoti. Obijt 7. idus Nouembris. Anno 1345. cepit maxima mortalitas, quæ durauit annos tres, & extinxit vbique terrarum partes duas virorum & mulierum, abbate Rudulfo Clerici. Huius abbatis tempore dirutæ sunt tres partes turris, sinistra crux, seu pars ecclesiæ cum capellis à summo vsque deorsum, pinnaculum, & porta nauis ecclesiæ radicitus, & totæ votæ seu dicus eiusdem nauis, sic quòd non remanserunt in naui nisi tres postes in medio à parte sinistra, totum dormitorium, refectorium, & horrea refectorium & ecclesiam tangentia, vel succensa, vel ad terram prostrata fuerunt. Porta anterior, & eleemosynaria, & omnes aulæ, ac domus easdem contingentes, ad nihilùm redactæ, & sic per multum tempus extiterunt. Solum ibidem remansit valetudinarium cum cappella, in qua faciebant inopes Officium. In abbatum serie, manu eiusdem aut alterius canonici primùm ceptâ, deinde ab aliis alios tempore ad nos deductâ, monastehæc strages ab Angliæ & Nauarræ regum militibus anno 1345. illata traditur. Eam seriem ex eiusdem abbatiæ tabulario à me cum ceteris quas hactenus retulit, chartis exscriptam accipe. Scilicet id vnum de Lucernanis Præmostratensibus vt dicam reliquum est. Quia tamen in superioribus sæpenumero legimus acram terræ, placet (hic priùs addere sequentia ex litteris quas memini me legere in archiuo monasterij Blancalandani. *Acra capit vergeas quatuor, vergea perticas quadraginta, pertica pedes quadratos viginti quatuor.* Ex istis verbis intelligere est in libro variorùm autorum de limitibus, Innominatum vera scripsisse cùm attulit sequentia. *Pertica, passus duo, id est pedes derem, Perticas autem iuxta loca, vel crassitudinem terrarum, prout prouincialibus placuit, videmus esse dispositas quasdam decempedas, quibusdam duos additos pedes, aliquas verò quindecim vel septemderim pedibus definitas; ita duntaxat vt crassionibus terris minores mensuras, sterilioribus maiores tribuissent.* Certè tabularum illarum auctor dat perticæ pedes 24. non autem 15. aut. 17.

ABBATES LVCERNÆ Præmonstratensium.

1. Tesclinus (Tescelinum etiam dicebant) creatus est anno 1143. obiit anno rexit annos 11.

2. Angot. Creatus est anno 1157. Obiit anno Rexit annos 49. minus mensibus sex, diebus 5.

3. Radulphus à Dragneuilla. Creatus est anno 1213.

4. Daniel. Obiit 7. idus Septembris. Erat abbas anno 1225.

5. Ricardus. Obiit idibus Martij.

6. Thomas. Obiit 11. cal. Aprilis.

7. Nicolaus Boutteroye. Creatus est anno 1235. Obiit an..... cal. Decembr. Dedit Philippo priori & fratribus Domus Dei Constant. 2. garbas terræ feudi Cornart prid. cal. Iulij.

8. Petrus à Tomeuilla creatus est anno 1257. Obiit an..... Rexit annos 17.

9. Ioannes Boutteroye. Creatus est anno 1275. Obiit an........ 12. cal. Iulij. Rexit annos 5.

10. Robertus Ioannis. Creatus est anno 1290. Obiit anno 1326. 17. cal. Decembris. Rexit annos 36.

11. Thomas Barbon. Creatus est anno..... Obiit anno 1334. 11. calend. Martij. Rexit annos 8.

12. Rodulphus le Clerc, Radulphus Clerici, dictus de Landa, quia ortus erat de Landa Darou Constant. diœcesis. Creatus est anno..... Obiit anno 1370. 13. Martij. Hoc abbbate Nauarræ & Angliæ regum milites abbatiam incenderunt, & euerterunt omnem, excepto valetudinario, in quo religiosi perrexerunt celebrare diuinum officium.

13. Thomas Tacon à Murdragueria. Modagreriam alij vocant. Creatus est anno....... Obiit 18. Iulij anno 1378. Rexit annos ferme octo.

14. Ioannes à Tallenanda du Mesnilrobert. Creatus est anno..... Obiit anno 1397. 5. idus Februarij. Rexit annos quasi 18.

15. Ioannes du Rocher. Creatus est anno.... Obiit anno 1407. die 26. Maij. Rexit annos 11. Hoc abbate Campanile in eam speciem, qua nunc etiam visitur, restitutum est.

16. Philippus Badin. Creatus est anno.... Obiit anno 1452. Rexit annos 41.

17. Gaufridus le Court. Creatus est anno.... Obiit anno 1464. Rexit annos 12. Hic obtinuit à summo Pontifice jus mitræ: chorum sedibus, quæ nunc etiam visuntur, instruxit: & aliis pluribus ornamentis abbatiam auxit.

18. Ricardus de Laual, Ardennæ etiam abbas. Creatus est anno.... Obiit anno 1490 die 9. Ianuarij. Hic columnas claustri erexit, & multa alia ad abbatiæ decus suscepit.

19. Ricardus de Laual junior, Ardennæ etiam abbas. Creatus est anno....... Obiit anno millesimo quingentesimo septimo. Rexit annos nouem.

20. Francis

20. Franciscus Caignon. Creatus est anno Obiit anno 1528. Ardennæ. Rexit annos 22.

21. de Grammont Cardinalis. Rexit annis 1529. & 1530. Ioanni de Pirou, qui religiosus à religiosis electus fuerat, faciens pensionem.

22. Franciscus de la Guiche ad abbatiam Lucernæ peruênit permutatione cum Cardinali Grammontio. Rexit annos 18.

23. Odettus à Castellione Cardinalis. Rexit annos 22. Cepit regere anno In hæresim prolapsus hic est, damnatúsque à summo Pontifice.

24. Andreas de Guidoty. Creatus est anno 1551.

25. Renatus Iordanus.

26. Ioannes à Bellaria.

27. Franciscus à Bellaria. Moritur anno 1656.

MANSVS ADÆ, seu Mansiada.

MANSVS Adæ est nobile Monasterium in Viuariensis prouinciæ summis montibus. Ex agri regiuncula cognomine id nominis, cùm in ea erigebatur, accepit. Nunc corruptè vocant Mansiadam. Scilicet tempus amat compingere in vnam vocem dictiones, è quibus diuisis nomen propium alicui rei datum est. Manriquez in Annalibus Cisterciensium docet erectum fuisse, anno secundo & vigesimo supra millesimum centesimum, animis, industriâ, labore Amedei illustrissimi viri. Hic Conradi Imperatoris consanguineus, ex Albæ ripæ Domino Cisterciensis in Bona valle non procul Vienna monachus, locum & sentum situ, & vepribus impeditum ac horrens, adiit primus, coluitque. Coquebat nobile pectus & vehementer angebat, quòd superiore anno Bonam-vallem Cluniacò mutauerat, omnique pœnarum genere ac ærumnatum vlciscebatur, & delere contendebat turpissimum scelus. Anno millesimo centesimo decimo nono venerat ad cœnobium, & in eo monachum professus fuerat. Illustre, sed arduum facinus! tantorum celebritatem ceptorum id plurimùm auxerat, quòd viri quindecim & oratione, & exemplo ipsius adducti, sese dederant illi comites, & cum iis vnicus ex vxore filius. Hic puer, & pene infans, non potuit pro tenera ætate vestem Cisterciensem cum ceteris induere. Igitur cœnobitæ datus est erudiendus literis. Sed ecce clarissimum humanæ imbecillitatis argumentum. Puer modicos ac pene nullos processus efficiebat in literis; & magistri, non filij, vt par erat, socordię Amedeus hoc tribuit. Quando autem is omni virtutum genere ceteros monachos anteibat, non dubitauit quam Doctori socordiam tribuebat, eam ex Abbatis seu imperio, seu voluntate repetere. Igitur principio se contemptum interpretari; tum animo ab Abbate ac cœnobio auerti, denique Bonaualle abjectâ Cluniacum adire cum filio. Atrox & Bonaualli fere nascenti prorsus perniciosa discessio? Non multos dies posuerat Cluniaci, cùm importuni criminis pœnitudo virum ceterâ optimum cepit. Quid Germanorum Imperator, quid ceteri tota Europa Principes viri seu sanguigne, seu affinita

affinitate juncti, de Bonauallis proprij & cujus regulam professus fuerat monasterij, tenuissimam ob rem desertione dicerent? quid illi quindecim viri ad Bonauallem ipso agente Comites? Ergo si filius Cluniaci non euadat in doctum virum, aliò abeundum erit cum illo, percurrendaque per insignem animi leuitatem cetera Galliarum monasteria? Igitur rediit Bonauallem, filiique curam omnem abiecit. Hîc lacrymarum magnis agminibus, & omni seu corporis seu animi abjectione pristinum locum denique accepit. Filius accurato labore & virtutem, & literas ita coluit, vt è Priore Altecumbæ in Lausanensem Episcopum euaserit, & cum magno sanctitatis nomine mortuus, illas de beata Virgine homilias nobis reliquerit, quorum & pietatem & doctrinam suspicimus. Sed Amedeus pater dolore, vt arbitrabar, sceleris actus, cogitauit alias à Bonaualle sedes, & ab Abbate obtinuit longè auias in Viuariensium montibus. Hîc, cùm tesqua, quæ horrore suo placuerant, menses aliquot tenuisset, atque magnis coluisset sudoribus, vocauit Bonaualle Abbatem, & duodecim monachos.

Quis fuerit primus hic Mansi Adæ Abbas, qui monachi, non inuenio: sed neque alios à primo Abbates per annos duos, & septuaginta, scilicet à millesimo centesimo vigesimo secundo, ad millesimum centesimum nonagemum quartum. Accipe quos ab hoc anno legi in libro *instrumentorum* pertinentium ad Grangiam Abbatis Mansiadæ vsque ad millesimum quadringentesimum septuagesimum tertium. Addam nonnullos etiam ex paucis aliis chartis, quæ ad me peruenerunt, acceptos.

ABBATES MANSI ADÆ.

PHIL. anno 1194. ex testamento Hugonis D. d'Vssel.

Petrus. Anno 1202. ex donatione monachis Mansiadæ pascuorum à Domino Montis-lauri: qui addidit vt permitteret illorum animalibus transire per terram suam. Ex conuentionibus eorumdem monachorum, cum Pontio de Duobus canibus, ac illius matre; & cum Domina Alpium atque Albinsarij de pascuis Alpium.

Bt. Anno 1209. ex tabulis, quibus Ludouicus Viuariensis Episcopus concedit monachis Mansiadæ laudimium *territorij de Broco*, empti à Raimundo de Montealto.

Phil. Anno 1220. ex tabulis, quibus Hugo Iansel dat monachis Mansiadæ quartam partem pascuorum mandamenti S. Laurentij.

Geraldus. Anno 1226. ex tabulis, quibus Bertrandus de Feltro confirmat donationem monachis Mansiadæ pascuorum, in mandamento Mirabelli, factam olim à Guilelma socru.

Arnaudus. Anno 1233. ex confirmatione pascuorum loci de Alpibus monachis Mansiadæ, &c. De his pascuis plures chartæ aliàs scriptæ sunt. Anno 1234. ex *acquisitione* cujusdam mansi à monachis Mansiadæ; ex *acquisitione* quorundam pascuorum; ex acquisitione pascuorum à Gaufredo de Vogono.

Geraldus II. Anno 1240. ex tabulis, quibus Stephanus de Mirabello confirmat venditionem quarundam rerum factam à patre monachis Mansiadæ.

Anno 1243. ex nonnullorum testium examine &c. An. 1245. ex

Guilelmus. An. 1246. ex connentionibus monachorum Mansiadæ cum de pascuis Alpium. Anno 1247. ex iisdem conuentionibus.

Fulco. An. 1279. ex *acquisitione* cujusdam deuesij à monachis Mansiadæ. An. 1280. ex quodam *accapito*, quod fecit Ioanni de vlmo. An. 1281. ex ejus conuentionibus cum ciuibus S. Andeoli de Berco. An. 1282. ex donatione quarundam rerum à Francone monasterio Mansiadæ. An. 1283. ex quadam præconizatione. An. 1284. ex tabulis, quibus extructio Villanouæ de Berco constituitur.

Ex superioribus intelligis Villanouam Berci, seu de Berco cepisse anno 1284. Philippo Rege, & Fulcone Abbate Mansiadæ. Si verò auens scire quibus pactis conuentis, Rex & Abbas eam erexerint, accipe ex ipsis tabulis anno 1284. scriptis à Rege Bellimonte ad Isaram fluuium eo anno. Primò quod Abbas seu monasterium sede vacante, & Senescallus qui pro tempore fuerit, de communi consensu in dicta villa per se, vel per alium instituant judices, bajulos, vicarios, notarios, nuntios, & alios Officiales, ad exercenda ea quæ communia sunt in ipsa villa & territorio, qui in initio sui regiminis iurare teneantur in manibus partium, quòd sint fideliter exercebunt, & cetera seruabunt quæ in statutis inclytæ recordationis D. Ludouici quondam Regis Francorum continentur: quibus de salario communiter prouideatur, & correctio, inquisitio, punitio, & executio dictorum curialium, si eos, vel aliquem de eis delinquere contigerit quoque modo in dictæ villæ territorio, & pertinentiis dictæ villæ sit communis. Item quòd curia in dicta villa in loco seu domo communi teneatur & ibi ius reddatur, & carcer sit etiam communis, ad custodiam delinquentium in dicta villa & territorio, & communiter ad expensas communes prædicta fiant; & fortalitia, si contigerit fieri, fiant communiter, & communia sint. Item quòd certus locus constituatur & assignetur infra dictam villam seu territorium, in quo pœnæ corporales infligantur, & alibi nequeant, nec debeant infligi sine Abbatis vel monasterij voluntate. Item quòd quicunque, vel quotiescumque continget per aliquem appellari, vel reclamari, vel aliquam sententiam dici nullam; siue querelam fieri pro defectu iustitiæ, seu ressortium in quocunquem casu, tam in ciuilibus, quàm in criminalibus, &c.

Anno {1285. / 1286.} ex *compromisso* Abbatum Crudatis & Mansiadæ super constructione Ecclesię Villanouę de Berco.

Stephanus. An. 1287. ex ipsius conuentionibus cum collegio Canonicorum Viuariensium, cum curione S. Andeoli de Berco, cum priore S. Mauritij. In illis conuentionibus cum Collegio canonicorum Viuariensium lego monachos Mansiadę tum solitos conuenire *ad sonitum postis percussæ cum malleolo.*

B. de Auriaco. Anno 1288. ex ipsius conuentionibus cum ministris Regis.

Guilelmus de Salgne. An. 1298. ex accapito Ioannis de Bariac. An. 1297. ex conuentionibus cum Domino Rupis columbæ. An. 1298. ex ipsius conuentionibus cum Domino Vogoni, remissione quorumdam jurium, *acquisitione* cujusdam rei. An. 1299. ex ipsius conuentionibus cum Priore S. Philippi, & exactione pedatitij per mandamentum Alpium.

Raimundus Raynaudus. Anno 1300. ex tabulis quibus ministri Regis, & Abbatis Mansiadæ feruntur *fecisse reparationes* Villanouæ de Berco com-

 munibus

munibus impensis. Anno 1301. ex conuentionibus ipsius cum Priore Alpium. Anno 1302. ex conuentionibus cum Priore monachorum suorum; cum Priore S.Philippi; cum liberis Ioannis Clauelli. Anno 1304. ex tabulis quibus ministri Regis,&c. vt suprà anno 1300. Anno 1308. ex conuentionibus de territorio inter riuum &c. Anno 1309. ex ipsius conuentionibus de decimis S. Andeoli in Berco. Anno 1310. ex ipsius conuentionibus cum Raimundo de Vogono. Anno 1312. ex ipsius transactione cum ciuibus Villanouæ de Berco.

Hugo. Anno 1314. ex literis quibus quidam monachus Mansiadæ prohibetur trahi *ad inquistam*. Anno 1315. ex edicto senescalli Belliquadrensis & Nemausensis contra balliuum Viuariensem, qui vexabat monachos Mansiadæ: Ex conuentionibus ipsius cum dominis Mirabelli. Anno 1319. ex quadam transactione &c. Anno 1323. ex tabulis de deuesio &c. Anno 1324. ex supplice libello procuratoris Mansiadæ domino Baladini.

Stephanus de Lacu. Anno 1331. ex tabulis, quibus Arnaudus de Cumbis professus est clientelam &c. Anno 1337. ex institutione vicarij Villanouæ. Anno 1339. ex...... cujusdam viri. Anno 1340. ex prouocatione Matthæi de Berco. Anno 1341. ex...... Anno 1342. ex literis Senescalli & Thesaurarij Regis. Anno 1343. ex..... Anno 1352. ex Vitalis missione in possessionem clientelaris prædij à monachis Mansiadæ. Anno 1353. ex conuentionibus Mansiadæ cum ciuibus S. Andeoli; ex clientelari professione prædij à Pontio & Iordano Fresqueriis. Anno 1354. ex conuentionibus Mansiadæ cum ciuibus S Andeoli. Anno 1355. ex clientelari professione prædij monachis Mansiadæ à Cæcilia Columberij filia. An. 1356. ex conuentionibus ipsius cum Domino Alpium. An. 1357. ex clientelari professione cujusdam rei; ex conuentionibus ipsius cum S. Andeolo.

Petrus II. Moleta. An. 1375. ex transactione Mansiadæ cum Domina Laureta An. 1378. ex conuentionibus magistri de Berco, & Ioannis de Rupe.

Hugo II. An. 1388. ex *acquisitione* cuiusdam rei à monasterio Mansiadæ, folio 305 pag. 2. An. 1391. ex *laudimio* cujusdam terræ. An. 1395. ex professione clientelaris prædij à nobili Iacobo de Blacha. An. 1400. ex *pedalitij* emptione a domino Alpium. An. 1401. ex eadem emptione in pitantia &c. An. 1403. ex conuentionibus Mansiadæ cum Valle-vinaria.

Vacat Abbatia an. 1406. ex acquisitione quarundam rerum à Mansiadæ monachis.

Petrus III. An. 1407. ex professione clientalaris prędij à Petro Fresquerij. An. 1414. ex comprobatione tabularum extructionis Villanouæ de Berco. Anno 1423. ex remissione cujusdam mansi. Ex literis procurationis Iacobo Pastello datis.

Ioannes de Sent. An. 1456. quo jubet chartas Grangiæ de Berco exscribi & compingi in librum.

Petrus de Grolea. An. 1473. quo Parlamentum Tolosæ, eo petente *autenticat* illum chartarum librum.

Hactenus ex libro chartarum grangiæ de Berco.

Carolus de Balma. An. 1523. ex libro recognitionum à Simone Valentiâ scriptarum.

Rostagnus de Suse. An. 1540. ex transactione ipsius cum monachis.

Anno

Anno 1549. ex neſcio quibus tabulis.

Bartol. Gabriel de Rouret. Anno 1561. ex enumeratione redituum Manaſſe judici miſſo à Rege.

Anno 1572. ex priuatis tabulis.

Antonius de Suſe.	Anno 1579. Anno 1596. Anno 1604.	ex priuatis tabulis.
Carolus de Balmâ de Suſe.	Anno 1619. Anno 1640. Anno 1642. Anno 1643.	ex tabulis priuatis.
Ludouicus Franciſcus de Suſe Epiſcopus Viuarienſ.	Anno 1662. Anno 1663. Anno 1664.	hic Abbas viuit.

Quæ autem ſeu Abbates, ſeu monachi ab anno 1122. quo erectum eſt cœnobium ad hanc vſque diem ſapienter peregerunt non inuenio, ſi excipias extructionem Villanouæ Berci ſeu de Berco. Bercum eſt nomen regiunculæ. Lego pagum S. Andeoli caſtrum ſeu domum aut Grangiam Berco, Turnonem, & vnum prætereaaut alterum pagum eſſe in eo.

GARAGOBIA.

GARAGOBIA (Ganagobiam quoque, & Canacopiam majores dixerunt) mons eſt ſexto lapide à Forcalquerio, capite Comitatus quondam nobiliſſimi, & pro amplitudine non imparis Prouinciæ, tum Druentiâ, Rhodano, Mari, Alpibus comprehenſæ. Druentia radices ejus alluit ad Orientem, Sigontia oppidulum claudit ab Occidente, Lurium caſtrum ad Meridiem, à Septentrione Petruſium, ſeu Petroſium, aut Petroxium, vel (vt Guilelmus junior anno 1208. loquebatur minùs alienè à nobis, qui vocamus *Peiruis*) Petroxium pagus. Saxeus omnis eſt, aut potiùs ſaxum ingens, moliſque veſanæ, vt adeuntes Lurio experiuntur, quos ab imis radicibus ad ſumma vſque conſcendentes, impedit principio multa buxus è ſaxo prorumpens, deinde glarea ſaxo ſuperfuſa. E ceteris locis, ſi vniuerſum contuearis, dices terreum: ſcilicet ab Oriente quidem ſurgit in arbores glandiferas, temerè mixtas infrugiferis, quas hortuli ſummo ſub vertice perpauci, gradato fere ſolo excipiunt: à Septentrione autem, & Occidente, non eſt ineptus tritico. Tamen ſaxum erumpit è terrâ non rarò, ſeu dedignetur eâ concludi ex omni parte; ſeu ipsâ nudatum fuerit ab aqua pluuiâ quæ cùm incipit aliquo ire agmine, terram è ſaxo vbi multa non eſt, euellerit, ac ſecum in præceps traxerit. Omni parte non aſper, ſed fere præruptus eſt: ceterà inacceſſus patitur aſcenſum ab Oriente & Occidente, ab illo ſinuoſum, & prorſus difficilem, per milliare vnum circiter; ab hoc minùs durum. Scilicet quâ longè reſupinatur, aperuerunt agricolæ vnâ & alterâ ſemitâ, iumentiſque etiam clitellariis peruium fecerunt. Summi verticem diceres æquatum fuiſſe prorſus in planitiem; niſi quòd videtur aliquantulum decliuis in Orientem. Ducitur longitudine per duo milliaria,

 totum

rotundaturque vniuerſus,ſed non perfectum in orbem,cùm Septentrionem verſus ac Meridiem,oblongiùs protendatur, quàm in Orientem ac Occidentem. Milliare igitur tantùm & quod excurrit, capit latitudine. Ager illius à medio vſque ad finem Meridionali parte colitur vniuerſus; reliquus humo defectus, quam aquæ pluuiæ ſecum auexerunt, in ſaxum infelix conſumitur.

Qui ante nongenteſimum à Chriſto annum, Garagobiam montem habuerint incolæ, non lego. Sub illum annum modicus ac tenuis pagus ſtetit in ſuprema verticis ad Septentrionem parte; & ſub annum milleſimum,in media ad Orientem,non ignobile monaſterium Cluniacenſium. Illum quidem Garcendis Prouinciæ & Forcalquerij Comes,anno 1220. vocauit *caſtrum,ſeu villam de Podio Garagobiæ*, hoc verò *Eccleſiam de Podio Garagobiæ*. Podium barbarè vocabant,quem Latinè montem dicimus. Taſſilus Hugone Cluniacenſi Abbate vtrumque memorauit, cùm ita locutus eſt: *Ego Taſſilus dono Domino Deo, & S.Petro Cluniacenſi, vbi Dominus Hugo Abba præeſſe videtur,ad Podium Cænobienſe monaſterio B. Virginis Mariæ.* Pagi illius reliquias vidimus fœdas,pendentibus omni parte triſtibus parietinis. Qui, & quo tempore euerterint, non facilè dicas, tacentibus vniuerſis veterum illorum temporum chartis. Vtcumque hoc habeat,parietinarum infimi anguli docent,quod in alio fortaſſe pago nuſquam inuenies,ſingulas domos, cùm ſtabant,ſtetiſſe alias ſeorſim ab aliis. Templum extra pagum erexerant, ad meridionalia mœnia. Hoc mediâ illâ parte ſupereſt, quæ odæum capiebat: alterâ ſuâ parte dirutum eſt. Cluniacenſium monachorum ædes magnum olim nomen habuit. Superiore ſæculo, Hugonotti fere omnem euerterunt. Igitur annos circiter quinquaginta, aut nullum, aut modò vnum habitatorem habuit: nunc magnam inſtaurauerant partem, ſexque omnino aut ſeptem incolunt monachi. Sed quas ſeu lacerauerunt,ſeu incenderunt,aut aliâ vi furentes hęretici perdiderunt chartas,nemo erit vnquam qui reſtituas. Perierunt igitur fere omnes. Paucul ę occurrerunt ſcribenti de Siſtaricenſibus Epiſcopis, quas in lucem ad vſus eruditorum virorum proferre viſum non eſt pro ſua barbaria de ipſo monaſterio dicam aliqua.

Ioannes III. Siſtaricenſium Epiſcopus illud erexit in agro paterno Garagobiæ pagi. Dicebant Podium Garagobiæ & pagum ipſum ei conceſſit, vt docui libro 1.de Siſtaricenſibus Epiſcopis num 42. An illud erexerit jam epiſcopus, an verò ante epiſcopatum non inuenio. Erectum *dedit S.Petro Cluniacenſi*,vt habent epiſcopales tabulæ, *& ibi extruxit duas Eccleſias, vnam in honorem S.Mariæ,& aliam in honorem S. Ioannis Baptiſtæ, in qua idem epiſcopus ſepultus eſſe videtur. Hic eſt locus ædificatus, quem fieri procurauit Campanus præſul*, ſubaudi, ejuſdem loci & monaſterij. Ioannes mortuus eſt anno 966. qui ſecundus fuit epiſcopatus. Cùm ergo annus quo monaſterium ædificari cepit ignoretur, poſſumus exiſtimare perfectum eo ſexto poſt nongenteſimum ſexageſimum, atque iſte illius primus dicatur per me licet. Campanus, vt *procurauit* erectionem monaſterij, ejuſque fuit Præſul,ita etiam Priorum ipſius abs dubio primus fuit.

Poſt Campanum Ebrardus, Arnulfus, Bertrandus, Guilelmus Anglicus, Audibertus, neque plures,qui antiquiſſimis illis temporibus Priores fuerint occurrunt. Ebrardus anno 1046. Arnulphus Hugone Abbate, qui ſedit

annos

annos 63. scilicet à 1048. ad 1109. Bertrandus Petro abbate qui sedere cepit millesimo centesimo vigesimo secundo, desiit quinto & trigesimo pòst anno. Guilelmus Anglicus fuit Prior anno 1208. & Audibertus anno 1220. Innominatus Prior anno incerto, cùm præesset templo S. Honorati quod Karilanus quondam Episcopus erexerat Arelate, in campis quos dicebant Elisios (vulgò appellamus Aliscamps) & vniuersa circum regio à militibus vastaretur, ex illo transtulit Lerinam corpus S. Honorati celeberrimi illius in eadem insula monasterij fundatoris. Hoc afferre placuit, vt videas neque ignobilem fuisse tum Garagobiam, & ab omni militum furore tutissimam. Rem habes in Chronologia Lerinensi ex antiquo codice MS. pag. 80. vbi additur sanctum corpus è Garagobia, non sine diuinis per viam prodigiis, deportatum fuisse Lerinam anno 1391.

Iam, vt accedamus ad chartas Garagobienses, omnino decem de illis ad me peruenerunt. Primam scripsit Bonifacius anno 1013. Roberto Rege, decimam Garcendis Comitissa Prouinciæ & Forcalquerij anno 1220. Prima illa antiquiorem memorat à Lamberto & Galburge Bonifacij parentibus scriptam, quæ an alicubi locorum post cœnobij cladem supersit, non possum dicere. Eam quia retuli 1. de Sistaricensibus episcopis num. 45. non est quòd hîc exscribam. Bonifacius *donat aliquid de rebus sui iuris, quæ sitæ sunt in Comitatu Sistaricensi, in villa quæ dicitur Petruxo, confirmans primam donationem, quam*, inquit, *pater meus Lambertus, & mater mea Galburgis priùs fecerunt*. Vnũ addit quod huic loco necessarium est. *Ea ratione dono, vt fratres de Cluniaco, qui habitauerint in loco S. Mariæ Canacopiensis teneant & possideant. Si verò, quòd absit, ipsum locum à Cluniaco quispiã separauerit, mea illa hereditas Cluniacensibus fratribus semper subjiceat.* Hæc verba non obscurè significant monachos Garagobienses magnam saltem partem, cùm hæc scribebantur, Cluniaco venisse; & fortassis fuisse nonnullos ex illis, qui Cluniaco minùs addicti essent. Vtcumque hoc habeat, accedamus ad decimam chartarum illarũ quę de Garagobia occurrerunt. Ipsam accipe. *In nomine Domini nostri Iesu Christi. Anno ab Incarnatione eiusdem 1220. Ad perpetuam rei gestæ memoriam cunctis pateat, tam præsentibus, quàm futuris, quòd nos Garcendis Dei gratiâ Comitissa & Marchionissa Prouinciæ, & eadem gratiâ Comitissa Forcalquerij, pro redemptione animæ meæ, & parentum, atque antecessorum meorum, bono intellectu, & sanâ mente, ad honorem Dei, & B. Mariæ, & omnium fidelium sanctorum, donamus, laudamus, concedimus, & confirmamus, omnes donationes, libertates, laudationes, & desemparationes, quas D. Guilelmus Comes Forcalquerij, auus noster laudabilis memoriæ, fecit Deo, & B. Mariæ de Podio Ganagobiæ, sicut in instrumento suo sigillato* (hoc Cluniacenses in suo tabulario seruant, vt tradit Guichenonus in Bibliotheca Sebusiana pag. 440.) *continetur. Quidquid autem dictus D. Guilelmus Comes Forcalquerij reliquit vel desemparauit, quod iustè vel iniustè siue ipse, siue antecessores eius, siue baiuli, accipere vel tenere consueuerunt in castro vel villa de Podio Ganagobiæ, in villa de Sigontia, de Viseriis, & de Petrosio; siue in eorum possessionibus, in castris, in fortalitiis, communitatibus, villis, domibus, vineis, pratis, hortis, nemoribus, & defensis, cultis & incultis, molendinis, pascuis, aquis, & aquarum decursibus, quocumque modo ad dictum monasterium in qualibet parte comitatus Forcalquerij pertinentibus; siue in vsagiis iustis vel iniustis, super hominibus prædictorum locorum, & eorum possessionibus, sicut ipse reliquit, pro relicto hactenus;*

& quidquid ipsi desemparauit, pro desemparato habemus; quidquid donauit, pro donato habemus; & quidquid liberauit, pro liberato habemus; quidquid fecit ratũ, pro firmo habemus, per nos, & omnes successores nostros omnia confirmantes: & si quid minùs fuit in prædictis, nos supplemus sicut meliùs dici potest, vel intelligi, vel dictari, ita quòd à modò & in perpetuũ libri & exempti maneant ab omni exactione seruientis. Hæc autem quæ scripta sunt donamus, laudamus, & concedimus, & confirmamus, per nos, & omnes successores nostros Deo, & ecclesiæ B. Mariæ de Podio Ganagobiæ, tibi Audiberto Priori ejusdem Ecclesiæ & vniuersis successoribus & fratribus ejusdem loci, præsentibus, & futuris. Actum fuit hoc 5. nonas Octobris apud Podium Ganagobiæ in capitulo infra claustrum, in præsentia D. Radulphi Sistaricensis Episcopi. Cujus rei testes fuerunt. Hactenus Garcendis Comitissa Prouinciæ & Forcalquerij. Berengarius Comes matri paria scripsit anno pòst tertio. Vides optimos principes ea suo assensu firmare, quæ Garagobienses monachi ditione tenebant Petrosij, Sigontiæ, Viseriis Podio Garagobiæ: quoniam chartæ quibus ea illis donata fuerant venerunt in meas manus placebat integras exscribere, magnum & illustre antiquitatis monumentum, neque de ipsis quidquam certiòs afferri potest. Verùm deterruit ista cogitantem sermo semibarbarus.

NOCTIVM BLANCALANDANARVM

PARS TERTIA.

Clari^mo^ & Ampli^mo^ Domino,

ALEXANDRO ELEONORO

DE CHAPONAY,

D. de Chaponay & du Faisin, Regio in Suprema Delphinatus Curia Consiliario.

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

ODonem de Chaponay Valentinum Episcopum, gentilem tuum, ad te affero, VIR AMPLISSIME, *& tuam cum eo gentem à primis, quantum licuit, repetitam initiis. Libro quidem primo de Valentinis Episcopis fusè dixi de tanto antistite,*

tistite, & tertium edens illud volumen, gentem ipsius ab anno nongentesimo ad nostra vsque tempora per annos supra septingentos & quinquaginta deduxi: sed clarissimi viri, quibus pro amicitia nihil non debeo, antiquitatis amantes, voluerunt vt in isto Noctium Blancalandanarum opere, cùm de variis Episcopis agere susceperim, docerem è quibus tabulis habuerim Odonem esse Chaponæum gente, & quibus autoribus ea attulerim quæ de ista recitaui. Igitur ad illa quæ eo libro ante plures annos scripsi, nunc ista adjungo, tuoque sub nomine in publicam edo lucem. Tu bona manu lucubratiunculam accipe. Mirabuntur alij tuam gentem, bello paceque inclytam, per annos septingentos quinquaginta & quod excurrit perdurasse: & cùm tempus non gentes, sed regna quoque aut extinguat, aut exedat, te per alios ab aliis rectâ gradatim lineâ octauum decimum à Guilelmo Chaponaij, Marentarum, Aueniarum & Bragonis domino nepotem, non esse maioribus imparem, Chaponaijque, & Fasiani dominum, iura regium senatorem Delphinatibus dare. Ego sapientiam, integritatem, modestiam, quæ tibi propria, & veluti congenita sunt decora, prædicare satis non possum.

DE CHAPONÆA ODONIS Valentini Episcopi gente.

ODo Valentinus Episcopus, sedere cepit anno post millesimum centesimum quinquagesimum quartum incerto; desiit anno post millesimum centesimum octogesimum tertium, incerto quoque. Tabularium Episcopij Valentini habet quinque omnino chartas, quæ de illo agunt. Anno 1157. accepit à Frederico I. Imperatore & alia, & Valentiam vrbem. Anno 1158. vendidit Esparueriam insulam canonicis S. Rufi. Anno 1173. dedit Cistercicnsibus monachis Liuncelli, aliquot prædia. Anno 1178. donauit Bellicastrum gentilem pagum Ecclesiæ Valentinæ. Anno denique 1183. accepit Montem-Veneris pagum non ignobilem ab Humberto Monuenerio. Illis in chartis Odo non dicitur Chaponæus: neque ante ipsum inuenio Valentinum antistem, cui gentile nomen tributum à scriptoribus fuerit. Hugo de Mirabello primus ille est, qui de ipso se apppellauerit anno 1199. Quia libro 1. editionis tertiæ de Valentinis Episcopis numero 39. ac sequentibus dixi esse Chaponæum gente, neque tamen attuli chartam, quæ Ipsius temporibus scripta, hoc afferat; & nostra ætas hominibus abundat, qui de nobilium virorum gentibus disputare amant, quàm antiquæ claritatis sint, per quos ad nos vsque peruenerint quibus olim fulserint seu opibus, seu honoribus; placet hîc ad alia quæ libro illo primo edidi de Chaponæa gente, addere quàm certa ea sint, & è quibus tabulis ipsa ego collegerim. Vt omnia sint magis aperta,

ta, rem vniuersam per sua capita digero quàm maximâ potero claritate.

Primùm Odo Valentinus anno millesimo centesimo septuagesimo nono episcopus, appellatus est eo ipso anno *Odo de Chaponay* à Catharina de Chaponay, Amblardi de Candiaco militis quondam vxore, in testamento quod condebat octauo idus Nouembris. Philippus de Nicurio sic in ipso de ea loquitur. *Hujus autem vltimæ voluntatis suæ testamentariæ, aut testamenti sui nuncupatiui executores facit, nominat, & instituit ipsa Dom. Catharina testatrix reuerendum in Christo patrem, Dom. Odonem de Chaponay Episcopum Valentinensem, simul atque magnificos viros Gontardum D. de Rossilione, & Anioue, atque Pontium D. d'Andelot, d'Auberriue, & d'Ilins, eiusdem dominæ germanos.*

Secundùm hic ipse Odo Guidone *de Chaponay*, & Anna *de Bellomonte*, parentibus natus est, fratremque ex iisdem habuit Hectorem. Accipe tabulas hujus vtriusque rei veras indices. Odo ante episcopatum Valentinus fuit decanus, vt ex Valentino chartulario retuli, non secundâ tantùm & tertiâ, sed etiam primâ editione librorum de Valentinis episcopis, cùm ignota mihi erat viri gens. Iam is anno 1152. decanus scripsit sequentia verba. *Sciant præsentes, & posteri, quòd nos Odo Valentinus decanus, filius naturalis & legitimus militis Guidonis de Chaponay D. des Auenieres, & de Brango, & domicellæ Annæ filiæ Sibueti D. Bellimontis & Frettæ,* &c. *damus, concedimus, & constituimus militi Hectori de Chaponay, D. des Auenieres & de Brango, fratri nostro carissimo, mille octo centos florenos, qui nobis fuerunt legati à D. Anna matre nostra,* &c. *Acta & facta fuerunt hæc pridie calendas Apriles, anno ab incarnatione Domini* 1152.

Tertiùm Guido Odonis episcopi pater, filius fuit Leonardi de Chaponay, & Catharinæ Berengariæ, fratremque habuit majorem natu Antonium Helenæ, & Catharinæ patrem, qui sine testamento & filiis masculis mortuus, Chaponaium & Marennas gentiles pagos ipsis reliquit. Rem istam omnem lego in conuentionibus Hectoris quem Guido genuerat, cum Catharina Antonij filia de illis ambobus pagis anno 1144. *Antonius & Guido de Chaponay*, inquit scriba, *fratres erant, filij naturales & legitimi militis Leonardi de Chaponay, & domicellæ Catharinæ Berengarij ejus vxoris,* &c. *Helena & Catharina sorores germanæ erant, filiæ naturales & legitimæ militis Antonij de Chaponay,* &c. Leonardus autem Antonij & Guidonis pater, atque Hectoris & Helenæ Catharinæque auus, nupsit Catharinæ Rossilionæ anno 964. die 18. Ianuarij.

Quartùm Leonardus de Chaponay Guidonis pater, & Odonis Valentini episcopi auus, patrem habuit Guilelmum de Chaponay, & Luciam de Grolea matrem. Hugo de Podilio in tabulis connubialibus Leonardi de Chaponay & Catharinæ Berengariæ scripsit verba quæ sequuntur. *Personaliter & specialiter constituti Leonardus de Chaponay scutifer, filius magnifici Guilelmi de Chaponay & Luciæ de Grolæa domicellæ, suo nomine proprio ex vna parte: magnificus & potens vir Girardus Berengarius miles, tam suo nomine proprio, quàm Catharinæ ejus filiæ nomine, & D. Aynardæ de Rossillon ejus vxoris,* &c. *contrahunt inter se,* &c. *nuptias,* &c.

Quis autem Guilelmi de Chaponay pater fuerit, quæ mater, non inuenio. Quicunque parentes eum genuerint, certè videntur fuisse illustres opibus

genere

genereque, cùm is Chaponaij, Marenarum, Aueniarum, & Brangonis pagorum dominus fuerit, duxeritque Luciam de Grolea clarissimæ gentis puellam.

Atque hactenus dictum sit ex veris tabulis de Odone Valentino episcopo, & eius ab anno nongentesimo vsque ad ipsum gente. Accedamus ad Hectora ipsius fratrem, gentemque illius ad nos vsque breuiter exequamur.

Hector de Chaponay ex Magdalena Alemanna genuit Bartolomeum, qui postea duxit Bernardinam Amedei de Poisieu & Agathæ Viriu filiam anno 1181. die 3. cal. Iulias, ex tabulis connubialibus, quas à me lectas Golinus scripsit.

Bartolomeus autem & Bernardina Gasparem habuerunt filium, qui de Clementia *de Beaunior* coniuge sustulit Bartolomeum secundum. Hic Gaspar ille est qui ædiculam Iacobo sacram extruxit Lugduni, contrà sed proximè S. Nicetij. Clementia verò testamentum scripsit anno 1234. 5. cal. Martias, sapientiæ plenum & pietatis, quod nuper typis ediderunt. Gaspar vir eius in illo dicitur miles: & additur in eo Bartolomeum filium eius nominis secundum, esse virum Huguettæ Rufi.

Petrus ex Bartolomeo 2. & Huguetta ortus, Guigonam Portean habuit in matrimonio. Vtriusque coniugis nobilitatem gentilitiam memorant plures chartæ ab anno 1283. ad annum 1318.

Humbertus Petri filius anno 1343. vltimâ die mensis Iulij, interfuit donationi Delphinatus filio Philippi Francorum regis ab Humberto Delphino, & cum pluribus aliis nobilibus viris iurauit in pacta illius. Idem ipse dicitur domicellus, & Beatricem de Sachenay habere coniugem, in tabulis, quibus anno 1326. ambo Lugduni se obstrinxerunt Beatrici de Segrens, abbatissæ *de Deserta*. Nobiles viri appellabantur quondam domicelli, antè euaderent quàm milites.

Bernardus Ponsonatij & Fasiani dominus, Humberto & Beatrice parentibus natus est. Duxit Stephanam de Varey, vt legere est in sepulchrali lapide, quem Stephanæ tumulo superposuerunt, in Dominicanorum claustro Lugduni. Tumulum ea sibi elegerat iuxta conditorium suæ Varæorum nobilissimæ gentis.

Antonium Bernardus genuit Catharinæ Villanouanæ coniugem, ex tabulis connubialibus à Petro Mulato scriptis anno 1425. 28. mensis Aprilis. In illis sequentes lego voces: *Confitetur nobilis Antonius de Chaponay nobili Catharinæ* de Villanoua *suæ vxori per nobilem Bernardum de Chaponay eiusdem Antonij patrem*, &c. Rationalis apud Gratianopolitanos curia seruat librum *super insultu & guerra Anthonis anno* 1430. qui folio 5. tradit Antonium pro Carolo 7. apud Anthonem pagum fortiter agentem, venisse in hostium manus.

Ioannes, Antonio patre natus, duxit Catharinam Ponpetranam. Hic vir Fasiani sepultus cognominatur *Fortis* in epigraphe conditorij, neque immeritò, vt intelligere est ex iis, quæ de ipso recitant Paradinus, & Rubius, in historia Lugdunensi, post Alanum Charreterium, qui Carolo 7. regi fuit à secretis. Hic idem, vt arma secutus fuerit, vnum tamen quid pietatis plenissimũ in testamento scripsit anno 1457. 18. mensis Ianuarij, quod afferre placet *Nobilis Ioannes vult & ordinat dici ante imaginem B. Mariæ Virginis ecclesiæ S.*

Nicetij Lugduni, dum eius anima ſeſeparari voluerit à corpore, & cantari per clericulos, eius animam dictæ B. Mariæ Virgini recommendando.

Philibertum Ioannis filium innumeræ chartæ memorant. In eius teſtamento Petrus Franciſcæ de Villariis vxoris pater anno 1476. die 3. menſis Octobris dicitur nobilis.

Ioannem 2. à Philiberto genitum, Rationalis Gratianopolitanorum curia præſidem habuit. Is anno 1492. duxit Catharinam Palmeriam Ioannis Palmerij primi in Gratianopolitano Senatu Præſidis filiam. Anno 1495. & anno 1499. ſcriba appellat *præſidentem cameræ computorum Delphinalis.*

A Ioanne ſecundo Chaponæa gens in tres familias ſciſſa eſt, florentes opibus, & honoribus claras. Cùm enim Soffredum, & Nicolaum progenerasſet, atque hic Ioannem 3. & Nicolaum 2. Soffredus Aibeni dominus, Ioannes Faſiani, & Nicolaus 2. Meaniæ inſulæ, ſibi quiſque ſuam excudere familiam, quas poſſumus appellare Aibeniam Faſianam, Inſulanam.

Aibenia per Soffredum, Laurentium, Petrum, Bertrandum, peruenit ad Octauianum, qui ex Ludouica de Loras habet Gaſparem, Eleonorum, Ioannem filios.

Faſiana cepit à Ioanne, cuius filius Franciſcus genuit Eleonorum Alexandrum, regium in Delphinatum Senatu Conſiliatium.

Inſulana Nicolaum 2. autorem habuit, ex quo natus eſt Humbertus 2. libellorum ſupplicum Magiſter, & apud Lugdunenſes ac Boios rei forenſis, politicę, & ærarię olim Pręfectus, qui & alios, & Balthazarem regium in Metenſi Senatu Conſiliarium ex Eleonora de Villariis ſuſtulit.

Nicolaus autem primus è quo Faſiana & Inſulana familiæ prodierunt, habuit in coniugio Helenam Albiciam, de patritia apud Florentinos gente. Ei nupſit anno milleſimo quingenteſimo trigeſimo. Innocentius decimus, ex Albicia Florentinorum gente, in Cardinalium numerum cooptauit Franciſcum Albicium ſapientiâ ſummum virum. Ceterùm Helena ſocrui adeò vehementer placuit omnibus pietatis officiis, vt ab ea heres ex aſſe dicta fuerit, poſthabitis Ioanne, Nicolao, Annâ, & Catharinâ liberis, vt memini me legere in teſtamento, quod condidit anno 1538. die 18. menſis Auguſti.

Hîc finem dicendi facere conſtitueram, cetera quippe Chaponæorum gentis decora, maximè Soffredum Gratianopolitanum epiſcopum Carolum Delphini cancellarium, Hoſpitalarios (Melitenſes nunc dicimus) equites quatuor in prælio à Turcis aut hæreticis occiſos, ſcripſi libro primo de Valentinis epiſcopis editionis tertiæ, & ea relegere non eſt huius ſeu otij, ſeu loci. Sed vnum prætermittere nec velim, nec debeam. Scutum Chaponææ gentis ab antiquiſſimis temporibus vſque ad noſtra, gallis tribus inſcriptum eſt. Illis tribus inſtructum & pendet ex tabulis Odonis Chaponæi anno 1152. exaratis, quæ ferunt dediſſe Hectori fratri vim pecuniæ in ſuperioribus recitatam; & (vt plura non afferam) videtur in lapide, quo ante annum milleſimum quadringenteſimum concluſerunt in Dominicanorum Lugdunenſium clauſtro tumulum Stephanæ de Varey. Fuit qui de variis nobilium virorum gentibus ſcribens, aſſereret Anthone Delphinatum pago Chaponæos eſſe, qui ſcutum gentilitium longè aliud ab eo quod attuli gerant. Chaponæi de Faſiana & Inſulana familiis ſtupuere ad id ſermonis: Anthonem adierunt, eiuſque vniuerſas ſeu publicas, ſeu priuatas ædes ſcrutati,

inuenerunt

inuenerunt scriptorem falsa retulisse. Nemo Chaponæorum hactenus Anthone habitauit, nemo scutum gentilitium posuit. Hæc Humbertus de Chaponay supplicum libellorum magister mihi pro antiqua amicitia retulit, quas etiam tabulas seu de Odone Valentino episcopo gentili suo, seu de Odonis gente in superioribus memoraui, omnes ille mecum bonus communicauit.

DE INCORRVPTIONE Corporis Philibertæ à Sabaudia, Ducissæ Nemorosij dissertatiuncula.

CVM essem Camberij anno 1639. corpus Philibertæ à Sabaudia, aperto fortè tumulo, inuentum est sincerè integrum: & triumviri, inspectioni illius à rationum Ducali in Sabaudia curia præfecti, meam de illius incorruptione sententiam postulauerunt. Ego sequentibus eam verbis exposui tum, ac deinde anno 1652. inserui libro 2. de rebus gestis Diensium episcoporum num. 56. quem secundùm edebam, & sermoni de incorruptione corporis S. Stephani Diensis Episcopi, ne pro breuitate sua periret, adjunxi. Quæ pauca scilicet mandamus foliis, turbata volant rapidis ludibria ventis. Nunc visum est mihi ex eo libro educere, & hic reponere. Suum jam sibi locum habebit, quæ alienum occupabat. Ceterum Philiberta nata est anno 1498. parentibus Philippo Duce Sabaudiæ, & Claudina Pontiui Comitissa; nupsit Iuliano Mediceo, fratri Leonis X. Pontificis anno 1515. conjuge viduata est anno 1516. obiit anno 1524. agens ætatis annum 26. sepulta est in S. ędicula quę seruat Christi sudarium.

Fecistis pro vestra sapientia, Viri Amplissimi, cùm jussistis aperiri loculum, & accuratè à medicis inspici, tractarique corpus Philibertæ à Sabaudia Ducissæ Nemorosij, quod ab annò 1524. per 115. annos latuerat in suo conditorio. Optandum equidem fuerat, vt Reginæ Francorum soror, & Ducis Sabaudiæ filia non sine publica luce, & nisi sub vestris oculis, cumque majestati suæ debito comitatu in mortales rursum incurreret: tamen quando decimaquintâ illâ mensis hujus Februarij die factum est, vt laxandis odæi spatiis, & Deo, cùm majore vsu, dignitateque dicendis in eo laudibus tumulus è suo loco moueretur, & capsâ vitio generis humani reseratâ, sinceri pedes, incorruptúmque caput curiosos intuentium tangerent animos, publici certè fuit opus boni, vt dubia super integritate & sanctitate Principis fœminæ cohiberetur fama, & sisteretur incertus purgareturq; rumor, qui per alios ab aliis, vt fit in re insolitâ, hîc major, minor illic sine magnis autoribus temerè vagabatur. Cujus ergo nepotibus debetis omnia, edicto vestro ea debet, vt qualis est ignorari nō possit ab illis, qui nostris etiam temporibus esse audiuerint. Quoniam autē voluistis, vt ad necessarium opus vocaretur Rector nostri Collegij Philibertus de la Fauerge, ne sacrū Heroinæ Sabaudæ corpus sine testimonio Ducalis scientiarū in Sabaudiâ sedis permitteretur medicis, existimaui esse mei officij, vt qui comes Rectori fui, & quid viderimus & quid sentiamus aperire. Equidē arbitror vos è.... De la Roche Præside.... Gan-

telet Consiliario..... Gaug Ducis Aduocato Triumuiris operi Præfectis rem accipisse: at juuabit tamen satis muneri facere,& quod à vobis nostrę seu fidei, seu doctrinæ datum est,ex veri necessitate officij certâ visorum recitatione rependere.

Igitur die 18.mensis Februarij post horam quintam matutinam,è sepulchro loculus in mediam ædem delatus est, & coram nobilissima ciuium corona rursum apertus.Corpori Philibertæ superposita lens totam capsam implebat, non arida illa,neque foliis crepitantibus strepera, sed humescenti propior: Sine intestinis venter vacabat inanis;pectus vacuum præcordiis plurima calx habebat; thoracis ossibus sua adhærebat pellis,sua brachiis & manibus, sua reliquo corpori. Visendum profectò maximè fuit,quòd tota facies non ex succâ pelle rigebat,sed viuidæ similis vegetæque mollem tangenti se præbebat & facilem,quamobrem eò cogitatione deuentum est,linteum capiti indutum,cùm sepeliebatur, fuisse, aut alienam pellem seu balsamo capiendo, seu continendæ calci, quâ thorax confarcinatus turgebat; ab eâ causâ esse mollitiem. Iussus ergo chirurgus forfice scidit labia, dentes aperuit, frontis os nudauit & nasi: pellis erat natiua, eáque crassior, succo plena hîc subalbido,illic subrubescente; hęrebatque adeò ossibus, neque manum facilè sequebatur. Verticem porro velabant capilli: sed admirationem omnino mouit nasus, extremâ quoque parte integer; dextrâ etiam ille ducebatur in omnem partem, digitósque naribus patulis admittebat; tibiis autem ac pedibus sua quidem pellis constabat, sed candida, cùm subrubesceret reliquo corpore; & manus, ac tibias,digitósque,& collum facilia flecti, mouerique ac duci vincula continebant; nisi quòd sinistrum brachium solutum erat in cubito. Denique linteum quo totum corpus velabatur, non integrum ad tibias & pedes,sed maximam partem recentissimum & candore spectandum erat.

Hæsimus omnes ad spectaculi nouitatem, alij dixerunt alia: ego tria suspiciebam, pellem toto hærentem corpore; vultum tactui facilem, neque indigum succi, nasóque stantem sincero ac naribus;ossium vincula nusquam rigentia, sed manibus, brachiis, pedibus, tibiis, digitis, collo tractari apta ducique. Ceterâ seu balsami, seu medicati liquoris nullum toto capite vestigium, totis nullum brachiis tibiisve. Quid? quòd calce si non reliqui corporis, at pectoris certè rodi caro, humor extingui iam olim debuit: vt alia taceam, putas tot supra 100 annis vim non fuisse exedendi cadauer, quibus rupes saxaque obsistere non possunt? sed non pauca sunt,quibus adductum putare Deum est, ad seruandum Philibertæ corpus,vltra vim omnem artis, contra omnem vim tabi,temporum,calcis; castitas,egenorum amor,pietas. Vnum illa,neque diuturnum thalamum experta est Iuliani Medicei, quem Claudia mater dederat conjugem, agentibus Leone X. Pontifice maximo Iuliani fratre, Francisco I. Francorum Rege filio Ludouicæ sororis, Carolo fratre duce Sabaudiæ. Post alterum conjugij annum vidua ætate florens & opibus, vt alteri viro nuberet adduci nunquam potuit: flagitabant & alij proci, & de Fuxo Lautrecius, Gallicanorum ea tempestate Principum bello paceque clarissimus: Adolescentior ipsa,voluit vnius olim viri vxor,cogitare *quæ Domini sunt*, & *omne opus bonum subsequi* ex mandato Apostoli, ac ejus exemplo sic permanere, quem Romæ præsentem & intueri, & audire

sibi

ſibi videbatur, cùm Iulianus obiit. In Sabaudiam ergo redux, tam largâ manu rem profundebat in pauperes, vt egenorum matris nomen per reliquam vitam habuerit: tam attentâ pietate adhærebat Christo, vt poſt mortem condi voluerit in ædicula cuſtodè ſudarij, quo corpus ejus cùm tumulo conderetur, fuerat inuolutum. Atque igitur fortaſſe hoc fuit, cur præ cæteris corporis membris, anno etiam quinto & decimo ſupra milleſimum, candidi ſincerique perdurent pedes, quibus frequens ad Dominum ventitabat; ſoluto ſiniſtro dextrum brachium & perſtet, & moueatur, quo manus ferebatur ad pauperem; facies vigeat ſucci plena, quæ hominibus placere noluit ſed vni Deo.

EGo Ioannes Platiere, Prouincialis Societatis IESV in Prouincia Lugdunenſi, factâ mihi poteſtate ab admodum R. Patre noſtro Generali, facultatem concedo, vt libri quatuor *De Simianæa gente*, à Patre IOANNE COLVMBI, ejuſdem Societatis Theologo compoſiti, & à tribus Societatis ejuſdem Cenſoribus approbati, typis mandentur. In cujus rei fidem has literas ſigillo noſtro munitas, & manu noſtra ſubſcriptas dedi Viennæ die 24. Martij anno 1668.

IOANNES PLATIERE.

DE SIMIANÆA GENTE LIBRI QVATVOR.

AVCTOR LECTORI.

DE Simianæa gente scribo, Mi Lector. Summa antiquitas, & quæ ex vetustißimis temporibus ad nos illius claritudo deuênit sincera & illustris, fecerunt vt de ea scribendum putauerim. Humbertus ille est, à quo per septem omnino sæcula vniuersi nostrorum temporum de ipsa viri, gradatim nunquam interruptâ per filios à paparentibus serie peruenerunt. Viuebat is anno 993. nobilitate generis, opibusque clarissimus. Quo patre genitus fuerit, non occurrit ad hanc diem charta vetus quæ doceat. Quicunque fuerit, adeò copiosam in filium contulit opum vim, vt priuati hominis modum excessisse videatur. Humbertus quippe anno millesimo nono scripsit sequentia. Facio donationem ex parte mei alodis, qui mihi obuênit ex successione meorum parentum, ecclesiæ Sanctæ Mariæ sedis Aptensis : res in Comitatu Aptensi, hoc est in villa Interriuos, & in Campaniis, & in Surdonicis, & in Celeirana, & in Guttilone, & in Sarpalianicis, & in Pineto, quantum nisi in ipsis villis est ; & in castro quod cognominant Vegno, mansos duos. *Mansus autem capiebat tum iugera 12. Dignum potentiâ, dignum pietate summi viri munus! sed vide partem hereditatis fuisse, quam à patre acceperat. Amplißimam profectò pater tradidisse dicendus est, cuius, cùm in liberos dispersa fuisset, pars quæ concedebatur Ecclesiæ, adeò latè varias fundebatur in villas. Rostagnus Humberti ex Guilelmo filio nepos, fuit Aptæ Princeps. Hoc docebat anno 1056. Alphantus Aptæ ejusdem Episcopus. Duxit ipse idem Gislam Odilæ, quam Guilelmus Prouinciæ Comes genuerat, filiam. Quia Radulphus Presbyter*

ter

ter eum dixit seniorem : *& Arnaldus etiam presbyter ipsum Humbertum* seniorem *quoque appellauerat.Ego nomine* senioris *Principem intelligebam, vt à patre & auo Rostagnus id nominis acceperit. Quem verò dominum Latinè dicimus, illis temporibus semibarbarè* seniorem *appellabant,vt docebo postea libro* 1. *num.* 14.*Jam quæ ab Humberto per Guilelmum filium, & Rostagnum nepotem profluxit gens,memor se ab antiquissimis Aptæ Principibus ortam, claritatem suam seruauit integram ad hanc diem, magnisque bello, ac pace facinoribus origini suæ nunc etiam respondet. Non possum ego apertioribus verbis præcipua illius ornamenta complecti, quàm ante non multos annos feci, cùm meos in librum Iudicum commentarios ad Hyacinthum de Simiana Planitiarum Marchionem scribens præfatus sum in has voces.* Majores tui tenebant quidem Aptam Iuliam,& de proxima ei regione magnam partem sub summo Principe,summi tamen Principis habebant multa,jus arcem excitandi seruandique,ius cudendi monetam, ius vocandi sub signa equites,ius creandi publicos scribas, alioque non pauca: vt si dixerim ita sub dominatore supremo fuisse, vt supremi etiam ipsi eo quem in Germania videmus more essent, non errem. *His illa adjunge, quæ ad ipsummet præfixi commentariis in librum Iosue.* Majores tui Sabaudiam & Delphinatum pro suis Regibus summo tenuerunt imperio: Galliæ,Sabaudiæque torques tulerunt: ingentes ductauerunt exercitus: Forcalquerij,atque adeò Prouinciæ Regulos omnibus Europæ Regibus affines sanguine contigerunt: demum rebus pręclarè bello paceque gestis fecerunt, vt vix totâ Europâ sit gens, quę illustrioribus dignitatis & glorię titulis se circumspectat.

DE SIMIANÆA GENTE.

LIBER PRIMVS.

SIMIANÆA gens tantâ seu nominis claritate,seu opum vi, eminebat olim in Prouincia, vt à verissimis ante omnes quæ de ea leguntur tabulis, dominata feratur regioni, quæ vno & altero, supra viginti, milliaribus longa, & prorsus octodecim lata, capit Aptam Iuliam vrbem, Simianam, Gordam, Casanouum, non ignobilia quondam

quondam opida, & pagos ferme ad quinquaginta. Cùm viri rebus gestis, genereq; clari & nobiles, sub annum a Christo nato millesimum, alij ab aliis ditioni subjectis locis, suæ quisque genti, totâ Galliâ vulgò fecerunt, vt à ceteris secernerentur, nomen, debuerat illa quidem ab Apta Iulia, & Vulgientium, antè Romanis quàm parêrent, capite, & Episcopi post acceptas religiones Christianas sede, appellari. Sed majorum ante omnem memoriam in ea sedes fecisse videtur, vt è Simiana dici maluerit. Neque nihil juuisse
2 videtur situs. In regionis, cui tum imperabat, medio est Simiana, cùm in finibus sit Apta; scilicet Saignonum proximè, quo ad Meridiem clauditur, vt Gironis ad Septentrionem Rupe, Gordâ ad Occidentem, & ad Orientem Vacheriis. Habet etiam aliquid, cur pagis oppidulisque circùm latè iacentibus præsidere, atque adeò dare nomen genti ipsorum dominæ, debuerit. Ager quidem non modicâ ad omnes hominum vsus opportunitate visendus, tritico, vitibus, oleis, vniuersam, nisi qua iumentorum pabulo jacent prata, planitiem consitus est, ac roboream surgit in siluam, vbi turget in colles atque monticulos. Oppidum verò & nunc etiam habet mortales ad duo fere millia, & è rupe descendit, cui prænobilis atque firma admodum arx est imposita. Ædibus quippe ampla, mœnibus valida, duplici muro circumdatur.
3 Vnum quadratæ latus muniunt turres duæ, quarum altera profectò visenda est. Eam de quadro lapide construxerunt adeò aptâ concinnitate, vt nostris post multa sæcula temporibus, videatur ex artificis manu recens. Rotundatur interior, ad sex orgyiarum altitudinem, & diametrum trium. Sed singulare prorsus est, quòd forulis 12. in pariete octo pedes crasso apertis, æqua perspatia cingitur, quos columnæ, epistylia, zophori sui condecorant. Summa testudo aperta est in concameratum pinnatumque fastigium, è quo vno
4 lumen in inferiora fenestris carentia immittitur. Quos in vsus turrim illâ figurâ, illis cum forulis extruxerint, dicent alij forsitan certiùs: putabam ego magnam veri habere similitudinem, quòd in sacram ædiculam erexerunt. Neque verò ejus (sine qua amplissimam arcem excitasse piissimos dynastas nunquam crediderim) vestigium in alia ædium parte videas. Et capiendis Apostolorum statuis, forulos pro numero aptasse, cur negabimus? Vtcumque hoc habeat, turris quidem hæc stat etiam nunc, seruatque suam speciem: alteram verò ab annis supra viginti, cùm ruinam minaretur, ne propinqua ædium obrueret, euerterunt. Labem quoque à stillicidiis cetera fere arcis jam non modicam diu acceperunt, dominis alias adamantibus sedes, non habitatæ.

5 Aliundene venerit in Prouinciam gens non omnino angustæ regionis ante tot annos domina, an verò censeri debeat in Vulgientibus indigenis, non possum dicere in tanta de antiquissimis rebus scriptorum penuria. Inuenio tamen floruisse ante octingentesimum Christi annum; & summum ex ea virum, excepisse Carolum Magnum domi suæ, vt postea ex certis autoribus exequare. Hoc facit, vt putem tenuisse eamdem regionem vniuersam, ante Carolum Martellum Magni auum, & aut è Romanis, quorum plures & genere, & opibus præcipui, indigenarum in morem superfuerunt Burgundionum ruinæ, aut à Francis post Burgundos, quorum omnes dynastas euerterant, ortum ducere. Hoc vtcumque visum fuerit, æstimabunt alij: certè magnum quid esse nemo negauerit, quòd cùm patria, à Romano-

rum

sum in ipsa sub annum Christi quingentesimum excidio, per annos circiter sexcentos, dubio & ancipiti Burgundionum, Gotthorum, Francorum, ac Germanorum imperio subjaceret, atque Hungarorum, Longobardorum, & Saracenorum latrociniis vniuersa vastaretur, Simianæi quam attuli regionem domini tenuerunt, ante omnem tabularum memoriam.

Post annum igitur septingentesimum septuagesimum, & quod excur- 6
rit, Ioannes Casanouani dynastæ filius (gentis, quam Simianæam vocamus, princeps, id cognominis ad annum vsque millesimum quingentesimum quinquagesimum octauum semper tulit) ab ortu cœcus, surdus & mutus, accipit à Deo, docetque mortales, corpus Beatæ Annæ, quæ Christi matrem genuit, latere in Aptensi basilica. Ea tunc vngebatur, & Carolus Magnus, cum maxima procerum corona, intererat rei sacræ, cùm ecce tibi nobilissimus puer diuino spiritu actus, conuertit faciem, intenditque in principis aræ gradus, quibus insistebat, & plurimâ nutuum vi, tantùm non demonstrat, grande aliquid ac prodigij plenum, sub ipsis conditum esse. Obstupuit primùm Casanouanus, tum ceteri Comites, ac Duces ad eum proximè; & cùm res denique ad ipsum peruenisset, Carolus; perstante in nutibus puero, anxiéque ad illos gradus altaris vnos manus ambas protendente. Quid facerent in re prorsus inexpectata, & ad illam diem inaudita non habebant. Effodiuntur, quando aliud non occurreret, demum ingentes illi, quibus ad altare conscenditur, gradus; cùmque aperta fuisset, quæ occurrebat janua, Ioannésque docuisset nutibus suis, effodiendum esse altiùs in crypta, quam primus intrauerat, apparuere minores gradus ad obuersum parietem: Hoc aperto, occurrit omnibus admiratione defixis, multo lumine præfulgens latibulum speluncæ suppar, quadro lapide concameratum. Sed, ô insolentis à Deo prodigij facinus! illud subeunti puero, sui cum voce redduntur sensus. Exclamat Annam Christi matris parentem positam esse in armario, quod in fenestræ speciem apertum occluserant lapide, accensáque lampade ornauerant. Effoditur notatus paries. Inuenitur non sine titulo tanti pignoris indice corpus sanctissimæ mulieris, cùm suauissimus odor totâ diffunderetur basilicâ. Verùm hæc dixisse satis pro loco fuerit. Is 7
non postulat, vt præterea disputem de beatissima Christi auia, doceámque ipsius corpus è Iudæa delatum esse in Prouinciam; & principio palam omnibus ad venerationem propositum Aptæ Iuliæ: deinde, cùm tempora postularent, conditum latebris, vt in barbarorum hominum, qui vniuersam circùm regionem depopulabantur, manus non deueniret, quod nunc ago est, Simianæam gentem, magnis ad omnem gloriam inclaruisse opibus, eo tempore, quo Deus illud mortalibus aperuit per insolita prodigia. Illius princeps Carolum Magnum domi hospitem tum habebat. Atque vt, seu hæretici pro sua proteruia, & popularium religionum odio, seu è catholicis nonnulli, propter ignotas mihi causas, dubium habeant, aut etiam negent Annæ suum corpus, certè nihil afferent, cur negent Casanouanum dynastam, & imperitasse Aptæ sub Carolo Magno, & Ioannem habuisse filium. Præterea vt 8
(quod omnino falsum est) concedamus volentibus corpus Annæ non inuentum esse Aptæ, nullum etiam aliud sanctæ mulieris corpus è latebris quondam erutam; & omne, quod de auia Christi jactatur,

reponamus in fabulis, nemo ſapiens tamen aſſeret illum, qui primus ſtropham inueniſſe dictitatur, ita dementem fuiſſe, vt cetera quibus fabulæ (quando placet ita loqui) ſua fides per nouem ſæcula ad nos vſque ſtetit inconcuſſa, excogitauerit. Vt & populum, & ſapientes viros ſecurè luderet, ſicuti neque Aptam Iuliam vrbem, ita neque Caſanouanum dynaſtam, ſeu Aptæ dominum, ſeu Ioannis & cœci, & ſurdi, & muti Carolo Magno Imperatore patrem, finxiſſe exiſtimandus eſt. Cogitauit potiùs ex nobiliſſimi pueri per vegrande prodigium curatione, cauſas ad populum graues eſſe venditandæ omni fabulæ, quam loquuntur, de Annæ corporis inuentione. Verùm nullus hìc fabulæ locus, nullus figmento. Annæ Chriſti auiæ corpus inuentum eſſe in baſilica eccleſiæ Aptenſis, Ioanne Caſanouani dynaſtæ, qui Carolum Magnum domi ſuæ habebat, filio monſtrante, ſcripſit ad Pontificem Romanum ipſe Carolus; canonici Aptenſes, à Teuderico Epiſcopo inuenti anno 991. in ſuarum poſuerunt breuiario precum, & ſapientiſſimi viri in ſuis de Apta, & de Prouincia libris; Aptenſis demum Eccleſiæ, ac vniuerſæ Prouinciæ, certa memoria tradit ab annis ad nos vſque nongentis. *Singula per ordinem, manu publicorum ſcribarum rediguntur,* inquiunt canonici antiquiſſimi illi, *& omnia ſummo Pontifici fideliter referuntur: omnia per ſanctiſſimum dominum noſtrum Papam approbantur.*

9 Quod Ioannis patris nomen fuerit meæ chartę non habent. Ab eo ante annum nongenteſimum nonageſimum non inuenio qui aſſeratur ejuſdem gentis cum Simianæis. Illo nonageſimo viuebat Humbertus, qui pro nobilitate, & opibus cenſeri poteſt duxiſſe originem à Ioannis patre. Per illum eorum gens, ad nos vſque gradatim, ordine nunquam interrupto, peruênit in vndecim omnino familias ſciſſa. Cùm enim Guinotus, ſiue Guinolus, & Berengarius fratres, duodecimo gradu ab Humberto deducti, liberos ante annum milleſimum quadringenteſiumum ſuſtuliſſent, duaſque educerent familias, hę ſingulę poſtea in plures ſciſſæ ſunt, Guinotia quidem in quatuor, in ſeptem verò Berengariana. Scilicet cùm Guirannus ex Maria Euenę domina, alios liberos, & Guinotum, ac Berengarium ſuſtuliſſet, Gordana, Planitienſis, & Monchana, familiæ per Guinotum prodiere, quæ nunc etiam vigent; atque Vacherienſis, quæ in puellam me puero deſiit Manuaſcę. A Berengario autem Caſtronouenſis, Tricanucia, Eſparronia, Coſtamoirana, Gratianopolitanę duæ, Pręſidis in Senatu altera, altera Præſidis in curia Computorum, Aquenſis demum profectę ſunt. De iſtis à Berengario ductis dicam libro quarto, tertio de illis à Guinoto: primo autem, ac ſecundo per eos maiores vniuerſos ibo, qui Guinotum & Berengarium pręceſſerunt. Omnino fuere duodecim igitur libro primo ſex priores exequar, ſecundo ceteros, ipſo cujuſque libri principio ſermonem inſtituam.

10 Humbertum tres chartę memorant. Prima ſic habet. *Ego Guaraco tibi cedo Humberte aliquid de hæreditate mea, per foras factum quod tibi feci, vt cum te finem habeam. Sunt ipſa res in Comitatu Aptenſi, in caſtro Caſanoua, & in ſuo termino, quantum mihi pars obuênit; hoc eſt tertiam partem in Argallo, quantum mihi pars obuenit: ſultus Gargatio, quantum mihi pars obuênit: & in Gurgis, vinea & campis, quantum mihi pars obuênit: & in Clauagiano & in Baxo, & in lauſciana, quantum mihi pars obuênit, hoc eſt duas partes ſubtus caſtro Bonilio: in*

villa

villa Vrciniacus de vineis modiatas duas, &c. *Facta est donatio ista idibus Nouembris, regnante Conrado Rege, indictione 6. Signum. Guaraco, qui hanc donationem scribere fecit, & testes firmare rogauit. Teudericus Episcopus, qui voluit & consensit, & firmauit* &c. Quis hic Guaraco? non liquet. An ille Guaraco, qui cũ Rodberto fratre dedit clausum Vldrico *fideli suo?* Certè conueniunt tempora; istud enim clausum dedit *sexto idus Martij, regnante Chunrado, indictione 6.* Quod *forasfactum* loquitur? neque id liquet. An clientelæ pro Argalli in Casanouæ territorio, Gurgorum, Gargatij, Clauagiani, Baxi, Lausuanæ, prædiis professionem negauerat, & iis damnatus cedit? Certè ipsis cedit non omnino volens, nolentique suppar, vtpote volens *cum eo finem*, contentionis scilicet; nam cujus alius? *habere.* Res autem gesta est *regnante Conrado Rege*, & Teuderico Episcopo, *indictione 6.* Quis annus Christi est hic? nongentesimus nonagesimus tertius. Vt enim indictio sexta quater fuerit *regnante Conrado Rege*, scilicet annis 948. 963. 978. & 993. tamen Teuderico etiam Episcopo fuit tantùm semel, scilicet anno 993. quo Conradus mortuus est. Nam Teudericus adiit episcopatum post Nartoldum, qui sedebat anno 983.

Altera de Humberto charta sic habet. *Ego Arnadlus presbyter, cedo aliquid ad* 11
ecclesiam S. Mariæ, & S. Castoris, & canonicos illi seruientes, hoc est mansum vnum cũ exagio suo pertinente ibidem in Aptæ ciuitate, qui mihi obuenit ex parte senioris mei Imberti, viri nobilissimi, &c. *Iste mansus ad radicem est muri, quem vocant Cigunnarium* &c. *Acta hæc donatio septimo calendas Aprilis, anno incarnationis Dominicæ* 1006. *indictione* 4. &c. Dominum Latinè dicimus, quem Arnaldus pro temporũ suorum vsu appellabat seniorem vnde fluxit vox Gallica *Seigneur.* Flodoardus ergo, qui obiit anno 966. sic loquitur libro 3. historię antistitum Remensis Ecclesiæ cap. 20. *Leutardus senior ipsius villæ:* Vvilelmus autem Aquitaniæ Dux, ita scripsit anno 910. in fundatione monasterij Cluniacensis; *Pro anima senioris mei Odonis Regis.* Synodus denique ad Theodonis villam numero 1. *Vigorem regium ac senioralem, & super vestros, & super impugnantes potestatem regiam vultis habere.* Cùm venerimus ad Rostagnum, Humberti ex filio nepotem, videbimus Humbertum non injuriâ dictum seniorem, siue Dominum, ab Arnaldo, & nobilissimum virum.

Tertiam chartam, ipse Humbertus de se scripsit in has voces. *Ego Humbertus præteritorum autoritatem secutus, per testamentum conscriptum, facio donationem ex parte mei alodis, qui mihi obuenit ex successione meorum parentum, omnipotenti Deo, & ecclesiæ Sanctæ Mariæ sedis Aptensis, & Sancti Castoris Episcopi, vt Deus omnipotens misereatur mei, & meorum parentum; & vt propitietur nobis, & deleat iniquitates nostras, suâ gratuitâ miseratione, per omnium sanctorum suorum intercessionem. Et sunt ipsæ res in Comitatũ Aptensi in locis denominatis; hoc est in villa Internios, & in Campaniis, & in Surdonicis, & in Celeirana, & in Guttilone, & in Interriuas, & in Serrianâ, & in Sarpaliamcis, & in Pineto quantum mihi in ipsis villis est, vel in omnibus quæ ibi pertinent, totum & ab integro dono ad ecclesiam Sanctæ Mariæ, & Sancti Castoris, necnon consortio canonicorum sedis Aptensis, pro remedio & liberatione animæ meæ. Et in ipso Comitatu, in castro quod cognominant Vegno mansos duos, cum chartis & exagis suis, cum cãpis cultis & incultis, cũ pratis & vineis, & arboribus pomiferis & impomiferis, & cũ omnibus quæ ad ipsos mãsos tenẽt Geraldus de Puteo, & Stephanus* 12

de Riga &c. *Acta hæc donatio ecclesiastica in Aptensi ciuitate, publicè* 10. *calendas Februarij, anno Dominicæ incarnationis* 1009. *regnante Rodulpho Rege, indictione* 8. *Ego Mauris, & filius meus Vvilelmus, mandante Humberto, hanc donationem fieri, & firmare iussimus, & manibus nostris firmamus* &c. Ex istius chartæ vocibus intelligitur Mauris fuisse vxor Humberti, & Vvilelmus filius. Habuit etiam Humbertum filium, vt statim videbimus. Alodis verò, quem Humbertus more suorum temporum loquitur, est hereditas. Apud Marculphum enim vir vxori dicit sequentia; *Tam de alode, aut de comparato, vel de quolibet adtracto:* & vxor ita respondet; *Tam de hereditate parentum, quàm de comparato.* Testamentum autem quod dicitur, est charta testium subscriptionibus firmata; nam in codice legum antiquarum formula 101. ita legitur; *Manumissio sub libertatis testamento, solemniter roboretur.* Humbertus ergo tabulis anno 1009. scriptis, dedit canonicis S. Mariæ Aptensibus, mansos duos, & prædia villarum 9. in Comitatu Aptensi posita, quæ ipsi obuenerant ex successione parentum. Vnde intelligis & piissimum & opulentissimum fuisse, ac eum & nobilitate generis & opum vi, quem non iniuria existimes ab illo Aptæ Principe descendisse, cuius filius S. Annam nobis aperuit; cumque adeò multa ex hereditate paterna decerperet, magno iure dictum esse nobilissimum ab Arnaldo num. 11. Sed ciuas fuerit, & à quo duxerit originem, quæ ad me peruenerunt tabulæ, non habent. Hoc vnum igitur assero, Simianæam gentem ab illo profluxisse. Accedamus ad ipsius filium, per quem ad nos ea deducta est.

13 Vvilelmus seu Guilelmus appellatur. Fratrem habuit patri cognominem; & Adelaidem vxorem, atque ex ea Rostagnum & Guilelmum filios. Chartæ duæ ab eo scriptæ peruenerunt ad manus meas: primâ dat mansos duos canonicis Aptensibus anno 1019. secundâ vnum illis ipsis: vtramque accipe. *Ego Guilelmus, ex vxor mea Adalais, cum consilio, & volunte fratris mei Vmberti, facimus donationem ex aliquo alodis mei, qui mihi obuênit ex successione meorum parentum, Omnipotenti Deo, & Ecclesiæ S. Mariæ sedis Aptensis, & S. Castoris pij Pastoris, in manus canonicorum ibi deseruientium: vt ipse Dominus Deus per interuentionem S. Mariæ Virginis, & omnium sanctorum dignetur misereri animarum nostrarum. Et est ipse alodis in castro, quod vocatur Alpester. Hoc est mansus Geraldi Scassiarij, & mansus Ingilfredi, cum campis & vineis ibi pertinentibus: & est inter consortes ex omnibus partibus terra nostra,* &c. *Acta donatio hæc in Aptensi ciuitate, pridie idus Septembris, anno ab incarnatione Domini* 1019. *regnante Domino Deo nostro in sæcula. Amen. Guilelmus & vxor eius, quod dederunt, firmauerunt. Vmberius firmauit. Guarnaldus firmauit. Leotardus firmauit,* &c. Hactenus duarum illarum chartarum prior: posterior sequitur. *Ego Vvillermus, & vxor mea Atalaxis, si possibile est à nobis distributa iterum placere Deo, qui proprio cuncta dispensat arbitrio, donatores sumus illi Omnipotenti Deo, & Ecclesiæ S. Mariæ, & S. Castoris sedis Comitatus Aptensis, & Canonicis illi famulantibus, domino summi apicis Episcopo conniuente Stephano, aliquid de alode nostro, hoc est vnum mansum, cum omnibus terris ibi pertinentibus, cultis, & incultis. Et est ipse alodis in Comitatu Aptensi, in villa quæ dicitur Caluities, cuius possessor est Guontardus,* &c. *Acta hæc donatio in Aptensi ciuitate* 15. *calendas Augusti, regnante Rodulpho Rege. Signum. Vvilelmus, & vxor sua, qui hanc donationem scribi fecerunt, & testibus firmari iusserunt, manu sua firmant Radulfus leuita rogatus scripsit.*

ſcripſit. Inuenio quidem chartam tertiam,quæ Guilelmum memorat.Illam
poſtea recitabo. A Rodulpho preſbytero ſcripta eſt: in duabus ab ipſo Gui-
lelmo ſcriptis quas recitaui, placet aduertere priùs ſequentia, ad majorem
orationis perſpicuitatem. Statim occurrit in vtrâque vox *manſus.* Quid 14
antiquis illis mediæ ætatis temporibus ſignificauerit, accipe. Principio fuit
ager certis comprehenſus limitibus, Itaque Godefridus Dux Bullionij anno
anno 1096.tradidit Affligenienſi monaſterio manſos 5.in villa Genapia:& Ida
mater ad illos addidit poſtea *quaſdā partes circumjacentes,plenè vnum manſum
continentes.* Et Carolus quartus Francorum Rex, auctore Beſly in probatio-
nibus hiſtoriæ Comitum Pictauienſium pag. 170. dedit Hilbodo Abbati
S.Philiberti, & monachis ejus Normannos fugientibus, & alia, *& Apacia-
cum, cum duabus eccleſiis, & manſis* II. *quartaſque tres; & in villa Maſſiniaco
manſot tres ac medium.* Atque Ionas Eduenſis Epiſcopus monaſterio quod in-
ſtaurabat, conceſſit *in pago Tornodorenſi,in villa, quæ vocatur Quintianus,abba-
tiolam S.Germani manſorum viginti,cum omnibus abſeitatibus,& vineis, cunctiſ-
que ad ſe pertinentibus;alios quoque manſos ad prædictam adiicientes quatuordecim
& dimidium.* Ecce manſus habebat ſuas partes, ſcilicet quartam, & dimidiam.
Ecce manſi partes circumiacent agris, quę plenè vnum continere tum fere-
bantur. Manſus ergo, antiquis illis mediæ ætatis temporibus, erat ager certis
terræ limitibus circumſcriptus. Capiebat autem iugera omnino 12. vt iam
olim tradidit Hincmarus ante annum 900. & Alexander Leodienſis Epiſ-
copus poſt annum milleſimum centeſimum decimum, vt domi lib. 1. de
Viuar. Epiſcopis num.54.id. *paſſus longitudine quidem 76. ſupra* 500.*latitudi-
ne autem* 288. Scio poſt illa tempora longè minorem habuiſſe amplitudi-
nem. Bartolus ad legem *ſi ita* ff. de auro & argento lege 5. ſic loquitur:
Manſus dicitur,quantum quis cum vno pari boum laborare poſſit in anno. Colle-
gium Lugdunenſe Societatis noſtrę,in quo hæc ſcribo,habet in Tanſæ prio-
ratus chartario manſum fuiſſe idem, quod *territorium*, poſt annum 1300. In
compromiſſo anni 1331. 9. Aprilis, *inter abbatem Manſiadæ & Priorem de
Tenſano* hæc leguntur: *Quemdam manſum ſeu territorium*, & in tranſactione
inter Antonium de Boulhano Priorem Tanſæ, ſeu Tenſani; *in loco,manſo,ſeu
territorio de Macello parochiæ de Tenſano.* Sed, vt vidimus, quæ vox manſi
agrum certæ amplitudinis omnino ſignificabat, primùm ab illa decreuit,
defecitque poſtea in incertam & modicam, ac fere nullam; atque ſignifica-
uit quamcumque etiam minimam agri partem,& quemcumque locum,mi-
nimum quoque territorium. Hæc omnia afferre viſum eſt,vt intelligas quos
Guilelmus tres manſos an.1019.dedit capere longitudine paſſus 1228.& *lati-
tudine* 864. quot ſcilicet capiebat toto inter nongentos & centum poſt mille
annos tēpore.Atque hæc de manſo dicta ſint.Deinde aduertendum eſt prio- 15
rem Guillermi donationem ſubſcriptam fuiſſe *anno ab incarnatione Domini*
1019. *regnante Domino Deo noſtro in ſæcula. Amen.* Hoc anno 1019. regnabat
Rodulphus cognomine Ignauus, ſeu Negligens. Cur ergo ſcriba regnaſſe
Chriſtum, non Rodulphum dixit? non liquet, vni Guilelmi & Adalaidis
pietati fortaſſe tribues: certè quæ charta iſtam ſequitur, videbis ſcriptam
fuiſſe *regnante Rodulpho rege.* Et qui ab ignaui, aut excommunicatione Ro-
dulphi, hoc à ſcriba factum diceret, vehementiſſimè falleretur. Nunquam
is excommunicatus fuit,neque vllâ fecit ignauiâ,vt anni ejus non ſcriberen-

 tur,

tur, publicis in tabulis, quos innumeris aliis in chartis ſcriptos fuiſſe legi-
16 mus. Sed accedamus ad alia. Præter duas chartas, à Guillermo ipſo, & Adalaide vxore, obſignatas, venit in manus meas *Breue de terris, & vineis, quas acquiſiuit Rodulphus preſbyter, & dedit* Eccleſiæ Aptenſi, ſine die, & anno; in quo memoratur Vvillermus noſter. In eo ita lego. *Super viam*, inquit Rodulphus, *juxta eccleſiam S. Vincentij, habeo terram, quam dedit mihi ſenior meus Guillermus filius Humberti.* Et poſt multa, *Pratum magnum* habeo *ſuper viam ab Orientali ripa, quod dedit mihi Guillelmus ſenior meus.* Hic Rodulphus ſe dicit Grammaticum, *quia pſalmos, notas, cantus, computum, grammaticam*, ex mandato, quod olim tulerat Carolus Magnus, *in Epiſcopio docebat*, vt legitur in Capitulari Aquiſgranēſi. *Breue* autem *de terris, & vineis* quod ſcripſit eſt, vt loquebar libro 1. de Epiſcopis Viuarienſibus num. 46. *album, in quo recenſentur & enumerantur* terræ, & vineæ, quas conceſſit Eccleſiæ Aptenſi. Demum vide Guillermum dici ſeniorem à Radulpho, ſicuti Humbertus pater ejus appellabatur ab Arnaldo. Cùm autem omnia prædia ruſtica, quæ ad 27. præter manſos duos enumerat, fuiſſe doceat in agro Aptę & Gargatij, abs dubio ſignificat etiam fuiſſe Aptę & Gargatij. Roſtagnus, Guilelmi, quem Humbertus genuerat, filius nupſit Giſlæ, Raimbaldi filię & Acelenæ. Ex Giſlę matri-
17 monio intellige opes, & nobilitatem Roſtagni. Raimbaldus Giſlæ pater filius erat Leodegarij, & Odilæ, quam Guilelmus Prouinciæ Comes ſuſtulerat ex Adelaide vxore. Hoc aduerto, vt videas non eſſe nihil, cur Humbertus Roſtagni auus exiſtimetur ortus ab illo Ioanne, qui D. Aptę filius inuenit corpus S. Annæ. Ex Roſtagno & Giſla nati ſunt filij ſex; Vmbertus, Raimbaldus, Raimundus, Laugerius, Guilelmus, & Bertrannus. Hęc omnia habentur in tabulis tū exaratis cū Roſtagnus viuebat, omnino ſex illius memores affero. Prima ſic habet. *Ego Roſtagnus, & frater meus Guilelmus, jubente Alfanto præ-*
18 *ſule & poſſeſſore Rodulpho preſbytero, volentes facimus donationem Deo, & S. Mariæ, & canonicis in commune viuentibus, de manſo vno* &c. *Similiter & ego Alfantus, firmo Domino iſtud, & volens quod ad me pertinet dono* &c. *Ego autem Rodulfus quamuis ſim hic numero vltimus, dono tamen ſicut primus: ſequor donum hoc, & corroboro, vt Deus miſereatur mei, & parentum meorum, qui inquiſitores fuerunt huius honoris*, &c. Si petas, cur ſolus, ſeu Roſtagnus, ſeu Guilelmus non conceſſerit canonicis Aptenſibus hunc manſū, ſed ambo, non aliud reſpondebo & aptius, & ſimilius veri, quā id ex illo factum eſſe, quòd ambo ſimul dominabātur ei, non autē vnus illorū ſolus. Et quoniā in conſequentibus ambos videbimus, alia etiam quæpiam donauiſſe, eò cogitatione deuenio, vt putem ambos hereditatem paternā pro indiuiſo adiiſſe. Difficilius dictu eſt, cur manſum dediſſe ferantur Alfanto epiſcopo *iubente?* cur Rodulfo *poſſeſſore?* hęc tamen intelligentur ex ſequentibus. Alfantus ita loquitur: *Similiter & ego Alphantus firmo Dño iſtud.* Vides agere epiſcopū; quod eccleſię conceditur, manſum admittere. Addit ergo, *& volens, quod ad me* aliquatenus *pertinet*; vt pote eccleſiæ meæ conceſſum *dono, & maledictioni perpetuæ trado illos, qui hoc donū ſuis adinuentionibus malis irretire voluerit.* Cùm ita loquatur ſacrorū Antiſtes, intelligis Roſtagnū & Guilelmū fratres, id pro modeſtia ſua conceſſiſſe Epiſcopo, vt dicerent, ſe eo jubēte dare manſū canonicis eccleſię, quod eo volēte ac probāte largiebantur. Atque hoc de Alfanto epiſcopo dictū ſit: accipe quid adjungatur de Rodulfo. *Ego autē Rodulphus, quamuis ſim hic numero*, ſeu ordi-

ne,

ne, *vltimus*; vtpote Rostagno & Guilelmo dominis meis, atque Alphanto Episcopo meo multùm inferior, *dono tamen sicut primus*, & præcipuus, siue dominus ille sit, siue Episcopus.

Quid ita? *Possessor* mansi erat, vt vidimus. Pergit ergo: *sequor donum hoc* Rostagni, & Guilelmi fratrum, *& corroboro, vt Deus misereatur mei, & parentum meorum*. Nomine parentum non intelligit patrem & matrem, sed sanguine ab illis proximos, idiotismo vulgi, quem nostris etiam temporibus, qui minùs Latinè loquuntur, vsurpant. Subjungit enim, *videlicet fratrum meorum, qui inquisitores fuerunt huius honoris*, seu mansi. Inquisitores appellat, qui acquisiuerunt, & sibi comparauerunt istum mansum. Cùm hæc omnia sic habeant, ego quidem mihi videor posse asserere, Rodulphum esse illum, qui suum, & à fratribus acceptum, mansum, donat canonicis: Rostagnum verò & Guilelmum *seniores* seu dominos, laudare donum Rodulphi, atque adeò eumdem mansum donare quidem, sed longè aliter quàm Rodulphum: scilicet more principum, qui donant quæ à dominis concedi probant, atque, vulgò loquimur, laudant, aut etiam omni jure domini soluunt. Scilicet is ipse Rodulphus presbyter in breui prædiorum quæ donebat *B. Mariæ, & S. Castori* vocauerat Guilelmum patrem Rostagni, & Guilelmi *seniorem*, idest dominum *suum*: erat verò grammaticus Ecclesiæ Aptensis, idest grammaticam, computum, & alia, quæ numero 16. attuli, docebat in Episcopio. Neque igitur mihi videtur, fuisse Rostagno & Guilelmo, dominis suis, atque, vt statim videbimus, principibus Aptæ, proximus sanguine.

Secundam, in qua de Rostagno est sermo, chartam scripsit Alphantus 19
Aptæ Episcopus anno 1056. Ceciderat Aptensis Ecclesia, *& quidam ex clero* polliciti erant *laborem, sua seque dedentes* ad illius instaurationem. *Ad hoc exquirendo sodales*, ait Episcopus, *inuenio sodales, idoneas personas duorum fratrum meæ ciuitatis principum, scilicet Rostagnum, & Guilelmum, qui de suo daturos fatentur ad erigendam prædictæ matris ecclesiæ consternationem; & quotquot alioram posse fuerit, inuenire personas, sua monitione ac imperatione circumuentos, adjutores, complices adducturos.*

Tertiam de Rostagno, & Guillermo chartam accipe. *Summopere permo-* 20
tus, subaudi, voluntate reædificandi ecclesiam Aptæ, *ego Rostagnus, & Guilermus frater meus, pro animabus nostris*, vtpote ad quos, vtì dominos & principes, id operis maximè incumbit, *ecclesiam S. Petri, quæ est in Comitatu Aptensi, in territorio castri Castellionis, & Ecclesiam S. Pharæ, & Ecclesiam S. Mariæ, & S. Stephani, & S. Michaëlis in Castro, S. Mariæ Aptensis Ecclesiæ, & congregationi in communi viuenti, donamus. Si quis autem ciuitatem, vel illud castrum, seu alia castra* petere, in Comitatu Aptensi, *inhabitans, prædictæ matri Ecclesiæ feudum suum dederit, alodium ejusdem Ecclesiæ esse concedimus.* Quid est hoc, *alodium esse concedimus?* accipe Glossarium Salicum: *Allodium, siue Aelod* dicitur, *quod sine seruitute, vectigali, & dominio directo est possessoris*. Hoc paruum est. Tu ad illud animum intende. quod Rostagnus ait, si quis Aptam, Castellionem, aut alia Comitatus Aptensis castra inhabitans dederit Aptensi Ecclesiæ feudum, concedimus vt sit ejusdem Ecclesiæ allodium. Ergone id juris habebant Rostagnus & Guilelmus & dominio totius Comitatus directo patiebantur.

Quarta sit, quâ Rostagnus & Gisla vxor, *vnâ per voluntatem filiorum qui* 21
vocantur,

vocantur, Vmbertus, Raimbaldus, Raimundus, Laugerius, Guillermus, Bertrannus dant *clericis qui communiter viuunt intra claustra* Aptæ, *mansum in quodam castello, quod dicitur Barretum in Comitatu Guapincensi, & dedit Raimbaldus socer cum filia sua Gisla.* In ista charta vnum addit Rostagnus, quod placet afferre. *Martyr egregius*, inquit, *Auspicius primus ecclesia hujus* Aptensis *Episcopus, primam istam* Ecclesiam *construxit, & dedicauit intra mœnia mœrorum.* Cùm ita loquatur Rostagnus, videtur istas exarasse tabulas, antè sacra ædes quam anno 1056. caderet Alphanto Episcopo, vt vidimus num. 17.

22 Quintâ Pontius omnia sua prædia & vrbana, & rustica dat Aptensi ecclesiæ. Aduerto in illâ duo. *Hæc*, inquit, *propriâ voluntate dono S. Mariæ sedis* Aptensis, *& seruis Dei fratribus meis, in commune viuentibus, & Ecclesiæ S. Mariæ, & altaribus S. Auspicij & S. Castoris seruientibus.* Hoc primum sit. Clericos in commune viuentes, vocat *fratres suos.* Nihil hujusmodi hactenus legi in aliis tabulis. An se & *Petrum filium vnicum* cum suis omnibus prædiis dabat Aptensi clero? Alterum quod aduerto, continetur verbis sequentibus: *Hanc donationem ego Pontius facio pro amore Dei, & per voluntatem meorum seniorum*, seu dominorum, *idest Alfanti episcopi, & Rostagni, & Guilelmi fratris ejus.* Alfantum vocat seniorem seu dominum suum, pro communi Christianorum more, qui compellant episcopos; Rostagnum autem & Guilelmum, quoniam erant Principes Aptæ, vt ipse Alfantus docuit num. 19.

23 Sexta & vltima Latinas voces Prouincialibus miscet, atque veluti in dialogum conscripta est. *Adelbertus filius Dilectæ dona à feudatâ, à seruitio la castania del Laigno à Rostan d'Agol.* Istæ sunt voces, quæ à Prouincialibus vsurpabantur anno 1050. & sequentibus, per vitam Rostagni. Ita reddo Latinis: Ego Adelbertus Dilectæ filius, do in feudum, & seruitium castellaniam Saignonis castri Rostagno d'Agoult. Rostagno loquebatur Adelbertus filiis comitato, ei enim respondent, Rostagnus quidem; *Et ego Rostagnus, filius Adalaix*, seu Adelaidis, *non te decipiam;* & post Rostagnum filij, *nec ego Imbertus, nec ego Raimbaldus, nec ego Raimundus, nec ego Leodegarius. Non te decebrem* (vox Prouincialis; idest decipiemus) *de tua vita, nec de tuis membris.* Ita olim loquebantur qui profitebantur clientelam. Imbertus, Raimbaldus, Raimundus, Leodegarius, filij sunt Rostagni. Cum patre capiunt Saignonem in feudum ab Adelberto. Iste Aldebertus, dicebatur *de Mulgol*, ex charta anni 1120. & Rostagnus de Agolt, vt dicam postea, cùm ad Raimbaldi filios, nepotes Rostagni peruenero. Ad ipsum Raimbaldum accedamus, à quo gens ex Humberto proauo per Guilelmum auum & Rostagnum patrem ducta ad nos vsque propagata est.

24 Raimbaldus Rostagni filius, nomen Agoltij, siue Agoutij, quod pater sibi acceperat, seruauit; Sanctiam ignotorum mihi parentum filiam duxit; & ex ea sustulit Guirannum, Bertrandum, Rostagnum, aliosque filios & filias. Hæc tria docet Leodegarius Raimbaldi frater, & Aptensis episcopus, in chartis quas scripsit, aliud in alia. Ita loquitur. *Ego Leodegarius Episcopus Aptensis, vobis Guiranno, & Bertranno filiis Raimbaldi de Agolt* &c. *totum meum honorem, quem à parte patris mei Rostagni habui, ego Leodegarius Episcopus tibi Guiranno, & Bertranno, & Rostagno filiis Sanciæ dono.* Ecce tradit Raimbaldi cognomen, fuisse de Agolt; Sanctiam habuisse conjugem; & Guirannum, Bertrannum, ac Rostagnum filios. Alia in charta Guiranno & Bertranno filiis

liis Sanctiæ addit alios fratres: *Ego Leodegarius Dei gratiâ Aptensis Episcopus, volens cum cognata mea Sanctia, & cum nepotibus meis; scilicet Guiranno, & Bertranno, & ceteris fratribus.* Demum chartam accipe, in qua filiis Raimbaldi & Sanctiæ adiungit filias. *Ego Leodegarius Aptensis Episcopus, post mortem meam, cognatæ meæ, & Guiranno, & Bertrando, & ceteris filiis & filiabus, qui ex fratre meo Raimbaldo* seu Rambaldo, *& ex ea nati sunt, derelinquo.* Quem verò honorem Leodegarius Episcopus, & à Rostagno patre acceperit, & Guiranno, aliisque Rambaldi fratris & Sanctiæ filiis, ac filiabus concesserit, ipse addit in prima illarum trium, quas modò retuli istis verbis. *Honorem verò donatum esse Gordam, & Sorquetam, & Iocatum, & Gargatum, & partem meam Aptæ ciuitatis, quam à parte patris mei Rostagni habui, & Casam-nouam, & Castellionem manifesto & confirmo.* Hic vide quàm nobilem, & opulentam hereditatis partem, Rostagnus pater Leodegario concesserat. Suo loco dixi filios ei fuisse omnino sex, Vmbertum, Raimbaldum siue Rambaldum, Raimundum, Laugerium siue Leodegarium, Guilelmum, Bertrannum. Si Laugerium, quem aut sacerdotio destinabat, aut in sacerdotio constitutum videbat, eâ hereditatis parte donauit, putas non Vmberto, & ceteris matrimonium cogitantibus singulis tradidisse longè illustriorem, ac pinguiorem? quantam autem primogenito largitus est? sed ad alia veniamus.

Raimbaldus extremum diem obierat, cùm filij anno 1113. cum Sancia 25
matre laudabant emptionem Sanionis à leodegario Aptæ Episcopo & eiusdem Raimbaldi fratre. Enimvero si tum vixisset, aut solus, aut cum vxore, & filiis ipse quoque eam laudasset; atque cum ipsa donationem Episcopis, & Ecclesiæ suæ. Accipe tabulas vetustate nobiles. *Ego Leodegarius Dei gratiâ Aptensis Episcopus* &c. *castrum Sanionis* &c. *emi* &c. *Et ego Leodegarius hoc castrum, scilicet Sanionem* &c. *do & concedo Deo, & S. Mariæ, & S. Auspicio, & S. Castori, & omnibus Episcopis, in eâdem sede meis subsequentibus. Et hanc donationem laudauerunt milites ipsius castri.* idest qui prædia in ipso castro possident. *Raimundus Aicardus* &c. *Filij Pontij Buzat, & Sanctia vxor Raimbaldi de Agolt, cum omnibus filiis suis laudauit, & concessit* &c. *Facta est hæc concessio anno* 1113. Cùm autem is ipse Raimbaldus consensum præbuerit an. 1056 donationi mansi Barretensis Aptensibus *clericis, qui communiter viuebant:* in ea tum ætate erat quâ suo ipse nomine ac per se agere posset in iudicio cúmque ab eo anno ad 1113. sint 60. & vnus, superasset ætatis septuagesimum si vixisset, 13. Christi post 1100. Atque hactenus de Raimbaldo dictum sit.

Guirannum Raimbaldi filium, plurimæ chartæ memorant. Eas tantùm 26
afferam, quibus sui anni sunt inscripti. Prima sit anni 1120. Eâ Leodegarius dat ipsi & *Bertranno* fratri castrum Sanionis in fidelitatem & seruitium, siue in præstariam. *Ego Leodegarius vobis Guiranno & Bertranno filiis Raimbaldi castrum de Sanione dono, idest castrum de la Crugera* &c. *Anno ab incarnatione Domini nostri Iesu Christi* 1120. *indictione* 13. 6. *cal. Iulij.* Anno 1129. interfuit Guirannus, cum Bertranno fratre, donationi Adelaidis Comitissæ Forcalquerij Bertranno & Guigoni ex Vvilelmo filio nepotibus. *Ego Adelax Auenionensis & Forcalqueriensis Comitissa dono, & concedo, & laudo, filiis filij mei Vvillemi Comitis, Bertranno at Guigoni nepotibus meis omnem meum honorem, totiusque Prouinciæ potestatem atque dominium, vbicunque mei iuris* &c. *Anno Dominicæ incarnationis millesimo centesimo vigesimo nono*

indictione 6. Guirannus & Bertrannus frater &c. Vides Adelaidem, & ex ea Bertrannum & Guigonem fratrem dominatos esse pluribus, & aliis aliâ in parte locis Prouinciæ. Anno 1144. Leporianum datur Militibus Templi,
27 testibus Guiranno & Bertrando fratribus. Chartam donationis legi ego in libro (vt loquuntur) viridi Sistaricensis Episcopij folio 30. Hoc affero, vt de illius sinceritate nulla sit lectori dubitatio. Ea enim omnium vetustissima est, quas inuenio dedisse nomen *de Simiana* Guiranno; & Raimbaldi, Bertranno. *Ego Comitissa Adalays, Ego Comitissa Garcennis, & Ego Bertrandus, & vxor mea nomine Iauceranna, & Ego Guigo Comites Forcalquerienses, damus, & in perpetuum concedimus Templo Domini quod est in Ierusalem* &c. *Testes sunt Guirannus de Simiana, Bertrandus Raibaudi* &c. *Facta est præsentis scripti pagina anno* 1144. &c. anno 1149. Guigo frater Bertrandi Comitis Forcalquerij dat Hospitalariis quidem Ierosomolitanis vniuersam Manuascæ vallem; cetera verò *bona sua filiis fratris sui*, dummodo illam Hospitalariis donationem *firmam illibatamque conseruent*. Sed addit sequentia: *Quod si violari præsumpserint, eis omnia quæ reliqui aufero, & Guiranno, & Bertrando Raimbalde omnia bona mea relinquo*, &c. *Facta est hæc dispositio* anno ab incarnato Domino 1149. *tertio cal. Iunij lunâ 21. regnante Imperatore Conrado*. Guigo dat quidem Bertrando nomen Raimbaldi, sed nomen *de Simiana* non dat Guiranno. Hoc illi tribuit scriba Parisiis anno 1152. cùm ita scripsit; *Matrimonium domini Guirandi de S..... na militis & Galburgiæ eius vxoris, præsentibus Adalberto Episcopo Nemausensi, Rostano de Agouto* &c. atque accepit ipse pluribus in chartis. Sed vnum hîc tacere non possum. Guirannus Raimbaldi filius, de quo nunc est disputatio, videtur non longè fuisse, ab anno ætatis sexagesimo, cùm Galburgia ei nupsit, an ergo non ipsi nupsit Galburgia; sed ipsius filio, quem statim videbimus cognominem patri fuisse: verùm libro 2. de Manuascnum. 7. asserui Guirannum de quo nunc sermo est nupsisse Galburgiæ; & huius filij, quam postea videbimus ætas, facit vt negare debeamus iniisse matrimonium anno 1152. denique filio Guiranni huius liberos dedit Huga vt videbimus, non Galburgia, & viuebat Huga anno 1233. anno igitur illo 1152. Guirannus Raimbaldi filius nupsit Galurgiæ. Ex ea tamen non genuit Guirannum secundum. Ex alia ante Galburgiam, Guiranno eum genuit & Rostanum etiam de Agouto cognominem fratri. Ad alia pergamus.

28 Guirannus secundus, sic enim appellare placet, vt à Guiranno patre distinguam, Guirannus ille est, quem Bertrandus Forcalquerij Comes locutus est, in testamento his verbis: *Ego in Dei nomine Bertrandus Comes Forcalqueriensis* &c. *irreuocabiliter dono* &c. *Hospitalariis* &c. *quidquid ego habeo, vel habere debeo in castro de Manuasca, & in castro de Totis auris, & in eorum territoriis* &c. *De reliquo Comitatu meo, sic vltimum voluntatem meam dispono, vt frater meus Guillelmus Comes, mihi heres existat in reliquo, tali tamen lege, vt liberalitatem, quam in domo Hospitalis contuli, perpetuò ratam & firmam habeat* &c. *si verò voluntatem meam infringerit omnia quæ iure institutionis sibi reliqui aufero; & totum quod habeo à Sistarico atque ad Alpes, relinquo Raimundo Comiti Tolosano; quod autem habeo à Sistarico vsque ad Rhodanum, consanguineis meis Guillelmo de Sabrano & fratribus eius, & Guiranno de Simiana & fratri eius, & liberis Bertrandi Raybaudi*. Vt enim vides, Bertrandus Guigonem patruum, qui ante ipsum annò millesimo centesimo quardragesimo nono Hospitalariis Manuascam dederat

dederat æmulatus: Cùm tradidisset illis *Manuascam scilicet Burgum*, *& castellum*, *& Totas auras*, *cum toto territorio*, *& omnibus ad Manuascam pertinentibus* &c. *& reliqua bona* sua *vbicunque* essent *filiis fratris* Guilelmi &c. adiecit sequentia: quam donationem *si violare præsumpserint*, *eis omnia quæ reliqui aufero*, *& Guiranno*, *& Bertrando Raimbaldi omnia bona mea relinquo*. Hoc vno nepos à patruo diuersus est, quòd Guigo Guirannum & Bertrannum fratres scripserat heredes, si ex fratre nepotes non paruissent mandatis, cùm Bertrandus suorum ex fratre nepotum filios, in hereditatis partem vocet. *Bertrando Raimbaldo* sua dedit Guigo, Bertrandus autem sua dat Bertrandi Raimbaldi filiis; Guirannoque igitur primo sua concessit Guigo & Guiranno secundo sua Bertrannus. Si petas, cur omnia sua, Bertrannus vnis Guiranni & Bertrandi filiis non tradidit, sicuti sua omnia Guigo dederat? Respondebo: Bertrannus summus erat princeps Comitatus Forcalqueriensis; Guigo, vt Comes diceretur, non tamen summi principis habebat iura: hic ergo Simianæis fratribus potuit suam hereditatem faciliùs consanguineis tradere, Bertrandus totum Comitatum minore, pro amplitudine sua, difficultate in varios partitus est. Petes, quis Guiranni secundi frater fuit, qui fuere filij Bertrandi Raimbaldi? Respondeo. Bertrandi Raimbaldi filios ad hanc diem non legi; Guiranni secundi frater, fuit Rostagnus de Agouto, cognominis Patruo, qui (vt vidimus numero 22.) frater fuit Guiranni primi patris.

Hîc vnum tacere mihi nefas est. *Bertrandus Raimbaldus de Simiana anno* 1188. dat cum Sacristanæ vxoris consensu Bonnelettam Cisterciensibus Vallis sanctæ. Is abs dubio fuit Simianæus gente. Hoc & *de Simiana* nomen, & Bertrandi, ac Raimbaldi prænomina, genti Simianææ, & tum & postea veluti propria, non in euidenter docent. At perobscurum omnino est dicere, quo agnationis gradu Guirandum 2. de quo nunc dicimus, contigerit. Illius patruum quem n. 24. & sequentibus vidimus, & Guiranni primi fratrem fuisse, nunc dicerem, si Bertrandus Forcalquerij Comes, non significaret iam fuisse mortuum anno 1168. vt docui numero 28. Potuit ex Imberto, potuit ex Raimundo, potuit ex Guilelmo, potuit ex Bertrando, Raimbaldi, quem Guirannus secundus auum habebat, fratribus originem ducere; aut etiam ex Guilelmo Raimbaldi patruo. Viri pietas facit, vt, etsi ignotus est illius in gentis serie locus, pro anno quo ea sese aperuit, de ipso dicam, differens de Guiranno secundo coætaneo; & ab illo non seiungam oratione, quem cum ipso tempora coniunxerunt. *Ego*, inquit, *Bertrandus Raimbaldi*, *dominus de Simiana*, *totam terram de Bonnelette*, *cum voluntate & assensu vxoris meæ Sacristæ*, *do in eleemosynam Deo*, *& S. Mariæ Vallis sanctæ*, *fratribusque ibidem Deo seruientibus* &c. *Testes*, *abbas Nobertus Syluæ candidæ* &c. sigillum tabulis vnicum appensum nunc est. Duo præterea Abbatum Vallis sanctæ, & syluæ candidæ, ex illis pependisse affirmant, quæ ab vtroque superstitis latere aperta sum foraucina. In eo visitur Bertrandus equo sublimis, pro dynastarum illis temporibus more. Sinistrâ scutum vegrande, & longitudine corpori suppar præfert, inscriptum ariete ampliter lanato, cornutoque; & eo reptante, qui stragulo equi impositus est gradientis in morem. 29

Cùm hæc ita habeant, profectò mihi disputandum est de dnobus: isto 30

ariete,qui & in equitis ſcuto, & in equi ſtragulo inſcriptus eſt: atque illo Raimbaldi nomine,quo ſe Bertrandus appellat. Nam vt ab iſto incipiam, quod eſſe putabimus id nominis? Tu fuge gentilitium exiſtimare. Prænomen alterum viri fuit. Neque nouum & inſolens hoc arbitrabitur, qui cogitauerit non duo, ſed tria,vel quatuor prænomina à nonnullis nunc etiam vſurpari.Et quidem non eſſe gentilitium,& alia ſuadent, & quòd cùm ſciamus non paucis de gente viris attributum fuiſſe (ad vndecim,aut non multò plures numerant) cum alio fere prænomine, feminis aliquando in prænomen vnicum fuit; ſcilicet anno 1267. ei puellæ, quam Giraudus pater deſtinauerat conjugio Raimundi Baltij,& anno 1312. vxori Voutenſis dynaſtæ. Sed rem omnino conficit, quòd anno ſexto & quadrageſimo poſt milleſimum ducenteſimum,fuit ex Simianæis vir, fuerat & ſecundo ac vigeſimo,qui poſtpoſito Guiranni prænomine appellaretur Raibaudus Guirannus. Fuit etiam poſt centum ab iſto Raibaudo annos, qui ſe Raimbaldum de Simiana (nomen ſcilicet gentilitium, vt mos eſt, prænomini ſubjungens) vocaret. Quid? quòd Bertrandus Raimbaldus Guiranni aui frater, omiſsâ *Raimbaldi* voce,prænomini Bertrandi vnico, gentilitium Simianæi nomen aliquando ſubjunxit, ſcilicet anno 1146. *Taraſcone,Sedanæ,& Diniæ*, ſunt verba tabularum illius anni, *fecerunt homanaticum*, ſiue hominium, & clientelæ profeſſionem Raimundo Prouinciæ Marchioni, *Barones* non pauci,& alij, & *Bertran de Simiana, Aicard Saumada, Berenger de Torreues, Iaufre de Torredes,Fulco de Ponteues.* Igitur vt Aquitani Principes ſe plurimi Guilelmos dicebant,Flandri Balduinos,Theobaldos Campani,Viennenſes Gerardos: &,vt ad dynaſtas veniam,Caſtilionæi Gaucherios, Bouchardos Monmorantij: ita Simianæi non pauci ſe appellauerunt Raimbaudos ſeu Raimbaldos. Atque hanc Simianæ gentis conſuetudinem ſignificabat noſtrorum Comitum ille optimus Renatus Rex,cùm nonnullarum Prouinciæ illuſtriſſimarum gentium pangens elogia, *Raimbaldos de Simiana* dixit. Neque enim voces *de Simiana* addidiſſet ad Raimbaldi vocem, ſi Raimbaldi nomen eſſet gentilitium; atque *voces de Simiana*,oppidum in ditione Raimbaldæ gentis poſitum,non Simianæam gentem ab oppido in ditione poſito appellatam ſignificarent.Raimbaldi nomen attuliſſet,& ſine Simianę oppidi in ditione poſiti nomine,vt Porcelleti, Bonifacij,Forbini nomina, ſine omni pagorum,aut oppidorum voce ditione nobiliſſimarum gentium ſubjectorum. Sed iſtud hactenus dictum ſit.

31 Majus alicui fortaſſe videbitur, quòd Bertrandus in ſigillo, quòd ex Bonelettę Valliſanctanis Ciſtercienſibus donatione pendet, arietem, ſeu reptantem, ſeu gradientem ſibi accepit. An igitur illum ferebat in armis? ferebat omnis Simianæa gens? Obſcurum eſt hoc, neque enim ad hanc diem occurrit;quod euincat fuiſſe vniuerſis Simianæis gentilitiam teſſeram. Sed cùm nemo neſciat aliis non paucis per Galliam,Germaniam,Italiam,& Hiſpaniam gentibus fuiſſe ſuam per illa tempora, quid afferre poteris, vt id neges Simianæę? Vnde igitur factum dicemus, inquies,vt Simianæi relicto ariete,gerant nunc in ſcuto lilia ſine omni numero, cũ caſtellis in tres turres faſtigio impoſitas ſurgentibus?non liquet.Vnum mihi videor,ſi non aſſerere, opinari certè potiùs quàm ſuſpicari poſſe, quòd ille arietem libiis ac turribus mutauit,qui Franciſcanis Aptenſibus exædificauit ſacram ædem. Cur

enim

enim alioqui superposuit ejus foribus scuta duo, in quorum altero spectatur aries, lilia cum castellis in altero? Antiquum scilicet, quod deponebat, & quod nouum asserebat, inscripsit medio frontis fastigio: illud quidem, vt quod à majoribus acceperat, damnare non putaretur, dedecorique ducere; hoc autem, vt posteris, ad honoris gloriæque tesseram proponeret liliatum. Neque aut insolens, aut Simianæorum singularis est hæc scutarij typi mutatio. Clarissimæ gentes non paucæ alia nunc ferunt in scuto, quàm olim tulerunt arma. Syluanectenses, quos dicimus Buticularias, nunc inscriptas cruci gerum buticulas quinque: quondam diuidebant scutum in partes quatuor, aureas duas, duas cyaneas, ipsasque alternatim positas. Tassij (vt exteras etiam gentes memorem,) è quibus orti sunt apud Hispanos Villamediani Comites, & apud Neapolitanos Paülli Marchiones, ter mutauerunt scutaria symbola. Quid afferam Bethunios dynastas? semper quidem adamauerunt facias, sed hi rectas, obliquas illi; & vnam alij, alij duas, aut tres, vel quatuor, siue etiam quinque, sex, ac demum septem. Atque hæc sunt quæ de scutariis Bertrandi ac Simianæorum olim armis, & Raimbaldi prænomine mihi videntur. Certiora, fortassis afferent alij. Reliquum est vt de Sacrista Bertrandi Raimbaldi hujus vxore aliquid afferam.

Anno millesimo centesimo nonagesimo quarto, ea dat nescio quæ 32
Templariis Sanctægidianis. Eodem anno venit in pacta cum illis ipsis, seruatâ sibi actione in R. Comitem Tolosanum, & alios; atque Guilelmus Porcelletus, Pontius Archimbaudus, & R. de stagno se pro ipsa vades præbet. An per vitam Bertrandi conjugis existimabimus sibi alios ab illo vades accepisse? videtur ergo Bertrandus Raimbaldus non vixisse eo anno; quo autem mortuus fuerit non lego. Ceterùm Sacristanam vocant istæ tabulæ, vocant nescio quæ Petri Aragonum Regis in monasterio de Areis: *Sacristana domina erat burgi Arelatensis anno* 1209. Sacristarum verò, vt hoc addam, gens fuit quondam illustris in Prouincia. Anno millesimo centesimo quadragesimo sexto, Raimundus Sacrista se dixit clientem Raimundi Prouinciæ Marchionis Tarascone, cum aliis dynastis: Hugo autem Sacrista decimo pòst anno interfuit mutationi Maurelliæ villæ à Sanuictorino Abbate cùm nescio qua alberga & alia aliquibus prædiis villæ S. Antonini, cum Raimundo Berengario Comite Barcinonensi: Verùm hæc satis de Bertrando Raimbaldo. Redeamus ad Guirannum secundum.

Is ex Huga conjuge genuit filios tres. Guirannum, Raimbaudum, & Gui- 33
detum, Guiranni vxorem nusquam legi: Raimbaudus nupsit Pontię & Guidetus Isoardę de signa. Ab hoc vno ad nos vsque propagata gens est. Ejus fratres, aut liberis caruerunt, aut ab eis, si quę fuit familia, nunc esse desiit. Locus ergo postulat vt dicamus de Guideto.

DE SIMIANÆA GENTE

LIBER SECVNDVS.

1 GIRAVDETVM nonnulli vocant,quem in veteribus chartis lego appellatum esse Guidetum. Magnus error. Diminutiua sunt, vt Grammatici loquuntur, ambo nomina: sed illud Giraudeti à Giraudo, seu Guiraudo, vel Guirando descendit, cùm hoc Guideti à Guidone deductum sit. Guirandi secundi fuisse filium docent tabulæ, quibus & ipse, & Raibaudus Agoutus frater conuenere anno 1233. cum G. Aptensi Episcopo de juribus Rocafuræ. In iis enim dicitur habere Hugam matrem, Guirannum fratrem, & Rostagnum de Agouto patruum: certum est verò Hugam Guiranni secundi vxorem fuisse. Duxit Isoardam de Signa, vt intelligitur ex testamento Guirandi fratrum primi. Isoarda (vt hoc addam Simianæ genti perhonorificum) fratres habuit tres, & eorum primus Guilelmus, Delphinam genuit illam, quæ cum S. Elzeario Sabranio virginitatem seruauit in matrimonio, & suasit conjugi, vt legitur in *processu* (sicuti loquuntur) *canonizationis* ab Episcopis judicibus quos Vrbanus Pontifex dederat, instituto, & peracto. Guidetus ex Isoarda vxore sustulit liberos omnino quinque, Guirandum, Bertrandum, Raimbaudum, Rostagnum, Isoardam matri cognominem, & Beatricem. Reliqua omnia quæ de Guideto recitant veteres tabulæ, placet eo referrre temporum ordine, quo gesta sunt.

2 Anno 1233. Raibaudus de Agouto, & Guidetus frater, conuenere de Rocafura cum G. Episcopo Aptensi. Ripertus de Viens Præpositus Aptæ, Raimundus Botella judex, R. de Baucio, & R. Bot Aptensis miles, arbitrarij judices, edixerant in has voces: *singula quæ ad locum Rocafuræ pertinent*, sint G. Episcopi Aptensis; G. autem Episcopus Aptensis *soluat Raibaudo de Agout, & Guideto, quingentos solidos*, quibus anno 1221. damnatus fuit, & *centum solidos Guilelmenses in præsenti*.

3 Guideto grauissima fuit contentio cum Fulcone de Ponteues, Raibaudo de Agouto, Isnardo & Barratio de Entreuenis. Gorda, Moniolium, Simiana, non contemnendum Aptæ in agro prædium, magnæ pro reditu annuo causæ, contentionem pepererant. Guilelmus Forcalquerij Comes (Sabranius hic erat gente; Adelaidis, quam Bertrandus Forcalquerij Comes genuerat, ex filio nepos) Guilelmus Mosteriarum dominus, & Burgundio, arbitrarij judices, anno 1242. omnem composuerunt. Guideto istis conditionibus (inquiebant) Gordam attribuimus, vt Raimbaudi de Agouto, aut Fulconis de Ponteues filiam in nurum capiat, omne jus in Moniolium (vulgus dicit Monieux) castrum, & octauam Simianæ oppidi partem, cedat Fulconi de Ponteues, Raibaudo de Agouto, & Entreueniis fratribus Isnardo & Barratio. His denique ipsis fratribus liberum relinquat *affare*, idest prædium. cui dominantur.

Cete

Ceterùm quid Agoûtiis, Ponteueſiis, Entreueniis fuerit juris in Simia- 4
nam, Gordam, prædium Aptenſe, Moniolium, hereditarias Simianæorum à vetuſtiſſimis temporibus res, non inuenio. Quodcumque illud fuerit, profectò ab ipſis Simianæis ad eos deſcendit. Sed an agnatione, an affinitate factum ſit, vt ad illos peruenerit, perobſcurum eſt in illa maxima veterum penuria chartarum. Vehementer etiam impedit, turbatque, nobilium virorum non à gente, ſed à pago, oppidoue cui dominabantur, frequentiſſima nominum acceptio. Hoc addam (& id alij, vtcunq; viſum fuerit, æſtimabũt) certè non vnum libro ſuperiore vidimus in Simianæa gente Agoutium. Illuſtriſſimæ gentis, fateor, hoc nomen nunc eſt: verùm Simianæi ab Agouto pago cui etiam tum imperitabant, fecerunt aliqui ſibi nomen. An igitur Raibaudus non à gente nomen, ſed à dominatu cognomen Agoutij ferebat? Nam Iſnardus & Barratius Entreuenij, ac Fulco etiam Ponteueſius videntur Agoutij fuiſſe, non aliter quàm *Iſnardus de Ponteues, filius quondam nobilis viri Iſnardi de Entreuenis de Agouto*, qui anno milleſimo ducenteſimo quinquageſimo, 10. cal. Nouembris fecit homagium tertiæ partis Aptæ, Carolo Comiti Prouinciæ & Forcalquerij.

Liceat mihi pauca hîc addere de Fulcone iſto, quem vt Agoutium cog- 5
nomine, ita Simianæam nomine ac gente, non aliter quàm Raibaudum, fortaſſis poſſumus dicere. Is fuit filius Guilelmi de Cerueria, & Lauræ; duxitque Guilelmam Bonifacij de Ceſariſta filiam. Cerueriụs autem Fulconis pater, patrem habuit Fulconem Ponteueſium, vt ferunt tabulę venditionis prædiorum & jurium, quæ ad Cerucrium & Fulconem filium, Manuaſcæ anno quinto & decimo poſt milleſimum ducenteſimum pertinebant, exaratæ ſeptimo & decimo calendas Ianuarij Romæ, & incerto pôſt die Manuaſcę, ac tertio calendas Februarij Aquis Sextiis. Primùm enim *Guilelmus de Cerueria Romæ 17. cal. Ianuarij*, tam ſuo, quàm Fulconis de Ponteues filij nomine, vendidit *Amorico de Pace, magno Præceptori citra mare domus Hoſpitalis Ieroſolymitani, quæcumque habebant in villa Manuaſcæ, intus, & extrà in toto illius tenemento, & in caſtro Manuaſcæ, & in toto ejus tenemento, ſiue ius illud conſiſtat in militibus, hominibus, feudis, domicaturis, ſeruitiis, cenſualibus, vſaticis, terris, vineis, pratis, agris, aquarum decurſibus, nemoribus, paſcuis....... & in omnibus cultis, & incultis, & generaliter omnia iura corporalia & incorporalia quæcumque, & qualitercumque dictus Vvilelmus habet, vel præfatus filius ſuus Fulco de Ponteues, vel mater ſua Laura, & Fulco de Ponteues auus illius, pretio duorum millium obolorum aureorum, & quinque millium ſolidorum.* Secundùm *Fulco de Ponteues* venditionem à patre factam Romę, probauit *Manuaſcæ ante portam ferream palatij* &c. Tertiùm *Fulco de Ponteues Aquis Sextiis ante chorum Sanctæ Mariæ Magdalenæ* dixit ſacramentum *de venditione, & donatione dicta tenenda.* His omnibus ſubjungitur enumeratio prędiorum & jurium, quę *Fulco de Ponteues, & vxor ſua Guilelma filia Bonifacij de Ceſariſta habebant Manuaſcæ.* Ea ſigillatim referre non placet: quę de Fulcone, vt ſuſpiror, Simianæo attuli, prętermittere nolui, agens de Simianæa gente. Ad Guidetùm redeamus.

Annus quo mortuus eſt me latet. Viuebat ſecundo & quadrageſimo il- 6
lius ſeculi: ſed chartam legimus, in qua Guirannus & Raibaudus filij feruntur defuncto ſupereſſe anno 1250. menſe Octobri; non attigerant ij tum

ętatis

ætatis annum quintum & vigesimum: anno quippe pòst altero Ayrulphum *curatorem*, vt vulgò loquimur, seu bonorum administratorem habebant, vt statim ex ejusdem anni tabulis docebo, agens de illis, & aliis ipsius liberis.

7 Guirannus Guideti filiorum primus, ex vxore, cujus gentem non lego, progenuit filiam vnicam. Dicebant Raimbaldam, seu Raimbaudetam. Hinc intelligis gentile nomen non esse. Anno 1252. ipse & Bertrandus Raimbaudus frater conuenere cum Aptensibus de vniuersis in ciuitatem juribus. Quoniam *cum autoritate Aërulphi curatoris* conuenerunt, dicendi sunt fuisse tum minores ætate. Pro Aptensibus agebant Bertrandus de Gorda, Berengarius de Landa, Iorandus Laurengus, & Raimundus Sochenus Consules. Conuenerunt in viros septem arbitrarios judices, Rupertum Archidiaconum, R. Artaldum Operarium, & V. Sacristam, Aptenses canonicos Bertrandum Bottinum Guilelmum de Landa, Ty. Bt. & Centulionem Iurisperitos. Et alia capita & sequentia hi edixerunt *Domini de Simiana, videlicet domini Guirannus, & Raibaudus, fratres, & filij quondam D. Guideti de Simiana habent in ciuitate Aptensi, & territorio ejusdem, merum imperium & gladij potestatem ad animaduertendum in facinorosos homines. Habent ius dandi tutores, seu curatores, tam in lite, quàm extra litem. Habent caualcatas in ciuitate Aptensi, cùm habent propriam guerram. Habent fabricaturam monetæ, & cursum ejusdem. Habent cupam olei, & eminam bladi, & salis, & rusi; & ius puniendi eos qui in prædictis falsitatem commiserint. Habent ius hospitandi in hospitiis publicis alberrgariorum ciuitatis, & bestias sociorum suorum sine pecunia hospitari. Habent totalem iurisdictionem contentiosam. Habent ius conuocandi populum ad Parlamentum in suo loco communi & publico; & faciendi conuocationes cum tubis, vel sine tubis, & conuocationem faciendi.* Cur Bertrandus Raimbaldus cum Guiranno fratre, non autem Guirannus solus rem istam egerit, intelligitur ex testamento Guiranni. In illo is docet se omnia Guideti patris, & jura in Rambaldi de Agouto patrui res, habere cum Bertranno Rambaldo fratre communia, & pro indiuiso. Quoniam verò ad huius Guiranni testamentum dicendo

8 deueni, accipe quid de Raimbaudeta filia in eo constituerit. *Instituit*, sunt verba scribæ, *dictus D. Guirandus Raimbaudetam filiam suam, sibi heredem, in quarta parte omnium bonorum suorum, & iurium; & quòd habeat castrum de Gorda, & in ipsa quarta parte computet* &c. *si ipsa Raimbaudeta contrahat matrimonium cum Raimbaudo de Baucio, filio D. Bertrandi de Baucio, filij D. Barralli. Si verò contingeret quòd dicta Raimbaudeta non contraheret matrimonium cum dicto Raimundo de Baucio, instituit dictam Raimbaudetam sibi heredem tantùm in viginti millibus solidis Viennensibus, & quòd nihil aliud petere possit in bonis suis.* De Guilelmo, & Bertrando fratribus, nihil inuenio constituisse: de Rostagno fratre, & sororibus ita sequitur, *legauit*, sunt verba testamenti, *Rostagno de Agouto fratri suo triginta libras currentis monetæ, soluendas & dandas eidem annuatim* &c. *quousque dictus Rostagnus habeat beneficium Ecclesiasticum, valens* 50. *libras in reditibus* &c. demum *legauit dominæ Isoardæ, & dominæ Beatrici sororibus, cuilibet earum* 25. *solidos annuatim soluendos eidem quamdiu vixerit; ita quòd cum legato facto eis à prædicto patre suo, quælibet earum quamdiu vixerit habeat* 50. *solidos annuatim*. Hæc verba manifestè docent ipsas à Guideto patre accepisse annuatim solidos 25. eosque regios, vt paulò superiùs dixerat, cùm de Isoardæ matris Guideti dote loquebatur. Modica prorsus argenti

genti vis eſt hæc: ſcilicet ſolidus tum videtur maior aliquantum drachmâ fuiſſe. anno enim 1196. ſolidus regius auctore Guidone de Fos Archiepiſcopo Aquenſi erat ſexageſima pars marchæ, quæ capit vnicas 64. vnica verò capit ſolidos Turonenſes 7. cum denariolis tribus, pro æſtimatione monetæ nunc currentis in Gallia. Igitur arbitrabar Iſoardam, & Beatricē fuiſſe moniales. Et verò quis animum inducat ſi viro iungendæ fuiſſent, nullam accepiſſe pecuniam in liberos diuidendam? An tu putabis nobiliſſimas virgines, ſi moniales non fuerunt, paucos, eoſque annuos, ſolidos ab opulentiſſimo patre, neque plures à fratre patris herede accepiſſe? Guirannus illum teſtamento dixit heredem. Ipſe Maceldam de Ponteues duxit vxorem, ſecundum conuentiones anno 1242. Guideti patris cum Fulcone Maceldæ patre recitatas num. 3. vt tradit Petrus de Antipoli tractatu de muneribus §. 4. num. 152.

Bertrandus Raimbaudus 1. fratrum ille eſt, qui per longam nepotum ſeriem deduxit Simianęam gentem ad nos vſque. Macedam de Ponteues duxit vxorem. Secundum pacta conuenta Guideti patris cum Fulcone Macedæ patre, quæ recitaui num. 3. vt tradit Petrus de Antipoli tractatu de muneribus numero 152. 9

Guirannus 3. Bertrandi Raibaudi 2. & Macedæ Ponteueſiæ filius fuit. 10 Patrem illo puero mortuum fuiſſe, hinc intelligis, quod moriens commendauit eum Iſoardæ matri ſuæ, inque ipſius tutricis cura poſuit: nam illa eo nomine agens anno 1282. fecit, vt Petrus Caſanouanus neſcio quis ex filio nepoti profiteretur clientelam. Eodem anno fecit ipſo Guirannus homagium Raimundo Bottio Epiſcopo Aptenſi pro duobus Aptæ breuibus, quoram alterum dicebatur breue Bocariæ, breue de Viens alterum, idque fecit cū Bertrando Raibaudi, quē Guideti aui patruelis genuerat. *Nobiles domicelli Bertrandus de Simiana, & Guirandus de Simiana, domini Aptenſes, conſtituti coram venerabili in Chriſto patre D. R. Dei gratiâ Aptenſi Epiſcopo, confeſſi fuerunt, & publicè in veritate recognouerunt dicto domino præſenti, ac ſtipulanti, ſe tenere, & tenere debere, prædicto D. Epiſcopo & Eccleſiæ prædictæ breue Bocariæ dictæ ciuitatis Aptæ, & breue quod dicitur dominorum de Viens.* Hic vnum tacere non poſſum, ambos feciſſe homagium flexo genu, pro domicellorum, neque dum militum more; *Hoc proteſtato* (addit Falco ſcriba) *& conceſſo tam per prædictum Epiſcopum, quàm per prædictos nobiles, quòd ſi eſſent milites, vel quandocumque fuerint milites prædicti nobiles, vel eorum ſucceſſores, quòd homagium & fidelitas per ipſos & ſucceſſores ſuos, debebit fieri in pedibus tantùm, & non flexis genibus.* Sed vterque poſtea in militem euaſit. Anno incerto Guirannus iunctus eſt matrimonio cum Stephania de Blacas, illuſtriſſimæ gentis puella, & ex ea genuit Guirandetum, ſeu Guirandum 4. (vtroque nomine appellant veteres chartæ) & Tiburgem. De Guirandeto poſtea locus dicendi erit. Tiburgis nupſit Guilelmo Augerio, vallis Ozæ domino, quem Guilelmus Augerius, Gaucherij de Roca domini Ceſariſtæ filius, ex Metellina de Oza ſuſtulerat. Hic ſocer Tiburgis Guilelmus ille eſt Augerius, quem Mabilia de Simiana vt genera nobiliſſima fuerit, tamen pietate magis & vitæ ſanctitate, quàm genere nobilis heredem dixerat anno. 1339. die 5. Iunij. *Nobilem Guilelmum Augerij* (ſunt verba teſtamenti) *filium quondam nobilis & potentis viri D. Gaucherij de Roca D. Ceſariſtæ, ac etiam filium nobilis neptis noſtræ Metellinæ de Oza*

dominæ Cesaristæ, ore proprio heredem nominamus. Quia verò ad Mabiliam deuenit oratio, age, de ea dicamus. Bertrando Raibaudo patre nata, sorores habuit Raibaudam, & Roscicam, atque fratrem patri cognominem, quem paulò antè dixi homagium Episcopo Aptensi fecisse cum Guiranno 3. Pater Mabiliæ Bertrandus quoque Raibaudus nomine patrem habuit cognominem, qui Rostagno Agouto patre natus est, fratre Guiranni 2. & Hugæ. Nupsit ea Fulconi de Ponteues: *Anno ætatis suæ decimo sexto,* inquit scriptor de vita S. Elzearij Sabranij *orbata viro suo est, cum quo nonnisi trimestri spatio vixerat. Noluit autem ad secundas accedere nuptias, tametsi parentes & propinqui vrgerent, multisque eam vexarent modis, sed castè, honestè, & sanctè permansit in viduitate vsque in senectutem. Post multos autem labores & opera pietatis, ad tantam peruenit mentis serenitatem, vt rebus diuinis crebro adeò intenta esset, vt quæ circa eam fierent minimo sentiret? Anno* 1339. die 5. Iunij scripsit testamentum & magno Christianæ abiectionis exemplo noluit in illustri maiorum conditorio sepeliri: *Cùm anima nostrâ* (sunt eius verba) *fuerit diuinâ gratiâ disponente à nexibus nostri corporis liberata, eligimus nobis sepulturam prædicti nostri corporis in cemeterio Ecclesiæ B. Francisci Fratrum Minorum de Apta, & ibi corpus nostrum sepeliri volumus & iubemus.* Etsi Mabilia hoc iusserat, tamen sic habes in necrologio Franciscanorum Aptæ Anno 1339. 5. *Iunij. Obiit hodie illustris pia domina Mabilia de Simiana, quæ sepulta fuit in nobili & potenti sepulcro ante maius altere, in cornu Euangelij posito.* Sorores Mabiliæ nupserunt, Raibauda domino Voutæ, Roscia Guilelmo Augerio Vallium Ozæ domino: frater sine liberis mortuas est. Tres istæ sorores adita illius hereditate, suam Aptæ, Saignonis seu Sanionis, & Auribelli partem: Roberto Prouinciæ Conicti & Siciliæ regi vendiderunt Roscia quidem & Raimbalda anno 1313. die 5. Iulij; Mabilia verò die 5. Octobris anno. 1322. Amplissima hereditas plures in parte pagos complectebatur, Castilionem, fanum Martini, Casanouam, Buzettum, Viensium, Ruastrellum, Laulanensis Mansum, Garsum Gardæ, Montalicium, Vnglam, Larderias, Oppedetam, Fanum Christophori, Siuirginalem, Morigasium, Alpestram. Placet omnem de piissima muliere sermonem concludere illorum enumeratione capitum quibus ea concluditur familia, quæ in ipsa desiit. Rostagnus Guiranni primi filius Bertranno Raimbaudo quem genuerat Fanum Martini concessit. Ex eo cepit Sanmartinensis appellari familia. Bertrandum Raimbaudum ipse genuit, quem vt à patre distinguatur, dicimus Iuniorem. Amborum vxores innominatæ sunt. Iunior liberos quatuor procreauit, Bertrandum Raibaudum patri & auo cognominem, qui innuptus obiit ante annum 1310. dicatur ergo vltimus, vt ab illis secernatur; Raimbudetam Voutæ domino vxorem, Rosciam quæ anno 1312. nupsit Guilelmo Augerio domini Vallis Ozæ, Mabiliam anno 1319 datam Fulconi de Ponteues in vxorem. Hæc testamentum condidit anno 1339. quo mortua est.

11 Guirannus seu Guirandetus, vtroque enim nomine appellatum lego, duxit Marcibiliam Arpaioniæ gentis apud Ruthenenses illustrissimæ puellam; & ex ea genuit liberos omnino quinque, Bertrandum Raibaudum, Guirandum, Tiburgem, Isoardam, & Thibos. De hac vltima filia nihil inuenio in veteribus chartis. Isoarda nupsit Tornelij in Ruthenensibus domino;

domino; Nogareto Tiburgis, Raimundi, siue, vt nonnulli volunt, filio, siue (quod magis probabam) nepoti; quem sub annum secundum, & trigesimum à millesimo trecentesimo in militem euasisse, tradit charta archiui apud Lutetiam Parisiorum regij, in arca (vt loquuntur) Langotthiæ numero 89. Nogaretorum nobilissimæ iam olim genti, magnam illis temporibus celebritatem fecerant res, Philippo, quem Pulchrum cognominamus, Rege per Galliam fere omnem à Guilelmo Nogareto gestæ. Cùm Guirandetus testamentum scripsisset anno secundo & trigesimo sæculi, è vita excessit.

Guirannus 5. & Bertrandus Raimbaudus fratres filij Guiranni 4. & Marcibiliæ, eo ipso anno rem prorsus difficilem ac impeditam, cum Roberto rege Comite Prouinciæ, & habuerunt, & feliciter egerunt. Agebatur de ipsorum, ac proinde mortuo patre, iuribus in Aptam. Leopardus de Fulgineo archipresbyter Beneuentanus de regiis in Prouincia iuribus quæsitor, in eam venerat; & frequentissimi testes dixerunt, Bertrandum *habere Aptæ duas partes dominij, & in ipsis merum & mixtum imperium, & omnimodam iurisdictionem, Guirandum verò de Simiana militem habere tertiam partem aliam, pro indiuiso cum regia curia.* Robertus quippe Rex Comes Prouinciæ id iuris (vt vidimus num. 10.) emerat à Roscia, Raibauda, & Mabilia Simianæis sororibus, *in qua tertia parte ipse D. Guirandus habet merum, & mixtum imperium, & omnimodam iurisdictionem sub domino Regis, excepto Breui de Bocaria & Meiano*, aut de Viens, vt aliæ tabulę loquuntur *quæ breuia tenet ipse D. Guirandus pro D. Episcopo Aptensi*, siue sub dominio Episcopi Aptensis: *& dictus D. Episcopus, illud tenet domino nostro regi tantùm, & non alteri personæ.* Cùm hæc ita habeant, fateamur oportet Guirandetum non vixisse illa trigesimi secundi anni parte, qua Leopardus quæsiuit de iuribus Philippi Regis in Aptam: & Bertrandum Raimbaudum atque Guirandum patre mortuo rem gessisse domesticam. Ea postulat, vt de Bertrando Raimbaudo agam priùs, quàm de Guirando, qui gentem Simianæam ad nos vsque perduxit. 12

Igitur anno 1337. die 12. Dec. Bertrandus Raimbaudus controuersiam de Agouto, quæ patri fuerat cum Guilelmo de Saltu, Hugone de Cauallione, Bertrando Bermundo, & Imberto de Agouto finiit. Causam contentioni fecerat Bertrandi Raimbaudi potentia. Hæc cùm in vno aliquo supra ceteros eminet, parem illis seu esse, seu dici non patitur; & de ipsorum iure sibi aliquid fere tribuit. Scriba ceteros appellat nobiles viros, eum verò magnificum; & quam Guilelmus de Saltu tenebat Agouti partem, illam Raimbaudus *Maiore domino* regebat. Igitur præsidem animis, & de omnium aduenarum criminibus cognoscebat vnus, ceteris Agouti cum ipso dominis vehementer de iniuria quemtantibus, & *lesdas leuabat vnus, locabat vnus vendebatque pasqueragia communia*, vnus *tam super dictis pasqueriis, quàm super ipsis lesdis, & super pluribus aliis, iurisdictionem prædictorum condominorum tangentibus præconizationes fieri faciebat.* Cùm illis demum ita conuênit, vt Agoutum tribueretur in partes omnino quatuor, & quam Guilelmus de Saltu possidebat, illi Bertrandus Raimbaudus superiore dominio præesset. Iudex, baiulus, notarij, præco, in annos singulos, ab vno tantùm ex dominis per ordinem, pro communi vniuersis re, sic constituerentur, vt Agoutius 13

inciperet, tum ſequeretur Bermundus, poſt eum, Cauallionenſis, deniq; cum Guilelmo de Saltu Bertrãdus Raimbaldus. *Paſquergia* ab omnibus ſimul conuenientibus locarentur, venderenturq; menſuræ, ponderaque ſingulorum dominorum ſignis notarentur, ſingulis perficerentur dominis. Alia non pauca adduntur, quæ cùm minuta ſint, non placet fuſiùs exequi, ſuoſque in articulos magno lectoris tædio, nulloque fructu digerere. Vnde autem factum fuerit, vt Agoutum in tam multos ſpargeretur dominos, quis pro rei antiquitate non aſſerat, ſed ſuſpiretur? Profectò veteros tabulæ docent Raibaudum id iuris à maioribus accepiſſe, quod in illud habebat.

14 Anno 1343. die 18. Aprilis cogitans Hiſpaniam aduerſus Mauros, teſtamentum Auenione condidit & ſcriba hoc ei fecit initium. *In primis Deo omnipotenti Patri, & Filio, & Spiritui ſancto, & B. Mariæ ſemper virginis, & B. Ioanni Euangeliſtæ, & Baptiſtæ, & omnibus aliis ſanctis, & toti curiæ cœleſti, animam ſuam, ac etiam corpus ſuum commendauit, & romipetagium* (vox barbara Prouincialem peperit *romauage*, quæ ſignificatur ſacra peregrinatio, ex Romana quæ præcipua, & omnium princeps erat illis temporibus) *quod ad ſeruitium & honorem Domini noſtri Ieſu Chriſti, & ſanctæ catholicæ fidei Chriſtianæ, de proximo facturus eſt in Granatam, contra infideles, & perſecutores fidei catholicæ.* An quod aduerſus Mauros cogitauerat in Hiſpaniam iter ſuſceperit, non lego. Certè poſt ſcriptum teſtamentum diu non vixit. Ex Margarita de Vouta vxore habuit liberos 3. Guiraudetum, Sibylletam, & puerum innominatur, quem, cùm ipſe Granatam cogitaret, gerebat vxor in vtero. Giraudetus non ſuperfuit patri multo tempore. Quid Sibylletâ, quid Innominato poſt patris teſtamentum orto factum ſit, tacem meæ omnes chartæ.

15 Guirannus ergo ſeu Guirandus, Bertrando Raimbaldo fratre mortuo, ac eius etiam filiis, hereditatem illorum, adiit. Mariam de Euenis filiam Bertrandi Maſſiliæ Vicecomitis in vxorem accepit, & anno 1349. illius nomine fecit homagium Roberto Regi Comiti Prouinciæ, pro Olliolis, Euena, Fano Nazarij, Airouenis, quæ caſtra *eidem obuenta, ſeu in dote conſtituta prætextu matrimonij iam contracti cum ea erant.* Anno 1369. dictus fuit conſeruator pacis, pro more illorum, temporum, inter Ioannam Siciliæ Reginam & Comitiſſam Prouinciæ, & Carolum V. Regem Francorum ac Delphinum. *Poſt diſſenſionem*, vt ſcriba loquitur, *inimicitiam*, *atque guerram* Prouinciales inter ac Delphinates, *quam multa fuerant ſecuta ſcandala rapinæ, incendia, prædæ, & alia ſat nefanda*, Rodulphus de Luperiis *Delphinatus Gubernatur, & Raimundus de Agouto Seneſcallus Comitatuum Prouinciæ & Forcalquerij*, à Carolo Francorum Rege Delphino, & Ioannæ Siciliæ Regina Comite Prouinciæ miſſi, conuenerant in aliquot capita. Cúmque dicendi eſſent *conſeruatores dictæ pacis*, poſt ſtatutos à Rege Delphino, *fuerunt ordinati* à Regina Comite, & alij, *& Guirandus de Simiana Aptæ in parte, & Caſanouæ dominus, atque Oſaſicca Flotte dominus Rupis Arnaudorum.* Et hoc quidem ad Guirandi gloriam à Ioanna Regina factum ſit; minùs ſpectabile fuit, ſed illuſtre tamen, neque à me prætermittendum, quod anno 1375. munus geſſit. Franciſcus Baucius Vallis Albaniæ dominus, ſummis principibus & affinis, & gente ſuppar, atque Guilelmus Rogerius de Belloforti, Vicecomes Turenius, magnum Prouinciæ, Forcalquerijque Comitatuum turbamentum, vehementiſſimè inter ſe contendebant, & aliquando denique conuenerunt *in magnificos & potentes*

viros

viros dominos Raimundum de Agouto, militem, vallis saltus dominum, & Guirandum de Simiana, militem, dominum de Casanoua, vt scripsit tabellio.

Viuebat Guirannus anno 1381. Eo quippe *Regordus de Gargatio habitator* 16
Rossilionis (sunt verba scribæ) vendidit *Guilelmo Tamiseri de Gargatio terram in territorio Gargatij, loco dicto* in Cumba, *saluo jure magnifici & potentis viri, domini Guirandi de Simiana militis, Aptæ, & Casanouanæ, & dicti castri de Gargatio domini.* Viuebat etiam anno pòst secundo, nam eo Ioannes de Sabrano S.Elzearij ex fratre nepos, *vadiatores* testamenti sui dixit die 26. Septembris, *Archiepiscopum Aquensem, dominos Guirandum de Simiana dominum Casanouæ, Elzearium de Auraisono*, &c.

Sed locus omnino postulat, vt de Guirando dicens, referam duo, quæ ju- 17
dices de Dalphinę Signanæ, & virginis, & S. Elzearij Sabranij conjugis sanctitate habent in actis anno 1363. exaratis. Alterum Mariam Guirandi conjugem contingit, de Guirando ipso alterum est. Hic proximè mortem erat, & in cubili recubans, in quo Delphina quieuerat, morbum omnem abjecit. De Maria Nicolaus Loarenchi sic loquitur illis judicibus. *Contigit quòd per septem annos, vel vltrà, ante transitum D.Dalphinæ Comitissæ,* dum *ipsa Domina agens in humanis Capreriis moraretur, quòd egregia domina Maria de Euena vxor D.Guirandi de Simiana Aptæ, & Casanouæ Domini, infirmans, & omnem escam abominans pro deuotione videndi, & morandi aliquibus diebus cum dicta domina Comitissa, ibi venit, cujus meritis sperabat appetitum comedendi quem amiserat recuperare: Et cùm videret, quòd recipere suæ naturæ necessaria non poterat, & appropinquaret vsque ad portas mortis, cupiebat summo desiderio cuidam confessori dictæ dominæ Comitissæ, tunc ibidem præsenti confiteri. Cùmque nec modum, nec formam perfectæ confessionis faciendæ in seipsa inueniret, neque haberet de peccatis memoriam, sicut vellet, tristabatur, quia dubitabat damnari. Et ab hoc sic afflicta, infra cameram, dictæ D.Comitissæ intrauisset, ipsa D. Comitissa cepit, ac si conceptus dictæ D.Mariæ & anxietas sibi nuntiata fuissent, loqui de Deo, specialiter de Sacramento Confessionis, ostendendo ex suis verbis quomodo propter puram, & humilem, & veram confessionem Dei indignatio tollebatur, & anima reconciliabatur Creatori suo. Et sic continuauit, de dicta materia verba deuota, ac si necessitas dictæ D.Mariæ super hoc sibi intimata fuisset. Et nondum ipsis verbis finitis, ipsa D.Maria, ex virtute ipsorum verborum stimulata interiùs, & compuncta, caput suum in gremio dictæ D.Comitissæ tunc sedentis fuit inclinare coacta. Et deinde recedens & nequiens ampliùs expectare, in quamdam cameram aliam intrauit, & claudens ostium non sine diuina gratia, cum sentimento maximo, & lacrymarum effusione, omnia peccata fere quæ commiserat, dum erat ætatis septem annorum vsque in illam diem fuerunt sibi præsentia, nuda pariter atque clara, & de eis memoriam habuit, ac si tunc eadem peccata commisisset, & si in vno libro videret eadem peccata descripta. De quo admirata, & gaudio cum mœrore deuotionis repleta, Deo, & meritis sanctitatis dictæ Dominæ gratias agens, confessionem fecit ibidem, sicut optabat, dicto Confessori generalem, absque alio interuallo, & appetitum comedendi, quo frustrata, vt præmittitur, extiterat, etiam recuperauit.* Hæc Nicolaus Loarenchi. Igitur, & dum Delphina viueret, Guirandus, Mariaque 18
Guirandi vxor, illam præcipuis honoribus venerati sunt, & idem ipse Guirandus post Delphinæ mortem interfuit iudicio, quod Vrbanus V. de sanctitate Delphinæ per Aquensem & Vasionensem antistites, instituit, vt lege-

re eſt in ipſis actis judicialibus: iuit, vt ſanctis hominibus,debitum ei accuraret cultum. Cur hîc vnum non addam Guilelmus de Signa Podij Michaëlis Dominus,Delphinæ pater,& Bertrandus de Maſſilia dominus Euenæ pater Mariæ quæ Guiranno nupſit, fratres fuerunt, vt intelligitur ex teſtamento Guiranni Simianæ. Sed ad huius ipſius Guiranni filios accedamus.

Ex Maria Maſſilienſi, Euenæ domina,genuit Bertrandum Raimbaudum, Guinotum, Berengarium, & Iſabelletam. Hæc nupſit Raimundo Montalbanio vallium Bencheneta', & Ardenæ domino, Bertrandus Raimbaldus duxit Iſabelletam Raimundi Agoutij vallium ſaltus domini, & Prouincialiam atque Forcalquerienſium Seneſcalli filiam; & ex ea ſuſtulit Delphinetam & Macibiletam, quarum hæc ante nubiles annos occidit, illa Cailario in Langotthia toparchę data eſt in coniugem. Bertrandum ſine altero Raimbaudi prænomine appellatum lego in tabulis, quæ docent vendidiſſe Agouti agrum Raimundo Guichardo, quem *Guirannus de Simiana* Bertrandi pater *iure commiſſionis ſibi retinuerat*. Cùm verò ſine prole maſcula ante patrem mortuus fuiſſet,hic Guinotum inter & Berengarium filios ampliſſimam hereditatem diuiſit. Fecit autem Deus,vt cùm ceteri ante ipſos Simianæi,etſi ex numeroſa ſobole gentem latè ſparſerant,occiderint,ambo fratres illam ad nos vſque deducerent, in vndecim omnino familias ſingulari fœcunditate fuſam; id muneris ſcilicet reponens ſummæ venerationi, qua Guirannus & Maria parentes Delphinam S.Elzearij Sabranij conjugem virginem,omnique virtute præſtante proſecuti ſunt. Igitur libro ſecundo iſte ſit finis. Sequente dicam de Guinoto,& ejus ad nos vſque liberis in familias quatuor diſtinctis;quarto & vltimo de Berengario,& familiis ſeptem ab illo deductis.

DE SIMIANÆA GENTE

LIBER TERTIVS.

1 GVINOTVS Guiranni V. & Mariæ Maſſilienſis filius, à patre donatus eſt Caſanouâ, Rocafurâ, Gordâ, Coſtâ, Bannono, Saumonâ, Hoſpitaleto, Girone, aliiſque pluribus pagis: majore inſuper,vt loquuntur,dominio Vacheriarum, Agouti inferioris, Valli Mairigarum; & parte Aptæ vrbis, Agouti, aliorumque ſeu caſtrorum, ſeu pagorum. Guinetum nonnulli vocauerunt, nec malè. A Guidoneto (quo etiam dicebant nomine)facta vox,cùm in Guinotum & Guinetum,per leuiculas ſeu matris,ſeu nutricis melleſque,vt fit,blanditias ipſo puero comminuta fuiſſet,potuit per maturiorem extremâque etiam ætatem perdurare. Magis miror appellatum fuiſſe Guirandū,& aliis annis,& quinto ac octogeſimo ſæculi in profeſſione clientelæ(quam poſtea memorabo)Mariæ Reginę Comiti Prouinciæ,atque Guirandotum. Vtcumque tamen hęc habeant,neque enim placet diſputare fuſiùs de nomine, Guinotum dicebant ante nuptias,

&

& Ioannes Sabranius ſocer, in teſtamento Guinotum, appellauit: Guinotum igitur ipſe vocabo in conſequentibus.

Is Delphinæ Sabraniæ nupſit, quam Ioannes S. Elzearij ex fratre nepos, & Iſoarda Rocafolia genuerant, pietate Guirandi patris, vt arbitrabar, & in S.Elzearium amore adductus, cogitanſque futurum, vt ex viri celebritate ſanctitatis illuſtiſſimi affinitate, ſibi & futuris in multa ſæcula nepotibus proſpera omnia obuenirent. Profectò ſiue Guinoti opes, ſiue Simianæ gentis amplitudinem, tanti faciebat Ioannes, vt Delphinæ filiæ dotem tertiâ parte majorem, quàm ſororibus dederit. Neque ſua ſpes Guinotum fefellit. Tres ab eo ductæ familiæ ad noſtra vſque tempora peruenerunt, omni opum ac honorum claritate illuſtres, Gordana, Planitienſis, & Monchana. Quarta quidem ab ipſo ad nos deuenerat, ſed in puellam nuper Manuaſcæ defecit. Quo Chriſti anno Guinotus Delphinæ nupſerit, non lego. Matrimonio junctus ei erat anno 1383. die 26. Sept. quo Ioannes pater teſtamentum condebat, eo enim ſcripſit in has voces: *lego, ſeu relinquo jure inſtitutionis Delphinetæ, filiæ meæ legitimæ & naturali, vxori Guinoti de Simiana* &c. Ex illa ſuſtulit liberos quatuor Guirandum, ſeu Guirandotum, Bertrandum ſeu Bertrandetum Raibaudum, & Margaritam. 2

Anno 1385. die 17. Iunij *fecit homagium ligium*, vt loquuntur, *Mariæ Reginæ Ludouici Regis Comitis Prouinciæ tutrici*, *pro caſtris, & baroniis ſuis de Caſanoua, & Bannono* (ſunt verba ſcribæ) *& pro partibus, quas habebat in caſtris de Turre, & Podij pini, quæ olim fuerunt Ludouici de Sabrano*; *necnon & aliis omnibus terris, juriſdictionibus, ſeu bonis, quæ à regia curia tenebat*. Scriba vocat quidem Guirandum illum qui homagium fecit, ſed ex eo intelligis non dicere Guirandum Guinoti patrem ſed Guinotum ipſum quòd tradit feciſſe homagium *flexis genibus & junctis manibus* domicellorum more, qualis tum erat Guinotus; non militum, qualis erat Guirandus pater, vt vidimus periore libro num. 15. 3

Eodem anno Guinotus interfuit *conſilio vrbis Arelatenſis*, vt fert ejus vrbis chartularium, *de habendo & recipiendo in dominum*, *Ludouicum* Ieruſalem *& Siciliæ Regem, & Comitatuum Prouinciæ & Forcalquerij Comitem, natum Ludouici dictorum regnorum Regis, & comitatum Comitis, filij adoptiui Ioannæ Reginæ & Comitiſſæ*, &c. *Acta fuerunt hæc*, pergit tabellio, *Arelate, præſentibus & aliis, & Guinoto de Simiana Domino de Caſanoua, Raimundo de Montealbano vallium Benchaux & Ardennæ domino, Raimundo Flamingi milite.* 4

Anno milleſimo trecenteſimo octogeſimo ſexto, multi nobiles viri ſe dixerunt clientes Guinoti, Franciſcus Redorterius, qui partem dominababatur Rupi Gironis, die 23. Februarij; Barralis de Saltu, condominus Agouti, 28. Martij; Raimundus de Apulea, Vacheriarum partis dominus 14. Auguſti; Guilelmus de Railana, Mairigeriarum ex parte dominus, 25. Auguſti. Eo ipſo anno Guinotus cogitauit de agendo in exteris regionibus bello, colligendæ (ſi conjectari licet) bellicæ gloriç, qua in militem pro majorum more euaderet. Igitur 18. Septembris teſtamentum ſcripſit *ſanus mente, & corpore*, inquit ſcriba, *per Dei gratiam*, *quòd in remotis & longinquis partibus ſequi intenderet facta armorum*. Cùm illud conderet, vnicum habebat filium, nomine Guirandotum, & eum in cunis, neque dum pro infantili ætate aptum loqui. 5

loqui. Ex eo factum est, vt heredem diceret, *si habilis esset ad regendam, & gubernandam hereditatem, & loqui posset.* Quæ verò ad bellum loca cogitauerit non possum dicere, meis omnibus chartis tacentibus. Quæcumque illa fuerint, certè ex ipsis redierat tertio pòst anno, quo Bertrandus Raibaudus Railanæus die 4. Iulij se dixit ipsius clientem pro sua parte vallis Mayrigiarum, & Odolus Redorterius, atque Cæcilia Railanæa Francisci atque Guilelmi Redorteriorum filiorum tutrice, pro Rupe Gironis.

6 Anno 1392. res gesta est, qua à me taceri non debet. Raimundus Turenius Ludouico Andium Duci, cujus patrem Ioanne Regina Comes Prouinciæ in filium adoptiuum acceperat vehementer iratus, ob Valernam à Raimundi patre in filium adoptato acceptam, grassabatur totâ Prouinciâ. Tum, vt fit, nobiles aliquot viri exsaturandis in aduersarios odiis, ei adhæserunt. Et quidem Besinhani domina, Guinoto nescio quas ob causas aduersa fecit, vt Guilelmus Gassiani, Ioanninus Lafrances, & Hugoninus de Merinano, singuli cum singulis militum cohortibus, Ademarus Chaudissoni, Petus de Cruce, & alij militum sub Turenio Duces occuparent Bannorum ejus castrum. Magna ausa! igitur omni circùm regione populorum animos commouit facinus. Guinotus autem, & ex aliis suæ ditionis locis, & ex Apta vrbe copias cogere festinauit. Cetera quæ cum aliis egit, aut sepeliuit obliuio, obscuris latent in tabulis. Aptenses more majorum sua vocauit sub signa. Die 24. Ianuarij Guilelmo de Meollano, & Ludouico Manentis Aptensibus syndicis *notificauit*, sunt verba tabellionis, *quòd cùm homines tam nobiles, quàm plebeij vrbis Aptæ, secundum pacta, & conuentiones, & capitula, dudũ factas, & facta inter prædictam vniuersitatem Aptæ, & dominos Consules dictæ ciuitatis Aptæ ex vnâ parte, & magnificos viros dominos de Simiana, prædecessores ipsius magnifici parte ex altera, teneantur & debeant eundem magnificum, & suos, dum propriam guerram habent, juuare modo & formâ, quibus in dictis conuentionibus, & capitulis continetur; ipseque magnificus nunc guerram propriam habent, cum domina de Besinhano, quæ castrum de Bannono ejusdem magnifici fecit capi per gentes armigeras, commorantes præsentialiter in eodem, oporteatque ipsum magnificum pro ejus castri recuperatione, ad ipsum castrum cum magno gentium exercitu personaliter se conferre, requisiuit prædictos Syndicos, quatenus juxta formam & tenorem capitulorum, & conuentionum prædictarum, eumdem magnificum in, & pro prædicta guerra sua propria, juuare debeant*, &c. Sed Turenius Besinhani dominæ impotentis fœminæ consilia detestatus, misit Bannonum die 28. Februarij viros, gente nobiles, bellóque claros, qui Gassiano & sociis juberent è Bannoni castro exitum. Diune postea vixerit Guinotus, non

7 possum dicere. Profectò non viuebat anno 1396. die vltima Iunij, eâ enim Guirandotus & Bertrandus filij patre carebant, & Delphina mater *pupillari existentium in ætate*, vt scriba loquitur, *fecit homagium* I. idest Ioanni Filleto *Aptensi Episcopo, pro parte quam habebant in ciuitate Aptensi, scilicet in breui quod dicitur dominorum de Viens, & in breui Bocariæ.* Vnum addit tabellio, quod afferre placet, Delphinam fecisse homagium *genibus flexis, junctisque manibus inter manus Raimundi Riperti Sistaricensis Præpositi, Officialis & Vicarij generalis Aptensis Episcopi, cujus vicem gerebat, quia ipsi liberi & heredes milites non erant: hoc saluo & retento, & etiam pro causa solemniter protestato, quòd si dicti sui liberi & heredes erant milites, quòd ipsum homagium stando pedes, &*

fidelita

fidelitatis juramentum facere debeant Episcopo, prout hactenus antiquè fieri extitit consuetum. Sed neque possum dicere, an testamentum aliter condiderit, atque scripserat anno 1386. Eâ & pietate & prudentiâ illud constituerat, vt aliquod operæ futurum sit pretium, si referam præcipuas illius partes. Vnus tum erat illi filius Guidonetus, sed Delphina vxor ferretne vterum dubitabat. Igitur heredem instituit Guidonetum in parte, quam habebat *in ciuitate Aptæ, & in loco de Rocafura, & in castris de Gorda, de Casanoua, & in parte quam habebat in castro de Agouto, & in maiori dominio castri inferioris de Agouto, castri de Vacheriis, & loci seu vallis de Mayrigis* &c. *Et si Delphina vxor prægnans fuerit, & pepererit vnum filium masculum, dictum filium instituit heredem vniuersalem in castris de Costa, de Bannono, de Saumana, de Hospitaleto, & in loco de Girono, & in parte, quam habebat in castro de Roca-gironis, & in majori dominio, quod habebat in parte dicti castri de Roca-gironis,* &c. Piis autem locis & pauperibus donauit florenos auri ad mille & ducentos. Florenum auri dicebant, qui denarius auri est, prorsusque aureo idem nummo, quem Franci solarem appellamus. Denique mirari animum subit, quàm multa, & quàm variis in locis, sacra jusserit pro se post mortem fieri. Ea imperauit confici à Benedictinis S. Eusebij, Cartusianis, Cauorum môtium, & Durbonis, Cistercienfibus Sinanguæ, Dominicanis, Franciscanis, Augustinianis, Carmelitis Massiliæ, Arelatis, Aquarum, & Auenionis, Franciscanis Forcalquerij, & Relaniæ. Quid referam ecclesias Aptenses, & alias? enumerat vniuersas castrorum & pagorum ditioni suæ subjectorum, iisque singulis aliquam florenorum aureorum vim elargitur. Casanouæ, Costæ, Gordæ, Bannoni, Saumanæ, Hospitaleti, Roca-gironis. Vacheriarum, Agouti, Apta. Eorumdem omnium locorum *eleemosynas caritatis* (Xenodochia dicere putabam) recenset, ipsisque aliquid de sui auri florenis addicit. Suos etiam donat *monialibus S. Francisci de Manuasca*, de quibus fusè dixi libro 3. de Manuasca num. 52. & sequentibus. Denique suos monasteriis, & *infirmariis* monasteriorum S. Catharinæ, & S. Crucis Aptæ. Certè si votis ac precibus, seu sacrorum, seu egenorum hominum vis aliqua est, videtur Guinoti anima, cùm exiuit è corpore, iis veluti cisiis, ipsisque (si ita loqui fas est) aureis in cœlum delata fuisse. 8

Anno 1399 die 8. mensis Octobris Delphina *tutrix, & tutorio nomine* (sunt 9 voces tabellionis) nobilium virorum *Guinoti, & Bertrandi filiorum suorum, facit homagium Ludouico Regi Comiti Prouinciæ, pro castris & baroniis de Casanoua & de Bannono, & pro partibus quas habent de Turre, & de Podio pino Aiguesij, quæ olim fuerant nobilis Ludouici de Sabrano.*

Guinotus junior, primogenitus Guinoti senioris & Delphinæ Sabraniæ, 10 videtur obiisse incerto post millesimum trecentesimum nonagesimum nonum anno, & ante millesimum quadringentesimum secundum: post illum enim omnes tabulæ de eo tacent, & isto die 13. Septembris Bertrandus Raimbaudus frater Aptæ in parte, & Gordæ dominus erat, quas & Simianeorum primogeniti ad illam diem fuisse scimus, & Guinoto juniori à patre testamento attributas vidimus. Vtcumque tamen hoc habeat, an. 1407. è vitâ decesserat. Ipso Delphina mater testamentum scripsit, & Bertrandum Guinoto juniore tacito, vtpote mortuo, dixit heredem ex asse. Hoc illa condidit non minore sapientiâ & pietate, quàm Guinotus conjux suum concepetat.

perat. Placet ex illo ea recitare quæ sequuntur. *Item lego tumulo Papæ Vrbani, Ecclesiæ S.Victoris de Massilia vnam imaginem de cera, ponderis* 10. *librarum cum dimidiâ.Item lego ecclesiæ S.Honorati de Aliscampis de Arelate, vnum castellum de cera, ponderis* 10.*librarum*,&c. *Præterea volo, & lego capiti S.Elzearij, & in ornamentum ejusdem vnum meum capellum* &c. Vrbanus Papa, Vrbanus ille est eo nomine V. qui S.Elzearium vt loquimur, canonizauit & de Delphinæ virginis, & S. Elzearij vxoris sanctitate quęsitores dixit & judicialia quæsitorum acta comprobauit. Vide quod sanctitatis habebat illis temporibus nomen. Memini me legere Sanuictorinorum de ejus sanctitate judicum acta.

11 Ceterùm Guinotus Delphinæ Sabraniæ conjux sepeliri voluerat in majorum apud S.Castoris conditorio, & in eo templo ædificari *vnam capellam ad honorem Dei, & B.Annæ*, mortuique corpus indui *ad morem canonicorum S. Castoris, videlicet de superpelliceo*.Ipsa verò Delphina *elegit sepulturam in ecclesia ff. Minorum de Apta*, videlicet in tumulo Ioannis patris.Liceat mihi hîc addere, quod S.marthani tom.1.Galliæ Christianæ pag.82.scripserũt de Isoarda Roca-folia Delphinę matre & Ioannis Sabranij vxore. *Auenione nobilium feminarum academia instituta fuit, quarum nomina sunt hæc. Hugueta de Forcalquerio D. de Tritis, Brianta de Agouto D.de Saltu, Isoarda de Roca-folia D.de Arsoisio, Anna Vicecomitissa Talardi, Antonieta de Cadeneto, & aliæ. Hæc academia est instituta in domo Stephanetæ Gantelmæ, feminæ doctrinâ & ingenio præstantis. Erat hæc amita Lauræ de Sado versibus Petrarchæ celeberrimæ*. Hæc illi. Ad Guinotum juniorem redeamus. Ipso mortuo Bertrandus Raibaudus frater adiit vniuersam Guinoti patris hereditatem, & ad nostra vsque tempora gentem in familias omnino tres distinctam deduxit, Gordanam, Planitiensem, Monchanam. Quartam Vacheriensem ad nos vsque deductam vidimus pueri, sed ea ab aliquot annis desiit in fœminâ.

12 Bertrandus Raibaudus 3.nupsit Margaritæ Ponteuesiæ, quam Fulco Cotignati, Carcerũque dominus ex Metelina Voutensi genuerat Fuit illa ex Andusiana Bermundæ gentis familia. Bertrandus sustulit ex Margarita liberos 6. Iacobũ, Guirandũ, Delphinã, Isabellã, Perpetuam, & Mariã. Pepetua, & Maria moniales fuerunt Artacellæ (vulgò dicimus la Celle) in Aquẽsi diœcesi. Delphina nupsit Victori Glandeuesio Porreriarũ dño & Isabella Bertrãdo Ponteuesio D.Ponteuesi. Guirandus, & Iacobus prolẽ dederũt; Priùs de ipsis quàm dispute͂, affero illa omnia, quæ in tabulis inueni de Bertrãdo Raibaudo patre.

13 Anno 1415.die 15. Septembris accepit homagium Vacheriarum à Petro de Vacheriis, & à Petro Samoëlli condominis; & die 12.homagium S.Pantaleonis à Gualacio Petri, seu Petro condomino. Anno 1427.conuênit cum Aptensibus S.Catharinæ monialibus, de vniuersa pecuniarum vi, à parentibus & auo donatarum monasterio. Anno 1432.die 19. Sept. res euenit quæ à me taceri non debet. Eâ die Raimbaldus accepit Redorterium ab Alphonso de Tapia donatione quidem gratuitâ, vt legitur in tabulis, sed emptione potiùs nomine donationis obuelatâ. Nam principio promisit soluere Draconetę Alphonsi vxori, Dominicanis Buxensibus, Ioanni Albertassio, & Leoni Baudeto eam florenorũ vim quę singulis ab Alphonso debebatur Deinde pollicitus est Alphõso annuatim per ejus vitã florenos 60 Deniq; numerauit eide͂ florenos 25. Cùm Raimbaudus ista scribebat, se non dixit militem; milite͂ verò dixit anno 1433. 12.Iulij videtur ergo euasisse in milite͂ incertâ die inter illam

illam 15. Sept. anni 1415. & istam & Iulij 1433. Hoc ipso anno tertio Antonius de Forcalquerio domino de Viens cogitabat litem intendere de Redorterio, sed *B. Raibaudus* jam *miles* maluit rem permittere arbitrio sapientum virorum, & Philippo Neyer Aptensi Præposito fecit potestatem eligendo ipsius nomine arbitrarium judicem. Anno 1444. die 19. Sept. Raimbaldus dedit auri florenos 300. Victori de Glandeues genero in deductionem dotis, quam Delphinæ filiæ constituerat. Anno demum 1448. scripsit testamentum; & Margarita vxor anno post tertio die 11. Octobris. Illius testamentum non peruenit ad meas manus: hæc sibi elegit conditorium apud Franciscanos Aptenses, in quo (vt loquitur) jacent *Bertrandus de Vouta, & mei prædecessores.*

Hæc habebam, quæ dicerem de Bertrando Raibaudo. Accedendum ergo jam est mihi ad Iacobum & Guirannum filios. Ij ducta vxore singuli suam condidere familiam. Quoniam ex Guiranno coorta desiit in puellam, quæ etiam mortua est, ipsam prius exequar necessum est, quàm ad Iacobum accedam. Guirannus à puero dederat clero nomen, in Archidiaconum Aptensem electus: verùm seu puellæ cujuspiam vesanus amor, seu juuentus præferuida (hoc enim obscurum est) egit præcipitem in consilia nuptiarum. Videtur duxisse vxorem, ante matris mortem, sic enim ea loquitur in testamento. *Iure institutionis relinquo nobili Scutifero Guiranno de Simiana, filio meo legitimo & naturali, duo millia florenos, quemlibet ipsorum pro sexdecim solidorum Prouincialium computando, in quibus ipsum, mihi heredem instituo. Et quòd nihil plus petere possit in bonis meis jure naturæ, Trebellianicæ, aut quocumque jure. Et quòd ipse Guirannus nihil petere possit, donec, & quousque solutum fuerit legatum magnifici D. Bertrandi Raibaudi de Simiana, quondam viri mei,* &c. *Item plùs lego dicto nobili Guiranno centum florenos, quos soluere debet Elzearius de Ponteues D. de Cotignaco & Vallis Carceris de dote D. Metellinæ de Vouta, D. dicti loci, & Vallis, relictæ magnifici D. Fulconis de Ponteues* &c. Ecce Guirannum non vocat Archidiaconum. Sed apertiora sunt, quæ sequuntur. Cùm Iacobum filium, fratrem Guiranni scripsisset heredem, ita subjunxit: *Si Iacobus de Simiana, filius & heres meus decederet quandoque sine herede, à suo corpore legitimè procreato, volo, & ordino, quòd hereditas prædicta veniat pleno jure, ad dictum nobilem Guirannum, & è contra verso. Quòd si dictus nobilis Guirannus decederet quandoque, liberis à suo corpore legitimè procreatis, legata sibi facta ad dictum nobilem Iacobū deueniant.* Ista certè nemo dicat seu de Archidiacono, seu de alio clerico, sacris Ordinibus addicto; neque enim is potest *liberos* à suo corpore legitimè procreare. Modicâ verò hereditatis parte adspersus est à patre. Igitur Bertrandus ejus filius, & Petrus ex Bertrando filio nepos, Iacobo Simianæo, & ipsius heredibus, litem ex lege Falcidia, patris creatam ab eo, vehementer vrserunt. Vacheriarum maiore dominio à patre donatus est, atque ex eo cognomen Vacheriensis accepit, & ad posteros deriuauit.

Habitauit Guirannus Manuascæ, vt de ipso qui in tabulis aliquid posuerunt, vniuersi testantur. Satis erit Peireschium afferre. Accuratissimus vir in Simianæorum arbore (vt loquuntur) gentilitia, cùm enumeraret Bertrandi Raimbaudi secundi liberos, ita de Guiranno scripsit: *Guirannus principio Archidiaconus Aptensis, postea Vacheriarum dominus, familiam condidit. Hi sunt Vacherienses Manuascæ.* Ex innominata coniuge progenuit

filios tres, Berttandum, Antonium, Andream. Bertrandus (de Antonio, & Andrea fratribus nihil lego) Isabellam de Grassa habuit in matrimonio, & ex ea liberos nouem, Petrum, Ioannem, Franciscum, Honoratum, Robertum, Antonium, Margaritam, Claudiam, Annam, vt intelligitur ex testamento, quod anno 1522. die 22. Septembris condidit. In illo scriba tradit elegisse sepulturam *infra ecclesiam nostræ dominæ de Romigerio, & in capella S. Honorati, & S. Mariæ Magdalenæ, in tumba suorum prædecessorum, ac suorum domiorum patris & matris.* Addit, *casu quo legitima, & supplementum illius, quam petit à domino de Casanoua, adjudicaretur, filiorum augere se legitimam.* Anna virginitatem Deo vouit, monialis in Artacellæ cœnobio. Quid ceteris liberis factum sit non inuenio, si Petrum excipias, cui filius ex ignota mihi vxore fuit Franciscus, de quo, & ejus posteris magnum meis in omnibus chartis silentium. Iam verò est diu quòd hæc Vacheriensis familia desiit in fœminam cum hæc scribo mortuam: igitur ad Iacobum illius fratrem accedamus.

16 Iacobus Bertrandi Raibaudi tertij primogenitus nupsit Honoratæ de Massilia, Bertrandi ex Vintemiliæ Comitibus, Olioriarum domini filiæ, & eâ mortuâ Franciscæ de S. Seuerino, Francisci Paudini apud Insubres Comitis filiæ, anno 1492. die 24. Martij. Anno 1448. die 5. Iunij cepit homagium Arnaudi Grailhe pro bonis Gordæ; & consequente anno fecit ipse homagium Petro Aptensi Episcopo pro breuibus Bocariæ, & Mediano. Anno 1463. die 1. Augusti *inuestiuit* inferiore Agouti parte Marotum Borghononum seu Burgundionem nobilem virum, & Insulæ in Comitatu Venascino oppidi ciuem, qui eam ab Aueta & Helena Nicolai Hugolini nobilis viri filiabus emerat, & *laudimium* ab ipso cepit. Anno 1470. die 31. Iulij transegit cum Franciscanis Aptensibus de pecuniæ vi, quæ à Guiranno & à Maria Guiranni matre, & à Delphina ejusdem vxore quondam legata fuerat. In tabulis de re scriptis Martinus Garini tabellio sic loquitur: *Fratres Minores volentes amicabiliter agere cum magnifico viro Iacobo de Simiana D. de Casanoua, ex eo quia sui antecessores fuerunt causa fundationis dicti conuentus* &c. Anno 1487. Iacobus litem intendit Procuratori regio de domino tertiæ partis Aptæ: possidebat ergo eam tum Rex. Sed quam tertiam partem hanc putabimus? hæc res omnino obscura est. Roscia, Raibauda, & Mabilia sorores eam vendiderant Roberto Regi Comiti Prouinciæ, quam ditione tenebant: sub illud tamen venditionis tempus anno 1332. Bertrandus dominus erat duarum partium Aptæ, & Guirandus frater tertiæ, vt superiore libro num. 12. retuli ea tabulis quas Leopaldus Fuliginens de regiis in Aptam juribus tum quæsitæ scripsit. Vides latere me chartarum aliquas ex quibus intelligitur Aptam à Simianæis ad Regem deuenisse.

17 Ceterùm Iacobus ex Honorata vxore sustulit Guirannum, Catharinam, Mariam; & ex Francisca post Honoratæ mortem conjuge Margaritam & Innominatam alteram filiam. Margaritam verò dominus Podij Michaëlis accepit conjugem, Mariam Petrus Forbinus Barbenci toparchæ filius, eóque mortuo Georgius Bolei Terræ nouæ, vt vulgò loquuntur dominus, quemadmodum memorat etiam Venasquius in Arbore Grimaldæ gentis pag. 161. his verbis: *Georgius Bolei dominus duxit primò Margaritam filiam Ioannis Cossæ, Ty.....piæ Comitis, magni Prouinciæ Senescalli, & Gubernatoris, deinde Mariam de Simiana.* Catharina Artacellæ monialis fuit. Veneritne Innominata

ad

ad annos nubiles, & nuptias inierit, an verò cœnobiticam egerit vitam, non lego. Guirannus denique 6. Iacobi patris heres ex asse, habuit in matrimonio Margaritam Forbinam Ioannis filiam, & Palamedis illius Solerij, Prouinciæ Seneſcalli & Proregis ex fratre neptem; eâque mortuâ Sibyllam de Castellana Fossarum domini filiam, Ioannis de Ponteues Cabanarum domini quondam vxorem. Sequitur vt de illo dicam, cùm aliud non habeam quod de Iabobo patre ſcribi poſſit. Ex Maria ſuſtulit Annam, Honoratam, Ioannam, Bertrandum Raimbaudum, & Guirannum. Ex Sibylla nullos genuit liberos. Anna Baltazari de Simiana Costæ domino nupſit, & Honorata Marco Franciſci filio, ex Comitibus Vintimiliis, Ramatuellę domino. Ioanna Artacellæ monialem profeſſa eſt; Guirannus ante patrem occubuit. De Bertrando Raimbaudo, quoniam ab eo per tres familias ad nos vſque gens propagata eſt, postea dicam. Nunc de Guiranno 6. ipſius patre, illa ſunt referenda, quæ chartę fideles de eo habent.

Guirannus ergo ſextus annos 1506. die 24. Ianuarij cepit homagium 18 Ioannis de Laſone & Gaſparis Signeri condominorum inferioris Agouti. Anno 1510. cùm vrgeret litem à Iacobo patre ceptam ante annos 23. de tertię partis Aptę dominio à Rege recipiendo damnatus eſt ab Aquenſi curia in has voces: *Manutentioni & reintegrationi, pro tertia parte condominij iuriſdictionis Regiæ ciuitatis Aptæ per D. de Caſanoua intentatæ, locum non eſſe curia per hoc ſuum arreſtum dicit, & pronuntiat, ſoluo tamen eidem de Caſanoua actori iudicio de proprietate, latiùs inſtruendo.* Huic ipſi Guiranno Aptenſes litem de vectigalibus indixerant, & Senatores Aquenſes pergunt: *Interea verò ex cauſis reſultantibas ex proceſſu, jubet curia & pronuntiat eumdem de Caſanoua, rearum & tailiarum muneribus, de quibus inter eum & vniuerſitatem de Apta iudicium fuit, per ipſam vniuerſitatem immunem ſeruari; neque ampliùs per eamdem vniuerſitatem, aut ipſorum munerum executores vexari pro bonis ſuis, quæ jure proprio ac directo in diſtrictu dictæ ciuitatis poſſidet, donec aliud per curiam in judicio proprietatis, causâ cognitâ, fuerit ordinatum.* Atque hactenus dictum ſit de Guiranno ſexto.

Bertrannus Raimbaudus 3. Guiranni 6. filius, vxorem duxit Petram de 19 Ponteues, Ioannis Cabanarum domini filiam; & ex ea progenuit liberos omnino ad octodecim. Eorum nomina, ordinemque ſingulorum ortus, accipere ex charta domeſtica. Bertrandus natus eſt anno 1513. die 18. Nou. Ioannes anno 1515. die 21. Aprilis. Baptiſtina 1516. die 24. Nou. Franciſcus an. 1518. die 23. Sept. Sibilla an. 1519. die 5. Sept. Ioannes Baptiſta anno 1520. die 20. Nou. Anna anno 1522. die 3. Ianuarij. Ludouica anno 1523. die 25. Martij. Carlota anno 1524. die 1. Septembr. Ioannes Antonius anno 1525. die 7. Dec. Claudius anno 1527. die 19. Ianuarij. Sibylla anno 1528. die 24. Februarij. Petrus anno 1529. die 30. Sept. Gaſpar anno 1530. dominica I. post feſtum S. Michaelis. Baltazar anno 1533. die 28. Auguſti Melchior anno 1535. die 2. Februarij. Aimarus anno 1536. die 16. Aprilis. Margarita anno 1540. die 18. Martij. Ioannes, Claudius, Petrus innupti ceciderunt in bello ante annum 1577. Baltazar, & Melchior Equites Melitenſes fortiter agentes occiſi ſunt; hic an 1557. ex vulnere accepto in graui pro Ordine ſuo prelio Meſſanę; ille an. 1565. in propugnatione Melitę à Turcis obſeſſę. Ioannes Baptiſta Vencienſem epiſcopatum adiit anno 1555. & eo

abdicato Aptensem anno 1560. Franciscus vir apprimè pius, cùm apud Cartusianos vitam, cum magno sanctitatis nomine diu egisset, quorum etiam Bonipassu, & Villanouæ Prior fuerat, Ioanni Baptistæ in episcopatu Aptensi successit. Cum Episcopatu rexit celeberrimum illud apud Tolosates S. Saturnini monasterium, & vtrobique seruauit integerrimæ sanctitatis nomen, quod apud Cartusianos habuerat. Illud Sanmarthani meritò laudant, quòd Episcopatum pedes cùm per ætatem licebat lustrauit, & in cœnobio Tolosano constituit sacerdotia (præbendas vocant) 10. iusque ministros ad ea legendi concessit ipsius collegio. Baptistina, Sibylla, Carlota, Anna, Margarita, innuptæ obierunt: Ludouica monialis fuit Artacellæ, & Sibylla altera, quam vocabant quoque Cæciliam, Auenione Clarissa. Antè autem quàm vltrà progrediar, iuuat aduertere quòd anno 1541. Petrus Prior Cartusiæ & Generalis Cartusianorum, sedente generali Capitulo concessit *participationem exteriorum, & bonorum spiritualium, quæ auctore Domino fiunt, & fient in futurum in vniuerso Ordine, in vita pariter & post mortem Bertrando Raibaudo de Simiana & eius coniugi nobili Petræ de Ponteues, & eorũ filiis, & filiabus, videlicet Ioanni Antonio, Claudio, Petro, Baptistæ, Gaspardo, Baltazari, Melchiori, & Aimaro, atque Annæ, Ludouicæ, & Margaritæ.* Franciscus ab annis 23. Cartusianus, fecerat vt hæc bonorum spiritualium participatio concederetur parentibus, fratribus, & sororibus: vnde intelligis mortuos antè illum annum fratres fuisse, mortuas sorores, quibus ea non conceditur. Ad Francisci fratres reuertamur. Bertrandus, Gaspar, & Aimarus vxorem duxerunt. Aimarus Rupi-Gironis, Bannoni, Hospitaleti, & Saumanæ dominus, ex Hortensia vxore Paulum genuit. Gaspar Euennæ, Oliolarum, & Sannazarij dominus, Paulique ab Aimaro geniti, & in pueritia mortui heres Catharinam de Cheurieres duxit vxorem. Bertrandus Casanouæ, Gordæ, Gargatij &c. dominus habuit in matrimonio Guigonam Alemannam Caroli filiam Vallis, Terrassæ, Lombini, & Cicilianæ domini, atque in Delphinatu proregis. Bertrandus & Gaspar dederunt prolem, è qua familiæ tres ad nos vsque deductæ sunt.

24 Vt à Gaspare ordiar, numerosam sobolem is dedit, Bertrandum, Laurentium, Iacobum, Sebastianum, Gabrielem, Laurentiam, Carlotam, Catharinam, & innominatam. Iacobus Euennæ dominus, Iaunagæ Sebastianus, & Gabriel Sannazarij vixerunt innupti. Laurentius Archidiaconus & Comes Lugdunensis fuit. Catharina ante nuptias extremam obijt diem Carlota Antonio Vichio Comiti Chanronionupsit. Laurentia, Ioanna virginitatis in monasterio cultum nuptiis prætulerunt, hæc in Marciniacensi, in Sancolumbano illa ad Viennam. Bertrandus omni fratrum ditione, vniuersisque opibus collectis heres, ex Ludouica Malinia baronis de Lus, & in Burgundia proregis filia, progenuit (vt altera filiarum Vrsulana scribebat non ita pridem) *liberos* 10. *masculos* 4. *feminas* 6. *primus filiorum Aimo Claudius extremam diem obijt innuptus: Duo Comites fuerunt Lugdunenses, Laurentius, & Antonius Franciscus: qui familiam duci Aimo Claudius Annæ de Legniuilla iunctus est matrimonio. Filiarum quatuor sunt moniales, Ioanna & Maria Angelica Benedictinæ, Vrsulanæ Francisca & Magdalena. Maria nupsit Arpajonio Duci. Aimo Claudius Bertrandi filius progenuit liberos* 12. *quorum quatuor sunt masculi.* Atque hactenus dictum sit de Gaspare, & ab eo ad nos vsque

ducta

ducta familia, quam placet Monchanam appellare à Comite Monchano, qui clarissimus ac fortissimus vir octauus & decimus ab Humberto illo per longissimam heroum seriem rectâ, neque vsquam interruptâ lineâ descendit, quem *nobilissimum & dominum* suum dicebant Aptenses ante annos circiter septingentos, vt vidimus suo loco.

Bertrandus Raibaudus 5. ante Gasparem Bertrando Raibaudo & Petrâ Ponteuesiâ natus, vxorem habuit Guigonam Allemannam, Caroli Delphinatum Proregis & Annæ Albigniacæ filiam & heredem ex asse. Anna dominabatur Albignio, Carolus Lauallo, Terrassæ, Lombino, & Cicilianæ. Bertrandus ex Guigona procreauit & alios in ætate infantili mortuos, & Gasparem, Baltazarem, Carolum, Laurentium, Laurentiam, & Margaritam. Margaritam duxit Montesoni baro gente Claromontanus, Laurentiam Laurentius Hurreus Orchæ dominus; Gaspar, & Laurentius innupti obierunt, & Gaspar quidem magno Simianææ gentis vniuersæ luctu, in ipso ætatis flore. Vir animis & manu acer, an. 1571. pugnauerat Naupacti, cùm Christianorum exercitus celeberrimo illo prælio Turcam deuicit. Tertio pòst anno Henricum Andium ducem in Poloniam capiendo sibi regno, euntem secutus fuerat. Quinto demum ac septuagesimo sæculi mense Februario, aduersus Caluinianos fortissimè agens, in Montis Aimari obsidione cæsus est. Baltazar, & Carolus ductis vxoribus, suam singuli dedere familiam, quam vtramque honoribus, opibusque florentissimam, vt nunc exequar necessum est. 21

Baltazar habuit in matrimonio Annam ex Sanmarcillinorum Auanconiorum (vulgò dicimus *d'Auançon*) gente, de qua Muretur præfatione ad suos in Horatium commentarios ita loquitur ad Ioannem Annæ patrem, Romam à Rege Legatum ad Pontificem. *Natus es ex gente, quâ nulla inter Allobrogas, ne quid amplius dicam vel antiquior vel omni genere ornamentorum cumulatior reperiri potest.* Anna moritur anno 1585. die 25. Februarij, cùm peperisset Guilelmum præcedente anno; & Baltazar anno 1586. die 30. Maij ex ictu scloperi, sub annum ætatis quartum & vigesimum.

Guilelmus Baltazaris filius, sibi nomen paternum & auitum seruauit à Gorda, cuius Marchio primus etiam fuit. Gabrielam Ponteuesiam, Carcerum Comitis, & Senescalli, ac Proregis Prouinciæ filiam duxit in vxorem, & ex ea liberos octo progenuit, Franciscum, Eleonorum, Ludouicum, Ludouicum Armandum, Iosephum, Margaritam, Annam, & Gabrielam. Gabriela, & Anna (dicebantur etiam Gabriela Anna, & Anna Susanna) moniales virginitatem Deo vouerunt. Margarita Mannæ Marchioni Forbinio nupsit, & post eius mortem Tori & Caderossæ Marchioni Ancezunio qui ab Alexandro Pontifice in Ducem euertus est. Eleonorus in ætate infantili, & in puerili Ioseph occubuere. Ludouicus Melitensem equitem professus est Ludouicus Armandus Cheminioni Cistercienſium monachorum, & Rotæ Augustinianorum canonicorum cœnobiis præest. Franciscus Guilelmi filiorum primus ex Anna d'Escoubleau Petri Marchionis Sordij & Antonettæ Bertagniæ filia plures edidit Liberos. Hic vir Simianææ gentis princeps, primam eius familiam ducit, quam ex Gorda, quæ ipsi, cognomen facit, placet Gordannam appellare. 22

Eam

Eam ſecunda ſequitur. Planitienſem poſſumus dicere, à Planitiis, quarum Marchio illi præeſt. Tertiam in ſuperioribus expoſui: vt de ſecunda loquar, redeundum eſt mihi ad Carolum Baltazaris illius fratrem, à quo Gordana familia prodijt, & Bertrandi ac Guigonæ filium iuniorem.

24 Carolus is ille eſt, qui Simianæam gentem, à patre magnâ ſuâ laude in Delphinatum è Prouincia, in qua ad ipſum hæſerat deductam, maiore inuexit è Delphinatu in Sabaudiam, & Pedemontium. Albignius dicebatur ab Albigno pago, cui à matre accepto dominatus eſt. Tenuit etiam ditione Buglium, Monromanum, Cabanas; & apud Pedemontanos Roattum, atque Marettum cum nomine Marchionis. Sabaudiam pro Carolo Emanuele Duce rexit, & ipſius duxit exercitus. Matildi Emanuelis Philiberti Sabaudiæ Ducis filiæ, cùm in liberos ingenuos adſcripta fuiſſet, nupſit. Eam poſt Margaritæ vxoris, quam Franciſcus illo nomine primus Francorum Rex genuerat, mortem, ex nobiliſſima femina, *cui ad aliquam ſpeciem nuptias promiſerat*, vt P. Matthaeus tomo 2. hiſtoriarum ſui temporis loquitur, progenuerat. Sed hic vir eum totâ vitâ ſe præſtitit, vt præclara ipſius facinora tacere mihi nefas ſit, cuius & alij, & Carolus Emanuel Sabaudiæ Dux, verus ac certus rerum ab illuſtribus viris geſtarum æſtimator, in tabulis quibus Matildem ſororem dabat vxorem meritò prædicauerunt. Et verò in illa incidit tempora, quæ, vt difficilia & impedita erant, magnam, ſi eminere aliquando vellet, poſtulabant mentis vim. Neque ſcilicet fulgentior aliàs videtur ſol, quàm cùm è turpiſſimis nubibus victor emicat, ſeſeque explicat.

25 Carolus ergo è pueritia tum emergebat, cùm Caluiniana hæreſis maximum Galliæ turbamentum, & alias circùm regiones, & Delphinatum tanto miſcebat impetu, vt multi è ſummis gente viris exiſtimarent, illam non aliis ſiſti, infringique viribus poſſe, quàm eorum omnium inter ſe iunctis, qui catholicam fidem Chriſtianiſſimo in regno ſeruatam vellent. Venerunt ergo clam omnibus in conſilia, fœduſque inierunt inter ſe, quod pro re quæ gerebatur, ſancti nomen accepit. Hoc illud fœdus eſt, quod poſtquam emanaſſet in vulgus, aduertit omnium toto orbe Chriſtiano populorum animos, defixitque. De eo aliter ſenſerunt alij Meum non eſt, neque locus poſtulat, de ipſius initiis, progreſſuque dicere; ſanctumne omnino ſemper fuerit, an verò cùm è fontibus profluxiſſet integris, polluti aliquid poſtea acceperit, quod puriſſimis non rarò euenit amnibus; vbi enim ſincero per aliqua locorum ſpatia fluxerunt agmine, eos aliqnando, qui occurrit, corrumpit riuulus. Certè quidquid nonnulli aliud ſpectauerint, pietas, quæ in Carolo totam eminuit per vitam, euidentiſſimè affirmat non aliud cogitaſſe, cùm fœderi illi adſcriptus eſt, quàm vt catholica fides integris religionibus ſtaret, euerteretúrque hereſis Igitur & genti ſuæ magnam peperit laudem, Deo veluti remunerante virtutem viri, & ſemina dignitatis atque claritudinis iecit, in quam Hyacinthus filius eduxit Simianæum genus; cùm ſcilicet à principio adhæſiſſet Nemoroſio Duci, & ab illo poſtea ad Sabaudiæ Ducem, agnatione proximum, veluti traduce, perueniſſet. Sed ex magna facinorum multitudine, ſeiungamus paucula, & ea breuiter exequamur.

26 Anno poſt milleſimum quingenteſimum nonageſimo, Carolus vi cepit Bellimontem, & munitiſſimam Gieraram arcem, vt Gratianopolis non

veniret

in Caluinistarum manus. Ducebat sexcentos equites, & peditam quatuor millia. Neque Lediguerius, post obsidionem menstruam, recepit Gratianopolim nisi ex graui plurium rerum ad diuturnam propugnationem necessariarum defectu, & maximè nonnullorum, neque ignobilium ciuium à catholica fide ad hæresim recessu.

Octauo pòst anno Carolus Emanuel Sabaudiæ Dux, Carbonariam Maurienna arcem illis temporibus munitissimam, ab hostibus captam obsidebat. Obsidionem in tres regiones diuisit, & tertiam, primâ sibi seruatâ, permisit Albignio, qui Legatus erat in exercitu; ceteris prouinciarum suarum summis viris posthabitis. Nam hoc Hispano regi dederat, vt auxiliares ab eo copias in secunda constitueret. Neque sui Principis iudicium, expectationemque fefellit vir fortissimus. Vnum præterea fecit à me commemorandum. Crequius armis notissimus, ac demum Franciæ Marescallus, veniebat obsessis Præsidio, & Albignius occurrit validum ducenti exercitum, strenuéque pugnantem multo cum milite cepit. Victoriam secuta est Carbonariæ ab Arcesio, adeóque vniuersæ Mauriennæ suo restitutio Principi. Igitur Carolus Emmanuel summam, quæ in viro eminebat, bellicæ artis præstantiam demiratus, præposuit suis exercitibus, cum ingenti commendatione virtutis. Quis omnia referat, quæ in illo Sabaudorum imperio militum, pro seruanda sui Principis dignitate suscepit? Vnum tacere non possum, quod vniuerso Christiano orbe præcipuam laudem habuit. Anno post millesimum sexcentesimum secundo, conatus est Geneuam, milite per scalas muris admotas introducto, capere. Secundâ & vigesimâ Decembris dies agebatur. Maxima noctis per totum annum longitudo, aptissima erat tanto facinori. Per Aruæ fluuij ripas, aquarum inter saxa ruentium longo sonitu reboantis, milites ipse duxit, ne, quod nolentibus etiam excidere poterat murmur, perciperetur à Geneuensibus. Cùm ad Plampalatianâ planitiem peruenisset, coëgit omnem exercitum; & vnicuique cohorti sua munia assignauit. Quibus iussum erat muros vrbis inscendere, ij ipso duce ad illos peruenerunt, fossâ altè lutosâ cratibus, quas singuli singulas sibi ferebant, superatâ. Instructi erant chalybeâ securi clathris ferreis infringendis, tudite seris excutiendis, euellendis clauis forcipe, tubo ferreo foribus, quibus esset insitus, perfodiendis ac perrumpendis. Milites omnino trecenti spectante Albignio, & fausta omnia apprecante, muros conscendunt. Hæc minutatim singula afferre placuit, vt accuratam viri diligentiam, solertemque prudentiam videas. Certè grauissimam facinus non potuit attentiore curâ geri. Verùm ad cetera veniamus. Vrbem intrant generosi milites, bini per vrbem gradiuntur, si fortè quid moueatur persensuri. Et omnia bellè quidem processerant hactenus: sed vnde minùs cogitari potuerat, inde audacibus ceptis labes fuit. Bernollerius animis, consilio, corporisque robore præstant vir circuitorem mentitus, vigilem exactâ tesserâ peremptum deiecit in fossam muralem: cúmque sedem illius occupasset, circuitorem verum qui tesseram erigebat, in eamdem fossam deturbat. Felicium ceptorum infelix fuit exitus. Scilicet qui facem circuitori præferebat puer, cùm hereu confoderetur, excubitorum cohortem de tota re raptim monuit. Conclamatur ad arma: in loca proxima serpit strepitus: speculator monetariæ turri pro more impositus, audito tumultu signum dat ære campano militare: mouetur totâ vrbe, consiliaque

HHhh illius

illius occupandæ,ingẽtibus cepta animis,& certis digeſta cõſiliis, momento diſiiciuntur.Hic Albignius illam animi firmitatem reuocãdo ex vrbe,recolligendoque militi præſtitit, quam exhibuerat inducendo in vrbem. Receptui canit: ſcalas, ſeu reſtituit ſublatas,ſeu laxatas recomponit: nihil demum non tentat vt omnes ſui eripiantur manibus hoſtium. At Bernollerius catapultariâ cadit glande: Attignatus,Sonnatius,Chaffardonus,alijq;non pauci opibus, gẽte,rebus geſtis nobiles viri,exitum arte nullâ,nullâ vi expedire potuerunt: Carolus Emmanuel Sabaudię dux,doluit quidẽ ſuum felicibus ceptis finem non reſpõdiſſe,eorũ verò auctorẽ amare tamen vehementer,laudareque perrexit,cuius virtuti fortunã magnorum facinorũ inuidã interceſſiſſe videbat.

29 Carolus ad annum vſque ſeptimum à milleſimo ſexcenteſimo vixit:Matildis ad annum vſque nonum ab eodem & trigeſimum peruenit,quo ſecuſiæ mortua eſt in Chriſtianæ reginæ duciſſæ Sabaudiæ comitatu,cuius præfecturam domus gerebat. Amborum conjugum corpora iacent Taurini in æde ſacra monialium, quæ à B. Virginis viſitatione ſibi nomen fecerunt. Eam cum ſuo monaſterio Matildis excitauit.

30 Carolus Emmanuel Philibertus Hyacinthus, Caroli Albignij & Matildis Sabaudia filius magnum ſibi nomen toto Chriſtiano orbe peperit ſciẽtiâ,pietate,rebus pace, belloq; geſtis. Mathematicas ille ſcientias,philoſophiam,ſacram & profanam hiſtoriam apprimè callet: & quod pietatem ſeu ſequitur, ſeu alit,omne virtutis genus,adeò verâ certâque colit conſtantiâ, per infinitam & vehementer impeditam negotiorum quæ gerit vim, vt in Deo dicata domo,non in Sabaudorum ducum regia,res agere videatur. Pręclara ſeu bello,ſeu pace viri facinora hiſtorici Sabaudię recitant;& meritò:cum rebus enim geſtis Sabaudię Ducum ita coniunctę ſunt,vt ab ipſi ſeiungi nequeant. Eorum ſcilicet auſpicis arma tractauit:& ipſius conſiliis geſſere illi ſuas fere omnes per bellum,& pacem res. Eæ verò ſunt eiuſmodi,vt omni ſuperiores præconio, admirationem ſapientum virorum & mereantur, & habeant. Bellum ingens Gallis erat cum Auſtriacis,& Germaniam magna cum Italiæ parte,& Hiſpaniam ditione tenentibus; atque funeſtiſſimum & his, & illis putabatur. Non gladio,ſed igne pluribus locis actum eſt. Sabaudus non tam medius inter illos, quàm ab ipſis omni parte concluſus,magno cum ambobus, neque hactenus audito animo ita pugnauit,vt nunc in hos,nunc in illos,vt res ſuæ poſtulabant, arma conuertens,victor demum ex vtriſque dici poſſit,qui & ſua ab ipſis delibata , ſibi demum ſeruauit omnia ; & non contemnendâ etiam Montisferrati parte,ab iiſdem magnâ ſuâ donatus eſt gloriâ. Qui, & quàm inſani labores Planitiarum Marchioni per illa tempora,& per ſe dura,& armis conſiliiſque infida,ſuperandi fuerunt? Profectò & aſperitatem rerum quando gerebantur, & felicitatem,poſtea geſtæ quàm ſunt,attendenti mihi penſantique , videtur humano aliquid ingenio maius ſuſcepiſſe. Sed locus poſtulat, vt, ſi non omnia (longioris enim eſſet id operæ)nonnulla certè attingam dicendo magis, quam fusè recitem.

31 Anno 1632. Hyacinthus iuit in Germaniam , ad Imperatorem à Sabaudiæ Duce legatus. Queraſquæ conuentum fuerat de huius Ducis in Montemferratum iuribus , eique ipſius non omnino modica pars artributa cum Trino oppido,quod arx munitiſſima noſtris temporibus celeberrimum fecit. Æquiſſimum quidem erat,vt quæ pacta conuẽta probauerat Germanorum

Imperator

Imperator, prorſus ſanciret, accepto Sabaudiæ ducis pro data regionis parte homagio. Sed Mantuanum Ducem malè habebat, & Monferrati conceſſa Sabaudo pars, & Trini oppidi atque arcis a ſua ditione diuulſio. Omni ergo arte contendebat, vt ſi non poſſet penitus intercludi, certè differretur homagium. Sic enim fere habēt res, vt quod in aliud tempus diſiicitur, aliquando etiam demum penitus euertatur & concidat. Suis ſcilicet omnia eunt momentis, quæ vbi efluxerint, minimè poſſunt reuocari. In pactis etiam erat, vt Pinarolo Galli excederent; & Auſtriacæ, non quæ Hiſpaniam tenet familiæ, ſed gentis vniuerſæ, hoc vehementer intererat, vt extra omnem Italiam, atque prorſus trans Alpes illi amandarentur. Hoc non videbatur futurum; & Gallos Pinarolo nunquam excedere voluiſſe affirmat euentus; ei enim à Sabaudis empto imperant, apertâ ſibi in Italiam (quod omnium vnum vehementiſſimè expetierant, contenderantque) ampliſſimâ viâ. Igitur Mantuanus per Imperatoris vxorem, gente Gonſagam, & Mantuani quondam Ducis filiam vrget, vt Sabaudus ad clientelæ pro Trino, & ad Trinum regione, profeſſionem non admittatur, ante Gallorum Pinarolo diſceſſum. Poſtulatio non iniqua videbatur, probari tamen Ludouico Frācorum Regi non poterat. Planitiarum Marchio poſt hanc, & plures alias difficultate, quæ inſuperabiles videbantur exhauſtas, clientelā nomine ſui Ducis pro cōceſſa Monferrati parte profeſſus eſt. Atq; hoc magnę mētis opus fuerit, ſummique conſilij quo viget.

Quantùm autem manu valeat, oſtendit & aliàs, & ſeptimo pòſt anno. Benna oppidum eſt, arce firmâ potens. Pedemontani aduerſus Ducem ſuum 32 tenebant, Vargâ Hiſpano rectore. Planiatiarum Marchio ad illam expugnandam venit non expectatus; obſidione cingit; tormentis quatit æneis; euerſis ſulphureo puluere quem ſubiecerat propugnaculis, in oppidum ferox irrumpit. Nulli Hiſpano militi, Pedemontano nulli parcitum eſt. Vnus Vargàs gladio exemptus in captiuitatem abijt. Sed quid vniuerſa fortiter à viro geſta ſequor dicendo? Harcurtius Comes, Tranſalphino, Gallorum exercitui à rege præfectus, anno 1640. fecit duo in Pedemontio, ad omnium poſterorum memoriam perilluſtria: Caſalis ab Hiſpano obſidionem ſoluit, Taurinum obſedit, cepitque. Cum eo in vtraque expeditione fuit Planitiarum Marchio, 33 ſuumque locum magnâ laude tenuit. Caſalem obſidebat Leganeſius Hiſpanus, inque munimentis omni ope firmatis habebat pedites ad duodecim millia, equites ad quinque millia: Galli Sabaudique plurimùm inferiores Hiſpanis (erant enim ad ſex millia peditum & tria equitum millia) in eos animosè irrampunt, perfringunt omnia munimenta, ſincerè demum victores. Hiſpani ad tria millia, ſeu gladio confoſſi ſunt, ſeu Pado merſi; plurimi capti: direpta eorū caſtra; ænea tormenta omnia, omnia impedimenta in Harcurtij poteſtatem venerunt. Sed vt erat infracti princeps animi, corporeque fatigari neſcius, Caſali ab Hiſpanorum obſidione ſoluto Taurinum venit inexpectatus, & obſidet. Taurinenſes omni ope obſtiterunt obſidenti, & Hiſpani agente Leganeſio venerunt obſeſſis præſidio. Et his, & illis medius latè dabat ſtragem Harcurtius, eò que rem demum deduxit, vt Hiſpani ad ſua redire coacti fuerint, & Taurinenſes intra ſua mœnia victorem admittere, Planitiarum Marchione, qui Sabaudos ducebat pedites, laborum omnium, & gloriæ ſocio.

Anno 1655. hic ipſe Marchio à ſuo Principe juſſus reddidit officio ſuo 34

hæreticos vallium Lucernæ, Sanmartini, Angronæ, & Peruſæ, qui aduerſus Ducem Sabaudiæ rebellauerant,armis compreſſos, quoniam & altiùs repetenda res erit,quàm poſtulet oratio à me ſuſcepta;ſi totam exequi voluerim; & quæ Emmanuël Philibertus primùm, deinde Carolus Emmanuël ſemel, atque (cùm multa nouarum rerum ſtudio turbarentur) iterum ac tertiùm ſapientiſſimè conſtituerunt, recitanda,placet omnem prætermittere. Atque igitur dictum ſit hactenus, de præclaris viri bello paceque facinoribus.

35 Habuit ille in matrimonio Ioannam Arborienſem à Gattineria, Caroli Antonij Mercurini Arborienſis Gaſtinaræ Marchionis, & Virginiæ Languſcanæ, quã Alphonſus Mottæ Comes genuerat, filiã. Ex ea ſuſtulit liberos 5. Ludouicum Franciſcum,Carolum, Ierenẽ, Franciſcam Mariam,& Matildẽ. Ludouicus Franciſcus impubes occidit, de Carolo ſtatim dicã;Maria nupſit Carolo Ludouico Sãmartinenſi d'Agliè,Comiti S.Damiani;Frãciſca Maria Ludouico ex Comitibus Valperguiis, Comiti Maſini, & Marchioni Perleti primùm,deinde Ludouico Ferrero Fieſco,Marchioni Creuecorio,filio tum Principis nunc Principi Meſſerani, Matildis Ludouico Felici de Vilcardet, Marchioni de Triuier; Carolus denique an.1642. natus eſt. Nupſit an.1659. Ioãnæ Mariæ Grimaldæ,Herculis Monæci Principis ex Aurelia Spinola filię. Hercules tum obierat diem extremum ejus pater, & Honoratus auus,atque Ludouicus frater dederunt Carolo conjugem; Hic ex ea progenuit anno 1667. filium. Apud Focunates prçerat militibus ſui Ducis, cùm is natus eſt. Natum domi baptizauerunt,& Cajetanum Pancratium Raimbaldum dixerunt. Hoc Raibaudi nomen apud Simianæos olim communiſſimum fuiſſe vidimus in ſuperioribus: beatorum Pancratij, & Cajetani bonam experta fuerat opem mater,cùm infantem habebat in vtero. In æde ſacra verò vocauerunt Herculem Hyacinthum ex auorum materni paternique nominibus,cùm cetera baptiſmi rituum peregerunt quæ in domo paterna fuerant

36 pro more prætermiſſa. Sed quæ nuper geſta res eſt, mihi tacenda non eſt. Agebatur trigeſima dies Maij,cùm Marchio Planitiarum, Taurino ad Sancti Pancratij in agro Planitiarum ſe confert. Hìc in Auguſtinianorum diſcalceatorum quod erexerat monaſterio, deponit enſem & in Principis quidem ſui manibus torquem Annuntiatæ Virginis reponendum dat muneraque omnia belli,& curiæ, opes autem vniuerſas in Carolum filium confert ſuas militum præfecti partes agentem in Focunatibus.Quæ magni,noſtroque ſęculo inauditi facinoris cauſę! Accipe. An. 1658.vouerat ſe compoſitâ re domeſticâ,& vxore Carolo filio acceptâ, conceſſurum ei ſua omnia, & curię Principis dicturum vale. Igitur an.1660. re vtraque illâ confectâ voluit votum exequi,neque potuit; omnia enim contendenti obſtitit Sabaudię Dux, obſtitit Ducis mater & eò denique,cũ cetera irrito niſu cogitaſſent, deuenerunt,vt Alexander tum Pontifex,pro ſumma poteſtate juberet pergere in ſuorum obſequioprincipũ, neque pauperem ex voto vitã niſi juſsũ agere. Marchio quâ decet obſeruantiâ audiuit mandata Pontificis, & nihil vltrà mouit, cùm ſæpiuſcule rogatus Alexander perſtaret in ſententiâ,præciſéque ſemper juberet,vt in Celſitudinis regię perduraret poteſtate; atque Dux non ſemel, anno potiſſimùm ſexto ſęculi & ſexageſimo nõ audiret multâ prece rogantem. Igitur acceptâ morte Pontificis, quâ mandatum ejus expiraturum acceperat à ſapientibus viris, tertiâ poſt die in Sanpancratianam domum Au-

guſtinianorum

guſtinianorum ſeceſſit,paupertatem ex voto ſeruaturus, ad quam à multis jam annis expetitam totis animis anhelabat. Dux inexpectato commotus nuntio,rem in Theologorum omnino quinque arbitrio ponit. Hi dixerunt Marchionem ſuo teneri voto,ſed per illud poſſe Principis,cùm juberet, intereſſe conſiliis. Pro illorum reſponſo, juſſus eſt Marchio Taurinum redire, vt ad conſilium, cùm res ferrent adhiberetur à Duce: & in Miſſionariorum Taurinenſium ædes ipſe conuolauit. Eas ſcilicet maximè omnium opportunas cenſebat,vitæ quam inſtituerat.

Atque hæc ſunt quæ de tribus à Guinoto ductis Simianæorum familiis 37 dicenda exiſtimaui. Vides illuſtriſſimis abundare ſingulas viris, qui bello paceque clariſſimi, magno ſuæ genti fuerunt ornamento. Hoc ſingulare habent,vt ab illis ceperint,qui nominis ſui gloriam cum omni poſteritate coæquarunt. Gordanæ primus fuit Baltaſar,qui annos quinque & viginti natus,fortiſſimè & ſupra hominem agens ad Montem Aimari,pro Deo & Rege aduerſus Caluiniſtas, occidit. Planitienſis autem à Carolo illo Albignio ſumpſit initium,qui principis ſui duxit exercitus,Geneuamque tentauit arte. Monchanam denique orſus eſt Gaſpar,qui cum Duce Nemoroſio, Claſſevaſeo, & Boulierſio Mannæ ad Forcalquerium domino, cum totidem aduerſariis,Marchione ſcilicet Peſcario,& aliis tribus hoſtilis exercitus proceribus,ſingulari certamine pugnauit & Franciſcum Caraffam, Pij IV. Pontificis ex fratre nepotem lanceâ transfigens,magno & Galli,& hoſtilis exercitus præconio peremit.

DE SIMIANÆA GENTE

LIBER QVARTVS.

LIBRO 2. in fine diximus Guiranno 5. & Mariæ Maſſilienſi fuiſſe Guinolum,ſeu Guinotum & Berengarium filios,è quibus ductæ familiæ ad nos vſque peruenerunt; & libro 3. illas attulimus familias,quæ ad nos vſque à Guinoto deſcenderunt. De Berengario,& ab ipſo familiis diſputandi ſit hoc initiam.

Berengarius Guiranni de Simiana,& Mariæ Maſſilienſis Euennarum dominę filius minor natu, nupſit Beatrici de Villanoua; eâque ante annum 1 1396.mortuâ Amabilię de Sabrano. Ex Beatrice progenuit Bertrandum Raibaudum,& Mariam. Hęc conjugem habuit Ioannem de la Merle, aliàs Maſtinum: Innuptus ille obiit extremum diem. Ex Amabilia edidit Reforciatum,Ludouicum,Petrum,Delphinam.Refortiatus juuenis animoſus occidit in bello,ignotis loco & anno,fortiter agens. Petrus in Montis-majoris ad Arelatem monaſterio fuit Prior. De Delphina nihil niſi nomen inuenio. Ludouicus demum patris heres ex teſtamento,quod Berengarius ſecundum anno 1420.ſcripſerat,dedit ex vxore liberos. Secundum dixi teſtamentum,

nam quatuor & viginti antè annis,ſexto ſcilicet ac nonageſimo poſt milleſimum trecenteſimum,die quinta menſis Nouembris, alterum condiderat *ſanus mente & corpore*, vt ferunt ejus verba, *cùm intenderet ad alienas partes ſe conferre*,& quidem Beatrice vxore mortuâ, Amabiliáque nondum ductâ; *& elegerat corpori ſuo ſepulturam in eccleſia S.Caſtoris de Apta,in tumulo,quo ſunt ſepulti prædeceſſores ſui,ſi ibidem commodè poſſet ſepeliri. Si verò ibidem commodè ſepeliri non poſſet,eligit ſibi ſepulturam,in Eccleſia Caſtronoui, in qua eſt ſepulta Beatrix quondam vxor ſua.*

2 Ceterùm à Guiranno patre donatus eſt Caſtronouo, Iunqueriis, & parte Cauorum montium, ſeu Caumontij (vox eſt in Latinum morem deducta ex vulgari *Caumont*)in Comitatu Venaſcino,tertio aut quarto lapide ab Auenione. Caſtronouum Guirannus emiſſe fertur à Giraudo, cujus auus Roſtagnus,Amici nomen in Sabranium mutauerit,cùm Guilelmi Sabranij ſine liberis mortui hereditatem adibat. Pagus eſt in Cauallicenſi diœceſi. Ab eo Giraudo vulgus appellat Caſtrum-nouum Domini Giraudi: Ioſeph Suares autem Vaſionenſis Epiſcopus,in deſcriptione Comitatus Venaſcini Caſtrumnouum Amici,ab Amico illius auo.Putabam Iunquerias,ſiue Iuncherias, & Cauorum montium partem, ceteraque ſua in Comitatu Venaſcino prædia ſiue ruſtica,ſiue vrbana,ab eodem Roſtagno Amico accepiſſe.Profectò id de Iuncheriis aſſerit Aimarus Simianæus Bannonis dominus, ex domeſticis abs dubio tabulis,in commentariis de ſua gente anno 1580.ſcriptis manu.

3 Ludouicus Berengarij filius,an.1424.nupſit Ludouicæ Ponteueſiæ, cujus paterRenardi Caſtro dominabatur.Ex ea progenuit Stephanũ,Bartolomeũ, & filias 3.quarũm ſecunda ortu conjugem habuit dominum Petraruæ,prima verò aut tertia Guilelmeta *Herculẽ Burgundionẽ* (ita lego in Bartolomei fratris teſtamento) *Inſulæ Venaſcini* & eo mortuo *Vincentiũ D.de Cauſans*.Stephanus & Bartolomeus duas latè fuſas dedere familias,Caſtronouanam ille,hic Coſtanam,ita dictas ab hereditatis paternæ partibus,è quibus ſibi cognomen fecerunt,vt & ab inuicẽ,& ab agnati Guinoti poſteris ſecernerentur.Stephano quippe ceſſit Caſtrum-nouum,& Bartolomeo Coſta. Iam locus poſtulat,vt alteram familiam ſeorſim ab altera exequamur,initio ducto à Stephano,qui Bartolomeum ætate ſuperabat.

4 Stephanus Caſtronoui dominus anno 1468. Delphinam Peregrinam duxit in vxorem, & eâ ſine liberis mortuâ, Margaritam Caſtellaniam anno incerto; ipſáque etiam defunctâ ſine omni prole,Colletam Anceduniam anno 1471.Ex Colleta & alios ſuſcepit liberos,& Fridericum, ac Melchiorem. Fridericus armis aptus juuenis,Carolum eo nomine octauum Regem, in Italiam ſecutus,occidit nobiliſſimo illo ad Foronouum prælio cataphractus eques. Melchior ex Ludouica (vt loquitur Peireſchius) Barcinonis domini filia conjuge Ianſanum dedit, atque Ludouicum. Hi duo fratres Caſtronouenſem familiam diuiſerunt rurſum in duas: alteri à Ianſano ductæ ſuum Caſtronouenſis nomen ſtetit; alteram dixerunt Sedeconiam à Sedecone pago,quem Melchior Ludouico filio conceſſerat.

5 Ianſanus habuit in matrimonio Genoueſam ignotâ mihi gente ortam. Ex ea progenuit Ioachimum, cui Victoria Grimalda, Buelli Comitis filia vxor, dedit filias omnino tres, Annam, Iſabellam, Dianam. Anna ſororum prima, & patris heres, matrimonio juncta eſt Franciſco Simianæo

Claudij

Claudij filio, qui à Bartolomeo Coſtæ domino, & Stephani Caſtrono-
uenſium parentis fratre per Baltaſarem filium deſcendebat: Iſabella ſoro-
rum ſecunda Iacobo Roſſeti & Balmæ Valreacenſis domino: Diana ſoro-
rum tertia Ioanni Forbinio Rognæ domino, & in Aquenſi Parlamento Præ-
ſidi. Igitur Caſtronouenſis familia à Ianſano cepta, cùm Ioachimus qui
eam ducebat maſculis caruiſſet, in Coſtanam defecit, Annæ neptis cum
Franciſco nuptiis, cujus abauus fuerat Bartolomeus Coſtæ dominus, Co-
ſtanæque autor familiæ, & ad Sedeconiam accedendum eſt exponendam,
quę à Ludouico Ianſani fratre occepit.

Ludouicus ergo Sedeconis dominus, ex Franciſca de Guillens vxo- 6
re edidit Antonium, & Baptiſtinam libero. Hæc data eſt in conjugium
domino Putei Sancti Martini, ille Lucretiæ Claretæ. Cùm autem Lu-
cretia dominaretur Tribus-canutis (Tricanutiam ex vulgari Triche-
nu dicemus) Antonius conjux ab illis ſibi nomen accepit, abjecto
quod ex Sedecone pago à Ludouico patre acceptum ferebat Tricanu-
tiam ergo familiam ab eo appellabimus, quam dicebamus Sedeco-
niam.

Antonius ex Lucretia conjuge progenuit liberos quinque, Ludoui- 7
cum, Franciſcum, Carolum, Margaritam, & Innominatam puellam
alteram. Hæc virginitatem Deo vouit Vrſulana Montilij: Margarita
in conjugem data eſt Ioanni de Cambis Orſani & Laignarum domi-
no. Carolus Sparroni dominus ex Martha de Calignon plures libe-
ros dedit, ſuamque igitur, & à Trinanutia diuerſam orſus eſt familiam
Franciſcus, cùm omnis exercitus in Fanum Pauli Lamiatanum irrueret
fortiter agens occidit.

Ludouicus denique fratrum maximus, quem vt ab auo diſtingua- 8
mus, Ludouicum ſecundum appellabimus, matrimonio junctus eſt Lu-
douicæ Montainardæ Chalanconis & aliorum dominę pagorum. Iſtis
parentibus nati ſunt Carolus Ludouicus, Maria Franciſca, & Iſabella. Maria
Franciſca ante ceteros genita liberos eſt data in conjugem Ludouico Coſte
Charmorum Comiti, & in Parlamento Gratianopolitano Præſidi. Iſa-
bella amitam innominatam ſecuta prætulit nuptiis Vrſulanarum Mon-
tilij cœnobium. Carolus Ludouicus nupſit M. dominatur Tribus-ca-
nutis, Chalanconio, ex aliis pluribus pagis Atque hactenus dictum ſit de
Stephano Caſtronoui domino, quem Ludouicus primus Berengarij filius
genuit, ejuſque poſteris, in duas hoc tempore ſciſſis familias. Tricanu-
tiam à Trium Canutorum Marchione dictam, & Sparroniam à Sparro-
nij domino. Sequitur vt de Bartolomeo dicamus, quem Stephanus natu
minorem habuit fratrem.

Bartolomeus Coſtæ dominus familias omnino quattuor dedit, quæ 9
cùm hæc ſcribo vigent, omnique ornamentorum genere majorum di-
gnitati reſpondent. Goſtanas alius fortaſſe dicat, ego ſingulis, ex lo-
co quem incolunt, dabo ſuum nomen, niſi quòd Caſtronouenſem
appellabo illam, quę à Franciſco & Anna Ioachimi Caſtronouen-
ſis ſine maſculis mortui filia, ſumpſit exordium. Marcellinam, ſeu
Mathelinam Villanouanam Bartholomeus habuit in matrimonio,
&

& eâ mortuâ Mariam de Vincens, seu de Aureliano. In illius viri aduersariis, qui anno 1555. die 20. mensis Iulij perorauit in funere Melchioris Castronouensis, qui Iansanum & Ludouicum progenuerat, lego sequẽtia, *Marcellina Villanouana fuit soror Bernardi Guillelmi & Taneguini, qui Bellouicino dominabatur.* Obscuræ voces. Ipsas tamen, ex eo fortassis oratore funerario, ceteri de Simianæa gente Scriptores habent, etiam Peireschius, qui gentilitiam (vt vulgò loquimur) Simianæorum arborem ab anno 1250. ad nostra vsque tempora omnium accuratissimè vnus deduxit, nisi quòd *Ludouici* nomen addidit. *Ludouici* (sunt ejus verba) *Guilelmi Bernardi de Taneguin.* Nam vnumne memorant virum, qui tribus, aut duobus illis prænominibus vsus fuerit? sed cur ceteri præter Peireschium addidere particulam *&* conjunctiuam ad vocem *Taneguin*; & Peireschius pro illa addidit particulam *de* quam Galli prænominibus nunquam adjungunt? Si verò plures referunt, nouo faciunt exemplo. Nam quis puellæ genus ex fratribus, iisque tribus aut quatuor sigillatim recensitis, ac veluti per nomina numeratis, non autem ex parentibus repetit, describitque? Vtcumque hoc habeat, Marcellinæ fratrer siue primus, siue secundus, aut etiam tertius ortu, aut etiam nomine, vel cognomine Taneguinns, *Bellouicino* dominatus videtur, vbicunque locorum fuerit is pagus: *Seigneur de Beauuoisin,* inquit Peireschius. Maria post Marcellinæ mortem vxor Bartolomei, erat Aurelianensis. Peireschius vult fuisse gentis *de Vincentia, sororem D. de Bedonis,* & ista quidem dicta sint de vxoribus Bartolomei.

10 Quod autem ad liberos spectat, sic habe. Bartolomeus ex Marcellina genuit Batlasarem, Margaritam, Ioannam, & Antoniolam, vulgò *Antoinete*: ex Maria Christophorum, Catharinam, & Ioannam. Scio omnes qui de gente Simianæa scripserunt, tradere Christophorum ex Marcellina ortum esse, & ipsorum neminem posuisse Antoniolam in ejus liberis. Sed ipse Bartolomeus in testamento istam ceteris ex Marcellina liberis adjungit, & illum sibi ex Maria filium fuisse docet. Hoc etiam placet aduertere. Mathelinam, non Marcellinam priorem in eo vocat vxorem. Catharina & Ioanna nupserunt Francisco & Ioanni de Freres, autoribus illis Innominato, qui dixit in funere Melchioris Castronouensis, & Peireschio. Christophorus in ipsa adolescentia mortuus est Romæ. De Margarita & Ioanna sic loquitur Peireschius. *Margarita vxor domini de Buous Ponteuesij: Ioanna vxor de Domergues des Marins Azani.* Quis fuerit *Domergues* (Domerguium, an potiùs Dominicum? fortasse dices) non inuenio: neque etiam quid sit *Azani.* Funerarius ille orator paulò aliter locutus est. *A Saxi* dixit, non *Azani*: sed non apertiùs. De Antoniola meæ omnes chartæ tacent. Baltasar patris ex asse heres dictus est, anno 1499. die 16. mensis Februarij.

11 Is duxit Annam Simianæam, Guirandi 6. & Margaritæ Forbinæ filiam. Ex ipsa reliquit libero superstites tredecim, vt ex testamento intelligitur, quod anno 1552. die 1. Octobris condiderat. Illos recenset hoc ordine: Eleonoram Artacellæ monialem, Honoratam Areis monialem, Margaritam Aptę monialem, Ludouicam & Gabrielam Aptæ moniales, Blancam, Marcum Equitem Melitensem, Petrum Claudium, Carolum, Ioannem monachum S. Andreę ad Auenionem, Baltazarem, Franciscum heredem. Peireschius longè pauciores recitat: verùm quis filiorum numerum patre certiùs referat? moniales tantùm quatuor fuisse ait, ipsarumque tacet nomina. Ioannem,

neri, Petrum, Carolum, Claudium memorat: Marci, & Baltazaris non meminit. Non nulla tamen addit non tacenda hoc loco. Tradit Ioannem fuiſſe protonotarium Apoſtolicum & priorem Bonilij, vulgò *Bariols*. Tradit Petrum Hoſpitalariorum Vapinci præceptorum occiſum fuiſſe ab Hugonottis; & Carolum equitem etiam Ieroſolymitanum animam in vinculis exhalaſſe apud Turcas. Tradit denique Claudiam egiſſe Senatorem in Parlamento Aquenſi. Atque hic Claudius ille eſt, qui Simianæam gentem Aquas Sextias inuexit, inuenitque familiam ejus Aquenſem. Blanca denique nupſit Laurentio Marco Caſtronoui, & Molligeræ domino.

Franciſcus autem Baltaſaris heres anno 1542. matrimonio junctus eſt 12 Claræ Garinæ, & liberos ex ea reliquit ſuperſtites, vt legimus in teſtamento, Claudium, Petrum, Ioannem Baptiſtam, Annam, Franciſcam, Honoratam. Anna Clariſſarum inſtituta ſecuta eſt Auenione. Franciſca Gaſpari Autricio Balmetarum domino in vxorem data eſt; & Honorata Arto de Prunier domino S. Andreæ in Gratianopolis Parlamento Præſidi, Claudius, Petrus, & Ioannes Baptiſta, ſuam ſinguli condidere familiam. Franciſcus eo- 13 rum pater condidit teſtamentum anno 1587. Claudius, vt ab eo incipiam, fratrum maximus natu nupſit ex vxore quam modò memorabam 6. omnino liberos progenuit Franciſcum, Artum, Bertrandum, Petram, Annam. De Arto & Petra nihil lego, niſi nomen. Anna Trigantij domino data eſt in conjugem. Bertrandus in Sanuictorino ad Maſſiliam monaſterio monachum profeſſus eſt. Franciſcus, Annam Ioachimi Caſtrinouenſis, quem numero 5. vidimus ſine maſculis obiiſſe, filiam habuit in matrimonio. E Coſtana quidem erat ipſe familia natus, ſed cùm ab vxore Caſtrum-nouum habuerit, quod antiquiſſimæ familiæ nomen fecerat, profectò dicendus eſt illud excitaſſe, & Caſtrinouenſem rurſus condidiſſe familiam. Is ex Anna vxore progenuit liberos 10. Ioachimum Gaſparem, Hieronymum, Franciſcum, Ioannem Baptiſtam, Octauium, Dianam, Victoriam, Ludouicam, Margaritam. Ioachimus ex Brancatia genuit Annam Iſabellam, quæ nupſit Ioſepho Domino de Berton Marchioni Crillonio. Gaſpar Abbas Cluniacenſi Ordini ſe addixit magnus virtutis cultor, Hieronymus & Franciſcus Equites Melitenſes & Ioannes Baptiſta innuptus extremam obierunt diem. Diana nupſit Maſani domino Victoria, Ludouica, & Margarita ſunt mortuæ.

Petrus autem Claudij frater (quem Coſtamoiranum appellant, à Moira- 14 no pago in quo ſedes poſuit) ex Maria de Baronat vxore procreauit Ennemundum, Henricum, Gaſparem, Franciſcam. Hæc omni virtutum genere præſtantiſſima, nuptui data eſt Roani apud Sabaudos domino. Henricus eques Melitenſis anno 1618. apud Pedemontanos pro Rege pugnans obiit. De Ennemundo nihil inuenio. Gaſpar denique Coſtamoiranam Simianæorum familiam à Petro patre ceptam deduxit ad poſteros, Ludouicâ du Pellouæ in vxorem acceptâ. Iſtis parentibus orti ſunt Franciſcus, & Innominata domino de Riſſy nupta, qui cùm hæc ſcribo viuit. Ioannes 15 Baptiſta denique Claudij & Petri, quorum familias modò per capita memoraui, frater, fuit Senator in Parlamento Gratianopolitano, & ex Maria Portenſi in eadem curia Senatoris filia vxore dedit liberos quatuor, Claudium, Abelem, Ludouicum, & Ludonicam. Hæc Enne-

mundo Fusterio Gratianopolitani Parlamenti Consiliario nupsit. Ludouicus Sansigiranni Abbas est. Claudius in Gratianopolis Parlamento Præses, ex Ludouica de Faure procreauit Franciscum, Alphonsum, Laurentiam, & Claudiam. Hæc Ennemundo du Vache, Vattilij domino, in Parlamento Gratianopolis Senatori, data est in conjugem; illa Ioanni de la Porte Artauderiæ domino. Alphonsus dedit nomen clero; Franciscus togæ, post patrem Præses à Rege dictus in eo quod non semel dixi Parlamento. Abel demum Claudij & Ludouici frater in computorum apud Delphinates regiorum curia Præses, ex Anna Crucia Pisansonia vxore progenuit Abelem, Ioannem, Ludouicum. Hic patris hæres futurus est, Abele Parisiis mortuo, & Ioanne Ecclesiæ per Gardæ prioratum addicto. Atque hæc omnis est Simianæorum familia, quæ Ioannem Baptistam auctorem habuit, Claudij & Petri fratrem, qui singuli suam quoque ipsi familiam condiderunt. Francisco Costæ domino & Clara Garina nati fuerant illi parentibus, necessum ergo est vt ad Claudium Francisci fratrem natu minorem redeamus, qui vt numero 11. vidimus Simianæam gentem Aquas sextias primus inuexit.

Claudius ergo Francisci, qui Claram Garinam habuit in matrimonio frater natu minor, duxit in matrimonium Catharinam de Veteris, Henrici filiam, qui dominus erat Reuesti, & in Aquensi Parlamento Consiliarius Regius. Istis parentibus nati sunt Henricus, Anna, Francisca, Clara. Francisca Margaletio, & Anna Ponteuesio Aquensis Parlamenti Senatoribus nupserunt, Clara Pompeio de Bernardoy. Claudius pater Senator fuit in eadem curia: Henricus autem filius in Curia Rationum regiarum & subsidiorum. Hic Henricus Angelicam de la Cepede duxit in vxorem. Ea Ioannis Agalladarum domini in eadem rationum & Subsidiorum curia Præsidis primi & Magdalenæ de Brancas filia fuit. Henricus & Angelica liberos sex ediderunt, Ioannem, Gasparem, Guilelmum, Annam, Ioannam, Claram. Anna & Clara mortuæ sunt in ætate puerili: Ioanna secuta est Vrsulanarum Pertusiensium instituta. Ioannes ex Carlota de Cambis vxore procreauit liberos duodecim. Claudius Carlotæ pater, fuerat Senator Aquis Sextiis in Regis rationum & subsidiorum curia. Accipe Ioannis & Carlotæ liberos. Teresa & Susanna moniales sunt Aquis in Sancti Bartolomei: Angelica nupsit Guilelmo de l'Estang Paradæ Domino & in Parlamento apud Aquenses Consiliario. Henricus, Franciscus, Gaspar, Claudius, sunt Equites Melitenses. Ioannes, Ludouicus, & Dominicus in tenera ætate diem extremum obierunt. Ioseph & Franciscus Ignatius in minori ætate adhuc sunt. Ioannes demum secundus, in Aquensi Parlamento secundus est Præses.

In vltimum hunc locum conjeci Gasparem, Henrici & Angelicæ filium, Ioannisque Præsidis fratrum. Viri sanctitas eo præluxit vniuersis totâ Prouinciâ mortalibus exemplo, vt putem mihi de illa fusius dicendum esse. Gaspar Melitensis Eques, natus Aquis Sextiis anno millesimo sexcentesimo septimo die septima Iulij, mortuus est Massiliæ, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo nono die decima quarta Iulij, non sine magno nomine sanctitatis, quod omni virtutum genere per vitam

adeptus

adeptus fuerat. Locus ergo postulat, vt de Simianæa gente dicens, ea fusiùs exequar; quæ piè sanctéque gessit dum viueret, maximè cùm illa libro 2. numero 10. non tacuerim, quæ de Mabiliæ Simianææ pietate & sanctitate coætaneus scriptor mandauit literis. Antonius de Rufi cum Gaspare familiariter ac diu egerat: duobus igitur libris de eo scripsit. Placet summa quædam capita ex illo excerpere, nam quem certiorem dicendorum auctorem habeam?

Gaspar Melitam puer iuit, vt clarissimum profiteretur ordinem Equitum, 16 qui ex ea post Rhodum amissam sede nomen habent. Ipsâ Aquas Sextias redux, vt ætate, opibus, ingenio florebat, & dicendo, agendoque, ac animum eorum, cum quibus versabatur, suauissimis exhilarando sermonibus iocisque, hominum omne genus, atque potissimùm puellas detinebat, ita etiam ceteri quidem homines, sed maximè puellæ placebant illi. Harum vna vniuersis animi, corporisque instructa dotibus, mentem incauti iuuenis ita sensim totum occupauit, vt repentina ipsius febris, & ex febre mors inexpectata, eum dolorem inusserit, qui superior omni remedio videbatur. Dies ergo noctesque peruigil cura depascebatur pectus innocuum, neque amicorum alloquiis patiebatur locum esse. At miseratus iuuenem Deus, qui vno ætatis inexpertæ peccabat errore, fecit non multo pòst tempore, vt sibi præter omnium mortalium spem redderetur. Fortè prætergrediebatur sacram ædem, in qua corpus puellæ iacebat, & subitò ex amoris 17 impatientia incessit iuuenilem animum cupido videndi conditorium virginis olim sibi gratissimæ. Vt oculos in illud intendit, vt in vberes lacrymas soluti sunt. Ibant hæ per genas leni quidem, sed magno agmine, cùm subijt animum cogitatio, corpus quod abreptum morte dolebat, non esse iam illud, quod ad omnem elegantiam factum, olim aspicientem illecebrosâ suauitate detinuerat; abiisse omne in putredinem, vermibusque datum esse in escam. Indignissimè facere, qui inanibus nugis adhæreat. Decere nobilem genere, ingenioque virum, nobiliores ad res adjicere animum. Se esse sui ipsius grauissimum hostem, quando obduret vitam ita non degere, sed perdere. Si pergat, timendum sibi esse ab irato Deo. Grauissimis abs dubio vexaturum aliquando pœnis merentem, qui ad maiora iuuenem immerentem illis animi, & corporis ornamentis quondam instruxerit. Certè momenta temporum aliqua sunt, quæ, si iuuat vocantem Deum sequi, hominem ad summa quæque ducant agantque. Vt ea cogitatio insedit animo Gaspatis, vt in alium virum omnino mutatus est, totumque se pietati, cetérisque virtutibus addixit.

Et cetera quidem in eo suspiciebam; sed duo sunt, quæ mirari satis 18 non possum, certa & inconcussa in bene ceptis ad mortem vsque constantia; animus ad omne virtutis genus adeò incitatus, vt vno ipsius, quæcumque & cuiuscumque generis esset, nomine totus vehementissimè raperetur. Quid ille boni, vt occurrebat, non suscepit, susceptumque aut non perfecit ipse, aut affectum non dedit cogitantibus perficere. Vniuersa tamen res erit illustrior, atque oratio etiam clarior, si eam in aliqua capita digeram. Principio vt ad res diuinas applicuit animam, propiúsque admouit, vt omnibus quæ Deo aduersantur bellum indixit. Duo, si vniuersè loquamur eâ sunt,

praua de Deo ſententia, peruerſi mores. Illam nouerat duplicem; Turcæ alteram, alteram hæretici. Eques Melitenſis erat, Melitæ fuerat, in odia Turcarum iurauerat: eorum ergo prima occurrit impietas, quam euertere parato ad omne montis genus animo contenderet. Poſtea qnoniam Caluiniſtarum hæreſis proximè, in patria ſcilicet, erat, aduerſus eam totum ſe dare cogitabat. Quo conſilio à Turcis adeundis, ad Caluinianos ab errore abducendos deflexeris incertum eſt: quodcumque fuerit, à Deo profluxiſſe docet multo-

19 rum ab hæreſi ad catholicam fidem per illum acceſſio. In Priouincia, Pariſiis, in Anglia aduerſos eam fortiter egit; eò que demum, rem deduxit, vt & ab Anglis ſua & Inſula pulſus fuerit; & Pariſiis reuocandum ij ſenſerint, qui aduerſus hæreticos decertabant; & fructus non penitendos dederit Aquis ſextiis, magnâque Prouinciæ parte. Viſus etiam eſt Deus aliquando neque ſine prodigio adeſſe ſermo ſuo deprælianti aduerſus hæreticos. Cetera prætermitto. Vnum tacere non poſſum: & Aquis ſextiis, & coram omni populo geſtum eſt: Nobilis Delphinas, Caluinianæ addictiſſimus hæreſi Aquas venerat. Cùm non poſſet vlla rationum vi ab ea illius parte abduci, quæ verum Chriſti corpus negat eſſe in Euchariſtia, & Gaſpar ſuis plurimis ac prælongis ad ipſam Euchariſtiam precibus nihil à Deo ſibi videretur aſſequi, caſu euenit, vt per vrbem obambulans hæreticus occurreret ſacerdoti, illam ad hominem ægrum deportanti. Vix eam viderat, cùm de fuga, ne ad ipſam genua flectere cogeretur, cogitauit: & ecce Gaſpare (Euchariſtiam pro more ſupplex comitabatur) animo & oculis in cœlum elatis Deum venerante, luminibus capitur; inſciuſque ad ſacerdotem, à quo ſe fugere arbitrabatur, accedit. Omnibus ad rei inſolentiam attonitis ſtupet, genuque demum flexo veniam à Deo petit, & Euchariſtiam adorat; eâque adoratâ viſum reci-

20 pit. Quid alia enumerem, quæ Aquis, Mottæ, Capreriis, Lormarino, Coſtæ, & aliis per Prouinciam oppidis, pagis, locis aduerſus hæreticos ſuſcepit? accedò ad peruerſos hominum mores. Contra eos nullo non opere decertauit, vtque ipſos ex hominum corde radicitus euelleret, ad plurima, illaque generibus varia, & potiſſimum vilia, caritatis opera animum prorſus adiecit. Infinitus ero, ſi velins ſingula, quæ cum ſingulis mortalibus peregit, dicendo ſequi. Præcipua quædam accipe. Domum curauit Aquis, quæ idcirco *Refugij* dicitur, ſeu perfugij, & aſyli, quia mulieres à luxuria profugæ in ea, vt in aſylo, concluſæ tenentur, omni procul caſtitatis diſcrimine. Boëmas, ſiue Ægyptias (vtroque nomine vulgus appellat) mulierculas, feminarum ſine pudore, ſine religione, ſine lege, vaguum per Gallias genus, Maſſiliæ coëgit in vnam domum, pudoremque ac pietatem docuit. Puellas, quæ quia parentibus mortuis omni mortalium carent auxilio, dicuntur Orphanæ, omni ope iuuit Aquis, fecitque vt nullo ad honeſtam eruditionem præſidio carerent. Eadem in vrbe ſic egit, vt pauperibus ac ægris nihil in xenodochio deeſſet: cúmque ſuâ ipſe pecuniâ perficere vnus non poſſet arduum opus, vocauit in partem illius nobiles feminas, quæ ſic anni dies inter ſe ſortetæ ſunt, vt vix aliquis efluat, quo non aliqua de ſuis facultatibus miniſter egentibus.

21 Neque hoc vnum caritatis opus exercuit. Cùm in vrbe erat, carcere clauſos ſingulis diebus inuiſebat Aquis, alioſque vt inuiſerent, hortabatur

hortabatur. Eorum alios sua crimina, æs alienum alios conclusos tenet Nihil ipse non fecit, vt vniuersos bonis verbis, aptis consiliis, apud patronos, ac judices supplice juuarent nonnulli prece; & suâ insuper ipse pecuniâ creditoribus numeratâ hos non rarò eduxit è carcere, illos cùm damnati morte erant, omni juuit præsidio, vt in cœlum liberi ac felices euolarent. Sed quo efferam præconio sodalitatem, siue vt loquuntur *confraternitatem agonizantium*, quam Gaspar inuênit? Reputabat aliquando cum animo suo, beatitatem hominis æternam in vltimo vitæ momento verti, quo pro singulari & deploratâ infirmitate corporis, anima minimùm per se potest; atque dæmon nihil non contendit, vt illam euertat. Igitur post multam cogitationem eô deuênit, vt duceret mortales in grauissimo discrimine positos, communissimo piorum hominum auxilio juuandos esse: aliisque post alia diligenter & accuratè perpensis, summo demum ac diuino prorsus ingenio sodalitatem commentus est piorum hominum, qui hoc suspicerent, vt cum daretur ære campano signum (& ipsum vt daretur effecit) vniuersi totâ Vrbe pro eo funderent preces, qui esset in extremo discrimine, cumque morte, vt ita dicam, luctaretur. Fecit vnum ali- 22
quid aliud Gaspar, quod & pietatis insolentiâ, & magnitudine facinoris, profectò superat cogitationum nostrarum vota. Nouerat Melitensis eques infelicissimorum hominum, qui, ad triremes damnati sunt, grauissima esse & corporis, & animi, maximè per morbum mala. Miseratus ergo miserrima capita, decreuit excitare Massiliæ nosocomium, in quo vni infausti remiges per morbum haberentur, curarenturque; & quod sapienter decreuerat feliciter aliquando perfecit. Erexit ad illud operis opportunas ædes, necessariosque curauit reditus: sed quod omnino præcipuum est, admirabilitatisque plenissimum, sedes in illis ædibus ipse fixit magno exemplo, neque minore fructu. Nolo de catholicis remigibus loqui, neque ceterorum capita censere: lego, & in prodigiis pono, neminem infelicissimorum hominum Turcam, hæreticum neminem, viuente Gaspare obiisse in hoc Nosocomio (& plurimi obierunt) qui ante mortem, non fuerit professus fidem catholicam.

Atque hactenus dictum sit, quæ vir verè pius, castæque virtutis 23
cultor, sapienter & sanctè per vitam egit, ad dicendam ejus mortem veniendum est. Annus agebatur millesimus sexcentesimus quadragesimus nonus, cùm pestis Massiliam inuasit. Ipsis ejus initiis Gaspar dicitur illam hausisse à Bruneto Sacerdote, & quintô pòst die (erat vigesima quarta Iulij) placidissimè, & sine omni motu corporis, atque, vt loquuntur, agonia, expirauit humi, vt imperauerat, culcitræ laneæ insidens, manibus decussatis, & oculis in cœlum elatis, vir immortalitate dignissimus. Hic non possum non referre verba, quæ Antonius de Ruffi libro secundo, grauis auctor scripsit. *Etsi post mortem Gasparis nihil in eius corpore quod naturæ vires excedat visum est, nemo tamen negauerit prodigij genus esse, quòd nemo vnus eorum, qui permulti peste & laborantem, & mortuum, seu proximè accesserant, seu*

contigerant, pestem contraxerit, ne chirurgi quidem, qui & ægro perpetui assederant, & manu bubonem, ex dextero inguine protuberantem tractauerant, curauerantque. Majorem quoque admirabilitatem habet, quod pollinctorum nullus (& quatuor erant) neque tum, neque seu reliquo, seu insequente anno per pestem, quæ grauis omnino erat, ea laborauit, etsi toto illo tempore suum pollinctoris nomen omnes peregerint.

Atque hactenus ex Antonio de Ruffi dictum sit de Gaspare. Aquensem atque adeò vniuersam Simianæorum gentem nemo feliciùs claudat. Sed in extremo opere placet gentem vniuersam per sua capita è superioribus eruta dare paucis expansam.

Gens Simianæa ab anno 993. vsque ad annum 1668. per lineam rectam à patribus ad filios gradatim deducta, & in familias quæ eo anno stant & vigent digesta.

Gentis Gradus;		*Anni chartarum ex quibus eruti sunt.*
1	Humbertus & Mauris	anno 993. 1006. 1009.
2	Guilelmus & Adelais	anno 1019.
3	Rostagnus & Gisla	anno 1056.
4	Raimundus & Sancia	anno 1090.
5	Guirannus I. &......	annis 1112. 1120. 1152.
6	Guirannus II. & Huga	annis 1163. 1210.
7	Guidetus & Isoarda de Signa	annis 1221. 1231. 1242.
8	Bertr. Raimb. I. & Maceda de Ponteues	anno 1270.
9	Guirannus III. & Stephana de Blacas	anno 1282.
10	Guirannus IV. & Mabilia de Arpaione	anno 1323.
11	Guirannus V. & Maria de Euenis	annis 1337. & 1351.

Guinotus & Berengarius fratres, filij Guiranni V. & Mariæ de Euenis, diuiserunt gentem in 2. familias, quarum Guinotia deinde scissa est in tres; & Berengariana in sex. Recentiores earum sunt anni, quàm vt placeat ipsos afferre, singula tantùm per capita domuum suis reponam in gradibus. A Guinoto & eius familiis ordior.

12 Guinotus & Delphina de Sabran.
13 Bertrandus Raimbaldus II. & Maceda de Ponteues.
14 Iacobus & Honorata de Massilia.
15 Guirannus VI. & Maria de Forbin.
16 Bertrandus Raimbaudus III. & Petra de Ponteues.

17 Bertrandus Raimb. IV. & Guigona Allemanna.		17 Gaspar & Catharina de Chevrieres.
18 Balthasar & Margarita d'Auançon.	18 Carolus & Matildis à Sabaudia.	18 Bertrandus Laurentius & Ludouica Malinia.
19 Guilelmus & Gabriela de Ponteues.	19 Hyacinthus & Ioanna Arboria de Gastinario.	19 Aimo Claudius & Anna de Ligniville.
20 Franciscus & Anna d'Escoubleau de Sourdis.	20 Carolus & Grimalda Monœci.	20 Liberi plures.
21 Petrus Gabriel & alij.	21 Hector & Hyacinthus.	*Hæc est familia Monchana.*
Hæc est Gordana familia Princeps gentis.	*Hæc est familia Planitiensis.*	

Hactenus familia quæ cum à Guinoto ducta fuisset sparsa est in tres. Accedamus ad illam quæ cùm à Berengario profluxisset scissa est in sex.

12 Berengarius, & Amabilia de Sabran.
13 Ludouicus, & Ludouica de Ponteues.

14 Stephanus & Colleta de Anceduno.	14 Bartolomeus & Matellina de Villanoua.

15 Mel

15 Melchior & Lucretia Edoarda.
16 Ludouicus & Frãcisca.......
17 Antonius & Lucretia Clareta.

- 18 Ludouicus & Ludouica.....
 - 19 Carolus Ludouicus, & Magdalena.........
 - 20 Plures liberi.
 - *Hæc familia est Tricanutiorum vulgò de Truchena.*
- 18 d'Esparron, &
 - 19 Liberi plures.
 - *Hæc est familia Esparronia.*

15 Baltazar, & Anna de Simiana.

- 16 Franciscus & Clara Garina.
 - 17 Claudius & Autrica.
 - 18 Franciscus & Anna.
 - 19 Ioachim & Brancatia.
 - 20 Anna Isabella & Iosephi de Berton cõjux.
 - *Hæc est familia Castrinouensis.*
 - 17 Petrus & Maria de Baronat.
 - 18 Gaspar & Ludouica du Pelloux.
 - 19
 - *Hæc est familia Costameiranorum.*
 - 17 Ioannes Baptist. & Maria de Portes.
 - 18 Claudius & Ludouica de Faure.
 - 19 Alphonsus & alij.
 - 18 Abel & Anna Crucia Pisançonia.
 - 19 Abel &c.
 - *Hæ sunt familiæ Gratianopolis.*
- 16 Claudius & Catharina de Veteris.
 - 17 Henricus & Angelica de la Cepede.
 - 18 Ioannes & Carola de Cambis.
 - 19 Ioannes &
 - *Hæc est familia Aquensis.*

Vides familias, quæ à Berengario ad hunc vſque annum deductæ, vigent, florentque, eſſe omnino ſeptem; & quæ à Guideto progenitæ ſunt, eſſe tantùm tres; igitur vniuerſas, quæ ab Humberto, ante annum 993. domino Aptæ Iuliæ, ducunt originem, eſſe decem. Vndecim eſſe dixi num. 9. quia Vacherienſem, quoniam etſi iam omnino deſiit, ad nos tamen peruênit. Pauciores dici etiam poſſunt, quoniam Caſtronouenſis nuper deſiit; mortuo Ioachimo Brancatiæ viro, qui eam ducebat. Sunt qui pauciores numerent, & duas illarum quas attuli compingant in vnam. Res modica eſt. Suum aliis eſto judicium. Ego decem eſſe familias ſemper exiſtimaui.

APPENDIX

APPENDIX AD NOCTES BLANCALANDANAS.

Illustrissimo Amplissimóque viro,

D. HVMBERTO DE CHAPONAY EQVITI,

D. DE L'ISLE DE MEAN, BEAVREGARD, la Chartoniene, Sachennay, & Liuieres, Comiti Sacri Palatij, Libellorum supplicum Magistro.

IOANNES COLVMBI è Societate IESV.

QVOD scribo ad Noctes Blancalandanas appendicem, (Vir Illustrissime) *facit necessitas: quòd eam ad te scribo, facit æquitas supra necessitatem. In illis Noctibus scripseram ex tuo chartulario de tua ab anno nongentesimo ad nostram vsque ætatem gente: & eruditissimus atque amicissimus vir, pro fiducia quã mutuus amor faciebat, monuit quas ex duodecimo sæculo tabulas in eo libello referebam, non sapere illius antiquitatem, viderique longè post ipsum confictas. Igitur mihi quidem prorsus necessarium est, vt omnibus connitar viribus asserere duodecimo sæculo illa omnia, quæ eo non fuisse, & recentiorum mores temporum redolere, dicuntur. Tua verò plurimùm interest suadétque adeò æquitas, vt ad te referam, quæ super tota re scripsero, eaque tibi repræsentem: vt scilicet videas, an domesticæ traditioni, & tuæ ipsius sinceritati aptè respondeant. Certè si quæ ex tuis tabulis retuli, sunt sæculi duodecimo posterioris, næ incautus ego dicar oportet, cui eæ imposuerunt; & pro senectute passus aliquid de Isaaci caligantibus oculis, qui tertium ac septuagesimum annum agens, acceperim noua pro antiquis, & iuniorem (vt ita loquar) filium scriptoris ignoti pro seniore. Sed an tu committes, vt domesticarum rerum ignarus (grauiora non afferam) censearis falsas pro veris, & nouitias pro priscis, tabulas obtulisse mihi? nequidquam ergo vniuersam ab adolescentia ætatem posueris in dicendo populis ex sinceris tabulis iure?*

RESPON

RESPONSIO AD ILLA quæ vir eruditus notauit in Libello de Chaponæa Odonis Episcopi Valentini gente.

DVo sunt in libello de Chaponæa Odonis Episcopi Valentini gente, quæ amicissimum mihi virum grauissimè commouerunt; quorumdam in Catharinæ sororis testamento verborum vsus anno millesimo septuagesimo nono, & ipsius Odonis anno millesimo centesimo quinquagesimo secundo, donatio florenorum Hectori fratri. Numero 2. ita legitur: *Catharina de Chaponay, Amblardi de Candiaco militis quondam vxor, testamentum condidit anno millesimo centesimo septuagesimo nono. Philippus de Nicurio scriba sic in eo loquitur de illa: Hujus vltimæ voluntatis suæ testamentariæ, aut testamenti sui nuncupatiui, executores facit, nominat, & instituit ipsa domina Catharina testatrix, reuerendum in Christo Patrem Odonem de Chaponay Episcopum Valentinensem*, &c. Hîc stomachatus est eruditus vir: negauit Gallos vndecimo sæculo ita locutos in testamentis; & tantùm non injuriosas voces in hoc veluti nuper confictum conjecit. Numero 3. adjunguntur hæ voces: *Odo Valentinus decanus, anno millesimo centesimo quinquagesimo secundo scripsit sequentia verba: Sciant præsentes & posteri, quòd Odo Valentinus decanus, filius naturalis & legitimus militis Guidonis de Chaponay, Domini des Auenieres & de Brango, fratri nostro carissimo mille octo centum florenos*, &c. Hîc rursum stomachus est, hîc excanduit vir ceterà facilis & humanus; atque negauit, cùm quis anno secundo & quinquagesimo supra millesimum centesimum diceret alterius filium, adjecisse vt vocaret *naturalem & legitimum*; additque insuper istas voces, *nullus tunc florenorum vsus, sed tantùm solidorum*. 1 2

3 Ego autem vehementissimè miror, ista commouisse virum, in dicendi, agendique apud Gallos, per ea quæ referuntur tempora, moribus accuratè versatum. Expostularet alius quis, de injuria quereretur, ac diceret grauissimam rem agi; tabulas quæ ab illustrissimo viro ad me delatæ sunt, mihique non improbatę, confictas dici, & à nescio quo homine per summam antiquorum morum ignorationem conscriptas: debuisse igitur qui eas arguit, illorum temporum mores veris argumentis asserere; & certis auctoribus docere, quis florenos post ipsa inuenerit, & solidis superinduxerit; quis recentiores (vt putat) dicendi formulas excogitauerit, & posthabitis antiquioribus adhibuerit ad testamenta. Verùm quoniam audio amicissimi viri consilium in hac tota re fuisse, vt, si quâ liceret, docerem tabulas Odonis, & Catharinę sororis, scribi potuisse tempore, quo feruntur scriptę, placet id antiquę beneuolentię concedere, singulaque ab eo notata eruere è veteribus chartis.

Sed antè ad id quàm accedo, afferam vnum oportet. Legimus Odonem
4 Chaponæum ſediſſe Valentiæ ab anno ſeptimo & quinquageſimo, vſque ad annum tertium & octogeſimum poſt milleſimum centeſimum. Illione ſedere ceperit, & iſto deſierit, non legimus. Falco cepit ſedere anno octogeſimo nono, neque hactenus occurrit qui inter ipſum & Odonem medius fuerit antiſtes: itaque fortaſſis Odo mortuus eſt anno octogeſimo nono, vt non multùm fallatur qui dixerit perueniſſe ad tertium decimum ferè ſæculum. Igitur eruditus vir id vnum negat, florenos, quos Odo Hectori fratri conceſſiſſe fertru, & voces, quas Catharina Odonis ac Hectoris ſoror traditur ad teſtamentum adhibuiſſe, fuiſſe in vſu ſæculo illo duodecimo exeunte. Iam ſi de illo ſæculo ita ſentit, id ipſum ſentiat neceſſe eſt de tertio decimo ineunte, atque adeò ſuis omnibus annis præterfluente. Nam ſi quis autumet, tertio decimo quidem ſæculo & florenos, & de quibus ſermo eſt, voces in publico fuiſſe vſu, inauditas autem duodecimo exeunte, rem profectò is afferet non facilè admittendam; & in eo allaborare debebit, vt doceat & his, & illis, ſua initia fuiſſe tertio decimo ſæculo, eaque ab illo viro data, qui pro ſumma claritate nominis potuerit tantum nouitatis inducere vniuersâ Galliâ in rem monetariam, & tabulas publicas, magno populorum aſſenſu. Scilicet prioris ſæculi finis ita ſe habet ad conſequentis initium, & omnes ab initio annos, vt iis omnino annexus ac veluti inſitus, videatur vnum quid cum ipſis eſſe. Igitur vt amiciſſimo viro faciam ſatis, contendo ego ſæculis decimo
5 tertio, & quod poſt decimum tertium fluebat decimoquarto, (nam quid poſt decimum quartum ſequentia quoque relegam?) florenos, & teſtamenti voces, quæ in nouitatis ſuſpicionem veniunt, fuiſſe in communi vſu: neque mirum aut inſolens videri debere, quòd Odo dicitur donaſſe Hictori fratri aliquam illorum vim, & Catharina iſtas ad teſtamentum adhibuiſſe duodecimo à quo ſcilicet ad decimum tertium & ſequentia, veluti per gradus, ad nos vſque deſcenderint.

6 Dicendi aurem hoc ſit initium, Eruditus vir abiecit illa teſtamenti Cathanæ Chaponææ anno milleſimo centeſimo ſeptuageſimo nono verba: *Huius vltimæ ſuæ voluntatis teſtamentariæ, aut teſtamenti ſui nuncupatiui, executores facit, nominat, & inſtituit ipſa domina Catharina teſtatrix, reuerendum in Chriſto patrem, dominum Odonem de Chaponay Epiſcopum Valentinenſem*, &c. Cur abiecit illa? non videntur ſcribi potuiſſe anno milleſimo centeſimo ſeptuageſimo nono, quo feruntur ſcripta: tabellionum noſtri, aut ſuperioris, ſæculi formam ſapiunt. Certè non inuenies antiquioribus illis ſæculis vſurpata. Qui iſta ſentit, is profectò vt noſtri & præcedentis ſæculi, ita etiam decimiquarti, vel decimitertij aut eo ſuperiorum, teſtamenta ex ſolis ſeu verbis, ſeu verborum formulis diſcerni ab aliorum teſtamentis poſſe putat, & fallitur. Fateor fuiſſe quaſdam olim verborum formula, quarum toto Romano imperio neceſſarius erat in teſtamentis vſus. Sed Conſtantinus magnus omnes illas ſuſtulit, vt Euſebius tradit libro 4. de eius vita capite 26. *Cùm*, inquit, *veteribus legibus cautum eſſet, vt qui ex vita excederent, ipſo extremo ferè ſpiritu certis & conceptis verbis teſtamenta componerent, atque adeò leges ipſæ, quibus ſententiarum formulis, quibuſque verbis ſcriberentur, definirent; eaque res non minimæ eſſet fraudi teſtatorum iam morientium voluntati, prudenter hæc animo complectens imperator legem ipſam abrogauit. ſtatuitque vt moriens nudis verbis & fortuita oratione voluntatem ſuam teſtaretur, & quouis ſcripto ſententiam ſuam ederet.*

ederet. A Constantini temporibus ad annum vsque millesimum, nullas lego formulas vocum, necessarias fuisse in conficiendis per Gallias testamentis. Quod anno millesimo centesimo septuagesimo nono, & vniuersè duodecimo sæculo, nullæ etiam fuerint, ex eo intelligis, quòd illo sæculo, quisque pro suo nutu verbis, quæ occurrebant, testamentum conficiebat. Accipe 8
duo, quorum alterum anno millesimo centesimo quadragesimo nono, anno centesimo quinquagesimo alterum conscripsere. Illa toto orationis genere sunt diuersa inter se, tantùm abest vt ex vna quadam verborum formula ambo constent. Guido Bertrandi Comitis Forcalquerij frater, & (vt tum loquebantur) Forcalquerij Comes, anno millesimo centesimo quadragesimo nono condidit testamentum in hæc verba. *Cùm præcipua philosophia Christianorum sit cognitio mortis, prudentium est diem mortis præuenire, & sic super bonis disponere. Idcirco ego in Dei nomine Guigo Forcalquerij Comes, temporalibus æterna, transitorijs permanentia, cupiens comparare, pro salute animæ meæ & parentum meorum, dono Deo & Hospitali Ierosolymitano, & pauperibus in perpetuum, Manuascam; & meipsum eidem Hospitali & pauperibus in perpetuum ad seruiendum contrado. Reliqua bona mea, vbicumque sint filiis fratris mei relinquo*, &c. *Facta est hæc dispositio anno ab incarnato Domino millesimo centesimo quadragesimo, nono, tertio Calendas Iunij, luna vigesima prima, regnante imperatore Conrado, in præsentia domini Petri Sistaricensis Episcopi, auctoritate cuius & testimonio confirmatur. Præterea isti homines testes existunt*, &c. Hactenus Guigo Comitis 9
Forcalquerij frater scripsit in testamento. Tiburgis autem Arausicæ Comes condidit testamentum anno millesimo centesimo quinquagesimo in has voces. *In nomine Domini ego Tiburgis sic diuido honorem meum inter filios meos*, &c. Ea diuisione facta, Vvilelmus & Rambaudus filij iurant, alterum alterius partem bonorum à matre concessam non occupaturum, neque alteri perniciem allaturum. Demum sine anno, sine mense, sine die, innominatus quis (abs dubio scriba) inducitur ita concludere testamentum: *Huius rei testes sunt*, &c. Iam quis, ex solis horum testamentorum vocibus, colligat ipsa vno & eodem fermè anno, in vna & eadem regione fuisse scripta? Forcalquerium & Arausica, in quibus illa confecere, duorum fere dierum itinere distant ab inuicem, & ambo tum in Prouincia censebantur. In posteriore loquitur Tiburgis, deinde pergunt duo Tiburgis filij, denique scriba concludit: in priore vnus Guigo loquitur. In suo Tiburgis de sola diuisione bonorum ieiunè agit: Guigo suum sapienter & piè condit, non sine grauissima præfatione. Demum in Tiburgis testamento tacetur scriptionis tempus: in testamento Guigonis habentur scriptionis annus, mensis, & dies. Qui ex vnis vtriusque testamenti vocibus collegerit tempora, quibus Guigo & Tiburgis ea condidere, profectò veniet in illam sententiam, vt alterum centenis pluribus annis post alterum, sui conditores conscripserint.

Igitur cùm quisque, vt animo verba occurrebant, faceret illis temporibus 10
testamentum; neque voces essent, aut vocum formulæ, quibus id vulgò conficerent, cur negabimus Catharinam Chaponæam potuisse condere & verò condidisse suum illis, quibus scriptum legimus, verbis? ex eoque asseremus, quod ipsi tribuitur, nuper confictum esse, quia & voces, & vocum formulas habet recentioribus vsurpatas temporibus? Nonne potiùs est viri prudentis & moderati, cogitare verba concepta, quibus nunc vtimur in testa-

mentis, vſurpata fuiſſe à nonnullis ſæculo duodecimo, quandoquidem illo ſcripta leguuntur; & cùm placuiſſent aliis decimotertio, poſt illud inualuiſſe apud plures, ac demum communiſſimè à tabellionibus ſuſcepta, abiiſſe in veram conſuetudinem, quæ nunc etiam ſtet? Quid de ſæculis quinto & ſexto poſt decimum dicam? placet de quarto & tertio tãtùm agere, quæ cùm à ſecundo conſequenter fuerint, videntur accepiſſe ab illo voces, & loquendi formulas, quibus non infrequenter vtebatur. Accedamus ad ſingula, quæ nouitatis damnantur, verba, & oſtendamus ea decimotertio & decimoquarto ſæculis vſitata fuiſſe.

11 Principio Catharina appellauit vltimam voluntatem, quod teſtamentum vulgò appellamus: *executores*, inquit Scriba, *huius vltimæ voluntatis facit.* Quid autem alij tertio & quarto ſæculis ſupra decimum? Bertrandus de Turre anno milleſimo ducenteſimo octogeſimo ſexto dixit vltimam voluntatem pro teſtamento. *Bertrandus de Turre Miles* aiebat, *nolens decedere inteſtatus, per vltimam meam voluntatem in primis Bernardum filium meum heredem facio ac inſtituo.* Robertus de Monte Gaſconi anno milleſimo ducenteſimo quinquageſimo quinto appellauit quoque vltimam voluntatem. *Ego Robertus* (ſunt eius verba, *de Monte Gaſconis*, &c. *huius teſtamenti mei ac vltimæ voluntatis*, &c. Plures afferre non placet. Hos decimi tertij ſæculi duos è plurimis ſelegi, ob gentis celebritatem. Iuſtellus recitat verbatim illorum teſtamenta, in probationibus hiſtoriæ gentis Aruernæ. Duos ex eodem accipe, qui ſæculo quarto & decimo vltimam voluntatem ſcripſerunt etiam pro teſtamento. Robertus gente Aruernus poſuit ſequentia in teſtamento. *Anno ab incarnatione Domini milleſimo trecenteſimo decimoquarto, menſe Aprili, duodecimo Calendas Maij, Ego Robertus Comes Aruerniæ & Boloniæ*, &c. *teſtamentum meum, ſeu vltimam voluntatem, ſiue ordinationem bonorum meorum, & iurium, facio, condo, & ordino in hunc modum*, &c. Hoc Roberti teſtamentum recitat Iuſtellus in probationibus gentis Aruernæ pagina 82. Idem habet in probationibus gentis Tuteniæ pag. 97. teſtamentum quod ſequitur: *Ego Guilelmus Comes Belloſortis* (ſcribebat anno ſeptimo & nonageſimo ſupra milleſimum trecenteſimum (*teſtamementum meum, & meam vltimam voluntatem*, &c.

12 Deinde quam Catharina dixerat vltimam voluntatem, appellauit teſtamentum nuncupatiuum: nuncupatiuum taſtamentum appellauit etiam Aimarus de Pictauia anno milleſimo ducenteſimo ſeptimo. Scriba ſic loquitur. *Inſtrumentum anni milleſimi ducenteſimi ſeptuageſimi ſeptimi, ſcilicet 12. calendas Maij, factum apud Rupemmauram Viuarienſis Diœceſis, quo illuſtris vir D. Aimarus de Pictauia Comes Valentinenſis, filius quondam D. Gulelmi de Pictauia Comitis Valentinenſis, ſanus mente licèt æger corpore, teſtamentum ſuum nuncupatiuum ſeu vltimam voluntatem ſuam & fecit & ordinauit.* Appellauit quoque Hugo quartus Burgundiæ, dux, anno milleſimo ducenteſimo ſeptuageſimo ſecundo, verbis ſequentibus. *Ego Hugo dux Burguadiæ per Dei gratiam compos mentis, licèt æger corpore, meum teſtamentum nuncupatiuum, ſeu voluntatem meam vltimam, ordino in hunc modum.* Ducheſneus habet hæc duo teſtamenta, iſtud in probationibus hiſtoriæ ducum Burgundiæ, illud in probationibus hiſtoriæ Comitum Valentinorum. Et iſti quidem duo, Aimarus & Hugo, condiderunt teſtamentum ſæculo decimo tertio. Placet

vnum

vnum addere ex decimo quarto. Aimari filius, nomine etiam Aimarus, scripsit *codicillos post testamentum suum nuncupatiuum*, ex quibusdam tabulis anno millesimo trecentesimo quinquagesimo quinto scriptis, apud Duchesneum, in probationibus historiæ Comitum Valentinorum pag. 33.

Tertiò Catharina fecit executores testamenti sui: fecerunt etiam plurimi post illam decimo tertio & decimo quarto sæculis. *Anno incarnationis Dominicæ* (loquitur Robertus Aruerniæ Comes) *millesimo ducentesimo sexagesimo quarto, Ego Robertus Aruernensis & Bononiensis Comes, Miles*, &c. *Testamentum meum & vltimam voluntatem meam & dispositionem inter liberos meos facio, condo, & ordino in hunc modum*, &c. *Istius autem testamenti mei seu vltimæ voluntatis facio, constituo, & ordino executores meos*, &c. Fecit quoque Bertrandus de Turre anno millesimo ducentesimo octogesimo sexto. *Ego* (inquit) *Bertrandus dominus de Turre, Miles, nolens decedere intestatus, per vltimam voluntatem meam in primis Bertrandum filium meum heredem facio ac constituo vniuersalem*, &c. *Ordino executores testamenti mei nobiles & venerabiles viros*, &c. Iustellus recitat hæc duo testamenta in probationibus gentis Aruernæ, quæ decimo tertio sæculo scripta sunt. Recitat etiam duo sequentia quarto & decimo condita. *Executores hujus testamenti, seu vltimæ voluntatis meæ, facio venerabiles*, inquiebat Robertus Comes Aruerniæ & Boloniæ anno millesimo trecentesimo decimo quarto. *Bertrandus* verò *de Turre Episcopus Lingonensis anno millesimo trecentesimo nonagesimo quinto, die duodecima mensis Ianuarij, præter Guidonem* nepotem suum, *facit executores suos etiam, dominum Cancellarium Franciæ*, &c. 13

Denique Catharina Odonem Episcopum Valentinum vocauit reuerendum in Christo patrem. Episcopos vocauerunt quoque reuerendos in Christo patres sæculo decimo tertio Robertus Aruerniæ Comes, & Margarita Turenia, apud Iustellum in probationibus historiæ gentis Aruernæ; & sæculo decimo quarto Aimarus de Pictauia, Comes Valentinus, ex Duchesneo pag. 29. probationum genealogiæ Comitum Valentinorum, & alij non pauci. Anno millesimo ducentesimo sexagesimo quarto Robertus Aruerniæ & Bononiæ Comes sic locutus est; *Istius autem testamenti mei, seu vltimæ voluntatis facio, constituo, & ordino executores meos reuerendum in Christo patrem, dominum Episcopum Claromontensem*: Margarita verò Turenia anno millesimo ducentesimo octogesimo nono; *nos Margarita de Turena*, &c. *testamentum nostrum seu vltimam voluntatem condimus, ordinamus, & facimus in hunc modum*, &c. *Protectores autem huiusmodi nostri testamenti esse volumus excellentissimum dominum nostrum regem Franciæ illustrissimum*, &c. *& reuerendos patres in Christo dominos, Henricum Dei gratia Episcopum Burdigalensem*, &c. Demum *Aimarus de Pictauia anno millesimo trecentesimo decimoquarto, habito diligenti colloquio & tractatu cum filiis suis, scilicet cum reuerendo in Christo patre Ludouico Dei gratia Episcopo Lingonensi*, &c. 14

Cùm hæc ita habeant, & qui sæculis tertio & quarto supra decimum testamenta confecerunt, vsurpauerint sequentes voces, *vltima voluntas, testamentum nuncupatiuum, reuerendus in Christo pater*; & suorum testamentorum executores fecerint; cur negabimus illa verba, quæ legimus in testamento Catharinæ Chaponeæ, *Huius vltimæ voluntatis suæ, aut testamenti nuncupatiui, executores facit, nominat, & instituit ipsa domina Catharina testatrix reuerendum* 15

dum in Christo patrem dominum Odonem de Chaponay Episcopum Valentinensem, ſcripta fuiſſe duodecimo ſæculo,& aſſeremus ſapere nouitatem? Quàm parum ab ipſis differunt iſta Yſeu dominæ d'Anio apud Iuſtellum,ad caput 1. libri 6. hiſtoriæ gentis Aruernæ. pag.206. *Executores hujus meæ vltimæ voluntatis facio, & conſtituo reuerendum in Chriſto patrem Archiepiſcopum Viennenſem?* &c. Yſeu ſcripſit teſtamentum anno milleſimo ducenteſimo tertio. Quàm parum etiam diſtant ab iiſdem hæc Roberti Aruerniæ & Bononiæ Comitis apud eum ipſum Iuſtellum ad caput 15.libri 2.pag. 56. *Iſtius autem teſtamenti mei ſeu vltimæ voluntatis meæ facio, conſtituo, & ordino executores meos reuerendum in Chriſto patrem, dominum Epiſcopum Claromontenſem?* Robertus ſcripſit teſtamentum anno milleſimo ducenteſimo ſexageſimo quarto.

16 Atque hactenus dictum ſit ſuper illis, quę amicus & eruditus vir videbatur damnare nouitatis, in teſtamento quod Catharina Chaponça, ſcripſit milleſimo centeſimo ſeptuageſimo nono: Accedamus ad illa, quæ ab eo ſunt annotata in donatione Odonis Catharinæ fratris Hectori etiam fratri, anno milleſimo centeſimo quinquageſimo ſecundo. Sic habent. *Nos Odo filius naturalis & legitimus militis Guidonis de Chaponay*,&c. *Damus fratri noſtro cariſſimo florenos*. Cùm ipſa legiſſet excanduit, & in tabulas etiam quibus inſcripta ſunt iratus,exclamauit, *Nugæ!* Cúmque ſuſtinuiſſet impetum, addidit; *Nullus tunc florenorum vſus, ſed tantùm ſolidorum.* Debebat adjungere tantarum cauſas irarum, debebat afferre tempus, quo floreni primùm cuſi ſunt: Sed hoc nunquam docebit factum poſt annum milleſimum ducenteſimum; & cùm ad ſolitam humanitatem redirit, cogitabit vnum, quod Blondellus in pleniore aſſertione genealogiæ Francicæ ſcitè dixit. *Quàm multa licentiùs ſcripta quotidie verſamus,de quorum veritate & germanitate(vt multa in iiſdem deſiderare cogamur) dubitare nefas putamus.* Interea docebo ego voces ab erudito viro nouitatis damnatas, fuiſſe in communi vſu ſæculis tertio & quarto poſt decimum.

17 Super vocibus *legitimus & naturalis* ſic habe. Aimarus de Pictauia Comes Valentinus anno ſeptimo & ſeptuageſimo poſt milleſimum ducenteſimum ſcripſit teſtamentum Rupemauræ Viuarienſis diœceſis,quod refertur verbatim à Ducheſneo ad caput 3. libri de hiſtoria Comitum Valentinorum. In illo ſunt voces quæ ſequuntur. *In omnibus aliis bonis ſuis mobilibus & immobilibus, inſtituit ſibi heredem vniuerſalem, Aimarum filium ſuum,filium ejuſdem Aimari,& omnes maſculini ſexus, deſcendentes ab ipſo Aimareto per maſculinum ſexum,legitimos & naturales.* Anno milleſimo trecenteſimo quadrageſimo quinto, Matta de Inſula ſcripſit tabulas, à Iuſtello recitatas in probationibus hiſtorię gentis Tureniæ pag.76.in has voces. *Matta de Inſula Comitiſſa Conuenarum, Vicecomitiſſa Turenæ, gubernatrix & adminiſtratrix eiuſdem Vicecomitatus Turenæ pro egregia & illuſtri domina Cecilia filia ſua naturali & legitima.* Anno milleſimo trecenteſimo ſeptuageſimo quinto, Bertrandus de Baucio ſcripſit ſequentia in teſtamento,quod Iuſtellus recitat ad caput 6. libri 2. de gente Turenia pag.116. *Ego Bertrandus de Baucio*, &c. *heredem vniuerſalem mihi inſtituo,nobilem Heliſiam de Baucio neptem meam,filiam legitimam & naturalem magnifici viri Raimundi domini quondam Baucij*, &c. Iſtę voces *legitimus & naturalis* ab eo tempore inductę ſunt in aliqua per Galliam teſtamenta,

ſtamenta, à quo Franci cœperunt ſpurios hereditate dejicere, ad quam
fere ſub Merouingis,& non rarò ſub Carlouingis regibus illos admittebant.
Neque res hæc difficilis eſt: ad florenorum & ſolidorum vſum veniamus.
Facillima eſt de illo diſputatio. Itaque ipſo principio mirari venit in men- 18
tem, eruditum virum voluiſſe negare florenorum aliquem vſum fuiſſe in
Galliis ſæculo duodecimo, cùm ſolidorum eſſet frequentiſſimus, atque ſcri-
bere hæc verba: *Nullus tunc florenorum vſus, ſed tantùm ſolidorum.* Solido-
rum erat tunc vſus, iſque celeberrimus, fateor: ſed Romani eos inuenerant,
non Galli. Quis ergo, & quas ob cauſas, ipſos Româ deportauit in Gallias?
certè cùm Romanus miles illas victoriis peragraſſet, detulit quoque ſuam in
eas monetam. Quis hoc mirabitur, qui cogitauerit vxorem etiam, atque li-
beros, in ipſas colonum deportaſſe? Igitur ſuos in Gallias ſolidos Romanus
detulerit; quid autem Gotthus, quid Burgundio, quid Francus, qui Gotthum
& Burgundionem regionum, quas inſederant, dominatione deiecit? Cur
negabimus ſuam in Gallias induxiſſe monetam, qui videbant ſolidos, à Ro-
manis olim victoribus inuentos, perdurare in illis annos jam ſupra quadrin-
gentos & quod excurrit? Verùm ego quidem putabam non ſolam Gotho-
rum, Burgundionum, & Francorum monetam, cum ſolidis, aliaque omni
Romanorum moneta, viguiſſe quondam in Galliis, ſed Germanorum etiā,
Anglorum, & Hiſpanorum, qui & Gallias finibus ſuis contingunt, & è Gal-
liis omnia fere genera mercium in ſuas deuehunt domos. Putas Galliarum
accolas Romanis ſolidis tantùm vſos per ſæcula decimum, vndecimum,
duodecimum, decimum tertium? putas ſuâ quoque monetâ non compa-
raſſe ſibi Gallicanas merces illis temporibus, qui noſtris ipſas eâ comparant?
Iam Galli profectò vtebantur illâ, quam pro mercibus ſuis acceperant. Sed 19
quid hoc exequar accuratiùs? Sola regionum vicinitas faciebat tum, vt Gal-
li vterentur monetâ, quam Germani, Angli, Hiſpani procudebant. Vide
quid Alfonſus I. Rex Luſitaniæ peregerit anno milleſimo centeſimo qua-
drageſimo tertio? ſe fecit feudatarium B. Mariæ Clareuallis, cum cenſu qua-
draginta marabotinorum. Vt autem non dubites Clareuallenſes mona-
chos illis marabotinis vſos, juſſit Rex vt ipſos adhiberent ad inſtaura-
tionem *altaris B. Mariæ*, quemadmodum intelligitur ex charta regia quam
recitat Manriques tomo 1. annalium Ciſtercienſium pag. 426. Vt alia porro
non afferam, anno milleſimo centeſimo vigeſimo quinto, ſcriptę ſunt ſe-
quentes tabulæ, ex Guichenono in Bibliotheca Sebuſiana centuriâ 1 cap. 10.
*Euſtachius olim Comes Bononienſis, nunc autem diſponente Deo Monachus Clu-
niacenſis, quod in vltimis, Eccleſiæ Cluniaci dedi, præſente chartulâ ſigillo meo mu-
nitâ corroboro & confirmo, videlicet vt de villa mea quæ eſt in Anglia, & vocatur
Fobinges, annuatim ſine vllius contradictione, vel diminutione, tradantur prædi-
ctæ Eccleſiæ decem libræ Anglicæ monetæ, & aliæ decem eiuſdem monetæ Eccleſiæ
de Rumilſuco, quam & ego cum alia vxore mea dedi monachis Cluniaci.* Iam quò
euadebat annuatim Anglica illa moneta? Omnino ſi cogitatione aſſequor,
Monachi Cluniacenſes illam ad ſuos vſus adhibuerunt, quam ad vten-
dum acceperant. Et verò quis putauerit Euſtachium Comitem, quis Al-
phonſum regem ſolos, quis alios Anglos, Hiſpanos, Luſitanos, Germanos,
ſuam in Gallias pecuniam pauculos deportari curaſſe? Communis abs du-
bio tunc erat apud Gallos, vt nunc eſt, ipſius vſus. Cùm hoc de multi- 20
plici

plici illorum populorum moneta fateri debeas, cur negabis de florenis? abs dubio Galli tum paſſim ipſis vtebantur, non aliter quàm ſolidis: Odo Chaponæus potuit duodecimo ſæculo dare, atque, vt tabulæ illius ejuſdem ſæculi ferunt, dedit eos ad octingentos ſupra mille Hectori fratri; & ab eo tempore floreni ad nos vſque pervenerunt, & per tertium decimum, & alia conſequentia ſæcula. Vt de poſtremis ſæculis taceam, accipe tres chartas quæ decimotertio, tres quæ decimoquarto ſcriptę, tradunt florenorum vſum per illa fuiſſe communiſſimum in Gallia.

21 In anniuerſariis Alemannorum habes chartam Volriri Boeler. Sine anno quidem ſcripta illa eſt, verùm ex ceterarum chartarum ſerie videtur ſcripta, anno ſeptimo & octogeſimo ſupra milleſimum ducenteſimum. In ea ſic legitur: *Debet ſoluere annuatim nouem florenos.* Secundam Guichenonus repoſuit in Bibliotheca Sebuſiana centuriâ 1. cap. 38. Eſt donatio Simonis de Ioinuilla, & Lyonnettæ de Gex, Monaſterio Nantuaci, exarata anno milleſimo ducenteſimo ſeptuageſimo ſexto ſequentibus verbis. *Notum facimus quòd nobilis vir Amedeus quondam dominus de Iays, pater dictæ Leonettæ bonæ memoriæ, dedit & aſſignari iuſſit prioratui de Nantua in eleemoſynam perpetuam, quinque florenos annuatim perſoluendos pro remedio animæ ſuæ, & antecessorum ſuorum: & dicti floreni nunquam fuerunt ſoluti dicto prioratui.* Tertiam lego apud Iuſtellum in probationibus hiſtoriæ gentis Aruernæ pag. 332. ſunt pacta conuenta Alberti de Turre & Monaſterij Ambroniaci, anno milleſimo ducenteſimo quadrageſimo octauo, in hæc verba. *Abbas & conuentus Ambroniaci* (loquitur Albertus de Turre dominus Coloniaci) *ſoluerunt Alaſiæ vxori noſtræ, triginta florenos Viennenſes; D. Guidoni de Fonte decem florenos;*

22 *Odoni Leobardi decem florenos; D. Gerardo Liobardi decem florenos.* Hactenus chartæ tres ſæculi decimitertij: ſequuntur tres decimi quarti. Prima habet teſtamentum Ioannis de Sobrano, quem frater S. Elzearij de Sabrano genuit, conditum anno 1383. die 26. Septembris. Illam mihi ex ſcribendam dedit Hyacinthus à Simiana Marchio Planitiarum. *Lego,* inquit Ioannes, *pro miſſis celebrandis* 100. *florenos auri.* In ſecunda eſt quæſtio de ſanctitate B. Delphinæ vxoris S. Elzearij de Sabrano, inſtituta ex mandato Vrbani V. Pontificis anno tertio & ſexageſimo ſupra milleſimum trecenteſimum. In illa Nicolaus Laurenchi ita loquitur articulo 20. *Domina Delphina vendidit caſtra magni valoris, & inter cetera vendidit caſtrum Podij Michaëlis bonum, de quo percipiebantur reditus & prouentus mille & ducenti floreni auri annis ſingulis, & caſtrum de Hoſpitaleto, & caſtrum de Capreriis: & prædictorum omnium pretium, Chriſti pauperibus amore Dei erogauit.* Iſta B. Delphinæ quæſtio ſeruatur in Monaſterio Franciſcanorum Apténſium. Tertia edita eſt à Ducheſneo ad caput 21. hiſtoriæ Ducum Burgundiæ pag. 156. ex regiſtro 96. Cancellariæ Franciæ. *Literæ Philippi Regis Franciæ,* (ſunt ejus verba) *quibus conſiderans dilectionis affectum, quem dilectus & ſpecialis amicus ſuus Neapoleo, S. Adriani diaconus Cardinalis ad eum gerebat, eidem concedit mille florenos auri de Florentia annui reditus anno* 1303.

Neque ſoli floreni illis ſæculis, erant in communi Gallorum vſu cum ſolidis; erant quoque ſcuta, erant marabotini, erant nummi, erant biſantij.

De ſcutis accipe chartas duas, alteram tertij ſæculi poſt decimum, alteram quarti:

quarti: quid enim plures afferam? Primam recitat Roüerius in Reomao pagina 321. & 322. ex tabulario Reomaënsi. Illâ Stephanus Abbas, anno millesimo trecentesimo quinquagesimo primo, Berterium & Ioannetam vxorem ac ipsorum heredem, *homines manus mortuæ*, liberat *omni pondere seruitutis per vitam*; & addit, *hanc autem gratiam facimus, & concedimus prædictis conjugibus & hæredi eorum, non solùm ex gratia, sed etiam pro decem nouem florenis, ad scutum boni auri & ponderis, de quibus persoluit electo quondam Monasterij nostri vndecim, & nobis similiter octo florenos ad scutum.* Secundam refert Duchesneus in probationibus gentis Bethuniæ pagina 136. *Concessi* (loquitur Robertus de Bethunia anno millesimo ducentesimo quadragesimo octauo) *ad remedium animæ meæ, & antecessorum meorum capitulo Atrebatensi, quidquid iuris habebam ratione vnius scuti valentis dimidiam marcham.*

De Marabotinis lego chartam apud Guichenonum in Bibliotheca Sebusiana centuriâ 2. cap. 51. Ea continet conuentiones Raimundi Narbonæ Ducis & Tolosæ Comitis cum Hugone Abbate Cluniacensi, factas anno 1202. & habet sequentia. *Ego frater Hugo humilis Cluniacensium Abbas dono, & in perpetuum fundum trado tibi Raimundo Dei gratiâ Duci Narbonæ, Comiti Tolosano, & Marchioni Prouinciæ, ac omnibus successoribus tuis, locum idoneum ad construendum & perficiendum tibi palatium, in villa Sancti Saturnini* (nunc appellatur oppidum Sancti Spiritus) *in eo videlicet loco, in quo turrim ædificare inceperas, tali conditione vt singulis annis pro illo, & aliis quæ tibi concedimus vnum, marabotinum dones, nomine censûs Abbati Cluniacensi quinta die post Pascha.* Cur marabotinum Hugo, in media Gallia Abbas, exigit à Raimundo & Gallo, & in Gallia Duce ac Comite, si marabotinum non cudebant tum Galli, & in communissimo vsu non habebant? 24

Nummos memorauit anno millesimo centesimo septuagesimo tertio Rosselinus, Vicecomes Cenomanorum, auctore Guichenono in Bibliotheca Sebusiana centuriâ 1. cap. 14. *Si quid de consuetudinibus Vicecomitis*, inquit, *retinuerint homines Bellimontis, vel aliud aliquod delictum fecerint, nihil ampliùs quàm 12. nummos pro forisfacto Vicecomiti, aut ministro reddant.* Neque dicas nomine nummorum significatos illo sæculo duodecimo solidos: apud Miræum enim in notitia Ecclesiarum Belgicarum cap. 139. sic habet charta anno sexto & vigesimo supra millesimum centesimum conscripta. *Quadraginta solidos de teloneo*, &c. *familia Bessela in passione Apostolorum Petri & Pauli duos nummos canonicis persoluent; & quando nuptias contrahent, 12. nummos; & in morte 12.* Vides nummos distinctos fuisse à solidis sæculo 12. 25

Bisantios inuenio fuisse in vsu apud Gallos post annum millesimum centesimum: nam *Ludouicus* junior Rex qui regnare cepit trigesimo septimo post illum *Abbatem Floriacensem aduocat* (vt legitur in membrana illius temporis apud Duchesneum tomo 4. Franciæ Scriptorum paginâ 424.) *præcipitque sine vlla dubitatione trecentas marcas argenti, & quingentos bisantios auri sibi quotannis præparandos fore.* Erant etiam in sexagesimo primo illius sæculi, quo Gauterus, seu, ex Alberico in chronico, Galterus, factus est Episcopus Lingonensis. Liber obituum Ecclesiæ Lingonensis apud Duchesneum in probationibus historiæ Ducum Burgundiæ pag. 42. habet sequentia. *Quinto Calendas Octobris. Commemoratio obitus Hugonis Ducis, & vxoris* 26

suæ, Henrici Eduensis Episcopi, Odonis Ducis & fratrum eius Raimundi & Hugonis. Pro quorum anniuersario Gauterus Episcopus dedit ad mensam canonicorum Ecclesiam de Noirot, & medietatem molendini de Faanay, & quatuor bisantios. Eosdem etiam inuenio fuisse in vsu anno millesimo centesimo nonagesimo. Eo enim Rodulphus Comes Suessionensis *in ipso procinctu itineris Ierosolymitani dedit in eleemosynam Ecclesiæ Sanctæ Mariæ Suessionensis, & monialibus Deo in ea seruientibus, in perpetuum habendos sex bisantios, in festo Sancti Remigij, singulis annis percipiendos, dum Iudæi Suessione habitabunt*, &c. *Actum anno incarnati Verbi millesimo centesimo nonagesimo*, vt habet Melchior Regnault in probationibus historiæ Suessionensis folio 18. qui folio 20. recitat verbatim confirmationem huius donationis à Ioanne Rodulphi filio factam.

27 Erit fortasse, qui ad florenos, scuta, marabotinos, nummos, bisantios, addat ex veteribus chartis sterlingos & francos; asseratque eos etiam priscis illis temporibus fuisse in vsu tota Galliâ communissimo. Ego non ausim addere, cui non adhuc occurrit charta, quæ illos memoret ante annum millesimum trecentesimum. Celeberrima de Francis sunt verba Caroli Regis eo nomine quinti, quibus anno secundo, & septuagesimo post millesimum trecentesimum concedit *burgensibus habitatoribus Rupellæ, ac eorum, cuilibet, qui habebunt in omnibus valorem quingentorum francorum, quòd feuda nobilia in toto regno acquirere & tenere possint*, vt refert scriptor historię Pontiui pag. 394. Eduardus autem anno millesimo trecentesimo sexagesimo sexto, sterlingos Guiennenses ponit in charta, autore Iustello ad caput 6. libri 2. de familia Turenia. *Notum facimus*, inquit, *vniuersis quòd licet bis donum focagij quadraginta & viginti sterlingorum Guiennensium, tam præteriti, quàm præsentis anni, nobis per dilectum & fidelem nostrum Vicecomitem Turenæ ab hominibus & subditis suis concessum fuerit leuandum, &c.*

28 Vnum tamen addam de sterlingis. Anglorum illi sunt, non Francorum, & ab Anglis dominatoribus peruenerunt ad Francos. Qui Guiennenses siue Aquitanos video dictos ab Eduardo, puto cusos in Aquitania. Hinc adducor igitur vt credam Normannos etiam fuisse sterlingos, & Pictauienses, atque Andegauenses, cùm Angli imperabant Andibus, Normannis, & Pictauiensibus. Neque omnino errasse videbitur, qui opinatus fuerit Guilelmum Normanniæ Ducem illum esse, qui sterlingos ex Anglia, anno millesimo centesimo sexagesimo sexto superatâ, primus deportauit in Normanniam, à qua eodem duodecimo sæculo, & sequentibus, per omnes Gallias sparsi fuerint: sic enim Marabotini, à Mauris Hispaniam diminutione tenentibus inuenti, peruenerunt in Gothiam seu Langotthiam, & Prouinciam, per Aragones dominatores, & per ipsos in vniuersam Galliam. Vtcumque hoc de sterlingis habeat, certè vides esse quod miremur excidisse viro erudito verba sequentia, *Nullus erat florenorum vsus, sed tantùm solidorum*, Odone Chaponæo viuente, qui occidit sub annum millesimum centesimum nonagesimum. Erat tum vsus florenorum, scutorum, nummorum, bisantiorum, marabotinorum, & fortassis etiam sterlingorum, vt ex fidelibus chartis ostendi.

29 Locus monet, vt de grossis dicam, vnde intelligetur cur de illorum in Gallia antiquo vsu non dixerim, scilicet, vsurpabantur vniuersâ Galliâ ante trecentos aut quadringentos annos. Fueruntne solidi, an à solidis diuersi?

Vno

Vno verbo rem conficiam. Solidi erant argentei. Quod enim ſcuto factum eſt, vt principio fuerit monetæ genus, deinde ad varia monetæ genera adhibitum fuerit; ex ſolidis enim, denariis, florenis, francis, & id genus aliis, certo numero comprehenſis, conſtabat, & nunc etiam conficitur; id ſolido euenit argenteo, vt non omnis fuerit vnius generis, aliuſque alio & pondere & pretio maior eſſet. Quidam ſolidi ab authoribus acceperunt nomen, Raimundenſes puta, Stephanenſes, Marchionenſes; alij à locis vbi cudebantur, vt Pariſienſes, Viennenſes, Valentini; alij demum ex varia commiſtione æris & argenti, ſcilicet fortes, refortiati, maſculi. In his groſſi cenſentur. 30
Autor ad ita ſentiendum mihi Sanutus eſt libro 2. fidelium crucis parte 4. cap. 10. quæſt. 20. *Soldos* ideſt ſolidos *groſſorum* ſæpiſſimè appellat. Atque vt, cum hoc legis, non cogites ſolidos ex groſſis veluti conſtantes, cùm dixiſſet capite 20. *Soldos duos groſſorum*, poſt non pauca, pergens de ipſis loqui, addit *duos ſoldos*, omiſsâ groſſorum voce; vt *duos ſoldos groſſorum* vocans, idem faciat atque ſi dicetet, ſoldos, è groſſis ſeu ex iis qui groſſi vulgò appellantur duos. Atque ita docuit curia Pariſienſis in ſententia anno milleſimo trecenteſimo ſeptuageſimo tertio lata apud Roüerium in Reomao pag. 327. *Notum facimus*, ſunt eius verba, *quòd cum à quadam ſententia*, &c. *contra Maiorem, Scabinos, & communitatem de Sinemuro in Auſſeto ac procuratorem ducis Burgundiæ appellantes lata, ratione octoginta librarnm fortis monetæ, groſſo Turonenſe pro duodecim denariis computato*, &c. Nam ſolidus eſt is, qui capit denarios duodecim, ſed vide groſſum, qui memoratur, dici Turonenſem. Abs dubio ſic appellatur, vt diſtiguatur à non Turonenſi. Itaque puto groſſos illis omnibus in officinis factos tum eſſe, in quibus ſolidi cudebantur. Eoſdem verò fuiſſe cum fortibus hinc intelligis, quòd octingentæ hæ libræ fortis monetæ conſtabant groſſis. 31
Iam nihil eſt, cur refortiatos diſtinguamus à fortibus, vt principio dicti ſint refortiare ſolidos, qui cudebant fortes; vnde & fortium nomen & refortiatorum ad eos hæſit. Neque maſculi videntur fuiſſe diuerſi à fortibus: ſcilicet fortitudo maximè conuenit maſculis. Solidorum autem fortitudo ſita erat in commiſtione argenti & æris, vt fortis diceretur ſolidus qui plus aliis ſolidis habebat argenti. Hîc difficultatem facit Sanutus. Sic loquitur libro 2. cap. 20. *Soldos duos groſſorum ſingulum* ſiue quemlibet, vt antea dixerat, *florenorum computando.* Tradit groſſum apud Veneros (de illorum enim groſſis agit) valuiſſe medium florenum. Nam quis & cuius ponderis ſeu valoris erat hic Venetorum florenus? certè florenus Lugdunenſis longè alius ab eo fuit anno milleſimo ſexageſimo tertio. In conuentionibus Archiepiſcopi Lugdunenſis cum ſuis canonicis ita legitur apud ſcriptorem probationum hiſtoriæ gentis Coloniacenſis pag. 120. *Sexaginta floreni auri valebunt vnam marcham auri ad marcham Lugdunenſem.* Scilicet marcha capit vncias octo: cùm ergo vncia conſtet drachmis etiam octo, marcha habet drachmas quatuor ſupra ſexaginta: & florenus Lugdunenſis tum capiebat non nihil ſicilico minùs ſupra drachmam, cùm Venetus Sanuti complecteretur duos ſolidos groſſorum, ſeu duos ſolidos è groſſis, ſeu fortibus, aut refortiatis, vel maſculis, quorum ſinguli capiunt denarios ſeu drachmas (denarius enim eſt par aut ſuppar drachmæ) omnino duodecim. Sed de 32

grosso accuratiùs aliàs fortasse disputabo. Nunc placet vnum addere, Rouërius in Reomao pag. 237. recitat chartam Gauterij Eduensis Episcopi, in qua solidi Prunimenses 50. æstimantur argenti marchâ. *Si Prunimenses, sub. solidi, pondere vel librâ viluerint, vnâ marchâ argenti ad pondus Trecarum, pro 50. solidis Reomaënsi Ecclesiæ persoluentur.* Hæc marcha fuit drachmarum 50. non autem quantuor & sexaginta. An erat etiam tum quæ pauciores caperet; an quoque arbitraria? Certè tanta pernicies in solidos sensim incubuit, vt mirari non debeamus marcham, quâ solidi appenduntur, pessimè olim habitam, vt aliud non esset, ab ipsis temporum vicibus. Mariana disputatione de monetæ mutatione cap. 8. scitè scripsit in hæc verba: *Duodecim denarij singulorum solidorum aureorum valor*, &c. *Consequenti tempore solidi quamuis ex argento percussi; ac tandem maiori ex parte facti ærei, semper retinuerunt tamen, vt æstimarentur denariis; & ipsis non iam argenteis, sed æreis.* Illa ex argenteis in æreos peruersa sensim mutatio ex eo tempore capit in Gallia, quo potestas cudendi monetam dynastis, vrbibus, monasteriis facta est à Rege. Scilicet solidi argentei atterebantur & aliter, & solo vsu: cùm ergo his non esset satis argenti rudis, è quo vis aliqua solidorum conflaretur, visum est ipsis argento miscere æris siue cupri aliquando
33 nonnihil supra consuetudinem, postea plurimùm, pro rem nummariam gerentium seu maiore, seu minore opum copia. Igitur alij solidi alio erant pretio pro argento, ex quo æri mixto constabant; neque solo nomine differebant, inter se. Accipe Cadurcinos, Bellouacenses, Parisinos, Cluniacenses; & ex iis intellige quid de ceteris censendum sit. Anno millesimo ducentesimo duodecimo, Cadurcini quartam ex argento partem habebant; & Cluniacenses argentum ære minus, parte sexta. Anno millesimo centesimo decimo nono Belluacenses ad duas pene partes constabant ex argen-
34 to, & Parisienses à duabus partibus multùm aberant. Scilicet Vvilelmus Cadurcensis Episcopus, illo anno millesimo ducentesimo duodecimo ita locutus est, teste Guilelmo la Croix in Episcopis Cadurcensibus pag. 88. *Volumus facere monetam in Caturcino ad quatuor denarios, & Barones Caturcẽses, & Burgenses Caturci rogauerunt nos, quòd faceremus eam ad tres denarios. Et per preces eorum, & pro decem mille solidis, quos dederunt nobis Burgenses, nos fecimus fieri. Hæc moneta debet fieri ad tres denarios de argento.* Monetam pro solido Guilelmus scripsit. In illo sunt denarij duodecim. Tres denarios, seu quartam partem argenti posuit in solido. Robertus Burgundionum dux, anno pòst secundo & septuagesimo, fecit idem Episcopo Caturcensi. *Ipsa marcha* (inquiebat apud Duchesneum ad caput 12. Historiæ Ducum Burgundiæ) *erunt duæ vnciæ argenti puri de Montepessalano, & sex vnciæ metalli*, idest æris, *quando exibunt de fabrica.* In marcha reponit vncias octo, quarum duæ quartam partem conficiunt. Quod autem de marcha dixit Robertus, id de singulis marchæ partibus, ac de solidis proinde intelligendum est, vt singularum qua-
35 drans fuerit argenteus. Sed hoc dictum sit hactenus ad confirmandum Episcopi Cadurcensis edictum de solidis. Beatrix Comes Cluniacensis ita loquitur apud Guichenonum in bibliotheca Subusiana centuria 2. cap. 56. de solidis Cluniacensibus. *Erat anno millesimo ducentesimo duodecimo moneta Cluniacensis, videlicet 12. denarij, secundum legalem probationem in pondere argenti*

argenti quinque denariorum, & oboli, & cupri sex denariorum, & oboli. Denarius est par, aut, vt alij volunt, ſuppar drachmæ; drachma verò conſtat obolis ſex: igitur Cluniacenſis monetæ, ſeu ſolidi, argentum erat parte quaſi ſextâ minus ære. Philippus Belluacenſis Epiſcopus anno milleſimo centeſimo ſexageſimo nono, apud Oiſellium in commentariis Belluacenſibus paginâ 276. & 277. habet ſequentia de ſolidis Pariſienſibus. *Sex ſolidi Pariſienſes valent tantùm quinque Belluacenſes. Materia monetæ Belluacenſis talis eſt. Duæ partes ſunt de argento examinato, & tertia de cupro ſeu ære, vel circà. Materia Pariſienſis monetæ: in duodecim denariis,* ex quibus conſtat ſolidus, *ſunt quinque partes de argento examinato, & ſeptem de cupro ſeu ære, vel circà.*

Ad complementum illorum, quæ in ſuperioribus diſputaui de multiplici pecuniæ genere, ad ſolidos à Romanis acceptos, adjuncto à Francis, aut aliis, in Galliâ, juuat vnum addere non omninò alienum. Cùm Galli ex Romanis vterentur libra ad ponderationem ſeu auri ſeu argenti, è quibus fiebant ſolidi, marcha ad illam apud ipſos additta eſt antiquiſſimis temporibus. Chartæ ſæculis decimo tertio & duodecimo eam memorant, apud Iuſtellum in hiſtoria de gente Aruerna. Anno milleſimo centeſimo trigeſimo ſexto, Albertus Bituricenſis Archiepiſcopus in literis de conuentionibus A. Claromontenſis Epiſcopi, & Roberti Comitis Aruerniæ, inter alia *ſtabiliuit vt Comes in certo & competenti loco pro arbitrio præpoſiti & decani annuam marcham argenti læſæ perſonæ perſoluat, quam poſt mortem Eccleſia perpetuò poſſideat.* Iſtas literas recitat verbatim Iuſtellus pag. 26. *Anno milleſimo centeſimo ſeptuageſimo nono, Eraclius Vicecomes Podempniaci villam Briuatenſem, & villam S. Germani, cum extraneis gentibus incendio & aliis modis damnificauit, vltra pretium duarum millium marcharum argenti*, vt legitur in tabulis anno milleſimo ducenteſimo primo ſcriptis, quas refert Iuſtellus pagina centeſima quadrageſima ſecunda. Anno milleſimo ducenteſimo vigeſimo tertio vt habet idem pag. 139. *Delphinus Comes Claromontis, obligauit pro capitulo Eccleſiæ Briuatenſis, pro centum marchis argenti quidquid habebat in villâ & territorio Briuatenſi.* 36

Hîc tamen aduerto nomen *librata* factum eſſe à *libra*. & cum libra tribui terræ in antiquioribus chartis: à nomine *marcha* nullum hujuſmodi nomen factum eſſe. Quid librata ſignificet inuenio dubitatum. Sirmundus in notis ad Goffridum Vindocinenſem libro 2. epiſtolâ 10. ſic loquitur; *libratam terræ dixerunt integrum iugerum terræ, aut arapennem, aut aliud ſimile. Dicta, etiam ab eodem principio ſolidata terræ.* Quod principium memorat? accipe. *Nonnulli* (dixerat) *integris agri menſuris à libra vel ſolido aſſe nomen dabant.* Scilicet *antiqui menſores integras agri menſuras ad ſimilitudinem aſſis aut libræ, in vncias & vnciæ partes diuidebant, vt videre eſt apud Columellam libro 5. cap. 1.* & Varronem libro 1. de re ruſtica cap. 10. Hæc Sirmundus, magis placet Roüerius in Reomao illuſtratione 207. *Certò demonſtrari poſſe cenſeo,* inquit, *libratam terræ à iugero diuerſiſſimam fuiſſe, nec aliud apud Gallos ſignificaſſe, niſi eam agri terræuè quantitatem, cuius annui fructus, nummorum, vel Turonenſium, vel aliorum, librâ æſtimarentur.* Ad tabulas, quibus id confirmat, adde ſequentes matrimonij à Bertrando domino de Turre, initi cum Maria de Bononia anno milleſimo trecenteſimo octogeſimo octauo, die 37 38

vigesima quinta Februarij. Bertrandus dat Mariæ *in dotalitium ad vitam suam, duntaxat in casu, quo ipsum D. de Turre decedere contigerit, dictâ Mariâ superuiuente, locum & fortalitium ipsius D. de Turre, vocatum la Bessa, ac etiam trecentas libras terræ, seu annui reditus, cum omni directo dominio, & cum iurisdictione & iustitia altâ, mediâ, & bassâ.* Istæ tabulæ habentur apud Iustellum ad caput 1. libri 2. de historia domus Aruernæ pagina 104. Apud eumdem ad caput 13. libri 5. sic legitur in tabulis matrimonij, quod Ademarus rus de Pictauia contraxit cum Heli filia Guilelmi Rogerij Vicecomitis Bellifortis. Ludouicus pater Ademari Comes Valentinus & Diensis *dat & constituit in proprietatem ei dominum, ex causa donationis propter nuptias: & in dotalitium, ipsi domicellæ Heli mille libratas terræ paruorum Turonensium annui & perpetui reditus, ad vitam dumtaxat eiusdem domicellæ, asserendas & assignandas in castro, castellania, territorio, & mandamento de Priuatio.* Apud scriptorem historiæ Pontiui pag. 385. Carolus V. Rex anno 1396. scripsit 50. *libratas terræ, seu annui reditus.*

39 Quod de librata terræ dixi, id de solidata terræ dicendum puta, esse annuum reditum vnius solidi qui recipitur ex prædio seu toparchia, vt intelligitur ex testamento Stephani de Coloniaco quod verbatim habetur in probationibus historiæ Coloniacensium pag. 105. & scriptum est anno millesimo trecentesimo decimo octauo. In eo legimus *sexaginta solidatas terræ Turonenses redituales.*

40 Cætera quæ de solidata & libra atque solidis afferri possunt, placet tacere. Alius erit fortasse locus disputandi de illis. Hæc amico viro sufficient, qui vnos solidos asseruit fuisse in vsu apud Gallos duodecimo sæculo, & quia florenos legebat in tabulis eo sæculo scriptis, non dubitauit ipsas damnare falsitatis.

41 Addidit ille quidem vt nonnulla notaret super illustrissimis gentibus, quas eædem tabulæ ferunt affinitatem cum Chaponæa olim contraxisse. Negauit Girardum & Catharinam filiam fuisse in Berengariana, quod habetur num. 4. & 5. negauit Grolianam fuisse notam sub annum nongentesimum, quo Guilelmus Chaponæus fertur de ea Luciam vxorem duxisse; negauit Poissiacensi nomen aliquod fuisse anno millesimo centesimo octogesimo primo, sed ego nunquam duxerim eruditum virum, vt sapientissimus est, ista seriò denegasse. Profectò voluit vt de antiquitate nobilissimarum gentium disputarem. Et non illubenter facerem, si locus postularet. Vnum de singulis affero, vt ipsius accusationi respondeam, quocumque animo facta fuerit. Vvilelmus de Poissiaco Dominus Castronoui anno millesimo centesimo quinquagesimo nono, interfuit donationi plurium solidorum Viennensi Cœnobio S. Andreæ *nuncupato Basso* à Conrado imperatore. Cominus Groleæ Dominus, anno septingentesimo octogesimo sexto floruit, autore Alano Charreterio qui scripsit sub Carolo VII. & per filios ac nepotes genuit Iosselinum, qui ab eo de gente decimus Guichenono notus fuit. Iam quis arbitretur accuratum virum id sibi tribuere, vt omnia Berengarianæ capita habeat in numerato, qui non ignorat neminem eorum qui scripserunt de gentibus Gallicanis, non Duchesneum, non Sanmartanos id sibi concessisse, vt ne quidem vnum ipsarum caput eos lateret.

Quid

Quid plura de amico viro referam? Cùm legeret num.4. Catharinam Roſſilionæam anno nongenteſimo octogeſimo quarto nupſiſſe Leonardo Chaponæo, erupit in has voces: *Nulla tunc familia Roſſilionæa præterquam Gerardi Roſſilionei.* Ego autem aio nullam Gerardi gentem fuiſſe, quæ poſt ipſum Roſſilionææ nomen habuerit. Gerardus ſine liberis mortuus eſt. Hugo Luitardi patris frater liberos quidem habuit ſuperſtites, ſed nunquam Roſſilionæi ſunt dicti, & longè à Delphinatu ſedes habuerunt, vt intelligitur ex illis quæ Ducheſneus fusè diſputat de Gerardo & eius gente libro 2. de Regibus, Ducibus, & Comitibus Burgundiæ cap. 53.

FINIS.

Paginâ.	*Lineâ.*	*Erratâ.*	*Corrige.*
83.	5. ante f.	Patre viuo genteque.	Patre viuo vigenteque.
195.	7.	recens.	horreſcens.
196.	6.	lucæ.	Luræ.
230.	8. ante f.	Clementis 1.	Pſeudoclementis 7.
234.	8.	Fanno, & tranſitu.	banno, & tranſitu.
247.	15.	noluit.	voluit.
250.	8.	quod de ſanctis.	quod aſſeruit de ſanctis.
2?7.	18.	ſuperioribus.	ex ſuperioribus.
266.	vlt.	2. ſolidorum millia & 30.	2. & 30. millia ſolidorum.
278.	poſt 356.	Neſtario.	Nectario.
280.	4. ante f.	conteri.	contineri.
295.	5.	impius &	& impius.
296.	2.	deſtructæ	deſtructæ.
297.	31.	inſido calce.	inſido calle,
317.	27.	ante annum 54. viuebat an. 52.	Ante annum 52. viuebat anno 54.
323.	5. ante f.	Obiit 5. 158.	Obiit 1468.
333.	32.	Ionio.	Ionino.
337.	17.	& amore.	amore, &.
392.	9.	Mandatorum.	Mamandatorum.
411.	9.	Dele ſequentia: veramque vidimus, ac ſuſpeximus pueri, vt velut innatam.	
412.	11.	ſequentia ſcribe poſt Ioſeph; vſque ad, cùm. Non iniquis paſſibus fratrem ſequebatur, Præpoſitus, cùm hæc primùm ſcribebam.	
415.	vlt.	Abautiam.	Arbautiam.
418.	9.	Martio.	Martino.
429.	2.	Solis.	Soli.
458.	25.	ſui.	ſuis.
464.	vlt.	conſtituto adjungebatur ad ſententiam de reis ferendam. Hoc interpretabantur. Dele hæc omnia.	
479.	1.	audendi annos.	audendi animos.
543.	3.	priora.	prioria.
571.	21. ante f.	ſeruat.	ſeruabat.
574.	10.	niſi.	mihi.
575.	27.	ſe circumſpectat.	ſe circumſpiciat.
578.	39.	Dele ſequentia: ipſo cujuſque libri principio ſermonem inſtituam.	
579.	18.	Arnadlus.	Arnaldus.
583.	16.	vulgò loquimur.	vt vulgò loquimur.
584.	23.	Laignon.	Saignon.
592.	34.	Raimbaudo.	Raimundo.
593.	7.	vnica.	vncia.
605.	7.	Maria.	Margarita.
	31.	Raimbaldus 3.	Raimbaudus 4.
609.	7. ante f.	teſſeram erigebat.	teſſeram exigebat.
	4. ante f.	heren.	herus.
612.	11.	Ierenem.	Irenem.
617.	3.	Bariols.	Bonioux.
	18.	6. omnino liberos.	quinque omnino liberos.
620.	10.	ſua & inſula.	ſua ex inſula.
627.	12.	ſi cognitio mortis.	ſit cognitio mortis.
630.	24.	redirit.	redierit.
636.	14.	capit in Gallia.	cepit in Gallia.

Bayerische StaatsBibliothek
Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Columbus, Johannes,

Opuscula varia

Lugdunum 1668

2 H.eccl. 106
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10939108-8